

marion zimmer

bradley

negurile

N
nemira

SERIA AVALON

Marion Zimmer Bradley (1930-1999), un fenomen al literaturii fantasy, este autoarea celebrei serii *Avalon* (6 romane) și *Darkover* (peste 30 de romane). A început să scrie la 19 ani, a vândut prima povestire la 22 de ani, iar în 1957 a publicat primul roman, *Șoimii din Narabedia*. În 1965 a terminat studiile universitare și s-a mutat în California. Primul ei copil, David Bradley, și fratele ei, Paul Edwin Zimmer, sunt de asemenea autori de science-fiction și fantasy. Bradley a editat renumita serie de antologii *Sword and Sorceress* (21 de volume), scrise de autori tineri și neconsacrați. În 1966, Bradley a devenit co-fondatoare a Societății pentru Anacronism Creativ, iar în anul 2000 a primit postmortem premiul World Fantasy pentru întreaga activitate.

Marion Zimmer Bradley
Negurile
Volumul I

„...Morgan le Fay nu era căsătorită, însă învățăturile primite la mănăstire au făcut din ea o mare maestră a magiei...”

Malory, Moartea regelui Arthur

Mulțumiri

Orice carte de o asemenea complexitate impune autorului să consulte un număr mult prea mare de surse pentru ca acestea să fie citate integral. S-ar cuveni să îl menționez în primul rând pe regretatul meu bunic, John Roscoe Conklin, care mi-a dat un exemplar vechi și răscitit al ediției *Poveștilor Regelui Arthur* de Sidney Lanier, carte pe care am citit-o de atâtea ori, încât înainte de a împlini zece ani o știam aproape pe de rost. Imaginația mi-a fost înflăcărată și de alte surse, precum *Poveștile Prințului Neînfricat*, cu apariții săptămânale ilustrate; iar când aveam cincisprezece ani, chiuleam de la școală mai frecvent decât își închipuiau cei din jur, ca să mă retrag în biblioteca Departamentului de Educație din Albany, New York, pentru a citi ediția în zece volume a lucrării *Creanga de aur* de James Frazer și un set în 15 volume privind religiile comparate, inclusiv un volum enorm despre druizi și religiile celtice.

În ceea ce privește documentarea propriu-zisă pentru prezentul volum, trebuie să-i adresez mulțumiri lui Geoffrey Ashe, ale cărui lucrări mi-au sugerat o serie de piste de cercetare, și lui Jamie George, de la librăria Gothic Image din Glastonbury, care, în afară de faptul că mi-a arătat peisajele din Somerset și locul în care s-a aflat Camelot și regatul lui Guinevere (în această carte mă bazez pe teoria general acceptată conform căreia Camelot s-a aflat pe locul Castelului Cadbury din Somerset), mi-a servit ca ghid în pelerinajul meu prin Glastonbury. Tot el mi-a atras atenția asupra tradițiilor ce se mai păstrează și azi în legătură cu Fântâna Potirului din Glastonbury și cu credința înrădăcinată că Iosif din Arimatea a plantat Ghimpele Sfânt pe colina Wearyall; în acele locuri am văzut multe materiale ce examinează tradiția cehă potrivit căreia Iisus Hristos a fost instruit în religia înțelepciunii la

templul care s-a înălțat cândva pe Glastonbury Tor.

Drept material documentar privind creștinismul perioadei pre-augustinienă am folosit, cu aprobare, un manuscris care circulă în afara cadrului oficial, intitulat „Misa pre-constantiniană: ipoteze”, de părintele Randall Garrett; am mai folosit materiale din liturghiile asiro-caldeene, inclusiv din Sfânta Orbană de Sf. Serapion, precum și materiale liturgice de la grupurile locale ale creștinilor după Sf. Toma și de la grupurile de catolici pre-nicenieni. Extrasele din Scriptură, îndeosebi povestea Rusaliilor și a Magnificatului, mi-au fost traduse de Walter Breen din Testamentele grecești; trebuie să amintesc și de *Tradiția occidentală a misterelor* de Christine Hartley și *Avalonul inimii* de Dion Fortune.

Toate încercările de a recrea religia pre-creștină a popoarelor din Insulele Britanice au avut rezultate conjuncturale, ca urmare a eforturilor hotărâte ale succesorilor acestei religii de a șterge orice urme; părerile cercetătorilor sunt atât de contradictorii, încât trebuie să mărturisesc fără înconjur că, dintre atâtea izvoare, le-am ales pe acelea care mi s-au părut mai adaptate la necesitățile prezentei ficțiuni. Am citit, deși nu am urmat orbește conținutul lor, lucrările doamnei Margaret Murray și câteva cărți privind Gardnerian Wicca. În ceea ce privește atmosfera ceremonială, țin să mulțumesc grupărilor neopăgâne locale; lui Alison Harlow și organizației Covenant of the Goddess, lui Otter și Morning-Glory Zell, lui Isaac Bonewits și Noilor Druizi Reformați, lui Robin Goodfellow și Gaia Wildwoode, lui Philip Wayne și *Fântânii de Cristal*, lui Starhawk, a cărui carte, *Dansul spiralei*, s-a dovedit de neprețuit pentru mine, deoarece m-a ajutat să deduc multe lucruri privind instruirea unei preotese; și, pentru deosebitul sprijin personal și sufletesc (inclusiv alinări și critici) pe durata elaborării acestei cărți, următorilor: Diana Paxson, Tracy Blackstone, Elizabeth Waters și Anodea Judith de la Darkmoon Circle.

În final, se cuvine să-mi exprim recunoștința față de soțul meu, Walter Breen, care, într-un moment crucial al carierei mele, mi-a spus că sosise vremea să las modestia la o parte și să nu mai scriu de mântuială și care mi-a asigurat sprijin material ca să-i pot urma sfatul; de asemenea, față de Don Wollheim, care a crezut tot timpul în mine, și față de soția lui, Elsie. Și, mai presus de toate, îi asigur de toată dragostea și

recunoștința mea pe Lester și Judy-Lynn del Rey, care m-au ajutat să-mi schimb registrul scriiturii când am trecut la acest gen literar, lucru care ar îngrozi pe oricine. Și, în cele din urmă, deși nu este ultimul, îi mulțumesc fiului meu cel mare, David, pentru atenta pregătire a versiunii definitive a manuscrisului.

Prolog

Așa grăiește morgaine...

De-a lungul vieții, oamenii mi s-au adresat în fel și chip: soră, iubită, preoteasă, înțeleaptă sau regină. Adevărul este că am devenit înțeleaptă, și va sosi vremea când aceste lucruri vor trebui cunoscute. Căutând adevărul mai adânc, cred că creștinii vor avea ultimul cuvânt de spus. Pentru că Tărâmul Farmecelor se îndepărtează tot mai mult de lumea în care Creștinul deține puterea. Nu am a mă certa cu Iisus Hristos, ci numai cu preoții lui, care o socotesc demon pe Marea Zeiță și pretind că ea nu a avut niciodată putere pe această lume. În cel mai fericit caz, ei spun că puterea ei era aceea a Satanei; ori o înveșmântează în rochia albastră a Doamnei din Nazareth – care și ea a avut puterea ei – și spun că a fost pururi fecioară. Dar cum poate cunoaște o fecioară toate tristețile și chinurile omenirii?

Iar acum, când lumea s-a schimbat, iar Arthur – fratele meu, iubitul meu, regele care a fost și va rămâne rege – e mort (oamenii de rând spun că doarme) în Insula Sfântă Avalon, povestea trebuie istorisită așa cum a fost înainte ca preoții lui Hristos să vină și s-o înăbușe cu sfinții și cu legendele lor.

Pentru că, așa cum zic, însăși lumea s-a schimbat. Erau vremuri când orice călător, dacă avea voință și cunoștea doar câteva dintre secrete, putea porni cu barca pe Marea Verii și sosea, nu la Glastonbury, care aparține călugărilor, ci la Sfânta Insulă Avalon; fiindcă pe timpul acela porțile dintre lumi pluteau la adăpostul cețurilor și se deschideau, una față de alta, așa cum gândea și voia călătorul. Pentru că aceasta este marea taină ce a fost cunoscută de toți oamenii educați ai vremii noastre: aceea că, prin ceea ce cred, oamenii creează lumea din jurul lor, în fiecare zi alta.

Acum însă, preoții, socotind că asta încalcă puterea Dumnezeului lor, care a creat lumea odată pentru totdeauna, iar ea va rămâne pururi neschimbată, au închis ușile (care n-au fost

cu adevărat uși decât în mintea oamenilor), iar calea duce doar până la Insula Preoților, pe care au păzit-o cu sunetul clopotelor de biserică, izgonind orice gând despre altă lume ce zace în beznă. Adevărat, ei spun că acea lume, dacă există, este tărâmul Satanei și poarta spre Iad, dacă nu chiar Iadul.

Nu știu ce o fi creat Dumnezeu lor. În ciuda poveștilor ce se deapănă, n-am știut nicicând multe lucruri despre preoții lor și n-am purtat niciodată straiul negru al măicuțelor-sclave. Dacă oamenii de la curtea lui Arthur din Camelot au preferat să mă socotească una dintre acele măicuțe atunci când am ajuns acolo (pentru că am purtat mereu rochia neagră a Marii Mame în înfățișarea ei de femeie-înțelept), nu am vrut să le ridic vâlul pe care singuri și-l trăseseră peste ochi. Și, adevărat, spre sfârșitul domniei lui Arthur ar fi fost chiar primejdios să fac asta, de aceea am plecat fruntea și m-am supus părerii lor, lucru pe care marea mea stăpână nu l-ar fi făcut nicicând: Viviane, Doamna Lacului, cândva cea mai apropiată prietenă a lui Arthur, în afară de mine, iar apoi cel mai cumplit dușman al lui – tot în afară de mine.

Însă acum dușmănia s-a uitat; l-am putut saluta în sfârșit pe Arthur, când zăcea pe patul de moarte, nu ca dușman al meu și inamic al Zeiței mele, ci doar ca frate al meu și ca om care trage să moară, care are nevoie de ajutorul mamei, persoana spre care toți se îndreaptă în ultimele lor clipe. Până și preoții, împreună cu Maria pururi fecioară, îmbrăcată în strai albastru, știu asta; pentru că și ea devine Mama Lumii în ceasul morții.

Iar Arthur a rămas în cele din urmă cu capul în poala mea, fără să vadă în mine nici soră, nici iubită, nici dușman, ci doar o femeie-înțelept, preoteasă, Doamna Lacului; și astfel și-a rezemat capul de sânul Marii Mame din care a ajuns a se naște și spre care, în cele din urmă, ca orice muritor, trebuie să se întoarcă. Și pesemne, atunci când am cârmuit luntrea care îl ducea departe, de astă dată nu spre Insula Preoților, ci spre adevărata Insulă Sfântă din lumea întunericului aflată dincolo de lumea noastră, acea Insulă Avalon unde, acum, puțini în afară de mine pot ajunge, el s-a căit pentru dușmănia ce se iscase între noi.

*

Cât voi istorisi povestea aceasta, voi vorbi uneori despre lucruri ce s-au petrecut pe vremea când eram prea crudă ca să

le înțeleg, ori despre lucruri care s-au întâmplat când eu nu eram; iar ascultătorul se va trage înapoi, probabil, și va zice: Aceasta este puterea ei magică. Însă eu am avut mereu darul de a Vedea și de a privi în mintea bărbaților și a femeilor; iar în tot acest timp am fost aproape de toți. Și astfel, uneori, într-un fel sau altul, am știut tot ce au gândit ei. Și în acest fel voi spune povestea.

Pentru că într-o bună zi și preoții o vor spune, așa cum au cunoscut-o ei. Poate că între cele două povestiri cineva ar putea întrezări lumina adevărului.

Pentru că acesta este lucrul pe care preoții nu-l știu, cu singurul lor Dumnezeu și cu Adevărul Unic: acela că nu există pe lume poveste adevărată. Adevărul se înfățișează sub multe chipuri, adevărul seamănă cu vechiul drum spre Avalon; numai de propria-ți voință și de propriile-ți gânduri depinde încotro te va duce drumul și dacă, într-un târziu, vei ajunge la Insula Sfântă a Eternității sau printre preoți, cu clopotele lor, cu moartea lor și cu Satana, ladul și pedeapsa... dar poate că mă arăt nedreaptă chiar și față de ei. Până și Doamna Lacului, care ura roba preotească la fel cum ura o viperă veninoasă, iar asta pe bună dreptate, m-a dojenit o dată pentru că am vorbit de rău pe Dumnezeul lor.

„Pentru că toți Zeii sunt un singur Zeu”, mi-a spus ea atunci, așa cum vorbise și cu alte prilejuri, așa cum și eu le-am vorbit propriilor mei învățăcei de multe ori, și așa cum orice preoteasă ca va veni după mine va rosti din nou. „Iar toate Zeițele sunt o singură Zeiță”, mai spunea ea. „Căci există doar un început. Și fiecare om își are propriul adevăr și propriul Dumnezeu în sine însuși.”

De aceea, probabil că adevărul rătăcește undeva între drumul spre Glastonbury, Insula Preoților și cel spre Avalon, pierdut pe vecie în cețurile Mării Verii.

Însă acesta mi-e adevărul; eu, Morgaine, vă spun toate aceste lucruri, acea Morgaine căreia, în zilele din urmă, i s-a spus Morgan le Fay.

Tintagel era un loc înnegurat chiar și în toiul verii; iar Igraine, doamna Duceului Gorlois, aflată pe promontoriul acela, scruta marea. Încercând să străpungă cu privirea prin cețuri și pâclă, s-a întrebat cum avea să știe când vor fi ziua și noaptea egale, ca să poată ține sărbătoarea Anului Nou. În acel an, primăvara adusesese furtuni neobișnuit de puternice; vuietul valurilor spărgându-se de stânci zi și noapte răsunase în tot castelul zădărniciind somnul bărbaților și femeilor și făcând până și dulăii să scâncească a plânset.

Tintagel... încă mai erau unii care credeau că acel castel fusese înălțat pe colții de stâncă ai limbii de uscat ce pătrundea adânc în mare, prin farmecele vechiului popor Ys. Ducele Gorlois râdea când auzea așa ceva și spunea că, dacă ar fi stăpânit măcar o părticică din darul lor vrăjitoresc, l-ar fi folosit ca să împiedice marea să mănânce, an de an, din coasta pe care se afla castelul. În cei patru ani de când venise acolo ca mireasă a lui Gorlois, Igraine văzuse cum uscatul, pământ bun, fusese înghițit de Marea Cornwall. Dinspre coastă porneau spre ocean brațe lungi de stânci negre, ascuțite și colțuroase. Când ieșea soarele, totul era frumos și sclipitor, cerul și apa străluceau ca giuvaierele cu care Gorlois îi umpluse palmele când ea îi spusese că poartă în pânțece copilul lui. Cu toate acestea, ei nu-i plăcea să le poarte. Bijuteria pe care o purta mereu la gât îi fusese dată în Avalon: era o piatră a lunii, care câteodată reflecta sclipirea albastră a cerului și mării, însă pe vreme de ceață, până și giuvaierul acela părea lipsit de viață.

Prin negură, zgomotele străbat până departe. Stând pe drumul de pe dig și privind înapoi, spre uscat, Igrainei i s-a părut că aude tropot de cai și catări, precum și zvon de glasuri – glasuri umane acolo, în izolarea din Tintagel, unde nu viețuiau decât capre și oi și păstorii cu câinii lor, plus doamnele din castel, cu câteva servitoare și câțiva bătrâni care să le apere.

Încet, Igraine s-a întors și a pornit înapoi spre castel. Ca întotdeauna, stând în umbra lui, s-a simțit ca o găză strivită de măreția din piatră aflată la capătul digului lung, ce pătrundea în mare. Păstorii credeau că Tintagel fusese ridicat de Cei Vechi din Lyonesse și Ys; în zilele senine, așa spuneau pescarii, vechile lor castele se vedeau în adâncul apelor. Însă pentru Igraine, ele arătau ca niște turnuri de piatră, vechi munți și dealuri pe care marea, ce rodea neîncetat uscatul chiar și în

acele momente, în crăpăturile de sub castel, le înghițise cu apele ei învolburate. Acolo, la capătul lumii, unde marea mușca tot timpul din uscat, era ușor să dea crezare poveștilor despre țările înghițite dinspre apus; existau chiar istorisiri despre un munte de foc ce explodase, departe în miazăzi, și acoperise o țară întreagă. Igraine nu se simțea îndemnată să creadă asemenea povești.

Da, era aproape sigură că nu se înșelase auzind voci răzbătând prin ceață. Nu puteau fi năvălitori neomenoși de dincolo de mare, de pe coastele sălbatice ale Erinului. Trecuse vremea când tresărea la orice sunet ciudat sau la vederea oricărei umbre. Nu era soțul ei, ducele; el se afla departe, în miazănoapte, luptând împotriva saxonilor alături de Ambrosius Aurelianus, Marele Rege al Britaniei; el ar fi trimis vorbă dacă ar fi vrut să se întoarcă.

Și nici nu avea motive de teamă. Dacă năvălitorii se arătau dușmănoși, gărzile și soldații din fortul aflat la capătul dinspre țărm al digului, încartiruiți acolo de Ducele Gorlois să-i păzească soția și copilul, i-ar fi oprit. Ar fi fost nevoie de o armată ca să treacă de ei. Și cine să trimită o armată împotriva castelului Tintagel?

Fusese o vreme – și-a amintit Igraine cu amărăciune în timp ce pătrundea cu pași rari în curtea castelului – când știa cine venea călare spre castelul ei. În acele clipe, gândul aducea cu sine și o undă de tristețe. De la nașterea lui Morgaine nu mai plânsese de dorul fostului ei cămin. Iar Gorlois se arăta bun cu ea. Îi ostoise ura și teama de la început, îi dăruise podoabe și odoare frumoase, prăzi de război, o înconjurase cu doamne care să o slujească și o tratase întotdeauna ca pe egala lui, mai puțin atunci când ținea sfat de război. Nici nu putea să ceară mai mult, decât dacă s-ar fi măritat cu un bărbat aparținând Triburilor. Iar în acea privință, nu avusese de ales. O fiică a Insulei Sfinte trebuia să procedeze cum era mai bine pentru poporul ei, chiar dacă asta însemna să își sacrifice viața sau să-și ofere fecioria în Sacrul Mariaj, sau să se mărite cu gândul de a consfinți o alianță. Exact asta făcuse Igraine, cu toate că romanii plecaseră din întreaga Britanie, așa cum procedaseră peste tot.

Și-a desfăcut puțin mantia de pe umeri; în curte, ferită de vântul mușcător, era mai cald. Și acolo, pe măsură ce negura s-a învântejit și s-a luminat, vreme de o clipă, a văzut apărând din

ceață silueta cuiva: sora ei vitregă, Viviane, Doamna Lacului, Doamna Insulei Sfinte.

— Surioară! Cuvintele au șovăit și Igraine și-a dat seama că nu le strigase, ci doar le șoptise, ducându-și palmele la piept. Te văd cu adevărat aici, sau mă înșel?

Chipul surorii ei exprima reproș, iar vorbele parcă s-au stins, făcându-se una cu șuierul vântului de dincolo de ziduri.

Te-ai lepădat de Viziune, Igraine? Din propria-ți voință?

Rănită de nedreptatea acelor cuvinte, Igraine i-a răspuns:

— Tu ai hotărât că trebuie să mă căsătoresc cu Gorlois...

Dar silueta surorii ei a tremurat, contopindu-se cu umbrele, ca și când nici n-ar fi existat. Nedumerită, Igraine a clipit; fantomatica apariție dispăruse. Și-a strâns mantia în jurul trupului, pentru că i se făcuse frig, înghețase chiar; știa că apariția își extrăgea forța din căldura și viața corpului ei. *Nu știam că încă mai pot vedea așa ceva, eram convinsă că nu mai sunt în stare...* a gândit ea, apoi s-a cutremurat, fiindcă și-a dat seama că părintele Columba va socoti asta drept lucrarea Diavolului, iar ea va trebui să i se spovedească. Adevărat, acolo, la capătul lumii, preoții erau îngăduitori, dar o nălucă nemărturisită va fi cu siguranță tratată ca un lucru lipsit de sfințenie.

S-a încruntat; de ce să socotească apariția surorii ei drept lucrare a Diavolului? Părintele Columba putea spune orice; poate că Dumnezeu lui era mai înțelept decât el. Ceea ce, s-a gândit Igraine, abia stăpânindu-și un chicotit, n-ar fi chiar atât de greu. Pesemne că părintele Columba se făcuse preot pentru că nicio școală a druizilor n-ar fi primit între învățăceii săi un om atât de prost. Dumnezeului creștin părea să nu-i pese dacă un preot era un netot, atâta vreme cât putea bolborosi slujba sau știa cât de cât să scrie și să citească. Igraine era mai pricepută în toate acestea decât părintele Columba și, dacă se străduia, vorbea mai bine latina decât el. Igraine nu se considera bine educată; nu dovedise tăria necesară să studieze înțelepciunea mai profundă a Vechii Religii sau să pătrundă Misterele mai adânc decât îi trebuia unei fiice de pe Insula Sfântă. Cu toate acestea, deși rămăsese neștiutoare în legătură cu Templul Misterelor, putea trece drept educată printre barbarii romanizați.

În cămăruța din apropierea curții, unde în zilele frumoase

răzbătea soarele, Morgause, sora ei, destul de împlinită pentru cei treisprezece ani ai ei, îmbrăcată cu o rochie largă de casă din lână nevopsită și o mantie veche și soioasă, torcea învârtind fusul fără convingere și trăgea firul pe o vârtelniță șchioapă. Stând pe podea în apropierea focului, Morgaine răsucea o vârtelniță veche ca să facă un ghem și urmărea firul, care din când în când se așeza anapoda pe țeava strâmbă, și îl îndrepta cu degetele ei boante și plinuțe.

— N-ajunge cât am tors? s-a tânguit Morgause. Mă dor degetele! De ce trebuie să torc, să torc mereu, de parcă aș fi o slujnică?

— Orice doamnă trebuie să știe să toarcă, a dojenit-o Igraine, știind că așa se cuvenea să procedeze, iar firul tău arată jalnic, când gros, când subțire... N-or să-ți mai ostenească degetele dacă le înveți cu munca. Dacă te dor degetele, ăsta-i semn că te-ai lenevit, pentru că ele nu s-au întărit de treabă.

A luat caierul și fusul din mâinile lui Morgause și a răsucit fusul cu o ușurință nepăsătoare; sub degetele ei, tortul inegal s-a netezit, devenind un fir de aceeași grosime pe toată lungimea. Uite, poți țese firul care iese acum fără să ți se încurce suveica... Apoi, brusc, plictisită să se poarte doar cum se cuvine, a continuat: Acum poți lăsa fusul deoparte, fiindcă puțin după prânz o să primim oaspeți.

Morgause a privit-o întrebătoare.

— N-am auzit niciun zgomot, a zis ea, și nici n-am văzut să vină vreun călăreț cu solie!

— Asta nu mă miră, a spus Igraine, pentru că n-am primit știre. Am avut o premoniție. Viviane e pe drum înapoi, împreună cu Merlin. (A știut acest lucru doar după ce a rostit vorbele.) De aceea, poți s-o lași pe Morgaine în grija doicii, iar tu îmbracă rochia de sărbătoare, cea vopsită cu șofran.

Fără chef, Morgause a lăsat fusul deoparte, dar s-a oprit puțin și s-a uitat fix la Igraine.

— Rochia mea galbenă? Pentru *sora* mea?

Igraine a corectat-o pe un ton tăios:

— Nu pentru sora noastră, Morgause, ci pentru Doamna de pe Insula Sfântă și pentru Mesagerul Zeilor.

Morgause a rămas cu ochii în pământ, parcă examinând modelul pardoselii. Era o fată înaltă, deloc firavă, care începuse să se înalțe și să capete rotunjimi de femeie; avea părul roșcat

ca și Igraine și, indiferent cât de grijuliu își freca pielea cu zer și se ruga de slujnica pricepută la ierburi să-i facă licori și amestecuri împotriva pistruiilor, tot era năpădită de ei. La doar treisprezece ani, ajunsese la fel de înaltă ca Igraine și promitea să fie mai înaltă într-o bună zi. Îmbufnată, Morgause a ridicat-o pe Morgaine și a plecat cu ea în brațe. Igraine a strigat în urma ei:

— Spune-i doicii să îmbrace fetița cu o rochie de sărbătoare, apoi poți să cobori cu ea; Viviane n-a văzut-o niciodată până acum.

Supărată, Morgause a spus că nu înțelegea de ce o mare preoteasă ar dori să vadă un țânc, dar a făcut-o cu jumătate de glas, astfel că Igraine s-a prefăcut a nu auzi.

În capul scării înguste, încăperea ei era rece; acolo nu se făcea focul decât în miezul iernii. Când Gorlois era plecat, Igraine împărțea patul cu Gwennis, slujnica, iar absența prelungită a soțului îi oferea o scuză ca să o culce și pe Morgaine cu ea noaptea. Uneori, tot acolo dormea și Morgause, ghemuindu-se sub velințele din blană atunci când se făcea amarnic de frig. Patul nupțial încăpător, cu baldachin și cu perdele ca să ferească de curent, era mai mult decât suficient pentru trei femei și un copil.

Gwen, care era bătrână, moțăia într-un colț, iar Igraine s-a ferit să o trezească, lepădând singură veșmântul de lucru, din lână nevopsită, și grăbindu-se să îmbrace rochia cea bună, care avea la guler o fâșie de mătase adusă de Gorlois tocmai de la Londinium. Și-a vârât în degete câteva inele din argint pe care le avea de când era copilă... Îi intrau doar pe degetele mici... și și-a pus la gât o salbă din ambră, pe care tot Gorlois i-o dăruise. Rochia era vopsită într-o culoare ce amintea de rugină și avea un surtuc verde. Și-a găsit pieptenele lucrat dintr-un corn de animal și a început să-l treacă prin păr, așezându-se pe scaun și mânuindu-l răbdătoare, ca să-și descâlcească firele. Din altă încăpere a auzit răcnete puternice, semn că doica o pieptăna pe Morgaine, iar ei nu-i plăcea deloc. Țipetele au încetat brusc, iar Igraine a bănuț că Morgaine primise o palmă ca să se liniștească sau, poate, așa cum se întâmpla când era mai bine dispusă, Morgause preluase sarcina de a o pieptăna, cu pricepere și răbdare. De aceea Igraine era convinsă că sora ei mai mică putea toarce bine atunci când avea chef, fiindcă avea

mâini pricepute la orice altceva – la pieptănat, dărcit și la făcut plăcinte de sărbătorile Crăciunului.

Igraine și-a împletit părul, l-a prins în creștetul capului cu o agrafă din aur și și-a pus broșa bună tot din aur, pe un fald al rochiei. S-a privit în oglinda veche din bronz pe care Viviane i-o dăduse în dar la nuntă, adusă, se zicea, tocmai de la Roma. În timp ce-și strângea șireturile rochiei, și-a dat seama că sânii îi erau la fel ca înainte: o înțârcase pe Morgaine în urmă cu un an, astfel că erau doar ceva mai moi și mai grei. Știa că revenise la subțirimea dinainte, pentru că la nuntă purtase aceeași rochie, iar acum șireturile nu erau aproape deloc întinse.

La întoarcere, Gorlois aproape sigur o va chema în patul său. Ultima oară când fusese acasă, Morgaine încă sugea, iar el cedase rugămintilor ei de a continua să lase copilul la sân toată vara, anotimp în care mureau mulți sugari. Igraine știa că Gorlois era nemulțumit că ea nu-i dăduse fiul după care tânjea – romanii își perpetuau numele pe linie bărbătească, iar nu, așa cum ar fi fost normal, pe linie maternă; ce neghiobie, cum putea un bărbat să știe sigur că el era tatăl unui copil? A, negreșit, romanii țineau ca femeile lor să nu-i înșele, de aceea le încheiau sub cheie și le iscodeau. Nu că Igraine ar fi trebuit să fie supravegheată; chiar și un singur bărbat era un rău suficient, cine și-ar dori vreun altul, care ar putea fi și mai rău?

Chiar dacă ținuse să aibă un fiu, Gorlois se arătase îngăduitor, lăsând-o să o culce pe Morgaine în pat lângă ea și să-i dea piept pe mai departe, ba chiar stând departe de ea și culcându-se cu croitoreasa Ettarr, pentru ca Igraine să nu rămână din nou grea și să piardă laptele. Știa și el prea bine câți copii mureau dacă erau înțărcați înainte de a putea mesteca pâine uscată și carne. Copiii hrăniți cu terci erau bolnăvicioși și deseori vara nu se găsea lapte de capră, chiar dacă micuții ar fi vrut să bea așa ceva. Pe copiii hrăniți cu lapte de vacă sau iapă îi apucau vărsăturile sau sufereau încurcătură de mațe și mureau. De aceea o lăsase pe Morgaine la sânul mamei, amânând astfel cu cel puțin un an și jumătate sosirea pe lume a fiului pe care și-l dorea. Măcar pentru atât trebuia să-i fie recunoscătoare și să nu crâcnească nicicum, indiferent cât de curând o va lăsa grea de astă dată.

Ettarr se alesese cu burta la gură după o asemenea vizită și începuse să se umfle în pene; oare ea avea să fie cea care îi va

face un fiu Ducei de Cornwall? Igraine nu-i acordase atenție acelei fete; Gorlois avea și alți fii bastarzi, dintre care unul, Uther, îl însoțea în campaniile războinice. Însă Ettarr se îmbolnăvisese și pierduse copilul, iar Igraine avusese suficientă minte să n-o întrebe pe Gwen de ce păruse atât de încântată de o asemenea întâmplare. Bătrâna Gwen știa prea multe lucruri despre ierburi pentru ca Igraine să se simtă împăcată cu sine. *Intr-o bună zi, a hotărât ea, o s-o fac să-mi spună ce anume a strecurat în berea lui Ettarr.*

A coborât până la bucătărie, târându-și fustele lungi pe treptele din piatră. Acolo era Morgause, cu rochia ei cea bună, care o îmbrăcase pe Morgaine cu o rochiță de sărbătoare, vopsită în galben, astfel că fetița arăta negricioasă ca un copil de pict. Igraine a ridicat-o la piept, strângând-o cu vădită plăcere. Scundă, brunetă, cu trăsături delicate, avea oasele atât de mici, încât i se părea că ține în mâini o păsăruică pufoasă. Cum de ajunsese copila să aibă o asemenea înfățișare? Ea și Morgause erau înalte și cu părul roșcat ca lutul ars, la fel ca toate femeile Triburilor, iar Gorlois, deși brunet, era roman, înalt, suplu și cu trăsături acviline; tăbăcit de anii de bătlăii împotriva saxonilor, prea conștient de demnitatea lui de roman ca să se arate tandru față de tânăra lui soție și dovedind doar indiferență față de fiica venită pe lume în locul fiului pe care ea s-ar fi cuvenit să i-l dăruiască.

Numai că, și-a amintit Igraine, acești bărbați romani socoteau că dețineau dreptul divin de a avea putere de viață și de moarte asupra propriilor copii. Erau mulți, creștini sau necreștini, care ar fi poruncit ca fata să nu fie crescută, astfel ca soțiile lor să fie libere imediat să le facă un fiu. Gorlois fusese bun cu ea, o lăsase să-și păstreze fiica. Poate că, deși ea nu-l vedea înzestrat cu multă imaginație, el știa ce sentimente avea Igraine, o femeie a Triburilor, față de fetița ei.

În timp ce dădea porunci privind primirea oaspeților, cerând să se scoată vin din beci și să se frigă carne – nu de iepure, ci de berbec, de la ultima tăiere – Igraine a auzit cotcodăcitul și zburătăceala găinilor din curte și a înțeles că niște călăreți se apropiau pe dig. Servitorii au ridicat priviri speriate, dar mai toți știau că stăpâna lor avea darul prevestirii. Până atunci se prefăcuse numai, apelând la stratageme și șiretlicuri; era însă bine ca ei să o privească cu respect. *Acum, a gândit ea, poate*

că Viviane are dreptate, poate că mi-am păstrat darul. Poate că doar am crezut că l-am pierdut – pentru că în lunile dinaintea nașterii lui Morgaine m-am simțit atât de slăbită și nevolnică. Acum am redevenit eu însămi. Mama a fost mare preoteasă până în ziua morții, cu toate că a dat naștere câtorva copii.

Dar, a primit răspuns în gând, mama ei născuse acei copii în libertate, așa cum îi ședea bine unei femei a Triburilor, alegând ea însăși tații, nu ca sclavă a unui roman căruia tradiția îi dădea putere asupra femeilor și copiilor. Iritată, a alungat astfel de gânduri; prezenta vreo importanță dacă avea viziuni sau doar părea să le aibă, dacă asta o ajuta să-i pună pe servitori la locul lor?

A ieșit cu pas măsurat în curte, pe care Gorlois continua să o numească atrium, deși castelul nu semăna nici pe departe cu vila în care locuise înainte ca Ambrosius să-l facă Duce de Cornwall. L-a găsit pe oaspeți descălecând, iar ochii i s-au îndreptat pe dată spre singura femeie dintre ei, mai scundă decât ea și trecută bine de vârsta tinereții, care purta o tunică bărbătească și pantaloni din lână, și era înfofolită în mantii și șaluri. Aflate de o parte și de alta a curții, ochii li s-au întâlnit, dar Igraine s-a apropiat îndatoritoare și s-a închinat în fața bătrânului înalt și zvelt care cobora de pe un catâr numai piele și os. Purta straie albastre de bard, iar pe umăr îi atârna o harfă.

— Bine ai venit la Tintagel, Lord Mesager; ne binecuvântezi acoperișul și ne onorezi cu prezența ta.

— Mulțumescu-ți, Igraine, a spus cu glas răsunător Taliesin, Merlin al Britaniei, druid și bard, ridicând palmele împreunate în dreptul feței, apoi întinzându-le spre Igraine în semn de binecuvântare.

După ce împlini ritualul, Igraine s-a apropiat grăbită de sora ei vitregă pentru a primi și binecuvântarea ei; dar Viviane s-a aplecat și a oprit-o.

— Nu, copilă, e o vizită de familie, avem timp destul de aici încolo să-mi aduci cinstire, dacă simți că trebuie... Apoi a îmbrățișat-o strâns și a sărutat-o pe gură. Acesta ți-e copilașul? Se vede lesne că prin vine îi curge sângele Vechiului Popor: seamănă cu mama noastră, Igraine.

Viviane, Doamna Lacului și a Insulei Sfinte, trecuse de treizeci de ani; fiica cea mare a vechii preotese a Lacului, ea îi urmase mamei ei în rang. A ridicat-o în brațe pe Morgaine,

dezmiardând-o cu priceperea celei care a crescut copii.

— Seamănă cu *tine*, a spus Igraine uimită, iar apoi și-a dat seama că ar fi trebuit să priceapă asta mai de mult.

Trecuseră însă patru ani de când n-o mai văzuse pe Viviane, iar asta fusese la măritișul ei. Multe se întâmplaseră între timp, iar ea se schimbase de atunci când, o fată speriată de treisprezece ani, fusese dată pe mâinile unui bărbat care era de două ori mai vârstnic decât ea.

— Dar poftiți în sală, Lord Merlin și surioară. Veniți la căldură.

Scăpată de povara mantiilor și șalurilor, Viviane, Doamna din Avalon, a rămas ceea ce era, o femeie uimitor de mărunță, cam de statura unei fete bine crescute de opt sau zece ani. Cu tunica largă, un pumnal în teacă purtat la centură și pantalonași călduroși din lână, cu jambiere groase, părea o jucărie, un copil îmbrăcat cu hainele unui adult. Chipul îi era mic, bătucit de vânturi și triumphiular, iar fruntea ascunsă de părul negru ca umbrele din crăpăturile stâncilor. Și ochii îi erau întunecați, și mari pentru fețișoara aceea; Igraine abia acum își dădea seama ce mărunță era.

O servitoare le-a adus o cupă oaspeților: vin fiert, amestecat cu ce mai rămăsese din mirodeniile trimise de Gorlois din Londinium. Viviane a luat cupa între palme, iar Igraine a clipit surprinsă; prin gestul cu care luase cupa, devenise dintr-o dată înaltă și impunătoare; părea să fi ridicat pocalul sacru al Sfintei Regalități. L-a așezat între palme și l-a dus încet spre buze, murmurând o binecuvântare. A gustat, s-a întors și l-a așezat în mâinile lui Merlin. El l-a primit cu o plecăciune încărcată de gravitate și l-a ridicat la buze. Igraine, care abia dacă fusese inițiată în câteva Mistere, a simțit că, într-un fel sau altul, și ea participa la acea frumoasă solemnitate pentru că la rândul ei a primit cupa de la oaspeți, a luat o gură și a rostit cuvintele binecunoscute de bun venit.

Apoi a lăsat cupa deoparte și percepția aceluia moment s-a stins, Viviane rămânând o femeie mărunță, cu înfățișare ostenită, iar Merlin doar un bătrân cocârjat. Igraine i-a îndemnat să se apropie de foc.

— E drum lung acum tocmai de la țărmurile Mării Verii, a zis ea, amintindu-și că și ea făcuse acea călătorie ca proaspătă mireasă, speriată și urând în tăcere, în urma ciudatului soț care, la vremea aceea, însemna doar un glas și o spaimă a nopții. Ce

v-a adus încoace la vremea furtunilor de primăvară, surioară și doamnă?

Și de ce nu ai venit până acum, de ce m-ai lăsat să învăț de una singură cum să fiu soție, să port în pânțele un copil și să-mi fie teamă și dor de casă? Și dacă n-ai putut veni până acum, de ce o faci tocmai în acest moment, când e prea târziu, iar eu m-am resemnat să rămân o femeie supusă?

— Adevărat că e cale lungă de străbătut, a spus încet Viviane, iar Igraine și-a dat seama că preoteasa auzise, așa cum se întâmplase întotdeauna, cuvintele nerostite la fel ca pe cele spuse de Igraine.

— Copilă, trăim vremuri de primejdie. Dar tu ai ajuns femeie în anii din urmă, chiar dacă ai fost singură, la fel de singură precum anii de izolare care sunt trebuincioși pentru a deveni bard, sau... a adăugat ea cu o umbră de zâmbet... preoteasă. Dacă ai fi ales acea cale, ai fi aflat că e deopotrivă de singuratică, Igraine. Sigur, a zis ea, aplecându-se și trăsăturile i s-au mai îndulcit, poți să stai în poala mea, scumpo.

A ridicat-o pe Morgaine și Igraine a urmărit scena cu mirare; de obicei Morgaine era sfioasă ca un iepure sălbatic. Pe jumătate ranchiunoasă, pe jumătate căzând din nou sub vechea vrajă, a urmărit cum copilul s-a cuibărit în poala Viviane, care părea prea mică pentru a o ține în siguranță. Cu adevărat o femeie-zână; o femeie a Vechiului Popor. Și era foarte posibil ca Morgaine să-i semene într-un tot.

— Iar Morgause cum a progresat în anul de când ți-am trimis-o? a întrebat Viviane, ridicând ochii spre Morgause îmbrăcată în rochia galbenă, care se retrăsese îmbufnată în umbrele din preajma vetrei. Vino de mă sărută, surioară. A, o să fii înaltă ca și Igraine, a spus ea, ridicând brațele ca să îmbrățișeze fata, care s-a apropiat, botoasă ca un cățeluș nestrunit, apărând din umbră. Da, stai pe genunchiul meu dacă asta vrei, copilă.

Morgause s-a așezat pe podea, lăsându-și capul în poala Viviane, iar Igraine a observat că ochii supărați ai fetei se umpluseră de lacrimi.

Ne are pe toți la degetul mic. Cum de reușește să aibă atâta putere asupra noastră? Sau e singura mamă pe care a cunoscut-o Morgause? Era femeie în toată firea când se născuse Morgause, și a fost mereu mamă, precum și soră, pentru noi amândouă. Mama lor, care fusese prea vârstnică pentru a mai

purta prunc în pântec, murise la nașterea lui Morgause. Și Viviane adusese pe lume un copil la începutul aceluiași an, dar acela murise și de aceea o luase pe Morgause și o alăptase.

Morgaine se cuibărise strâns în poala Viviane; Morgause stătea cu capul rezemat de genunchiul Viviane. Preoteasa o ținea pe micuță cu o mână, iar cu cealaltă mângâia părul roșcat și lung al celeilalte.

— Aș fi venit la tine după nașterea lui Morgaine, a spus Viviane, dar am fost și eu grea. În anul acela am născut un băiat. L-am dat unei doici, și cred că mama lui de lapte îl poate trimite să se călugărească. E creștină.

— Nu te supără că va primi educație creștină? a întrebat Morgause. E frumos? Și cum îl cheamă?

Viviane a râs.

— I-am dat numele de Balan, a spus ea, iar mama lui vitregă și-a botezat fiul Balin. Diferența de vârstă dintre ei de numai zece zile, așa că vor fi crescuți ca gemeni, neîndoielnic. Și nu mă supără că va fi creștin, pentru că și tatăl lui a fost, iar pe Priscilla o știu femeie de treabă. Ai zis că drumul până aici e lung; crede-mă copilă, de când te-ai măritat cu Gorlois a devenit mai lung. Nu mai lung, poate, decât cel de la Insula Preoților, unde crește Ghimpele Sfânt, ci mult mai lung de la Avalon...

— De aceea am bătut drumul înapoi, a intervenit Merlin, iar glasul lui a sunat ca dangătul unui clopot mare, ceea ce a făcut-o pe Morgaine să se ridice brusc în capul oaselor și să scâncească de frică.

— Nu înțeleg, a spus Igraine, devenind brusc neliniștită. Doar cele două se află foarte aproape...

— Cele două sunt *una*, a zis Merlin, stând bățos, dar cei ce-l urmează pe Hristos au început să spună nu numai că *ei* nu acceptă alt Dumnezeu în afara Dumnezeului lor, ci că *nu există* alt Dumnezeu în afară de al lor; că doar el a făcut lumea, că domnește singur, că el a făcut stelele și toată creația.

Igraine și-a făcut semnul sfânt auzind asemenea blasfemie.

— Dar nu se poate, a protestat ea. Nu există un singur Zeu care să domnească peste toate... și ce se întâmplă cu Zeițele? Ce se întâmplă cu Mama?...

— Ei cred, a răspuns Viviane cu glas stăpânit, că nu există nicio Zeiță, pentru că principiul feminin, după spusele lor, este principiul tuturor relilor; prin femeie, așa afirmă ei, Răul a

pătruns în astă lume; că există nu știu ce poveste inventată de iudei despre un măr și un șarpe.

— Zeița îi va pedepsi, a spus Igraine, cutremurându-se. Și totuși, m-ai obligat să mă căsătoresc cu unul dintre ei.

— N-am știut că blasfemia lor e atât de cuprinzătoare, a zis Merlin, pentru că au mai existat de-a lungul vremii oameni care au preaslăvit alți zei. Dar aceia respectau Zeii altora.

— Dar ce legătură are asta cu lungimea drumului de la Avalon până aici? a întrebat Igraine.

— Ajungem, așadar, la scopul călătoriei noastre, a spus Merlin, pentru că, așa cum știu druzii, credința oamenilor dă formă lumii și întregii realități. Demult, când cei ce-l urmează pe Hristos au venit prima oară pe insula noastră, am înțeles că acela era un pilon puternic al timpului, un moment al schimbării lumii.

Morgause a ridicat capul spre bătrân, făcând ochi mari de uimire și spaimă.

— Venerabilule, ești chiar atât de bătrân?

Merlin a surâs către fată și a spus:

— Nu mi-e trupul atât de bătrân. Dar am citit mult în marea sală care nu aparține acestei lumi, iar acolo există scrise Toate Lucrurile. Și, totuși, *trăiam* și pe vremea aceea. Cei care sunt Stăpânii acestei lumi mi-au îngăduit să mă întorc, dar în alt corp făcut din carne.

— Astfel de lucruri sunt prea greu de înțeles pentru această micuță, Venerabile Părinte, a spus Viviane, dojenindu-l cu blândețe. Ea nu e preoteasă. Surioară, Merlin vrea să spună că trăia pe vremea când creștinii au pus piciorul pe insulă, și că a ales și i s-a permis să se reîncarneze o dată, pentru a-și continua lucrarea. Acestea sunt Mistere pe care nu e nevoie să te străduiești a le înțelege. Părinte, continuă, te rog.

— Am știut atunci că acela e unul dintre momentele în care istoria întregii omeniri se schimbă, a spus Merlin. Creștinii vor să sugrume orice altă înțelepciune în afară de a lor, iar astfel surghiunesc din lumea aceasta toate formele de mister în afara celor care se potrivesc cu credința lor religioasă. Au declarat erezie faptul că oamenii trăiesc mai mult de o viață - lucru pe care orice lucrător al pământului îl știe prea bine...

— Dar dacă oamenii nu cred în mai mult de o viață, a protestat Igraine cu mare mirare, cum mai pot alunga

disperarea? Ce Zeu drept ar crea niște oameni nenorociți și alții fericiți și bogați, dacă toți nu ar avea de trăit decât o viață?

— Nu am cum ști, a recunoscut Merlin. Pesemne că vor ca oamenii să fie cuprinși de disperare din cauza greutăților vieții, astfel încât să vină în genunchi în fața lui Hristos, care îi va duce în rai. Nu știu ce cred cei care-l urmează pe Hristos, și nici în ce speră. (Merlin închise ochii pentru o clipă, iar ridurile de pe față îi deveniră ceva mai pronunțate și mai aspre.) Dar orice ar crede ei, părerile pe care le proclamă schimbă lumea; nu doar în spirit, ci și în plan material. Cum ei resping lumea spiritelor și tărâmurile Avalonului, acele tărâmurii pentru ei nu există. Firește, ele continuă să ființeze, dar nu și în lumea oamenilor lui Hristos. Avalon, Insula Sfântă, nu mai este acum aceeași cu Glastonbury, unde noi, cei de Vechea Credință, le-am îngăduit cândva călugărilor să-și ridice capela și mănăstirea. Căci înțelepciunea noastră și înțelepciunea lor... Igraine, cât de multă filosofie a naturii știți?

— Foarte puțină, a răspuns tânăra femeie, privind spre preteasă și spre marele druid. Nu am fost învățată așa ceva.

— Păcat, a spus Merlin, pentru că trebuie să înțelegi un anumit lucru, Igraine. O să încerc să pun totul în cuvinte simple. Uite, a făcut el luându-și colierul din aur de la gât, apoi scoțând pumnalul. Pot pune bronzul și aurul în același loc, în același timp?

Ea a clipit nelămurită.

— Nu, sigur că nu. Pot sta alături, dar nu în același loc, decât dacă îl dai la o parte pe unul.

— Așa stau lucrurile și cu Insula Sfântă, a explicat Merlin. Preoții au jurat față de noi, acum patru sute de ani, înainte ca romanii să fi venit și să încerce a ne cuceri, că nu se vor ridica împotriva noastră și că nu ne vor alunga cu arme; pentru că noi eram aici înainte de sosirea lor, iar pe vremea aceea ei erau cerșetori și slăbănogi. Și și-au ținut jurământul, trebuie să le recunosc măcar atâta merit. Însă în spirit, în rugăciunile lor, n-au încetat niciodată să lupte contra noastră, pentru ca Dumnezeu lor să-i izgonească pe Zeii noștri, iar înțelepciunea lor să domnească peste a noastră. În lumea noastră, Igraine, există loc destul pentru oricât de mulți Zei și zeițe. Dar în universul creștinilor – cum să-ți spun eu? — nu există loc pentru viziunea sau înțelepciunea noastră. După dâșșii, nu există decât

un Dumnezeu; nu numai că el trebuie să-i biruiască pe toți Zeii, ci trebuie să facă asta ca și când Zeii nici n-ar exista, ca și când ar fi doar niște idoli falși, lucrarea Diavolului pe care ei îl invocă. Astfel încât – spun ei – crezând în el, toți oamenii pot fi mântuiți în această unică viață. Și, așa cum le este credința, tot astfel merge și lumea lor. Așa se face că lumile, care înainte erau un tot, acum se îndepărtează una de alta. Igraine, acum există două Britanii: lumea lor, supusă unui singur Zeu și lui Hristos și, undeva dincolo de ea, lumea unde încă domnește Marea Mamă, lumea în care Vechiul Popor a preferat să trăiască. Asta s-a mai întâmplat înainte. A fost o vreme când poporul spiridușilor, Cei Strălucitori, s-au retras din lumea noastră, îndepărtându-se tot mai mult printre cețuri, astfel că acum doar câte un călător se mai întâmplă să-și petreacă noaptea în movilele spiridușilor, iar dacă face asta, timpul se scurge fără el, iar el se poate întoarce după o singură noapte ca să afle că toți cei dragi lui au murit și că s-au scurs mai bine de zece ani de când lipsește. Iar acum, îți zic, Igraine, se întâmplă din nou asta. Lumea noastră – condusă de Zeiță și de Cel Încornorat, consortul ei, lumea pe care o cunoști, lumea multor adevăruri – este silită să se îndepărteze de cursul general al timpului. Chiar și acest moment, Igraine, dacă un călător pornește fără călăuză către insula Avalon, dacă nu știe drumul foarte bine, nu poate ajunge acolo, ci va da peste Insula Preoților. Pentru cei mai mulți, lumea noastră sta pierdută în cețurile Mării Verii. Asta începuse să se întâmple chiar înainte ca romanii să se fi retras de aici; pe măsură ce bisericele au început să ocupe toată Britania, lumea noastră s-a îndepărtat tot mai mult. De aceea ne-a trebuit atât ca să ajungem aici; din ce în ce mai puține orașe și drumuri al Vechiului Popor ne rămân drept călăuză. Lumile încă se ating, încă stau una peste alta, apropiate ca niște amanți; dar se îndepărtează, iar dacă nu sunt oprite, într-o bună zi vor deveni două lumi separate, și nimeni nu va mai putea să călătorească între ele...

— Să plece! I-a întrerupt Viviane cu glas furios. Eu cred că trebuie să plece! Nu vreau să trăiesc într-o lume a creștinilor, care o resping pe Mama...

— Dar ce se întâmplă cu ceilalți, ce facem cu aceia care trăiesc într-o continuă disperare? Glasul lui Merlin răsuna din nou ca un dangăt de clopot. Nu, trebuie să fi rămas o cale, chiar dacă e ascunsă. Unele părți ale lumii sunt încă întregi. Saxonii

trec dintr-una într-alta, dar tot mai mulți dintre războinicii noștri îi sunt fideli lui Hristos. Saxonii...

— Saxonii sunt barbari și cruzi, a spus Viviane. Singure, triburile nu-i pot alunga de pe pământurile noastre, iar eu și Merlin am înțeles că Ambrosius nu va mai sta mult în lumea asta și că ducele lui războinic, Pendragon – Uther i se spune, nu? – îi va urma. Numai că sunt mulți în țara asta care nu-l susțin pe Pendragon. Orice s-ar întâmpla cu lumea noastră spirituală, niciuna dintre lumile noastre nu poate supraviețui multă vreme focului și spadelor mânuite de saxonii. Înainte de a putea duce bătălia spirituală care să împiedice lumile să se îndepărteze și mai mult, trebuie să salvăm chiar inima Britaniei, ca să nu mai fie distrusă de focurile puse de saxonii. Dar nu numai saxonii ne atacă, ci și iuții, scoții, toate popoarele sălbatice care vin dinspre miazănoapte. Toate locurile, până și Roma, sunt copleșite de ei, atât de mulți sunt. Soțul tău a purtat toată viața războaie. Ambrosius, Ducele Britaniei, e un bărbat de treabă, dar nu le poate cere credință doar celor care au urmat cândva Roma; tatăl lui a purtat purpura și însuși Ambrosius ar fi vrut, în ambiția lui, să devină împărat. Noi trebuie să avem un conducător care să fie urmat de toți oamenii din Britania.

— Dar... dar Roma rămâne, a protestat Igraine. Așa mi-a spus Gorlois, că Roma se va întoarce după ce va învinge necazurile din Marele Oraș; legiunile vor veni înapoi! Nu putem căuta ajutorul Romei împotriva sălbaticilor din miazănoapte? Romanii au fost cei mai buni luptători din lume, ei au înălțat marele zid din miazănoapte, ca să-i țină departe pe atacatori...

Glasul lui Merlin a căpătat un ton ciudat, amintind din nou de un dangăt:

— Am văzut în Fântâna Sfântă. Vulturul a zburat și nu se va mai întoarce în Britania.

— Roma nu poate face nimic, a spus Viviane. Trebuie să avem propria noastră căpetenie, una care să comande toată Britania. Altfel, când se vor uni împotriva noastră, Britania se va prăbuși și sute peste sute de ani vom zace în ruină, sub călcâiul barbarilor de saxonii. Lumile se vor îndepărta fără putință de apropiere, iar amintirea Avalonului nu va rămâne nici măcar în legende, pentru a mai oferi speranță omenirii. Nu, ne trebuie un conducător care să câștige credința tuturor popoarelor din ambele Britanii – Britania preoților și lumea cețurilor, stăpânită

din Avalon. Lecuite de acest Măreț Rege – iar aici vocea ei a căpătat o limpezime magică, de profeție – lumile se vor uni iarăși, devenind una singură, iar în ea va fi loc și pentru Zeiță și pentru Hristos, și pentru cazan și pentru cruce. Iar acest conducător ne va face din nou să fim una.

— Dar unde să găsim un asemenea rege? a întrebat Igraine. Cine să ne dea un astfel de conducător?

Apoi, pe negândite, a început să se teamă și a simțit un fior înghețat pe șira spinării, pentru că Merlin și preoteasa s-au întors spre ea și au privit-o cu ochi care păreau să o țintuiască, făcând-o să înghețe asemenea unei păsări mărunte surprinse sub umbra șoimului; atunci a înțeles de ce profetul-mesager al druizilor era numit Merlin.

Însă apoi, când i s-a adresat, Vivian a făcut-o cu glas foarte liniștitor.

— Tu, Igraine. Tu-l vei purta în pânțe pe acest Mare Rege.

2

În încăpere s-a lăsat tăcerea, întreruptă când și când de trosnetul buștenilor din vatră. Într-un târziu, Igraine și-a dat seama că a respirat adânc, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn.

— Despre ce vorbiți? Spuneți cumva că tatăl acestui Mare Rege va fi Gorlois?

A auzit cuvintele răsunându-i stăruitor în minte și s-a întrebat de ce nu bănuise niciodată că Gorlois va avea un destin măreț. I-a văzut pe Viviane și Merlin schimbând priviri cu subînțeles și, de asemenea, a zărit și gestul discret cu care preoteasa l-a făcut pe bătrân să tacă.

— Nu, Lord Merlin, o femeie trebuie să-i spună asta unei femei... Igraine, Gorlois e roman. Triburile nu vor urma un bărbat născut dintr-un fiu al Romei. Marele Rege căruia îi vor da ascultare trebuie să fie un fiu al Insulei Sfinte, un adevărat fiu al Zeiței. Da, Igraine, fiul tău. Dar nu numai Triburile vor lupta împotriva saxonilor și a celorlalte hoarde sălbatice din miazănoapte. Vom avea nevoie de sprijinul romanilor și al celților și al cimbrilor, iar ei vor accepta să primească porunci doar de la propria lor căpetenie războinică, Pendragonul lor, fiul unui bărbat în care se vor încrede pentru a-i conduce și cârmui.

Tot așa e și Vechiul Popor, care caută bărbatul născut dintr-o mamă de sânge regal. Fiul tău, Igraine, iar tatăl va fi Uther Pendragon.

Igraine a rămas cu privirea îndreptată spre ei, înțelegând, dar curând furia a învins amorțeala înghețată. S-a răstit la ei:

— Nu! Am un soț și-i voi dăruî un copil! Nu vă mai las să vă jucați cu viața mea! M-am căsătorit cu el așa cum m-ați îndemnat și nu veți ști niciodată...

Cuvintele i-au rămas în gât. Nu le va putea spune vreodată prin ce a trecut în primul an; nici măcar Vivianeî nu-i va spune. Putea zice: *Mi-a fost teamă sau am fost singură și îngrozită sau mai ușor aș fi suportat violul, pentru că după aceea aș fi putu fugi undeva ca să mor*, însă orice ar fi spus tot cuvinte rămâneau, exprimând abia o firavă părțică din ceea ce simțise.

Și chiar dacă ar fi cunoscut întregul adevăr, pătrunzându-i în gând și descoperind ceea ce nu putea rosti, Viviane ar fi privit-o cu compasiune și chiar cu puțină milă, dar nu s-ar fi răzgândit și nici nu i-ar fi cerut altceva. O auzise pe sora ei spunând deseori, pe vremea când aceasta încă mai credea că Igraine va deveni preoteasă a Misterelor: *Dacă încerci să ocolești soarta sau să amâni suferințele, nu faci decât să te condamni la suferință îndoită în altă viață*.

De aceea nu a spus nimic din toate astea, mulțumindu-se să o fulgere cu privirea pe Viviane, o privire în care răzbătea resentimentul adunat vreme de patru ani, cât, curajoasă și singură, își făcuse datoria, supunându-se sortii fără să se plângă mai mult decât ar fi făcut-o orice altă femeie. Dar să repete experiența? *Nici gând*, și-a zis Igraine în sinea ei, *nu*. A clătinat din cap cu încăpățănare.

— Igraine, ascultă-mă, a spus Merlin. Eu te-am zămislit, deși asta nu-mi dă niciun drept; doar sângele Doamnei conferă regalitate, iar tu cobori din cel mai vechi sânge regal, transmis de la o fiică la alta a Insulei Sfinte. Așa stă scris în stele, copilă, că pământurile noastre vor fi scăpate de urgie doar de un rege care e născut din două regalități, una a Triburilor care o venerază pe Zeiță și una a celor care urmează Roma. Pacea nu poate pogorî decât atunci când aceste două țări vor viețui alături, o pace durabilă și pentru cruce și pentru cazan, ca să fie liniște. Dacă se va ajunge la o astfel de domnie, până și cei ce

cred în cruce vor cunoaște Misterele, ca să-i ogoiască în viața lor plină de suferințe și păcate, și în credința lor într-o viață trecătoare, ca să aleagă definitiv între Iad și Rai pentru veșnicie. Altfel, lumea noastră se va pierde în cețuri și vor urma sute de ani – poate chiar mii – în care Zeița și Misterele Sfinte vor fi uitate de toată omenirea, în afară de cei care pot trece dintr-o lume în alta. Igraine, îngădui ca Zeița și lucrarea ei să dispară din această lume, tu, care ești născută din Doamna Insulei Sfinte și din Merlin al Britaniei?

Igraine și-a lăsat capul în jos, ridicând un zid în gând împotriva tandreței din glasul bătrânului. Știuse mereu, fără să i se spună, că Taliesin, Merlin al Britaniei, împărțise cu mama ei scânteia vieții care o adusese pe ea pe lume, însă o fiică a Insulei Sfinte nu vorbea despre asemenea lucruri. O fiică a Doamnei aparținea doar Zeiței și acelui bărbat în mâinile căruia Doamna alegea să o încredințeze – cel mai adesea fratelui ei, doar foarte rar bărbatului care o zămislise. Iar asta se petrecea dintr-un motiv: niciun bărbat pios nu trebuia să reclame paternitatea unui copil al Zeiței și toți copiii născuți de Doamnă erau considerați astfel. O cutremurase faptul că Taliesin trebuise să folosească acel argument în asemenea momente, dar asta a mișcat-o profund.

Cu toate acestea, refuzând să privească spre bătrân, a zis cu îndărătnicie:

— Puteați să-l alegeți pe Gorlois ca Pendragon. Nu cred că acest Uther este mai presus decât toți fiii omenirii. Dacă trebuia să aveți un asemenea bărbat, nu puteați folosi vrăjile pentru ca Gorlois să fie numit duce războinic al Britaniei și Mare Dragon? Iar atunci, când s-ar fi născut fiul nostru, l-ați fi avut pe Marele Rege...

Merlin a clătinat din cap, dar tot Viviane a vorbit, iar acea complicitate secretă a înfuriat-o și mai mult pe Igraine. De ce se aliaseră așa împotriva ei?

Viviane a spus cu glas stăpânit:

— Igraine, nu o să porți în pânțece un fiu al lui Gorlois.

— Adică tu ești Zeița, ca să hotărăști care dintre femei aduc copii pe lume în numele ei? a întrebat Igraine cu ranchiună, știind că vorbele acelea erau ridicole. Gorlois are fii cu alte femei; de ce să nu-i ofer și eu unul, așa cum își dorește?

Viviane nu i-a răspuns. S-a mulțumit să se uite neclintit la ea

și a zis, cu glas moale:

— Igraine, îl iubești pe Gorlois?

Igraine a rămas cu privirea în pământ.

— Nu văd ce legătură are. E o problemă de onoare. S-a purtat frumos cu mine...

S-a oprit, însă gândul s-a depănat în mintea ei fără putință de oprire: *Bun cu mine când nu aveam cui să-i cer ajutor, și chiar când voi m-ați lăsat în voia sorții. Ce legătură are dragostea cu asta?*

— E o problemă de onoare, a repetat ea. Măcar atât îi datorez. M-a lăsat să o păstrez pe Morgaine, când ea era tot ce aveam în singurătatea mea. S-a arătat amabil și răbdător, iar asta nu poate fi ușor pentru un bărbat la vârsta lui. Vrea un fiu, crede că asta este peste poate de important pentru viața și onoarea lui și nu vreau să-i resping dorința. Dacă o să am un fiu, trebuie să fie al Ducelui Gorlois, nu al altuia. Și jur asta pe foc și...

— *Taci!* Glasul Viviane, asemenea dangătelui asurzitor al unui clopot, a făcut-o pe Igraine să amuțească. Îți poruncesc, Igraine, să nu juri decât dacă o faci pe vecie!

— Și de ce crezi că n-o să-mi țin jurământul? a întrebat ea furioasă. Am fost crescută și învățată să respect adevărul! Și eu sunt un copil al Insulei Sfinte, Viviane! Chiar dacă-mi ești soră mai mare și preoteasă a mea și Doamnă de Avalon, nu se cuvine să mă tratezi de parcă aș fi un copil nătâng ca Morgaine, care încă nu poate înțelege niciun cuvânt din ce i se spune, și nici nu știe ce înseamnă un jurământ...

Auzindu-și numele rostit, Morgaine a tresărit în poala Doamnei. Aceasta a zâmbit și a mângâiat-o pe păr.

— Nu te amăgi că micuța nu înțelege nimic. Copiii știu mai multe decât ne închipuim; nu se pot exprima, iar noi credem că nici nu gândesc. În ce o privește pe copila ta - viitorul va hotărî, iar eu nu vreau să vorbesc despre asta în fața ei; dar cine știe, într-o bună zi ar putea deveni mare preoteasă...

— Niciodată! Chiar de va trebui să mă creștinez ca să împiedic asta, a strigat Igraine. Crezi că o să te las să rânduiești viața copilei mele așa cum mi-ai rânduit-o pe a mea?

— Liniștește-te, Igraine, a îndemnat-o Merlin. Tu ești liberă, la fel ca oricare copil al Zeilor. Am venit să te rugăm, nu să-ți poruncim. Nu, Viviane... a zis el, ridicând o mână în aer când

Doamna a vrut să-l întrerupă. Igraine nu e o jucărie neputincioasă a sorții. Cu toate astea, cred că atunci când va ști totul, va face alegerea potrivită.

Morgaine începuse să se frământa în poala Doamnei. Viviane i-a șoptit ceva ușor la ureche, mângâind-o pe creștet, iar copila s-a potolit, dar Igraine s-a ridicat și a luat-o, furioasă și geloasă văzând puterea aproape fermecată a Viviane de a o liniști. Ținând-o în brațe, Morgaine i s-a părut străină, ciudată, ca și cum timpul petrecut în poala Viviane o transformase, o pângărise, făcând-o să-i aparțină mai puțin. A simțit arsura lacrimilor în ochi. Morgaine era tot ce avea, iar acum și ea îi era smulsă; Morgaine cădea victimă, ca oricine altul, farmecului Viviane, acel farmec ce putea face din orice om o unealtă a voinței ei.

S-a răstit brusc la Morgause, care rămăsese cu capul rezemat în poala Viviane:

— Ridică-te imediat, Morgause, și du-te în camera ta; ești aproape femeie, nu trebuie să te porți ca un copil răsfățat!

Fata a ridicat capul, trăgându-și deoparte părul roșcat care-i căzuse ca un văl peste trăsăturile frumoase, ușor îmbufnate, apoi a zis:

— De ce ai ales-o pe Igraine pentru planurile tale, Viviane? Ea nu vrea să-ți facă voia. Și eu sunt femeie și sunt fiică a Insulei Sfinte. De ce nu m-ai ales pe mine pentru Uther Pendragon? De ce n-aș putea fi eu mama Marelui Rege?

Merlin a surâs.

— De ce te arunci atât de orbește în brațele sorții, Morgause?

— Pentru ce ar fi Igraine aleasa și nu eu? Nu am un soț...

— Vei avea ca soț un rege și mulți fii; trebuie să te mulțumești cu asta. Nimeni nu poate trăi soarta altuia. Soarta ta și a fiilor tăi atârână de acest Mare Rege. Asta e mai mult decât pot eu spune, a adăugat Merlin. De ajuns, Morgause.

Ridicându-se cu Morgaine în brațe, Igraine s-a simțit mai stăpână pe sine. A rostit cu o voce fără vlagă:

— Am uitat de legile ospitalității, soră a mea și stăpâne Merlin. Servitorii vă vor conduce în camerele de oaspeți ce vă sunt pregătite, vă vor aduce vin și apă să vă spălați, iar la apus vom mânca.

Viviane s-a ridicat. Vocea i-a fost netulburată și clară, iar Igraine, vreme de o clipă, s-a simțit ușurată; redevenise stăpână

peste căminul ei, nu mai era doar o copilă ascultătoare, ci soția lui Gorlois, Duce de Cornwall.

— Atunci, ne vedem după apus, surioară.

Cu toate acestea, Igrainei nu i-a scăpat privirea pe care Viviane a schimbat-o cu Merlin și a intuit semnificația ei, de parcă ar fi fost exprimată în cuvinte: *Să lăsăm deocamdată lucrurile așa, o dau eu pe brazdă, așa cum am făcut-o mereu.*

De aceea, Igraine a simțit că trăsăturile îi împietresc. *Adevărat, așa a procedat mereu. I-am făcut voia cândva, dar atunci eram o copilă neștiutoare. Acum, însă, am crescut, sunt o femeie în toată firea, care nu se mai lasă condusă atât de ușor, precum copila ce i-a fost dată de soață lui Gorlois. De astă dată voi face cum vreau eu, nu mă voi supune voinței Doamnei Lacului.*

Servitorii i-au condus pe oaspeți; ajunsă în propria ei încăpere, Igraine a așezat-o în pat pe Morgaine și, agitată, și-a făcut de lucru pe lângă ea, încă chinuită de cele auzite mai devreme.

Uther Pendragon. Nu-l văzuse niciodată, dar Gorlois îi povestise mereu despre faptele lui de viteză. Era o rudă apropiată, fiul surorii lui Ambrosius Aurelianus, Mare Rege al Britaniei, dar, spre deosebire de Ambrosius, Uther era briton, fără picătură de sângeroman în vine, astfel că cimbrii și Triburile nu șovăiau când venea vremea să-l urmeze. Nici nu încăpea îndoială că într-o bună zi Uther avea să fie ales Mare Rege. Ambrosius nu mai era tânăr; ziua aceea nu putea fi prea departe.

Iar eu voi fi regină... Unde-mi fuge gândul? Să-l trădez pe Gorlois și să-mi calc onoarea?

În clipa în care a ridicat din nou oglinda din bronz, a văzut-o în spate pe sora ei, care tocmai intra pe ușă. Viviane își lepădase pantalonii de călărie și îmbrăcase o rochie largă din lână nevopsită; își lăsase părul despletit, care atârna moale și întunecat ca lâna unei oi negre. Părea micuță, fragilă și pe cale de a îmbătrâni, iar ochii ei erau aceia ai unei preotese din peștera inițierii, aflată la ani depărtare și în altă lume... Iritată, Igraine a alungat brusc gândul. Viviane s-a apropiat de ea și a întins mâna să-i mângâie părul.

— Micuța Igraine. Mda, care nu mai e atât de mică acum, a zis ea drăgăstos. Știi ceva, micuțo, eu ți-am dat numele: Grainne,

după Zeița focurilor din Beltane¹... Cât a trecut de când ai slujit Zeiței de la Beltane, Igraine?

Ea a strâns din buze; zâmbetul arăta mai mult a rânjel.

— Gorlois e roman și creștin, pe deasupra. Chiar crezi că în casa lui se țin riturile de la Beltane?

— Nu, sigur că nu, a spus Viviane, amuzată de idee, deși dacă aș fi în locul tău, n-aș putea jura că servitorii nu se furișează la miez de vară ca să facă focuri și să stea culcați sub luna plină. Însă domnul și doamna casei nu se pot purta așa, mai ales în văzul preoților și al Dumnezeului lor sever și neiubitor...

— Să nu vorbești așa de Dumnezeul soțului meu, care este un Dumnezeu al iubirii, a întrerupt-o răspicat Igraine.

— Așa spui tu. Și totuși el a pornit război împotriva celorlalți Zei și i-a ucis pe cei care nu-l venerază, a răspuns Viviane. Ar trebui să ne rugăm să fim scutiți de o asemenea iubire din partea unui Zeu. Te-aș putea sili ca, în numele jurămintelor pe care le-ai făcut cândva, să faci ce ți se cere în numele Zeiței și al Insulei Sfinte...

— A, foarte frumos, a spus Igraine cu sarcasm. Acum Zeița mea îmi cere să devin o prostituată, iar Merlin al Britaniei și Doamna Lacului îmi vor sluji de codoși.

În ochii Viviane au apărut vâpăi; a făcut un pas înainte și, vreme de un moment, Igraine a crezut că preoteasa o va plesni peste față.

— Cum îndrăznești! a șuierat Viviane și, deși vocea i-a rămas blândă, a părut să stârnească ecouri în întreaga încăpere, astfel că Morgaine, pe jumătate adormită sub velința din lână, s-a ridicat și a tipat brusc de spaimă.

— Uite, mi-ai trezit copilul... a zis Igraine și s-a așezat pe marginea patului, ca să-l ostoiască.

Încetul cu încetul, împurpurarea de supărare a dispărut de pe chipul Viviane. S-a așezat alături de Igraine și a zis:

— Grainne, nu m-ai înțeles. Îl crezi nemuritor pe Gorlois? Îți spun eu, copilă, am căutat să citesc în stele destinele celor care sunt importanți pentru întregirea Britaniei în anii ce vin, și te asigur, numele lui Gorlois nu e scris printre ele.

Igraine a simțit că i se înmoaie genunchii și că întregul corp își pierde vлага.

¹ Sărbătoarea Focurilor, tradiție ce se respectă și în prezent pe 1 mai în Irlanda (n. tr.).

— Uther o să-l ucidă?

— Îți jur: Uther nu va fi amestecat în moartea lui, iar când se va întâmpla asta, el se va afla departe. Dar mai gândește-te, copilă. Tintagel e un castel mare; când nu va mai fi în stăpânirea lui Gorlois, crezi că Uther Pendragon va întârzia să spună către vreunul dintre lorzii lui războinici: *Luați-i castelul și femeia care locuiește acolo?* Mai bine să fie Uther decât vreunul dintre oamenii lui.

Morgaine. Ce se va alege de copila mea; dar de Morgause, surioara mea? Adevărat, femeia care aparține unui bărbat trebuie să se roage ca el să trăiască pentru a o apăra.

— Nu m-aș putea întoarce în Insula Sfântă, ca să-mi trăiesc viața la Avalon ca preoteasă?

— Nu asta ți-e ursita, micuțo, a spus Viviane. Vocea îi redevenise tandră. De soartă nu te poți ascunde. Ți-este dat să joci un rol în salvarea acestor pământuri, dar drumul spre Avalon ți-e închis pe vecie. Vrei să o apuci singură pe drumul ursitei tale, sau trebuie ca Zeul să te târâie împotriva voinței tale?

N-a mai așteptat răspunsul lui Igraine și a urmat:

— Nu mai e mult. Ambrosius Aurelianus e pe moarte; i-a condus pe britoni ani și ani, iar acum ducii lui o să țină sfat ca să aleagă un Mare Rege. Și nu există altul decât Uther în care au cu toții încredere. De aceea Uther trebuie să fie și duce războinic și Mare Rege, ambele. Iar el are nevoie de un fiu.

Igraine a simțit că zidurile se strâng în jurul ei ca să o prindă.

— Dacă ții atât de mult la asta, de ce nu o faci tu însăși? Dacă se poate câștiga atât de multă putere ca soață a ducelui războinic al Britaniei și a Marelui Rege, de ce nu cauți să-l atragi pe Uther cu farmecele tale, ca să porți în pânțele acest rege predestinat?

Spre surprinderea ei, Viviane i-a răspuns fără să șovăie:

— Crezi că nu m-am gândit la asta? Numai că tu uiți cât de bătrână sunt, Igraine. Sunt mai în vârstă decât Uther și nici el nu mai e chiar atât de tânăr ca unii războinici. Aveam douăzeci și șase de ani când s-a născut Morgause. Acum am treizeci și nouă, Igraine, și nu mai pot zămisli copii.

În oglinda de bronz, pe care încă nu o lepădase din mână, Igraine a văzut reflectarea surorii ei, strâmbă, diformă, curgând ca o apă, imaginea ba limpezindu-se, ba înnegurându-se, pentru

ca apoi să dispară.

— Așa crezi? Dar eu îți spun că vei mai avea un copil.

— Sper să nu, a răspuns Viviane. Sunt mai bătrână decât era mama ta când a murit dându-i naștere lui Morgause, iar eu nu pot spera să evit soarta pe care a avut-o ea. Acesta e ultimul an în care voi participa la riturile de la Beltane; după aceea, o să las sarcina asta unei femei mai tinere, iar eu voi deveni, ca și Cea Bătrână, femeie-înțelept. Sperasem ca într-o bună zi să-i las lui Morgause locul Zeiței...

— Atunci, de ce nu ai păstrat-o la Avalon ca să o instruiești drept succesoare a ta?

Viviane s-a întristat brusc.

— Nu e potrivită pentru asta. Dincolo de mantia Zeiței, ea vede doar putere, nu sacrificii și suferințe nesfârșite. De aceea, calea asta nu e pentru ea.

— Mie nu mi se pare că ai suferit atât de mult, a spus Igraine.

— Nu știi nimic despre asta. Nici tu n-ai ales calea. Eu, care i-am dedicat viața mea, spun mereu că ar fi mai simplu să trăiești ca țarancă, animal de povară sau iapă de prăsilă în călduri. Mă vezi doar înveșmântată și încoronată ca Zeiță, triumfătoare în preajma cazanului ei; dar nu vezi și bezna peșterii sau adâncimile mării celei mari. Nici tu nu ești menită, scumpa mea, și ar trebui să-i mulțumești Zeiței că destinul tău este altul.

Igraine a spus în gând: *Crezi că eu nu cunosc ce e aceea suferință și îndurare tăcută, după acești patru ani?* Însă nu a rostit vorbele cu voce tare. Viviane se aplecase deasupra lui Morgaine, cu trăsăturile înmuiate, și mângâia părul negru și mătăsos la fetei.

— A, Igraine, nici nu știi cât te invidiez – toată viața am tânjit să am o fiică. Morgause aproape că mi-a fost ca o fiică, Zeița mi-e martoră, dar întotdeauna am simțit-o străină, ca și cum ar fi fost născută de o necunoscută, nu de mama mea... Am tânjit după o fiică în mâinile căreia să pot încredința dregătoria. Dar n-am adus pe lume decât o fetiță care a murit, iar fiii mei sunt departe de mine. S-a cutremurat, apoi a adăugat: Ei, ăsta mi-e destinul, căruia mă voi supune, tot astfel cum și tu îi vei da ascultare. Nu-ți cer decât atât, Igraine, iar restul îl las în seama celei care este stăpâna noastră, a tuturor. Când Gorlois se va întoarce acasă, va merge la Londinium pentru alegerea noului Mare Rege. Trebuie să faci în așa fel încât să mergi acolo cu el.

Igraine a izbucnit în râs.

— Doar atât îmi ceri, iar asta e mai greu de făcut decât orice altceva. Chiar îți închipui că Gorlois își va împovăra oamenii ca să-i escorteze tânăra soție până la Londinium? Adevărat, aş vrea să merg acolo, dar Gorlois mă va duce acolo când curmalii și portocalii din sud vor crește și în grădinile de la Tintagel!

— Cu toate acestea, trebuie să faci în așa fel încât să-l însoțești și să-l cauți pe Uther Pendragon.

Igraine a râs din nou.

— Și o să-mi dai cumva vreun farmec pentru a-l face să se îndrăgostească atât de mult de mine încât să nu-mi mai reziste?

Viviane a mângâiat-o pe părul cârlionțat.

— Ești tânără, Igraine, și nu cred că ai idee cât de frumoasă ești. Sunt convinsă că lui Uther nu trebuie să i se facă farmece.

Ea a simțit o ciudată tresărire de spaimă.

— Poate că ar fi nevoie de vreun farmec ca să nu fug eu de el!

Viviane a oftat. A atins piatra lunii de la gâtul lui Igraine și a spus:

— Acesta nu a fost darul lui Gorlois...

— Nu, l-am primit de la tine când m-am căsătorit, mai ții minte? Ai spus că a fost al mamei.

— Dă-mi-l! Viviane și-a strecurat mâinile pe sub părul lui Igraine și a desfăcut lanțul.

— Igraine, când piatra asta îți va fi înapoiată, să-ți amintești ce ți-am spus, și să faci ceea ce te va îndemna Zeița.

Igraine a rămas cu ochii la piatra din mâinile preotesei. A oftat, dar nu a protestat. *Nu i-am promis nimic*, și-a zis ea înfuriată, *nimic*.

— Viviane, tu o să mergi la Londinium, la alegerea Marelui Rege?

Preoteasa a clătinat din cap.

— O să mă duc în țara altui rege, care încă nu știe că trebuie să lupte alături de Uther. Ban de Armorica din Britania Mică va fi uns Mare Rege al acestei țări și, drept semn, druzii lui i-au spus că trebuie să facă Marele Rit. Eu voi fi trimisă să slujesc la Mariajul Sacru.

— Credeam că Britania e o țară creștină.

— A, așa este, a spus Viviane nepăsătoare, iar preoții lui vor bate clopotele și-l vor unge cu uleiurile lor sfințite și-i vor spune

că Dumnezeu lui s-a sacrificat pentru el. Însă oamenii nu acceptă un rege care nu depune jurământ și față de Marele Sacrificiu.

Igraine a respirat adânc.

— Știu atât de puține...

— Pe vremuri, a zis Viviane, Marele Rege garanta cu viața lui pentru bunăstarea țării și jura, la fel ca orice Merlin al Britaniei, că dacă țara ajunge în vremuri de restriște și primejdie, el va muri pentru ca țara să dăinuiască. Iar dacă refuza să se sacrifice, țara avea să piară. Eu... n-ar trebui să vorbesc despre asta, căci e un Mister, dar în felul tău și tu, Igraine, îți oferi viața pentru salvarea acestei țări. Atunci când face copii, nicio femeie nu știe dacă viața ei nu va fi cerută cumva de Zeiță. Și eu am fost legată și neajutorată, cu pumnalul la gât, știind că dacă voi muri, sângele meu va face pământul să renască...

Vocea i-a tremurat și s-a lăsat tăcere. Igraine a rămas și ea mută de groază.

— O parte din Britania Mică s-a retras și ea în cețuri, iar Marele Altar din Piatră nu mai poate fi găsit. Calea care duce spre altar e din piatră seacă, dacă nu se mai cunoaște Drumul spre Karnak, a spus Viviane, dar regele Ban a jurat că va împiedica lumile să se despartă și va păstra deschise porțile spre Mistere. Și de aceea va face Mariajul Sacru cu țara, drept semn că, dacă va fi nevoie, chiar sângele lui va fi vărsat pentru a hrăni recoltele. E bine că ultima mea datorie pe care o voi îndeplini pentru Mamă, înainte de a-mi ocupa locul printre femeile-înțelept, va fi să leg tărâmul lui de Avalon; de aceea îi voi fi Zeiță în acest mister.

A rămas apoi tăcută, dar pentru Igraine încăperea încă vuia de ecoul vocii ei. Viviane s-a aplecat și a ridicat-o pe Morgaine, care dormea, și a strâns-o în brațe cu multă tandrețe.

— Ea încă n-a crescut, iar eu nu am ajuns deocamdată femeie-înțelept, a zis ea, dar noi formăm Triada, Igraine. Împreună alcătuim Zeița, iar ea este aici, printre noi.

Igraine s-a întrebat de ce Viviane n-o numise pe sora lor Morgause și, cum erau atât de apropiate, Vivian i-a auzit vorbele, ca și cum Igraine le-ar fi dat glas. Așa că a răspuns în șoptă, iar Igraine a văzut-o tremurând:

— Zeița are o a patra față, una secretă, iar tu trebuie să i te rogi, la fel ca mine – da, Igraine, la fel ca mine – pentru ca

Morgause să nu poarte niciodată acea față.

3

Lui Igraine i se părea că mergea călare prin ploaie de o veșnicie. Călătoria spre Londinium semăna cu aceea spre capătul lumii.

Până atunci călătorise destul de puțin, în afară de drumul bătut demult, de la Avalon până la Tintagel. A făcut comparația între copila disperată și plină de spaime din acea călătorie și cea care era azi. Acum călărea alături de Gorlois, el se străduia să-i spună câte ceva despre pământurile prin care treceau, iar ea râdea și îl ațâța, iar noaptea, în cortul lor, mergea de bună voie în patul lui. Când și când îi simțea lipsa lui Morgaine, întrebându-se cum o ducea copila – oare plângea noaptea după mama ei, mânca la rugămințile lui Morgause? Însă era plăcut să se simtă din nou liberă, călărind în compania atâtor bărbați, conștientă de privirile lor admirative și de purtarea lor politicoasă – niciunul dintre ei n-ar fi îndrăznit să se adreseze doamnei lui Gorlois decât cu o expresie de admirație. Redevenise fată, dar în acele momente nu se mai ferea înspăimântată de bărbatul străin care-i era soț și căruia trebuia să-i satisfacă plăcerile. Era din nou o fată, dar fără stângăcia copilărească a adevăratei ei fete, și asta îi plăcea. Nici măcar nu lua seama la ploaia neîncetată care întuneca dealurile din depărtare, de parcă mergeau înconjurați de un cerc de ceață.

Ne-am putea rătăci în ceața asta și să ne trezim pe tărâmul spiridușilor, fără putință de întoarcere în lumea aceasta unde Ambrosius, care e pe moarte, și Uther plănuiesc salvarea Britaniei de sălbăticii de la miazănoapte. Britania s-ar putea prăbuși la fel ca Roma, sub năvala barbarilor, iar noi nici măcar nu vom ști...

— Igraine, ai ostenit? a întrebat-o Gorlois cu blândețe și îngrijorare în glas.

Chiar că nu era un căpcăun, așa cum îl văzuse ea în acele prime zile din urmă cu patru ani! Acum era doar un bărbat care îmbătrânea, încărunțit la păr și barbă (deși se bărbierea atent, după cum făceau romanii), cu multe cicatrice după ani și ani de bătălii și mișcător de dornic să-i fie pe plac. Poate că, dacă n-ar fi fost atât de speriată și rebelă la acea dată, și-ar fi dat seama

că el dorea să o mulțumească și atunci. Nu se purtase cu brutalitate, ori dacă da, atunci asta era din cauză că știa puține despre trupurile de femeie și cum anume să le folosească. Acum totul i se părea doar o stângăcie, nicidecum cruzime; iar dacă ea îi spunea că o doare, el o mângâia mai cu blândețe. Tânăra Igraine crezuse că durerea și teroarea erau inevitabile. Acum își dădea seama că lucrurile stăteau altfel. I-a zâmbit veselă și a spus:

— Nu, deloc; simt că aș putea călări veșnic! Dar dacă e atâta ceață, cum de poți fi sigur că nu ne vom rătăci și că vom ajunge în cele din urmă la Londinium?

— Nu te teme de asta, a spus el cu gravitate. Călăuzele mele sunt iscusite și știu drumul în amănunt. Iar înainte de căderea nopții, vom ajunge la vechiul drum roman care duce drept spre inima orașului. Așa se face că vom dormi cu un acoperiș adevărat deasupra capului și într-un pat adevărat.

— Tare m-aș bucura să dorm din nou într-un pat adevărat, a spus Igraine cu sficiune și a observat, așa cum se și aștepta, o căldură urcând brusc pe chipul și în ochii lui.

Însă el și-a întors fața de la ea; era ca și cum i-ar fi fost teamă de ea, iar Igraine, care abia descoperise acea putere, s-a bucurat. Călărind alături de el, s-a gândit la neașteptata blândețe pe care o simțea față de Gorlois, o blândețe amestecată cu regret, de parcă abia atunci el i-ar fi devenit drag, tocmai când avea să-l piardă. Într-un fel sau altul, știa că zilele pe care le va mai petrece alături de el erau numărate; și și-a adus aminte cum își dăduse seama prima oară că el va muri.

Îl primise pe solul lui, care o anunțase să se pregătească pentru că va sosi; Gorlois își trimisese unul dintre oameni, cu ochi bănuitori căroră nu le scăpase niciun colțișor, ca să-i spună lui Igraine, fără cuvinte, că dacă acel om ar fi avut o soață tânără, ar fi venit acasă pe neașteptate, sperând să descopere ceva nelalocul său sau vreun păcat. Știindu-se fără pată și știind că intendentul era un om priceput, iar bucătăria sclipea de curățenie, nu luase în seamă căutătura curioasă a trimisului și îi urase bun venit. Nu avea decât să-i ia la întrebări pe servitori, dacă ținea cu orice chip, și avea să afle că, în afara surorii ei și a Lordului Merlin, nu primise alți oaspeți la Tintagel.

După ce trimisul plecase, când se întorsese cu gând să

traverseze curtea, Igraine se opriase lovită de o spaimă nelămurită, pentru că peste ea coborâse o umbră, deși era ziua în amiaza mare. Iar în aceeași clipă l-a văzut pe Gorlois și s-a întrebat unde îi era calul și escorta. Părea mai slab și îmbătrânit, astfel că, vreme de o clipă, nici nu l-a recunoscut, deoarece era tras la față și răvășit. Pe obraz avea o tăietură de spadă, pe care ea nu și-o amintea.

— Soțul meu! a strigat ea. Gorlois...

Iar după aceea, tulburată de indescriptibila durere de pe chipul lui, își făcuse uitată teama de el și toți anii de resentimente și se năpustise spre el și-i vorbise așa cum i-ar fi vorbit și copilei ei.

— Of, dragul meu, ce-ai pățit? Ce te aduce astfel, singur, neînarmat - ești bolnav? Ți-e?...

Atunci s-a oprit, iar glasul, acoperit de ecouri nelămurite, i s-a stins. Pentru că acolo nu era nimeni, ci doar lumina scăzută a norilor, a mării și doar umbre, la care se adăugase ecoul propriei voci. În tot restul zilei încercase să se convingă că fusese doar un Semn, ca acela care o anunțase de sosirea Viviane. Însă ea știa altceva: Gorlois nu avea darul Semnelor, n-ar fi apelat la el și, chiar dacă ar fi avut acel dar, n-ar fi crezut în el. Ceea ce văzuse - și înțelesese, cu toate că niciodată până atunci nu mai văzuse ceva asemănător - era doar imaginea soțului ei, dublul lui, umbra și prevestirea morții lui.

Iar când el sosise cu adevărat, întreg și nevătămat, încercase să alunge acea amintire, spunându-și că fusese doar o lumină înșelătoare care o făcuse să vadă, în spatele lui, umbra aceea cu tăietura de spadă pe obraz și suferința de nedescris în ochi. Pentru că Gorlois nu era nici rănit, nici trist; dimpotrivă, era bine dispus, îi adusesese daruri, ba chiar și un șirag de coral pentru Morgaine. Căutase apoi în sacii cu prăzi luate de la saxoni și îi dăduse lui Morgause o mantie roșie.

— Sunt convins că a aparținut vreunei femei ușoare a saxonilor, vreuna care merge cu taberele lor, sau poate una dintre luptătoarele care luptă urlând cot la cot cu bărbații lor, apărând pe jumătate dezbrăcate pe câmpul de luptă, a spus el râzând și gâdilând-o pe fată sub bărbie, așa că merită să fie purtată de o fecioară britanică de treabă. Culoarea ți se potrivește, surioară. Când o să mai crești, o să fii la fel de frumoasă ca soața mea.

Morgause îi mulțumise cu un zâmbet afectat și răsese, aruncându-și capul pe spate, fălindu-se cu noua mantie, iar mai târziu Gorlois spusese cu asprime, în timp ce el și Igraine se pregăteau pentru culcare (Morgaine, într-un urlet, fusese surghiunită în camera lui Morgause):

— Trebuie să o căsătorim cât mai curând pe fata asta. E ca o cățea, căreia îi fug ochii după orice bărbat. Ai văzut ce priviri aruncă nu numai spre mine, ci și spre soldații mei mai tineri? Nu vreau ca una ca ea să aducă dezonoare asupra familiei mele sau să-mi strice fiica!

Igraine îi răspunsese făcându-i pe plac. Nu putea uita că văzuse moartea lui Gorlois, de aceea nu voia să se certe cu un om sortit morții. Și pe ea o supăra întrucâtva purtarea lui Morgause.

Așadar, Gorlois are să moară. Păi, nu e nevoie să ai mari daruri de profet să prevestești că un bărbat de patruzeci și cinci de ani, care a luptat mai toată viața împotriva saxonilor, nu va apuca să-și vadă copiii mari. N-o să mă las convinsă de restul spuselor ei fără noimă, așa cum n-o să mă aștept ca Gorlois să mă ducă la Londinium!

Însă în următoarea zi, cât au zăbovit la prima masă a zilei, după care ea s-a apucat să cârpească o ruptură mare din cea mai bună tunică a lui, Gorlois a vorbit fără înconjur:

— Oare nu te-ai întrebat ce m-a adus acasă pe neașteptate, Igraine?

După noaptea petrecută împreună, ea a fost suficient de sigură pe sine ca să-i zâmbească, privindu-l drept în ochi.

— Să pun la îndoială soarta care mi-a adus bărbatul acasă după o absență de un an? Sper că asta înseamnă că țărmurile saxone sunt din nou despresurate și au revenit în mâinile britanilor.

El a dat din cap cu un aer absent și a surâs. Apoi surâsul a dispărut.

— Ambrosius Aurelianus e pe moarte. Curând bătrânul vultur va dispărea și nu s-a găsit încă niciun vulturaș care să zboare în locul lui. E ca și cum legiunile ar pleca din nou; el a fost rege de când mă știu și s-a dovedit un rege bun pentru aceia dintre noi care încă mai sperau, așa cum am sperat și eu, că Roma se va întoarce cândva. Acum știu că acea zi nu va mai veni. Regii Britaniei de pretutindeni au fost chemați să se adune la

Londinium pentru a-și alege Marele Rege și conducătorul pentru vremuri de război, și va trebui să merg și eu acolo. Am făcut drum lung ca să stau atât de puțin, pentru că va trebui să plec din nou peste trei zile. Dar am ținut să-mi văd soața și copila. Are să fie o adunare mare, Igraine, și mulți dintre duci și regi își vor aduce doamnele; vrei să mă însoțești?

— Până la Londinium?

— Da, dacă poți călători atât de departe, a spus el, și dacă te înduri să-ți lași copila în urmă. Nu văd de ce nu ai merge. Morgaine e sănătoasă și ai destule femei aici ca să îngrijească și zece ca ea; iar dacă am reușit să te las din nou grea – și a privit-o cu un zâmbet pe care Igraine cu greu și l-ar fi putut imagina până atunci – asta nu te va împiedica să călătorești de pe acum. Apoi, în glas i-a răzbătut o tandrețe pe care ea nu ar fi ghicit-o nicicând atunci când a adăugat: N-aș vrea să mai stau departe de tine, măcar pentru o vreme. Vrei să mă însoțești, nevastă?

Trebuie să faci în așa fel încât să mergi acolo cu el. Așa spusese Viviane. Iar acum Gorlois îi arătase că nici măcar nu era nevoie să ceară asta. Igraine a fost cuprinsă brusc de spaimă – de parcă s-ar fi aflat călare pe un cal imposibil de strunit. Ca să-și ascundă teama, a ridicat cana cu bere și a sorbit o gură.

— Sigur că vin, dacă așa voiești.

Două zile mai târziu se aflau pe drum, călătorind spre răsărit, către Londinium și către tabăra lui Uther Pendragon și a muribundului Ambrosius, pentru alegerea unui Mare Rege...

Pe la mijlocul amiezii au ajuns la drumul roman și au putut călări mai iute; iar mai târziu, în aceeași zi, au văzut marginea orașului și au simțit mirosul fluviului care îl scâlda. Igraine nu crezuse niciodată că într-un singur loc puteau exista atâtea case; după ce trecuse prin spațiile întinse dintre dealurile joase, vreme de o clipă a simțit că nu poate respira, că acele case o încercuiesc, sufocând-o. Călărea de parcă ar fi fost în transă, având senzația că străzile pietruite și zidurile o izolau de aer, de lumină, de viața însăși. Cum de puteau trăi oamenii îndărătul zidurilor?

— În noaptea asta vom dormi la unul dintre soldații mei, care are o casă în oraș, a spus Gorlois, iar mâine ne vom înfățișa la curtea lui Ambrosius.

În noaptea aceea, așezată lângă foc (ce lux, a gândit ea, un foc atât de aproape de miezul verii!), Igraine l-a întrebat:

— După credința ta, cine va fi următorul Mare Rege?

— De ce ar vrea o femeie să știe cine va domni peste țară?

Ea i-a zâmbit; își despletise părul pentru culcare și a simțit cum el devine mai cald văzându-i zâmbetul.

— Chiar dacă sunt femeie, Gorlois, trebuie să trăiesc în această țară și aș vrea să știu cine va fi omul pe care îl va urma soțul meu la vreme de pace și război.

— Pace! Atât cât voi trăi nu va fi deloc pace, a spus Gorlois. Nu are cum să fie, cu atâția sălbatici care ne atacă mereu țărmurile bogate; trebuie să ne adunăm toate forțele ca să le apărăm. Și sunt mulți cei care ar voi să poarte mantia lui Ambrosius și să ne conducă în luptă. Lot din Orkney, de pildă. Un bărbat aspru, dar de temei, un conducător puternic, priceput în luptă. Dar încă nu s-a căsătorit; nu are dinastie. Și e tânăr pentru a fi Rege, dar are ambiție, n-am cunoscut bărbat mai ambițios ca el. Apoi mai e Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte. Nu sunt probleme de dinastie, fiindcă are deja un fiu. Numai că omul nu are imaginație, vrea să facă totul ca înainte și spune că tot ceea ce a dat roade cândva trebuie păstrat. Iar eu cred că nici nu e un bun creștin.

— Și pe cine ai alege? I-a întrebat Igraine.

El a oftat.

— Pe niciunul. L-am urmat toată viața pe Ambrosius și-l voi urma și pe cel pe care el îl va alege; e o problemă de onoare, iar omul lui Ambrosius e Uther. E foarte simplu. N-aș spune că îmi place Uther. E un desfrânat care are mai bine de zece copii și nicio femeie nu e în siguranță în preajma lui. Se duce la slujbă doar pentru că soldații lui sunt credincioși și pentru că așa se cuvine. Din partea mea, mai bine era păgân curat decât să se creștineze, pentru că asta nu-i face deloc cinste.

— Și totuși îl sprijini...

— A, da. Ca soldat, ar putea fi egalul lui Cezar; dacă ar fi nevoie, oamenii l-ar urma și în iad. Nu precupețește niciun efort ca să fie aproape de soldați – știi cum se întâmplă, merge prin tabără și mănâncă din rațiile lor ca să fie sigur că hrana e bună, își petrece câte o zi, atunci când poate, ca să-l viziteze pe ofițerul cu încartiruirea și să obțină dezlegarea de oaste a câte unui veteran rămas știrb, doarme pe câmp alături de soldați înaintea vreunei bătălii... Oamenii sunt în stare să-și dea viața pentru el – și chiar și-o dau. Are minte și imaginație. Toamna

trecută a reușit să încheie pace cu trupele unei alianțe și le-a făcut să lupte alături de noi – eu socotesc că gândește prea mult ca un saxon și știe cum să îi convingă. Da, o să-l sprijin. Dar asta nu înseamnă că îmi place.

Ascultându-l, Igraine s-a gândit că Gorlois dezvăluise mai multe despre sine decât despre ceilalți candidați la demnitatea de Mare Rege. Într-un târziu, a zis:

— Nu te-ai gândit niciodată?... Doar ești Duce de Cornwall, iar Ambrosius te prețuiește; n-ai putea fi ales ca Rege?

— Crede-mă, Igraine, nu vreau coroana. Voiești cumva să devii regină?

— N-aș refuza cinstea asta, a spus ea, amintindu-și profeția lui Merlin.

— Vorbești astfel pentru că ești prea crudă ca să știi ce înseamnă asta, a spus Gorlois cu un zâmbet pe chip. Ți-ar plăcea cu adevărat să conduci un regat așa cum îi strunești pe servitorii de la Tintagel, și să fii la dispoziția tuturor? A fost o vreme, asta în tinerețea mea... Dar nu voi să-mi petrec restul zilelor ducând războaie. Ambrosius mi-a dat Tintagel cu ani în urmă, Igraine; până acum patru ani, nu mi-am găsit timp să aduc acasă o soață! O să apăr pământul acesta atât timp cât voi putea ține spada în mână, dar vreau și un fiu și să mă joc cu fiica mea și câțva timp să trăiesc liniștit, să pescuiesc pe stânci, să vânez și să stau la soare, urmărindu-i pe lucrătorii câmpurilor adunând recolta, și poate să am ceva timp să fac pace cu Dumnezeu, pentru ca el să mă ierte de toate relele pe care le-am făcut ca soldat. Dar nici chiar când e pace în țară, un Mare Rege nu-și găsește liniștea, pentru că atunci când dușmanii se retrag, prietenii încep să se gâlcevească, fie și numai ca să-i obțină favorurile. Nu, nu vreau nicio coroană, iar când vei fi de vârsta mea, îmi vei da dreptate.

Ascultându-l pe Gorlois, Igraine a simțit împunsătura lacrimilor în ochi. Așadar, acest soldat înăsprit de bătlăii, bărbatul sobru de care se temuse atât, se simțea suficient de bine alături de ea ca să-i destăinuie unele dintre dorințe. I-a urat din toată inima să-și poată petrece ultimii ani la soare, așa cum dorea, cu copiii jucându-se în jurul lui; dar chiar și acolo, în licărul flăcărilor, i s-a părut că vedea umbra amenințătoare a sorții care îl pândea.

Imaginația mea e de vină, am îngăduit vorbelor lui Merlin să

mă facă să văd lucruri neghioabe, și-a spus ea, iar când Gorlois a căscat și s-a întins, spunând că era foarte ostenit după atâta mers călare, ea s-a grăbit să-l ajute la dezbrăcat.

N-a putut adormi în patul străin, întorcându-se și răsucindu-se și auzind respirația lui Gorlois; când și când, el întindea mâna după ea în somn, iar Igraine l-a alinat la piept, așa cum ar fi făcut și cu copilul ei. *Poate*, a gândit ea, *Merlin și Doamna s-au speriat de propria lor umbră, poate că Gorlois va apuca să îmbătrânească bucurându-se de soare*. Poate că, înainte de a fi adormit, el pusese în pântecul ei sămânța fiului despre care cei doi spusese că nu va apuca să-l zămislească. Spre dimineață însă, a adormit și ea adânc și a visat o lume cuprinsă de cețuri, țărmurile Insulei Sfinte îndepărtându-se treptat în pâclă. Igraine avea senzația că se află într-o lotcă și vâslește cu greutate și e obosită, căutând Insula Avalon, unde Zeița, având chipul Viviane, o aștepta să o întrebe cât de bine îi îndeplinesc porunca. Dar, cu toate că țărmul îi era cunoscut, la fel ca pâlcurile de meri care crescuseră la marginea apei, când a ajuns la templu, acolo se ridica un crucifix, iar un cor alcătuit din maici purtând robele negre ale creștinilor a început să cânte unul dintre imnurile acelea plângărețe, iar când ea a dat să fugă, să-și caute sora pretutindeni, sunetul clopotelor de biserică i-a acoperit strigătele. S-a trezit cu un scâncet pe care și l-a reprimat, un țipăt în somn, și s-a ridicat în capul oaselor și a auzit dangătele clopotelor de biserică venind din toate părțile.

Gorlois s-a ridicat alături de ea.

— E clopotul bisericii la care Ambrosius se duce la slujbă. Grăbește-te să te îmbraci, Igraine, căci vom merge împreună.

În timp ce-și înfășură o cingătoare din mătase peste cămașa din pânză, un servitor cu înfățișare ciudată a bătut la ușă și a rugat să vorbească cu Doamna Igraine, soția Ducelui de Cornwall. Igraine s-a dus la ușă și a avut impresia că îl recunoaște pe acel om. Acesta s-a înclinat în fața ei, iar atunci ea și-a adus aminte că-l văzuse cu ani în urmă, vâslind la barca Viviane. Asta a făcut-o să re trăiască visul și să simtă un frig pe dinăuntru.

— Sora domniei voastre vă trimite asta din partea lui Merlin, a spus el, și vă roagă să o purtați și să nu uitați promisiunea făcută, nimic altceva.

Apoi i-a întins un pachet învelit în mătase.

— Ce s-a întâmplat, Igraine? a întrebat Gorlois, apărând în spatele ei. Cine îți trimite daruri? îl cunoști pe acest mesager?

— E unul dintre oamenii surorii mele de pe Insula Avalon, a spus Igraine, desfăcând pachetul, dar Gorlois a spus apăsător:

— Soața mea nu primește daruri de la soli de care eu n-am știință, și i l-a luat cu brutalitate.

Indignată, ea a deschis gura să protesteze, căci tandrețea proaspăt descoperită față de Gorlois se risipise ca o boare: cum de îndrăznește?

— A, e piatra albastră pe care ai purtat-o când ne-am căsătorit, a constatat Gorlois și s-a încruntat. Ce legătură are asta cu o anumită promisiune? Cum se face că sora ta, dacă e cu adevărat de la ea, a ajuns să aibă piatra?

Revenindu-și iute din starea de uimire, Igraine a spus o minciună sfruntată, pentru prima oară în viață:

— Când m-a vizitat, i-am dat piatra și lanțul ca să repare încuietoarea; ea știa un aurar în Avalon care e mai priceput decât oricare altul din Cornwall. Iar promisiunea la care s-a referit este să port mai bine de grijă giuvaierurilor mele, pentru că acum sunt femeie în toată firea, iar nu o copilă fără minte care nu știe să grijească de lucruri de preț. Bărbate, acum îmi dai colierul?

În continuare încruntat, el i-a întins piatra lunii și a spus:

— Am în slujba mea aurari care l-ar fi dres fără să mai fie nevoie să primești muștrări pe care sora ta nu mai are dreptul să ți le adreseze. Viviane se crede mai mult decât este; trebuia să-ți slujească de mamă când erai copilă, dar acum nu mai ești în grija ei. Trebuie să te porți ca o femeie pe picioarele tale și să nu mai atârni de fostul tău cămin.

— Mda, acum am primit două dojeni, a spus Igraine îmbufnată, și și-a aranjat lanțul în jurul gâtului. Una de la sora mea, și alta de la soț, de parcă aș fi un copil neascultător.

I s-a părut că încă poate vedea umbra morții atârând deasupra capului lui, spaima care plutește asupra celor sortiți morții. Pe neașteptate, și-a dorit, cu o speranță nemăsurată, ca el să n-o fi lăsat grea, pentru că n-ar fi vrut să poarte în pânțele copilul unui bărbat sortit morții... și a simțit că îngheață.

— Hai, Igraine, a îndemnat-o el, întinzând mâna și mângâind-o pe păr, nu te supăra pe mine. O să încerc să țin minte că ești o femeie matură de nouăsprezece ani, nu o copilă de

cincisprezece. Zorește, trebuie să mergem la slujba regelui, căci preoților nu le place când e foială în biserică după ce începe slujba.

Biserica era mică, ridicată din lut și nuiiele, iar lămpile dinăuntru erau aprinse ca să alunge umezeala rece; Igraine s-a bucurat că îmbrăcase mantia groasă din lână. Gorlois i-a spus în șoaptă că preotul cu păr cărunt, venerabil ca un druid, era preotul personal al lui Ambrosius, care însoțea armata, și că ținea acum o slujbă de mulțumire pentru reîntoarcerea acasă a regelui.

— Regele a sosit?

— Chiar acum intră în biserică și se așază pe banca de acolo, din fața altarului, a murmurat Gorlois, înclinând din cap.

L-a recunoscut pe dată după mantia roșie cu negru, purtată peste o tunică de culoare închisă, cu o broderie încărcată, precum și după centura pentru spadă, plină de pietre prețioase. Ambrosius Aurelianus avea probabil în jur de șaizeci de ani; un bărbat înalt, slăbănog, bărbierit după moda romană, dar cocârjat, mergând îndoit și cu grijă, semn că pe dinăuntru era chinuit de dureri. Cândva, probabil că fusese un bărbat atrăgător, însă acum fața îi era ridată și gălbejită, mustața pe oală, altădată neagră, albise aproape toată, iar părul îi stătea în neorânduială. Alături de el se țineau doi sau trei dintre sfetnici sau regi mai mici în rang; a vrut să știe cine erau aceia, dar preotul, văzându-l pe Rege intrând, începuse deja să citească din ceaslovul mare, iar ea a trebuit să-și muște buzele și să tacă, ascultând slujba pe care chiar și în acele momente, după patru ani de învățătură cu părintele Columba, încă nu o înțelegea pe deplin și nici nu se străduia să o priceapă. Știa că ar fi dat dovadă de proastă educație dacă ar fi privit în jur, ca o țarancă de rând, însă a tras cu ochiul pe sub gluga mantiei către câțiva dintre bărbații ce roiau în jurul regelui; unul despre care a bănuțit că era Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte, apoi la altul, purtând straie bogate, zvelt și atrăgător, cu părul negru tăiat scurt, după moda romană. S-a întrebat dacă acela era Uther, tovarășul lui Ambrosius și posibilul urmaș la tron. Acesta a rămas atent alături de Ambrosius pe toată durata slujbei lungi, iar când bătrânul rege s-a poticnit, bărbatul subțirel și brunet i-a oferit brațul să se sprijine. Bărbatul se uita concentrat la preot, numai că Igraine, învățată să citească gândurile oamenilor după

trăsăturile feței, și-a dat seama că nu asculta cu adevărat slujba sau ce spunea preotul, pentru că gândurile îi alergau în minte, urmând propriile scopuri. El și-a ridicat capul o singură dată și a privit direct spre Gorlois, iar atunci pentru o clipă, s-a uitat în ochii lui Igraine. Ochii lui era întunecați și umbriți de sprâncenele stufoase, iar Igraine a simțit instantaneu un fior de dezgust. Dacă acela era Uther, a gândit ea, nu voia să aibă nimic de-a face cu el; coroana ar fi fost prea greu de suportat alături de un asemenea bărbat. Era mai în vârstă decât arăta, pentru că avea cu siguranță mai mult de douăzeci și cinci de ani.

La un moment dat, în timpul slujbei, s-a iscat o mică agitație în apropierea ușii, iar în biserică a intrat un bărbat înalt cu înfățișare de soldat, cu umeri largi, dar uscățiv, cu un veșmânt gros din lână, ca acelea purtate de oamenii din miazănoapte, urmat de patru sau cinci oșteni. Netulburat, preotul a continuat, dar diaconul care stătea alături de el a ridicat capul aplecat până atunci peste paginile Evangheliei și s-a uitat sever spre el. Bărbatul înalt s-a descoperit, dând la iveală părul blond, deja rărit, și începutul de chelie din creștet. A pășit printre membrii congregației în vreme ce preotul a rostit *Să ne rugăm*, iar Igraine, îngenunchind, a observat că bărbatul cu păr blond și oștenii lui ajunseseră deja lângă ei; oștenii îngenuncheaseră în jurul oamenilor lui Gorlois, iar bărbatul însuși era alături de ea. În timp ce se lăsase în genunchi aruncase o privire furișă în jur să se asigure că toți oamenii lui erau așezați, și abia după aceea își plecase capul cu pioșenie ca să asculte rugăciunea.

Cât a ținut slujba aproape interminabilă nici nu și-a mișcat capul; a rămas în genunchi chiar și când enoriașii au început să se apropie de altar ca să primească pâinea sfințită și vinul. Gorlois a atins-o pe umăr pe Igraine, iar ea l-a urmat – creștinii susțineau că soața trebuia să fie de aceeași credință ca și bărbatul ei, astfel că Dumnezeu lor îl putea învinovăți pe Gorlois dacă ea venea nepregătită la împărtășanie. Părintele Columba discutase îndelung cu ea despre rugăciunea și pregătirea cuviincioasă, iar Igraine ajunsese să creadă că nu va fi niciodată pregătită cum se cuvine pentru așa ceva. Însă Gorlois s-ar fi înfuriat și, la urma urmelor, nu putea rupe tăcerea ce se lăsase peste adunare ca să se gâlcească cu el, chiar dacă ar fi făcut-o în șoaptă.

Întorcându-se la locul ei și simțindu-și dinții strepeziți de la pâinea simplă și acreala vinului pe stomacul gol, Igraine l-a văzut pe bărbat ridicând capul. Gorlois l-a salutat și a pășit mai departe. Bărbatul a privit-o pe Igraine, iar ea a avut impresia că râdea spre ea, dar și spre Gorlois; și ei îi venise să zâmbească. Apoi, văzând încruntarea poruncitoare a lui Gorlois, l-a urmat și a îngenuncheat umilă alături de el. L-a zărit însă pe bărbatul blond urmărind-o. Judecând după straie, a bănuit că nordicul putea fi Lot din Orkney, singurul despre care Gorlois spusese că era tânăr și ambițios. Unii nordici erau blonzi la fel ca saxonii.

Începuse psalmul de sfârșit; a ascultat cuvintele fără să le acorde prea multă atenție.

El a adus izbăvirea poporului său

Așa cum stă scris în legământul Lui veșnic...

Numele Său e sfânt și temut;

Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu...

Gorlois a lăsat capul în jos, ca să fie binecuvântat. În cele câteva zile petrecute alături, Igraine învățase multe lucruri despre soțul ei. Știuse că era creștin încă de când se măritase cu el; adevărat, mulți oameni erau creștini la vremea aceea, ori, dacă nu erau, țineau asta în taină, doar pentru ei – mai puțin când se aflau aproape de Insula Sfântă, unde domnea Vechea Credință, sau printre triburile de barbari din miazănoapte, ori printre saxoni, însă ea își dăduse seama că el dovedea o pioșenie sinceră.

Binecuvântarea se terminase. Preotul și diaconul au plecat, ducând cu ei crucea înaltă și Cartea Sfântă. Igraine s-a uitat spre locul în care se găsea Regele. Părea palid și obosit și, când s-a întors ca să iasă din biserică, s-a rezemat greoi de brațul tânărului negricios care stătea lângă el și îi oferise sprijin cât ținuse slujba.

— Lot din Orkney nu pierde vremea, seniorul meu de Cornwall, a spus bărbatul blond și înalt ce era îmbrăcat în straiele celor din nord. E mereu alături de Ambrosius și își dă toată osteneala!

Așadar, a gândit Igraine, nu acesta e Ducele de Orkney, așa cum îmi închipuisem.

Gorlois a tușit în semn de aprobare.

— Aceasta e doamna ta, Gorlois?

Fără chef și destul de morocănos, Gorlois a spus:

— Igraine, draga mea, acesta e ducele nostru războinic, Uther, pe care triburile îl numesc Pendragon, după emblema de pe flamură.

Ea a făcut o plecăciune scurtă, clipind a mirare. Uther Pendragon, acest bărbat lipsit de farmec, blond ca un saxon? Acesta era curteanul care avea să-i urmeze lui Ambrosius – un bărbat care intrase cu larmă și tulburase sfânta slujbă? Uther se uita fix la ea, dar nu la chipul ei, ci la ceva aflat mai jos și, întrebându-se dacă nu cumva i se scursese vreo picătură din vinul de împărtășanie pe rochie, a descoperit că el rămăsese cu ochii la piatra lunii de pe mantia ei. S-a întrebat brusc dacă bărbatul nu mai văzuse o asemenea piatră până atunci.

Și Gorlois observase privirea insistentă a lui Uther.

— Aș voi să o prezint Regelui pe doamna mea; o zi bună, Duce, a zis el, și a plecat fără să mai aștepte vorbele de rămas bun ale lui Uther.

Când au ajuns la o distanță sigură de el, Gorlois a adăugat:

— Nu-mi place felul în care te-a privit, Igraine. O femeie cuminte nu trebuie să se apropie de un asemenea bărbat. Să-l ocolești.

— Nu se uita la mine, bărbate, ci la giuvaierul pe care-l port, a spus Igraine. Se lăcomește la bogății?

— Se lăcomește la orice, i-a răspuns Gorlois cu glas răspicat.

Apoi a pășit cu atâta repeziciune, încât Igraine, cu încălțările subțiri pe care le avea în picioare, a lunecat pe pavajul din piatră.

Înconjurat de preoți și sfetnici, Ambrosius arăta ca un bătrân bolnav care postise pentru a merge la slujbă, iar acum abia aștepta să se așeze și să mănânce. Înainta ținându-se cu o mână de coaste, de parcă ar fi avut dureri. I-a zâmbit însă lui Gorlois cu multă bunătate, iar Igraine și-a dat seama de ce întreaga Britanie își făcuse uitate certurile ca să se unească sub comanda acestui bărbat, luptând ca să-i alunge pe saxoni de pe țărmurile țării.

— Vai, Gorlois, te-ai întors atât de curând din Cornwall? Nu mai speram să te văd înaintea de Sfat sau cât mai stau pe lumea asta, a zis el.

Avea vocea pierită, găfâită, dar i-a întins mâna lui Gorlois,

care l-a îmbrățișat cu grijă, apoi a spus:

— Ești bolnav, măria ta, ar fi trebuit să rămâi în pat!

Cu un zâmbet chinuit, Ambrosius i-a răspuns:

— O să mă așez curând și pentru multă vreme, am a mă teme. Așa m-a sfătuit și episcopul și s-a oferit să-mi aducă cele sfinte la căpătâi dacă aș fi dorit, numai că eu am voit să ies încă o dată printre voi. Vino să iei dejunul cu mine, ca să-mi istorisești cum merg treburile pe pământurile tale, unde e liniște și pace.

Cei doi bărbați au pășit mai departe, iar Igraine a rămas în spatele soțului ei. De cealaltă parte a Regelui se afla un bărbat negricios, firav, îmbrăcat în roșu-sângerieu: Lot din Orkney, și-a adus ea aminte. Când au ajuns, după ce a fost așezat pe un scaun comod, Marele Rege i-a făcut semn lui Igraine să înainteze.

— Bun venit la curtea mea, doamnă Igraine. Soțul tău mi-a spus că ești o fiică a Insulei Sfinte.

— E adevărat, sire, a spus Igraine cu sficiune în glas.

— Unii dintre oamenii voștri îmi sunt sfetnici; preoților mei nu le prea place că druzii voștri sunt tratați egal cu ai lor, dar eu le zic mereu că toți îi servesc pe Cei Mari de deasupra noastră, oricum s-ar chema ei. Iar înțelepciunea tot înțelepciune rămâne, indiferent de la cine vine. Câteodată socot că zeii voștri cer ca servitorii lor să fie oameni mai înțelepți decât cere Dumnezeuul nostru de la oamenii Săi, a spus Ambrosius, zâmbindu-i. Vino, Gorlois, așează-te la masă lângă mine.

Când s-a așezat pe banca pe care erau puse perne, Igraine a avut impresia că Lot din Orkney se foia prin preajmă ca un câine care a fost izgonit cu o lovitură de picior, dar care ține să se strecoare din nou aproape de stăpânul lui. Era bine că Ambrosius avea în jur oameni care îl iubeau. Dar Lot își iubea regele, sau doar voia să se țină aproape de tron, astfel ca puterea acestuia să se reflecte puțin și asupra lui? A băgat de seamă că, deși își îndemna curtenitor oaspeții să guste din pâinea fină, mierea și peștele proaspăt pregătit pentru masa lui, Ambrosius mânca doar bucățele de pâine muiate în lapte. A mai observat o paloare gălbuie care stăruia în albul ochilor lui. Gorlois îi spusese: *Ambrosius e pe moarte*. Cât trăise, Igraine văzuse destui oameni în pragul morții ca să înțeleagă că el nu rostise decât un simplu adevăr și că Ambrosius, după cum el

Însuși spusese, știa prea bine asta.

— Mi-a ajuns știre că saxonii au tăiat un cal și au jurat pe sângele lui sau pe ceva la fel de josnic și au făcut o înțelegere cu oamenii de la miazănoapte, a zis Ambrosius, și că războiul ar putea să se mute în Cornwall de astă dată. Uriens, tu va trebui probabil să conduci armatele noastre pe pământurile de la apus – tu și Uther, care cunoaște colinele tot astfel cum își știe mânerul propriei spade. Gorlois, războiul ar putea ajunge și pe pământurile tale liniștite.

— Însă tu ești păzit, așa cum și noi suntem apărați la miazănoapte, de coastele și de povârnișurile aflate mai jos de pământurile tale, a spus Lot de Orkney cu glas plăcut. Eu nu cred că o hoardă de sălbatici ar putea ajunge la Tintagel decât dacă ar cunoaște stâncile și golfurile. Și chiar dinspre uscat, Tintagel poate fi apărat, dacă ne gândim la acel dig lung.

— Adevărat, a încuviințat Gorlois, dar există porturi, precum și țărmuri unde corăbiile pot fi trase pe uscat, și, chiar dacă nu vor putea ajunge la castel, sunt acolo gospodării, pământuri bogate și recolte. Castelul îl pot apăra, dar ce se va întâmpla cu oamenii de la câmpie? Sunt duce pentru că-mi pot apăra poporul.

— Eu consider că un duce sau un rege trebuie să fie ceva mai mult decât atât, a spus Ambrosius, dar nu știu ce. Niciodată nu am avut răgazul de a mă gândi și a afla. Poate că fiii noștri o vor face. S-ar putea ca în cursul vieții tale să se întâmple asta, Lot, pentru că tu ești cel mai tânăr dintre noi.

În încăperea de dincolo s-a iscat agitație, apoi înaltul și blondul Uther a intrat în sală. Era însoțit de doi dulăi ale căror lese se înnodaseră, pentru că animalele se agitau și se zbăteau ca turbate. A rămas la ușă și, răbdător, a descâlcit lesele, apoi le-a încredințat servitorului său și a pătruns înăuntru.

— Ne tulburi pe toți în dimineața asta, Uther, a spus Lot pe un ton veninos. Mai întâi pe preot și sfânta sa slujbă, iar acum și dejunul regelui.

— Te-am deranjat? Îți cer iertare, stăpâne, a spus Uther și a zâmbit, iar Regele i-a întins mâna, surâzându-i ca unui copil preferat.

— Te iert, Uther, dar trimite câinii de aici, rogu-te. Hai, vino și stai aici, băiete, i-a spus Ambrosius, ridicându-se cu greutate, iar Uther l-a îmbrățișat.

Igraine a remarcat că Uther a făcut-o cu fereală și cu sinceră smerenie și s-a gândit: *Adevărat, Uther îl iubește pe Rege, nu-i doar un curtean ambițios care se gudură ca să primească favoruri!*

Gorlois a vrut să-i lase locul său de lângă Ambrosius, dar acesta i-a făcut semn să rămână. Uther și-a trecut un picior peste bancă și a pășit dincolo de ea, cu gând să se așeze alături de Igraine. Ea și-a strâns poalele rochiei, simțindu-se stânjenită, iar el s-a împiedicat. *Ce stângaci era! Ca un cățel mare și prietenos!* El a trebuit să se sprijine într-o mână, ca să nu se prăbușească peste Igraine.

— Iartă-mi neîndemânarea, doamnă, a spus el zâmbindu-i. Sunt prea mare ca să-ți stau în poală!

Aproape fără să vrea, Igraine a râs și ea.

— Până și câinii tăi sunt prea mari pentru asta, stăpâne Uther! El s-a servit cu pâine și pește, oferindu-i ei miere pe care a luat-o cu o lingură dintr-un vas. Ea a refuzat politicos.

— Nu mănânc dulceturi, a explicat ea.

— Nici nu ai nevoie de așa ceva, doamna mea.

Igraine a observat că el a privit din nou țință la pieptul ei. Oare nu mai văzuse o piatră a lunii până atunci? Ori se uita la rotunjimile sânelui de sub rochie? Brusc, și-a dat seama cu o înțepătură că sâni nu-i mai erau la fel de înalți și tari ca înainte de a-i da să sugă lui Morgaine. A simțit un val de căldură care îi urca spre chip și s-a grăbit să ia o sorbitură din laptele rece și proaspăt.

Uther era înalt și blond, cu pielea tare și lipsită de riduri. I-a simțit mirosul de sudoare, curat și proaspăt ca al unui copil. Și totuși nu mai era chiar atât de tânăr, părul blond începuse să i se rărească pe țeasta arsă de soare. A resimțit o ușoară tulburare, ceva ce nu mai trăise până atunci; coapsa lui era așezată alături de a ei pe bancă, iar ea era acut conștientă de asta, de parcă ar fi fost vorba de o părticică separată din propriul ei trup. Și-a lăsat ochii în jos și a mușcat din pâinea unsă cu unt, ascultându-i pe Gorlois și Lot discutând despre ceea ce avea să se întâmple dacă războiul ajungea și pe meleagurile de la apus.

— Saxonii sunt războinici, sigur, a spus Uther, băgându-se în vorbă, dar ei duc bătlăii ca oamenii civilizați. Nordicii, scoții, sălbaticii de pe pământurile de dincolo – aceia sunt descreierați,

ei se năpustesc la luptă goi pușcă și urlă, de aceea e bine ca oștenii să fie instruiți să le stea împotriva, nu să rupă rândurile de frică atunci când îi văd atacând.

— Acesta era avantajul pe care îl aveau legiunile împotriva oamenilor noștri, a spus Gorlois, căci ei erau soldați din vrerea lor și păstrau disciplina, pregătiți fiind să lupte, nu fermieri și țărani chemați să se bată, fără să știe cum s-o facă, pentru ca după ce primejdia trece să se întoarcă la treburile lor. Pentru Britania avem nevoie de legiuni. Poate că, dacă l-am ruga din nou pe împărat...

Zâmbind vag, Ambrosius a spus:

— Împăratul are și așa destule necazuri. Avem nevoie de călăreți, legiuni de cavalerie: dar dacă vrem legiuni pentru Britania, trebuie să le pregătim chiar noi înșine, Uther.

— Asta nu se poate, a spus Lot cu convingere, pentru că oamenii noștri luptă ca să-și apere căminele și din credință pentru șefii de clanuri, dar nu pentru un Mare Rege sau împărat. Și pentru ce altceva luptă ei, dacă nu pentru a se întoarce la casele lor ca să trăiască liniștiți mai departe? Oamenii care mă urmează cred în *mine*, nu în nu știu ce ideal de libertate. Mi-e greu să-i fac să vină atât de departe spre miazăzi – ei zic, și au dreptate în felul lor, că acolo nu sunt saxoni, așa că de ce să poarte bătălii atât de departe de casă? Când saxonii vor ajunge pe pământurile lor vor avea destul timp să lupte cu ei și să-i învingă, așa spun ei, iar cei de la șes ar trebui să-și apere singuri avutul.

— Dar ei nu pricep că, dacă vin să-i oprească aici, saxonii nu vor mai ajunge nicicând pe pământurile lor?... a început Uther pe un ton înfocat, iar Lot a ridicat mâna slăbănoagă în aer și a râs.

— Pace ție, Uther! Eu știu asta – numai că oamenii mei nu vor să audă așa ceva! N-o să căpătați nicio legiune pentru Britania, și nici vreo armată, Ambrosius, de la popoarele aflate la miazănoapte de marele zid.

— Poate că Cezar a gândit bine, a spus Gorlois. Cred că ar trebui să instalăm din nou garnizoane la zid. Nu ca să facem precum el, pentru a-i împiedica pe nordici să ajungă în orașe, ci ca să-i împiedicăm pe saxoni să ajungă pe pământurile voastre, Lot.

— Nu avem oșteni destui pentru asta, a spus Uther,

pierzându-și răbdarea. Nu ne putem lipsi de niciun om! Poate că va trebui să lăsăm popoarele care au încheiat înțelegerea să apere țărmurile saxone și să ne întărim în apus, împotriva scoților și a nordicilor. Cred că trebuie să ne așezăm forțele cele mai mari în ținutul Summer; apoi, la vreme de iarnă, ei nu vor putea coborî să ne jefuiască taberele, așa cum au făcut acum trei ierni, pentru că nu vor ști drumurile.

Igraine a ascultat cu luare aminte, pentru că ea se născuse în ținutul Summer și știa cum, iarna, marea venea spre uscat, înghițind pământurile. Pământurile care vara, deși pline de mlaștini, permiteau călătoriile, iarna deveneau lacuri și porțiuni de mare în interiorul uscatului. Până și unei armate invadatoare i-ar fi fost greu să pătrundă pe pământurile acelea în orice anotimp, mai puțin în miezul verii.

— Asta mi-a spus Merlin, a precizat Ambrosius, iar el a promis că ne dă loc pentru ca oamenii noștri să ridice tabere pe acele pământuri.

— Nu vreau să las coastele saxone la cheremul trupelor celor din alianță, a spus Uriens cu glas răgușit. Saxonii tot saxoni rămân, iar ei își țin jurămintele doar atâta vreme cât le este lor bine. Cred că greșeala vieții noastre a fost atunci când Constantin a făcut înțelegerea cu Vortigern...

— Ba nu, a spus Ambrosius, câinele care are sânge de lup în vine luptă mai îndârjit împotriva lupilor decât orice alt câine. Constantin le-a dat saxonilor lui Vortigern pământuri, iar ei au luptat ca să și le apere. Asta vrea orice saxon: pământ. Ei sunt agricultori și sunt gata să se bată până la moarte ca să-i alunge pe năvălitori de pe pământurile lor. Trupele tratatului s-au bătut cu bravură împotriva saxonilor care au vrut să ne cotopească țara...

— Dar acum au ajuns atât de mulți, a spus Uriens, că vor să adauge altele la pământurile primite prin tratat și au amenințat că, dacă nu le dăm noi pământ, vor veni să și-l ia singuri. Așa se face că acum, ca și cum nu ar ajunge că trebuie să luptăm împotriva saxonilor de peste mare, trebuie să ne batem și cu aceia aduși de Constantin în țara noastră.

— Destul, a zis Ambrosius, ridicând o mână osoasă și slabă, iar Igraine a înțeles că omul era îngrozitor de bolnav. Nu am cum repara greșelile – dacă au fost greșeli – făcute de oameni care au murit înainte ca eu să mă fi născut; îmi ajunge că

trebuie să repar greșelile pe care eu însumi le-am făcut, și nu voi trăi îndeajuns ca să le văd îndreptate. Dar, cât voi mai trăi, voi încerca.

— Cred că primul, și cel mai bun lucru de făcut, a spus Lot, ar fi să-i alungăm pe saxonii aflați în regatele noastre, iar apoi să ne întărim împotriva întoarcerii lor.

— Socot că nu putem proceda astfel, a spus Ambrosius. Ei trăiesc aici de pe vremea părinților, bunicilor și străbunicilor și, dacă nu vrem să-i ucidem pe toți, nu vor părăsi pământurile pe care au tot dreptul să le numească ale lor; și nici nu se cade să încălcăm tratatul. Dacă ne vom lupta între noi, în interiorul Britaniei, cum vom mai avea tăria și armele să luptăm împotriva năvălitorilor din afară? Pe de altă parte, unii dintre saxonii de pe pământurile căpătate prin tratat sunt creștini, iar ei vor lupta alături de noi împotriva sălbaticilor și a zeilor păgâni ai acestora.

— Eu cred, a spus Lot zâmbind strâmb, că episcopii Britaniei au avut dreptate când au refuzat să trimită misionari ca să salveze sufletele saxonilor de pe țărmurile noastre, spunând că, dacă saxonii vor fi primiți în rai, ei unii n-ar mai vrea să ajungă acolo! Avem destule nenorociri pe pământ cu saxonii, trebuie să le îndurăm purtarea necioplită și în rai?

— Eu socot că înțelegi greșit natura raiului, a rostit o voce familiară și, simțind un gol în capul pieptului, Igraine a avut o revelație.

A privit de-a lungul mesei către vorbitor, care purta o robă simplă, ca de schimnic. În straiile acelea nu l-ar fi recunoscut pe Merlin, însă vocea lui îi era cunoscută în orice împrejurare.

— Lot, adăugă Merlin, tu chiar crezi că gâlcevile și imperfecțiunile omenirii ajung și în rai?

— Păi, în privința asta n-am vorbit cu nimeni care să fi fost în rai, a răspuns Lot, și nici tu n-ai făcut-o, Merlin, am dreptate? Dar tu vorbești înțelepțește ca un preot - te-ai creștinat la bătrânețe, cumva?

Merlin a râs și a spus:

— Am un singur lucru în comun cu preoții voștri. Mi-am petrecut nespus de multă vreme încercând să despart lucrurile omului de cele care aparțin divinului, iar când am isprăvit treaba asta, am descoperit că nu există între ele o deosebire atât de mare. Aici, pe pământ, nu putem vedea asta, dar după ce ne lepădăm trupurile vom ști mai multe și vom vedea că

diferențele dintre noi nu au importanță pentru Dumnezeu.

— Și atunci, de ce ne luptăm unii cu alții? a întrebat Uther și a rânjit, ca și cum l-ar fi luat peste picior pe bătrân. Dacă toate diferențele dintre noi dispar în rai, de ce nu lepădăm armele ca să-i îmbrățișăm pe saxoni ca frați ai noștri?

Merlin a surâs și a spus cu bunătate:

— Când vom fi cu toții perfecți, așa se va întâmpla, Lord Uther, dar ei încă nu știu asta, după cum și noi suntem neștiutori, și în vreme ce destinul uman îi ridică pe oameni la luptă, ei bine, noi trebuie să facem jocul acestei vieți trecătoare. Dar, pentru ca oamenii să se poată gândi la rai, avem nevoie de pace în țară, nu de bătălii și vrăjmășie.

Râzând, Uther a spus:

— Nu am chef să stau și să gândesc la rai, bătrâne; las asta în seama ta și a celorlalți preoți. Eu sunt războinic, asta am fost de când am văzut lumina zilei și mă rog să trăiesc toată viața în luptă, așa cum îi stă bine unui bărbat, nu unui călugăr!

— Ai grijă ce rugăciuni înalți, a spus Merlin, fulgerându-l cu privirea, pentru că zeii sigur îți vor da ceea ce ceri.

— Nu vreau să ajung un moș și să mă gândesc doar la rai și la pace, a mai zis Uther, pentru că acestea îmi par lipsite de viață. Eu vreau război și jaf și femei – a, da, femei – iar preoții nu îngăduie niciuna dintre acestea.

— Cum, Uther, nu ești cu nimic mai bun decât saxonii? l-a întrebat Gorlois.

— Chiar preoții voștri spun că trebuie să ne iubim dușmanul, Gorlois, a spus Uther hohotind și și-a întins mâna peste Igraine ca să-l bată amical pe umăr pe soțul ei. De aceea îi iubesc pe saxoni, fiindcă îmi dau ceea ce vreau de la viață! Și tu ar trebui să gândești la fel, pentru că atunci când avem un răgaz de pace ca acesta, ne putem bucura și benchetui cu femeile, iar apoi ne întoarcem la luptă, așa cum îi stă bine oricărui bărbat adevărat! Crezi că femeile țin la bărbații care vor să stea lângă foc și să-și are fâșia de pământ? Crezi că frumoasa ta doamnă ar fi la fel de fericită cu un plugar cum este alături de un duce și conducător de oameni?

— Ești îndeajuns de tânăr ca să vorbești astfel, Uther, a spus Gorlois. Când o să ajungi de vârsta mea, și ție o să ți se îngrețoseze sufletul de războaie.

Chicotind, Uther nu s-a lăsat:

— Stăpâne Ambrosius, te-ai săturat de războaie?

Ambrosius a surâs, dar asta l-a făcut să pară și mai slăbănog.

— N-ar avea nicio importanță dacă eu m-aș fi săturat de războaie, Uther, i-a răspuns el; pentru că Dumnezeu, în înțelepciunea lui, a hotărât să-mi trimită războaie de când mă știu, și nu zic decât facă-se voința Lui. O să-mi apăr poporul și la fel trebuie să procedeze și cei ce vor veni după mine. Poate că în timpul vieții tale, sau în timpul vieții fiilor tăi, vom găsi destul timp de pace ca să ne întrebăm de ce purtăm războaie.

— A, am ajuns cu toții filosofi, a intervenit Lot de Orkney, cu glas egal, încărcat de subînțelesuri; până și tu, Uther, te-ai lăsat atras de filosofie. Dar nimeni nu ne spune ce trebuie să facem împotriva sălbaticilor care se năpustesc spre noi din răsărit și dinspre apus. Cred că știm cu toții că nu vom primi ajutoare de la Roma; dacă vrem legiuni, trebuie să le pregătim noi înșine și socot că trebuie să avem și noi un Cezar al nostru, pentru că, tot astfel cum soldații au nevoie de căpetenii, și regii de pe insula asta au nevoie de cineva care să domnească peste dânșii.

— De ce ar fi nevoie să-i dăm Marelui nostru Rege nume de Cezar? Ori așa îl socotești? a întrebat un bărbat despre care Igraine auzise că îl cheamă Ectorius. Cezar a cârmuit Britania destul de bine la vremea lui, dar noi vedem acum slăbiciunea de moarte a unui asemenea imperiu – când apar necazuri acasă, el își retrage legiunile și ne lasă pe mâna barbarilor! Chiar și Magnus Maximus...

— El nu a fost împărat, a spus Ambrosius cu îngăduință. Magnus Maximus a voit să ajungă împărat pe vremea când era comandantul legiunilor de aici – asta e o ambiție firească pentru un duce războinic. (Igraine a observat surâsul fugar pe care Ambrosius i l-a aruncat lui Uther peste capetele celorlalți.) De aceea, și-a luat legiunile și a mărșăluit asupra Romei, voind să se proclame împărat – n-ar fi fost nici primul, nici ultimul care să facă asta, cu sprijinul armatei. Însă n-a ajuns nici măcar până la Roma, iar toate ambițiile lui s-au năruit, rămânând doar niște istorisiri frumoase pentru oamenii colinelor. Pe dealurile de la voi, din Țara Galilor, Uther, nu se mai vorbește și acum despre Magnus cel Mare, care se va întoarce cu spada lui în fruntea legiunilor, ca să-i salveze de toți năvălitorii?...

— Așa e, a confirmat Uther și a râs. L-au transformat într-o legendă, regele care a fost și care va să vină din nou să-și

salveze poporul în vremuri de năpastă. Da, dacă aş găsi o spadă ca aceea, m-aş duce şi eu pe colinele din ţara mea şi aş ridica oricâte legiuni aş voi.

— Poate că asta ne trebuie, a spus Ectorius cu glas sumbru, un rege de legendă. Dacă regele apare, spada nu va fi greu de găsit.

— Preotul vostru va spune, a rostit Merlin rar, că singurul rege care a fost, este şi va fi e Hristos din Ceruri şi că, dacă îi urmaţi cauza, de alta nu mai aveţi nevoie.

Ectorius a pufnit în râs, un hohot strident.

— Hristos nu ne poate conduce în bătălie. Iar soldaţii - şi nu zic asta ca blasfemie, stăpânul şi regele meu - n-ar urma o flamură a Prinţului Păcii.

— Poate va trebui să găsim un rege care să intre în legendă, a zis Uther, şi în încăpere s-a lăsat tăcerea.

Igraine, care nu ascultase niciodată bărbaţii la sfat, putea încă citi gândurile lor ca să ştie ce-şi spuneau cu toţii în acea tăcere: că Marele Rege care stătea dinaintea lor nu va apuca să vadă următoarea vară. Care dintre ei va sta pe tron anul viitor pe vremea asta?

Ambrosius şi-a lăsat capul pe spătarul jilţului, iar acela a fost semnul pentru ca Lot să spună:

— Sire, eşti ostenit; te-am obosit. Îngăduie-mi să-l chem pe şambelan.

Ambrosius i-a zâmbit moale.

— O să mă odihnesc îndeajuns, vere, şi îndelung.

Însă chiar efortul de a vorbi însemna prea mult pentru el, de aceea a oftat lung, scoţând un şuiet îndurerat, şi i-a îngăduit lui Lot să îl ajute să se ridice de la masă. În spatele lui, bărbaţii s-au despărţit în grupuri, discutând şi contrazicându-se cu voci scăzute. Bărbatul numit Ectorius a venit să i se alăture lui Gorlois.

— Lordul de Orkney nu pierde niciun prilej ca să-şi susţină cauza şi s-o travestească sub forma grijii pentru rege - acum suntem oamenii răi care l-am obosit pe Ambrosius şi o să-i scurtăm viaţa.

— Lui Lot nu-i pasă cine va fi ales Mare Rege, a spus Gorlois; de aceea Ambrosius nu are prilejul să-şi rostească voinţa, care pentru mulţi dintre noi, între care şi eu însumi, ar fi o poruncă.

— Cum să nu? a zis Ectorius. Ambrosius nu are niciun fiu şi nu

poate numi un urmaș, dar voința lui trebuie să ne îndrume, și el știe asta. După mine, Uther e mult prea dornic de purpura Cezarului, dar una peste alta, e mai bun decât Lot, așa că, de se va ajunge să alegem merele acre...

Gorlois a încuviințat din cap.

— Oamenii noștri îl vor urma pe Uther. Însă triburile, Bendigeid Vran și ai lor, nu voiesc a urma un bărbat care e atât de apropiat de Roma; și avem nevoie de triburi. Ele l-ar urma pe Orkney...

— Lot nu are sânge de Mare Rege în vine, a obiectat Ectorius. Mai degrabă pierdem ajutorul Triburilor decât pe acela al întregii țări. Lot are obiceiul să-i dezbine pe toți în facțiuni războinice, astfel încât doar el să se bucure de încrederea tuturor. Puah! a făcut el și a scuiat. Omul acesta e un șarpe și nimic mai mult.

— Și, cu toate astea, reușește să fie convingător, a spus Gorlois. Are minte, dar și curaj și imaginație...

— La fel și Uther. Și chiar dacă Ambrosius nu are prilejul să ne-o spună pe față, Uther este omul pe care și-l dorește ca urmaș.

Gorlois a scrâșnit din dinți și a zis:

— Adevărat. Adevărat. Onoarea mă obligă să respect voința lui Ambrosius. Însă aș dori ca alegerea lui să se fi îndreptat asupra unui bărbat al cărui caracter moral să fie pe potriva curajului și priceperii de conducător. Nu am încredere în Uther, dar... A clătinat din cap și a aruncat o privire spre Igraine. Copilă, cred că discuțiile astea nu te interesează. O să pun un om de-al meu să te conducă la casa în care am stat noaptea trecută.

Alungată ca un copilăș, Igraine a plecat fără să crâcnească. Trebuia să se gândească la multe lucruri. Așadar, și bărbații, până și Gorlois, puteau fi obligați de onoare să suporte ceea ce nu voiau. La asta nu se gândise până atunci.

Iar ochii lui Uther, fixați asupra ei, o urmăreau pretutindeni. Felul în care o privise... Ba nu, nu pe ea o privise, ci piatra lunii. O fermecase cumva Merlin, pentru ca Uther să fie robit de femeia care o purta la gât?

Trebuie să urmez voința lui Merlin și a Viviane, trebuie să mă dau lui Uther fără să mă opun, așa cum i-am fost dată lui Gorlois? Gândul o scârbea. Și totuși... mintea, în desfrânarea ei, o făcea să simtă atingerea lui Uther, patima ochilor lui cenușii

afundându-se în ai ei.

Aș putea la fel de bine să cred că Merlin a fermecat piatra, astfel ca eu să mă gândesc mereu la Uther! Ajunsă la adăpostul casei, imediat ce a intrat și-a scos piatra și a îndesat-o în punga legată la brâu. *Ce nătângă sunt*, a gândit ea, *doar nu cred în poveștile vechi despre vrăji și farmece de dragoste*. Era o femeie în toată firea, avea nouăsprezece ani, nu rămăsese o copilă. Avea un soț, poate că acum purta în pânțe fiul pe care el și-l dorea. Iar dacă dorința i se îndrepta asupra altui bărbat decât soțul ei, dacă voia să facă pe desfrânata, bineînțeles că existau și alți bărbați mai atrăgători decât bădăranul acela impunător, cu părul vâlvoi ca al unui saxon și cu purtări de om al nordului, care tulbură slujba și dejunul regelui. A, la o adică îl putea alege pe scutierul lui Gorlois, care măcar era tânăr, cu pielea curată și atrăgător, ca să se culce cu el. *Dacă* ea, ca soață virtuoasă, ar fi vrut să intre în patul vreunui bărbat cu excepția soțului ei.

Și, bineînțeles, dacă ar face-o, nu l-ar alege pe Uther. Păi el era mai rău decât Gorlois, un animal mare și greoi, chiar dacă avea ochi cenușii ca marea, iar mâinile îi erau puternice și fără riduri... Igraine a blestemat în sinea ei, și-a scos fusul din bagaje și s-a așezat să toarcă. Ce tot visa cu ochii deschiși la Uther, de parcă s-ar fi gândit serios la ceea ce îi ceruse Viviane? Oare Uther avea să fie cu adevărat următorul Mare Rege?

Observase felul în care o privise el. Dar Gorlois spusese că omul era un afemeiat; poate că se uita la orice femeie în acel fel. Dacă tot trebuia să se piardă în visare, mai bine să se gândească la ceva mai firesc, de pildă ce făcea Morgaine în absența mamei, sau dacă guvernanta stătea cu ochii pe Morgause pentru ca aceasta să nu se uite lung la soldații care păzeau castelul. Se putea întâmpla ca Morgause să se destrăbăleze și să-și dea fecioria unui bărbat frumos fără să se mai gândească la onoare și la ceea ce se cuvenea din partea ei; spera că părintele Columba îi va ține fetei o predică usturătoare.

Mama mea și-a ales iubiții pe care i-a vrut, pentru a-i zămisli copiii, iar ea a fost mare preoteasă a Insulei Sfinte. Viviane a procedat la fel. Igraine a lăsat fusul să-i cadă în poală și s-a încruntat ușor gândindu-se la profeția Viviane, potrivit căreia copilul semănat de Uther ar putea deveni marele rege care să salveze țara și să aducă pacea între popoarele ce se războiau.

După ce ascultase vorbele bărbaților adunați la masa regelui, era convinsă că un asemenea om era greu de găsit.

Exasperată, a ridicat din nou fusul. *Acum* aveau nevoie de un astfel de rege, nu când un copil ce încă nu fusese zămislit avea să devină bărbat. Merlin era bântuit de vechile legende despre regi – unul dintre bărbați, parcă Ectorius fusese acela, vorbise despre Magnus cel Mare, conducător vestit care părăsise Britania ca să câștige coroana imperială. Era o prostie ca cineva să-și închipuie că un fiu al lui Uther ar putea fi acel Magnus reînviat.

Ceva mai târziu în acea zi, a început să bată un clopot și, la scurtă vreme după aceea, trist și descurajat, Gorlois a intrat în casă.

— Ambrosius a murit acum câteva clipe, a zis el. Clopotele bat pentru sufletul lui.

Igraine i-a citit durerea de pe chip și i-a vorbit cu înțelepciune:

— Era bătrân și foarte iubit. L-am cunoscut doar o zi, dar mi-am dat seama că era felul de om pe care toți l-ar îndrăgi și urma.

Gorlois a oftat cu amărăciune.

— Adevărat. Iar noi nu avem unul ca el care să-i ia locul; s-a dus și ne-a lăsat fără căpetenie. L-am iubit, Igraine, și mi-a părut rău să-l văd suferind. Dacă ar fi existat un succesor demn de numele lui, acum m-aș fi bucurat că și-a găsit liniștea. Dar ce se va alege de noi acum?

Ceva mai târziu, el i-a cerut să-i așeze cele mai bune straie.

— La apus se va rosti slujba de amintire, și trebuie să merg acolo. La fel și tu, Igraine. Te poți îmbrăca fără ajutorul vreunei femei, sau s-o rog pe gazda noastră să-ți trimită vreo slujnică?

— Mă pot îmbrăca singură.

Și Igraine și-a pus cealaltă rochie a ei, țesută din lână fină, cu broderii la poale și mâneci, și și-a prins o panglică din mătase în păr. A mâncat niște brânză cu pâine; Gorlois nu a vrut nimic, spunând că acum, când regele lui a ajuns dinaintea tronului lui Dumnezeu, unde sufletul lui avea să intre la judecată, va posti și va înălța rugăciuni până în ziua îngropăciunii.

Igraine, care pe Insula Sfântă învățase că moartea nu era decât o poartă către o nouă naștere, n-a fost în stare să înțeleagă hotărârea lui; cum de putea un creștin să se teamă și să tremure atâta când mergea să-și găsească pacea eternă? Și-

a amintit că părintele Columba cânta niște psalmi din cale afară de triști. Da, Dumnezeu lor era unul al spaimei și al pedepsei. Putea înțelege cum un rege, pentru binele poporului său, ar putea făptui lucruri care să-i apese greu conștiința. Dacă până și ea putea înțelege și ierta asta, cum se făcea că un Dumnezeu milostiv putea fi mai crud și răzbunător decât cel mai umil dintre muritori? A socotit că acela era unul dintre misterele creștinilor.

Încă se gândea la aceste lucruri când a pășit alături de Gorlois la slujbă și l-a ascultat pe preot cântând pe un ton plângăreț despre judecata lui Dumnezeu și despre ziua măniei, când sufletul ajunge să înfrunte pedeapsa eternă. Pe la jumătatea cântării acelui imn, l-a văzut pe Uther Pendragon îngenunchind la capătul celălalt al bisericii, cu chipul palid contrastând cu culoarea tunicii, cum și-a ridicat mâna ca să-și ascundă fața și să-și mascheze suspinele; câteva minute mai apoi, el s-a ridicat și a ieșit din biserică. Igraine și-a dat seama că Gorlois o privea muștrător și și-a plecat privirea ca să asculte în continuare imnurile nesfârșite.

Când slujba s-a încheiat, bărbații s-au strâns în fața bisericii, iar Gorlois a prezentat-o pe Igraine soției regelui Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte, o femeie grasă, cu un aer solemn, și soției lui Ectorius, al cărei nume era Flavilla, o femeie zâmbitoare, nu cu mult mai în vârstă decât ea. A flecărit cu femeile câtva timp, dar gândurile lor zburau la moartea lui Ambrosius și la ce însemna asta pentru oșteni și pentru soții lor, iar mintea ei a luat-o razna; nu o interesa prea mult discuția femeilor, iar purtarea lor pioasă o obosea. Flavilla era gravidă în luna a șasea, iar pântecul începuse să i se vadă pe sub îmbrăcămintea ei după moda romană, iar mai târziu discuția lor s-a îndreptat spre tema familiei. Flavilla născuse până atunci două fete, care însă muriseră de dizenterie în anul precedent, astfel că ea spera ca acum să nască un fiu. Soția lui Urien, Gwyneth, avea un fiu de vârsta lui Morgaine. Ele s-au interesat de copilul Igrainei și au vorbit despre rostul amuletelor din bronz împotriva febrei de iarnă și despre obiceiul de a pune o carte de rugăciuni a unui preot în pătuțul copilului, pentru a-l feri de slăbiciunea oaselor.

— Hrana nepotrivită e cauza slăbiciunii oaselor, le-a spus Igraine. Sora mea, care e preoteasă-vraci, mi-a spus că un copil care suga la sânul unei mame sănătoase vreme de doi ani nu se

îmbolnăvește de slăbiciunea oaselor, ci ia boala doar dacă sugere de la o doică prost hrănită sau dacă e înțărcat prea devreme și i se dă să mănânce fiertură de ovăz...

— Eu spun că asta nu e decât o superstiție, a întrerupt-o Gwyneth. Cartea de rugăciuni este sfântă și face bine la toate bolile, dar îndeosebi la cele ale copiilor mici, care au fost botezați și nu duc păcatele părinților și nici nu au făptuit vreun păcat ei înșiși.

Puțin iritată, Igraine a ridicat din umeri, nedorind să contrazică o asemenea neghiobie. Femeile continuară să vorbească despre farmece împotriva bolilor copilăriei, în vreme ce ea rămăsese locului, privind încoace și încolo, abia așteptând prilejul de a se despărți de ele. La un moment dat, li s-a alăturat încă o femeie, a cărei nume n-a mai apucat să-l afle; și ea era grea, gata să nască, iar celelalte au atras-o imediat în discuție, ignorând-o pe Igraine. După un timp, s-a strecurat pe nevăgăte de seamă, spunând (dar fără să o audă cineva) că se duce să-l caute pe Gorlois, și a pășit spre partea din spate a bisericii.

Acolo a văzut un mic cimitir, și, dincolo de el, o livadă de meri cu ramurile albite de flori, la ora aceea dinspre asfințit arătând palide. Parfumul merilor era proaspăt și binecuvântat pentru ea, care socotea supărătoare mirosurile orașului; câinii, dar și bărbații, se ușurau pe străzile pavate cu piatră. Îndărătul fiecărei uși exista câte o grămadă urât mirositoare provenită de la bucătărie, în care găseai orice, de la paie de pe podea, duhnind a urină și carne intrată în putrefacție, până la conținutul oalelor de noapte. Și la Tintagel exista gunoi provenit de la bucătărie și alte mizerii, dar ea puneă să fie îngropat la fiecare câteva săptămâni, iar aerul curat al mării îndepărta orice miros neplăcut.

A pășit mai adânc în livadă. Unii pomi erau bătrâni, cocârjați, cu ramuri aplecate până spre pământ. Apoi a auzit un zgomot ușor și a observat că un bărbat ședea pe una dintre ramurile de jos ale unui măr. El nu a văzut-o pe Igraine; stătea cu capul plecat, ținându-și palmele peste față. Însă ea și-a dat seama, după părul de culoare deschisă, că era Uther Pendragon. Tocmai se pregătea să se întoarcă pentru a se furișa înapoi, știind că el n-ar fi voit să fie văzut suferind, dar bărbatul a auzit pașii ei ușori și a ridicat capul.

— Tu ești, doamnă de Cornwall? a întrebat el și chipul i s-a

schimonosit. Acum poți da fuga să-i spui curajosului Gorlois că Ducele Britaniei s-a ascuns ca să bocească asemenea unei femei.

Tulburată de expresia lui furioasă, ea s-a apropiat iute și i-a spus:

— Crezi că Gorlois nu suferă, stăpâne? Cât de rece și de lipsit de inimă trebuie să fie un om ca să nu plângă după regele pe care l-a iubit mereu! Dacă aș fi bărbat, n-aș voi să urmez nicio căpetenie la război dacă ea nu jelește morții la care a ținut, camarazii căzuți sau chiar dușmanii curajoși.

Uther a respirat adânc și și-a șters fața cu mâneca brodată a tunicii.

— Da, e adevărat, când eram tânăr, l-am ucis pe Horsa, căpetenia saxonă, pe câmpul de bătălie, după multe lupte în care mă provocase, iar apoi scăpase, și am plâns pentru moartea lui, fiindcă era un bărbat brav. Cu toate că era saxon, mi-a părut rău că trebuise să fim dușmani în loc să fim frați și prieteni. Dar de atunci încoace am ajuns să simt că sunt prea bătrân ca să jelesc ceea ce nu mai poate fi îndreptat. Și totuși, când l-am auzit pe sfântul părinte vorbind de judecată și de pedeapsa veșnică dinaintea tronului lui Dumnezeu, și mi-am adus aminte ce om bun și credincios a fost Ambrosius, și cât de mult l-a iubit și s-a temut de Dumnezeu, și niciodată n-a greșit, făptuind ceva care să-i întineze onoarea – uneori mi se pare că acest Dumnezeu al lor e greu de îndurat și aproape că-mi doresc să-i ascult, fără să fiu pedepsit, pe înțelepții druizi, care nu vorbesc de judecată, ci despre ceea ce aduce omul asupra lui prin felul în care trăiește. Dacă sfântul episcop rostește adevărul, Ambrosius îndură acum flăcările iadului, fără putință de scăpare până la sfârșitul lumii. Puține știu despre rai, dar îmi doresc ca regele meu să ajungă acolo.

Ea a întins mâna spre el și a zis:

— Nu cred că preoții lui Hristos știu mai multe despre ceea ce vine după moarte decât orice alt muritor. Doar Dumnezeu știe asta. Pe Insula Sfântă, unde am fost crescută, ni s-a spus că moartea este întotdeauna o poartă către o nouă viață și către o înțelepciune sporită și, deși nu l-am cunoscut bine pe Ambrosius, cred că acum deprinde, la picioarele Dumnezeului său, adevărata înțelepciune. Ce Dumnezeu înțelept ar arunca omul în iad pentru ignoranța lui, în loc să-l învețe în viața de

apoi ce e binele?

A simțit cum Uther îi atinge mâna pe întuneric.

— Da, așa este. Cum a spus Apostolul lor: „Căci vedem acum ca prin oglindă, ghicitură; iar atunci, față către față vom vedea.” Probabil că nici noi, și nici măcar preoții, nu știm ce se întâmplă cu noi după moarte. Dacă Dumnezeu este înțeleptul suprem, de ce să ne închipuim că e mai puțin milostiv decât oamenii? Hristos, spun ei, a fost trimis să ne arate iubirea lui Dumnezeu, nu pedeapsa lui.

Câtva timp, au rămas tăcuți. Apoi Uther a spus:

— De unde ai deprins atâta înțelepciune, Igraine? Și noi avem doamne sfinte în biserica noastră, dar ele nu sunt căsătorite și nici nu vin printre noi, păcătoșii.

— M-am născut pe Insula Avalon, iar mama a fost preoteasă în Marele Templu de acolo.

— Avalon, a repetat el. Adică la Marea Verii, da? Ai fost de față la Sfat astăzi dimineată, știi că trebuie să ne întoarcem acolo. Merlin mi-a promis că mă va duce la Regele Leodegranz și mă va prezenta curții lui, deși, dacă Lot de Orkney își va face voia, eu și Uriens ne vom întoarce în Țara Galilor ca niște câini schelălăind și cu coada între picioare; ori vom lupta sub comanda lui și-l vom omagia, lucru pe care o să-l fac atunci când soarele va răsări pe coasta de apus a Irlandei.

— Gorlois spune că tu vei fi următorul Mare Rege, a zis Igraine și, brusc, a fost cuprinsă de uimire la gândul că stătea acolo, pe craca unui copac alături de viitorul Mare Rege al Britaniei, discutând despre religie și probleme de stat.

Și el avusese același simțământ, iar ea detectase asta în tonul vocii lui când a spus:

— Nu mi-aș fi închipuit vreodată că voi discuta asemenea lucruri cu soața Ducei de Cornwall.

— Chiar crezi că femeile nu știu nimic despre treburile de stat? I-a întrebat ea. Sora mea, Viviane, la fel ca mama, este Doamnă de Avalon. Regele Leodegranz și alți regi au mers deseori la ea să se sfătuiască privind soarta Britaniei...

Zâmbind, Uther i-a răspuns:

— Poate că ar trebui să iau sfat de la ea ca să găsesc cea mai bună cale să-i aduc pe Leodegranz și pe Ban al Britaniei Mici alături de mine. Pentru că dacă ei ascultă sfatul Viviane, atunci nu trebuie decât să-i câștig încrederea. Spune-mi, Doamna e

măritată, e frumoasă?

Igraine a chicotit.

— E preoteasă, iar preotesele Marii Mame nu au voie să se căsătorească și nici să facă alianțe cu muritori. Ele sunt doar ale Zeilor.

Apoi și-a amintit ce îi spusese Viviane și că bărbatul care stătea pe ramura copacului apăruse în profeția ei; a înlemnit la gândul a ceea ce făptuise – se îndrepta de bună voie către capcana pe care Viviane și Merlin i-o întinseseră?

— Ce s-a întâmplat, Igraine? Ți-e frig? Sau ți-e teamă de război? a întrebat-o Uther.

Agățându-se de primul lucru care i-a venit în minte, i-a răspuns:

— Am vorbit cu soațele lui Uriens și Ectorius – pe ele nu le preocupă treburi de stat. Cred că tocmai de aceea Gorlois nu crede că am ceva de învățat de la ele.

Uther a pufnit în râs și a spus:

— Le cunosc pe doamnele Flavilla și Gweyneth – e adevărat că ele lasă totul în seama soților, în afara celor ce țin de tors, țesut, creșterea copiilor și alte lucruri muieresti. Asemenea lucruri nu te atrag, sau ești chiar atât de tânără precum arăți, aproape prea crudă ca să fii căsătorită, ca să nu mai vorbim de grija copiilor?

— Sunt căsătorită de patru ani, a spus Igraine, și am o fată de trei ani.

— Îl invidiez pe Gorlois pentru asta; orice bărbat vrea copii care să-l moștenească. Dacă Ambrosius ar fi avut un fiu, acum nu am trăi asemenea tulburare. Așa însă... a zis Uther și a oftat. Nu vreau să mă gândesc ce are să se întâmple cu Britania dacă broscoiul acela de Orkney ar ajunge Mare Rege, sau Uriens, care-și închipuie că toate pot fi rezolvate prin trimiterea unui mesager la Roma. Apoi vocea i-a devenit din nou scâncită: Oamenii spun că am ambiția să devin rege, dar aş renunța la orice ambiție, numai să-l văd pe Ambrosius stând aici, pe ramura asta, alături de noi, sau să existe un fiu al lui, care să fie încoronat astă seară în biserică! Ambrosius s-a temut de ceea ce se va întâmpla după ce nu va mai fi. Ar fi putut să moară iarna trecută, dar a sperat să ne vadă înțelegându-ne în privința succesiunii...

— Cum se face că nu a avut fii?

— Vai, a avut, chiar doi. Unul a fost ucis de un saxon; îl chema Constantin, ca pe regele care a convertit insula noastră. Celălalt a murit de fierbințeli când avea doar doisprezece ani. Mereu, mereu a spus că eu devenisem fiul pe care-l voise. Și-a îngropat fața în palme și a început din nou să plângă, apoi a adăugat: M-ar fi făcut chiar el urmaș, dar ceilalți regi nu au vrut. M-au urmat ca duce războinic, dar m-au pizmuț pentru influența mea – iar Lot, fie el blestemat, a fost cel mai rău dintre toți. Nu din ambiție, Igraine, ți-o jur, ci pentru a duce la bun sfârșit ceea ce Ambrosius a lăsat neisprăvit!

— Socot că toată lumea știe asta, a zis ea, mângâindu-l pe mână. Apoi s-a simțit paralizată de mâhnirea lui.

— Nu cred că Ambrosius ar putea fi fericit, chiar dacă ajunge în rai, dacă se uită la noi și vede tristețea și clocotul de aici, regi care uneltesc, fiecare căutând să pună mâna pe putere doar pentru sine! Mă întreb dacă el ar fi voit ca eu să-l ucid pe Lot ca să iau puterea. Cândva ne-a pus să facem jurământ de sânge frățesc și n-aș călca un asemenea jurământ, a continuat Uther, a cărui față era brăzdată de lacrimi.

Așa cum ar fi făcut cu copila ei, Igraine și-a scos năframa din jurul feței și i le-a șters.

— Știu că vei alege calea onoarei, Uther. Un bărbat în care Ambrosius și-a pus atâta încredere nu ar putea face altfel.

Lumina unei torțe aprinse i-a orbit brusc; știind că încă ținea năframa pe fața lui Uther, Igraine a înghețat. Apoi a răsunat glasul tăios al lui Gorlois:

— Tu ești, lord Pendragon? N-ai văzut-o... A, doamnă, aici erai?

Simțindu-se rușinată și vinovată când a auzit vocea imperativă a lui Gorlois, Igraine a coborât de pe cracă. Rochia i s-a agățat de o rămurică, s-a ridicat până deasupra genunchiului, astfel că a lăsat la iveală lenjeria din pânză; a smuls-o grăbită și a auzit pârâitul țesăturii sfâșiate.

— Am crezut că te-ai rătăcit... Nu erai la locuința noastră, a spus Gorlois cu asprime. Pentru numele Cerului, ce cauți aici?

Uther a coborât și el de pe cracă. Bărbatul pe care îl văzuse dezvăluindu-se, plângând după regele pierdut și pentru tatăl lui vitreg, tulburat peste măsură de povara pe care trebuia să o ducă, a dispărut într-o clipă; vocea i-a devenit puternică și sigură:

— A, Gorlois, n-am mai răbdat să ascult trăncăneala celui preot și am ieșit să iau aer curat, fără bălmăjeli pioase; iar doamna ta, care n-a găsit flecăreala doamnelor pe gustul ei, s-a întâmplat să mă întâlnească aici. Doamnă, îți mulțumesc, a spus el cu o plecăciune rece, și s-a îndepărtat. Igraine a observat că Uther avusese grijă să-și ferească fața din lumina torței.

Rămas singur cu Igraine, Gorlois a privit-o bănuitor și furios. Făcându-i semn să pornească înaintea lui, i-a spus:

— Doamna mea, ar trebui să te porți mai cu fereală, ca să nu-ți auzi vorbe; ți-am zis doar să nu ieși în calea lui Uther. Are o asemenea reputație, încât nicio femeie credincioasă nu s-ar cuveni să stea de vorbă cu el între patru ochi.

Înfuriată, Igraine s-a întors și a spus:

— Așa gândești despre mine, că sunt felul de femeie care se furișează ca să se împerecheze cu un bărbat necunoscut, ca o fiară a câmpurilor? Crezi că m-am culcat cu el pe craca celui copac, precum o pasăre? Nu vrei să-mi cercetezi rochia ca să te convingi că nu e boțită după ce am stat cu el pe pământ?

Gorlois a ridicat mâna și a lovit-o, nu foarte tare, peste gură.

— Să nu-mi vorbești obraznic, doamnă! Ți-am spus să-l ocolești; îți cer ascultare! Te socotesc cinstită și castă, dar nu sunt încredințat că ești în siguranță cu acel bărbat, și nici nu vreau să devii subiect de cleveteală pentru limbile veninoase ale femeilor!

— Nu există minte mai mârșavă decât aceea a unei femei de treabă – poate doar mintea unui preot să o depășească, a spus Igraine cu mânie. Și-a dus palma la gură, fiindcă lovitura o făcuse să-și muște buza. Cum de îndrăznești să pui mâna pe mine? Când te voi înșela, poți să smulgi și carnea de pe mine, dar nu suport să fiu lovită pentru o discuție! Pentru numele lui Dumnezeu, îți închipui, cumva, că ne spuneam vorbe de iubire?

— Atunci despre ce vorbeai cu bărbatul acela, la un asemenea ceas din seară?

— Am vorbit despre multe lucruri, a spus Igraine, și întâi de toate despre Ambrosius și despre rai – da, despre rai și despre ce putem spera să găsim în viața de apoi.

Gorlois a măsurat-o cu o privire sceptică.

— Mi se pare de necrezut, mai cu seamă că nu a fost în stare să arate respect pentru mort și să rămână la toată slujba.

— L-au îngreșat – ca și pe mine, de altfel – psalmii aceia

plângăreți, de parcă ar fi jelit pe cel mai ticălos dintre oameni, iar nu pe cel mai bun rege!

— În fața lui Dumnezeu, toți oamenii sunt păcătoși și nevolnici, Igraine, iar în ochii lui Hristos, un rege nu e cu nimic mai presus decât alți muritori.

— Da, sigur, a spus ea nemulțumită, i-am auzit pe preoții voștri spunând asta și tot ei se chinuiesc la nesfârșit să ne convingă că Dumnezeu înseamnă iubire și că El este tatăl nostru din ceruri. Cu toate acestea, am observat că ei se îngrijesc mult să nu cadă în mâinile lui și îi jelesc pe aceia care merg să-și găsească pacea eternă la fel ca pe cei care se duc să se sacrifice pe altarul de sânge al Marelui Corb. Și de aceea îți zic, eu și Uther am vorbit de ceea ce știu preoții despre rai, și, după mine, nu știu prea multe!

— Dacă tu și Uther ați vorbit despre religie, atunci ar fi pentru prima oară că un bărbat ca el a făcut asta! a mormăit Gorlois.

De astă dată furioasă, Igraine a spus:

— Plângea, Gorlois; plângea după regele care i-a fost ca un părinte. Iar dacă respectul pentru mort înseamnă să stai și să ascuți văicărelile unui preot, atunci mă lipsesc de un asemenea respect! L-am invidiat pe Uther, pentru că e bărbat și poate veni și pleca după cum voiește și, dacă m-aș fi născut bărbat, n-aș fi rămas liniștită nicio clipă ca să aud neghiobiile ce s-au rostit în biserică. Dar eu nu m-am simțit liberă să plec, fiind atrasă aici de cuvântul unui bărbat care prețuiește mai mult preoții și psalmii decât mortul!

Ajunseseră în pragul locuinței; cu chipul mohorât de mânie, a tras-o cu brutalitate înăuntru.

— Doamnă, să nu mi te adresezi pe un astfel de ton, altfel o să-ți trag o păruială pe cinste.

Igraine și-a dat seama că își arătase colții ca o pisică pornită la vânătoare, iar glasul i-a suierat când a spus:

— Atinge-te de mine și vei vedea, Gorlois, că o fiică a Insulei Sfinte nu e sluga sau servitoarea nici unui bărbat!

Gorlois a deschis gura ca să-i dea un răspuns pe măsură și, vreme de o clipă, Igraine a crezut că o va pălmui din nou. Însă el, cu un efort, și-a stăpânit mânia și s-a îndepărtat de ea.

— Nu se cuvine să stau aici și să mă cert cu tine când regele și stăpânul meu e încă neîngropat. Poți dormi aici în noaptea asta, dacă nu te temi să rămâi singură; dacă ți-e teamă, voi

pune să fii condusă la casa lui Ectorius, să dormi cu Flavilla. Eu și oamenii mei vom posti și ne vom ruga până în zori, pentru că mâine Ambrosius va fi așezat în pământ să-și afle odihna.

Igraine l-a privit cu un amestec de surprindere și de dispreț crescând – lucru ciudat. Așadar, de teama față de umbra mortului – chiar dacă el îi spunea altfel și socotea că asta însemna respect – nu voia să mănânce sau să bea și nici să se culce cu o femeie decât după ce regele era înmormântat. Creștinii spuneau că erau liberi de superstițiile druzilor, însă aveau propriile lor superstiții, iar Igraine a simțit că acestea erau chiar mai întristătoare, pentru că erau separate de natură. Brusc, a fost fericită că nu trebuia să se culce cu Gorlois.

— Nu, a zis ea, nu mi-e teamă să rămân singură.

4

Ambrosius a fost înmormântat la răsăritul soarelui, însoțită de Gorlois, care era încă furios și tăcut, Igraine a urmărit întreaga ceremonie cu o detașare ciudată. Se chinuise patru ani să se împace cu religia pe care o urma Gorlois. Acum știa că, deși va arăta față de religia lui un respect distant, astfel încât să nu-l înfurie – pentru că învățase din copilărie că toții Zeii erau unul și nimeni nu are dreptul să ia în batjocură numele sub care cineva își găsisse Dumnezeuul – nu va face nicio încercare să fie la fel de pioasă ca el. Orice soață trebuia să urmeze Zeii soțului ei, iar ea avea să se prefacă într-un fel convenabil și nesupărător, însă nu va mai cădea pradă temerii că Dumnezeuul lor atotvăzător și răzbunător ar avea vreo putere asupra ei.

În timpul ceremoniilor l-a văzut pe Uther; părea răvășit și obosit, cu ochii înroșiți, ca și cum și el ar fi postit și ar fi ocolit somnul și, într-un fel, imaginea aceea i-a mișcat sufletul. Sărmanul bărbat, nimeni nu se sinchisea dacă postise și nimeni nu-i spusese ce neghiobie era aceea, ca și cum morții ar fi venit în preajma viilor să vadă ce fac și ar fi putut să-i gelozească pentru că mâncau și beau! Putea pune rămășag că regele Uriens nu făcuse o asemenea prostie; arăta sătul și odihnit și, brusc, a dorit să fie bătrână și înțeleaptă ca doamna lui Uriens, care îi putea vorbi bărbatului ei, spunându-i cum să procedeze în asemenea chestiuni.

După îngropăciune, Gorlois a dus-o înapoi la locuință și abia

apoi au mâncat dejunul, însă el a rămas tăcut și sumbru și, imediat după aceea, și-a cerut scuze și a plecat.

— Trebuie să merg la sfat, a zis el. Lot și Uther vor sări unul la beregata celuilalt și trebuie să le reamintesc ce a voit Ambrosius. Îmi pare rău că te las singură aici, dar voi trimite un om să te însoțească prin oraș, dacă dorești.

I-a dat niște bani și a sfătuit-o să-și cumpere ceva de frumusețe de la târg, dacă-i cădeau ochii pe ceva, și a mai adăugat că omul său va avea asupra lui o pungă, în caz că ținea să cumpere mirodenii și alte lucruri pentru gospodăria din Cornwall.

— Este păcat să bați atâta drum până aici fără să cumperi câte ceva din lucrurile de care ai nevoie acolo, a explicat el. Nu sunt un sărăntoc, astfel că poți cumpăra ceea ce crezi că trebuie pentru o casă cumsecade, fără să mă mai întrebi, și nu uita că am încredere în tine, Igraine, a adăugat el și i-a prins fața între palme și a sărutat-o.

Deși nu i-a spus-o, știa că în felul acela stângaci și îmbufnat își cerea iertare pentru bănuieli și pentru lovitura dată la supărare, iar ea a simțit o căldură față de el; i-a întors sărutul cu tandrețe neprefăcută.

Era grozav să meargă prin piețele mari din Londinium; cu toate că orașul era urât mirositor și murdar, părea de patru ori mai mare decât orice sărbătoare a recoltei pe care o văzuse. Stindardul lui Gorlois, purtat de garda ei, o ferea ca să nu fie împrăncită sau împinsă prea mult. Și totuși era destul de înspăimântător să meargă prin piața enormă, în care mai bine de o sută de vânzători își laudau mărfurile zbierând. I se părea că fiecare lucrușor pe care îl vedea era nou și frumos, ceva ce și-ar fi dorit, dar a hotărât să dea întâi roată pieței și abia după aceea să cumpere câte ceva; iar apoi a luat mirodenii și o bucată de material din lână fină, țesută pe insule, mult mai fină decât cea a oilor din Cornwall – Gorlois trebuia să-și facă o nouă mantie în acel an, de aceea trebuia să se apuce de țesut imediat ce ajungea la Tintagel. Apoi și-a cumpărat pentru sine mici bucăți de mătăsuri vopsite; avea să fie o plăcere să țeară pe fondul unor culori atât de sclipitoare, pentru că mâinile i se vor odihni lucrând, după ce se chinuise cu asprimea lânii și a inului de acasă. Avea să o învețe și pe Morgause să coasă. Și va veni și vremea, dar anul următor, să o deprindă pe Morgaine să

toarcă; dacă avea să poarte în pânțele încă un copil pentru Gorlois, însemna că se va mișca greu și stângaci și nu va putea să o învețe pe fiica ei cu fusul. Vârsta de patru ani era potrivită să înceapă a deprinde cum să mânuiască fusul și să răsucescă firul, chiar dacă acesta nu va fi bun decât pentru a lega sculurile de fir pentru vopsire.

A mai cumpărat niște panglici colorate; ele aveau să stea frumos pe rochia de sărbătoare a lui Morgaine și, după ce ea va crește, acestea puteau fi scoase și cusute la gulerul și mânecile noii rochii. Totul era potrivit, mai ales că acum crescuse destul ca să nu-și mai murdărească straiele și putea apărea îmbrăcată în haine potrivite pentru fiica Duceului de Cornwall.

Târguiele se făceau de zor; la oarece depărtare a văzut-o pe soția regelui Uriens, precum și pe alte doamne frumos îmbrăcate, și s-a întrebat dacă toți bărbații din Sfat care veniseră cu soațele le trimisese la cumpărături în piețele din Londinium în acea dimineață, cât ei se sfădeau pe cine să aleagă Mare Rege. Igraine a cumpărat și niște cataramă din argint pentru încălțările ei, deși era aproape sigură că ar fi găsit unele la fel de frumoase și în Cornwall, dar a făcut-o pur și simplu pentru că i s-a părut că se cuvenea să aibă cataramă noi la pantofii cu care bătuse calea tocmai de la Londinium. Însă când omul a vrut să-i vândă o broșă din argint lucrată în filigran de jur-împrejurul unei pietre de se chema ambră, ea a refuzat, rușinată să cheltuiască atâția bani pe ea. I se făcuse teribil de sete, iar mulțimea celor care vindeau cidru și plăcintă caldă a ispitit-o, însă i se părea lucru de rușine să stea și să mănânce în mijlocul pieței, ca un câine. I-a spus gărzii să o conducă înapoi spre locuință și a hotărât ca, odată ajunsă acolo, să mănânce pâine cu brânză și să bea bere. Omul părea cătrănit, de aceea i-a dat una dintre monedele mărunte rămase de la cumpărături și i-a spus să-și cumpere o cană de cidru sau de bere slabă, dacă voia.

Când a intrat în casă, s-a simțit ostenită și de aceea a stat o vreme fără vlagă, privind la cumpărături. Ar fi dorit să înceapă lucrul la tivuri, dar asta trebuia să aștepte până când ajungea înapoi la micul ei război de țesut. Avea cu sine ceva de tors, dar s-a simțit prea doborâtă ca să se apuce de treabă, așa că a rămas cu privirea la cumpărături până când, părând obosit, Gorlois s-a întors.

A încercat să pară interesat de ceea ce cumpărase Igraine, lăudându-i cumpătarea, însă ea și-a dat imediat seama că se gândea la altceva, deși a admirat panglicile pentru rochia lui Morgaine și i-a spus că făcuse bine că-și luase catarama de argint.

— Trebuia să-ți cumperi și un pieptene din argint și poate chiar și o oglindă nouă, pentru că aceea veche, din bronz, e zgâriată. I-o poți da pe cea veche lui Morgause, doar e fată mare acum. Dacă vrei, mâine te poți duce să-ți alegi una.

— Și mâine se va ține Sfat?

— Mă tem că da, și probabil încă unul și tot așa, până ce îi convingem pe Lot și pe alții să respecte voința lui Ambrosius și să-l accepte pe Uther ca rege. Gorlois și-a dres glasul. Toți, îndărătnici ca niște catâri! Dacă Ambrosius ar fi avut un fiu, atunci i-am fi jurat credință ca Mare Rege și am fi ales un duce războinic pentru vitejia lui pe câmpul de luptă. Așa n-ar fi încăput nicio îndoială, Uther ar fi fost acela; până și Lot știe asta. Numai că Lot e ambițios și vrea să fie rege și își închipuie că ar fi frumos să poarte coroana și să primească legămintele noastre. Apoi, sunt cei din miazănoapte, care vor rege pe unul de-ai lor, de aceea îl sprijină pe Lot – dar eu cred că dacă Uther va fi ales în cele din urmă, toți regii din miazănoapte, mai puțin, poate, Uriens, vor pleca acasă fără să jure credință, însă nici măcar pentru a păstra credința regilor din miazănoapte nu vreau să fiu supusul lui Lot. Nu am încredere în el nici să-mi țină calul să încalec! A făcut un gest de neputință din umeri. Vorbele astea sigur plictisesc o femeie, Igraine. Adu niște pâine și carne rece, rogu-te. N-am dormit deloc noaptea trecută și sunt ostenit de parcă aș fi luptat toată ziua; obositoare treabă e sfada.

Ea a dat să spună că i se păruse interesant, apoi a ridicat din umeri și a lăsat lucrurile așa cum le voise el. Nu voia să se umilească rugându-l să-i povestească mai multe, pentru că asta ar fi făcut-o să semene cu un copil care se milogește să i se spună o poveste înainte de culcare. Dacă trebuia să afle din bârfele oamenilor din piața mare, așa să fie. În seara aceea Gorlois era prea ostenit ca să mai vrea altceva decât să doarmă.

A rămas până târziu trează alături de el și s-a trezit gândindu-se la Uther. Cum se simțea, știind că ar fi fost preferat de Ambrosius ca Mare Rege, să afle că trebuia să impună cu forța acea alegere, poate chiar prin luptă? S-a răsucit nemulțumită,

întrebându-se dacă Merlin îi făcuse într-adevăr vreo vrajă de nu reușea să și-l scoată din minte pe Uther. Într-un târziu a cuprins-o somnul, iar în țara somnului s-a văzut stând în livada în care stătuse de vorbă cu Uther, și unde îi ștersese lacrimile cu năframa. Acum, în vis, el prinsese capătul năframei și o trăsesese aproape de el și o sărutase; și era o asemenea dulceață în acel sărut, o dulceață pe care nu o trăise niciodată în toți anii petrecuți alături de Gorlois, și s-a trezit că se abandonează acelui sărut, simțind că întregul corp i se topește în el. A privit în ochii lui albaștri și a gândit în vis: *Am fost mereu o copilă, abia în acest moment am aflat ce înseamnă să fii femeie.* „N-am știut ce este aceea iubirea”, a spus ea. El a tras-o mai aproape și și-a așezat trupul deasupra ei, iar Igraine, simțind căldura și dulceața pătrunzându-i în întregul corp, a ridicat din nou gura spre buzele lui, dar s-a trezit și, cu o tresărire, a descoperit că Gorlois o prinsese în brațe în timp ce dormea. Dulceața visului se păstrase în tot trupul ei, astfel că și-a pus brațele în jurul gâtului lui cu o supușenie amortită, însă curând a devenit nerăbdătoare și a așteptat până ce totul s-a terminat, iar Gorlois a recăzut într-un somn adânc, presărat cu gemete. Apoi a rămas trează, tremurând, până în zori, întrebându-se ce se întâmplase cu ea.

Sfatul a continuat toată acea săptămână și Gorlois a venit în fiecare seară palid și furios, epuizat de certurile de peste zi. O dată a răbufnit:

— Noi stăm aici și ne certăm, în vreme ce saxonii ar putea să vină iarăși cu război împotriva noastră! Nesăbuiții ăștia nu știu că siguranța noastră ține de trupele alianței, care apără țărmurile saxone, și că ele nu vor urma pe nimeni în afară de Uther sau de unul de-al lor? Cum poate fi Lot atât de pornit împotriva lui Uther încât să urmeze mai degrabă o căpetenie care slujește Zeului Cal?

Până și plăcerea cumpărăturilor pălise; mai toată săptămâna aceea a plouat, iar Igraine, care în cea de-a doua vizită la piață își cumpărase niște ace, a stat și a cârpit straietele lui Gorlois și pe ale ei, și și-a dorit să fi avut războiul de ȧesut, ca să ȧeasă ceva. A luat o parte din pânza pe care o cumpărase și s-a apucat să facă prosoape pe care le-a tivit cu fir colorat. În a doua săptămână i-a venit suferinȧa lunară și s-a simȧtit neputincioasă și trădată; până la urmă, Gorlois nu o lăsase grea

cu fiul pe care și-l dorea. Nu avea încă douăzeci de ani, nu se putea să fi rămas stearpă! S-a gândit la o poveste veche pe care o auzise despre o femeie măritată cu un bătrân, care nu i-a putut face un băiat până ce nu s-a strecurat într-o noapte pe câmp, ca să se culce cu un păstor, iar bărbatul ei a fost foarte mulțumit de băiatul frumos și sănătos. Iar dacă nu rămăsese grea, s-a gândit Igraine cu îndârjire, mai mult ca sigur că era vina lui Gorlois! El îmbătrânise și i se subțiasse sângele de-a lungul anilor de războaie și campanii. Iar apoi s-a gândit la visul ei, cuprinsă de un amestec de vinovăție și disperare. Merlin și Viviane îi spusese fără înconjur: avea să poarte în pânțe un fiu al Marelui Rege, cel care va alunga din țară toate acele zbateri. Și Gorlois spusese că, dacă Ambrosius ar fi lăsat în urmă un fiu, nu ar mai fi existat atâtea motive de neînțelegere. Dacă Uther era ales Mare Rege, trebuia într-adevăr ca el să aibă un fiu cât mai curând.

Sunt tânără și sănătoasă și, dacă aș fi regină, i-aș putea dăruia un fiu. Dar când a ajuns la vorba asta a început să plângă de disperare, simțindu-se încolțită. *Sunt căsătorită cu un bărbat bătrân, iar viața mea s-a încheiat la nouăsprezece ani. Mai bine aș fi o babă, căreia să nu-i mai pese dacă trăiește sau nu, bună doar să stea lângă vatră și să se gândească la Ceruri!* S-a urcat în pat și i-a spus lui Gorlois că e bolnavă.

În cursul acelei săptămâni, în timp ce Gorlois era la Sfat, la locuință a apărut Merlin. Igraine a simțit imboldul de a-și vărsa furia și suferința pe el – doar el începuse totul, ea fusese mulțumită și resemnată cu soarta, asta până când el socotise că trebuise să o trezească la altă realitate. Cu toate astea, i s-a părut de neconceput să îi vorbească necuviincios lui Merlin al Britaniei, indiferent dacă el îi era sau nu părinte.

— Igraine, Gorlois mi-a spus că ești bolnavă și mi-a cerut să fac ceva ca să te ajut cu știința mea de a tămădui.

Ea l-a privit cu disperare în ochi.

— Doar dacă m-ai putea întineri. Părinte, mă simt bătrână, tare bătrână!

El i-a mângâiat buclele arămii și strălucitoare.

— Nu văd nici fire albe și nici riduri pe fața ta, copila mea.

— Dar viața mea s-a sfârșit, sunt o femeie bătrână, soața unui bătrân...

— Sst, a liniștit-o el, ești obosită și bolnavă, o să te simți mai

bine când are să se schimbe luna. Igraine, e mai bine așa, a urmat el privind-o cu severitate, iar ea și-a dat seama brusc că îi citise gândurile; era ca și cum i-ar fi vorbit direct minții ei, repetând ceea ce îi spusese la Tintagel: *Nu vei purta în pânțele copilul lui Gorlois.*

— Mă simt... încolțită, a zis ea, apoi și-a lăsat capul în jos plângând și a refuzat să mai vorbească.

El i-a mângâiat părul despletit.

— Somnul e cel mai bun leac pentru boala ta, Igraine. Iar visele sunt adevărata alinare pentru ceea ce te chinuiește. Eu, care sunt stăpân al viselor, o să-ți trimit unul care să te vindece.

A întins mâna spre ea în semn de binecuvântare și a plecat.

Igraine s-a gândit că Merlin făcuse ceva, ori poate Viviane aruncase o vrajă – probabil că, la urma urmelor, concepuse copilul lui Gorlois și acum îl lepădase; asemenea lucruri se mai întâmplaseră. Nu și-l putea imagina pe Merlin trimițând pe cineva să-i pună ierburi sau farmece în bere, dar pesemne că puterea lui reușise să făptuiască asta prin magie și vrăji. Iar apoi s-a gândit că probabil așa era mai bine. Gorlois era bătrân, îi văzuse doar umbra morții; chiar ținea să crească singură un fiu al lui până la vârsta bărbăției? Când Gorlois a revenit în acea seară, i s-a părut că vede încă o dată, plutind în spatele lui, umbra acea înspăimântătoare, moartea pândindu-l, tăietura de sabie de deasupra ochiului, chipul devastat de mâhnire și deznădejde; și și-a întors fața de la el, simțind, atunci când el a atins-o, că era îmbrățișată de un mort, un cadavru.

— Hai, draga mea, nu trebuie să fii atât de amărâtă, a liniștit-o Gorlois, stând pe pat alături de ea. Știu că ești bolnavă și în suferință, pesemne că tânjești după căminul și copilul tău, dar nu mai ai mult de așteptat. Am vești pentru tine, ascultă-mă și ți le voi spune.

— Va reuși Sfatul să aleagă un rege?

— S-ar putea, a spus Gorlois. N-ai auzit vuiet pe străzi în după-amiaza asta? Ei bine, Lot de Orkney și regii de la miazănoapte au plecat; acum au înțeles destul de clar că n-o să-l alegem pe Lot să fie Mare Rege decât atunci când soarele și luna or să răsară amândouă odată dinspre apus, de aceea și-au văzut de ale lor, lăsându-ne pe noi să facem ceea ce știm că ar fi voit Ambrosius. Dacă aș fi în locul lui Uther – și i-am și spus-o – n-aș ieși singur după apusul soarelui, fiindcă Lot a plecat ca un

câine bătut, cu coada între picioare, dar îl văd în stare să-și repare mândria jignită trimițând pe careva cu un pumnal pe urmele lui Uther.

— Chiar crezi că Lot s-a gândit cu adevărat să încerce a-l uide pe Uther? a întrebat ea în șoaptă.

— Păi, nu i-ar putea face față în luptă dreaptă. Un pumnal în spate, așa-i e felul lui Lot. Mă mulțumește că nu e printre noi, deși m-aș simți mai ușurat dacă l-aș ști pe Lot că a jurat să păstreze pacea. Ar trebui să jure pe o relicvă pe care n-ar îndrăzni să o păteze – dar chiar și atunci aș rămâne cu ochii pe el, a spus Gorlois.

Când s-au culcat, el s-a răsucit către Igraine, însă ea a clătinat din cap și l-a împins deoparte.

— Încă o zi, a zis ea și, oftând, el s-a întors și a adormit aproape în aceeași clipă.

Igraine și-a dat seama că nu-l putea ține departe prea multă vreme și s-a simțit împresurată de groază, mai ales că a văzut din nou soarta neagră ce atârna asupra lui. Și-a zis că, indiferent ce s-ar întâmpla, va rămâne o soată credincioasă acelui bărbat onorabil care se purtase frumos cu ea. Iar asta i-a readus în minte încăperea în care Viviane și Merlin îi destrămaseră siguranța și toată împăcarea la care ajunsese. A simțit lacrimi izbucnind în ea, dar a încercat să-și domolească suspinele, ca să nu-l trezească pe Gorlois.

Merlin spusese că-i va trimite un vis ca să o lecuiască de nenorocirea ei, dar totul începuse chiar de la un vis. S-a ferit să adoarmă, temându-se că va avea un alt vis care îi va sfărâma până și firava pace interioară pe care și-o găsisese. Pentru că știa: acel lucru avea să-i zdruncine viața, dacă ea îngăduia să se întâmple; iar promisiunea ei va fi vorbă în vânt. Și, deși nu era creștină, auzise destule dintre predicile rostite în acele zile ca să știe că acela era, potrivit datinii lor, un păcat de moarte.

Dacă Gorlois ar fi mort... Igraine a înghețat de groază; era prima oară că-și îngăduia să gândească așa ceva. Cum să-i dorească moartea, doar era soțul ei și tatăl fetei ei? Chiar dacă Gorlois n-ar mai fi stat între ei, de unde să știe dacă Uther o va voi? Cum de putea să stea în pat alături de un bărbat și să tânjească după altul?

Viviane a vorbit ca și când asemenea lucruri se întâmplă adesea... Oare sunt chiar atât de copilăroasă și naivă să nu știu?

N-o să dorm, ca să nu visez...

Dar dacă se frământa și se răsucea atât, s-a gândit ea, Gorlois se va trezi. Dacă ar fi plâns, ar fi vrut să știe motivul. Și atunci, ce-i putea spune? Tăcută, Igraine s-a strecurat jos din pat, și-a înfășurat mantia lungă în jurul trupului gol și s-a așezat lângă focul ce stătea să se stângă. De ce, s-a întrebat ea privind în flăcările scăzute, de ce Merlin al Britaniei, preot druid și sfetnic al regilor, Mesager al Zeilor, ar tulbura într-atât viața unei tinere femei? Și, fiindcă tot venea vorba, ce căuta un preot druid ca sfetnic al unei curți ce se numea creștină?

Dacă îl socotesc pe Merlin atât de înțelept, de ce nu vreau să-i fac voia?

După multă vreme, a simțit că, tot privind focul, ochii i-au ostenit și s-a întrebat dacă să se întoarcă în pat alături de Gorlois sau să se ridice și să plece undeva, pentru ca nu cumva să adoarmă și să cadă în visul promis de Merlin.

S-a ridicat și a traversat încăperea, către ușa casei. În starea în care se afla, nu a rămas defel surprinsă că, privind înapoi, și-a văzut trupul încă așezat, înfășurat în mantie, în apropierea focului; nu s-a mai chinuit să desferece ușa și, mai târziu, nici ușa din față a casei, și s-a strecurat prin ele ca o nălucă.

Însă tot ce știa că exista afară, curtea casei prietenului lui Gorlois, dispăruse. Stătea pe o câmpie întinsă, unde un număr de pietre înalte alcătuiau un cerc mare, abia mângâiate de primele raze ale zorilor... Ba nu; lumina aceea nu era a soarelui, ci provenea de la un incendiu mare dinspre apus, astfel că cerul părea cuprins de flăcări – spre apus, unde se aflau tărâmurile pierdute ale ținuturilor Lionnesse și Ys și marea insulă Atlas-Alamesios, sau Atlantida, regatul pierdut al mării. Acolo, în adevăr, fusese un incendiu mare, în locul unde munții se sfârâmaseră și, într-o singură noapte, pieriseră o sută de mii de bărbați, femei și copii.

— Dar preoții știu, a auzit ea o voce venind din preajma ei. În ultima sută de ani, au construit templul stelei aici, la câmpie, ca să nu mai piardă șirul anotimpurilor, sau venirea eclipselor de soare și de lună. Oamenii de aici nu știu nimic despre asemenea lucruri, dar știu că noi suntem înțelepți, preoți și preotese de dincolo de mare, iar ei vor construi pentru noi, așa cum au mai făcut-o...

Fără să se arate mirată, Igraine a ridicat privirea către silueta

înveșmântată într-o mantie albastră aflată alături de ea și, deși chipul lui era deosebit și purta o cușmă înaltă și ciudată pe cap, încoronată cu șerpi, precum și șerpi aurii în jurul brațelor – brățări și podoabe ca niște colaci – ochii lui erau ochii lui Uther Pendragon.

Vântul a început să bată rece peste câmpia înaltă unde pietrele așteptau soarele, ridicându-se peste cea de deasupra. Igraine nu văzuse niciodată cu ochii ei Templul Soarelui de la Salisbury, pentru că druizii nu se apropiau de el. Cine ar putea venera Zeii Mari din spatele Zeilor, într-un templu făurit de mâini umane? Întrebau ei. De aceea își țineau riturile în luminișuri dintre copacii plantați de mâinile Zeilor. Dar când era mică, Viviane îi povestise despre el, cum fusese calculat precis, cu ajutorul unei științe ce se pierduse, astfel încât chiar și cei care nu cunoșteau secretele preoților puteau spune când aveau să vină eclipsele și erau în stare să urmărească mișcările stelelor și trecerea anotimpurilor.

Igraine a înțeles că Uther, cel de lângă ea – era oare cu adevărat Uther acest bărbat în roba unui preot care se înecase în urmă cu secole într-o țară care acum aparținea legendei? — privea spre apus, la cerul înflăcărat.

— Așadar, până la urmă a venit așa cum ne-au anunțat ei, a zis el și și-a petrecut brațul pe după umerii ei. Morgan, până acum n-am crezut cu adevărat.

Vreme de o clipă, Igraine, soția lui Gorlois, s-a întrebat de ce bărbatul acela i se adresează pe numele copilului ei; dar chiar în momentul în care întrebarea s-a născut în mintea ei, a înțeles că „Morgan” nu era un nume, ci titlul unei preotese, însemnând doar „femeia venită din mare”, într-o religie pe care chiar și Merlin al Britaniei ar fi socotit-o o legendă sau umbra unei legende.

S-a auzit rostind fără să vrea:

— Și mie mi s-a părut imposibil ca Lyonesse, Ahtarrath și Ruta să se prăbușească și să dispară de parcă nici n-ar fi existat. Crezi că e adevărat că Zeii au pedepsit Atlantida pentru păcatele oamenilor ei?

— Nu cred că Zeii lucrează astfel, a zis bărbatul de lângă ea. Pământul se cutremură în marele ocean de dincolo de oceanul pe care îl știm, și deși oamenii din Atlantida vorbeau despre târâmurile pierdute ale Mu și Hy-Brasil, mai știu că în cel mai

mare ocean de dincolo de apus, pământul se cutremură, iar insulele se înalță și dispar chiar dacă oamenii nu cunosc păcatul sau răul, ci trăiesc în nevinovăție dinainte ca Zeii să ne dea cunoașterea ca să alegem între bine și rău. Iar dacă Zeii pământului aduc răzburarea deopotrivă asupra păcătoșilor și nevinovaților, atunci această distrugere continuă nu poate veni ca pedeapsă pentru păcate, ci așa este felul naturii. Nu știu dacă există scop într-o așa distrugere, sau dacă pământul încă nu s-a așezat în forma lui deplină, așa cum nici noi, bărbații și femeile, nu suntem încă perfecți. Pesemne că și pământul se zbate să-și îndrepte sufletul și să devină perfect. Nu știu, Morgan. Aceste lucruri sunt pentru cei mai înalți Inițiați. Știu doar că am adus cu noi secretele templelor, pe care eram legați să nu le luăm, și că de aceea ne-am călcat jurământul.

— Dar preoții ne-au îndemnat să facem asta, a spus ea tremurând.

— Niciun preot nu ne poate absolve de încălcarea aceluia jurământ, pentru că un jurământ în fața Zeilor răsună etern. Și de aceea vom avea de suferit. Nu a fost drept ca toată știința templelor noastre să se piardă în adâncul mării și de aceea am fost trimiși să aducem cunoașterea, știind că trebuie să suferim, viață după viață, pentru încălcarea aceluia jurământ. Așa trebuia să fie, soră a mea.

— De ce trebuie să fim pedepsiți dincolo de viața asta pentru ceea ce ni s-a cerut să facem? a întrebat ea înciudată. Preoții socotesc că e drept să suferim pentru că ne supunem vrerii lor?

— Nu, a spus bărbatul, dar amintește-ți jurământul pe care l-am făcut... Iar glasul i s-a frânt pe neașteptate. Am jurat într-un templu acum pierdut în adâncul mării, unde marele Orion nu va mai domni.

— Am jurat să împărtășim soarta celui care a furat focul din cer, pentru ca omul să nu mai trăiască în întuneric. Mult bine a adus acel dar al focului, dar și mult rău, pentru că omul a învățat să-l folosească cu vrăjmășie și răutate... și astfel, cel care a furat focul, chiar dacă numele său e lăudat în orice templu pentru că a adus lumină omenirii, suferă pe veci chinuri în locul unde este înlănțuit, iar vulturul îi sfârtecă inima... Aceste lucruri sunt misterele: că omul poate da ascultare orbește preoților și legilor făcute de ei, și să trăiască în necunoaștere, ori se poate răzvrăti, urmându-l pe cel ce i-a adus lumina, și să

îndure suferințele Roții Renașterii. Și iată... a arătat el în sus, către locul în care se legăna silueta Celui Mai Mare decât Zeii, cu cele trei stele ale purității, dreptății și alegerii de la cingătoare. Iată, el a rămas acolo, deși templul lui nu mai există; și uite, roata se mișcă pe drumul rotitor, chiar dacă pământul se zvârcolește în chinuri și trimite templele, orașele și omenirea la o moarte prin foc. Iar noi am ridicat aici un templu, astfel ca înțelepciunea lui să nu piară nicicând.

Bărbatul pe care ea îl știa ca Uther a îmbrățișat-o și atunci ea și-a dat seama că plângea. El i-a prins apoi fața și a apropiat-o de a lui și a sărutat-o, iar ea a simțit pe buze arsura sărată a lacrimilor lui.

— Nu regret, a zis el. La templu ni se spune că adevărata bucurie se găsește doar în libertatea față de Roata care este moartea și renașterea, că noi trebuie să ajungem a disprețui bucuriile și suferințele pământești și să tânjim doar după pacea prezenței a ceea ce este etern. Și totuși, iubesc viața de pe Pământ, Morgan, și te iubesc cu o dragoste ce e mai tare decât moartea, iar dacă păcatul este prețul pentru legătura dintre noi, viața după viață peste veacuri, atunci sunt gata să păcătuiesc și o voi face fără să regret, astfel încât să mi te aducă înapoi, iubita mea!

Igraine nu mai cunoscuse un asemenea sărut pătimăș, și totuși se părea că exista altceva, ceva ce trecea dincolo de dorința carnală, care îi făcea să fie atât de legați unul de celălalt. În acel moment, și-a amintit unde îl cunoscuse prima oară pe acel bărbat – au invadat-o imaginile pilaștrilor înalți din marmură și ale treptelor aurite de la marele Templu al lui Orion și amintirea Cetății Șarpelui din adânc, cu drumul mărginit de sfincși, animale cu trupuri ca de leu și chipuri de femeie, care ducea spre drumul cel mare către Templu... Aici ei stăteau pe o câmpie pustie, cu un cerc din pietre necioplite și un foc spre apus care era lumina muribundă a tărâmului nașterii lor, unde trăiseră împreună în Templu de când erau copii și unde fuseseră uniți prin focul sfânt, ca să nu se mai despartă niciodată atâta timp cât trăiau. Iar acum, făcuseră ceea ce avea să-i unească până dincolo de moarte...

— Iubesc acest pământ, a spus el cu tărie. Ne aflăm aici, unde templele sunt ridicate din pietre aspre, iar nu din aur și oricalc, dar deja iubesc pământul acesta, astfel că de bună voie îmi dau

viața pentru a-l apăra, acest pământ rece unde soarele nu strălucește niciodată...

El a tremurat pe sub mantie; Igraine l-a tras spre ea, întorcând amândoi spatele focurilor muribunde ale Atlantidei.

— Uită-te spre răsărit, a spus ea, pentru că, deși lumina moare la apus, există mereu promisiunea renașterii dinspre răsărit.

Și au rămas împreunați, în timp ce soarele ardea, ridicându-se din spatele ochiului pietrei celei mari.

— Acesta este cu adevărat ciclul cel mare al vieții și morții, a zis el... iar în timp ce el vorbea, ea l-a tras mai aproape. Va veni ziua în care oamenii vor uita, iar acesta nu va mai fi decât un cerc din pietre. Însă eu nu voi uita și mă voi întoarce la tine, iubita mea, îți jur.

Apoi ea a auzit glasul lui Merlin spunând cu gravitate:

— Ai grijă ce rugă înalți, pentru că sigur ți se va împlini.

Apoi s-a lăsat tăcere. Și Igraine s-a trezit goală, înveșmântată doar în mantie, ghemuită lângă ultimii tăciuni ai focului din camera ei; Gorlois sforăia ușor în pat. Scuturându-se, s-a învelit mai strâns în șaluri și, înfrigurată, s-a strecurat în pat, ghemuindu-se să găsească puțină căldură. Morgan. Morgaine. Îi dăduse copilei acel nume pentru că ea o născuse? Să fi fost doar visul acela straniu, trimis de Merlin, ca să o convingă că demult, în altă viață, îl cunoscuse pe Uther Pendragon?

Însă acela nu fusese un vis – visele erau ciudate, amețitoare, o lume în care totul era sminteală și iluzie. Știa că, într-un fel sau altul, se rătăcise pe Tărâmul Adevărului, unde sufletul se duce atunci când trupul se află în altă parte și, tot astfel, revenise cu o amintire, nu cu un vis.

Un singur lucru era măcar limpede. Dacă ea și Uther se cunoscuseră și se iubiseră în trecut, asta explica de ce ea avea acel amețitor sentiment de familiaritate în prezența lui, de ce nu i se părea un străin, de ce până și purtarea lui bădărănoasă – sau băiețească – nu i se părea supărătoare, ci pur și simplu o părțică din persoana care era și fusese mereu el. Și-a amintit tandrețea cu care îi ștersese lacrimile cu năframa, știind acum că atunci gândise: *Da, el a fost mereu așa*. Impulsiv, necugetat ca un copil, repezindu-se spre ceea ce poftea, fără să cântărească vreodată prețul plătit.

Iar ei aduseseră cu adevărat în această lume secretele unei

înțelepciuni risipite cu generații în urmă, când tărâmurile pierdute abia se mistuiseră sub oceanul de apus și suportaseră împreună pedeapsa pentru călcarea jurământului? *Pedeapsă?* Și atunci, fără să știe de ce, ea și-a adus aminte că însăși renașterea – viața umană – era o pedeapsă, viața în trup uman în locul păcii nesfârșite. Și-a arcuit buzele într-un zâmbet, gândind: *E o pedeapsă, sau o recompensă, să trăiești în trupul acesta?* Pentru că, amintindu-și cum se trezise brusc în brațele bărbatului care era, sau va fi, sau fusese cândva Uther Pendragon, și-a dat seama, așa cum nu i se întâmplase niciodată, că nașterea sau renașterea în acel trup era o recompensă suficientă, indiferent ce ar fi spus preoții.

Și-a îngropat trupul mai adânc în pat și a rămas întinsă, acum deloc somnoroasă, privind în beznă și surâzând. Așadar, Viviane și Merlin știuseră probabil ce îi era sortit să afle: că ea era legată de Uther printr-o unire care făcea legătura ei cu Gorlois doar trecătoare și pieritoare. Avea să facă așa cum voiau ei; asta era o parte a destinului ei. Ea și bărbatul care acum era Uther se legaseră în urmă cu multe vieți de soarta acestei insule pe care veniseră când Vechiul Templu se scufundase. Acum, când Misterele erau din nou primejduite, de astă dată de hordele de barbari și sălbatici de la miazănoapte, ei se regăsiseră. Îi era menit să dea naștere unuia dintre marii eroi care, așa se spunea, revenea la viață în vremuri de mare nevoie, regele care era și este, și care va veni mereu să își mântuiască poporul... Chiar și creștinii aveau o variantă a acestei povești, spunând că atunci când îl născuse, mama lui Iisus avusese semne și profeții că va aduce pe lume un rege. A surâs nevăzută, gândindu-se că soarta o reunea cu bărbatul pe care îl iubise cu veacuri în urmă. Gorlois? Ce legătură avea Gorlois cu soarta, decât să o pregătească pe Igraine? Dacă nu s-ar fi întâmplat astfel, ar fi fost prea tânără să priceapă ce se întâmplă cu ea.

În viața asta nu sunt preoteasă. Și totuși, știu că am rămas copilul supus sorții; așa cum trebuie să fie toți bărbații și toate femeile. Căci pentru preoți și preotese nu există legătura căsătoriei. Ei și ele se dăruiesc așa cum trebuie, după voia Zeilor, pentru a-i aduce pe lume pe aceia care sunt importanți pentru soarta omenirii.

S-a gândit la marea constelație numită Roata, din miazănoapte. Truditorii pământului îi spuneau Carul Mare, care

se rotea mereu în jurul celei mai nordice dintre stele; dar Igraine știa că ea simboliza, prin rotirea sa neîncetată, nesfârșita Roată a nașterii și morții și renașterii. Iar Uriașul care pășea pe cer, cu spada atârându-i de centură... Vreme de o clipă, lui Igraine i s-a părut că vede în locul lui eroul care avea să vină, cu o spadă mare în mână, spada de cuceritor. Preoții de pe Insula Sfântă vor avea grijă ca el să aibă o spadă, una din legende.

Alături, Gorlois s-a răsucit și a întins mâna după Igraine, iar ea, îndatoritoare, s-a lăsat cuprinsă în brațe. Repulsia ei se transformase în tandrețe și milă și nu mai avea nicio teamă că el putea să îi dea copilul lui, pe care acum nu-l mai dorea. Nu aceea era soarta ei. Sărmanul bărbat, el nu avea ce căuta în acel mister. El era unul dintre cei născuți o singură dată; sau, dacă nu, nu-și amintea, iar ea s-a bucurat pentru el că se consolase cu o credință simplă.

Mai târziu, când s-au ridicat din pat, ea s-a pomenit cântând; Gorlois a privit-o cu o expresie de curiozitate pe chip.

— S-ar părea că te-ai însănătoșit, a zis el și a zâmbit.

— Da, a răspuns ea. Niciodată nu m-am simțit mai bine.

— Înseamnă că leacul lui Merlin ți-a priit, a zis Gorlois, iar ea i-a zâmbit, dar nu i-a mai dat răspuns.

5

Vreme de câteva zile, în oraș nu s-a vorbit decât despre un singur lucru – că Lot de Orkney se retrăsese și plecase spre miazănoapte. Existau temeri că asta va întârzia alegerea definitivă; însă trei zile mai târziu, Gorlois s-a întors la locuință, unde Igraine făcea ultimele împunsături la rochia cea nouă din pânza pe care o găsisese la piață, și a spus că sfetnicii lui Ambrosius procedaseră așa cum știuseră de la început, așa cum ar fi voit Ambrosius, și îl aleseseră pe Uther Pendragon să domnească peste întreaga Britanie, ca Mare Rege peste toți regii țării.

— Dar ce se va întâmpla cu țara de la miazănoapte? l-a întrebat ea.

— Uther îl va aduce pe Lot pe drumul cel bun, altfel va trebui să se lupte cu el, a zis Gorlois. Nu-mi place Uther, dar e cel mai bun luptător pe care îl avem. Nu mă tem de Lot și sunt convins că nici Uther nu se teme de el.

Igraine a simțit vechiul frison al vedeniei, știind că Lot avea să mai făptuiască multe în anii următori... dar a păstrat tăcerea; Gorlois îi spusese răspicat că nu-i plăcea să o audă vorbind despre treburi de bărbați, iar ea prefera să nu se certe cu un om osândit, amărându-i zilele pe care le mai avea de trăit.

— Văd că rochia cea nouă ți-e gata. O vei îmbrăca, dacă vrei, când Uther va fi făcut Mare Rege și încoronat în biserică, înainte de a pleca în țara de apus să fie și acolo recunoscut. Poartă numele de Pendragon, Mare Dragon, de la stindardul pe care-l duce, iar cei de acolo au un ritual plin de superstiții legat de dragoni și de regi...

— Dragonul e același lucru cu șarpele, l-a lămurit Igraine. Un simbol al înțelepciunii; un simbol druidic.

Nemulțumit, Gorlois s-a încruntat și a zis că nu răbda asemenea simboluri într-o țară creștină.

— Ungerea de către episcop ar trebui să fie de ajuns.

— Dar nu toți oamenii sunt potriviți să asiste la Misterele mari, a spus Igraine.

Învățase asta pe Insula Sfântă încă de mică și, de când avusese visul despre Atlantida, simțea că toate învățăturile despre Mistere, despre care crezuse că le uitase, căpătau în mintea ei un nou înțeles și o altă profunzime. Apoi a urmat:

— Înțelepții știu că nu e nevoie de simboluri, însă oamenii simpli de la țară au nevoie de stindarde cu dragoni care să fluture pentru rege, așa cum au nevoie și de focurile de Beltane și de Marea Căsătorie, atunci când un rege este împreunat cu țara...

— Astfel de lucruri sunt interzise unui creștin, a spus sec Gorlois. Așa a zis apostolul, sub Ceruri există doar un nume prin care putem fi mântuiți, iar toate acele simboluri și semne sunt blestемate. Nu m-ar mira să aud că Uther, acest bărbat desfrânat, participă la riturile deșănțate și păgâne, ca să profite de neștiința oamenilor simpli. Sper să văd într-o bună zi un Mare Rege al Britaniei care să cinstească doar riturile creștine!

Igraine a surâs și i-a răspuns:

— Nu cred că vreunul dintre noi are să apuce acea zi, bărbate. Chiar și Apostolul, în cărțile voastre sfinte, a scris că laptele e pentru prunci și carnea pentru bărbații puternici, iar oamenii neștiutori, cei care se nasc doar o dată, au nevoie de Fântânile Sfinte, de ghirlandele pe care le fac primăvara și de

dansurile rituale. Tristă ar fi ziua aceea pentru Britania când nu se vor mai aprinde focuri de Crăciun și nu s-ar mai arunca ghirlande de flori în Fântânile Sfinte.

— Până și diavolul poate folosi strâmb asemenea cuvinte, a spus Gorlois, dar fără să arate mânie. Poate că tocmai asta a vrut să zică Apostolul când a scris că femeile trebuie să tacă în biserică, pentru că ele ar putea să greșească. Când o să îmbătrânești și vei deveni mai înțeleaptă, o să înțelegi mai bine, Igraine. Până atunci însă, te poți găti cât de bine socotești pentru slujba de la biserică și pentru ospățul de după aceea.

Igraine a îmbrăcat rochia și și-a pieptănat părul până ce a strălucit ca arama cea fină; iar când s-a privit în oglinda din argint – în cele din urmă, Gorlois trimisese un om de-al său la târg și acesta i-o adusese – s-a întrebat cu un fior de disperare dacă Uther o va băga măcar în seamă. Da, era frumoasă, dar mai erau și alte femei frumoase ca ea și mai tinere, nu căsătorite, care să mai fi făcut copii – de ce să o vrea tocmai pe ea, bătrână și obosită?

Cât a ținut ceremonia din biserică, Igraine a urmărit cu atenție cum Uther a depus jurământul, apoi a fost uns de către episcop. De astă dată, psalmii nu au mai fost imnuri triste, vorbind de supărarea și judecata lui Dumnezeu, ci cântece de bucurie, preamărind și oferind mulțumiri, iar clopotele au răsunat și ele a veselie, nu a mânie. După aceea, în casa în care stătuse Ambrosius, unde pe mese tronau bunătăți și vin, a asistat la o altă ceremonie, pentru că, una după alta, căpeteniile războinice i-au jurat credință lui Uther.

Igraine se săturase și obosise cu mult înainte ca rânduielile să se sfârșească. Acestea s-au încheiat într-un târziu și, în vreme ce căpeteniile și doamnele lor se îmbelșugau cu vin și mâncare, ea s-a tras deoparte, ca să vadă mai bine mulțimea îmbrăcată în culori sclipitoare. Iar acolo, în cele din urmă, așa cum bănuise că se va întâmpla, Uther a găsit-o.

— Doamna mea de Cornwall.

Ea a făcut o plecăciune adâncă.

— Stăpâne Pendragon, rege al meu.

— Acum nu mai sunt trebuincioase asemenea plecăciuni între noi, doamnă, a spus el direct și a prins-o de umeri, la fel cum o făcuse și în vis, astfel că a privit mai atentă, aproape așteptându-se să vadă șerpii din aur încolăciți în jurul brațelor

lui.

Însă el s-a mulțumit să spună:

— Nu porți piatra lunii. E foarte ciudată acea piatră. Când te-am văzut întâia dată cu ea, mi-am amintit un vis... Am zăcut cu fierbințeli primăvara trecută, iar Merlin m-a vegheat, și atunci am avut un vis, iar acum știu că în acel vis te-am văzut pentru prima oară, cu mult înainte de a-mi apărea în fața ochilor. Cred că m-am holbat la tine ca un țărănoi prost, doamnă Igraine, pentru că m-am zbatut mereu să-mi amintesc visul și rolul pe care-l aveai în acel vis, tu și piatra lunii de la gâtul tău.

— Am învățat că una dintre virtuțile acestui giuvaier, piatra lunii, e să trezească adevăratele amintiri ale sufletului. Și eu am visat... a spus ea.

El și-a lăsat mâna pe brațul ei.

— Nu-mi amintesc. Oare de ce te văd purtând ceva din aur la încheieturi, Igraine? Ai poate o brățară din aur sub forma unui... dragon?

Ea a clătinat din cap.

— Acum, nu, a zis ea încremenită, pentru că-și dăduse seama că, într-un fel ciudat și fără știința ei deplină, împărtășise și el amintirea aceea și acel vis.

— Să nu mă socotești necioplit și lipsit de curtenie, doamna mea de Cornwall. Aș vrea să-ți ofer puțin vin.

Tăcută, ea a clătinat din cap. Știa că dacă ar fi încercat să ia o cupă, mâna i-ar fi tremurat și ar fi vărsat vinul.

— Nu știu ce se petrece cu mine, a spus Uther pe neașteptate. Tot ce mi s-a întâmplat în aceste zile – moartea părintelui și regelui meu, gâlceava cu toți acești regi, alegerea mea ca Mare Rege – pare neadevărat, iar tu, Igraine ești cea mai neadevărată dintre toate! Ai fost vreodată în apus, pe câmpia unde se înalță marele cerc din pietre? Se spune că pe vremuri acolo a fost un templu druid, dar Merlin zice că nu, că a fost ridicat cu mult înainte ca druzii să ajungă pe tărâmurile astea. Ai fost acolo?

— În viața asta, nu, stăpâne.

— Aș vrea să ți-l pot arăta, pentru că am visat o dată că am fost acolo cu tine – a, nu mă socoti nebun, Igraine, pentru că vorbesc mereu de vise și profeții, a spus el cu un zâmbet copilăresc neașteptat. Hai să vorbim liniștiți despre lucruri firești. Sunt o biată căpetenie de la miazănoapte, care s-a trezit

dintr-o dată Mare Rege al Britaniei și poate că m-a amețit atâta încordare!

— Atunci să fie liniștită și firească vorba noastră, l-a aprobat Igraine zâmbind. Dacă ai fi căsătorit, te-aș întreba cum se simte soața ta și dacă fiul tău cel mare a suferit. Oh, care e cea mai obișnuită întrebare pe care ți-aș putea-o pune... dacă i-au ieșit dinții înainte de sosirea verii sau dacă s-a opărit de la pânzele de înfășat!

El a pufnit în râs.

— Gândești poate că am vârsta ca să fiu căsătorit, a spus el. Am avut destule femei, Dumnezeu mi-e martor. Pesemne că n-ar trebui să mărturisesc asta soției celei mai credincioase dintre căpeteniile mele; părintele Jerome ar zice că am avut chiar prea multe femei pentru ca sufletul meu să mai fie liniștit! Dar încă n-am văzut vreuna care să-mi fie dragă după ce ne-am ridicat din pat, și m-am temut mereu că dacă m-aș căsători cu vreo femeie înainte de a o avea, m-aș sătura de ea la fel. Mi s-a părut că trebuie să existe o legătură mai strânsă decât aceea dintre bărbat și femeie, deși creștinii gândesc, dacă nu mă înșel, că asta este îndeajuns – pentru că, zic ei, mai bine e să te căsătorești decât să arzi în iad. Ei bine, eu nu am ars, pentru că am domolit focul, iar când l-am ațâțat, el s-a stins, și cu toate astea simt că poate să existe o ardere care nu s-ar sfârși atât de pripit, și cu o femeie ca aceea m-aș căsători. Brusc, a întrebat-o apoi: îl iubești pe Gorlois?

Și Viviane o întrebase același lucru, iar ea îi răspunsese că nu avea importanță. Atunci nu știuse ce spune. De astă dată, a răspuns încet:

— Nu. l-am fost dată când eram prea crudă ca să-mi pese cu ce bărbat mă căsătoresc.

Uther s-a întors și, furios, a făcut câțiva pași, după care a zis:

— Iar eu văd că nu ești o femeie care să se dea ușor și atunci, pentru numele tuturor zeilor, de ce sunt vrăjit de o femeie căsătorită cu unul dintre cei mai credincioși susținători ai mei?...

Așadar, Merlin îi făcuse și lui Uther vrăji. Acum, însă, Igraine nu-i mai purta ranchiună pentru asta. Era destinul ei, iar ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmpla. Cu toate acestea, nu credea că era destinul ei să îl înșele pe Gorlois atât de nesăbuit, acolo și atunci. Parcă era o părticică din visul avut pe câmpia întinsă, astfel încât, atunci când el și-a lăsat mâna pe umărul ei,

a și văzut umbra marelui cerc din pietre. Era derutată. *Nu, aceea era altă lume și altă viață.* I s-a părut că sufletul și trupul urlau în ea după realitatea acelui sărut din visul amândurora. Și-a dus mâinile la față și a plâns. El a rămas cu privirea la ea, deznădăjduit și neajutorat, și s-a tras puțin înapoi.

— Igraine, a șoptit el. Ce putem face?

— Nu știu, a zis ea printre suspine, nu știu.

El părea dezorientat și încurcat. Visul acela fusese trimis doar să o vrăjească, prin magie, ca să-l înșele pe Gorlois și să aducă asupra ei dezonoare și rușinea de a-și călca jurământul?

A simțit o mână grea pe umăr, apăsată și dezaprobatore. Gorlois părea furios și bănuitor.

— Doamnă, ce e cu purtarea asta? Rege al meu, ce i-ai spus soaței mele de suferă atât de mult? Te știu de bărbat desfrânat și necredincios, dar chiar și așa, sire, buna cuviință ar trebui să te oprească să te arunci asupra soției unui vasal imediat după încoronare!

Igraine a ridicat capul spre el și pe față i-a apărut o expresie mînioasă.

— Gorlois, nu merit asta din partea ta! Ce am făcut ca să-mi arunci o asemenea acuzație în fața lumii?

Pentru că, într-adevăr, auzind vorbe de supărare, cei din jur întorseseră capetele spre ei.

— Atunci de ce plângi, doamnă, dacă el nu ți-a zis nimic necuviincios?

Ea a simțit că strânsoarea avea să-i sfărâme încheietura mâinii.

— Dacă e vorba doar de atât, a spus Uther, trebuie să o întrebi chiar tu pe doamna de ce plânge, pentru că eu nu am știință. Dar eliberează-i mâna, altfel o să te silesc eu s-o faci. Soț sau nu, sub acoperișul meu nimeni nu are voie să se poarte urât cu o femeie.

Gorlois a dat drumul mâinii ei. Ea a văzut că urmele deja roșiatice ale degetelor lui se transformau în vânătăi; cu lacrimile curgându-i, și-a frecat încheietura. S-a simțit îngrozită la gândul că atâția oameni se holbează la ea, de parcă ar fi fost posedată de față cu ei și făcută de rușine; și-a acoperit fața cu năframa și a pornit să plângă și mai tare. Gorlois a împins-o înaintea lui. N-a mai auzit ceea ce i-a spus lui Uther; uimită, l-a privit abia după ce au ajuns afară, pe stradă.

— Nu vreau să te acuz în fața tuturor bărbaților, Igraine, a spus el, dar Dumnezeu mi-e martor că am avut dreptate să procedez așa. Uther se uita la tine așa cum se uită un bărbat la o femeie pe care a avut-o, așa cum niciun bărbat creștinat nu are dreptul să se uite la femeia altuia!

Simțind cum inima îi bătea să-i spargă pieptul, Igraine și-a dat seama că era adevărat, de aceea s-a lăsat cuprinsă de deznădejde. Cu toate că îl văzuse pe Uther doar de patru ori și îl visase de două, știa că se priviseră și-și vorbiseră de parcă ar fi fost amănți ani de zile, fiecare cunoscând mai mult decât destul despre celălalt, ca trup, minte și inimă. Și-a amintit visul în care se părea că fuseseră legați mulți ani prin ceva care, chiar dacă nu era căsătorie, putea fi exact asta. Amănți, tovarăși, preot și preoteasă – oricum s-ar fi chemat. Cum să-i spună lui Gorlois că îl cunoscuse pe Uther doar în vis și că începuse să-l vadă drept bărbatul pe care îl iubise cu atât de mult timp în urmă încât nici ea însăși nu se născuse, fiind doar o umbră; că esența din străfundurile ei era una și aceeași cu a femeii care îl iubise pe acel bărbat necunoscut, care avea pe brațe șerpi din aur încolăciți... Cum putea să-i spună toate acestea lui Gorlois, care nu știa și nici nu voia să audă de Mistere?

Ajunși la locuință, a împins-o înăuntru. Era hotărât, și-a dat ea seama, să o lovească dacă ar fi rostit vreo vorbă; însă muțenia ei l-a înfuriat și mai abitir, de aceea a răcnit:

— Nevastă, nu ai nimic a-mi spune? Și a prins-o din nou de încheietura deja strivită, atât de violent, încât ea a strigat de durere. Crezi că nu am văzut cum te uitai la amoretul tău?

Ea și-a smucit brațul din strânsoare, având senzația că el avea să i-l smulgă cu totul.

— Dacă asta ai văzut, atunci ai văzut că m-am îndepărtat de el atunci când doar a vrut să mă sărute! Și nu l-ai auzit spunându-mi că-i ești un sprijinitor credincios și că nu ar lua femeia unui prieten...

— Chiar dacă i-am fost prieten vreodată, nu-i mai sunt! a spus Gorlois, al cărui chip se întunecase de furie. Crezi că voi sprijini un om care îmi ia soția în văzul lumii, făcându-mă de rușine în fața tuturor căpeteniilor de acolo?

— Nu e adevărat! a strigat Igraine printre lacrimi. Nici măcar nu mi-a atins buzele!

I se părea cu atât mai josnic, pentru că îl dorise cu adevărat

pe Uther, dar se ferise cu abilitate de el. *Dacă sunt învinovățită când sunt nevinovată de orice faptă rea, după cum socotește el, de ce să nu fac atunci așa cum voiește Uther?*

— Am văzut cum te uita la el! Iar tu m-ai ținut departe de tine în pat de când ți-au căzut ochii pe Uther, târfă necredincioasă!

— Cum de *îndrăznești*? a exclamat ea spumegând de mânie și a apucat oglinda din argint pe care i-o dăduse el și a azvârlit-o cu gând să-l lovească în cap.

— Ia-ți înapoi cuvântul acela, altfel jur că o să mă arunc în fluviu dacă mă mai atingi vreodată! Minți și știi prea bine că minți!

Gorlois și-a ferit capul, iar oglinda s-a izbit de perete. Igraine și-a smuls colanul de ambră de la gât – un alt dar primit de la el – și l-a aruncat după oglindă; cu degete pripite, și-a rupt rochia cea nouă și a repezit-o spre capul lui.

— Cum *îndrăznești* să-mi spui asemenea cuvinte, tu, care m-ai încărcat cu daruri de parcă aș fi fost vreuna dintre femeile care se însoțesc cu soldații în tabără? Dacă socotești că sunt târfă, unde sunt darurile primite de la amantii mei? Toate pe care le am sunt de la soțul meu, om josnic și spurcat la gură ce ești, care încearcă să-mi cumpere bunăvoința pentru poftele lui, pentru că preoții l-au făcut să fie pe jumătate eunuc! De azi înainte o să port pe degete doar firul de tort, nu darurile tale dezgustătoare, ticălos ale cărui gură și minte sunt la fel de scârboase precum săruturile tale necurate!

— Ține-ți gura, desfrânat-o! a răcnit Gorlois, lovind-o atât de tare, încât a făcut-o să cadă la pământ. Acum ridică-te și acoperă-te cuviincios ca o creștină și nu-ți mai sfâșia straietele ca să mă apuce nebunia privindu-te așa! În felul acesta l-ai atras pe rege în brațele tale?

Ea s-a ridicat în picioare, azvârlind cât colo resturile rochiei care o încurcau și s-a repezit la el, plesnindu-l cu palmele peste față. El a prins-o și, încercând s-o țină nemișcată, a strâns-o în brațe s-o sfârâme. Igraine era puternică, dar Gorlois era un bărbat masiv și războinic, astfel că, după câteva momente, ea s-a liniștit, știind că era zadarnic să se mai zbată.

Împingând-o către pat, el a șuierat:

— O să te învăț eu minte să te mai uiți după vreun bărbat în afară de soțul tău legiuit!

Ea și-a aruncat capul pe spate în semn de dispreț și a zis:

— Crezi că o să mă mai uit la tine altfel decât cu ura pe care o simt față de un șarpe? A, mă poți duce în pat și sili să-ți fac voia, pioșenia ta creștină îți îngăduie să-ți pângărești propria soață! Nu-mi pasă ce-mi spui, Gorlois, pentru că în adâncul inimii mele știu că sunt nevinovată! Până în acest moment m-am simțit vinovată că vreo vrajă sau farmec m-a făcut să îl iubesc pe Uther. Acum îmi pare rău că nu am făcut ceea ce m-a rugat, fie și numai fiindcă tu erai gata să crezi minciunile despre vinovăția mea și, cu toate că am ținut la onoarea mea și a ta, ai fost gata să-ți închipui că eu îmi voi terfeli cinstea în picioare!

Disprețul din glasul ei l-a făcut pe Gorlois să-și lase brațele să-i cadă pe lângă trup și să rămână cu privirea la ea. Apoi, cu glas răgușit, a întrebat-o:

— Vorbești adevărat, Igraine? Chiar ești nevinovată și nu ai făptuit nimic greșit?

— Crezi că m-aș coborî într-atât ca să te mint? Pe *tine*?

— Igraine, Igraine, a zis el cu umilință, știu bine că sunt prea bătrân pentru tine, că mi-ai fost dată fără iubire și fără voința ta, dar am crezut că poate, măcar în aceste zile, ai ajuns să gândești ceva mai frumos despre mine, și când te-am văzut plângând în fața lui Uther... a mai zis el și glasul i s-a înecat. N-am putut îndura văzând cum te uitai la bărbatul acela desfrânat, când pe mine mă privești doar cu resemnare și supușenie – iartă-mă, iartă-mă, te rog – dacă într-adevăr te-am nedreptățit...

— M-ai nedreptățit, a zis ea cu o răceală de gheață în glas, și bine faci că-ți ceri iertare, iertare pe care nu o vei primi decât atunci când va să vină iadul pe pământ, iar pământul are să se scufunde sub apele oceanului de apus! mai bine du-te și fă pace cu Uther – crezi că te poți ridica împotriva mâniei Marelui Rege al Britaniei? Sau vei sfârși prin a-i cumpăra favorurile, așa cum ai încercat să le cumperi pe ale mele?

— Tac! s-a răstit Gorlois furios, cu fața împurpurată; se umilise în fața ei, iar ea a înțeles că nu o va ierta nici pentru asta. Acoperă-ți goliciunea!

Igraine și-a dat seama că era goală până la brâu. S-a dus la patul pe care zăcea vechea ei rochie și și-a tras-o nepăsătoare peste cap, legându-și apoi șireturile. El a strâns de pe jos colierul din ambră și oglinda și i le-a întins, însă ea și-a întors ochii de la el și nu le-a învrednicit cu nicio privire, astfel că,

după o vreme, el le-a așezat pe pat, unde ea le-a lăsat fără să-i pese.

El s-a uitat lung la ea, apoi a deschis ușa și a plecat.

Rămasă singură, Igraine a început să-și pună lucrurile în desăgi. Nu știa exact ce anume va face, poate va merge să-l găsească pe Merlin, să i se destăinuiască. El pornise acel șir de evenimente care îi învrăjbise pe ea și pe Gorlois. Acum măcar știa că nu va mai locui supusă sub acoperișul lui Gorlois. A simțit o împunsătură în inimă: se căsătoriseră după legea romană și, drept urmare, el avea putere absolută asupra fiicei lor, Morgaine. Trebuia să rabde până când avea să o ducă pe Morgaine într-un loc sigur! O putea trimite Viviane, pe Insula Sfântă, pentru a fi crescută acolo.

A lăsat pe pat giuvaierurile date de Gorlois, strângându-și doar rochiile țesute cu mâna ei la Tintagel; cât despre bijuterii, a păstrat doar piatra lunii, pe care i-o dăruise Viviane. Mai apoi și-a dat seama că acele câteva momente de întârziere îi zădărniseră fuga, pentru că în vreme ce așeza pe pat cadourile primite de la el, despărțindu-și propriile lucruri, Gorlois s-a întors în cameră. A aruncat o privire la desagile pregătite și a dat scurt din cap drept aprobare.

— Bine, a zis el, văd că ești gata de drum. O să plecăm înaintea de apusul soarelui.

— Ce înseamnă asta, Gorlois?

— Înseamnă că mi-am retras jurământul făcut lui Uther și i-am spus ceea ce se cuvenea să-i spun mai devreme. De aici încolo suntem dușmani. Plec acum să pregătesc apărarea Apusului împotriva saxonilor și irlandezilor, dacă se întâmplă să vină într-acolo; i-am zis că, dacă încearcă să vină cu armate pe pământurile mele, o să-l spânzur ca pe un răufăcător, de primul copac apărut în cale.

Ea a rămas cu privirea ținută asupra lui; într-un târziu, a zis:

— Ai înnebunit, bărbate. Cei din Cornwall nu pot apăra singuri țara de apus dacă saxonii vin cu război. Și Ambrosius știa asta, la fel și Merlin; Dumnezeu să mă ajute, până și *eu* știu asta, iar eu nu sunt decât o femeie care se ocupă de gospodărie! Vrei să zădărnești într-o clipă de nebuie tot ceea ce a durat prin luptă Ambrosius? Iar asta doar din cauza unei gâlcevi necugetate cu Uther, pornită din gelozia ta turbată?

— Ce iute ai sărit să-l aperi pe Uther!

— M-aș grăbi să-mi arăt mila și față de căpetenia saxonă, mai ales dacă și-ar pierde cei mai credincioși susținători din cauza unei certe care a pornit din nimic! Pentru numele lui Dumnezeu, Gorlois, de dragul vieții noastre și al oamenilor care se așteaptă la ajutor din partea ta dacă năvălesc saxonii, te rog să faci pace cu Uther și să nu rupi o alianță în acest fel! Lot a plecat deja; dacă pleci și tu, nu vor mai exista decât trupele alianței și câțiva regi mărunți care să-l urmeze la luptă pentru apărarea Britaniei! Disperată, a clătinat din cap. Mai bine mă azvârleam de pe stâncile de la Tintagel decât să vin la Londinium! Fac orice jurământ poftesti, că nici măcar n-am atins buzele lui Uther Pendragon! Vrei să frângi alianța pentru care a murit Ambrosius, iar asta din pricina unei femei?

Gorlois a fulgerat-o cu privirea și a spus:

— Doamna mea, chiar dacă n-ai fi apărut în fața ochilor lui Uther, nu m-aș fi simțit cu conștiința curată urmând un bărbat atât de desfrânat, un atât de rău creștin; nu mă încred deloc în Lot, dar acum știu că în Uther trebuie să mă încred și mai puțin. Pune-mi hainele în cealaltă desagă. Am trimis după cai și după oștenii mei.

Ea s-a uitat la chipul lui hotărât și a înțeles că, dacă se opunea, o va lovi din nou. Tăcută, s-a supus. Acum era prinsă în capcană, nu mai putea fugi nici măcar pe Insula Sfântă, sub protecția surorii ei, atâta vreme cât Gorlois îi ținea fetița la Tintagel.

Încă aranja cămășile și tunicile împăturite în desăgi, când a auzit clopotele de primejdie răsunând.

— Stai aici! i-a spus scurt Gorlois și s-a grăbit să iasă din casă.

Înfuriată, Igraine a dat fuga după el, dar s-a trezit față în față cu un soldat mătăhălos, unul dintre oamenii lui Gorlois pe care nu-l mai văzuse până atunci. Acesta și-a pus sulita de-a latul ușii, împiedicând-o să treacă pragul. Graiul lui specific pentru Cornwall era atât de pregnant, încât abia a reușit să-i înțeleagă spusele, dar a priceput că ducele îi poruncise doamnei lui să rămână la adăpost în casă, iar el era acolo pentru ca porunca să fie respectată.

Ar fi fost nedemn să se lupte cu acel bărbat și a bănuit imediat că dacă ar fi încercat, soldatul ar fi împins-o ca pe un sac de grăunțe dincolo de prag. În cele din urmă, a oftat și s-a întors în încăpere, terminând de împachetat. Dinspre stradă a

auzit strigăte și zbucium, zgomot de oameni fugind, clopote bătând la biserica din apropiere, deși nu era oră de slujbă. La un moment dat a auzit chiar și zăngănit de spade încrucișate și s-a întrebat dacă nu cumva saxonii năvăliseră în oraș – și era cu adevărat un prilej potrivit să atace, mai ales că toate căpeteniile lui Ambrosius se gălceviseră. Ei bine, asta ar fi pus capăt uneia dintre durerile ei, dar ce avea să se aleagă de Morgaine, rămasă singură la Tintagel?

Ziua s-a scurs, iar spre căderea întunericului, lui Igraine a început să i se facă teamă. Ajunseseră saxonii la porțile orașului, Uther și Gorlois se certaseră din nou, murise vreunul dintre ei? Când, într-un târziu, Gorlois a deschis brusc ușa încăperii, ea a fost aproape fericită să-l vadă teafăr. Avea chipul supt și împietrit, cu fălcile încleștate, însă vorbele lui către ea au fost repezite și clare.

— Plecăm la căderea nopții. Te poți ține în șa, sau pun pe vreunul dintre oamenii mei să te ducă în spatele lui? Nu avem vreme să zăbovim după mersul unei femei.

Ar fi vrut să-l zdrobească cu zeci de întrebări, dar nu avea de gând să-i dea satisfacție lăsând impresia că se sinchisea.

— Cât poți tu să călărești, bărbate, voi rămâne și eu în șa.

— Așa să fie, atunci, pentru că n-o să oprim dacă te răzgândești. Să îmbraci cea mai călduroasă mantie; are să fie frig la noapte, iar dinspre mare vin cețuri.

Igraine și-a legat părul într-un coc și și-a înfășurat mantia groasă peste tunică și pantalonii pe care și-i punea întotdeauna când călărea. Gorlois a ridicat-o pe cal. Străzile erau întesate de siluetele întunecate ale ostașilor înarmați cu sulite. Gorlois i s-a adresat cu glas scăzut unuia dintre căpitani săi, apoi s-a întors și a încălecat; în spatele lor erau doisprezece călăreți și soldați. El a luat frâiele calului pe care stătea Igraine și, cu un gest furios din cap, a zis:

— Hai.

Ea nu știa calea, de aceea, prin întunericul ce se îndesea, a călărit în tăcere încotro o ducea Gorlois. Undeva, profilate pe cer, se ridicau niște flăcări, dar Igraine nu și-a dat seama dacă era un foc aprins de oștenii de veghe sau dacă ardea vreo casă ori erau doar focurile pentru gătit făcute de neguțătorii care petreceau noaptea în piață. Nu învățase drumul printre casele îngrămădite pe străzile ce duceau spre fluviu, însă după ceața

deasă ce începuse deja să fie adusă în fuioare în calea lor, a bănuir că se îndreptau spre malul apei și, după o vreme, a auzit scârțâitul vârtejului cu frânghie care țineau laolaltă dulapii groși și grei ai bacului.

Unul dintre oamenii lui Gorlois a descălecat și i-a condus calul pe bac; Gorlois a rămas alături de ea. Câțiva dintre oșteni au pornit cu caii înnot. Igraine și-a dat seama că trebuie să fi fost foarte târziu – la vremea aceea din an, lumina zăbovea îndelung și era aproape de neconceput să călărească cineva noaptea. Apoi a auzit un strigăt dinspre mal.

— Pleacă! Pleacă! Întâi Lot, iar acum și Lordul de Cornwall, iar noi rămânem neapărați!

— Toți soldații ies din oraș! Ce ne facem când saxonii or să coboare pe coasta de miazăzi?

— Lașii, a răcnit cineva dinspre mal când bacul, cu scârțâituri jalnice, a început să se îndepărteze. Lașii fug și țara arde!

Din beznă, a vâjâit o piatră azvârlită de un altul. L-a lovit pe unul dintre soldați în platoșa din piele tăbăcită. Omul a suduit, dar Gorlois s-a răstit la el cu glas reținut și l-a silit să tacă. De pe mal au mai răsunat alte câteva insulte și câteva pietre i-au țintit pe ostași, dar curând au ajuns în afara pericolului. Pe măsură ce ochii i s-au obișnuit cu întunericul, Igraine l-a văzut pe Gorlois cu fața palidă și împietrită, ca a unei statui. El nu i s-a adresat deloc toată noaptea, deși au călărit până în zori, ba chiar și când au apărut primele raze roșiatice în spatele lor, transformând lumea într-o ceață sângerie, s-au oprit doar cât să îngăduie cailor și soldaților să se odihnească puțin. Gorlois a așezat o mantie pe pământ pentru Igraine și i-a adus pâine uscată și brânză, precum și un pahar de vin, din rațiile soldaților, însă tot nu i-a vorbit. Ea era ostenită, avea dureri de atâta mers călare și se simțea dezorientată; știa că Gorlois se certase cu Uther și-și retrăsese oamenii, dar nimic altceva. Uther avea să-l lase să plece fără proteste? La o adică, și pe Lot îl lăsase să plece.

După un scurt popas, Gorlois a adus din nou caii și a vrut s-o ridice în șa, dar în acea clipă Igraine s-a revoltat.

— Nu merg mai departe până ce nu-mi spui încotro ne îndreptăm și de ce! A rostit acestea cu glas scăzut, nedorind să-l umilească pe Gorlois în fața propriilor oșteni, dar l-a privit netemătoare. De ce ne furișăm din Londinium ca niște hoți în miez de noapte? Să-mi spui pe dată ce se petrece dacă nu vrei

să mă legi de spinarea calului și să mă duci într-un urlet tot drumul până în Cornwall!

— Îți închipui că n-o să fac asta dacă trebuie? a zis Gorlois. Nu încerca să mă înfurii, tu, pentru care mi-am călcat în picioare onoarea de o viață și jurămintele făcute și am șters din minte amintirea regelui meu!

— Cum îndrăznești să mă învinuiești pe mine pentru asta? I-a înfruntat Igraine. Nu din cauza mea ai făcut-o, ci a geloziei turbate care te macină! Sunt nevinovată de toate păcatele pe care mintea ta hâdă crede că le-am făcut...

— Taci, femeie! Și Uther a jurat că nu ai făcut nimic rău. Dar tu ești femeie și i-ai făcut farmece, așa cred... M-am dus la Uther, sperând să facem uitată cearta, și știi ce propunere mi-a făcut diavolul acela desfrânat? Mi-a cerut să divorțez de tine și să i te dau lui!

Igraine l-a privit cu ochi uimiți.

— Dacă atât de josnică mă socotești, și adulteră, și vrăjitoare, și câte altele, de ce nu te-ai bucurat de șansa de a scăpa de mine atât de simplu?

Însă în sinea ei s-a iscat o altă furie, că până și Uther o socotea o femeie care poate fi dată altuia fără consimțământul ei, că el îi spusese lui Gorlois să îi dea femeia nedorită, exact așa cum Gorlois o ceruse pe ea Doamnei din Avalon! Oare era un cal, pe care să-l vinzi la târg? Pe de o parte, vibra de o plăcere ascunsă – Uther o voia, o voia îndeajuns de mult ca să se certe cu Gorlois și să-și îndepărteze aliații prin sfada aceea pentru o femeie. Pe de altă parte, s-a înfuriat peste măsură. De ce nu îi ceruse ei să îl alunge pe Gorlois și să meargă la el de bună voie? Însă Gorlois luase în serios întrebarea ei.

— Mi-ai jurat că nu ai comis adulter. Și niciun creștin nu-și alungă femeia decât din cauza unui adulter.

Sfâșiată de nerăbdare și muștrări de cuget, Igraine a rămas tăcută. Nu-i putea fi recunoscătoare, dar măcar ascultase ce avusese ea de spus. Și totuși a înțeles că în joc era mai mult mândria lui; chiar dacă era convins că ea îl înșelase, nu voia ca soldații să creadă că tânăra lui soată preferase pe un altul în locul soțului legiuit. Pesemne că el avea să se consoleze cu gândul adulterului, decât să-i lase să-și închipuie că nu putea păstra credința unei femei tinere.

— Gorlois... a început ea, dar cu un gest, el i-a dat de înțeles

să tacă.

— De ajuns. Nu mai am răbdare să vorbesc cu tine. După ce ajungem la Tintagel, vei avea destulă vreme să uiți totul. Cât despre Pendragon, el va avea destule de făcut dacă pornește războiul pe țărmurile saxone. Iar dacă te-ai lăsat fermecată de el, ei, ești tânără și ești muiere, care nu știe mai deloc lumea bărbaților. N-o să-ți mai aduc vorbe de ocară; peste un an sau doi o să ai un fiu ca să ți-l scoți din minte pe acel bărbat care te-a atras atât.

În tăcere, Igraine i-a îngăduit lui Gorlois să o ridice pe cal. El trebuia să creadă ce voia să creadă, pentru că ea nu-i putea spune nimic care să străbată pojghița aceea de gheață. Însă gândurile ei s-au întors statornic la spusele Viviane și ale lui Merlin: că destinul ei era legat de al lui Uther. După vis, crezuse, *știuse* că trebuia să rămână împreună. Începuse să accepte asta ca voință a Zeilor. Cu toate astea, acum călărea alături de Gorlois, îndepărtându-se de Londinium, alianța se năruise, iar Gorlois hotărâse fără putință de întoarcere că Uther n-o va mai vedea niciodată. Iar cu un război pe țărmurile saxone, Uther nu va găsi răgazul ca să călătorească până la capătul lumii, unde se afla Tintagel, și chiar de-ar fi putut, nu avea cum să pătrundă într-un castel care putea fi apărat fie și de numai câțiva oameni, până la căderea cerului. Gorlois o putea lăsa acolo și acolo avea să rămână până la bătrânețe, închisă între ziduri și hăurile și colții stâncilor. Igraine și-a tras mantia peste față și a plâns.

Nu avea să-l mai vadă pe Uther. Toate planurile urzite de Merlin se destrămaseră; era legată de un bărbat bătrân pe care îl ura – acum știa că-l ura, lucru pe care până atunci nu-și îngăduise să-l recunoască – iar bărbatul pe care îl iubea nu putuse găsi altă soluție decât să-i ceară semețului Gorlois să i-o dea de bună voie! mai târziu, a avut impresia că plânsese tot drumul, în toate zilele și nopțile cât au călătorit peste dealurile joase și prin văile din Cornwall.

În a doua noapte au făcut popas și au ridicat corturi pentru o odihnă cum se cuvenea. Abia așteptase să mănânce ceva cald și să doarmă într-un cort, chiar dacă a înțeles că nu putea evita patul lui Gorlois. Nu putea striga și nu se putea bate cu el, mai ales că dormeau într-un cort înconjurat de soldați. Îi fusese soață patru ani; nimeni nu i-ar fi crezut spusele dacă ar fi susținut că a fost violată. Nici nu avea puterea să se lupte cu el

și nici n-ar fi vrut să-și calce demnitatea într-o zbatere sordidă. A strâns din dinți și a decis să-l lase să facă așa cum voia – deși i-a părut rău că nu avea unele dintre farmecele despre care se zicea că le apără pe fecioarele Zeiței. Când se culcau cu bărbații la focurile de Beltane, ele concepeau copii doar când voiau. I se părea cumplit să dea naștere fiului pe care Gorlois și-l dorea, dacă trebuia să se umilească într-atât și să fie înfrântă.

Merlin spusese: *Nu vei purta în pânțele fiul lui Gorlois*. Însă nu avea încredere în profeția lui Merlin, mai ales în acele momente, când văzuse năruite toate planurile lui. Bătrân uneltitor și plin de cruzime! Se slujise de ea așa cum făcuseră toți bărbații de când sosiseră romanii, ca de niște pioni care trebuia să se căsătorească cu un bărbat sau altul, după cum doreau tații lor, devenind niște bunuri precum un cal sau o capră ce dă lapte! Ea își găsisese o oarece pace cu Gorlois, dar acea pace fusese spulberată cu cruzime și pentru nimic! A plâns tăcută în timp ce se pregătea să se culce, resemnată, cuprinsă de deznădejde, nefiind nici măcar suficient de încrezătoare în forța ei de a-l respinge cu cuvinte mânioase – după cum se purta, a văzut că el se pregătea să o posede, să alunge amintirile celui alt bărbat doar silind-o să îl accepte în singurul fel în care ar fi fost posibil.

Atingerile lui cunoscute, fața lui deasupra ei în întuneric, erau ca acelea ale unui străin. Cu toate acestea, când a tras-o spre el, s-a dovedit incapabil; fără vlagă și putere, și, deși a îmbrățișat-o mai strâns, încercând să se stârnească, totul s-a dovedit zadarnic și, într-un târziu, i-a dat drumul cu o sudalmă furioasă, rostită în șoptă.

— Ai pus vreo vrajă asupra bărbăției mele, târfă blestemată?

— Nu am pus, a zis ea încet pe un ton disprețuitor, cu toate că, dacă aș ști, aș face-o bucuroasă, soț galant și puternic al meu. Crezi că o să plâng pentru că nu mă poți avea cu forța? Încearcă și o să stau întinsă și-o să-ți râd în față!

O clipă, el s-a ridicat cu pumnul strâns.

— Da, a zis ea, lovește-mă. N-ar fi pentru întâia oară. Și poate că asta te va face să te simți îndeajuns de bărbat ca să îți se ridice bărbăția!

Cu un blestem, el i-a întors spatele și s-a culcat, însă Igraine a rămas trează, tremurând, știind că avusese parte de răzbunare. Și într-adevăr, cât a ținut călătoria până în Cornwall, indiferent cât de mult s-a străduit, Gorlois s-a văzut neputincios să o

atingă, până când, după o vreme, Igraine a început să se întrebe dacă nu cumva, fără ca măcar să-și fi dea seama, mânia ei îndreptățită pusese o vrajă asupra bărbăției lui. Atunci a înțeles, cu intuiția limpede a uneia ce fusese educată să devină preoteasă, că el nu se va mai dovedi bărbat cu ea.

6

Cornwall i s-a părut mai mult ca niciodată la capătul lumii. În primele zile, după ce Gorlois o lăsase sub pază – acum rece și tăcut, și fără să-i spună vreo vorbă, nici bună, nici rea – Igraine s-a trezit întrebându-se dacă Tintagel chiar mai exista în lumea reală sau dacă, precum Avalon, exista doar în regatul cețurilor, al spiridușilor, neavând nicio legătură cu lumea pe care o văzuse într-una dintre scurtele ei ieșiri dincolo de ziduri.

În ciuda acelei scurte absențe, a avut impresia că Morgaine crescuse, devenind, dintr-un copilăș plângăcios, o fetiță, apoi o fată serioasă, rezervată, care pune neîncetat întrebări despre tot ce vedea. Și Morgause mai crescuse, trupul i se rotunjise, fața ei copilăroasă căpătând trăsături mai clare, cu pomeți înalți și ochi cu gene lungi, sprâncene întunecate; era frumoasă, a gândit Igraine, fără să-și dea seama că Morgause parcă ar fi fost sora ei geamănă, de când avusese paisprezece ani. Morgause s-a arătat topită după darurile și zorzoanele pe care i le adusese Igraine; se agita pe lângă ea ca un cățel jucăuș, dar și în jurul lui Gorlois. Flecărea mai tot timpul cu el, se uita lung la el și încerca să i se așeze în poală de parcă ar fi fost o copilă de vârsta lui Morgaine. Igraine a observat că Gorlois nu râdea și nici n-o alunga așa cum ar fi făcut cu un cățel, ci îi mângâia părul lung și roșcat, zâmbind și ciupind-o de obraz.

— Ești prea mare ca să te prostesti astfel, Morgause, i-a spus Igraine pe un ton tăios. Spune-i mulțumiri stăpânului meu de Cornwall și ia-ți zorzoanele în camera ta. Și lasă deoparte mătăsurile, pentru că nu vei purta asemenea lucruri decât după ce mai crești. Nu încerca să faci deja pe doamna!

Morgause și-a strâns lucrurile frumoase și a plecat plângând în camera ei. Igraine a remarcat că Gorlois a urmărit-o pe fată cu privirea. Îngrozită, s-a gândit: *Morgause are doar paisprezece ani*, apoi și-a adus aminte că ea fusese doar cu un an mai mare când i-o dăduseră lui Gorlois de soață.

Mai târziu, i-a văzut împreună în sală, Morgause lăsându-și încrezătoare capul pe umărul lui Gorlois, și tot atunci i-a văzut și ochii lui Gorlois. A cuprins-o o furie adâncă, nu atât împotriva fetei, ci a lui Gorlois. A văzut că ei s-au tras stânjeniți deoparte când ea a intrat în sală, iar după ce Gorlois a plecat, ea a privit-o pe Morgause cu ochi necruțători, până când Morgause a chicotit tulburată și și-a lăsat capul în pământ.

— Igraine, de ce te uiți așa la mine? Ți-e teamă că Gorlois mă place mai mult decât pe tine?

— Gorlois a fost prea bătrân pentru mine; nu ți se pare că e la fel și pentru tine? Purtându-se astfel, crede că mă va avea înapoi așa cum m-a cunoscut, prea tânără ca să zic nu sau să mă uit după vreun alt bărbat. Nu mai sunt fata supusă de altă dată, ci o femeie cu capul pe umeri, și pesemne că-și închipuie că ar fi mai ușor să se apropie de tine.

— Atunci, poate că ar trebui să-ți mulțumești bărbatul, a spus Morgause, devenind deja insolentă, în loc să te plângi că altă femeie poate face pentru el ceea ce tu nu mai ești în stare.

Igraine a ridicat mâna să o plesnească, apoi, prin simpla forță a voinței, s-a înfrânat. Străduindu-se să își țină în frâu patima, a spus:

— Crezi că pentru mine are vreo importanță pe cine ia Gorlois în patul lui? Sunt convinsă că a avut destule femei căzute, dar aș vrea ca sora mea să nu se numere printre acelea. Nu doresc îmbrățișările lui, iar dacă te-aș urî, te-aș da lui cu propria mea mână. Numai că ești prea necoptă. Așa cum și eu am fost crudă. Iar Gorlois e creștin; dacă îi îngădui să te ducă în patul lui și rămâi grea, nu va avea de ales decât să te mărite degrabă cu vreunul dintre soldații lui, care se mulțumește cu ceva ce a fost al altuia – romanii aceștia nu sunt ca oamenii noștri, Morgause, s-ar putea ca Gorlois să te placă mult, dar nu va renunța la mine ca să te ia de soață, crede-mă. Pentru poporul nostru, fecioria nu atârână greu – o femeie care și-a dovedit rodnicia, care poate purta în pânțece un copil sănătos, este o soție foarte dorită. Dar nu la fel este și la creștinii aceștia, ascultă la mine; ei te vor trata ca pe una care s-a făcut de rușine, iar bărbatul pe care l-ar convinge să te ia de soață te va face să suferi toată viața pentru că nu al lui este copilul pe care îl aduci pe lume. Asta vrei tu, Morgause, când de fapt te-ai putea mărita cu un rege pe care să ți-l alegi singură? Renunți la tine, surioară, doar ca să-mi arunci

mie sfruntare?

Morgause a pălit.

— Nu m-am priceput... a spus ea în șoaptă. O, nu, nu vreau să cad în rușine... Igraine, iartă-mă.

Igraine a sărutat-o și i-a dăruit oglinda din argint și colierul din ambră, iar Morgause a făcut ochii mari de uimire.

— Dar astea sunt darurile lui Gorlois...

— Am jurat că nu voi mai purta daruri primite de la el, a zis ea. Sunt ale tale, pentru acel rege pe care Merlin l-a văzut în viitorul tău, surioară. Numai că trebuie să te păstrezi nepătată până când va veni el să te ia.

— Nu-ți fie teamă, a spus Morgause și i-a zâmbit din nou.

Igraine s-a bucurat că dojana ei stârnise ambiția lui Morgause; fata era rece și calculată, nu avea să se mai lase purtată de patimă sau amăgiri. Privind-o, Igraine și-a dorit ca și ea să se fi născut fără darul de a iubi.

Mi-aș dori să fiu mulțumită cu Gorlois sau să caut cu gând ascuns - așa cum sigur ar proceda Morgause - să scap de Gorlois ca să devin regina lui Uther.

Gorlois a mai rămas patru zile la Tintagel, iar ea a fost fericită să-l vadă dus. A lăsat la castel doisprezece oameni, iar la plecare a chemat-o la el.

— Tu și copila veți rămâne în siguranță aici, bine păzite, a zis el sec. Eu mă duc să adun oamenii din Cornwall împotriva năvălitorilor irlandezi sau a celor de la miazănoapte - ori împotriva lui Uther, de va căuta să vină ca să ia ce nu i se cuvine, femeia ori castelul.

— Eu cred că Uther are prea multe lucruri de făcut în țara lui ca să bată drum până aici, a spus Igraine, simțind că, de disperare, abia poate rosti vorbele.

— Așa să dea Dumnezeu, a zis Gorlois, pentru că și fără el avem destui dușmani. Dar aș vrea să vină încoace, ca să-i pot arăta că țara asta nu este a lui, așa cum își închipuie că poate apuca orice altceva.

Igraine nu i-a răspuns. Gorlois s-a îndepărtat însoțit de oamenii lui, iar ea a rămas să vadă de casă, să recâștige apropierea de copil, să încerce a îndrepta prietenia cu sora ei, Morgause.

Însă Uther era mereu în gândul ei, chiar dacă era ocupată cu treburile casei. Nici măcar nu mai era Uther acela adevărat cel

care nu-i dădea pace în gând, bărbatul pe care-l văzuse în livada și în curtea bisericii, impulsiv și băiețos, chiar oarecum necioplit și stângaci. *Ace/ Uther*, Pendragon, Marele Rege, o speria puțin – s-a gândit că ar putea să-i fie teamă de el, așa cum se temuse de Gorlois. Când mintea i-a fugit din nou la *Uther* bărbatul, gândul la sărutările și îmbrățișările și la orice altceva ar mai fi vrut el de la ea o făcea uneori să simtă dulceața aceea molcomă pe care o cunoscuse în vis; alteori, însă, se lăsa cuprinsă de groază, precum copila ce se trezise după prima noapte a căsătoriei, înghețată de spaimă și oroare. Gândul acelui act al căsătoriei i se părea terifiant și chiar grotesc, așa cum simțise și atunci.

Ceea ce îi revenea în minte mereu, mereu, în liniștea nopții când stătea alături de Morgaine care dormea, sau când se așeza pe terasa din apropierea mării și îndruma mânuțele fiicei ei în primele încercări stângace de a toarce, era *celălalt Uther*, acel *Uther* pe care îl cunoscuse la cercul din pietre din afara timpului și a locului; preotul din Atlantida, cu care împărtășise Misterele. Pe *ace/ Uther* știa că îl va iubi ca pe propria-i viață, că nu avea a se teme de el și, indiferent ce s-ar fi întâmplat între ei, totul va rămâne dulce, o bucurie mai mare decât simțise vreodată. Cu mare simplitate, când se apropia de el, știa că descoperea o părticică pierdută din sine; cu el era întreagă. Orice s-ar fi întâmplat între ei ca bărbat și femeie de rând, dincolo de asta se afla ceva care nu avea să piară sau să piardă din tărie. Împărtășeau un singur destin și, într-un anume fel, trebuia să-l împlinească împreună... iar adesea, când ajungea atât de departe cu gândul, se oprea și se privea nevenindu-i să creadă. Înnebunise din pricina închipuirilor legate de destinul lor comun și a celeilalte jumătăți a sufletului ei? Cu siguranță că lucrurile erau mai simple și mai puțin frumoase. Ea, o femeie măritată, serioasă, și mamă a unui copil, se îndrăgostise de un bărbat mai tânăr și mai fălos decât soțul ei legiuit, și începuse să-l viseze cu ochii deschiși, iar astfel se certase cu bărbatul bun și onorabil căruia îi fusese dată. Și atunci se apuca de tors, scrâșnind din dinți de vinovăție cumplită, și se întreba dacă avea să-și petreacă tot restul vieții căindu-se pentru un păcat pe care îl făptuise doar pe jumătate conștientă.

Primăvara a trecut pe nesimțite în vară, iar focurile de Beltane rămăseseră o amintire. Arșița s-a răspândit pe toate

pământurile, iar marea era atât de albastră și limpede încât uneori, în depărtare, Igraine părea să zărească orașele pierdute de pe Lyonesse și Atlantida. Zilele începuseră apoi să se scurteze, iar uneori noaptea dădea un îngheț ușor, când Igraine a prins primele zvonuri îndepărtate ale războiului – ostașii aduceau vești din târg cum că pe coastă apăruseră năvălitori irlandezi, că aceștia pârjoliseră un sat și o biserică și luaseră cu ei una ori două femei, și că armate, nu cele comandate de Gorlois, mășăluiau spre apus, pătrunzând adânc în ținutul Summer și spre miazănoapte de Țara Galilor.

— Ce armate? I-a întrebat Igraine pe om, iar el i-a răspuns:

— Nu știu, doamnă, pentru că nu le-am văzut; cei care le-au văzut spun că aveau vulturi ca legiunile romane de odinioară, lucru imposibil. Dar a mai zis că aveau un dragon roșu pe stindarde.

Uther! a gândit Igraine cu un fior, *Uther e aproape și nici măcar nu știe unde sunt!* Abia după aceea a cerut vești de la Gorlois, iar omul i-a zis că bărbatul ei era tot în ținutul Summer și că armatele țineau un fel de sfat acolo.

În seara aceea a privit îndelung la oglinda de bronz, dorindu-și ca ea să fi fost sticla de văzut viitorul a unei preotese, ca să poată și ea zări ce se petrecea în depărtări!

Îi era dor să țină sfat cu Viviane sau Merlin. Ei îi aduseseră acea năpastă – iar acum o uitaseră cu totul? De ce nu veniseră să vadă cum se năruiseră planurile lor? Găsiseră altă femeie cu strămoși cuveniți, ca să o azvârle pe ea în calea lui Uther, pentru ca ea să poarte în pânțece acel rege care să lecuiască într-o bună zi țara și popoarele războinice?

Însă dinspre Avalon nu a venit nici vorbă, nici mesaj, iar lui Igraine nu i se îngăduia nici măcar să meargă până la târg; Gorlois, așa ziceau oamenii cu respect, interzisese asta din pricina vremurilor tulburi. O dată, scrutând de la fereastra de sus, a văzut un călăreț apropiindu-se, iar apoi oprindu-se pe digul din interior ca să stea de vorbă cu șeful gărzii. Călărețul părea furios, iar Igraine a avut impresia că se uitase spre zidurile înalte cu un aer dezamăgit, dar în cele din urmă întorsese calul și plecase. Igraine s-a întrebat dacă acela fusese un mesager venit cu știri pentru ea, căruia garda nu-i îngăduise să între.

Devenise, așadar, prizonieră în castelul bărbatului ei. El putea

spune, sau chiar crede, că o lăsase acolo ca să fie apărată de tulburările din țară, dar adevărul era altul: gelozia îl împinsese să o întemnițeze acolo. Câteva zile mai târziu a verificat bănuiala, chemându-l la ea pe șeful gărzii.

— Vreau să-i trimit un mesaj surorii mele, ca s-o rog să vină în vizită, a spus ea. Poți trimite un om până la Avalon?

I s-a părut că omul se ferește să o privească în ochi și i-a răspuns:

— Cum să zic, doamnă, nu pot. Stăpânul mi-a spus foarte clar că trebuie să rămânem cu toții aici și să apărăm Tintagel de un posibil asediu.

— Nu poți plăti un călăreț din sat, ca să facă el drumul până acolo, dacă îl răsplătesc bine?

— Stăpânului nu i-ar fi pe plac așa ceva, doamnă. Îmi cer iertare.

— Am înțeles, a zis ea și l-a trimis la treburile lui. Încă nu se lăsase cuprinsă de atâta disperare încât să încerce a mitui pe vreunul dintre oșteni. Cu toate acestea, cu cât se gândea mai mult, cu atât se înfuria mai rău. Cum de îndrăznea Gorlois să o întemnițeze pe ea, care era sora Doamnei din Avalon? Îi era soață, nu sclavă ori servitoare! În cele din urmă, a ales o cale disperată.

Nu fusese instruită să aibă darul Viziunii; se slujise puțin de el, în mod spontan, când era mică, dar în afara unei viziuni a Viviane, nu apelase la el deloc de când era femeie în toată firea și, de când îl văzuse pe Gorlois ca fiind sortit morții, refuzase să mai aibă altele. Iar *aceea*, Zeii îi stăteau martori, nu se adevărase, pentru că Gorlois era încă în viață. Cu toate astea, într-un fel sau altul, a bănuț ea, acum putea vedea ce se va întâmpla. Era vorba de o încercare primejdioasă – de mică auzise nenumărate povești despre ce păteau aceia care se amestecau în arte pentru care nu aveau instrucție, și mai întâi a căutat o cale de mijloc. Când primele frunze au început să îngălbenească, l-a chemat din nou la sine pe șeful gărzii.

— Nu pot sta aici o veșnicie, închisă ca un șobolan în cursă, a zis ea. Trebuie să mă duc până la târg. Am de cumpărat vopsele și mai am nevoie de o capră de lapte și de ace de cusut și de păr, și de alte lucruri trebuincioase pentru iarna ce vine.

— Doamnă, am primit poruncă să nu-ți îngădui să ieși din castel, a zis el și și-a ferit iarăși privirea într-o parte. Primesc

porunci doar de la stăpân, și de la el n-am mai auzit nimic de o vreme.

— Atunci rămân eu și o să trimit una dintre femeile mele, a zis ea. Ettarr sau Isotta, și doamna Morgause le va însoți – așa e bine?

Omul a părut înțelegător, semn că ea găsisese o soluție care îl ferea pe el de a încălca o poruncă a stăpânului; pentru că, într-adevăr, trebuia ca cineva să meargă până la târg înainte de sosirea iernii, iar el știa asta la fel de bine ca și Igraine. Era păcat să o împiedice pe stăpâna casei să își facă, la urma urmelor, una dintre îndatoririle ei.

Morgause s-a bucurat imens când Igraine i-a spus că va merge la târg. *Nici nu-i de mirare*, a gândit ea. *Nimeni n-a ieșit de aici toată vara. Până și păstorii sunt mai liberi decât noi, pentru, că ei măcar duc oile la păscut!* Sincer invidioasă, a urmărit-o pe Morgause îmbrăcând mantia sângerie pe care i-o dăduse Gorlois și, în tovărășia a doi ostași, precum și cu Ettarr și Isotta și două femei de la bucătărie care să ducă pachetele și cumpărăturile, a pornit călare pe poneiul ei. S-a uitat de pe dig, ținând-o pe Morgaine de mână, până ce grupul a dispărut din vedere și a simțit că nu mai poate suporta să intre în castelul care îi devenise închisoare.

— Mamă, a întrebat Morgaine, de ce nu putem merge și noi la târg împreună cu mătușica?

— Pentru că tatăl tău nu ne lasă, scumpo.

— De ce nu ne lasă? Crede că o să facem obrăznicii?

Igraine a râs auzind asta și i-a răspuns:

— Da, cred că asta își închipuie el.

Morgaine a rămas tăcută – o ființă micuță, liniștită, plină de sine, cu părul deja îndeajuns de lung pentru a-i fi împletit până aproape de omoplați, însă atât de fin și drept, încât îi aluneca în zuluși în jurul umerilor. Ochii îi erau negri și serioși, iar sprâncenele drepte și egale, atât de pline, încât constituiau trăsătura ei cea mai clar desenată. *O zână mică*, a gândit Igraine, *deloc umană; un spiriduș*. Nu era mai înaltă decât copila fetei păstorului care încă nu împlinise doi ani, deși Morgaine se apropia de patru și vorbea limpede și gândit, ca o fată de opt sau nouă ani. Igraine a ridicat copila în brațe și a strâns-o.

— Micuța mea zânișoară!

Morgaine s-a lăsat mângâiată, ba chiar a sărutat-o pe Igraine,

ceea ce a surprins-o, pentru că fetița nu se alinta, dar curând a început să se foiască neliniștită – nu era genul de copil care să vrea să fie ținut mult în brațe; îi plăcea să facă totul după voia ei. Începuse chiar să se îmbrace singură și să-și încheie cataramele la pantofi. Igraine a așezat-o jos, iar Morgaine a pășit calm alături de ea, spre castel.

Igraine s-a așezat la războiul ei de țesut, spunându-i lui Morgaine să-și ia fusul și să stea lângă ea. Fetița i-a dat ascultare, iar Igraine, în timp ce-și punea suveica în mișcare, s-a oprit o clipă să o urmărească. Avea mâini sigure și precise; firul îi era stângaci, dar rotea fusul cu îndemânare, de parcă ar fi fost o jucărie, făcându-l să zburde între degetele ei mici. Dacă ar fi avut mâinile mai mari, ar fi putut toarce la fel de bine ca Morgause. După o vreme, Morgaine a zis:

— Nu-mi mai aduc aminte de tata. Unde e?

— Cu soldații lui, în ținutul Summer, draga mea.

— Când o să se întoarcă acasă?

— Nu știu, Morgaine. Vrei să vină?

Fetița a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Nu, a răspuns ea, pentru că atunci când era aici – îmi aduc aminte puțin – a trebuit să dorm în camera mătușii, și acolo era întuneric și la început mi-a fost frică. Sigur, atunci eram foarte mică, a adăugat ea, și nu vreau să se întoarcă pentru că te-a făcut să plângi.

Da, Viviane îi spusese asta; femeile nu-i cred pe copii în stare să priceapă ce se petrece în jurul lor.

— Mamă, de ce nu mai ai un copil? Alte femei au copii imediat ce îl înțarcă pe celălalt, și eu am deja patru ani. Aș vrea să am un frățior să mă joc cu el, sau măcar o surioară.

Igraine a dat să spună:

— Pentru că tatăl tău, Gorlois... apoi s-a oprit brusc. Indiferent cât de matură părea să fie, Morgaine avea doar patru ani, iar Igraine nu-i putea destăinui asemenea lucruri.

— Pentru că Zeița Mamă nu a găsit cu cale să-mi trimită un fiu, copilă.

Părintele Columba a ieșit pe terasă și i-a zis pe un ton sobru:

— N-ar trebui să-i vorbești copilului despre Zeițe și superstiții. Gorlois voiește ca ea să fie crescută ca o bună creștină. Morgaine, mama ta nu a avut un fiu pentru că tatăl tău s-a supărat pe ea, iar Dumnezeu nu i-a dat un fiu ca să o

pedepsească pentru voința ei păcătoasă.

Nu era pentru întâia oară că Igraine ar fi vrut să arunce cu războiul de țesut în acel corb negru care aducea prevestiri rele. Să se fi destăinuit Gorlois acestui om, să știe el tot ce se petrecuse între dâșii? În lunile care trecuseră, își pusese deseori această întrebare, dar niciodată nu găsisese prilejul să întrebe și era convinsă că el nu i-ar fi spus nimic. Morgaine s-a ridicat și s-a strâmbat la preot:

— Du-te de aici, moșule, a zis ea cu glas limpede. Nu-mi placi. Ai făcut-o pe mama să plângă. Mama știe mai bine decât tine, iar dacă ea zice că Zeița nu i-a trimis un copil, eu cred ce zice ea, nu vorbele tale, pentru că mama nu minte!

Părintele Columba i s-a adresat cu asprime lui Igraine:

— Acum vezi ce se întâmplă din cauza îndărătniciei tale, doamnă? Această copilă ar trebui să fie bătută. Dă-mi-o mie și o voi pedepsi eu însumi pentru obrăznicia ei!

Auzind acestea, Igraine nu și-a mai putut ține în frâu furia și revolta. Părintele Columba înaintase către Morgaine, care rămăsese pe loc fără să se dea înapoi. Igraine a pășit între ei.

— Părinte, dacă o atingi pe fiica mea, te ucid pe loc, a zis ea. Soțul meu te-a adus aici, astfel că nu te pot alunga, dar în ziua în care mai apari în fața mea, o să te scuipe. Piei din ochii mei!

Preotul nu s-a speriat.

— Stăpânul meu Gorlois mi-a încredințat bunăstarea spirituală a întregii sale familii, doamnă, și nu mă macină mândria, de aceea o să-ți iert vorbele.

— Nu-mi pasă de iertarea ta nici cât de iertarea unui țap! Piei din ochii mei, altfel o să chem servitoarele să te dea afară. Moșule, dacă nu vei să fii scos cu forța de aici, du-te și să nu mai apari în fața mea decât atunci când o să trimit după tine – iar asta are să se întâmple când soarele o să răsară dinspre Irlanda. *Pleacă!*

Preotul a privit ochii ei, ce păreau să scoată flăcări, și mâna ridicată, și a ieșit încet din încăpere.

Acum, după ce făptuise un act de nesupunere vădită, Igraine a rămas paralizată de propria-i temeritate. Dar măcar scăpase de preot și o eliberase pe Morgaine. Nu voia ca fata ei să crească și să îi fie rușine de feminitatea ei.

Morgause s-a întors noaptea târziu de la târg, după ce alesese toate lucrurile cu mare grijă – Igraine și-a dat seama că nici ea

nu s-ar fi descurcat mai bine – cu un drob de zahăr pentru Morgaine, ca să-l sugă, pe care îl cumpărase chiar din banii ei, și aducând tot soiul de povești auzite de la precupeți. Surorile au rămas până la miezul nopții în camera lui Igraine, stând de vorbă mult timp după ce Morgaine adormise sugând din bucata de zahăr, cu fața lipicioasă, dar încă ținând-o strâns între degete. Igraine i-a luat-o și a pus-o bine, după care a vrut să afle ce alte vești auzise Morgause la târg.

Ce jalnic, să aflu vești de la târgoveți despre ceea ce face propriul meu soț!

— În ținutul Summer se ține o mare adunare, a spus Morgause. Se zice că Merlin a făcut pace între Lot și Uther. Mai spun unii că Banul Britaniei Mici s-a aliat cu ei și că le trimite cai aduși din Spania, a mai spus ea pronunțând greoi cuvântul. Igraine, unde este țara asta? La Roma?

— Nu, departe la miazăzi, mai aproape de noi decât Roma, cu multe, multe leghe, i-a răspuns Igraine.

— S-a purtat o bătlie cu saxonii și Uther a fost acolo cu dragonul pe stindard, a spus apoi Morgause. Am auzit un cântăreț la harpă povestind asta ca o baladă, cum Ducele de Cornwall și-a întemnițat doamna în Tintagel... Pe întuneric, Igraine a reușit totuși să vadă ochii mari și gura rămasă căscată a mirare a lui Morgause. Igraine, spune-mi adevărul, Uther *a fost* iubitul tău?

— Nu, i-a răspuns Igraine, dar Gorlois așa a crezut, și de aceea s-a sfădit cu Uther. Nu m-a crezut, deși i-am spus adevărul. A simțit un nod în gât din cauza lacrimilor. Acum aș vrea să fi fost adevărat.

— Se spune că regele Lot e mai frumos decât Uther, a continuat Morgause, și că își caută soție și se șoptește că îl va provoca pe Uther ca Mare Rege, dacă va socoti că o poate face în siguranță. E mai frumos decât Uther? Sau Uther seamănă cu un zeu, așa cum se zvonește?

Igraine a clătinat din cap.

— Nu știu, Morgause.

— Cum, păi se zice că a fost iubitul tău...

— Nu-mi pasă ce se zice, a întrerupt-o Igraine, dar cred că, după cum gândește lumea, amândoi sunt bărbați falnici, Lot brunet, iar Uther blond ca un om de la miazănoapte. Dar nu pentru chipul lui l-am socotit pe Uther mai bun.

— Atunci pentru ce? a întrebat Morgause curioasă, iar Igraine a suspinat, știind că tânăra nu va înțelege. Cu toate acestea, dorința de a împărtăși măcar o părticică din simțămintele pe care nu le putea destăinui nimănui a făcut-o să spună: Nu prea știu. Doar că... era ca și cum l-aș fi cunoscut de la începutul lumii, ca și cum nu mi-ar fi fost nicicând un străin, indiferent ce ar fi făcut și indiferent ce s-ar fi întâmplat între noi.

— Dar dacă nu a făcut decât să te sărute...

— Nu are importanță, a spus Igraine ostenită, și abia după aceea, plângând, a spus ceea ce știa de multă vreme și trebuise să recunoască împotriva voinței ei. Chiar dacă nu-l voi mai vedea cât trăiesc, sunt legată de el și așa voi rămâne până la moarte. Și nu cred că Zeița mi-ar fi adus o asemenea întorsătură a vieții dacă aș fi fost sortită să nu-l mai revăd.

În lumina scăzută, a observat că Morgause se uita la ea cu respect și aproape cu invidie, ca și cum, în ochii fetei, ar fi devenit eroina unei povești romantice. A vrut să-i spună că nu era așa, nu era deloc romantic, ci doar ceea ce trebuia să se întâmple, dar a înțeles că nu ar fi găsit cuvintele potrivite, fiindcă Morgause nu avea experiența necesară să deosebească lucrurile romantice de acel fel de realitate supremă, absolut de nezdruncinat, care stătea la baza imaginației ori fanteziei. *O s-o las să creadă că e ceva romantic, dacă asta o mulțumește*, a gândit Igraine și și-a dat seama că acel fel de realitate nu va fi trăit niciodată de Morgause; ea trăia într-o cu totul altă lume.

Acum făcuse un pas prin îndepărtarea preotului care era omul lui Gorlois, apoi altul destăinuindu-i lui Morgause că îl iubea pe Uther. Viviane îi spusese că lumile se îndepărtau una de alta și Igraine a avut sentimentul că începuse deja să trăiască într-o lume separată de cea obișnuită, în care Gorlois probabil că avea dreptul să îi ceară a fi o bună creștină, o servitoare, o sclavă – adică soața lui. Acum doar Morgaine mai constituia legătura ei cu acea lume. S-a uitat la copilul cu mâini lipicioase, care dormea cu părul negru răsfirat în neorânduială pe pernă, și la sora ei cu ochi mari și uimiți și s-a întrebat dacă, la chemarea acelui lucru ce i se întâmplase, va abandona chiar și acești ultimi ostateci care o mai rețineau în lumea reală. Gândul i-a provocat mâhnire, dar în sinea ei a șoptit: „Da. Chiar și asta.”

Așadar, al doilea pas, cel de care se temuse atât de mult, fusese ușor de făcut.

A rămas trează toată noaptea între Morgause și fetiță, încercând să hotărască ce avea să facă. Să fugă și să aibă încredere în partea de profeție a lui Uther ca să fie găsită? A alungat acel gând aproape pe dată. Să o trimită pe Morgause cu îndrumări secrete să fugă la Avalon ca să ducă mesajul că era întemnițată? Nu; dacă asta devenise vorbă de bârfă – o baladă cântată în târg – sora ei ar fi venit la ea dacă ar fi socotit că astfel o putea ajuta. Vocea mută a îndoielii și disperării îi rodea sufletul. Viziunea ei fusese falsă... Ori, poate, când ea nu abandonase totul pentru Uther, ei renunțaseră la plan, găsiseră altă femeie pentru Uther, pentru a salva Britania, tot astfel cum, dacă marea preoteasă ar fi fost prea bolnavă ca să participe la marea sărbătoare, ar fi ales alta să-i țină locul.

Spre dimineață, când cerul se luminase deja, a căzut într-un somn adânc. Și astfel, când încetase să mai spere, a găsit calea. Când s-a trezit, a simțit că o voce îi răsunase în minte: *Stai departe de copil și de fată o zi întreagă și vei ști ce să faci.*

Ziua a început limpede și strălucitoare și, în timp ce mâncau de dimineață brânză de capră și pâine proaspăt scoasă din cuptor, Morgause a privit spre marea sclipitoare și a zis:

— Ce sătulă sunt de statul între ziduri! Până ieri, când am fost la târg, nu mi-am dat seama cât m-am săturat să lăncezesc în casă.

— Atunci ia-o pe Morgaine și ieșiți toată ziua cu femeile păstorilor, a sfătuit-o Igraine. Cred că și ei i-ar plăcea să iasă.

Le-a pregătit bucăți de carne și pâine; pentru Morgaine totul semăna cu o sărbătoare. Igraine le-a urmărit plecând, sperând ca ele să scape de ochii necruțători ai părintelui Columba, pentru că, deși îi respecta voința și nu i se adresa, el o urmărea pretutindeni. Pe la mijlocul dimineții, în timp ce ea țesea, el a venit în camera ei și a zis:

— Doamnă...

Ea nu a ridicat privirea spre el.

— Părinte, te-am rugat să stai departe de mine. Să-ți spui păsul lui Gorlois când va veni, dacă voiești, dar cu mine nu ai ce vorbi.

— Unul dintre oamenii lui Gorlois a căzut de pe stânci și s-a vătămat grav. Tovarășii lui cred că e pe moarte, de aceea m-au chemat la căpătâiul lui. Să nu te temi, vei fi bine păzită.

Știuse asta – nici măcar nu se gândise că, dacă scăpa de

preot, ar fi putut fugi undeva să-și caute libertatea. Și, oricum, unde se putea duce? Aceea era țara lui Gorlois și niciunul dintre supuși nu ar fi îndrăznit să ofere adăpost unei femei fugite din calea mâniei lui. Nici măcar nu se gândise să fugă.

— Du-te, și Diavolul să te ia, ca să nu mai apari în fața mea, a spus ea și i-a întors spatele.

— Dacă vrei să mă blestemi, femeie...

— De ce m-aș osteni să te blestem? Mai bine îți urez călătorie grabnică spre rai și fie ca Dumnezeuul tău să afle mai multă plăcere în compania ta decât mine.

După ce preotul a plecat, grăbindu-se pe măgărușul lui să traverseze digul, a știut de ce simțise că trebuia să scape și de preot. Într-un fel, și el era inițiat în Mistere, deși acelea nu erau Misterele ei, și avea să afle curând și va dezaproba ceea ce voia ea să facă. S-a dus în odaia lui Morgause și a luat oglinda din argint. Apoi a coborât în bucătărie și le-a cerut servitoarelor să facă focul în camera ei. Acestea s-au holbat la ea, pentru că ziua nu era rece, dar ea a repetat porunca de parcă le-ar fi cerut lucrul cel mai firesc din lume și și-a luat alte lucruri trebuincioase din bucătărie: sare și puțin ulei, o bucată de pâine și un clondir mic de vin – femeile aveau să creadă că le luase pentru masa de prânz. Apoi, ca să-și ascundă adevăratele intenții, a luat și o bucată de brânză, pe care mai târziu a aruncat-o la pescăruși.

În grădină a găsit flori de levănțică și a reușit să descopere și câteva fire de trandafir sălbatic. A tăiat câteva ramuri de ienupăr cu cuțitașul pe care-l avea la ea, doar câteva rămurele simbolice și o bucățică de alun. Ajunsă în camera ei, a tras zăvorul la ușă și s-a dezbrăcat, rămânând goală și tremurând în fața focului. Nu mai făcuse niciodată asta și știa că Viviane o va mustra, căci cei care nu erau inițiați în arta vrăjilor se puteau vătămă singuri, dacă se amestecau unde nu trebuia.

A aruncat ienupărul în foc și, în timp ce fumul se înălța, și-a legat ramura de alun în jurul frunții. A așezat fructe și flori în fața focului, apoi s-a uns cu sare și ulei pe sâni, a luat o gură de pâine și o înghițitură de vin, după care, tremurând, a pus oglinda din argint ca să prindă lucirea flăcărilor și, din butoiușul în care ținea apă pentru spălatul părului, a turnat apă limpede de ploaie pe suprafața argintie a oglinzii. A șoptit:

— Cu lucruri simple și neobișnuite, cu apă și foc, sare, ulei și

vin, cu fructe și flori, te implor, Zeiță. Îngăduie-mi să o văd pe sora mea, Viviane.

Încet, suprafața apei s-a tulburat. Atinsă de o adiere bruscă și înghețată, Igraine a tremurat, întrebându-se vreme de o clipă dacă nu cumva vraja se va stinge, dacă nu cumva vrăjitoria ei era o blasfemie. Fața neclară care s-a format în oglindă a fost întâi a ei, apoi s-a mișcat, transformându-se, devenind fața grozavă a Zeiței, cu o rămurică de scoruș pe frunte. Iar apoi, pe măsură ce imaginea s-a închegat și a devenit clară, Igraine a văzut, însă nu așa cum sperase și crezuse, un chip viu, care să-i vorbească. A văzut o încăpere pe care o cunoștea. Fusesse cândva odaia mamei ei de la Avalon și acolo erau femeile îmbrăcate în robe negre de preotese și la început a căutat-o în zadar pe sora ei, pentru că femeile erau într-un continuu du-te-vino, iar în cameră era agitație. Abia după aceea a văzut-o pe sora ei, Viviane; arăta doborâtă, bolnavă și trasă la față, și mergea, mergea înapoi și încolo, sprijinindu-se de brațul unei preotese, și atunci Igraine a priceput, cu groază, ceea ce vedea. Pentru că Viviane, cu roba de culoare deschisă din lână nevopsită, era grea cu copil, avea pântecul umflat, fața îi părea stoarsă de atâta suferință și pășea, pășea mereu, așa după cum, din câte își amintea Igraine, o siliseră moașele și pe ea să facă atunci când era în chinurile facerii cu Morgaine...

Nu! Vai, Mamă Ceridwen, binecuvântată zeiță, nu... Așa a murit mama noastră, dar Viviane era atât de convinsă că trecuse de vremea maternității... iar acum are să moară, nu poate aduce pe lume un copil la vârsta asta... Dacă a știut că a rămas grea, de ce nu a luat vreo licoare ca să lepede pruncul? Asta înseamnă ruina tuturor planurilor, înseamnă sfârșitul...

Și eu, care mi-am azvârlit viața în hău pentru un vis... Și în aceeași clipă lui Igraine i s-a făcut rușine că se putea gândi la sine și la propria-i nenorocire când Viviane avea să se așeze pe patul de naștere, de pe care puține speranțe erau să se mai ridice vreodată. Îngrozită, plângând nestăpânit, nici măcar nu și-a putut întoarce fața de la oglindă și, când Viviane a ridicat capul privind peste frunțile preoteselor de brațul cărora se sprijinea, în ochii ei tulburi, trași de durere, a apărut o undă de recunoaștere și de tandrețe. Igraine n-a auzit-o, dar a fost ca și cum i-ar fi spus totul direct în minte.

Fetiță... surioară... Grainne...

De tristețe, durere și teamă, Igraine a vrut să strige, dar nu putea să o împovăreze pe Viviane cu propriile ei necazuri în asemenea momente. Și-a descărcat tot ce avea în inimă într-un singur strigăt.

Te aud, mamă, soră, preoteasă și zeiță a mea...

Igraine, îți spun, nici chiar în acest ceas eu n-am pierdut speranța, așa că nu dispera! Există o repetare a tuturor suferințelor noastre și am văzut-o... nu dispera... Și, în aceeași clipă, cu părul înfiorându-i-se pe brațe, Igraine a simțit pe obraz o atingere ușoară, cel mai delicat sărut, și Viviane i-a șoptit:

— Surioară...

Iar apoi Igraine a văzut chipul surorii ei cum se schimonosește de durere. Viviane a căzut ca într-un leșin în brațele preoteselor, iar un vânt a vălurit apa oglinzii, și Igraine și-a văzut propriul chip, neclar din cauza lacrimilor din ochi, privind din apă. Tremurând, apucând ceva de îmbrăcat, orice, ca să se încălzească, a aruncat oglinda în foc; apoi s-a azvârlit pe pat și a plâns.

Viviane mi-a spus să nu-mi pierd speranța. Dar cum să nu fiu deznădăjduită, când ea moare?

A rămas întinsă, plângând până când nu a mai știut de sine. Într-un târziu, când lacrimile i-au secăt, s-a ridicat cu greu și și-a clătit fața cu apă rece. Viviane era pe moarte, poate murise deja. Dar ultimele ei cuvinte o îndemnaseră să nu deznădăjduiască. S-a îmbrăcat și și-a pus la gât piatra lunii primită de la Viviane. Iar apoi, într-o vălurare a aerului din fața ei, l-a văzut pe Uther.

De astă dată a știut că era o viziune, nu bărbatul însuși. Nimic uman, cu siguranță nu Uther Pendragon, nu ar fi putut ajunge în încăperea ei păzită fără ca cineva să îl vadă și să-l oprească. Purta o mantie grea, dar pe braț – și de aceea a înțeles că nu visa – avea șerpii pe care îi văzuse când visase despre viața lui pe Atlantida. Numai că acum nu erau brățări din aur, ci șerpi vii, care au ridicat capetele, șuierând; iar ea nu s-a temut de ei.

— Iubita mea, a spus el, și cu toate că era chiar glasul lui, încăperea a rămas în tăcere, iluminată de flăcările focului și, întretăiat cu glasul lui, a auzit și pocnetul mărunț al rămurelelor de ienupăr. O să vin la tine la solstițiul de iarnă. Jur, o să vin, indiferent ce mi-ar sta în cale. Pregătește-te pentru mine la mijlocul iernii...

Apoi Igraine a rămas singură, doar cu razele de soare ce pătrundeau în încăpere și cu oglindirea mării de afară, iar în curtea de jos a auzit glasurile vesele ale lui Morgause și ale fiicei ei.

A respirat adânc și, cu calm, a băut restul de vin. Pe stomacul gol, fără să fi mâncat, a simțit efectul ridicându-i-se la cap, făcând-o să simtă o arsură amețitoare. Apoi, convinsă că întâmplările nu se vor lăsa mult așteptate, a coborât tăcută treptele.

7

Curând, Gorlois s-a întors la Tintagel.

Încă tulburată de beția acelei viziuni – dar și speriată, pentru că nu crezuse că Viviane va muri și, în ciuda cuvintelor de speranță, acum nu-și putea imagina că Viviane va trăi – Igraine aștepta altceva; vești minunate despre Uther sau vorbă că Gorlois murise, iar ea devenise liberă. Apariția lui Gorlois, plin de colb, flămând și posomorât, parcă avea rostul s-o facă să creadă că viziunea nu fusese decât o autoamăgire sau o înșelătorie pusă la cale de Cel Rău.

Iar dacă lucrurile stau așa, trebuie să văd și partea bună, pentru că asta ar însemna că sora mea trăiește și viziunea avută a fost o amăgire născută din propriile mele temeri. De aceea, l-a întâmpinat pe Gorlois cu seninătate, cu mâncare, cele trebuincioase unei băi, straie curate și doar cu vorbe frumoase. „Lasă-l să creadă, dacă așa voiește, că eu mă căiesc pentru purtarea aspră și încerc să-i intru din nou în grații.” Pentru ea nu mai avea importanță ce gândea sau făcea Gorlois. Nu-l mai ura și nici nu-i mai purta ranchiună pentru anii de suferință și disperare de până atunci. Suferințele o pregătiseră pentru ceea ce avea să se întâmple mai târziu. l-a dat mâncare și băutură, s-a îngrijit ca oamenii lui să fie găzduiți cum se cuvine și s-a ferit să-l sâcâie cu întrebări. A adus-o câteva clipe și pe Morgaine, spălată, pieptănată și frumoasă, ca să facă o plecăciune în fața tatălui ei, apoi i-a cerut Isottei să o ducă la culcare.

Împingând deoparte farfuria, Gorlois a oftat.

— O să se facă frumoasă, dar arată ca un copil de zână și seamănă cu oamenii de pe coline. Cum de-a căpătat asemenea sânge? Printre rudele mele nu găsești așa ceva.

— Dar mama a fost din sânge străvechi, a spus Igraine, și Viviane la fel. Cred că tatăl ei a fost cineva din poporul vechi al spiridușilor.

Gorlois s-a înfrigurat și a spus:

— Iar tu nu știi cine a zămislit-o – romanii au făcut bine distrugându-i pe acei oameni. Eu nu mă tem de niciun bărbat cu care mă pot măsura cu arma în mână, dar mi-e frică de oamenii aceia de sub pământ, din adâncul colinelor, cu cercurile lor magice și cu hrana lor care te poate face să rătăcești o sută de ani ca descântat, și cu ființele vrăjitoarești care apar din beznă și doboară omul nespovedit, aruncându-l în iad... Diavolul i-a creat ca să aducă moartea creștinilor și socotesc că a-i ucide înseamnă a face lucrarea Domnului!

Igraine și-a adus aminte de ierburile și leacurile pe care femeile poporului vechi le aduseseră chiar și cuceritorilor pentru a-i vindeca; de săgețile otrăvite care puteau doborî vânat ce altfel nu se putea prinde; s-a gândit la mama ei, născută din acel popor și la tatăl necunoscut al Viviane. Iar Gorlois, la fel ca romanii, ar fi voit ca în numele lui Dumnezeu să ucidă acel popor simplu?

— Cred că asta e voința Domnului, a spus ea.

— Morgaine ar trebui să crească într-o mănăstire de femei sfinte, pentru ca răul cel mare pe care l-a moștenit prin sângele tău să nu o pângărească, a spus Gorlois cu un aer gânditor. O să ne îngrijim de asta când va fi mai mare. Mi-a zis un om sfânt că femeile poartă sângele mamei, și că așa a fost încă de pe vremea Evei: ceea ce sălășluiește în femei, care sunt pline de păcate, trece și la copile; dar un fiu va purta sângele tatălui său, tot așa cum Hristos a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, părintele lui. Așadar, de vom avea un fiu, Igraine, nu mai trebuie să ne fie teamă că și el va moșteni sângele rău al poporului necredincios de pe coline.

Pe Igraine a încercat-o un val de furie, dar își jurase că nu-l va contrazice pe Gorlois în niciun fel.

— Și asta trebuie să fie după cum voiește Dumnezeuul tău. (Pentru că ea știa, chiar dacă el uitase, că nu se va mai lăsa atinsă de el așa cum atinge bărbatul o femeie. Acum nu mai avea importanță ce zicea sau făcea Gorlois.) Bărbate, spune-mi ce te-a adus acasă pe neanunțate?

— Uther, bineînțeles, a răspuns Gorlois. Încoronarea s-a făcut

cu mare zarvă pe Insula Dragonului, care este aproape de acel Glastonbury al preoților – nu știu de ce preoții îi mai îngăduie să se înalțe acolo, pentru că e un loc păgân, iar acolo s-au închinat Celui cu Coarne al pădurilor și au înălțat șerpi și altele asemenea, lucruri ce nu ar trebui tolerate într-o țară creștină. Regele Leodegranz, care e rege al ținutului Summer, e de partea mea și a refuzat să facă pace cu Uther. Leodegranz nu-l place pe Uther nici cât mine, dar nu vrea să pornească război împotriva lui chiar imediat; nu se cuvine să ne războim între noi când saxonii se adună pe țărmurile de răsărit. Dacă scoțienii ne atacă în vara asta, vom fi prinși între ciocan și nicovală. Iar acum Uther a trimis un ultimatum – că trebuie să-mi pun oamenii din Cornwall sub comanda lui, altfel va veni el însuși să mă silească. De aceea am venit – dacă se ajunge până acolo, putem păstra Tintagel pe vecie. Însă l-am prevenit pe Uther că, dacă pune piciorul în Cornwall, mă voi bate cu el. Leodegranz a încheiat un armistițiu cu Uther până când saxonii vor fi alungați din țară, dar eu nu am vrut.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e o nebunie, a spus Igraine, pentru că Leodegranz are dreptate – saxonii n-ar mai avea nicio putere dacă toți bărbații Britaniei ar fi uniți. Dacă vă gâlceviți între voi, saxonii pot ataca pe rând fiecare regat și curând toată țara va sluji Zeilor Calului!

Gorlois și-a împins farfuria deoparte.

— Nici nu credeam că o femeie știe ce este aceea onoare, Igraine. Să mergem la culcare.

Crezuse că nu avea importanță ce îi va face el, fiindcă nu-i mai păsa de nimic; dar nu se așteptase să vadă zbaterea disperată ce pornise doar din mândria lui. În cele din urmă, o bătuse din nou, blestemând:

— Ai pus farmece pe bărbăția mea, vrăjitoare blestemată.

După ce, epuizat, Gorlois a căzut într-un somn ca de plumb, Igraine, cu fața învinețită și cuprinsă parcă de foc, a rămas trează și a plâns tăcut alături de el. Deci asta-i era răsplata pentru purtarea cuviincioasă, aceeași ca și atunci când îi adresase vorbe grele? Acum se considera îndreptățită să-l urască, iar într-un fel a descoperit cu ușurare că nu se simțea vinovată pentru ura aceea. Brusc, și cu o izbucnire de violență, a sperat că Uther îl va ucide.

Gorlois a plecat a doua zi la crăpatul zorilor și, în afara celor

șase oameni lăsați pentru a apăra Tintagel, a luat cu sine aproape toți soldații. Din discuția pe care a surprins-o în sala mare înainte de plecare, a aflat că Gorlois spera să-i întindă o capcană lui Uther atunci când, coborând de pe landă, armata acestuia urma să pătrundă într-o vale. Și toate astea pentru ceea ce el numea onoare; era în stare să lase Britania fără Marele ei Rege, aruncând țara, ca pe o femeie, în brațele hoardelor saxone, pentru a fi violată – și totul pentru că nu se dovedise îndeajuns de bărbat în fața femeii lui și se temea că Uther îi va lua locul.

După plecarea lui, zilele s-au târât cu greu, ploioase și tăcute. Apoi au venit primele înghețuri, cu ninsori bătute de vânturi peste landa care, uneori, nu se vedea decât în zilele cele mai senine. Dorea vești, pentru că se simțea ca un bursuc dormitând în vizuina lui de iarnă.

Miezul iernii. Uther spusese că va veni la ea la solstițiul de iarnă – însă acum ea s-a întrebat dacă nu cumva acela fusese doar un vis. Cum zilele de toamnă zăboveau, mohorâte și reci, a început să pună la îndoială acea viziune, dar știa că orice încercare de a o repeta, pentru a se convinge, nu ar fi ajutat la nimic. Încă din copilărie învățase că era rău să depindă atât de mult de arta magiei. Ea era îngăduită doar pentru a căuta o rază de lumină în întuneric, și exacta asta făcuse ea; dar magia nu trebuia să se transforme în ceva ca un reazem permanent pentru copilul ce învață să meargă; altfel nu va mai putea să facă niciun pas fără ajutorul îndrumărilor supranaturale.

N-am fost niciodată în stare să mă bizui doar pe mine, a gândit ea cu amărăciune. Când era copilă, căutase un sprijin în Viviane, însă nici nu pășise bine pe tărâmul feminității, că îi fusese dată de soție lui Gorlois, iar el credea că de la el trebuia să afle ea răspuns la toate întrebările sau, în lipsa lui, să ceară mereu sfatul părintelui Columba.

De aceea, acum, știind că avea șansa de a începe să gândească singură, s-a întors mai mult spre sine. Și-a învățat copila să toarcă, și a încercat să o deprindă pe sora ei Morgause să țeară folosind mai multe culori; a început să drămuiască hrana, pentru că se părea că iarna avea să fie mai friguroasă și mai lungă decât de obicei; și asculta hulpavă orice știre, oricât de neînsemnată, ce-i parvenea de la păstorii veniți la târg sau de la călători – dar pe măsură ce iarna se apropia, cuprinzând

Tintagel, aceștia erau tot mai puțini.

Trecuse de Samhain² când o negustoreasă ambulantă a ajuns la castel, înfăolită în zdrențe și șaluri rupte, obosită și cu răni la tălpi. Avea picioarele înfășurate în cârpe și nici în rest nu era curată, dar Igraine a poftit-o înăuntru și i-a dat un locșor lângă foc și un polonic de ghiveci din carne de capră cu pâine uscată, care ar fi fost în mod obișnuit chiar porția ei. Când a văzut că femeia șchiopăta din cauza unei răni de la mersul pe pietre, a cerut bucătăresei să înfierbânte niște apă și a găsit o cârpă curată ca să îi lege piciorul. A cumpărat două ace din mărfurile femeii – erau cam grosolane, iar ea avea altele mai bune, dar ele îi puteau sluji ca să o învețe pe Morgaine să coasă. Apoi, simțind că merita măcar atâta lucru, a întrebat-o dacă auzise ceva vești despre cele ce se petreceau în miazănoapte.

— Sunt soldați, doamnă, a spus bătrâna suspinând, și saxoni care se adună pe drumurile de la miazănoapte, și bătlalii... și Uther cu steagul lui cu dragon, saxonii la miazănoapte, și se mai zice că Ducele de Cornwall s-a ridicat contra lui de la miazăzi. Bătlalii pretutindeni, până și pe Insula Sfântă...

— Dar vii cumva de pe Insula Sfântă? a întrebat-o Igraine.

— Da, doamnă, m-a prins întunericul pe lângă lacurile de acolo și m-am rătăcit în ceață. Preoții mi-au dat pâine uscată și m-au chemat la slujbă să fiu împărtășită, dar ce păcate are o babă ca mine? Păcatele mele s-au șters, toate uitate și iertate, și nici măcar nu le mai regret, a spus ea, însoțindu-și vorbele cu un râs ascuțit; femeia nu părea să aibă prea multă minte; iar cât îi mai rămăsese din ea se risipise din pricina greutăților, a singurătății și lungilor peregrinări. Și ce prilej mai are o femeie bătrână și săracă să păcătuiască, în afară de a pune la îndoială bunătatea Domnului, iar dacă El nu poate înțelege de ce ne îndoim de asta, atunci El nu e înțelept nici cât preoții Săi, he-he-he... Dar eu nu aveam poftă să ascult slujba, fiindcă în biserica lor era mai frig decât afară, de aceea am plecat pe ceață și zloată și apoi am văzut o barcă și am ajuns pe Insula Sfântă, iar acolo femeile Doamnei mi-au dat de mâncare și m-au dus lângă foc, așa cum ai făcut tu acum... he-he...

— Pe Doamna ai văzut-o? a întrebat-o Igraine și s-a aplecat să privească mai de aproape în ochii bătrânei. Spune-mi ceva

² Sărbătoare a vechilor celți, în jurul datei de 1 noiembrie, pentru a celebra sosirea iernii (n. tr.).

despre ea, mi-e soră...

— Adevărat, și ea mi-a zis asta, că sora ei e soața Duceului de Cornwall, și m-a întrebat dacă Ducele mai trăia, pentru că ea nu știa, he-he-he... Da, da, mi-a dat un mesaj pentru tine, de aceea am bătut atâta drum prin landă și stâncării, unde mi-am zdrobit picioarele de pietre, he-he-he... dar oare ce mi-a zis ea, sărmana de mine, nu mai țin minte, cred că am pierdut mesajul în cețurile din preajma Insulei Sfinte, preoții mi-au zis, știi, da, mi-au spus că nu există Insula Sfântă, că nu mai e, că Dumnezeu a scufundat-o în mare, iar dacă eu mi-am închipuit că am fost bine primită acolo, asta a fost doar vrăjitorie și lucrarea Diavolului...

Apoi a tăcut, încovoiată de tuse. Igraine a așteptat, într-un târziu, a întrebat:

— Povestește-mi despre Doamna de Avalon. Ai văzut-o?

— A, da, am văzut-o, nu seamănă cu tine, ci e ca o zână, scundă și brunetă... Ochii femeii s-au luminat, apoi s-au limpezit: Acum mi-am adus aminte mesajul. A zis: „Spune-i surorii mele Igraine să nu uite visele și să nu piardă speranța, iar eu am răs auzind asta, he-he-he, la ce slujesc visele, poate or fi bune pentru voi, doamnele care trăiți în case mari, că nouă, celor care umblăm pe drumuri și cețuri, nu ne folosesc... A, da, și încă ceva: a născut un fiu frumos la vremea recoltei și m-a rugat să-ți spun că ea se simte bine, mai presus de orice speranțe și așteptări, și că i-a dat băiatului numele de Galahad.

Igraine a oftat ușurată. Așadar, cu totul nesperat, Viviane supraviețuise nașterii. Negustoreasa a urmat:

— A mai zis, he-he-he, că e fiu de rege și că se cuvine ca un fiu de rege să slujească altuia... Asta îți spune ceva, doamnă? Că mie îmi sună mai mult a vis și a vorbe fără noimă... Apoi nu s-a mai putut opri din chicotit și, înfăolită în zdrențe, și-a întins mâinile ca niște bețe spre căldura focului.

Dar Igraine a înțeles mesajul. *Un fiu de rege trebuie să slujească altuia.* Prin urmare, după ritul Mariajului Sacru, Viviane îi dăruise un fiu regelui Ban al Miciei Britanii. Iar dacă, potrivit profeției făcute de ea și Merlin, Igraine îi dădea un fiu lui Uther, Marele Rege al Britaniei, unul trebuia să-l slujească pe celălalt. Vreme de o clipă, a simțit că tremură, ajungând în pragul aceluiasi răs dezlănțuit ca al bătrânei demente. *Mireasa încă nu a ajuns în pat, iar noi facem deja planuri privind nașterea fiilor!*

În acea stare de euforie, Igraine i-a văzut pe cei doi copii, cel născut și cel nenăscut, dându-i roată ca niște umbre; Galahad, fiul Viviane, urma să fie geamănul întunecat, pacostea fiului ei nenăscut din Uther? Igraine și i-a imaginat în lumina schimbătoare a focului: un flăcău brunet, zvelt, cu ochii Viviane, și un băietan cu părul strălucitor ca al unui nordic... iar apoi, într-o izbucnire a focului, a văzut Sfintele însemne ale regalității druide care, după ce romanii arseseră crângurile sacre, erau păstrate la Avalon – tipsia și cupa, spada și sulița, lucind și reflectând cele patru elemente: tipsia, pământul; cupa, apa; spada, focul și sulița sau bagheta, aerul... Fremătând în timp flăcările creșteau și scădeau, s-a gândit că pentru fiecare dintre ei era câte ceva din însemnele regalității. *Ce noroc!*

Cu o sforțare, a clipit și s-a îndreptat de spate. Focul ajunsese doar o grămăjoară de cărbuni încinși; bătrâna negustoreasă dormea cu picioarele strânse sub șaluri și zdrențe, atât de aproape cât putea sta de foc. Sala era pustie. Servitoarea lui Igraine moțăia pe o bancă, învelită bine în șal și mantie; celelalte slujnice se culcaseră de mult. Dormise acolo jumătate de noapte, lângă foc, și visase totul? A trezit-o pe servitoare, care a plecat bombănind spre patul ei. Lăsând-o pe bătrână să doarmă lângă foc, Igraine a urcat în camera ei, s-a strecurat alături de Morgaine și a strâns-o la piept, ca pentru a alunga orice amăgiri și temeri.

Apoi iarna a venit cu toate necazurile ei. La Tintagel nu era mult lemn pentru foc, ci doar un soi de piatră care ardea, dar scotea un fum cumplit, care înnegrea ușile și tavanele. Uneori trebuia să ardă iarbă de mare, care făcea ca tot castelul să miroasă ca peștele mort rămas uneori pe plajă după reflux. Și, într-un târziu, au venit vești despre armatele lui Uther, care se apropiau de Tintagel, pregătite să traverseze landa și mlaștinile.

În condiții normale, armata lui Uther îi putea înfrânge pe oamenii lui Gorlois. *Dar dacă se întâmpla să cadă într-o ambuscadă? Uther nu cunoștea acele pământuri!* Se va simți destul de amenințat de terenul stâncos și nefamiliar, știind că armata lui Gorlois va fi strânsă în apropiere de Tintagel. Uther nu ar bănuî o capcană!

Igraine nu putea decât să aștepte. De locuia într-un castel sau într-o cocioabă, aceasta era soarta femeii, să stea acasă – așa erau lucrurile de la venirea romanilor. Înainte de asta, triburile

celte urmaseră sfatul femeilor, iar departe, la miazănoapte, existase o insulă locuită de femei-luptătoare care făceau arme și instruiau căpeteniile războinice să se slujească de ele...

Igraine a stat trează noapți în șir, gândindu-se la soțul ei și la iubitul ei. *Dacă poți spune că un bărbat îți este iubit, cu toate că nici măcar nu l-ai sărutat vreodată.* Uther îi jurase că va veni la ea de solstițiu, dar cum va traversa landa, scăpând de capcana întinsă de Gorlois?

O, dacă ar fi fost o vrăjitoare pricepută sau o preoteasă ca Viviane... Crescuse cu povești despre răul adus de folosirea vrăjitoriei pentru impunerea propriei voințe în fața Zeilor. Și atunci, făcea bine îngăduind ca Uther să fie atacat pe nepregătite și să-și piardă toți oamenii? Și-a spus că el sigur are iscoade și cercetași și că nu avea nevoie de ajutorul unei femei; cu toate astea, neconsolată, simțea că putea face și altceva decât să stea în așteptare.

Cu puțin înainte de noaptea solstițiului, s-a stârnit o furtună care, timp de două zile, a vremuit cu atâta sălbăticie, încât Igraine și-a dat seama că la miazănoapte, pe landă și în mlaștini, nimeni n-ar fi putut supraviețui decât dacă s-ar fi vârat într-o vizuină, precum un iepure. Chiar în siguranța castelului, lumea stătea ghemuită în apropierea celor câteva focuri și, tremurând, asculta mugetul înfiorător al vântului. În cursul zilei era atât de întuneric din cauza ploii și lapoviței, că Igraine nu vedea nici cât să toarcă. Proviziile de lumânări cu miez din trestie erau atât de neîndestulătoare, încât n-a îndrăznit să le folosească, pentru că mai aveau de îndurat multe luni de iarnă, așa că au rămas mai tot timpul pe întuneric, iar Igraine s-a străduit să-și aducă aminte povești vechi de la Avalon ca să o bine dispună pe Morgaine și să o liniștească pe Morgause, care suferea de plictis și moleșală.

Dar când, într-un târziu, copila și tânăra fată au adormit, Igraine a rămas înfășurată în mantie dinaintea rămășițelor focului, prea frământată ca să se culce, știind că, dacă se va întinde, va sta trează străpungând cu ochi îndurerați întunericul, încercând să străbată cu gândul distanța care se afla între ea și... ce loc? Până la Gorlois, ca să descopere ce rezultat avusese trădarea lui? Căci trădare era: jurase să țină alianța cu Uther ca Mare Rege al său, iar apoi, din cauza geloziei și neîncrederii, își călcase cuvântul!

Sau până la Uther, care se străduia să-și înjghebe o tabără pe landa mlăştinoasă pe care nu o cunoştea, izbit de furtună, pierdut şi orbit?

Cum să ajungă până la Uther? S-a chinuit să reînvie toate amintirile despre puţinele lucruri deprinse din ale magiei când copilărise la Avalon. Trupul şi sufletul, învăţase ea, nu erau strâns legate; în somn, sufletul părăsea trupul şi mergea pe tărâmul viselor, unde totul era iluzie şi înşelătorie, iar uneori, pentru cei pregătiţi de druizi, pe tărâmul adevărului, unde priceperea lui Merlin o dusesese în vis doar o dată.

...Cândva, când era pe cale să o nască pe Morgaine, iar durerile păreau să nu se mai sfârşească, îşi părăsise pentru scurtă vreme trupul, se văzuse stând întinsă, o fiinţă chinuită în jurul căreia se agitau moaşele şi femeile care o încurajau, în timp ce ea plutea undeva deasupra, eliberată de chinuri şi înaripată; apoi cineva se aplecase deasupra ei, spunându-i că trebuia să facă încă un efort, pentru că văzuseră creştetul copilului, iar ea se întorsese la o suferinţă reînnoită şi la eforturi mistuitoare, apoi uitase totul. Dar dacă reuşise atunci, avea să facă şi acum la fel. Tremurând chiar şi sub mantie, Igraine a privit intens la flăcări şi s-a voit, brusc, *altundeva...*

Reuşise. Părea să stea în faţa propriei fiinţe, perfect trează şi concentrată. Principala schimbare era că nu mai auzea vaietul sălbatic al furtunii de dincolo de zidurile castelului. Nu a privit îndărăt, pentru că trupul avea să tragă sufletul înapoi – dar, într-un anume fel, putea vedea fără să se slujească de ochi, de jur-împrejur, şi şi-a dat seama că trupul i-a rămas tot neclintit în faţa focului. Acum, după ce reuşise, s-a înspăimântat, gândind *ar trebui ca mai întâi să înteţesc focul* – dar a înţeles că dacă revenea în propriu-i trup, nu va mai avea curajul să încerce din nou.

S-a gândit la Morgaine, legătura vie dintre ea şi Gorlois; chiar dacă el o respingea acum, vorbind cu ură faţă de copilă, legătura exista, iar ea îl putea găsi pe Gorlois dacă îl căuta. În chiar clipa în care gândul s-a înfiripat, a ajuns... altundeva.

...Unde se afla? Se vedea lumina tremurătoare a unei lămpi mici, iar în semiîntineric şi-a văzut soţul, înconjurat de câţiva bărbaţi: ghemuiţi într-o colibă din piatră de pe landă. Gorlois tocmai spunea:

— Am luptat mulţi ani alături de Uther sub comanda lui

Ambrosius și, după cum îl cunosc, se va bizui pe curaj și surpriză. Oamenii lui nu știu cum e vremea la noi, în Cornwall, și nu se vor gândi că, dacă soarele apune în vălmășagul furtunii, imediat după miezul nopții cerul se luminează; de aceea, nu vor pleca decât după răsăritul soarelui, dar el își va ridica oamenii ca să-i mâne mai departe îndată ce soarele se înalță deasupra orizontului, sperând să ne atace încă de dimineață. Dar dacă noi le împresurăm tabăra în orele dintre limpezirea cerului și răsăritul soarelui, atunci îi putem surprinde în timp ce-și strâng corturile. Ar fi pregătiți de marș, nu de bătălie. Cu puțin noroc, îi putem surprinde și nu vor apuca nici măcar să-și scoată săbiile din teacă! De îndată ce-i frângem armata în bucăți, dacă nu va fi ucis, măcar va fugi ca un laș și va părăsi Cornwall, unde nu se va mai întoarce niciodată. În lumina slabă a lămpii, Igraine l-a văzut rânjindu-și dinții ca un animal. Iar de moare, armatele lui se vor risipi ca un roi de albine când le este ucisă matca!

Igraine a simțit cum i se strânge inima; chiar și fără trup, doar duh fiind, Gorlois sigur i-a perceput prezența. Și, într-adevăr, el a ridicat capul și s-a încruntat, trecându-și în același timp palma peste obraz.

— Am simțit aripa vântului – e frig aici, a mormăit el.

— Păi cum ar putea fi altfel? E rece ca în fundul pământului pe un asemenea viscol, a bolborosit unul dintre oamenii lui – dar imediat ce el a spus acestea, Igraine a plecat, plutind netrupește, tremurând și opunându-se dorinței aprige de a se întoarce la Tintagel. Tânjea să atingă ceva trupesc, ceva de foc, nu să rățăcească între lumi, ca stafia unui mort...

Cum să ajungă la Uther, ca să îl anunțe? Între ei nu exista nicio legătură; nu schimbase cu el nici măcar un sărut de iubire, care le-ar fi unit trupurile din carne, legându-i astfel spiritual. Gorlois o acuzase de adulter; deznădăjduită, Igraine ar fi vrut ca lucrurile să se fi întâmplat astfel. Era oarbă, în întuneric, lipsită de corp, nicăieri; știa că simpla licărire a unui gând ar fi readus-o în camera de la Tintagel, unde trupul ei, ghemuit și rece ca sloiul, se prăbușise dinaintea focului stins. S-a zbatut să rămână în acea beznă ucigător de oarbă, căznindu-se, rugându-se fără cuvinte *Vreau să ajung la Uther*, deși știa că legile curioase ale lumii în care se găsea în acele momente făceau acel lucru imposibil; în trup, nu avea nicio legătură cu Uther.

Dar legătura mea cu Uther e mai puternică decât legătura de

*carne, pentru că a ținut mai multe vieți. Igraine a simțit că se contrazice cu ceva impalpabil, ca și cum ar fi pledat în fața unui judecător aflat deasupra legilor vieții, întunericul părea să o apese mai cu putere acum și a simțit că nu poate respira, că undeva dedesubt, trupul pe care-l abandonase se răcea, îngheța, se sufoca. Ceva din ea i-a strigat: *Întoarce-te, întoarce-te, Uther e bărbat în toată firea, nu are nevoie de grija ta*, iar Igraine și-a dat răspuns, zbatându-se să rămână unde se afla: *E doar un bărbat, nu se așteaptă la trădare!**

În bezna apăsătoare a perceput un întuneric mai adânc, și atunci și-a dat seama că nu-și privea propriul sine invizibil, ci *Altceva*. Înfrigurată, tremurând îndurerată, nu auzea cu urechile trupului ei, ci simțea, cu fiecare fibră din ființa ei, comanda: „întoarce-te. Trebuie să te întorci. Nu ai niciun drept să fii aici. Legile sunt scrise și neclintite; nu poți rămâne aici fără să primești pedeapsă.”

S-a trezit vorbind către întuneric:

— Dacă trebuie, sunt gata să plătesc după lege.

— De ce încerci să ajungi acolo unde nu ai voie?

— Trebuie să-l anunț, a spus ea cu disperare, iar apoi, brusc, la fel ca un fluture ce-și desface aripile deasupra pupei, ceva din Igraine, care era mai mare decât ea însăși, s-a deschis și și-a întins aripile, iar întunericul din jur a dispărut, iar forma înfricoșătoare care o avertizase a rămas doar o siluetă înveșmântată în văluri, o femeie ca și ea, o preoteasă, însă în niciun caz o Zeiță sau bătrâna Moarte. Igraine a spus cu hotărâre: Suntem legați și jurați, pe viață și dincolo de ea; nu ai dreptul să-mi interzici. Brusc, a văzut că în jurul brațelor îi stăteau încolăciți șerpii de aur pe care-i purtase în visul ciudat despre pietrele cercului. A ridicat brațele și a strigat un cuvânt într-o limbă ciudată. Mai târziu nu și-a amintit mai mult de jumătate de silabă, doar că începea cu un mare „Aahh...” și că reprezenta un cuvânt al puterii; și nici nu știa cum de ajunsese cuvântul la ea, care nici măcar nu era preoteasă în această viață. Silueta din fața ei a dispărut, iar Igraine a văzut lumină, ca aceea a soarelui ce răsare...

Ba nu, era un felinar ce lumina slab, unul cu miez din stuf, a cărui flacără era protejată de o bucată subțire de corn, într-o ladă din lemn, nu mai mult decât o licărire în întunericul înghețat al unei colibe mici din piatră, gata să se prăbușească și

cârpită la repezeală cu mănunchiuri de stof. Dar grație unei lumini curioase, inexistente – sau ea, cea fără trup, vedea prin întuneric fără să se slujească de ochi? — a reușit să distingă câteva chipuri ale unor oameni pe care îi văzuse în jurul lui Uther la Londinium: regi și căpetenii și soldați. La capătul puterilor și rebegiți de ger, stăteau ghemuiți în jurul felinarului minuscul, de parcă flacăra lui firavă îi putea încălzi. Iar Uther era printre ei, tras la față și neodihnit, cu mâinile sângerânde de degerături, cu o pătură din lână trasă peste cap și strânsă în jurul bărbiei. Nu mai era bărbatul falnic și cu statură regească, de preot, pe care îl văzuse în prima ei viziune, nici măcar tânărul brutal și stângaci care apăruse în biserică și tulburase pe toată lumea; acum era un om obosit, slăbit, cu părul umed curgându-i în neorânduială peste față și nas, roșu de frig – într-un fel mai real pentru ea, mai frumos decât înainte. Igraine, îndurerată de milă, tânjind să-l ia în brațe și să-l încălzească, a simțit că strigă: *Uther!*

Și-a dat seama că el a auzit-o, pentru că l-a văzut ridicând capul și privind de jur-împrejurul adăpostului înghețat, tremurând ca și cum înăuntru s-ar fi stârnit vântul; iar apoi ea a văzut, prin mantilele și păturile în care era învelit, șerpii încolăciți pe brațele lui. Nu erau adevărați; se zvârcoleau ca niște șerpi vii, deși niciunul nu și-aș fi părăsit gaura pe o asemenea vreme. Însă ea i-a văzut, iar Uther a văzut-o pe ea și a deschis gura să spună ceva. Cu un gest precipitat, i-a făcut semn să tacă.

Trebuie să te ridici și să te pregătești de marș, altfel pieri! Mesajul nu s-a format în mintea ei sub formă de cuvinte, dar și-a dat seama că el s-a transmis de la gând la gând. *Ninsoarea se va opri puțin după miezul nopții. Gorlois și soldații lui cred că ești blocat acolo, și vă vor împresura și ucide! Trebuie să fii pregătit să răspunzi la atacul lor.*

Cuvintele au ajuns la el fără niciun sunet, cu ultima picătură de energie a lui Igraine. Și în chiar clipa când ele s-au înfiripat, ea a înțeles că tăria voinței care o adusese tocmai până acolo, împotriva legilor acestei lumi, se stingea. Nu era obișnuită cu așa ceva și se chinuise, nedorind să plece fără să-și rostească avertismentul. O vor crede, vor fi pregătiți să-l înfrunte pe Gorlois? Ori vor rămâne acolo nemișcați în bezna de după vifor, iar Gorlois îi va găsi îngrămădiți caniște găini în jurul cocoșului când vulpea dă iama în poiată? Mai mult de atât nu putea face.

A copleșit-o o răceală de moarte, moleșeala parcă dinaintea sfârșitului; a simțit cum se topește în frigul cumplit și în întuneric, ca și cum viscolul ar fi mugit în ființa ei...

...Zăcea pe podeaua de piatră, în fața cărbunilor stinși ai focului. S-a simțit bătută de vântul înghețat, de parcă viscolul ce o urmărise pe durata viziunii ajunsese și în sala castelului, în trupul ei... Ba nu, nu era asta. Obloanele din lemn ale sălii fuseseră deschise de frenezia de moarte a viscolului; ele se vânturau înapoi și încolo, izbindu-se de ziduri, iar rafale de ploaie și vânt cutreierau prin sală.

Înghețase. Îi era atât de frig, încât a crezut că nu va mai reuși să se clintească din loc și că răceala ce îi cuprinsese trupul se va transforma treptat în somnul morții. Însă în acele clipe nu-i păsa.

Trebuie să primesc pedeapsa pentru că am încălcat legea. Am făcut ceva interzis și nu pot scăpa nevătămată. Dacă Uther este în siguranță, accept totul, chiar dacă pedeapsa mea va fi moartea... Și într-adevăr, încercând să se ghemuiască și să se acopere cu mantia, a simțit că moartea îi va fi ușoară. Măcar nu va mai simți frigul...

Însă Morgaine, Morgaine dormea în patul de lângă acea fereastră și, dacă fereastra rămânea deschisă, putea răci și face aprindere la plămâni... Dacă ar fi fost pentru sine, Igraine nu s-ar fi clintit. Dar pentru copila ei și pentru sora ei nevinovată, s-a chinuit dureros să se ridice, să-și facă mâinile și picioarele să se miște. Greoi, de parcă ar fi fost beată, s-a împleticit până la fereastră și s-a căznit cu mâinile înghețate să tragă oblonul. Vântul i l-a smuls de două ori dintre degete și s-a auzit suspinând în timp ce se lupta cu el. Nu a simțit nimic, dar și-a dat seama că și-a smuls o unghie în lupta cu oblonul, care se zbătea ca o fiară. În cele din urmă, prinzând oblonul cu ambele mâini, l-a închis forțat, iar în vreme ce reușea să tragă zăvorul și-a prins în rama ferestrei un deget, care s-a învinețit imediat.

În cameră era încă frig, aerul era înghețat, iar ea știa că, fără foc, Morgaine, dar și Morgause, se vor îmbolnăvi... Nimic nu voia mai mult decât să se strecoare în pat între ele, încă îmbrăcată cu mantia, să se încălzească între trupurile lor tinere și calde, dar mai erau ore bune până dimineată, iar ea lăsase focul nesupravegheat. Tremurând, strângându-și mantia mai aproape de trup, a luat un făraș pentru cărbuni de lângă vatră și s-a

strecurat pe scări în jos, simțindu-și picioarele ca bătute când a călcat pe dalele din piatră. În bucătărie, trei slujnice dormeau încovrigate ca niște câini lângă focul scăzut; acolo era cald, iar un cazan aburind atârna de un cârlig deasupra cărbunilor încinși – fiertura de ovăz pentru dimineață, fără îndoială. Acea era bucătăria ei, la fel și mâncarea. A vârât o cană în cazan și a băut terciul fierbinte, nesărat, dar nici acesta nu a încălzit-o. Apoi a umplut fărașul cu cărbuni încă arzând și a acoperit focul și, ținându-l într-un fald al rochiei, a urcat scările. Se simțea slăbită și se clătina și, în ciuda fierturii calde, a continuat să tremure atât de tare, încât s-a temut că se va prăbuși. *Nu trebuie să cad, pentru că n-o să mă mai pot ridica, iar cărbunii încinși vor aprinde ceva...*

A îngenuncheat în fața vetrei din camera ei, simțind frisoane puternice care îi cutremurau corpul și-i dădeau dureri grozave în piept; însă acum nu-i mai era frig, simțea o fierbințeală peste tot. A pus vreascuri din ladă peste cărbuni, apoi a adăugat lemnișoare mai groase; în cele din urmă, bușteanul s-a aprins, trimițându-și flăcările către tavan. Deja îi era atât de cald, încât și-a lepădat mantia și s-a împleticit până la pat; a ridicat-o pe Morgaine și s-a așezat cu copila în brațe; dar nu și-a mai dat seama apoi dacă a adormit sau a murit.

Nu, nu murise. Moartea nu i-ar fi provocat arșița aceea dogorătoare ce alterna cu frigul... Știa că a zăcut multă vreme, înfășurată în pânze aburinde care se răceau și erau luate și reînnoite; știa că i se dădea cu forța să bea lichide fierbinți, uneori amestecuri grețose din ierburi împotriva febrei și alteori spirturi tari amestecate cu apă fierbinte. Zile, săptămâni, ani, secole, au trecut peste ea cât a zăcut, a ars și a tremurat, îndurând tot ce i se turna cu sila pe gât, simțindu-se prea slăbită până și să verse. La un moment dat, Morgause a venit și a întrebat-o supărată:

— Igraine, dacă îți era rău, de ce nu m-ai trezit pe mine să reaprind focul?

Forma întunecată care îi interzisese călătoria stătea într-un colț al încăperii, iar acum Igraine îi putea vedea fața: era baba Moartea, care apăra porțile lucrurilor nepermise și voia să o pedepsească... Morgaine a venit, s-a oprit în fața ei și a privit-o lung, iar chipul ei micuț, serios, era speriat; Igraine voia să-și liniștească fiica, dar era prea slăbită ca să poată vorbi cu voce

tare. Și Uther era de față, însă ea știa că nimeni altcineva nu-l putea vedea, și nu se cuvenea să rostească numele unui bărbat în afara celui care-i era soț legiuit... Nimeni n-ar fi gândit rău despre ea dacă ar fi spus numele lui Gorlois. Dar chiar dacă murea, nu voia să-i pronunțe numele, nu ținea să-l mai vadă, nici în acea viață, nici după moarte.

Prin vrăjitoria ce-i era interzisă îl trădase pe Gorlois? Ori totul fusese un vis, cu nimic mai real decât încercarea ei de a-l avertiza pe Uther? îl salvase? Se părea că din nou rățăcea prin spații înghețate, încercând orbește să-și croiască drum prin viscol ca să-și transmită mesajul și, imediat ce părintele Columba venise și bolborosise în latină în prezența ei, își pierduse cumpătul. Ce drept avea el de venise să o tulbure cu ultima cuminecătură, când ea nu se putuse apăra? făcuse o vrajă, deci după părerea lui era o femeie ticăloasă, și el avea să o condamne pentru că-l trădase pe Gorlois, și își va răzbuna astfel stăpânul. Revenită, furtuna băntuia cu furie prin Igraine, iar ea rățăcea la nesfârșit prin vârtoare, încercând să o găsească pe Morgaine, care se pierduse în vârtej; doar Morgause mai era acolo, purtând o coroană, cea a marilor regi al Britaniei. Apoi a văzut-o pe Morgaine la prova corabiei care traversa Marea Verii, până pe tărâmurile Avalonului, pe Morgaine purtând rochii de preoteasă, straie ca ale Vivianei... după care totul a fost doar beznă și tăcere.

Și apoi, în cameră au pătruns razele soarelui și Igraine s-a mișcat, doar pentru a descoperi că nu se putea ridica în capul oaselor.

— Stai liniștită, doamnă, i-a spus Isotta, o să-ți aduc leacul imediat.

Igraine a zis, și a rămas surprinsă auzindu-se șoptind:

— Dacă n-am murit după ce mi-ai dat leacuri din ierburi, probabil că voi trăi și după asta. Ce zi este astăzi?

— Mai avem zece zile până la solstițiu, doamna mea, și cât privește ceea ce s-a întâmplat, știm cu toții că focul din camera ta s-a stins în timpul nopții, iar vântul a deschis fereastra. Doamna Morgause a spus că s-a trezit și te-a văzut închizând oblonul și că după aceea ai plecat și te-ai întors cu un fărâș cu jeratic. Dar nu ai vorbit, ci doar ai reaprins focul, de aceea nu și-a dat seama că erai bolnavă decât dimineața, când ardeai de fierbințeală și n-ai recunoscut-o nici pe ea, nici pe copilă.

Explicația nu era greu de găsit. Doar Igraine știa că boala ei însemna mai mult, era o pedeapsă pentru că încercase vrăjitorii ce-i depășeau priceperea, de aceea trupul și spiritul se goliseră peste poate.

— Ce s-a întâmplat cu...

Igraine și-a pus lacăt la gură; nu putea întreba de Uther, unde-i era mintea?

— Ați primit știri de la stăpânul meu Gorlois? a întrebat ea apoi.

— Niciuna, doamnă. Știm doar că a fost o bătălie, dar nu ne vor veni știri decât după ce se curăță drumurile troienite de viscol, i-a spus servitoarea. Nu trebuie să mai vorbești, doamnă, o să mănânci niște terci de ovăz și o să stai întinsă.

Ascultătoare, Igraine a băut terciul fierbinte și a dormit. Veștile aveau să vină la vremea potrivită.

8

În ajunul solstițiului, vremea s-a îndreptat și s-a făcut frumos. Zăpada se topea, făcând streșinile să picure, drumurile s-au înnoit, iar ceața a venit molcom și s-a așezat temeinic peste mare și castel, astfel că vocile și șoaptele păreau să capete ecou ori de câte ori vorbea cineva. Pentru scurt timp, la începutul după-amiezii, a apărut și soarele, iar Igraine a ieșit în curte pentru prima oară de când căzuse la pat. Se simțea deja refăcută, însă se frământa, așteptând înfrigurată vești.

Uther îi jurase că va veni în noaptea de solstițiu. Cum va putea, dacă armata lui Gorlois îi stătea în cale? Toată ziua a stat mută și gânditoare; ba chiar i-a vorbit cu asprime lui Morgaine, care alerga peste tot ca o sălbăticiune, bucuroasă că era liberă după ce fusese zăvorâtă în casă cât domnise vremea rece de iarnă.

N-ar trebui să fiu atât de aspră cu copila doar pentru că mintea mi-e la iubitul meu! s-a gândit Igraine și, furioasă pe sine, a chemat-o pe Morgaine și a sărutat-o. A simțit un fior rece când și-a atins buzele de obrazul moale; prin vrăjitoria ei, avertizându-și iubitul despre ambuscada pusă la cale de Gorlois, probabil că-l condamnase la moarte pe tatăl copilului...

...Ba nu. Gorlois își trădase regele; orice ar fi făcut ea, Gorlois purta însemnele morții, iar prin trădarea lui, își merita soarta.

Doar dacă nu cumva își adâncise trădarea ucigându-l pe omul pe care regele față de care jurase credință, Ambrosius, îl voise ca apărător al întregii Britanii.

Părintele Columba s-a apropiat de ea și i-a cerut să le interzică femeilor și servitorilor să aprindă focuri de solstițiu.

— Iar tu însăși ar trebui să le dai un exemplu bun venind după-amiază la slujbă, a insistat el. A trecut multă vreme de când ai primit ultima împărtășanie.

— Am fost bolnavă, a spus ea cu un aer distant și, cât privește ultima împărtășanie, cred că mi-ai dat-o cât zăceam în pat. Deși s-ar putea să fi visat – fiindcă visez multe lucruri.

— Multe, multe, a spus preotul, și sunt lucruri pe care nicio creștină nu ar trebui să le vizeze. Doamnă, de dragul stăpânului meu ți-am dat ultima cuminecătură, deoarece nu te puteai spovedi ca să o primești cum se cuvenea.

— Da... știi că nu ai făcut-o de dragul meu, a spus Igraine și a strâmbat ușor din buze a dispreț.

— Nu am căderea să cunosc îndurarea lui Dumnezeu, a spus preotul, iar Igraine a înțeles cum suna partea nerostită a gândului: prefera să greșească, dacă era nevoie, aducând îndurare, întrucât Gorlois, din motive nu tocmai limpezi, ținea la această femeie, și lăsa în seama lui Dumnezeu să o pedepsească, ceea ce, cu siguranță, se va și întâmpla...

În cele din urmă, Igraine a încuviințat să meargă la slujbă. Chiar dacă nu ținea prea mult la acea religie, Ambrosius fusese creștin, creștinismul era religia popoarelor civilizate din Britania și, în mod inevitabil, ea avea să se înstăpânească tot mai ferm; Uther va trebui să îi arate respectul cuvenit în public, indiferent care i-ar fi fost credința personală. Igraine nu știa nimic – nici nu avusese prilejul să afle ce gândea el despre problemele de conștiință. Va afla vreodată? *A jurat că va veni la solstițiu.* Apoi și-a plecat ochii și a fost atentă la slujbă.

Se întunecase, iar Igraine stătea de vorbă în bucătărie cu slujnicele, când s-a auzit larmă la capătul digului, apoi zgomot de copite și un strigăt venind din curte. Și-a aruncat mantia cu glugă pe umeri și s-a grăbit să iasă, având-o pe Morgause pe urmele ei. La poartă se vedeau bărbați îmbrăcați cu mantii romane, așa cum purtau oamenii lui Gorlois, însă gărzile blocaseră drumul cu sulile lungi.

— Stăpânul meu Gorlois a lăsat poruncă; nimeni în afara

Ducelui nu are voie să intre în absența lui.

Unul dintre oamenii din mijlocul grupului s-a sumețit, părând uriaș.

— Sunt Merlin al Britaniei, a spus el, iar glasul i-a răsunat, dus departe prin întuneric și ceață. Dă-te din drum, soldat, cum îndrăznești să-mi stai în cale *mie*?

Dintr-un respect ce venea mai mult din instinct, garda s-a tras deoparte, dar părintele Columba a intervenit și a făcut un gest poruncitor de refuz.

— Nu-ți permit. Stăpânul meu, Ducele de Cornwall a spus că mai ales tu, vrăjitor bătrân, nu ai voie să intri aici cu niciun chip.

Soldații au rămas cu gurile căscate, iar Igraine, în ciuda furiei – ce preot ridicol și slugarnic! — s-a văzut silită să-i admire curajul. Nu era lucru de glumă să-l înfrunți pe Merlin al Britaniei.

Părintele Columba a ridicat crucea mare din lemn pe care o purta la cingătoare.

— În numele lui Hristos, îți cer să dispari! În numele lui Dumnezeu, întoarce-te în lumea întunericului, de unde ai venit!

Hohotul de râs al lui Merlin a stârnit ecouri printre zidurile impunătoare.

— Frate întru Hristos, a spus el, Dumnezeuul tău și Dumnezeuul meu sunt unul și același. Chiar crezi că voi dispărea la exorcismul tău? Ori îți închipui cumva că sunt vreun duh blestemat al întunericului? Nu, asta doar dacă numești căderea nopții lui Dumnezeu venirea beznei! Vin dintr-un tărâm care se cheamă Ținutul Verii și, uite, oamenii aceștia care sunt cu mine poartă inelul Ducelui de Cornwall. Privește.

O torță a luminat mâna dezgolită a unuia dintre bărbații în mantie. Pe primul deget strălucea inelul lui Gorlois.

— Acum lasă-ne să intrăm, părinte, fiindcă nu suntem diavoli, ci muritori înfrigurați și osteniți, căci venim de departe. Sau trebuie să ne facem cruce și să spunem o rugăciune ca să te convingem?

Umezindu-și buzele uscate de neliniște, Igraine s-a apropiat. Ce se petrecea? Cum altfel ar fi ajuns să aibă inelul lui Gorlois dacă nu erau trimișii săi? Ar fi trebuit să și-l amintească pe unul dintre ei. Nu a văzut niciunul cunoscut, iar Gorlois nu l-ar fi ales pe Merlin drept mesager al său. Așadar, Gorlois era mort, iar știrea morții lui îi era adusă în acel fel? Cu un glas care și ei i s-a părut aspru, a spus brusc:

— Să văd și eu inelul. Este chiar al lui, sau e un fals?

— Este chiar inelul lui, doamnă Igraine, a auzit ea o voce pe care o cunoștea și, plecându-și ochii să vadă inelul la lumina torței, a observat mâinile cunoscute, mari, late și bătătorite; și mai sus, pe braț, a zărit ceea ce văzuse doar în viziune. În jurul brațelor păroase ale lui Uther, tatuata cu albastru, se încolăceau doi șerpi, câte unul la fiecare încheietură. A avut impresia că i se înmoaie genunchii și că se va prăbuși pe dalele de piatră din curte.

El jurase: *Voi veni la solstițiu*. Și venise, purtând inelul lui Gorlois!

— Stăpâne! a spus brusc Columba și a făcut un pas înainte, dar Merlin a ridicat brațul ca să oprească năvala cuvintelor.

— Liniște! Mesagerul e tainic, a spus el. Nicio vorbă în plus.

Nedumerit, dar supus, preotul s-a retras, gândind că bărbatul înveșmântat în mantie era Gorlois.

Igraine a făcut o plecăciune, zbatându-se între neîncredere și disperare.

— Stăpâne, pofteste, a spus ea, iar Uther, încă ținându-și fața ascunsă sub mantie, a întins mâna pe care avea inelul și a prins-o de degete.

Și le-a simțit reci ca gheața, însă palma lui era caldă și fermă, susținând-o în vreme ce s-au îndreptat spre sala mare. Ea a căutat scăpare spunând lucruri neînsemnate.

— Să aduc niște vin, stăpâne, sau să cer să ți se aducă de mâncare.

— Igraine, pentru numele lui Dumnezeu, găsește o cale pentru a rămâne singuri. Preotul acela are ochi ageri chiar și pe întuneric și vreau să se creadă că la castel a sosit chiar Gorlois.

Igraine i-a spus Isottei:

— Du-le mâncare și bere soldaților din sală, la fel și lordului Merlin. Adu-le apă să se spele și tot ce doresc. Eu o să stau de vorbă cu stăpânul în camerele noastre. Să ni se trimită îndată mâncare și vin.

Servitorii și slujnicele au plecat în grabă care încotro să îndeplinească poruncile stăpânei lor. Merlin a dat mantia sa unui servitor și, grijuliu, și-a așezat harfa pe o bancă. Morgause a apărut în ușă și s-a uitat cu îndrăzneală la soldați. A văzut silueta înaltă a lui Uther și a făcut o plecăciune.

— Stăpâne Gorlois! Bine ai venit, dragul meu frate! a spus ea,

și a pornit spre el.

Uther a făcut un semn discret de evitare, iar Igraine a pășit între el și Morgause, gândind încruntată: *E ridicol; nici chiar în mantie, Uther nu seamănă deloc cu Gorlois!* apoi a spus cu asprime:

— Stăpânul e ostenit, Morgause, și nu dorește să audă flecăreli de copii. Ia-o pe Morgaine în iatacul tău și ține-o acolo; va dormi cu tine în noaptea asta.

Posomorâtă și îmbufnată, Morgause a luat-o pe Morgaine în brațe și porni să urce scările. Rămânând mult în urma lor, Igraine a întins mâna după palma lui Uther și i-a ținut-o cât au urcat. Inima îi bătea atât de nebunește, încât până când au intrat în camera pe care ea o împărțea cu Gorlois și au închis ușa, a crezut că va leșina.

Ajunși înăuntru, el a întins brațele să o cuprindă; apoi și-a dat gluga pe spate și a rămas cu părul și barba umede de picuri de ceață, a întins din nou brațele, dar ea tot nu s-a mișcat spre el.

— Regele meu! Ce înseamnă toate acestea, de ce cred toți că ești Gorlois?

— O mică vrajă a lui Merlin, a spus Uther, dar în primul rând e vorba de îmbrăcăminte și inel, la care se adaugă puține farmece; nimic din toate astea nu ar ajuta dacă m-ar vedea în lumină deplină, sau fără mantie. Văd că pe tine nu te-a păcălit; nici nu mă așteptam. E o aparență, nu o *Viziune*. Am jurat că voi veni la tine, Igraine, la solstițiu, și mi-am ținut cuvântul. Nu merit un sărut pentru atâta trudă?

Igraine s-a apropiat și i-a scos mantia, dar a evitat să se lase atinsă.

— Regele meu, cum de ai inelul lui Gorlois pe mână?

El s-a înnegurat.

— Acela? L-am retezat de la mâna lui în luptă, dar trădătorul a bătut în retragere și a fugit. Să nu mă înțelegi greșit, Igraine, am tot dreptul să vin aici, nu ca un hoț la miez de noapte; înșelătoria asta are rostul de a-ți salva reputația în ochii lumii, nimic altceva. N-aș vrea ca soția mea promisă să fie considerată o adulteră. Însă am orice drept să calc aici, Gorlois este ca și mort. A deținut Tintagel ca vasal credincios al lui Ambrosius Aurelianus; și-a reînnoit jurământul față de mine, iar acum acel jurământ nu mai are nicio valoare. Sper că înțelegi asta, doamnă Igraine. Niciun rege nu tolerează ca oamenii care îi jură

credință să-și calce cuvântul, iar apoi să se ridice cu arma în mână împotriva tronului.

Ea a încuviințat din cap că înțelesese.

— Gorlois m-a făcut deja să pierd un an în lupta contra saxonilor. Când el a părăsit Londinium cu oamenii lui, eu nu le-am putut ține piept saxonilor și a trebuit să mă retrag, să fug, lăsându-i să jefuiască orașul. A privit-o cu ochi plini de amărăciune. Pe Lot îl pot ierta; el a refuzat să-mi jure credință. Cu el trebuie să fac într-un fel, adevărat – ori încheiem pace, ori îl dau jos de pe tron și pun să fie spânzurat – însă el nu și-a încălcat jurământul și nici trădător nu e. În Gorlois am avut încredere; a jurat și și-a călcat vorba, iar toată strădania de o viață a lui Ambrosius s-a năruit, astfel că eu va trebui să o iau de la început. Gorlois m-a făcut să pierd atât de mult, iar acum am venit să iau Tintagel din mâinile lui. Și o să-i iau și viața, iar el știe asta.

A spus toate acestea cu chipul împietric. Igraine a simțit un nod în gât.

— Și apoi îi vei lua doamna – drept pradă și după drept, așa cum iei castelul Tintagel?

— Vai, Igraine, a spus el, trăgând-o spre el cu ambele brațe, din noaptea viforoasă în care te-am văzut știu bine ce alegere ai făcut. Dacă nu m-ai fi anunțat, mi-aș fi pierdut cei mai buni oameni și, fără îndoială, aș fi murit și eu. Datorită ție, când Gorlois m-a atacat, am fost pregătit. Atunci i-am luat inelul din deget și i-aș fi smuls mâna, și chiar capul, dar mi-a scăpat.

— Prea bine, știu că n-ai avut de ales, rege al meu, a spus Igraine, dar în acel moment s-a auzit o ciocănitură la ușă. Una dintre servitoare a dus o tipsie cu mâncare și o carafă de vin, spunând: „Stăpâne” și făcând o plecăciune. Cu un gest mecanic, Igraine s-a desprins din brațele lui Uther, a primit mâncarea și vinul, apoi a închis ușa în urma femeii. A luat mantia lui Uther, care era, la urma urmelor, aproape la fel ca aceea purtată de Gorlois, și a atârnat-o pe capătul patului la uscat; s-a aplecat și l-a ajutat să-și dea jos ghetetele, i-a luat centura cu sabia, *ca o doamnă și soție cuviincioasă*, i-a răsunat o voce în minte, însă știa că făcuse deja alegerea. Se întâmplase așa cum spusese Uther: Tintagel aparținea Marelui Rege al Britaniei; la fel și doamna locului și așa era și voința ei. Jurase credință regelui.

Femeile aduseseră carne uscată cu mâncare de linte, o pâine

proaspăt coaptă, niște brânză moale și vin. Uther a mâncat ca un bărbat hămesit, spunând:

— Umblu pe coclauri de două luni, mulțumită trădătorului blestemat pe care-l numești soț al tău; de la sărbătoarea Samhain, asta este prima masă pe care nu o mănânc sub cerul liber. Ah, bunul părinte de aici mi-ar aminti, neîndoielnic, să rostesc o rugăciune.

— Asta este doar ce s-a gătit pentru masa servitorilor și a mea, stăpâne, și nu e ceea ce s-ar cuveni...

— Mi se pare suficient de bună ca să sărbătoresc și Crăciunul cu ea, după ceea ce am mâncat în ger, a spus el clefăind, rupând pâinea cu degete puternice și tăind o bucată de brânză cu pumnalul. Și alt cuvânt n-o să aud de la tine în afară de „rege, stăpânul meu”? De mult visez clipa asta, Igraine, a spus el, lăsând jos bucata de brânză și privind-o lung. A prins-o de talie și a tras-o mai aproape de scaunul pe care stătea. N-ai nicio vorbă de dragoste pentru mine? Oare îi mai ești credincioasă lui Gorlois?

Igraine s-a lăsat trasă mai aproape. Apoi a spus cu glas tare:

— Am făcut alegerea.

— Ce mult am așteptat... i-a șoptit el, trăgând-o în jos, astfel încât ea aproape că a îngenuncheat lipită de genunchii lui, și i-a desenat cu palma liniile feței. Începusem să mă tem că nu se va mai întâmpla vreodată, iar acum nu ai nicio vorbă bună sau de iubire pentru mine? Igraine, Igraine, oare până la urmă am visat că mă iubești, că mă vrei? Trebuia să-ți dau pace?

Ea s-a simțit înfrigurată și a tremurat din cap până în picioare. Apoi a șoptit:

— Nu, nu... sau dacă a fost un vis, înseamnă că și eu am visat.

A ridicat privirea spre el, neștiind ce altceva să facă sau să spună. Nu se temea de el așa cum se temea de Gorlois, dar acum, când momentul venise, s-a întrebat, brusc cuprinsă de panică, de ce ajunsese atât de departe. El încă o ținea în îndoitura cotului. Apoi a făcut-o să i se așeze pe genunchi, iar ea l-a lăsat și și-a pus capul pe pieptul lui.

Încercuindu-i încheietura cu mâna lui mare, el a spus:

— Până acum nu mi-am dat seama cât de delicată ești. Îmi pari înaltă; credeam că ești solidă, ca o regină - și de fapt ești ca o crenguță, te-aș putea frânge, cu oasele astea ca ale unei

păsări... Și ești atât de tânără...

— Nu mai sunt chiar atât de tânără, a spus ea, izbucnind în râs. Sunt căsătorită de cinci ani și am un copil.

— Pari prea tânără pentru asta. E copilița pe care am văzut-o jos?

— Fiica mea, Morgaine, a spus Igraine.

Și, brusc și-a dat seama că și el era stânjenit, amânând lucrurile. Instinctiv, a înțeles că, în ciuda celor treizeci de ani ai lui, avea experiență doar cu femeile pe care nu era nevoie decât să le ceară, și că o femeie castă, cu un statut social, reprezenta ceva nou pentru el. Aproape dureros, a vrut ca el să fi știut să spună cuvântul potrivit sau să facă gestul firesc.

Încă amânând și ea, Igraine și-a trecut mâna liberă de-a lungul șerpilor tatuați ce se încolăceau pe încheieturile mâinilor lui.

— Nu am mai văzut asta...

— Așa e, a zis el, mi-au fost oferiți când m-au făcut rege pe Insula Dragonului. Tare mult aș fi vrut să fii cu mine, regina mea, i-a șoptit el, și i-a luat fața între palme și i-a aplecat capul puțin pe spate ca să o sărute.

— Nu vreau să te sperii, a spus el în șoaptă, dar am visat momentul acesta de atâtea ori...

Tremurând, Igraine l-a lăsat să o sărute, simțind buzele străine stârnind ceva adânc în trupul ei. Nu avusese o asemenea trăire cu Gorlois... și brusc s-a speriat din nou. Cu Gorlois fusese întotdeauna ceva ce i se făcea, la care nu participa în niciun fel, ceva de care se putea detașa, urmărind totul cu nepăsare. Fusese mereu ea însăși, adică Igraine. Acum, sub atingerea buzelor lui Uther, a știut că nu va mai putea rămâne separată, că nu va mai fi acel sine pe care îl cunoscuse din totdeauna. Gândul a înspăimântat-o. Și totuși, a simțit în carne cât de mult o dorea el. Degetele i s-au strâns pe șerpii albaștri de la încheieturile mâinilor lui.

— I-am văzut în vis... dar am crezut că era doar vis.

El a dat din cap cu un aer serios.

— I-am visat înainte de a-i avea. Și în minte am văzut că și tu aveai ceva la fel, în jurul brațelor... l-a ridicat brațul cu încheietură fină și și-a plimbat un deget de-a lungul lui. Numai că ai tăi erau din aur.

Ea a simțit că se înfioară. Adevărat, nu fusese doar un vis, ci o

viziune din Țara Adevărului.

— Nu-mi amintesc tot visul, a spus Uther, privind peste umărul ei. Doar că stăteam împreună pe o câmpie întinsă și era ceva asemănător cu cercul de pietre. Ce înțeles are, Igraine, dacă avem aceleași vise?

Simțind că glasul i se îneacă, de parcă ar fi fost în pragul lacrimilor, ea a spus:

— Poate înseamnă că suntem sortiți unul celuilalt, regele meu... stăpânul... și iubitul meu.

— Regina și iubirea mea... Apoi a privit-o brusc, lung și întrebător. Sunt convins că vremea viselor s-a încheiat, Igraine.

I-a scos agrafele din păr, lăsându-l să cadă liber peste gulerul brodat și peste față; a netezit buclele cu mâini tremurătoare. S-a ridicat apoi în picioare, încă ținând-o în brațe. Igraine nu bănuise niciodată puterea pe care el o avea în mâini. A traversat iatacul din doi pași și a așezat-o pe pat. Îngenunchind alături de ea, s-a aplecat și a sărutat-o din nou.

— Regina mea, a murmurat el. Aș fi vrut să fii încoronată alături de mine când m-au recunoscut rege... Au avut loc rituri despre care creștinii e mai bine să nu afle; dar Poporul Vechi, care se află aici dinaintea venirii romanilor, nu m-ar fi recunoscut fără ele. Am bătut cale lungă până acolo, iar o parte a drumului, sunt convins, nu a fost prin lumea pe care o știi.

Asta i-a amintit lui Igraine de ceea ce îi spusese Viviane despre îndepărtarea lumilor în ceață. Și, gândindu-se la Viviane, și-a adus aminte de ceea ce îi ceruse ea și cât de greu acceptase.

Nu am știut. Atunci eram atât de tânără și necoaptă, nu știam nimic, și nici n-am știut cum mă pot topi toată, purtată ca...

— Ți-au cerut să faci Marea Căsătorie cu țara, așa cum se făcea pe vremuri străvechi? Știu că regelui Ban de Benwick din Britania Mică așa i s-a cerut... și s-a simțit străpunsă de gelozie la gândul că o femeie sau o preoteasă a simbolizat pentru el țara pe care jura să o apere.

— Nu, a răspuns el. Și nu știu dacă aș fi făcut asta, dar nu mi-a cerut-o nimeni. Merlin a spus că el este acela care, ca orice Merlin al Britaniei, trebuie să jure că va muri, dacă e nevoie, sacrificându-se pentru poporul său... Dar asta nu înseamnă mult pentru tine...

— Ai uitat că eu am crescut la Avalon; mama a fost preoteasă

acolo, iar sora mea mai mare este acum Doamna Lacului.

— Și tu ești preoteasă, Igraine?

Ea a clătinat din cap, dând să spună un simplu nu, apoi a pus totul în cuvinte:

— Nu în viața asta.

— Mă întrebam... A trasat din nou conturul șerpilor imaginari, atingând și șerpii proprii cu cealaltă mână. Am știut mereu, cred că am mai trăit o dată – mi se pare că viața e ceva prea mare care să o trăiești doar o dată, iar apoi să fii stins ca un felinar, atunci când bate vântul. Și de ce, atunci când ți-am privit chipul pentru întâia oară, am simțit că te cunoșteam dinainte ca lumea să se fi născut? Aceste lucruri sunt mistere și socotesc că asta e deoarece știi mai multe despre ele decât știu eu. Spui că nu ești preoteasă, dar te-ai priceput la vrăjitorie atât cât să vii la mine în noaptea viscolului, ca să mă avertizezi. Cred că nu ar trebui să mai pun întrebări, ca nu cumva să aud ceea ce niciun creștin nu trebuie să afle. Cât despre aceștia – și a atins din nou șerpii – dacă i-am avut înaintea de viața asta, atunci probabil că de aceea mi-a spus bătrânul care mi i-a făcut cu înțepături în încheieturi că ei sunt ai mei și că îmi aparțin de drept. Am auzit că preoții creștini au gonit toți acești șerpi de pe insulele noastre... dar eu nu am teamă de dragoni și îi port ca semn că voi întinde protecția asupra acestei țări așa cum și dragonul își întinde aripile.

— Atunci, a șoptit ea, înseamnă că tu vei fi cel mai mare dintre regi, stăpâne.

— Nu-mi mai vorbi astfel! a întrerupt-o el cu ardoare, aplecându-se asupra ei și acoperindu-i gura cu a lui.

— Uther, a șoptit ea ca într-un vis.

El a mângâiat-o pe gât, apoi i-a sărutat umărul dezgolit. Însă când a început să o dezbrace de rochie, ea a tresărit și s-a chircit deoparte. În ochi i-au apărut lacrimi și n-a mai putut vorbi, dar el i-a pus palmele pe umeri și a privit-o direct. Apoi a zis încet.

— Atât de rău s-a purtat cu tine, iubita mea? Să mă trăsnească Dumnezeu dacă ai motive a te teme de mine, acum ori vreodată. Aș vrea din toată inima să nu fi ajuns soața lui Gorlois. O, dacă te-aș fi găsit eu primul... Dar ce s-a făcut nu poate fi desfăcut. Un lucru însă îți jur: nu ai a te teme de mine. În lumina tremurătoare a lămpii, ochii lui păreau întunecați, deși

Igraine știa că sunt albaștri. Igraine, eu... am crezut că așa e bine, fiindcă sunt convins că știi ce simt pentru tine. Prea puține lucruri știu despre femeii ca tine. Tu mi-ești iubirea, soția, regina. Îți jur pe coroana și pe bărbăția mea, tu vei fi regina mea și nu voi dori vreodată altă femeie înaintea ta și nu te voi părăsi. Crezi că te tratam ca pe o femeie stricată? Glasul îi tremura, iar Igraine și-a dat seama că era doborât de teamă – teama de a nu o pierde.

Acum, când știa că și el se putea teme, că și el era vulnerabil, Igraine și-a înfrânt propria teamă. Și-a petrecut brațele pe după gâtul lui și i-a spus apăsător:

— Tu ești iubirea mea, stăpânul meu și regele meu, și te voi iubi cât voi trăi și atâta vreme după moarte cât va voi Dumnezeu.

De această dată l-a lăsat să îi scoată rochia și, goală, s-a dat de bună voie în brațele lui. Niciodată nu bănuise că putea fi astfel. Până în acel moment, în ciuda celor cinci ani de căsătorie și a nașterii unui copil, fusese o fată nevinovată, virgină, neștiutoare. Acum, cu trupul, mintea și inima contopite, devenise una cu Uther, așa cum nu i se întâmplase vreodată cu Gorlois. Pentru o clipă s-a gândit chiar, în treacăt, că nici măcar un copil în pântec nu-i putea fi atât de apropiat...

I-a rămas cu capul pe umăr, iar părul lui, blond și aspru, i-a gădilat sânii.

— Te iubesc, Igraine, a murmurat el. Orice s-ar întâmpla după asta, te iubesc. Iar dacă s-ar întâmpla ca Gorlois să vină aici, îl voi uide înainte să te mai poată atinge.

Ea nu voia să se gândească la Gorlois. I-a mângâiat părul căzut pe frunte și a murmurat:

— Dormi, iubite. Dormi.

Nu voia să adoarmă. Chiar după ce respirația lui a devenit rară și apăsătoare, Igraine a rămas trează, mângâindu-l ușor ca să nu-l trezească. Pielea de pe pieptul lui era aproape la fel de netedă ca a ei, având doar un puf blond, dar ea crezuse că toți bărbații erau păroși. Corpul îi mirosea dulce, cu toate că-i era acoperit de sudoarea iubirii. Simțea că nu se va mai sătura să-l atingă. Tânjea ca el să se trezească și să o cuprindă din nou în brațe și, în același timp, îi păzea cu gelozie somnul profund. Acum nu-i mai era teamă și nici rușine; ceea ce cu Gorlois fusese doar datorie și acceptare devenise o încântare aproape

imposibil de îndurat, ca și cum s-ar fi contopit cu o parte ascunsă a sufletului și trupului ei.

După o vreme, a dormit și ea, puțin dar odihnitor, ghemuită în arcul trupului lui. Probabil că dormise o oră când a fost trezită brusc de zgomote venind dinspre curte. S-a ridicat în capul oaselor și și-a aruncat părul lung pe spate. În somn, Uther a tras-o spre el.

— Stai liniștită, iubito, zorile sunt încă departe.

— Ba nu, a spus ea simțind ceva. Și-a tras o robă și un caftan, apoi și-a răsucit părul în creștetul capului cu mâini tremurătoare. Lampa se stinsese și, pe întuneric, nu a reușit să-și afle copcile pentru păr. Până la urmă, a luat un vâl, și l-a pus pe cap, s-a încălțat și a coborât scările în fugă. Era încă prea întuneric pentru a se orienta bine. În sala mare se vedea doar licărul focului acoperit. Apoi a ajuns brusc în fața unei vâluriri a aerului și a încremenit.

Era Gorlois, cu o tăietură lungă de spadă pe obraz, în ochii căruia se vedea o expresie de nespusă suferință, însoțită de reproș și groază. Igraine văzuse deja acea imagine, prevestitoare de moarte; el a ridicat mâna, căreia îi lipseau trei degete și inelul. Chipul avea o paloare oribilă, însă el s-a uitat la Igraine cu mahnire și dragoste, iar buzele i s-au mișcat pronunțând numele ei deși, în tăcerea înghețată din jurul lor, nu s-a auzit nimic. Iar în acel moment ea a știut că, în felul lui aspru, și el o iubise, și că suferința pe care i-o pricinuisese pornise tot din dragoste. Adevărat, din iubire se certase cu Uther, nesocotind onoarea, dar și demnitatea de duce. Iar ea îi răspunsese la iubire doar cu ură și nemulțumire; abia acum înțelegea că sentimentul pe care îl nutrea față de Uther fusese împărtășit și de Gorlois față de ea. A simțit un nod în gât de durere și a vrut să-i rostească numele, însă imaginea împietrită a dispărut ca și cum nici n-ar fi existat. Și în acel moment, tăcerea din jurul ei s-a risipit și a auzit strigăte de bărbați în curtea castelului.

— Faceți loc! Dați-vă în lături! Lumină, aduceți torțe!

Părintele Columba a pătruns în sală, a împuns cu o torță în focul potolit și a aprins-o. Apoi s-a grăbit să deschidă ușa larg.

— Ce sunt strigătele astea?

— Ducele a fost ucis, oameni din Cornwall, a răcnit cineva. Am adus trupul lui! Faceți loc! Gorlois de Cornwall a murit și i-

am adus trupul pentru îngropăciune!

Igraine a simțit brațul lui Uther susținând-o din spate, altfel s-ar fi prăbușit. Părintele Columba a protestat cu glas mare:

— Nu! Nu se poate! Ducele a sosit acasă seara trecută cu câțiva dintre oamenii săi, acum doarme sus, în iatacul doamnei...

— Ba nu.

Era vocea lui Merlin, stăpânită, dar răsunând până în cele mai îndepărtate unghere ale curții. A luat o torță și a apropiat-o de cea ținută de părintele Columba, apoi i-a întins-o unui soldat.

— Ducele care și-a trădat jurământul nu a venit la Tintagel ca bărbat viu. Doamna voastră se află aici cu stăpânul și marele vostru rege, Uther Pendragon. Îi vei căsători chiar astăzi, părinte.

S-au auzit strigăte și mormăieli ale bărbaților și servitorilor care veniseră în fugă și acum priveau muți patul mortuar încropit din piei de animale, care tocmai era adus în sală. Igraine s-a tras deoparte de lângă trupul care avea capul acoperit. Părintele Columba s-a plecat, a descoperit fața celui de pe pat, și-a făcut semnul crucii și s-a îndepărtat. Chipul îi era mâhnit și furios.

— Asta e vrăjitorie, blasfemie. A scuipat scoțând crucea și ținând-o ca pe o pavăză față de Merlin. Iluzia asta josnică e opera ta, vrăjitor bătrân!

— Părinte, să nu-i vorbești astfel tatălui meu! a spus Igraine.

Merlin a ridicat o mână în aer.

— Nu am nevoie să fiu apărat de o femeie – și nici de vreun bărbat, stăpâne Uther, a spus el. Și nici n-a fost vrăjitorie. Ai văzut ceea ce ai vrut să vezi – stăpânul sosit acasă. Numai că stăpânul tău nu a fost nelegiuitul Gorlois, care și-a pierdut astfel dreptul de a stăpâni castelul Tintagel, ci adevăratul Mare Rege și stăpân care a venit aici să ia ce îi aparține. Să-ți vezi de treburile tale de preot, părinte, și să te ocupi de îngropăciune, iar după ce vei fi terminat, să ții slujba pentru rege și pentru doamna pe care și-a ales-o drept regină.

Igraine a rămas rezemată de brațul lui Uther. A înfruntat privirea disprețuitoare și plină de reproș a părintelui Columba; știa că acesta ar fi vrut să se răstească la ea, numind-o necredincioasă și vrăjitoare, însă teama de Uther l-a făcut să rămână mut. Preotul i-a întors spatele și a îngenuncheat alături

de cadavrul lui Gorlois; a început să se roage. După o vreme, cu părul blond lucindu-i în lumina torțelor, s-a lăsat și Uther în genunchi. Igraine s-a tras mai aproape, cu gând să îngenuncheze. *Sărmanul Gorlois*. Murise, își găsise moartea ca trădător; o meritase pe deplin, însă o iubise și murise.

A oprit-o mâna ce i s-a lăsat pe umăr. Merlin a privit-o în ochi vreme de o clipă, apoi a spus încet:

— Asta a fost să fie, Grainne. Soarta ta, așa cum stătea scris. Te rog să primești totul cu curaj, cum se cuvine.

Îngenunchind lângă Gorlois, Igraine s-a rugat – pentru el, apoi plângând, pentru sine, pentru soarta necunoscută ce o aștepta. Așa fusese hărăzit de la începutul lumii, sau se întâmplase pentru că așa hotărâse vrăjitoria lui Merlin și a Avalonului, sau adusese ea totul asupra-și după ce apelase la vrăji? Acum Gorlois era mort, iar când a privit chipul lui Uther, deja iubit și drag ei, a știut că în curând vor veni și alții, iar el va lua pe umeri povara regatului și nu va mai fi pe deplin al ei, așa cum se întâmplase în această noapte unică. Așezată acolo, între soțul mort și bărbatul pe care îl va iubi toată viața, a înfruntat ispita de a-i pune dragostea la încercare, să-l întoarcă, așa cum știa că o poate face, de la gândurile legate de regat, pentru ca să se gândească doar la ea. Dar Merlin nu-i adusese împreună ca să-i facă ei un hatâr. A știut că, dacă ar încerca să păstreze acea bucurie, s-ar răscula chiar împotriva sorții care îi unise și ar distruge totul. Când părintele Columba s-a ridicat și le-a făcut semn soldaților să ducă mortul în capelă, ea l-a atins pe braț. Preotul s-a întors, îmbufnat.

— Da, doamnă.

— Trebuie să fac o mărturisire, părinte, înainte ca soțul meu să fie dus la locul lui de odihnă – și înainte de a mă căsători. Vrei să-mi ascuți spovedania?

Încruntat și surprins, el a măsurat-o, apoi, după o vreme, a spus:

— În zori, doamnă, și a ieșit.

Merlin a urmărit-o cu ochii pe Igraine, care s-a întors la el. Ea l-a privit fără înconjur și a zis:

— Acum și aici, tată, din acest moment, să-mi fii martor că nu voi mai încerca niciodată farmece. Voi face numai ce voiește Dumnezeu.

Merlin a privit cu tandrețe chipul ei răvășit. I-a vorbit cu o

blândețe în glas cum Igraine nu mai auzise:

— Crezi că vrăjitoria noastră poate aduce altceva decât vrerea lui Dumnezeu, copila mea?

Străduindu-se să-și recapete cât de cât stăpânirea de sine, știind că dacă nu va reuși va plânge ca un copil în fața tuturor acelor bărbați, Igraine a spus:

— Mă duc să mă îmbrac, tată, ca să arăt cuviincios.

— Trebuie să întâmpini ziua ca o adevărată regină, fata mea.

Regină. Cuvântul a făcut-o să simtă fiori în toată ființa ei. Dar tocmai pentru aceasta făcuse ce făcuse și pentru asta fusese născută. Fără să se grăbească, a urcat treptele. Trebuia să o trezească pe Morgaine și să o anunțe că tatăl ei murise; din fericire, copila era prea mică pentru a-l ține minte multă vreme sau pentru a jeli.

Și după ce și-a chemat femeile și le-a pus să-i aducă straietele cele mai bune, giuvaierurile, și să-i aranjeze părul, și-a pus palmele întrebător peste pântec. Cumva, cu ultima atingere fugară a vrăjilor, înainte de a renunța la ele pe vecie, știa că după acea noapte unică, în care ea și Uther fuseseră doar amănți, iar nu rege și regină, ea avea să poarte în pânțele fiul lui. S-a întrebat dacă Merlin știa asta.

Vorbește Morgaine...

Cred că primul lucru care mi s-a întipărit cu adevărat în minte a fost căsătoria mamei cu Uther Pendragon. Pe tata mi-l amintesc prea puțin. Când eram mică și nefericită, aveam impresia că-mi aduc aminte de el, un bărbat masiv cu barbă neagră și păr închis la culoare; mai țin minte că mă jucam cu un lanț greu pe care îl purta la gât. Asta îmi aminteam când eram fecioară și nu tocmai fericită; când eram dojenită de mama sau dascălii mei sau când Uther - rareori - mă băga în seamă ca să îmi reproșeze ceva din priviri, îmi găseam alinare gândindu-mă că tata, dacă ar mai fi trăit, s-ar fi purtat cu blândețe și m-ar fi luat pe genunchi și mi-ar fi dat lucruri frumoase. Acum, că am mai crescut și știu ce fel de om era, socotesc că mai curând m-ar fi trimis la mănăstire imediat ce aș fi avut un frate și nici nu s-ar mai gândit la mine.

Nu pentru că Uther s-a purtat vreodată nedrept cu mine; doar că nu ținea la un copil care era fată. Mama se afla întotdeauna

aproape de inima lui, iar el aproape de a ei, și de aceea îi purtam ranchiună - pentru că îmi pierdusem mama în fața aceluia bărbat impunător cu păr blond, cu apucături grosolane. Când Uther era plecat în bătălii - și cât am fost fecioară s-au purtat nenumărate bătălii - mama mea, Igraine, mă iubea și se purta frumos cu mine, învățându-mă să torc cu mâinile mele și să țes folosind fire colorate. Însă imediat ce se zăreau în depărtare oamenii lui Uther, trebuia să mă întorc în încăperile mele, unde eram uitată până când el pleca din nou la război. E de mirare că l-am urât și că mă cuprindea o scârbă în adâncul inimii numai ce vedeam flamura cu dragon sau vreun călăreț apropiindu-se de Tintagel?

Iar după ce s-a născut fratele meu, a fost și mai rău. Parcă îl văd și acum, o creatură plângăcioasă, numai alb și roz, ținută la sânul mamei; mai neplăcut era că ea voia să-i port de grijă la fel de mult ca ea. „Asta-i frățiorul tău zicea, „să ai grijă de el, Morgaine, și să-l iubești.” Să-l iubesc? îl uram cu toată ființa, pentru că acum, când mă apropiam, ea mă alunga spunându-mi că eram mare, prea mare ca să-i mai stau în poală, prea mare ca să vin cu funde să mi le lege ea, prea mare ca să-mi las capul pe genunchii ei căutând alinare. Îmi venea să-l ciupesc, numai că mama m-ar fi urât pentru asta. Uneori credeam că oricum mă detesta. Iar Uther îl ridica tot timpul în slăvi pe fratele meu. Și mai cred că spera să mai aibă un fiu. Nu mi s-a spus niciodată asta, dar știam cumva - poate auzisem femeile sporovăind, poate aveam darul de a avea Viziuni mai mult decât îmi dădeam eu seama atunci - că se culcase cu mama prima oară când ea încă era căsătorită cu Gorlois, și mai erau unii care credeau că acel fiu nu era al lui Uther, ci al Ducelui de Cornwall.

Atunci nu am putut înțelege de ce credeau asta, pentru că Gorlois, spuneau ei, era brunet și avea trăsături acviline, iar fratele meu semăna cu Uther, blond cu ochi cenușii.

Cât a trăit fratele meu, care a fost încoronat rege sub numele de Arthur, am auzit chiar tot felul de istorisiri despre felul în care a ajuns să primească acel nume. Se spunea că provenea de la Arth-Uther, ursul lui Uther; dar nu era adevărat. Când era bebeluș, i se spunea Gwydion - cel strălucitor - datorită părului lucios; același nume l-a purtat și fiul lui - dar asta e altă poveste. Totul e simplu: când Gwydion avea șase ani, a fost trimis să fie școlit și crescut de Ectorius, unul dintre vasalii lui

Uther din țara de miazănoapte, din apropiere de Eboracum, iar Uther a vrut ca fratele meu să fie botezat creștinește. Și atunci a primit numele de Arthur.

Însă de la naștere până când a împlinit șase ani, a stat tot timpul lipit de fusta mea; de îndată ce l-a înțărcat, mama, Igraine, mi l-a lăsat în seamă și mi-a zis: „Acesta este frățiorul tău și trebuie să-l iubești și să-i porți de grijă.” Eu l-aș fi ucis pe plângărețul acela și l-aș fi azvârlit de pe stânci, iar apoi aș fi dat fuga după mama, rugându-mă ca ea să fie numai a mea, însă ei îi păsa doar de ceea ce i se întâmpla lui.

Odată, când Uther a venit, iar ea s-a gătit cu cea mai bună rochie, așa cum făcea întotdeauna, punându-și colierele cu ambră și piatra lunii, și ne dădea câte un sărut distant, unul mie și celălalt frățiorului meu, pregătită să fugă la Uther, i-am privit obrajii îmbujorați – dați cu chinoroz, fremătând de încântare că-i sosise bărbatul – și i-am urât deopotrivă pe Uther și pe fratele meu. Și cât am rămas plângând în capul treptelor, așteptând să vină doica să ne ia, el a început să coboare după ea, strigând: „Mamă, mamă” – atunci abia începuse să vorbească – a căzut și s-a tăiat la bărbie într-o treaptă. Am țipat după mama, dar ea se îndrepta către rege și, furioasă, a ridicat glasul la mine: „Morgaine, ți-am spus să ai grijă de copil”, și și-a văzut de drum.

L-am ridicat de jos, așa cum urla, și l-am șters la bărbie cu năframa. Își mușcase buza – cred că avea doar opt sau zece dinți – și nu contenea din plâns și țipa după mama, dar cum ea nu s-a întors, m-am așezat pe o treaptă cu el în poală, iar el și-a pus brațele firave pe după gâtul meu și și-a îngropat fața în tunică mea și, după ce a scâncit o vreme, a adormit. Atârna greu în poala mea și avea părul moale și umed; se udase și în altă parte, dar am descoperit că nu mă deranja prea mult și din felul în care se agățase de mine mi-am dat seama că uitase că nu se afla în brațele mamei. Și atunci m-am gândit: „Acum trebuie să-i fiu și mamă.”

Și de aceea l-am scuturat puțin, iar când s-a trezit, și-a petrecut mânuțele pe după gâtul meu să-l car, așa că eu l-am dus pe șold, așa cum văzusem că făcea doica.

— Nu mai plânge, i-am zis. Te duc la doică.

— Mama, a scâncit el.

— Mama a plecat, e cu regele, i-am spus, dar o să-ți port eu de grijă, frate. Și când și-a pus mânuța dolofană în palma mea,

am înțeles ce voise de fapt Igraine; eram prea mare ca să mai plâng după mama, pentru că acum aveam un frățior căruia trebuia să-i port de grijă.

Cred că pe vremea aceea aveam doar șapte ani.

Când sora mamei, Morgause, s-a căsătorit cu regele Lot de Orkney, am primit prima mea rochie adevărată și un colier din ambră și argint. O iubeam și pe Morgause, pentru că ea își făcea timp pentru mine când mama avea alte treburi, și-mi spunea povești despre tatăl meu – după ce a murit, cred că Igraine nu i-a rostit niciodată numele. Dar chiar dacă o iubeam pe Morgause, mă și temeam de ea, deoarece câteodată mă pișcă și mă trăgea de păr, făcându-mă toantă și pisăloagă, și tot ea a fost prima care mi-a aruncat vorbele care pe vremea aceea mă făceau să plâng, deși acum mă mândresc cu ele: „Tu ești din sângele poporului-spiriduș. Morgaine a spiridușilor, de ce nu-ți vopsești chipul și de ce nu te îmbraci în piei de cerb?”

Știam prea puține dintre motivele căsătoriei sau de ce Morgause a trebuit să se mărite așa de tânără. Mi-am dat seama că mama s-a bucurat că Morgause se mărita și pleca de acolo, pentru că i se părea că Morgause se uita cam lung la Uther; probabil că nu prinsese de veste că Morgause se uita cu jind la toți bărbații care îi ieșeau în cale. Era ca o cățea în călduri, cu toate că, în realitate, se purta așa pentru că nimeni nu se sinchisea de soarta ei. La nuntă, în rochia mea de sărbătoare, i-am auzit spunând cât de bine se întâmplase că Uther se grăbise să facă uitată cearta cu Lot de Orkney, dându-i-o de soață chiar pe cumnata lui. Mie Lot mi s-a părut încântător; numai Uther, cred eu, rămăsese nepăsător la farmecul lui. Bineînțeles că Morgause a lăsat impresia că-l iubea – sau poate că așa socotise că se cuvenea.

Cred că atunci, din câte îmi aduc aminte, am cunoscut-o pe Doamna de Avalon. Ca și Morgause, mi-era mătușă, adică sora mamei, și se născuse din poporul vechi – scundă, brunetă și strălucitoare, cu panglici sângerii prinse în părul negru. Nu era tânără, dar mi s-a părut, și așa am socotit-o mereu, frumoasă; și avea un glas grav și plin. Dar cel mai mult mi-a plăcut că mi-a vorbit de parcă aș fi fost o femeie de vârsta ei, nu cu prefăcătoria gânguritoare pe care o foloseau mai toți adulții când se adresau unui copil.

Am ajuns în sala mare mai târziu, pentru că doica mea nu

fusesse în stare să-mi îndeplinească panglicile în păr, așa că până la urmă mi le-am prins singură; am fost întotdeauna îndemânatică și am reușit să fac bine și repede ceea ce oamenii mari le lua mult timp. Eram foarte mândră de mine, pentru că purtam rochia vopsită în culoarea șofranului, cu panglici tivite cu aur, și aveam la gât colierul cu ambră în locul mărgelilor pentru copii, de care mă cam săturasem. Însă nu am găsit niciun loc la masa principală și i-am dat roată plină de dezamăgire, știind că mama mă putea alunga în orice clipă la o masă cu oameni de rang mai mic, sau putea să o cheme pe doică să mă ducă de acolo, sau să-mi dea importanță trimițând o servitoare să-mi aducă un scaun. Și, deși eram prințesă de Cornwall, la curtea lui Uther din Caerleon eram doar fiica reginei cu un bărbat care îl trădase pe Marele Rege.

Și atunci am văzut o femeie micuță, brunetă - atât de mărunță, că la început am crezut că era doar o fată mai mare decât mine - care stătea pe un scaun cu un acoperământ brodat. Ea a întins mâna și mi-a spus:

— Vino încoace, Morgaine. Mă mai ții minte?

Nu-mi aminteam de ea, dar am privit mai atent la fața ei brunetă, strălucitoare, și am simțit că o cunoșteam încă de la începutul timpului.

Cu toate astea, m-am strâmbat puțin, fiindcă m-am temut că-mi va spune să mă așez în poala ei, ca și cum aș fi fost de țăță. Însă ea a zâmbit și s-a tras mai la o parte pe scaun. Abia atunci mi-am dat seama că nu era o fată, ci o doamnă.

— Niciuna dintre noi nu e prea mare, a spus ea. Cred că scaunul ne va ține pe amândouă, pentru că a fost făcut pentru oameni în toată firea.

Din acel moment am iubit-o, ba chiar atât de mult, încât uneori am avut un sentiment de vinovăție, deoarece părintele Columba, confesorul mamei, mi-a spus să-mi respect părinții mai mult decât orice.

Așadar, am stat lângă Viviane la nuntă și am aflat că era mama adoptivă a lui Morgause - mama ei murise la naștere, iar Viviane o hrănise la sân ca pe copilul ei. Asta m-a fascinat, întrucât mă înfuriaseam când Igraine refuzase să-l dea pe frățiorul meu unei doici și îl hrănise ea însăși la sân. Uther spunea că nu se cuvine ca o regină să procedeze astfel, iar eu a trebuit să-i dau dreptate; nu-mi plăcuse să-l văd pe Gwydion la

sânul lui Igraine. Adevărul era, probabil, că gândisem așa din gelozie, deși mi-ar fi fost rușine să recunosc asta.

— Așadar, mama ta și a Igrainei a fost regină?

Am întrebat-o așa pentru că era îmbrăcată la fel de bogat ca Igraine sau ca oricare dintre reginele de la miazănoapte.

— Nu, Morgaine, nu a fost regină, ci mare preoteasă, Doamna Lacului; iar eu sunt Doamnă de Avalon, în locul ei. Într-o zi, probabil că și tu o să fii preoteasă. În venele tale curge sânge vechi și probabil că ai viziuni.

— Ce este aceea o viziune?

Ea s-a încruntat.

— Nu ți-a zis Igraine? Ia spune-mi, Morgaine, nu ți se întâmplă să vezi lucruri pe care alții nu le văd?

— Mereu, am răspuns, înțelegând că acea doamnă știa totul despre mine. Numai că părintele Columba spune că asta e lucrarea Diavolului. Iar mama m-a sfătuit să păstrez secretul și să nu vorbesc despre asta cu nimeni, nici măcar cu ea, pentru că asemenea lucruri nu sunt potrivite la o curte creștină, iar dacă Uther ar afla cumva, m-ar trimite la maici. Nu vreau să merg la maici, să mă îmbrac numai în negru și să nu mai râd vreodată.

Viviane a rostit un cuvânt pentru care doica mi-a clătit gura cu săpun de leșie, din acela pe care femeile de la bucătărie îl foloseau ca să curețe podelele.

— Ascultă, Morgaine. Mama ta are dreptate când spune că nu trebuie să vorbești despre asemenea lucruri față de părintele Columba...

— Dar l-aș mânii pe Dumnezeu dacă l-aș minți pe preot.

Ea a rostit din nou acel cuvânt urât.

— Ascultă, draga mea copilă: preotul s-ar supăra dacă l-ai minți și ți-ar spune că Dumnezeul lui s-a mâniat. Însă Marele Creator are și alte lucruri de făcut decât să se supere pe copii, iar asta e o problemă ce ține de conștiința ta. Ai încredere în mine, Morgaine: să nu-i destăinuie părintelui Columba mai multe decât se cuvine, dar să crezi mereu în ceea ce-ți spune Viziunea, pentru că ea vine direct de la Zeiță.

— Zeița e aceeași ca Sfânta Fecioară, mama lui Dumnezeu?

Ea s-a încruntat.

— Toți Zeii sunt un singur Zeu, iar toate Zeițele sunt o singură Zeiță. Marea Zeiță nu se va supăra dacă o numești Fecioara

Maria, care a fost bună și a iubit oamenii. Ascultă, draga mea, nu se cuvine să vorbim despre așa ceva la o petrecere. Dar îți jur că, atâta vreme cât trăiesc și respir, nu o să ajungi la măicuțe, indiferent ce ar zice Uther. Acum, după ce am aflat că ai viziuni, dacă trebuie, voi muta cerul și pământul ca să te aduc la Avalon. Iar ăsta rămâne un secret între noi două, ai înțeles, Morgaine? Îmi promiți?

— Promit, am spus eu, iar ea s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

— Uite, cântăreții la harpă au început să mângâie strunele pentru dans. Nu-i așa că Morgause e frumoasă în rochie albastră?

9

Într-o zi de primăvară din cel de-al șaptelea an al domniei lui Uther Pendragon la Caerleon, Viviane, preoteasa de la Avalon și Doamnă a Lacului, a ieșit în amurg să privească în oglinda ei fermecată.

Deși tradiția pe care Doamna o slujea ca preoteasă era mai veche decât cea a druzilor, ea împărtășea unul dintre marile precepte ale credinței druide: acela că marile forțe care creaseră universul nu puteau fienerate cum se cade într-o casă făcută de mâna omului și că Infinitul nu putea fi cuprins în niciun lucru făurit de om. De aceea, oglinda Doamnei nu era din bronz și nici din argint.

În spatele ei se înălțau zidurile cenușii din piatră ale Templului Soarelui, construit de Cei Strălucitori care veniseră acolo din Atlantida cu secole în urmă. În fața ei se întindea marele lac, înconjurat de valuri înalte și unduitoare de stuf și învăluit în ceața care, chiar în zilele senine, acoperea tărâmul Avalon. Dincolo de Lac se găseau insule și alte lacuri, toate alcătuind teritoriul a ceea ce era numit Ținutul Verii. Era mai tot acoperit de ape, mlaștini și sărături, însă în miezul verii, bălțile și o parte dintre lacurile cu apă sărată se uscau de căldură, în locul lor rămânând câmpii fertile, bogate în ierburi și buruieni, pe care pășteau vitele.

În realitate, marea interioară se retrăgea acolo, an după an cedând tot mai mult în fața uscatului; într-o zi, acel ținut avea să devină teren pentru ferme... dar nu și în Avalon. Acesta era

permanent în cețuri, ascuns tuturor, mai puțin celor credincioși, iar când oamenii veneau în pelerinaj la mănăstirea pe care călugării creștini o numiseră Orașul de Sticlă, Templul Soarelui le rămânea invizibil, găsindu-se într-o altă lume, ciudată; când își concentra puterea Viziunii, Viviane putea vedea biserica pe care aceștia o ridicaseră acolo.

Se înălța acolo de multă vreme, știa ea, cu toate că nu călcase în incinta ei. Cu veacuri în urmă – așa îi spusese Merlin, iar ea îi dăduse crezare – un mic grup de preoți venise acolo dinspre miazăzi, și împreună cu ei fusese profetul lor nazarinean, pentru a căpăta învățătură; se vorbea că însuși Iisus fusese școlit acolo, în lăcașul druizilor, unde se înălțase cândva Templul Soarelui, iar el deprinsese toată învățătura lor. Și se mai spunea că după ani, când Iisus al lor fusese dus să se sacrifice, împlinind în viața lui vechiul Mister al Zeului Sacrificat, mai vechi chiar decât Britania, cineva din neamul său se întorsese acolo și izbise cu toiagul în pământ pe Dealul Sfânt, iar acesta făcuse să răsară copacul cu ghimpi care înflorește nu numai odată cu porumbarul, la solstițiul de vară, ci și în miezul iernilor geroase. Și druizii, în amintirea bunului profet pe care îl cunoscuseră și iubiseră, consimțiseră ca Iosif din Arimatea să înalțe, chiar pe pământul Insulei Sfinte, o capelă și o mănăstire întru cinstirea Dumnezeului lor; pentru că toți Zeii sunt unul.

Asta se întâmplase demult. Un răstimp, creștinii și druizii viețuiseră alături, închinându-se la acel Unu, însă apoi pe Insulă veniseră romanii și, cu toate că erau cunoscuți ca fiind îngăduitori cu zeitățile locale, față de druizi se dovediseră nemiloși, tăind și punând foc vâlcelelor și răspândind minciuni cum că druizii făceau sacrificii umane. Adevărata lor crimă fusese, bineînțeles, că îi încurajaseră pe oameni să nu accepte legile romane și pacea romană. Iar apoi, într-un act măreț de magie druidă, pentru a apăra ultimul și prețiosul refugiu al școlii lor, aceștia aduseseră ultima schimbare mare a lumii; aceea care îndepărtase Insula Avalon de lumea oamenilor. Acum aceasta stătea ascunsă o ceață, apărând doar celor care fuseseră școliți acolo sau celor cărora li se arătaseră căile secrete prin Lac. Oamenii Triburilor știau că se află acolo și acolo ridicau rugăciuni. Romanii, creștini de pe vremea regelui Constantin, care își convertise legiunile fără deosebire, bizuindu-se pe o viziune pe care o avusese în timpul unei bătălii, credeau

că druzii fuseseră învinși de Hristosul lor, neștiind că puținii druzi rămași trăiau și-și transmiteau înțelepciunea antică în acel tărâm ascuns.

Viviane putea vedea, când voia, cu îndoită Viziune, pentru că ea era Mare Preoteasă de Avalon. Când dorea, vedea turnul care se construise chiar în culmea Tor-ului, pe Muntele Sfânt al inițierii; un turn dedicat lui Mihail, unul dintre îngerii evrei, a cărui datorie era să țină în frâu lumea inferioară a demonilor. Asta i se părea, chiar și acum, o blasfemie Viviane, dar găsea alinare la gândul că aceasta nu se afla defel în lumea ei; dacă creștinii înguști la minte voiau să-i considere demoni pe vechii Zei, atunci cu atât vor avea mai mult de pierdut. Zeița trăia, indiferent ce ar fi crezut creștinii despre ea. Gândurile i-au revenit la treburile ei, adică privitul în oglinda fermecată câtă vreme luna se mai afla pe cer.

Cu toate că era suficientă lumină ca să vadă limpede, Doamna adusese cu ea un mic felinar cu o feștilă scundă și tremurătoare. A întors spatele trestiiilor și mlaștinilor sărate și a pornit de-a lungul potecii, urcând încet pe malul tivit de trestii, trecând pe lângă adăposturile putrezite ce rămăseseră din casele construite de ei la marginea Lacului în timpuri de demult.

Lumina felinarului era nesigură, crescând în intensitate pe întuneric, iar deasupra copacilor, secera subțire, pură, a lunii neîncepute, care abia licărea, strălucea ca un colier din argint în jurul gâtului Doamnei. A pășit pe drumul urmat de procesiunile din vechime, urcând încet – pentru că, deși puternică și viguroasă, nu mai era tânără – până când a ajuns la lacul-oglină, care, limpede, se afla între pietre ce păreau fără vârstă.

Apa era clară, reflectând luna și, când s-a aplecat deasupra ei, parcă a devenit o flacăra în lumina felinarului. Și-a afundat mâna în apă și a băut – nimănui nu-i era îngăduit să cufunde un obiect făcut de mâna omului în acel ochi de apă, deși mai sus, unde apa bolborosea într-un izvor, pelerinii puteau veni cu sticle și ulcioare să ia cât voiau din preaplin. A gustat apa limpede, cu gust metalic, și a simțit un fior de venerație: izvorul curgea de la începuturile lumii și avea să șopotească o veșnicie, darnic și fermecat, la dispoziția tuturor oamenilor. Bineînțeles că un asemenea izvor era darul Marii Zeițe, și Viviane a îngenuncheat când a băut, ridicându-și fața către luna de pe cer.

Dar după acea reînnoire de o clipă a evlaviei, pe care o

respectase încă de prima oară când venise acolo, ca novice la Casa Fecioarelor, s-a întors la treaba pe care și-o propusese. A lăsat felinarul pe o piatră plată din apropierea buzei lacului-oglină, astfel ca lumina lui să se reflecte în apă, la fel ca lumina lunii. Acum erau prezente cele patru elemente: focul din felinar, apa din care băuse, pământul pe care stătea și, în timp ce a invocat puterile aerului, a văzut, așa cum i se întâmpla întotdeauna, o boare rătăcitoare care a vălurit suprafața apei.

A rămas o clipă în meditație. Apoi, într-un târziu, și-a formulat către sine întrebarea pentru care voia să consulte oglinda fermecată.

Ce se va alege de Britania? Ce se va alege de sora mea și de fiica ei, născută să fie preoteasă, și cu fiul care este speranța Britaniei?

Un moment, cât vântul a tulburat apa lacului-oglină, a văzut doar imagini neclare, o curgere – oare erau rodul minții ei sau apăreau cu adevărat pe suprafața neliniștită a lacului? A văzut fulgerător scene de bătlie, tulburate de apa mișcătoare; a văzut stindardul cu dragon al lui Uther și Oamenii Triburilor luptând alături de el. A văzut-o pe Igraine îmbrăcată în mantie și cu coroană pe cap, așa cum o văzuse și în realitate. Iar apoi, într-o fulgerare ce i-a făcut inima să bată mai repede, a văzut-o pe Morgaine plângând; și, într-a doua licărire a viziunii, îngrozitoare, a văzut un copil cu părul blond zăcând nemișcat – mort, ori viu?

Apoi luna a dispărut, înghițită de ceață, iar viziunea s-a stins și, oricât de mult a încercat, Viviane n-a mai putut invoca nicio imagine clară, ci doar năluciri batjocoritoare: Morgause ținându-și cel de-al doilea fiu în brațe, Lot și Uther făcând pași nervoși într-o sală mare și aruncându-și cuvinte grele, și amintirea confuză a copilului lovit și muribund. Dar acele lucruri se petrecuseră, ori erau doar un semn al celor ce aveau să se întâmple?

Mușcându-și buzele, Viviane s-a aplecat și a ridicat felinarul. A lăsat să se scurgă ultimele picături de ulei pur pe suprafața apei – uleiul ars pentru Viziune nu se folosea în treburile de zi cu zi – și a plecat grăbită, prin întunericul ce se îndesea, pe drumul procesiunilor, către sălașul preoteselor. Ajunsă acolo, și-a chemat servitoarea.

— Să pregătești cele trebuincioase pentru plecare mâine,

Înainte de primii zori, i-a spus ea, și pune-o pe novicea mea să slujească la lună plină, pentru că înainte de a mai crește cu o zi, trebuie să ajung la Caerleon. Trimite-i vorbă lui Merlin.

10

Au călătorit mai mult în primele ore ale dimineții, ascunzându-se la amiază și pornind din nou călare după amurg. În ținut încă domnea pacea – războiul se purta în răsărit. Se întâmpla însă ca bande rătăcitoare de nordici sau saxoni porniți cu gânduri prădalnice să atace sate sau case izolate. Iar călătorii, dacă nu erau apărați de oameni înarmați, se deplasau cu precauție și priveau cu suspiciune pe oricine întâlneau.

Viviane aproape că se aștepta să găsească pustie curtea lui Uther, lăsată în grija femeilor, copiilor și a celor ce nu mai puteau lupta, însă a văzut de departe flamura cu dragon fluturând, ceea ce însemna că regele se afla la reședința sa. Nemulțumită, a strâns din buze; lui Uther nici nu-i plăceau și nici nu avea încredere în druzii de pe Insula Sfântă. Cu toate acestea, ea îl pusese pe tron pe acest bărbat pe care îl displăcea, pentru că era cel mai bun dintre conducătorii din țară, iar acum, vrând-nevrând, trebuia să se înțeleagă cu el. Bine măcar că Uther nu era un creștin zelos care să-și fi pus în minte să distrugă alte religii. *Mai bine să avem ca Mare Rege un bărbat necredincios, decât un fanatic religios*, a gândit ea.

De la ultima vizită făcută la curtea lui Uther, zidul fortificat se mai înălțase, iar pe coama lui se vedeau sentinele, care au cerut grupului să se prezinte. Viviane le dăduse poruncă oamenilor să nu se slujească de niciunul dintre titlurile ei, ci să spună doar că sosise sora reginei. Nu era momentul să ceară onoruri speciale ca Doamnă de Avalon; scopul călătoriei ei era cu totul altul decât fala.

Au fost conduși prin incinta invadată de ierburi, printr-o aglomerare obișnuită pentru un fort strâns între ziduri. De undeva se auzea un ciocănit ritmic, semn că un armurier sau fierar lucra ceva pe o nicovală. Câteva femei-păstor, îmbrăcate cu tunici croite grosolan din piei de animale, mânau oile înăuntru, pentru a petrece noaptea la adăpost. Recunoscând în toate acestea pregătiri pentru un asediu, Viviane a privit în jur cu inima strânsă.

Cu doar câțiva ani mai înainte, Igraine venise în fugă în curtea de la Tintagel ca să o întâmpine. Acum, un șambelan cu un aer solemn, bogat îmbrăcat și având doar un braț – fără îndoială vreun veteran în serviciul lui Uther – a primit-o cu o plecăciune serioasă și a condus-o până la o încăpăre de la un cat de sus.

— Îmi pare rău, Doamnă, a spus el, suntem cam strâmtorați cu spațiul. Va trebui să împărți iatacul cu două dintre doamnele de onoare ale reginei.

— Mă simt onorată, a spus ea cu un aer grav.

— O să-ți trimit o servitoare. Ea îți va aduce tot ce dorești.

— Nu doresc decât apă de spălat și să știu când o pot vedea pe sora mea, a spus Viviane.

— Doamnă, sunt încredințat că regina te va primi la momentul convenit...

— Să înțeleg că Uther are o curte ca aceea a cezarilor? Ascultă, prietene, ca Doamnă de Avalon, m-am învățat să nu fiu făcută să aștept. Dar dacă Igraine a ajuns la un asemenea rang și nu mă poate primi, atunci te rog să o trimiți la mine pe tânăra doamnă Morgaine cât de grabnic.

Veteranul ciung de un braț s-a chircit înfricoșat, apoi a renunțat la aerul oficial și i s-a adresat cu glas mai uman:

— Doamnă, sunt convins că regina te-ar primi cu dragă inimă de îndată, numai că ai nimerit într-un moment de mare necaz și primejdie. Tânărul prinț Gwydion a căzut în dimineața asta de pe un cal pe care nu ar fi trebuit să fie lăsat să încalece, iar regina nu vrea să se desprindă nicio clipă de la căpătâiul lui.

„Pentru numele Zeiței! Așadar, am sosit prea târziu!” a șoptit Viviane pentru sine. Apoi, cu voce tare, a zis:

— Atunci, du-mă neîntârziat la ei. Am știința leuirii și sunt încredințată că Igraine ar fi trimis imediat după mine dacă ar fi știut că mă aflu aici.

Omul s-a înclinat și a spus:

— Vino cu mine, doamnă.

În timp ce îl urma, Viviane și-a dat seama că nu apucase nici măcar să-și scoată mantia sau pantalonii bărbătești pe care îi purtase la călărit, deși își pusese în gând să apară cu toată demnitatea ce se cuvenea unei Doamne de Avalon. Dar mai importantă era salvarea micuțului. Ajunși în fața încăperii, șambelanul a șovăit:

— Doar cu prețul capului aș îndrăzni să o tulbur pe regină. Nu

a vrut să le îngăduie înăuntrul nici pe doamnele ei de onoare, ca să-i aducă mâncare și de băut...

Viviane a deschis ușa grea și a intrat în încăperea. Domnea o liniște deplină; interiorul semăna cu o cameră mortuară. Palidă și istovită, cu acoperământul de cap boțit, Igraine stătea în genunchi ca o stană de piatră la căpătâiul patului. Un preot înveșmântat în robă neagră era nemișcat și bolborosea rugăciuni în barbă. Deși Viviane a pășit cu fereală, Igraine a auzit foșnetul.

— Cum de îndrăznești?... s-a răstit ea cu un șuierat furios, apoi s-a oprit brusc. Viviane! Cred că Dumnezeu ți-a îndrumat pașii încoace!

— Am avut un semn că s-ar putea să ai nevoie de mine, a spus Viviane. Dar nu era momentul potrivit să vorbească despre viziuni magice. Nu, Igraine, nu izbutești nimic cu plânsul, a adăugat ea. Lasă-mă să-l văd ca să-mi dau seama cât de rău se simte.

— Vraciul regelui a...

— Vraciul ăsta o fi vreun neghiob bătrân care nu se pricepe să facă altceva decât licori din căcăreze de capră, a spus Viviane cu glas reținut. Eu lecuia răni de felul ăsta încă pe vremea când tu mai erai în scutece, Igraine. Dă-mi voie să văd copilul.

Îl văzuse pe fiul lui Uther doar o dată, și atunci în fugă; pe vremea aceea avea aproape trei ani și, blond cu ochi albaștri, arăta ca orice copilăș. Acum crescuse mult mai înalt decât alții de vârsta lui – subțiratic, dar cu brațe și picioare musculoase, zgâriate de ghimpi și tufșuri, la fel ca ale oricărui băiat plin de viață. A tras deoparte velințele și a văzut vânătăile mari de pe trupul lui.

— A scuipat cumva sânge?

— Nici măcar o picătură. Sângele pe care l-a vărsat pe gură a fost de la dintele pe care și l-a rupt, dar oricum era pe cale să cadă.

Viviane a văzut buza umflată și locul gol din gingie, unde fusese dintele. Mai gravă era vânătaia de la tâmplă, care a făcut-o pe Viviane să se teamă cu adevărat. Oare să se fi năruit astfel toate planurile lor?

Și-a trecut degetele delicate peste fruntea copilului. L-a văzut tresărind când i-a atins vânătaia, iar acela a fost cel mai clar semn de care avea nevoie. Dacă ar fi sângerat în interiorul

țestei, ar fi fost deja într-o comă atât de profundă, încât nu ar fi simțit nicio durere. A întins mâna și l-a pișcat de coapsă, foarte puternic, iar el a scos un geamăt prin somn.

— Îl doare! a protestat Igraine.

— Ba nu, a spus Viviane, am încercat doar să aflu dacă va trăi sau nu. Și, crede-mă, va rămâne în viață. L-a palmuit ușor pe obraz, iar copilul a deschis ochii vreme de o clipă.

— Adu-mi o lumânare, a spus Viviane și, primind-o, a plimbat-o încet prin dreptul ochilor copilului. Acesta a urmărit-o un moment, după care a închis din nou pleoapele și a scâncit de durere.

Viviane s-a ridicat de la căpătâiul lui.

— Să stea în liniște și să i se dea numai apă și supă, nimic solid de mâncare vreme de o zi sau două. Și să nu-i înmoi pâinea în vin; doar în supă sau lapte. Peste trei zile are să poată alerga.

— De unde știi? a întrebat-o preotul cu glas autoritar.

— Pentru că am știința lecuirii, ce altceva ți-ai închipuit?

— Nu ești vraci de pe Insula Vrăjitoarelor?

Viviane a râs încet.

— În niciun caz, părinte. Sunt o femeie care, ca și tine, și-a petrecut viața studiind lucruri sfinte, iar Dumnezeu a socotit că merit să-mi încredințeze arta leacurilor.

S-a gândit că putea folosi propriul limbaj al preotului împotriva lui; știa însă, chiar dacă acesta era ignorant, că Dumnezeul pe care amândoi îl venerau era mai măreț și mai puțin bigot decât orice preot.

— Igraine, trebuie să-ți vorbesc. Hai să mergem...

— Trebuie să fiu alături de el când se trezește, poate va voi să mă aibă lângă el...

— Prostii, trimite o doică. E vorba de ceva important!

Igraine a fulgerat-o cu privirea.

— Chemați-o pe Isotta, a spus ea cu asprime către una dintre femei, după care a urmat-o pe Viviane în sala mare.

— Igraine cum de s-a întâmplat așa ceva?

— Nu știu sigur - se spune că a călărit armăsarul tatălui său - sunt atât de tulburată... Știu doar că l-au adus de parcă ar fi fost mort...

— Și ai avut mare noroc că *nu* era mort, a spus Viviane cu glas tăios. În felul acesta protegăiește Uther viața singurului său

fiu?

— Viviane, nu mă muștra, am încercat să-i ofer și alți fii, a spus Igraine cu glas tremurător. Dar cred că sunt pedepsită pentru că am comis adulter, de nu-i pot da un alt fiu lui Uther...

— Igraine, ți-ai pierdut mințile? s-a răstit Viviane, apoi s-a înfrânat. Nu era cinstit să o dojenească pe sora ei, care era profund tulburată după ce stătuse atât de mult la căpătâiul copilului suferind. Am venit pentru că am avut o viziune a unei primejdii pentru tine sau copil. Dar vom vorbi mai târziu despre asta. Cheamă-ți doamnele de onoare, schimbă-te de hainele astea și... Când ai mâncat ultima oară? a întrebat-o ea cu șiretenie.

— Nu mai țin minte – cred că am gustat puțină pâine muiată în vin seara trecută.

— Atunci cheamă-ți servitoarele și mănâncă, a spus Viviane, scoasă din răbdări. Eu încă sunt colbuită după drum. Dă-mi voie să mă spăl după călătorie și să-mi primenesc straietele, așa cum se cuvine unei femei din palat, iar apoi vom sta de vorbă.

— Viviane, ești mândioasă pe mine?

Ea a bătut-o ușor pe umăr.

— Sunt mândioasă, dacă asta se poate chema mândie, doar la felul în care par să se brodească sortii, iar asta e o neghiobie din partea mea. Mergi și te schimbă, Igraine, și mănâncă ceva. Copilul nu va păți nimic rău cât vei lipsi de lângă el.

În camera ei se făcuse focul, iar pe scăunelul scund din fața lui a văzut o doamnă în miniatură, îmbrăcată într-o rochie atât de simplă și neagră încât, o clipă, Viviane a crezut că era una dintre servitoare. Apoi a observat că rochia cea simplă era cusută din cel mai fin material, acoperământul de cap era din pânză brodată, și a recunoscut-o pe fiica Igrainei.

— Morgaine, a exclamat ea și a sărutat-o. Fata era acum aproape la fel de înaltă ca ea. Ia te uită, eu gândeam că ești copil, dar ai ajuns aproape o tânără doamnă.

— Am auzit de venirea ta, mătușă, și am venit să te întâmpin, dar mi s-a spus că te-ai grăbit la căpătâiul fratelui meu. Cum se simte, doamnă?

— S-a lovit rău și e plin de vânătăi, dar se va face bine fără alt tratament în afară de odihnă, i-a răspuns Viviane. Când se trezește, trebuie să îi conving cumva pe Igraine și Uther să-l ferească de vraci și de poțiuniile lui neroade; dacă acestea îl fac

să verse, are să se simtă mai rău. De la mama ta nu aud decât văicăreli și plânsete. Nu-mi poți spune cum de s-a întâmplat asta? Nu se găsește nimeni pe aici care să-i poarte cum se cuvine de grijă copilului?

Morgaine și-a împreunat degetele delicate și le-a frământat între ele.

— Nu știu sigur cum s-a întâmplat. Fratele meu e un copil plin de curaj și vrea mereu să călărească pe cai care sunt prea iuți sau prea puternici pentru el, iar Uther a dat poruncă să iasă călare doar împreună cu un îngrijitor. În ziua aceea, poneiul lui era beteag, și a cerut alt cal, dar nimeni nu știe cum de a ajuns să ia chiar armăsarul lui Uther; toți grăjdarii știu că nici nu are voie să se apropie de Thunder, și toți spun că nu l-au văzut cum a urcat pe cal. Uther a jurat că-l va spânzura pe îngrijitorul care a îngăduit asta, dar omul probabil că a fugit deja peste râu, dacă nu cumva mă înșel eu. Am auzit că Gwydion stătea lipit de spinarea lui Thunder ca o oaie încurcată într-un desiș ghimpat, asta până când cineva a scăpat o iapă în calea lui Thunder și nu se știe nici cine a dat drumul acelei iepe. Bineînțeles că armăsarul a pornit în galop după iapă, iar fratele meu a căzut de pe spinarea lui cât ai clipi! Pe fața ei mică, brunetă și de o frumusețe simplă, a apărut un tremur. Chiar va trăi?

— Întocmai.

— Și i-a trimis cineva vorbă lui Uther? Mama și preotul au spus că el nu avea ce să facă în camera suferindului.

— Mama se va îngriji să-l înștiințeze negreșit.

— Negreșit, a spus și Morgaine, iar Viviane a surprins un zâmbet răutăcios pe fața ei. Era limpede că Morgaine nu-l iubea pe Uther și nutrea sentimente aidoma și în legătură cu dragostea mamei față de bărbatul ei. Cu toate astea, avusese grijă cât să-și aducă aminte că Uther trebuia înștiințat în legătură cu starea fiului său. Așadar, pentru vârsta ei, Morgaine nu era deloc naivă.

— Câți ani ai acum, Morgaine? Vremea trece atât de iute încât, cu cât îmbătrânesc, nu mai am ținere de minte.

— La solstițiu fac unsprezece.

Indeajuns de coaptă ca să fie pregătită ca preoteasă, a gândit Viviane. A lăsat privirea în jos și a descoperit că încă purta straiele de călătorie.

— Morgaine, vrei să pui servitoarele să-mi aducă apă de

spălat și să-mi trimită un ajutor să mă schimb, ca să arăt cumsecade când voi apărea în fața regelui și reginei?

— Am trimis deja după apă; e acolo, în cazanul de lângă foc, a spus Morgaine, apoi a șovăit și a adăugat cu sficiune: M-aș simți onorată dacă-mi dai voie să te ajut, doamnă.

— Dacă dorești...

Viviane a lăsat-o pe Morgaine să-i ia hainele și să îndepărteze praful adunat în cursul călătoriei. Desagile îi fuseseră aduse în iatac și a îmbrăcat o rochie verde; Morgaine a pipăit stofa cu un gest admirativ.

— Culoarea asta este foarte frumoasă. Femeile de aici nu știu să facă un asemenea verde. Spune-mi, ce se folosește ca să o obții?

— Drobușor, nimic altceva.

— Credeam că din drobușor se fac doar nuanțele de albastru.

— Nu. Asta se pregătește altfel, fiartă și aranjată - o să-ți povestesc mai târziu despre vopsele, dacă te interesează știința ierburilor, a spus Viviane. Acum alte lucruri ne frământă. Ia zi-mi, fratele tău are deseori aventuri de felul ăsta?

— Nu tocmai. E puternic și rezistent, dar se lasă convins ușor la prostii, a zis Morgaine. O dată, cineva l-a luat în râs că merge călare pe un ponei atât de mic, iar el a spus că are să fie războinic precum tatăl lui, iar prima îndatorire a soldatului este să asculte poruncile, și că Uther i-a interzis să călărească un cal ce-i depășește puterile. Nu-mi dau seama cum de a ajuns să plece cu Thunder. Cu toate astea, n-ar fi pățit nimic dacă...

Viviane a dat aprobator din cap.

— Tare aș vrea să aflu cine a dat drumul iepei și de ce.

Dându-și seama de legătura dintre una și alta, Morgaine a făcut ochii mari. Nescăpând-o din ochi, Viviane a urmat:

— Ia gândește-te. Au mai fost primejdii din care a scăpat ca prin urechile acului?

Cu oarecare reținere, Morgaine a spus:

— A zăcut cu friguri de vară - numai că toți copiii s-au îmbolnăvit vara trecută. Uther a spus că nu trebuia lăsat să se joace cu copiii păstorilor. De la ei a luat boala, așa cred, și patru dintre ei au murit. Dar altă dată a fost otrăvit...

— Otrăvit?

— Isotta - și-mi pun chezașă viața pentru ea, doamnă - jură că i-a pus doar ierburi curate în supă. Cu toate astea, a fost

bolnav de parcă cineva i-ar fi pus ciuperci otrăvitoare în fiertură. Dar cum se putea așa ceva? Doar le știe deosebi pe cele bune de cele rele, și încă nu-i atât de bătrână să o înșele ochii. Morgaine a făcut din nou ochii mari. Doamnă Viviane, doar nu crezi că sunt oameni care plănuiesc să ia viața fratelui meu?

Viviane a tras-o pe Morgaine alături de ea.

— Am venit încoace pentru că am avut un semn despre asta. Încă nu am întrebat spiritele de unde vine primejdia, nu am avut vreme. Dar tu, Morgaine, mai ai darul viziunii? Când am vorbit ultima oară cu tine, spuneai...

Fata s-a îmbujorat și a lăsat privirea în jos.

— M-ai sfătuit să nu aduc vorba de asta. Iar Igraine zice că trebuie să-mi îndrept gândurile spre lucruri adevărate, nu spre năluciri, de aceea am încercat...

— Igraine are dreptate în privința asta: nu trebuie să vorbești cu nesăbuință despre asemenea lucruri în fața unora care sunt născuți doar o dată, a spus Viviane. Cu mine, însă, poți vorbi fără fereală, îți jur. Viziunea mi-a arătat doar lucruri care privesc protejerea Insulei Sfinte și dăinuirea Avalonului, dar fiul lui Uther este fiul mamei tale și, prin legătura asta, darul tău îl va găsi și-ți va spune cine încearcă să-i răpească viața. Uther are destui dușmani, Dumnezeu mi-e martor.

— Dar nu știi cum să-mi folosesc darul.

— O să-ți arăt eu, dacă vrei, a spus Viviane.

Cu chipul încordat de teamă, fata a ridicat privirea spre ea.

— Uther nu îngăduie vrăjitoria la curtea lui.

— Nu Uther mi-e stăpân, a spus rar Viviane, și nimeni nu poate porunci conștiinței altuia. Cu toate astea, socotești cumva că îl mănii pe Dumnezeu încercând să afli dacă cineva uneltește ca să răpună viața fratelui tău sau dacă e vorba doar de întâmplări?

— Nu, nu cred că făptuiesc ceva rău, a spus Morgaine, încă neconvinsă. Și-a înghițit un nod din gât, apoi a adăugat: Și nu cred că m-ai îndruma să făptuiesc ceva rău, mătușă.

Viviane a simțit o împunsătură dureroasă în suflet. Ce făcuse de se bucura de o asemenea încredere? Și-ar fi dorit din toată inima ca acea fată mică și serioasă să-i fie fiică, fiica pe care o datora Insulei Sfinte și pe care nu o putuse avea. Cu toate că își primejduse viața cu o sarcină la o vârstă înaintată, din care era cât pe ce să moară, adusesese pe lume doar băieți. Iar acolo, în

fața ei, părea că se afla succesoarea pe care Zeița i-o trimisese, o rubedenie care avea darul Viziunii, iar fata o privea cu o încredere nețărmurită. Vreme de câteva clipe, a rămas mută.

Sunt pregătită să mă arăt necruțătoare și cu fata asta? O pot învăța, rămânând neînduplecată, ori iubirea mea față de ea mă va face mai puțin aspră decât s-ar cuveni, ca să o fac Mare Preoteasă? Mă pot sluji de dragostea ei, pe care nu o merit în niciun fel, ca să o aduc la picioarele Zeiței?

Grație disciplinei deprinse de ani și ani, a așteptat până ce glasul i s-a limpezit și nu i-a mai tremurat.

— Atunci, așa să fie. Adu-mi un lighenaș din argint sau bronz, foarte curat și frecat cu nisip, pe care să-l umpli cu apă de ploaie, nu de la puț. După ce îl umpli, nu cumva să vorbești cu cineva, fie bărbat sau femeie.

Așezată în liniște lângă foc, a așteptat întoarcerea lui Morgaine.

— A trebuit să-l curăț chiar eu, a spus ea, dar ligheanul pe care i l-a arătat strălucea de curățenie și era plin până la buză cu apă limpede.

— Acum, Morgaine, despletește-ți părul.

Fata s-a uitat la ea cu un aer curios, dar Viviane i-a vorbit rar și cu hotărâre:

— Fără întrebări.

Morgaine și-a scos acul de păr, iar pletele ei lungi, negre și aspre, cu firul perfect drept, i-au căzut ca o cascadă peste umeri.

— Acum, dacă porți giuvaieruri, să le scoți și le pui acolo, ca să nu stea aproape de vas.

Morgaine și-a scos cele două inele de jucărie pe care le avea pe degete și și-a desprins broșa de pe rochia de deasupra. Fără acul care o ținea, aceasta i-a alunecat pe umeri și, fără să scoată o vorbă, Viviane a ajutat-o să se dezbrace de ea, astfel că fata a rămas doar cu ce avea pe dedesubt. Apoi Viviane a desfăcut o punguță pe care o purta la gât și a scos dinăuntru o cantitate mică de ierburi sfărâmate, care au răspândit un miros dulceag și stătut în întreaga încăpere. A lăsat să cadă câteva fărâmituri în vasul cu apă, spunând rar, cu glas neutru:

— Uită-te în apă, Morgaine. Alungă orice altceva din minte și spune-mi ce vezi.

Morgaine a venit și a îngenuncheat lângă lighean și a privit

concentrată pe suprafața apei. În încăpere s-a lăsat liniște deplină, atât de profundă, încât Viviane a putut auzi țârâitul unei insecte dincolo de ziduri. Apoi, Morgaine a spus cu glas absent, fără nicio intonație:

— Văd o barcă. Este înveșmântată în negru și în ea sunt patru femei... patru regine, fiindcă poartă coroane pe cap... iar una dintre ele ești tu... sau eu sunt aceea?

— Aceea este luntrea Avalonului, a zis Viviane încet. Știu ce vezi. Și-a trecut palma ușor peste apă și a observat cum valurile urmau direcția mâinii ei. Mai uită-te o dată, Morgaine. Spune-mi ce vezi.

De astă dată tăcerea s-a prelungit. Într-un târziu, fata a spus, pe același ton nefiresc:

— Văd căprioare – o turmă mare și, printre ele, un bărbat – lovesc cu coarnele în el – vai, a căzut, or să-l omoare... Glasul a început să-i tremure, iar Viviane și-a trecut din nou palma peste suprafața apei, iar valurile au tulburat-o.

— De ajuns, a spus ea poruncitor. Acum caută-ți fratele.

Din nou s-a lăsat tăcerea, mai lungă și mai încordată; Viviane a simțit cum trupul i se înfioară de acea așteptare mută, dar, călăuzită de știința ei îndelungată, nu s-a clintit. În cele din urmă, Morgaine a murmurat:

— Ce liniștit stă... dar respiră, se va trezi îndată. O văd pe mama... nu, nu e mama, e mătușa mea, Morgause, și are în preajmă toți copiii... patru... Ce straniu, cu toții poartă coroane... și mai e unul, el are un pumnal în mână... de ce e atât de tânăr? E fiul ei? Vai, îl va ucide, îl va ucide... vai, nu!

Glasul i s-a transformat în țipăt. Viviane a atins-o pe umăr.

— De ajuns, a spus ea. Morgaine, trezește-te.

Fata și-a scuturat capul ca un câine care se întinde când se trezește.

— Am văzut ceva? a întrebat ea.

Viviane a dat din cap.

— Într-o zi o să deprinzi cum să vezi și să ții minte, a spus ea. Deocamdată e suficient.

Acum era înarmată ca să dea piept cu Uther și Igraine. Lot de Orkney era, din câte știa ea, un bărbat de onoare, și jurase să-i închine spada lui Uther. Dar dacă Uther ar muri fără să lase un urmaș... Morgause născuse deja doi fii și se părea că nu avea să se oprească aici – Morgaine văzuse patru, iar în regatul Orkney

nu-și găseau locul patru prinți. Când vor deveni bărbați, probabil că frații se vor rezezi unul la gâtul altuia. Iar Morgause... Oftând, Viviane și-a amintit ambiția nemăsurată a lui Morgause. Dacă Uther murea fără să aibă urmaș, atunci Lot, căsătorit cu sora reginei, era alegerea firească pentru a prelua tronul. Iar succesiunea va fi Lot ca Mare Rege, iar fiii lui vor moșteni regatele mai mici.

S-ar coborî Morgause într-atât ca să uneltească împotriva unui copil?

Viviane n-ar fi vrut să creadă așa ceva despre copila pe care o hrănise la propriul ei sân. Însă Morgause și Lot, împreună, cu ambiția lor...

Pesemne că era destul de lesne să mituiască un grăjdar sau să strecoare unul dintre propriii lor oameni la curtea lui Uther, cu poruncă să primejduiască viața copilului cât de des se putea. Desigur, nu era chiar ușor să se strecoare neobservat pe lângă credincioasa doică, pentru că aceasta era și doamna de onoare a mamei, dar i se putea da o poțiune sau o băutură mai tare decât de obicei, ca să o amețească, astfel încât ceva ucigător să scape atenției ei treze. Și, indiferent cât de bine ar fi călărit, ar fi fost nevoie de mai multă forță decât a unui copil de șase ani ca să strunească un armăsar care a dat de mirosul unei iepe în călduri.

Toate planurile noastre puteau fi năruite într-o clipă...

La vremea cinei, l-a găsit pe Uther singur la masa cea mare, când vasalii și servitorii își mâncau pâinea cu șuncă la o masă mai scundă din sală. El s-a ridicat și a salutat-o curtenitor.

— Cumnată, Igraine e încă alături de fiul ei; am rugat-o să se ducă la culcare, dar ea a spus că va dormi după ce el se va trezi și o va recunoaște.

— Uther, am stat deja de vorbă cu Igraine.

— Da, am aflat, iar ea a spus că ți-ai dat cuvântul că băiatul va scăpa cu viață. Oare ai procedat cu înțelepciune? Dacă moare...

Chipul lui Uther era tras și cătrănit. Nu părea să fi îmbătrânit de când se căsătorise cu Igraine; avea părul atât de blond, încât nimeni nu putea vedea dacă a încărunțit sau nu, a gândit Viviane. Purta straie bogate, după moda romană, și era bărbierit proaspăt, tot ca romanii. Nu purta coroană, însă în jurul brațelor avea doi șerpi din aur încolăciți și un colan frumos tot din aur.

— De astă dată nu va muri. Mă pricep bine la rănile primite la cap. Iar vătămarile trupești n-au străpuns plămânii. Peste o zi, două, are să alerge din nou.

Trăsăturile lui Uther s-au mai îndulcit nițel.

— Dacă aflu cine a dat drumul acelei iepe... O să-l bat pe băiat de-o să rămână lat pentru că a încălecat pe Thunder!

— N-ar avea niciun rost să procedezi astfel. A plătit cu vârf și îndesat neascultarea și sunt convins că asta îi va servi de lecție pe viitor, a spus Viviane. Însă ai face bine să-l păzești mai bine.

— Nu-l pot supraveghea zi și noapte, a spus Uther, înnegurându-se. Stau departe atât de multă vreme în războaie, și nici nu-l pot lega de fusta doicii lui! A fost cât pe ce să-l pierdem nu cu mult timp în urmă.

— Mi-a povestit Morgaine.

— Nenoroc, asta e. Omul care are un singur fiu stă întotdeauna la mila norocului, a spus Uther. Dar văd că am uitat de buna creștere, cumnată. Vino, așează-te lângă mine și ia din talerul meu, dacă dorești. Știu că Igraine tânjea să te vadă, iar eu i-am îngăduit să trimită un mesager, însă tu ai sosit mai iute decât a visat vreunul dintre noi - o fi adevărat, așadar, că vrăjitoarele de pe Insula Sfântă pot zbura?

Viviane a chicotit.

— Am vrea noi să fie așa! Nu mi-aș fi stricat două perechi de încălțări prin mlaștini! Vai nouă, poporul din Avalon și chiar Merlin trebuie să meargă pe jos sau călare, ca oamenii de rând. A luat o bucată din pâinea de grâu și și-a pus pe ea unt dintr-un blid din lemn. Tu, care porți șerpi de aur pe braț, ar trebui să știi mai bine și să nu dai crezare vorbelor fără temei din vechime! Însă între noi există o legătură. Igraine e fiica mamei mele, iar eu am simțit că are nevoie de mine.

Uther a strâns din buze.

— Am avut destul parte de vise și vrăjitorie, nu le mai vreau amestecate în viața mea.

Aceste vorbe, așa cum fuseseră rostite, au făcut-o pe Viviane să tacă. I-a îngăduit unuia dintre servitori să-i dea niște berbec sărat și a vorbit apoi pe un ton prietenos despre ierburi proaspete și fierte, primele pe anul acela. După ce a ciugulit din mâncare, a lăsat deoparte cuțitul și a spus:

— Oricum aș fi venit încoace, Uther. Norocul m-a împins și am semne că pruncul tău e apărat de Zei, pentru că avem nevoie

de el.

— M-aș lipsi de atâta noroc, a spus Uther, cu glas reținut. Cumnată, dacă ești cu adevărat vrăjitoare, te-aș ruga să-i dai lui Igraine un leac, să nu mai fie stearpă. Când ne-am căsătorit, am crezut că-mi va dăruia mulți copii, pentru că avusese deja o fată cu Gorlois, însă noi nu avem decât unul, care a împlinit deja șase ani.

Stă scris în stele că nu vei mai avea alt fiu. Însă Viviane s-a abținut să spună asta bărbatului din fața ei.

— O să stau de vorbă cu Igraine ca să mă asigur că nu are vreo boală care o împiedică să rămână grea.

— A, rămâne, dar nu poate purta copilul mai mult de o lună sau două, iar cel pe care l-a adus pe lume a sângerat până a murit după ce i s-a tăiat buricul, a spus Uther cu amărăciune în glas. Era și schilod, așa că poate a fost mai bine astfel, dar dacă i-ai putea da vreun farmec să facă un copil sănătos – nu știu dacă mai cred în astfel de lucruri, dar sunt în stare să mă agăț și de ultimul pai!

— Nu cunosc asemenea farmece, a spus Viviane cu sinceră părere de rău față de bărbat. Nu sunt Marea Zeiță, ca să-ți dau sau iau copii, și n-aș face-o nici dacă aș putea. Nu mă pot amesteca în ceea ce a hotărât soarta. Preotul tău nu ți-a spus la fel?

— Ba da, părintele Columba îmi spune mereu să ne supunem voinței Domnului; dar preotul nu are un regat de cârmuit, care ar fi cuprins de haos dacă eu aș muri fără să las un urmaș, a spus Uther. Nu pot să cred că asta este vrerea lui Dumnezeu!

— Nimeni nu știe care este vrerea Lui, a spus Viviane, nici tu, nici eu, nici măcar părintele Columba. Însă mie mi se pare clar, și pentru asta nu e nevoie nici de magie, nici de vrăji, că trebuie să aperi viața micuțului, pentru că el trebuie să ajungă pe tron.

Uther a strâns din buze.

— Dumnezeu să ne păzească de o asemenea soartă, a zis el. Aș suferi de mila lui Igraine și de mila mea dacă fiul ei ar muri – e un copil isteț și promițător – dar nu poate moșteni tronul Marelui Rege al Britaniei. Nu există om pe tot cuprinsul acestui regat care să nu știe că a fost conceput cât Igraine era încă soția lui Gorlois și s-a născut cu o lună mai devreme decât ar fi fost firesc, pentru a fi considerat fiul meu legitim. Adevărat, s-a născut mic și delicat, și se mai întâmplă ca pruncii să iasă din

pântecul mamei înainte de soroc, dar nu pot să le spun asta tuturor celor din regat care au numărat lunile pe degete, înțelegi? Când va crește, va deveni Duce de Cornwall, dar nu pot nădăjdui să-l las rege în locul meu. Chiar dacă o să ajungă mare, ceea ce, având în vedere norocul pe care-l are, nu prea cred.

— Seamănă atât de mult cu tine, a spus Viviane. Crezi că toți curtenii sunt orbi?

— Dar cum să-i conving pe cei care nu calcă la curtea mea? Nu, trebuie să am un urmaș al cărui nume să fie nepătat. Igraine *trebuie* să-mi dăruiască un fiu.

— Să dea Dumnezeu să se întâmple așa, a spus Viviane, dar nu-l poți sili pe Dumnezeu să-ți facă voia, și nici să permiți ca viața lui Gwydion să fie primejdută. De ce nu-l trimiți să fie educat la Tintagel? Va sta foarte departe de acest loc, iar dacă îl încredințezi unui vasal de încredere, dacă îl duci acolo, îi vei convinge pe toți că e cu adevărat fiul Duceului de Cornwall și nu plănuiești să-l faci Mare Rege; așa, probabil că nimeni nu va mai încerca să uneltească împotriva vieții lui.

Uther s-a încruntat.

— Chiar dacă îl trimit tocmai la Roma sau în țara goților, viața lui nu va fi sigură decât după ce Igraine îmi face un alt fiu, a zis el.

— Iar cu primejdiile de pe drum, nici nu se poate, l-a aprobat Viviane. Atunci, eu îți propun altceva. Trimite-mi-l mie, să crească la Avalon. Nimeni nu poate ajunge acolo în afara celor credincioși, care slujesc Insula Sfântă. Fiul meu are deja șapte ani, dar curând îl voi trimite regelui Ban din Britania Mică, pentru a fi instruit cum merită un fiu de sânge nobil. Ban are și el fii, astfel că Galahad nu-i este moștenitor, dar Ban îl recunoaște și i-a dat pământuri și proprietăți și, când va crește, îl va ține la curtea lui ca paj și soldat. La Avalon, fiul tău va învăța tot ce trebuie să știe despre istoria acestui pământ și despre destinul lui... și destinul Britaniei. Uther, niciunul dintre dușmanii tăi nu știe unde se află Avalon, iar acolo nu poate păși nimic.

— Asta l-ar feri de rele. Dar, pe de altă parte, nu se poate. Fiul meu trebuie să fie crescut ca un adevărat creștin; biserica e tot mai puternică. Ea nu va accepta orice rege...

— Parcă spuneai că nu ar putea deveni rege, a zis Viviane

printre buze.

— Mda, există și posibilitatea asta, a spus Uther cu o undă de disperare, dacă Igraine nu-mi dăruiește alt fiu. Dacă va crește printre druizi și farmecele lor, preoții îl vor considera nelegiuit.

— Uther, ți se pare cumva că eu sunt nelegiuită? Ori că Merlin e nelegiuit?

Și spunând acestea, l-a privit direct în ochi, iar el și-a plecat capul.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci, de ce nu vrei să-l încredințezi pe fiul lui Igraine înțelepciunii lui și a mea?

— Pentru că nici eu nu am încredere în magia Avalonului, a spus Uther într-un târziu. Cu un gest agitat, și-a atins șerpia tatuată pe brațe. Pe insula aceea am văzut lucruri care l-ar face pe orice bun creștin să pălească – iar până când va crește el, tot poporul acestei insule va deveni creștin. Nu este nevoie de un rege care să deprindă asemenea învățăături.

Viviane a simțit că plesnește de furie. *Neghiobule, eu și Merlin te-am pus pe tron, iar nu preoții și episcopii tăi creștini.* Dar nu ar fi avut nimic de câștigat dacă se certa cu el.

— Uther, faci așa cum te îndeamnă conștiința. Dar te rog să-l trimiți undeva pentru învățătură și să nu dezvălui nimănui acel loc. Dă de înțeles că îl duci undeva să fie crescut ca orice alt copil, departe de măgulirile de care se bucură un prinț la curte – asta se face destul de des – și lasă lumea să creadă că va merge în Britania Mică, la curtea lui Ban, unde are veri. Și să-l încredințezi unuia dintre vasalii tăi mai săraci – poate vreunui curtean mai vechi de-al lui Ambrosius: Uriens, Ectorius, cineva foarte modest, dar de mare încredere.

Uther a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Îi va fi greu lui Igraine să se despartă de copil, a zis el, dar un prinț trebuie instruit ca să își urmeze destinul și școlit în ale militariei. Nici măcar ție, cumnată, n-o să-ți spun unde va pleca.

Viviane a surâs discret, gândindu-se: *Chiar îți închipui că poți ascunde un secret față de mine, dacă vreau să-l aflui?* Cu toate acestea, și-a înfrânat impulsul de a rosti asemenea cuvinte cu voce tare.

— Mai am a-ți cere o favoare, cumnate, a zis ea. Încredințează-mi-o pe Morgaine să o educ la Avalon.

Uther a privit în gol câteva clipe, apoi a scuturat din cap.

— Nu se poate.

— Ce este imposibil pentru un Mare Rege, Pendragon?

— Morgaine are două căi de ales, a spus Uther. Trebuie să se căsătorească cu un bărbat care să-mi jure credință, unul în care să mă încred. Ori, dacă nu pot găsi un asemenea aliat puternic pentru a i-o da de soață, va merge la mănăstire. În regatul acesta, ea nu trebuie să dea naștere unei spițe de Cornwall.

— Nu mi se pare suficient de pioasă ca să devină o măicuță bună.

Uther a ridicat din umeri.

— Pentru dota pe care i-o voi da, orice mănăstire va fi fericită să o primească.

Brusc, Viviane s-a înfuriat. L-a ținut pe Uther cu privirea și i-a zis:

— Și-ți închipui că vei putea păstra multă vreme regatul fără bunăvoința triburilor? Uther, ele nu se sinchiesc de Hristos al vostru și nici de religia voastră. Ele privesc cu speranță spre Avalon, iar când aceste... A întins degetul, atingând pe rând tatuajele de la încheieturile mâinilor lui. Uther s-a tras înapoi, însă ea a urmat: Când ți-au fost făcute aceste semne pe brațe, triburile au jurat să se supună lui Pendragon. Dacă Avalonul își retrace ajutorul – pe cât de sus te-am așezat, pe atât de jos te putem aduce, Uther.

— Frumoase vorbe-mi spui, doamnă. Dar îți poți duce la îndeplinire o asemenea amenințare? Ai face asta pentru o fată, ba chiar pentru fiica ducelui de Cornwall?

— Nu mă pune la încercare, i-a răspuns ea, fără să clipească.

De astă dată el nu și-a mai plecat privirea; se înfuriase într-atât încât o confrunța ca pe un egal, iar ea a gândit: *Zeită! Dacă aș fi fost cu zece ani mai tânără, cum ar fi domnit acest bărbat alături de mine!* De când se știa, nu întâlnise decât unul sau doi bărbați care să-i fie pereche ca tărie; iar Uther era un oponent pe măsura cerbiei ei. Iar el așa trebuia să fie ca să poată păstra regatul unit până când regele predestinat avea să ajungă la vârsta bărbăției. Nu putea primejdui acest lucru nici măcar de dragul lui Morgaine. S-a gândit însă că va reuși să-l aducă pe drumul cel bun, al rațiunii.

— Uther, ascultă-mă. Fata asta are darul Viziunii; s-a născut cu el. Este imposibil să fugă din calea Nevăzutului, care o va urmări oriunde s-ar duce, iar jucându-se cu asemenea lucruri, va

ajunge să fie hulită ca vrăjitoare și disprețuită. Asta vrei să se întâmple cu o prințesă de la curtea ta?

— Te îndoiești de priceperea lui Igraine de a crește o fiică așa cum trebuie pentru a deveni o creștină? În cel mai rău caz, îndărătul zidurilor unei mănăstiri nu va putea face niciun rău.

— Nu! a exclamat Viviane, atât de tare încât unii dintre oamenii aflați în sala mică și-au ridicat capetele și au privit spre ea. Uther, fata e născută să devină preoteasă. Dacă o azvârli într-o mănăstire de maici, va suferi ca o pasăre de mare ținută în cușcă. Ești în stare să trimiți copila lui Igraine la moarte sau la o suferință de o viață? Eu cred cu tărie – și am vorbit și cu fata – că acolo și-ar pune capăt zilelor.

Și-a dat seama că argumentul ei îl convinsese, de aceea a insistat.

— E născută pentru asta. Îngăduie-i să se instruiască bine pentru a-și folosi darul. Uther, e atât de fericită aici, sau înseamnă o podoabă atât de prețioasă la curtea ta, încât nu te înduri să o vezi plecată?

Încet, el a clătinat din cap.

— Am încercat să o iubesc de dragul lui Igraine. Dar fata este... neobișnuită, a zis el. Morgause avea obiceiul să o întărate spunând că face parte din spița spiridușilor, iar dacă nu aş ști cine-i sunt părinții, negreșit aş crede asta.

Viviane a zâmbit din colțul buzelor.

— Adevărat. Seamănă cu mine și cu mama noastră. Nu e făcută pentru mănăstire și nici pentru clopotele bisericilor.

— Dar cum îi pot lua ambii copii lui Igraine deodată? a întrebat Uther cu un aer deznădăjduit? Acest lucru a făcut-o și pe Viviane să simtă o înțepătură de durere, aproape de vinovăție, însă a făcut un gest din cap.

— Și Igraine este născută să fie preoteasă. Își va îndura soarta, Uther, așa cum și tu o vei suporta pe a ta. Iar de te temi de mânia preotului curții tale, a adăugat ea, dând cu șiretenie o lovitură la întâmplare și observând în ochii lui că nimerise bine, atunci nu spune nimănui unde o trimiți pe fată. Dacă voiești, dă de înțeles că ai trimis-o să fie educată într-o mănăstire. Ea e prea înțeleaptă și prea serioasă ca să țină la obiceiurile curtene, la micile flirturi și la trăncăneala obișnuită a femeilor. Iar Igraine, dacă va cunoaște că amândoi copiii sunt fericiți și păziți cum se cuvine, crescând așa cum le este hărăzit, va fi mulțumită

avându-te pe tine.

Uther și-a lăsat capul în pământ.

— Așa să fie, a încuviințat el. Băiatul va fi crescut de vasalul meu cel mai de încredere și mai puțin cunoscut – dar cum să-l trimit acolo fără să afle careva? Primejdia nu-l va urmări până acolo?

— Îl poți trimite pe căi ascunse, sub o mică vrajă, așa cum ai ajuns și tu la Tintagel, a spus Viviane. În mine nu te încrezi, dar în priceperea lui Merlin ai încredere?

— Îmi pun capul pentru el, a spus Uther. Să-l ia Merlin pe băiat. Și tot el să o ducă și pe Morgaine până la Avalon. Apoi și-a lăsat capul între palme, ca și cum povara ce-l apăsa era prea greu de îndurat. Ești tare înțeleaptă, a zis el, și a ridicat capul, privind-o cu o ură sănătoasă. Mai bine erai o femeie proastă pe care să o pot disprețui, fir-ai să fii de blestemată!

— Dacă preoții tăi nu se înșală, a spus Viviane netulburată, sunt deja blestemată, așa că nu mai e nevoie să te ostenești.

11

Când au ajuns în apropierea Lacului, soarele era pe asfințite. Viviane s-a răsucit pe spinarea poneiului ca să o privească pe Morgaine, care călărea puțin în urma ei. Chipul fetei era tras de oboseală și foame, dar nu se plânsese, iar Viviane, care grăbise în mod deliberat ritmul călătoriei, pentru a-i pune la încercare tăria, era mulțumită. Viața unei preotese de Avalon nu era ușoară, iar ea trebuia să se asigure că Morgaine putea face față eforturilor și greutăților. Și-a silit poneiul să rărească pasul și a lăsat-o pe Morgaine să ajungă în fața ei.

— Acolo se află Lacul, a spus ea. Nu mai avem mult și ajungem la adăpost, unde vom găsi un foc, mâncare și băutură.

— Mă voi bucura de toate trei, a zis Morgaine.

— Ai obosit?

— Puțin, a confirmat fata cu oarecare teamă în glas, dar îmi pare rău că s-a sfârșit călătoria. Îmi place să văd lucruri noi și până acum nu am mai fost nicăieri.

Au oprit caii la marginea apei, și Viviane a încercat să vadă malul binecunoscut așa cum apărea el unui străin de acele locuri – apele de un cenușiu murdar ale Lacului, trestii înalte mărginind malul, norii joși și smocurile de vegetație acvatică

străpungând luciul apei. Era o scenă liniștită, iar Viviane a auzit gândurile fetei: *E singurătate aici, întuneric și trist.*

— Cum ajungem la Avalon? Nu văd niciun pod – doar nu vom pune caii să înoate? a întrebat-o Morgaine, și Viviane, amintindu-și cum trebuiseră să traverseze înot un râu umflat de ploile de primăvară, s-a grăbit să o liniștească.

— Nu, o să chem luntrea.

Și-a ridicat ambele brațe ca să-și acopere fața și să alunge orice imagine și sunet nedorite și a trimis chemarea mută. După câteva momente, pe suprafața tot mai întunecată a lacului a apărut o luntre cu bordul jos. Având o pânză neagră cu argintiu desfășurată la unul dintre capete, aluneca atât de tăcut, încât părea să plutească puțin pe deasupra apei, asemenea unei păsări de baltă – nu se auzea scârțâitul vâslelor, însă când s-a apropiat, au văzut vâslașii muți, mânuind ramele fără să stârnească stropi și fără să scoată un sunet. Erau bărbați scunzi și bruneți, pe jumătate dezgoliți, având desene magice tatuate pe piele cu suc albastru de drobușor, iar Viviane a observat că Morgaine a făcut ochii mari văzându-i, dar nu a scos o vorbă.

Acceptă toate astea cu calm, a gândit Viviane. E îndeajuns de tânără ca să nu perceapă misterul a ceea ce facem; într-un fel sau altul, trebuie să o ajut să fie conștientă de asta.

Omuleții tăcuți au adus barca la mal, legând-o cu o frânghie lucrată ciudat din trestii împletite. Viviane i-a făcut semn fetei să descalece, apoi caii au fost urcați în luntre. Ca să o ajute la urcare, unul dintre bărbați i-a întins mâna lui Morgaine, care se aștepta probabil ca omul să fie pe jumătate o nălucă, însă i-a simțit mâna bătucită, tare ca lemnul. Apoi, Viviane și-a ocupat locul la prova, iar luntrea s-a desprins de mal și, încet și tăcută, a început să plutească pe lac.

În fața lor se zărea Insula cu turnul înalt, închinat Sfântului Mihail; deasupra apei mute, dangătul clopotelor bisericii a bătut moale pentru rugăciunea de seară. Din obișnuință, Morgaine și-a făcut semnul crucii, iar unul dintre bărbați i-a aruncat o privire atât de încruntată, încât ea a tresărit și a lăsat mâna să-i cadă. În vreme ce luntrea trecea prin apă printre trestiile înalte, a reușit să distingă zidurile bisericii și mănăstirii. Viviane a simțit teama izbucnind brusc în ființa fetei – mergeau, de fapt, pe Insula Preoților, unde zidurile mănăstirii de maici aveau să o țină pe veci departe de lume?

— Mătușă, mergem la biserica de pe Insulă?

— Nu ajungem acolo, i-a răspuns Viviane cu seninătate, cu toate că e adevărat că orice călător de rând – ori chiar tu, dacă pornești pe Lac singură – nu poate atinge nicicum Avalonul. Ai răbdare și nu mai pune întrebări; cam asta îți va fi soarta cât timp vei învăța aici.

Dojenită, Morgaine a tăcut. Rămăsese însă cu ochii mari de teamă.

— Seamănă cu povestea aceea a luntrei spiridușilor, care pornește de la insulele Țării Tinereții... a spus ea cu glas scăzut.

Viviane nu a luat-o în seamă. S-a ridicat la proră, respirând adânc, invocându-și puterile pentru fapta magică pe care avea să o îndeplinească; vreme de o clipă s-a întrebat dacă va mai reuși acel lucru. *Am îmbătrânit, s-a gândit ea cu spaimă, și totuși va trebui să trăiesc până când Morgaine și fratele ei vor crește mari. Pacea acestor tărâmurii depinde de ceea ce pot face ca să-i țin departe de primejdii!*

A alungat acel gând; îndoielile puteau ucide. A ținut să-și aducă aminte că făcuse asta aproape în fiecare zi de când se știa matură, iar acum i se părea un lucru atât de firesc, încât ar fi fost în stare să-l facă și în somn sau pe patul de moarte. A rămas neclintită, cuprinsă de încordarea magiei, apoi și-a întins brațele cât a putut, ridicându-le deasupra capului, cu palmele spre cer. După aceea, cu o expirație grăbită, le-a coborât – și o dată cu ele cețurile au coborât, astfel că imaginea bisericii s-a șters, dimpreună cu malurile Insulei Preoților și chiar cu Tor-ul. Luntrea a lunecat mai departe prin ceața groasă, impenetrabilă, neagră precum noaptea din jurul lor, iar în întuneric a auzit-o pe Morgaine respirând iute, ca o mică viețuitoare înspăimântată. A început să vorbească pentru a o liniști că nu avea motive de teamă – apoi în mod voit a lăsat-o în pace. Acum Morgaine era o preoteasă-ucenic și trebuia să învețe cum să-și înfrângă spaimile, tot astfel cum învinsese oboseala, greutatea și foamea.

Luntrea a început să alunece prin cețuri. Cu grăbire și siguranță – pentru că nu mai existau alte ambarcațiuni pe lac – luntrea a înaintat prin umezeala densă, care pătrundea în straie; Viviane a simțit picăturile minuscule pe păr și sprâncene, prin șalul din lână. Cuprinsă de frig, Morgaine a început să tremure.

Apoi, ca și cum cineva ar fi tras o cortină, ceața s-a mistuit și

dinaintea lor a apărut o porțiune de apă luminată de soare și un mal înverzit. Tor se afla acolo, dar Viviane a auzit-o pe față scoțând o exclamație mută de uimire. Deasupra Tor-ului se găsea un cerc din pietre așezate în picioare, strălucitoare în razele soarelui. Spre el ducea marele drum al procesiunilor șerpuiind în spirală în jurul dealului imens. La poalele Tor-ului se găseau clădirile unde erau găzduiți preoții, iar pe povârnișuri se vedeau Fântâna Sacră și luciul argintiu și orbitor al lacului-oglină de dedesubt. De-a lungul malului se întindeau livezile de meri și, dincolo de ele, stejarii falnici, cu mlădițe aurii de vâsc atârând de ramurile lor.

— E frumos... a șoptit Morgaine, iar Viviane a perceput în glasul ei un respect amestecat cu teamă. Doamnă, e adevărat?

— Mai adevărat decât orice alt loc pe care l-ai văzut, i-a spus Viviane, și curând îl vei cunoaște.

Luntrea s-a deplasat către mal și chila ei s-a hârșăit de fundul nisipos; vâslașii cei tăcuți au legat-o cu frânghia și au ajutat-o pe Doamnă să coboare pe uscat. Apoi au condus caii de dârlogi până pe mal, iar Morgaine a fost lăsată să coboare singură.

Nu avea să uite nicicând prima imagine a Avalonului în lumina apusului. Peluzele înverzite coborau până la tivul de trestii de-a lungul apei, iar pe ape alunecau, mute ca și luntrea, câteva lebede. Mai jos de pâlcurile de stejari și meri se înălța o clădire scundă din piatră cenușie, iar Morgaine a văzut siluete înveșmântate în alb pășind încet de-a lungul promenadei cu coloane. De undeva, foarte încet, a auzit acorduri de harpă. Razele joase, înclinate, ale soarelui – putea fi același soare pe care îl cunoștea ea? — inundau peisajul cu aur și tăcere, iar ea a simțit un nod în gât și lacrimi în ochi. S-a gândit, fără să-și dea seama de ce: *Am venit acasă*, cu toate că-și petrecuse toată viața la Tintagel și Caerleon și nu văzuse niciodată acel tărâm de basm.

Viviane a dat porunci privind caii și s-a întors din nou către Morgaine. A văzut privirea plină de reverență și uimire pe fața fetei și nu a scos nicio vorbă până când Morgaine nu a respirat tremurător, ca și cum tocmai s-ar fi trezit din somn. Femeile, purtând rochii vopsite în culori închise și surtuce din piele de căprioară, unele dintre ele având câte o lună în creștere tatuată cu albastru între sprâncene, au coborât poteca spre ele; unele semănau cu Morgaine sau chiar cu Viviane, scunde și brunete,

născute din poporul pict, însă câteva erau înalte și zvelte, cu păr blond sau roșcat, și mai erau două sau trei care aveau trăsăturile inconfundabile ale strămoșilor romani. Ele s-au înclinat în fața Viviane cu un respect mut, iar ea a ridicat o mână în semn de binecuvântare.

— Aceasta mi-e ruda, a spus Viviane. O cheamă Morgaine. Va fi una dintre voi. Luați-o cu voi...

Apoi a privit-o pe față, care stătea tremurând în timp ce soarele scobora, iar înserarea cădea cu repeziciune, alungând culorile fantastice ale peisajului. Copila era ostenită și înspăimântată. O așteptau destule încercări și chinuri; nu trebuia să le cunoască de îndată.

— Măine, i-a spus ea lui Morgaine, o să mergi la Casa Fecioarelor. Acolo nu ia nimeni în seamă că-mi ești rudă și prințesă, nu vei avea niciun nume și nu te vei bucura de favoruri pe care nu ți le vei fi câștigat. Însă, doar în seara asta, vei merge cu mine; nu am avut multă vreme să stăm de vorbă cât a ținut călătoria.

Morgaine a simțit că i se înmoaie genunchii de ușurare. Femeile din fața ei, toate necunoscute și cu straiile lor neobișnuite și semnele albastre pe frunte, o speriau mai mult decât toată curtea lui Uther. A văzut-o pe Viviane făcându-le femeilor semne să se îndepărteze, iar preotesele – pentru că probabil asta erau – s-au întors și au plecat. Viviane i-a întins o mână, iar Morgaine i-a prins-o, simțind degetele femeii liniștitor de reci și de ferme.

Viviane redevenise ruda pe care o știa, însă, în același timp, era cea care avusese puterea înfricoșătoare de a face cețurile să coboare. Morgaine a simțit din nou impulsul de a-și face semnul crucii și s-a întrebat dacă nu cumva tot acel tărâm nu avea să dispară așa cum spunea părintele Columba că toată lucrarea diavolului și vrăjitoria trebuiau să dispară la acel semn.

Însă nu și-a făcut cruce; și-a dat seama dintr-o dată că nu va mai face asta niciodată. Lumea *aceea* rămăsese pe vecie în urma ei.

La marginea livezii de meri, între doi pomi care tocmai înfloriseră, se înălța o căsuță din împletituri și lut. Înăuntru ardea un foc, iar o femeie – la fel ca celelalte pe care le văzuse, îmbrăcată cu rochie întunecată și surtuc din piele de căprioară – le-a salutat cu o plecăciune mută.

— Să nu-i vorbești, i-a spus Viviane. A făcut jurământul tăcerii. E o preoteasă în cel de-al patrulea an de pregătire și o cheamă Raven.

În liniște, Raven a luat hainele Viviane și încălțărilor noroite și uzate de atâta drum; la un semn al Viviane, a făcut același lucru și pentru Morgaine. Apoi le-a adus apă de spălat, iar mai târziu, mâncare – pâine din orz și carne uscată. De băut au primit doar apă, dar era proaspătă și plăcută la gust, deosebindu-se de orice altă apă pe care Morgaine o băuse până atunci.

— Apă din Fântâna Sacră, i-a explicat Viviane. Aici nu bem altceva; te face să ai privirea limpede și viziuni. Iar mierea vine din stupii noștri. Mănâncă-ți carnea și bucură-te de ea, pentru nu vei mai gusta așa ceva în anii ce vin; preotesele nu primesc carne decât după ce-și termină ucenicia.

— De ce, doamnă? (Morgaine nu i se putea adresa cu „mătușă” sau „rudă”.) Între ea și numele familiare se așezase imaginea siluetei aidoma unei Zeițe care invocase cețurile. Este rău să mănânci carne?

— Sigur că nu, și va veni și ziua când vei putea mânca orice. Dar o hrană fără carne te ridică pe o treaptă înaltă de conștiință și de asta ai nevoie cât înveți să folosești Viziunea și să-ți controlezi puterile magice, în loc să-ți poruncească ele. Așa cum fac și druzii în primii ani de pregătire, preotesele mănâncă doar pâine și fructe, iar uneori puțin pește din lac și beau doar apă din Fântână.

— Doamnă, la Caerleon ai băut vin, a spus Morgaine cu sficiune.

— Desigur, și tu vei putea face la fel când vei cunoaște momentele potrivite când să mănânci și să bei, dar și perioadele când trebuie să te înfrânezi, i-a răspuns Viviane cu fermitate.

Asta a redus-o la tăcere pe Morgaine, așa că a continuat să mănânce pâine cu miere. Dar, deși îi era foame, mâncarea părea să i se oprească în gât.

— Te-ai săturat? a întrebat-o Viviane. Bine, dă-i farfuriile lui Raven; acum trebuie să dormi, copilă. Dar mai rămâi lângă mine puțin în fața focului ca să stăm de vorbă, pentru că mâine Raven te va duce la Casa Fecioarelor și nu mă vei mai vedea decât la vremea riturilor, până ce vei crește ca să-ți iei locul alături de preotesele mai în vârstă, ca să dormi în casa mea și

să mă îngrijești ca servitoare. Iar atunci și tu vei fi sub jurământ să stai mută și nici nu vei vorbi, nici nu vei răspunde. Însă în noaptea asta îmi ești rudă, fiindcă nu ai făcut jurământul față de Zeiță și mă poți întreba tot ce poțezi.

A întins mâna, iar Morgaine i s-a alăturat pe banca din fața focului. Viviane s-a întors către ea și i-a spus:

— Morgaine, vrei să-mi scoți acul din păr? Raven s-a dus la odihnă și nu aș vrea să o mai tulbur acum.

Morgaine a tras acul sculptat în os din părul femeii și, cu un fâsâit, lung și negru, presărat cu fire albe pe la tâmpile, acesta s-a despletit și i-a căzut pe umeri. Viviane a suspinat și și-a întins picioarele goale către foc.

— E plăcut să te afli din nou acasă – am călătorit mult prea mult în ultimii ani, a spus ea, și nu mai sunt atât de puternică pentru a găsi o plăcere în asta.

— Ai spus că pot să-ți pun întrebări, a spus Morgaine timidă. De ce unele femei au semne albastre pe frunte și altele nu?

— Luna în creștere este un semn că au jurat credință Zeiței, să trăiască și să moară după voința ei, a spus Viviane. Cele care sunt aici doar pentru a învăța să aibă Viziuni nu depun un asemenea jurământ.

— Iar eu voi depune jurământul?

— Asta tu hotărăști. Zeița îți va spune dacă dorește să te atingă. Doar creștinii folosesc mănăstirile de maici ca pe niște gropi de gunoi pentru fiicele și vădulele nedorite.

— Dar cum voi ști dacă Zeița mă vrea?

Pe întuneric, Viviane a zâmbit.

— Te va chema cu o voce pe care nu ai cum să o confunzi. Dacă-i auzi chemarea, nu există loc pe lume în care să te ascunzi.

Morgaine s-a întrebat în sinea ei dacă și Viviane jurase astfel, dar i-a fost teamă să o spună cu voce tare. *Sigur! Doar e Marea Preoteasă, Doamna de Avalon...*

— Așa am jurat, a spus încet Viviane, cu priceperea ei de a răspunde la întrebări nerostite, dar semnul s-a șters cu vremea, cred că se mai vede ceva undeva sus, pe frunte.

— Da, se zărește... Și ce înseamnă să fii jurată Zeiței, doamnă? Cine este această Zeiță? I-am întrebat odată pe părintele Columba dacă Dumnezeu mai are și alte nume, iar el mi-a zis că nu, există doar un Nume care ne poate mântui, iar

acela este Iisus Hristos, numai că... Temătoare, s-a oprit. Nu știu mai nimic despre astfel de lucruri.

— Conștiința că ești neștiutoare este începutul înțelepciunii, a spus Viviane. Apoi, după ce începi să înveți, nu va trebui să uiți toate lucrurile pe care crezi că le cunoști. Dumnezeu are multe nume, dar pretutindeni este Unul; și astfel, când te rogi la Maria, mama lui Iisus, te rogi, fără să-ți dai seama, la Muma Lumii într-una din multele ei forme. Dumnezeu al preoților și Marele Unu al druzilor este unul și același Unu, și de aceea Merlin își găsește uneori locul printre sfinții creștini ai Marelui Rege; el știe, chiar dacă ei nu știu, că Dumnezeu este Unul.

— Mama mi-a spus că mama ta a fost preoteasă înaintea ta...

— Adevărat, dar nu e o problemă doar de sânge. Mai curând așa spune că am moștenit darul Viziunii de la ea și m-am jurat Zeiței prin propria voință. Zeița nu a chemat-o pe mama ta și nici pe Morgause. De aceea am trimis-o pe Igraine să se căsătorească cu tatăl tău, iar apoi cu Uther, iar Morgause s-a măritat așa cum a hotărât regele. Căsătoria lui Igraine a slujit pe Zeiță; asupra lui Morgause, ea nu a avut nicio putere să o cheme.

— Înseamnă că preotesele chemate de Zeiță nu se căsătoresc niciodată?

— De obicei, nu. Ele nu jură credință nici unui bărbat, decât la Mariajul Sacru, unde preotul și preoteasa se unesc drept simbol al lui Dumnezeu, iar Zeița și copiii născuți astfel nu sunt copii unui muritor, ci ai Zeiței. Acesta este un Mister, și vei învăța despre asta la vremea potrivită. Așa m-am născut eu și nu am tată pământesc...

Morgaine a rămas cu privirea ținută la ea și a întrebat în șoaptă:

— Să înțeleg că... că mama ta a mers cu un Zeu?

— Nu, sigur că nu. Doar cu un preot, care a stat în umbra puterii lui Dumnezeu; probabil un preot al cărui nume nu l-a aflat niciodată, pentru că în acel moment, Dumnezeu s-a coborât în el și l-a posedat, astfel că bărbatul a fost uitat și necunoscut.

Chipul ei a rămas distant, pentru că-și amintise multe lucruri; Morgaine le-a văzut derulându-se pe fruntea ei. Părea că flăcările focului desenau imagini în încăpere, silueta măreață a Celui cu Coarne... Brusc, s-a cutremurat și și-a strâns mantia în

jurul trupului.

— Ești ostenită, copila mea? Ar trebui să dormi.

Dar Morgaine rămăsese tot curioasă.

— Te-ai născut la Avalon?

— Da, cu toate că am fost zămislită pe Insula Druzilor, departe la miazănoapte, în Insule. Iar când am crescut, Zeița m-a atins – prin vinele mele curgea sânge de preoteasă, la fel cum cred și despre tine, copilă.

Își păstrase glasul rece; s-a ridicat și a privit fix la foc.

— Încerc să-mi aduc aminte câți ani au trecut de când am venit aici cu bătrâna... Luna era mai departe spre miazăzi atunci, pentru că era vremea recoltei, iar zilele întunecate ale Samhain-ului se apropiau; noaptea azeam lupii, iar zăpada era mare și am stat flămânzi aici, pentru că nimeni nu putea ieși prin viscol, iar unii copii hrăniți la sân au murit pentru că mamele lor nu au mai avut lapte... Apoi lacul a înghețat și ni s-au adus merinde cu săniile. Atunci eram fecioară, nici nu-mi crescuseră sânii, iar acum sunt bătrână, o babă... atâtea ani au trecut de atunci, copilă.

Morgaine a simțit mâna femeii tremurând; a strâns-o tare într-a ei. După o clipă, Viviane a tras fata lângă ea și s-a ridicat ținându-și brațele în jurul taliei ei.

— Atâtea luni, atâtea solștiții... iar acum mi se pare că Samhain urmează imediat după sărbătoarea de Beltane și vine mai iute decât luna plină pe vremea când eram tânără. Și tu vei ședea aici dinaintea focului și vei îmbătrâni – doar dacă Mama nu are cumva altă misiune pentru tine... Oof, Morgaine, Morgaine, micuțo, trebuia să te las la casa mamei tale...

Morgaine și-a azvârlit brațele în jurul preotesei și a strâns-o.

— Nu puteam rămâne acolo! mai bine muream...

— Știam asta, a spus Viviane cu un oftat. Cred că Mama și-a lăsat mâna asupra ta, copilă. Numai că tu vii de la o viață de huzur la o viață grea și amară, Morgaine, și s-ar putea să-ți dau sarcini la fel de crude ca acelea pe care Marea Mamă mi le-a încredințat mie. Acum îți închipui că vei învăța doar să te slujești de Viziune și că vei trăi pe frumosul tărâm al Avalon-ului, dar nu-i tocmai lesne să intri în voia lui Ceridwen, fiica mea; Ea nu e numai Marea Mamă a Iubirii și Nașterii, ci și Doamna Întinericului și Morții. Oftând, a mângâiat părul moale al copilei. Ea este și Morgaine, mesagera luptei, Marele Corb... Of,

Morgaine, mai bine erai copilul meu, dar chiar și așa nu te-aș fi putut cruța, trebuie să te folosesc în slujba ei, așa cum am fost folosită și eu. A lăsat capul în jos, și l-a așezat pe umărul firav al fetei. Crede-mă că te iubesc, Morgaine, pentru că va veni o vreme când mă vei urî la fel de mult precum mă iubești acum...

Morgaine a căzut brusc în genunchi.

— Niciodată, a șoptit ea. Sunt în mâinile Zeiței... și ale tale...

— Să te ajute Zeița să nu regreți aceste vorbe, a spus Viviane. Apoi și-a întins mâinile către foc. Erau mici, dar puternice, puțin umflate de vârstă. Cu aceste mâini am adus copii pe lume; și am văzut și sângele unui bărbat scurgându-se din pricina lor. O dată, am trădat un bărbat care și-a pierdut viața, un bărbat pe care l-am ținut în brațe și pe care jurasem să-l iubesc. Am distrus pacea mamei tale, iar acum i-am luat copiii. Nu mă urăști și nu te temi de mine, Morgaine?

— Mă tem de tine, a spus fata, încă stând în genunchi la picioarele ei, iar chipul ei mic și întunecat a fost iluminat de flăcări, dar nu te-aș putea urî.

Viviane a oftat din rărunchi, alungând orice spaime și previziuni.

— Dar nu de mine trebuie să te temi, ci de ea. Amândouă suntem în mâinile ei, copilă. Virginitatea ta este sacră pentru Zeiță. De aceea, trebuie să ți-o păstrezi până când Mama își va face cunoscută voința.

Morgaine și-a pus mânuțele peste mâinile Viviane.

— Așa să fie, a șoptit ea. Jur că așa va fi.

A doua zi, s-a dus la Casa Fecioarelor și a rămas acolo vreme de mulți ani.

Vorbește Morgaine...

Cum să scrii despre felul în care cineva devine preoteasă? Ce nu se vede este un adânc secret. Cele care au parcurs drumul știu, iar cele care nu l-au urmat nu vor ști niciodată, deși eu ar trebui să consemnez toate lucrurile interzise. Sărbătoarea de Beltane a venit și a plecat de șapte ori; de șapte ori iernile ne-au făcut să ne zgribulim de frig. Viziunea a venit lesne; Viviane îmi spusese doar că fusesem născută să devin preoteasă. Nu la fel de ușor mi-a fost să o chem atunci când voiam și numai când o doream, precum și să închid porțile Viziunii când nu se cuvenea

să văd.

Cel mai greu mi-a fost să deprind micile farmece, silindu-mi mintea ca mai întâi să cutreiere pe cărări nebătute. Să invoc focul și să-l fac să crească la porunca mea, să invoc cețurile, să aduc ploaia – toate astea erau lucruri simple, dar mai greu era să știu când să aduc ploaia sau ceața și când să las asta în voia Zeilor. Au fost și alte lecții, la care cunoștințele mele legate de Viziune nu mi-au slujit defel: toată știința ierburilor și știința leacurilor, descântecece lungi, din care niciun cuvânt nu poate fi încredințat scrisului, pentru că în ce fel poate știința Celor Mari să fie pusă pe ceva făcut de mâna omului? Unele dintre lecții au devenit momente de bucurie, pentru că mi s-a îngăduit să învăț a cânta la harpă și să-mi alcătuiesc una cu mâna mea, slujindu-mă de lemn sfințit și mașele unui animal ucis într-un ritual; iar unele lecții m-au îngrozit.

Cel mai greu dintre toate a fost, probabil, să privesc înăuntrul meu, sub efectul licorilor care desprindeau mintea de trup, când vărsăm și-mi era rău, în vreme ce mintea mea plutea eliberată dincolo de hotarele timpului și spațiului, și să citesc în pagini lucruri legate de trecut și viitor. Dar despre asta nu voi spune nicio vorbă. În cele din urmă, nu uit ziua când am fost azvârlită afară din Avalon îmbrăcată doar în lenjerie, și fără nicio armă în afara micului pumnal pe care îl poartă orice preoteasă, ca să mă întorc singură – asta, dacă eram în stare. Știam că, dacă nu voi reuși, mă vor jeli ca pe o moartă, dar porțile nu aveau să mi se mai deschidă în față decât dacă puteam să le fac să se dea în lături la voința și porunca mea. Iar când cețurile s-au strâns în jurul meu, am rătăcit îndelung pe malurile necunoscute ale lacului, auzind doar dangățul clopotelor și lălăitul întristător al călugărilor. Și, într-un târziu, am răzbătut prin cețuri și am chemat-o, cu picioarele pe pământ și capul printre stele, întinzându-se de la un capăt la celălalt al orizontului, și am strigat cu forță marele cuvânt al Puterii...

Iar cețurile s-au despicat și atunci am văzut dinainte-mi același mal înșorit unde Doamna mă adusese în urmă cu șapte ani și am pus piciorul pe pământul solid al propriului meu cămin, și am plâns așa cum făcusem prima oară când, o copilă speriată, ajunsesem acolo. Iar când semnul lunii în creștere mi-a fost făcut deasupra ochilor chiar de mâna Zeiței... Dar acesta este un Mister despre care mi se interzice să vorbesc. Cei care

și-au simțit fruntea arzând sub sărutul lui Ceridwen știu despre ce vorbesc acum.

Iar în a doua primăvară de după aceasta, când am fost scutită de jurământul tăcerii, Galahad, care știa cum să lupte împotriva saxonilor sub comanda tatălui său, regele Ban al Britaniei Mici, s-a reîntors la Avalon.

12

Preotesele care depășeau un anumit rang o slujeau pe rând pe Doamna Lacului, iar în anotimpul în care aceasta era foarte ocupată cu pregătirile pentru apropiata sărbătorire a solstițiului de vară, una dintre ele dormea tot timpul în căsuța din împletituri din nuiele și lut, astfel ca Doamna să aibă la dispoziție pe cineva zi și noapte. Era atât de devreme încât soarele încă stătea ascuns în ceață la marginea orizontului când Viviane a intrat în cealaltă încăpere, unde dormea cea care o slujea, și i-a făcut ușor semn pentru a o trezi.

Femeia s-a ridicat în capul oaselor în pat și și-a tras cu grăbire surtucul din piele de căprioară peste cămașa de noapte.

— Spune-le luntrașilor să fie gata. Și apoi mergi și anunț-o pe ruda mea Morgaine să vină să mă slujească.

Câteva minute mai târziu, Morgaine s-a oprit respectuoasă în pragul încăperii unde Viviane stătea în genunchi să aranjeze focul. Nu a scos niciun sunet; după nouă ani de pregătire în arta de preteasă, se mișca atât de tăcut, încât nu i se auzeau nici pașii, nici aerul nu se clintea la trecerea ei. Dar după atâția ani, obiceiurile îi erau atât de cunoscute că nu a rămas surprinsă când Viviane s-a întors de îndată ce ea a ajuns la ușă și i-a spus:

— Intră, Morgaine.

Încălcând oarecum obiceiul, Viviane nu a invitat-o pe ruda de sânge să șadă, ci a lăsat-o să aștepte în picioare, privind-o cu seninătate vreme de câteva clipe.

Morgaine nu era nicidecum înaltă, iar în anii petrecuți la Avalon crescuse atât cât îi era firea, depășind-o cu puțin pe Doamna. Își ținea părul negru împletit și lăsat pe ceafă și înfășurat cu o cordeluță din piele de căprioară; purta rochia vopsită în albastru și surtucul obișnuit pentru orice preteasă, iar tatuajul cu semnul lunii în creștere strălucea întunecat între sprâncenele ei. Cu toate astea, chiar dacă era discretă și nu

ieșea în evidență între celelalte preotese, avea în ochi o sclipire metalică ce răspundea cu aceeași măsură privirii reci a Viviane, iar aceasta știa din experiență că, deși micuță și delicată ca făptură, atunci când dorea, Morgaine putea radia o strălucire care o făcea să pară nu doar înaltă, ci impunătoare. Părea deja ființă fără vârstă și avea să rămână astfel, după cum era convinsă Viviane, și când îi vor ieși primele fire albe în părul negru.

Cu un licăr de ușurare s-a gândit: *Nu, nu e frumoasă*, apoi s-a întrebat de ce o preocupă acel lucru. Fără îndoială că Morgaine, ca orice altă femeie tânără, chiar dacă era preoteasă care jurase să o slujească pe viață pe Zeiță, ar prefera să fie frumoasă și era extrem de nefericită că nu i se împlinise dorința. Cu un rictus, Viviane a gândit: *Fiica mea, când o să fii la fel de bătrână, nu va mai avea importanță dacă ești sau nu frumoasă, pentru că toți cei pe care îi cunoști vor crede că ești o mare frumusețe atunci când vei dori ca ei ca să-și închipuie asta; iar când nu vei voi, vei putea sta deoparte, prefăcându-te că ești o bătrână oarecare, pe care nu o mai interesează asemenea deșertăciuni*. Și ea purtase această bățalie cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, când o văzuse pe Igraine atingând o frumusețe pentru care ea, încă tânără, și-ar fi dat sufletul și toate puterile. Uneori, în clipele când se îndoia de sine, se întreba dacă nu cumva o împinsese pe Igraine să ia de soț pe Gorlois pentru ca ea să nu mai fie chinuită de frumusețea ei, care părea o batjocură la adresa propriei înfățișări severe și întunecate. *Dar am încredințat-o iubirii bărbatului venit ei înainte ca cercul de pietre de pe câmpia Salisbury să fi fost alcătuit*, a gândit ea.

Și-a adus aminte că Morgaine încă stătea mută, așteptând cuvântul ei, și i-a zâmbit.

— Adevărat, îmbătrânesc, a spus ea. M-am rătăcit câteva clipe în amintiri. Nu mai ești copila care a venit aici cu mulți ani în urmă; dar sunt momente când uit asta, Morgaine.

Morgaine a surâs, iar surâsul i-a transformat chipul care, în repaus, rămânea destul de neatrăgător. *Ca și Morgause*, a gândit Viviane, *deși în rest nu se aseamănă defel. Acesta e sângele neamului Taliesin*.

— Cred că nu uiți nimic, rudă a mea, a spus Morgaine.

— Tot ce se poate. Ai mâncat, copilă?

— Nu. Dar nu mi-e foame.

— Prea bine. Aș vrea să pleci cu luntrea.

Morgaine, care se învățase să păstreze tăcerea, a răspuns doar cu un gest de respect și încuviințare. Nu era o poruncă deloc ciudată - luntrea de la Avalon trebuia să fie îndrumată întotdeauna de o preoteasă care cunoștea calea secretă prin cețuri.

— E vorba de o însărcinare de familie, a spus Viviane, pentru că fiul meu se apropie de insulă și m-am gândit că se cuvine să trimit o rubedenie să-l întâmpine și însoțească până aici.

Morgaine a zâmbit.

— Balan? Fratele lui vitreg, Balin, nu se va teme pentru sufletul lui dacă el merge dincolo de sunetul clopotelor de biserică?

O undă de veselie a iluminat ochii Viviane, care a spus:

— Amândoi sunt bărbați mândri și războinici credincioși, și duc vieți nepătate, chiar socotind după măsura druizilor, pentru că nu fac rău nimănui și nu împilează pe cineva și caută mereu să îndrepte relele acolo unde le găsesc. Nu am nicio îndoială că saxonii îi consideră de patru ori mai de temut când luptă cot la cot. La o adică, ei nu se tem decât de magia rea a acelei vrăjitoare blestemată care îi este mamă unuia dintre ei...

Și a chicotit ca o tânără, iar Morgaine a imitat-o. Apoi, redevenind serioasă, Viviane a spus:

— Să știi că nu-mi pare rău că l-am trimis pe Balan să crească în lumea mare. Nu avea chemare pentru a deveni druid și ar fi devenit unul foarte prost, iar dacă Zeița l-a pierdut astfel, fără îndoială că va veghea asupra lui așa cum știe ea, chiar dacă el i se roagă slujindu-se de mătănie și o numește Fecioara Maria. Nu, Balan e plecat pe coasta mării, luptând alături de Uther împotriva saxonilor, iar eu sunt mulțumită că așa stau lucrurile. Mă refeream la fiul meu mai mic.

— Credeam că Galahad e încă în Britania.

— Și eu, dar noaptea trecută l-a văzut într-o viziune... se află aici. Când l-am văzut ultima oară, nu avea decât doisprezece ani. A crescut mult, aș putea spune; acum are mai mult de șaisprezece și e pregătit să deprindă folosirea armelor, dar nu știu sigur dacă va ajunge să poarte arme.

Morgaine a zâmbit, iar Viviane și-a adus aminte că atunci când venise pe insulă și era o copilă singuratică, i se îngăduise

uneori să își petreacă timpul liber cu singurul copil crescut acolo, Galahad.

— Banul de Benwick trebuie să fie bătrân, a remarcat Morgaine.

— Da, și are mulți fii, așa că fiul *meu*, între ei, este doar unul dintre bastarzii nerespectați ai regelui. Însă frații lui vitregi se tem de el și ar prefera să se afle altundeva, căci un copil născut dintr-o Mare Căsătorie nu poate fi tratat ca orice alt bastard. În felul acela, Viviane răspunsese unei întrebări nerostite. Tatăl lui ar dori să îi dea pământ și proprietăți în Britania, însă eu m-am îngrijit încă de când avea mai puțin de șase ani ca el să rămână cu inima legată de acest loc, de lac.

A remarcat sclipirea din ochii lui Morgaine și i-a răspuns, iarăși, la o întrebare mută.

— Crezi că e o cruzime să-l fac să fie nemulțumit? Se poate. Dar nu eu am fost crudă, ci Zeița. Destinul lui e legat de Avalon, iar eu l-am văzut cu ajutorul Viziunii, îngenunchind în fața Sfântului Potir...

Din nou, cu o uitătură ironică, Morgaine a făcut gestul discret de încuviințare prin care o preoteasă jurată confirmă primirea unei porunci. Pe neașteptate, Viviane s-a supărat pe sine. *Iată-mă încercând să justific ce am făcut cu viața mea și cu viața fiilor mei, în fața unui nod de fată! Nu-i datorez nicio explicație!* apoi a spus cu glas dintr-o dată glacial:

— Mergi cu luntrea, Morgaine, și adu-mi-l aici.

Morgaine a făcut a treia oară semnul de încuviințare și s-a întors să plece.

— O clipă, a spus Viviane. O să mănânci aici, alături de noi, când te întorci cu el; și el ți-e rubedenie și văr.

Când Morgaine a surâs din nou, Viviane și-a dat seama că încercase să o facă să zâmbească și asta a surprins-o.

Morgaine a coborât poteca spre marginea lacului. Inima îi bătea mai grăbită decât de obicei; în acele zile, când vorbea cu Doamna, furia se amesteca uneori cu afecțiunea, pe care nu avea voie să le exprime, iar asta îi influența mintea într-un mod straniu. Lucrul a mirat-o, pentru că deprinsese să-și stăpânească emoțiile, la fel cum își stăpânea cuvintele și chiar gândurile.

Pe Galahad și-l amintea din primii ani petrecuți la Avalon – un băiat costeliv, brunet, cu ochi mari. Nu-l plăcuse prea mult, dar pentru că inima îi tânjea după fratele mai mic, îl îngăduise pe

băiatul singuratic să se țină de fusta ei. Apoi acesta fusese trimis spre creștere, iar de atunci îl mai văzuse doar o dată, când avea doisprezece ani, un tânăr numai ochi, dinți și oase care împungeau prin straietele rămase prea mici pentru statura lui. El ajunsese să disprețuiască din suflet tot ce era femeie, iar ea era atunci prinsă în cea mai anevoioasă parte a învățaturii, astfel că îi acordase foarte puțină atenție.

Bărbații scunzi și negricioși care împingeau luntrea s-au înclinat în fața ei cu respectul mut datorat Zeiței, a cărei formă trebuia să o capete înaltele preotese, iar ea le-a făcut semn fără să le adreseze nicio vorbă și s-a așezat la locul ei obișnuit de la prova.

Cu iuțea și în tăcere, luntrea a dispărut curând în ceață. Morgaine a simțit umezeala adunându-i-se pe frunte și agățându-i-se de păr; îi era foame și înghețase până la oase, dar fusese deprinsă să nu ia seama la așa ceva. Când au ieșit din ceață, soarele răsărise pe malul îndepărtat, astfel că a văzut calul și călărețul așteptând acolo. Cu câteva băți de prăjină, luntrea și-a continuat înaintarea, dar Morgaine, într-unul dintre rarele momente de uitare de sine, a rămas nepăzită, privind la călăreț.

Avea o statură firavă, cu chip acvilin și o frumusețe întunecată, evidențiată de coiful de culoare sângerie, împodobit cu o pană de acvilă, și de mantia largă de aceeași culoare, ale cărei falduri cădeau grațios pe lângă trup. Când a descălecat, grația firească, aidoma aceleia a unui dansator, a lăsat-o fără grai. Voise vreodată să fie blondă și împlinită, când tenul negricios și zveltețea puteau dovedi atâta frumusețe? Tânărul avea ochii negri, strălucitori și cu o undă răutăcioasă – care, singură, a făcut-o pe Morgaine să fie sigură pe cine avea în față, deși în rest, din băietanul costeliv cu picioare ciolănoase și labe enorme, nu mai rămăsese nicio trăsătură știută.

— Galahad, a spus ea, păstrând tonul jos al vocii pentru ca nu cumva să-i tremure – acela era un truc binecunoscut preoteselor. Cât pe ce să nu te recunosc.

El s-a înclinat elegant, iar capa i s-a rotit când a făcut acea plecăciune – disprețuise Morgaine vreodată acel gest pe care îl socotise mereu un tertip de acrobat? În cazul acela, părea să fi izvorât din trupul lui, nimic mai mult.

— Doamnă, a spus el.

Nici el nu m-a recunoscut. E bine așa.

Cum de-și amintise cuvintele Viviane tocmai în acel moment? *Virginitatea ta este sacră pentru Zeiță. De aceea, trebuie să ți-o păstrezi până când Mama își va face cunoscută voința.* Surprinsă, Morgaine a recunoscut că, pentru prima oară în viața ei, privise un bărbat cu o dorință ascunsă. Știind că astfel de lucruri nu se cuveneau și că trebuia să-și folosească viața așa cum va porunci Zeița, îi privise pe bărbați cu dispreț, drept prada firească a Zeiței sub forma preoteselor, acaparându-i sau alungându-i, după cum părea firesc în acel moment. Viviane poruncise ca în acel an ea să nu participe la ritualurile focului de Beltane, în urma cărora unele dintre preotese rămăseseră grele cu prunci, conform voinței zeiței – copii care fie se nășteau, fie erau lepădați cu ajutorul științei ierburilor și leacurilor băbești, pe care o deprinsese și ea: o acțiune dezagreabilă care, dacă nu era urmată, aducea cu sine în mod inevitabil procesul și mai supărător al nașterii și copii obositori, ce erau crescuți acolo sau trimiși altora spre îngrijire, după cum porunceam Doamna. Morgaine fusese destul de fericită că mai scăpa o dată de acea corvoadă, știind că Viviane avea alte planuri în ceea ce o privea pe ea.

I-a făcut semn să urce în luntre. *Să nu atingi niciodată pe cineva din afară – trebuie să fii aidoma unui vizitator din lumea cealaltă.* S-a întrebat de ce trebuise să-și înfrâneze mâna care dăduse să îl atingă pe tânăr la încheietură. Cu o siguranță care îi făcea sângele să clocotească în tâmpile, știa că sub pielea netedă se aflau mușchi puternici, palpitând de viață, însă tânjea să îl mai privească o dată în ochi. Ca să se stăpânească, i-a întors spatele.

Când i s-a adresat, vocea lui s-a dovedit profundă și muzicală:

— Așa cum îți miști mâinile, te recunosc – în rest, te-ai schimbat cu desăvârșire. Preoteasă, nu cumva mi-ai fost cândva o rudă pe nume Morgaine? În ochii lui negri a licărit o luminiță. Nimic nu mai e la fel ca pe vremea când îți spuneam Morgaine a Spiridușilor...

— Am fost, și voi rămâne. Însă anii s-au scurs, a spus ea, îndepărtându-se puțin de el și făcându-le semn slujitorilor muți să îndepărteze luntrea de mal.

— Cu toate astea, farmecul Avalonului nu se schimbă deloc, a murmurat el, iar Morgaine și-a dat seama că nu ei i se adresase.

Ceața și trestii, țipătul păsărilor de apă... și luntrea asta, ca o vrajă, alunecând departe de mal... Știu că tărâmul de aici nu e pentru mine, și totuși, nu știu cum, revin mereu...

Luntrea s-a mișcat tăcută pe apele lacului. Chiar și acum, după ani în care învățase că nu era vorba de vrăji, ci de deprinderea căpătată prin repetare pentru a amuți plescăitul vâslelor, Morgaine încă rămânea pătrunsă de tăcerea vrăjită prin care înaintau. S-a întors pentru a invoca cețurile și l-a simțit pe tânăr în spatele ei. Stătea în picioare, ținându-și echilibrul cu ușurință alături de calul său, cu un braț aruncat peste pătura de pe șa, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt cu naturalețe, fără să se miște, astfel încât nu se legăna sau balansa greșit în timp ce luntrea se răsucea. Morgaine făcea asta grație pregătirii îndelungate, însă el reușea, din câte se părea, datorită grației lui înnăscute.

Când a pășit spre prova și și-a ridicat brațele, lăsând mânecile largi să-i alunece în jos, parcă a simțit privirea ochilor negri ca pe o căldură palpabilă în spate. Din ce în ce mai furioasă pe sine din cauza faptului că percepea privirea tânărului bărbat asupra ei, a inspirat adânc, pregătindu-se să împlinească actul de magie, știind că trebuia să-și concentreze toată puterea.

Lasă-l să se uite, așadar! Să se teamă și să mă știe ca o înfățișare a Zeiței! Și-a dat seama că o părticică nesupusă din ea, care fusese înlănțuită multă vreme, se răzvrătise, strigând: Nu, vreau ca el să vadă femeia, nu Zeița, și nici măcar preoteasa, însă după încă o respirație profundă, a alungat până și amintirea acelei dorințe.

Brațele i-au țâșnit spre arcu cerului; apoi au coborât odată cu cețurile, urmând mișcarea mânecilor largi. Ceața și tăcerea i-au învăluit în întuneric. Morgaine a rămas nemișcată, simțind căldura trupului tânăr foarte aproape de ea. Dacă s-ar fi mișcat cât de puțin, i-ar fi putut atinge mâna, și a știut ce senzație i-ar da acea atingere, ca o arsură. Înfoindu-și ușor veșmintele largi, s-a îndepărtat de el și a reușit să pună o barieră între ei, de parcă ar fi coborât un vâl. Și în tot acest timp, a rămas uimită de sine, spunându-și într-un colțișor ascuns al minții: „Nu e decât un văr al meu, fiul Viviane, care îmi stătea în poală când era mic și singuratic!” În mod voit, a redeșteptat imaginea acelui băiețel stângaci, plin de zgârieturi căpătate de la rugii de mur, dar când au ieșit din ceață, ochii lui întunecați i-au zâmbit, iar

asta i-a dat o senzație de amețeală.

Sigur că mă simt slăbită, doar n-am mâncat, și-a zis ea și a observat în ochii lui, în timp ce privea spre Avalon, că și el era flămând. Apoi l-a văzut făcându-și semnul crucii. Viviane s-ar fi înfuriat dacă ar fi fost de față.

— Chiar că este tărâmul oamenilor de basm, a spus el încet, iar tu ești Morgaine a Spiridușilor, ca întotdeauna... Dar acum ai devenit femeie, și încă o femeie frumoasă, rubedenie a mea.

Nu sunt frumoasă, ceea ce vede el e strălucirea Avalonului, a gândit ea iritată. Iar ceva nesupus din ființa ei a adăugat: Vreau ca el să mă considere pe mine frumoasă - nu strălucirea din jur! apoi a strâns din buze și și-a dat seama că arăta severă, distantă, redevenind doar preoteasă.

— Pe aici, a spus ea cu glas reținut și, când fundul luntrei s-a frecat ușor de nisip, le-a făcut semn luntrașilor să se ocupe de calul lui Galahad.

— Dacă nu te superi, doamnă, a spus el, aș prefera să mă ocup chiar eu de cal. Nu are o șa obișnuită.

— Cum ți-e voia, a spus Morgaine, și a rămas să se uite cum el a deșeuat calul cu mâinile lui. Însă era mult prea curioasă în ce-l privea ca să păstreze tăcerea.

— Adevărat, chiar că e o șa neobișnuită... La ce slujesc fâșiile acelea lungi din piele?

— Sciții le folosesc - li se spune scări de șa. Tatăl meu adoptiv m-a dus în pelerinaj și le-am văzut în țara lor. Nici măcar legiunile romane nu au avut asemenea cavalerie, pentru că sciții, cu ajutorul acestora, își pot opri caii din goana cea mai nebună, iar în felul ăsta pot lupta de pe cal, a explicat el, și chiar cu armura ușoară pe care o poartă călărețul, un cavaler călare este de neînvins în fața oricui luptă pe jos. Apoi a zâmbit, iar chipul negricios și plin de ardoare i s-a luminat. Saxonii mi-au dat numele de Alfgar - asta înseamnă săgeata spiridușului, care vine din întuneric și lovește nevăzută. La curtea lui Ban, oamenii au îmbrățișat numele și-mi spun Lancelot, care înseamnă cam același lucru în limba lor. Într-o bună zi, o să-mi alcătuiesc o legiune de oameni călare pe cai echipați în felul ăsta, și atunci să-i vedem pe saxoni!

— Mama ta mi-a spus că ai ajuns deja războinic, a zis Morgaine, uitând să coboare glasul, iar el, percepând asta, a zâmbit.

— Acum ți-am recunoscut glasul, Morgaine a Spiridușilor... Cum de-ndrăznești să-mi vii ca preoteasă? Dar asta e, socot că asta e dorința Doamnei. Îmi placi mai mult astfel decât solemnă ca o Zeiță, a spus el cu tonul șăgalnic pe care ea i-l știa, de parcă s-ar fi despărțit doar de o zi sau două.

Străduindu-se să-și recapete cât de cât demnitatea, Morgaine i-a răspuns:

— Ei, dar să nu mai zăbovim, că o facem pe Doamna să aștepte.

— Ai dreptate, a spus el pe un ton ușor batjocoritor, mereu trebuie să alergăm, ca să-i facem voia... Îmi închipui că ești una dintre acelea care se grăbesc să-i îndeplinească poruncile, gata să tremuri la fiecare vorbă pe care o rostește.

La asta, Morgaine nu a găsit răspuns, mulțumindu-se să-l invite:

— Pe aici.

— N-am uitat drumul, a zis el, și a pornit tăcut alături de ea, în loc să o urmeze, așa cum se cuvenea, ca să arate respect. Și eu aveam obiceiul să dau fuga la ea și să o slujesc, tremurând de fiecare dată când se încrunta, asta până când am aflat că nu-mi era doar mamă, ci se credea mai puternică decât orice regină.

— Și așa și este, a spus Morgaine cu glas tăios.

— Neîndoielnic, însă eu am trăit într-o lume unde bărbații nu vin și pleacă după cheful femeilor. Morgaine a observat pe dată că pe chip i-a apărut o expresie de hotărâre, iar aerul șăgalnic îi dispăruse din ochi. Aș prefera să am o mamă iubitoare decât o Zeiță aspră care, cu fiecare suflare a ei, le cere bărbaților să trăiască sau să moară după cum îi este voia.

Morgaine nu a găsit cu cale să-i răspundă nici la această remarcă. A pornit cu pas grăbit, ceea ce l-a făcut pe tânăr să alerge pe urmele ei pentru a nu rămâne în urmă.

Raven, încă mută – fiindcă se legase prin jurământ să păstreze tăcere eternă, cu excepția cazului în care vorbea în transă, ca femeie-profet – i-a invitat în căsuță cu o înclinare din cap. După ce ochii i s-au obișnuit cu semiîntunericul dinăuntru, Morgaine a văzut că Viviane, așezată lângă foc, hotărâse să-și întâmpine fiul nu în ținuta de preoteasă, purtând rochia obișnuită de culoare neagră și surtucul din piele de căprioară, ci într-o rochie sângerie, și își aranjase părul înalt pe frunte, având prinse în el câteva pietre prețioase sclipitoare. Până și Morgaine,

care cunoștea șiretlicurile înfrumusețării, a rămas fără suflare în fața strălucirii Viviane. Arăta ca Zeița când primea pe cineva în sanctuarul ei subpământean.

Morgaine a observat bărbia împinsă înainte a lui Galahad, precum și încheieturile degetelor, proeminente și albite, contrastând cu pielea întunecată. L-a auzit respirând apăsător și și-a dat seama de efortul făcut ca să-și controleze glasul după ce s-a îndreptat din plecăciune:

— Doamnă, mamă a mea, bine te-am găsit.

— Galahad, a zis ea. Vino, șezi alături de mine.

Cu toate acestea, el s-a așezat față în față cu ea. Morgaine a rămas nehotărâtă în dreptul ușii, iar Viviane i-a făcut semn să se așeze.

— Am așteptat ca să mâncăm de dimineață cu toții. Pofțiți.

Pe masă era pește proaspăt gătit, prins din lac, aromit cu ierburi și unt topit, pâine fierbinte, abia scoasă din cuptor, și fructe proaspete, mâncăruri din care Morgaine gustase arareori în casa austeră a preoteselor. Atât ea, cât și Viviane, au luat câte puțin din toate, însă Galahad a mâncat cu pofta sănătoasă a oricărui tânăr în creștere.

— Mamă, dar ai pregătit o masă demnă de un rege.

— Ce face tatăl tău și cum este în Britania?

— Destul de bine, deși nu am petrecut mult timp acolo în anul ce a trecut. M-a trimis într-o călătorie lungă, să deprind arta noii cavalerii a popoarelor scite. Cred că nici soldații Romei, atâția câți sunt, nu au acum asemenea călăreți. Avem herghelii de cai iberici – dar nu cred că te interesează cum se cresc armăsarii. Acum am sosit să aduc vorbă la curtea lui Pendragon despre armatele saxone care se adună; nu cred că vor lovi cu forță deplină înainte de solstițiul de vară. Tare aș vrea să am răgaz pentru a alcătui o legiune de călăreți!

— Văd că iubești caii, a spus Viviane cu surprindere.

— Asta te miră, mamă? Cu animalele, știi întotdeauna ce gândesc, fiindcă ele nu mint și nici nu se dau drept ceea ce nu sunt.

— Căile naturii ți se vor desface, a zis Viviane, când te vei întoarce la Avalon să duci viață de druid.

— Aceeași melodie veche, mamă? a făcut el. Dacă nu mă înșel, ți-am dat răspunsul meu când ne-am întâlnit ultima oară.

— Galahad, a zis ea, atunci aveai doisprezece ani. Erai prea

crud ca să știi partea mai bună a vieții.

El a făcut un gest de neastâmpăr.

— Acum, în afară de tine și de druidul care m-a numit astfel, nimeni nu-mi mai spune Galahad. În Britania și pe câmpul de luptă sunt Lancelot.

Ea a zâmbit și a spus:

— Crezi că-mi pasă de ce vorbesc soldații?

— Așadar, vrei să rămân la Avalon ca să cânt la harpă, în vreme ce în lumea adevărată se duce o luptă pe viață și pe moarte, doamnă?

Viviane a părut că se supără.

— Încerci să spui că lumea asta nu e adevărată?

— Este, a răspuns Lancelot, cu un gest iritat din mână, dar e adevărată în alt înțeles, ruptă de lupta ce se duce acolo. O țară a basmelor, a păcii eterne – da, mi-e cămin, căci tu te-ai îngrijit de asta, doamnă. Însă mie-mi pare că până și soarele strălucește altfel în ea. Și nu aici se poartă lupta pentru viață. Până și Merlin știe asta.

— Merlin a ajuns să fie astfel după anii în care a învățat să deosebească realul de ireal, a spus Viviane, și la fel trebuie să faci și tu. Există destui războinici pe lume, fiule. Datoria ta este să vezi mai departe decât oricare dintre ei și probabil să-i chemi pe războinici.

El a clătinat din cap.

— Nu! Doamnă, te rog să nu mai vorbești despre așa ceva, pentru că nu acesta mi-e drumul.

— Încă nu ești suficient de matur ca să știi ce vrei, a zis sec Viviane. Ne dai un răgaz de șapte ani, așa cum i-ai acordat tatălui tău, ca să afli care ți-e calea în viață?

— Peste șapte ani, a zis Lancelot zâmbind, sper să-i văd pe saxoni alungați de pe pământurile noastre și nădăjduiesc să ajut și eu la asta. Nu am vreme pentru magia și misterele druzilor, doamnă, și nici dacă aș putea nu aș face-o. Nu, mamă, te rog să-mi dai binecuvântare și să mă trimiți departe de Avalon, fiindcă, pentru a rosti adevărul, voi pleca și cu binecuvântarea ta și fără ea. Am trăit într-o lume în care bărbații nu așteaptă sfatul femeilor ca să vină și să plece.

Morgaine s-a închis în ea când a văzut paloarea albă a furiei ce a trecut ca o boare peste fața Viviane. Scundă, însă căpătând o statură impunătoare și majestuoasă datorită furiei,

preoteasa s-a ridicat de pe scaun.

— Galahad al Lacului, cutezi să arunci sfidare Doamnei de Avalon?

El nu s-a speriat. Văzându-l pălind, Morgaine și-a dat seama că dincolo de moliciunea și grația de suprafață, se găsea o tărie care o egala pe aceea a Doamnei. El a spus cu glas reținut:

— Doamnă, dacă mi-ai fi vorbit astfel când încă tânjeam după iubirea și sprijinul tău, fără îndoială că aş fi făcut așa cum porunceai. Însă acum nu mai sunt un copil, doamna și mama mea, și cu cât mai devreme recunoaștem amândoi asta, cu atât vom trăi în mai multă armonie și vom înceta orice sfadă. Nu este de mine viața de druid.

— Ai devenit creștin? a întrebat ea, șuierând de furie.

El a suspinat și a clătinat din cap.

— Nu tocmai. Până și mângâierea asta mi-e interzisă, deși la curtea lui Ban aş putea trece drept creștin oricând aş vrea. Aș zice că nu cred în alt Dumnezeu în afara acestuia, a spus el și a pus mâna pe spadă.

Doamna s-a lăsat moale pe bancă și a oftat. A respirat adânc, apoi a zâmbit.

— Așadar, a conchis ea, ești bărbat și nimic nu te poate sili. Aș fi vrut totuși să te văd vorbind despre asta și cu Merlin.

Urmărind scena fără să fie observată, Morgaine a văzut că încordarea a dispărut treptat din mâinile bărbatului. *Își închipuie că ea s-a dat bătută, nu o știe îndeajuns de bine ca să-și dea seama că e mai furioasă ca niciodată.* Neînvățat cu mersul lumii, în glasul lui și-a făcut loc ușurarea.

— Îți sunt recunoscător pentru înțelegere, doamnă. Și voi căuta sfaturi de la Merlin, dacă asta ți-e dorința. Dar până și preoții creștini știu că vocația de a-l sluji pe Dumnezeu este un dar ceresc, iar nu ceva care vine doar pentru că cineva dorește sau nu asta. Dumnezeu, sau Dumnezeii, dacă voiești, nu m-a chemat și nici nu mi-a dat vreo dovadă că El – sau Ei – există.

Morgaine și-a amintit cuvintele rostite de Viviane către ea cu mulți ani în urmă: *Este o mare povară să te naști împotriva voinței tale.* Însă, pentru prima oară, s-a întrebat: *Ce ar fi făcut Viviane dacă vreodată, în toți acești ani, i-aș fi spus că vreau să plec? Doamna e prea convinsă că știe voința Zeiței.* Aceste gânduri eretice au tulburat-o, de aceea le-a alungat imediat din minte, rămânând cu privirea ațintită către Lancelot. La început

fusesse fascinată de frumusețea lui, de grația trupului. Acum a văzut lucrurile mai limpede: puful unui început de barbă pe bărbie – nu a avut vreme sau nu a vrut să se bărbierească după felul roman; mâinile lungi, cu forme frumoase, făcute să mângâie strunele harfei sau să mânuiască armele, mai mult dreapta decât stânga. Pe antebraț se vedea o mică cicatrice, un semn ceva mai deschis la culoare decât restul pielii, care părea să fi fost căpătată cu ani în urmă, și alta, sub formă de semilună, pe obrazul stâng. Pletele îi erau la fel de lungi ca ale unei fete. Însă nu avea înfățișarea androgină, de băiat-fetiță, ca mulți alți tineri înainte de a le da barba; era ca un armăsar tânăr. Morgaine s-a gândit că nu mai văzuse o făptură atât de masculină. Pentru că mintea îi era pregătită să nutrească astfel de gânduri, a socotit: *Nu are nimic din moliciunea învățăturii ce i se dă unei femei, care să-l facă apropiat vreunei femei. A respins până și atingerea Zeiței; într-o bună zi, va avea necazuri cu ea...* Iar apoi, mintea ei a făcut un salt, gândind că într-o zi ea va juca rolul Zeiței la una dintre marile sărbători și gândul a înmugurit, dându-i o senzație de arsură plăcută în tot trupul: *Ce-ar fi ca el să fie Zeul...* Pierdută în acea visare cu ochii deschiși, Morgaine nu a auzit ce-și spuneau Lancelot și Doamna decât atunci când a auzit-o pe Viviane rostindu-i numele, iar în aceeași clipă a revenit la realitate de parcă ar fi rătăcit pe undeva departe din această lume.

— Morgaine? a repetat Doamna. Fiul meu nu a mai fost de multă vreme la Avalon. Mergi cu el, petrece-ți ziua pe mal cu el, dacă voiești, pentru că astăzi ești scutită de toate îndatoririle. Când erați copii, țin minte că vă plăcea foarte mult să hoinăriți pe malurile lacului. În seara aceasta, Galahad, o să iei masa cu Merlin, și vei fi găzduit printre preoții care nu au făcut jurământul de tăcere. Iar mâine, dacă așa ți-e dorința, poți pleca având binecuvântarea mea.

El s-a înclinat adânc și a ieșit. Soarele era sus pe cer, iar Morgaine și-a dat seama că pierduse salutul de răsărit; ei, dar avea îngăduința Doamnei să nu participe și, în orice caz, nu mai era una dintre prințesele tinere pentru care absența de la un astfel de serviciu însemna penitență și vinovăție. Astăzi gândise să le supravegheze pe câteva dintre femeile mai tinere la pregătirea de vopsele pentru rochiile de ritual – nu era ceva ce nu putea suferi amânare încă o zi sau chiar mai mult.

— Mă duc la bucătărie, a zis ea, să iau niște pâine ca să avem la noi. Putem vâna vreo pasăre de apă, dacă dorești, îți place să vânezi?

El a încuviințat din cap și i-a zâmbit.

— Poate că dacă-i aduc mamei cadou vreo pasăre, îi va mai trece supărarea. Aș dori să fac pace cu ea, a zis aproape râzând. Când se înfurie, mă înspăimântă – când eram mic, credeam că în momentele în care nu mă aflam cu ea, își pierdea mortalitatea și devenea Zeița Însăși. Dar n-ar trebui să vorbesc astfel despre ea – bag de seamă că îi ești foarte credincioasă.

— Mi-a fost la fel de aproape ca o mamă adoptivă, a zis rar Morgaine.

— Și de ce să nu-ți fie așa? Doar ți-e rudă de sânge, nu? Mama ta – dacă-mi aduc bine aminte – a fost soția Duclei de Cornwall, iar acum e soața lui Pendragon... adevărat?

Morgaine a dat din cap. Trecuse atâta vreme încât aproape că o uitase pe Igraine, iar acum, uneori avea impresia că fusese orfană mult timp. Se deprinsese să trăiască fără altă mamă în afara Zeiței și avea multe surori printre preotese, astfel că nu simțea nevoia unei mame pământești.

— Nu am văzut-o de mulți ani.

— Am văzut-o pe regina lui Uther doar o dată, dar de departe – e foarte frumoasă, dar pare rece și distantă. Lancelot a râs încurcat. La curtea tatălui meu m-am obișnuit cu femeile pe care le interesează doar straie frumoase, giuvaieruri și copii, iar câteodată, dacă nu sunt căsătorite, de găsirea unui soț... Nu știu multe lucruri despre femei. Dar tu nu semeni cu ele. Nu-mi amintești de niciuna pe care am cunoscut-o.

Morgaine a simțit că roșește. A rostit încet, ținând să-i reamintească:

— Sunt preteasă, ca și mama ta.

— Adevărat, a aprobat-o el, dar te deosebești de ea ca noaptea de zi. Ea e măreață, înfricoșătoare și frumoasă, pe ea poți doar să o iubești, să o adori și să te temi de ea, dar tu, simt că tu ești din carne și oase, și încă reală în ciuda tuturor acestor mistere care te înconjoară! Te îmbraci și arăți ca o preteasă, dar când te privesc în ochi văd o femeie adevărată, pe care aș putea-o atinge.

A spus asta râzând și cu convingere, iar ea a întins mâinile și el i le-a prins, apoi a râs ca și el.

— A, sigur, sunt adevărată, la fel de reală ca pământul pe care calci sau ca păsările din copacul de colo.

Au mers alături pe mal, Morgaine deschizând drumul pe o potecă, ocolind cu grijă marginile drumului de procesiune.

— Suntem într-un loc sacru? a întrebat el. Nimeni nu are voie să urce pe Tor decât dacă este preoteasă sau druid?

— Nu este îngăduit decât la marile sărbători, i-a răspuns ea, așa că poți veni cu mine. Eu pot merge pe unde voiesc. Acum nu e nimeni pe Tor, în afara oilor care pasc. Vrei să urci?

— Da. Țin minte că odată, când eram copil, am suit acolo. Crezusem că nu era îngăduit și eram convins că dacă ar fi aflat cineva că fusesem acolo, aş fi primit o pedeapsă. Îmi amintesc și acum vederea din vârful. Mă întreb dacă mai e la fel de mare pe cât mi s-a părut atunci, când eram copilaș.

— Putem urma calea procesiunii, dacă voiești. Nu e atât de abruptă, pentru că șerpuiește de jur-împrejurul Tor-ului, dar drumul e mai lung.

— Nu, a spus el. Aș vrea să urcăm pieptiș povârnișul, dar... a șovăit - nu e prea greu pentru o fată? Eu am urcat și drumuri mai povârnite, când am fost la vânătoare, dar te poți descurca în fustele tale lungi?

Ea a râs și i-a spus că urcase astfel de multe ori.

— Iar cât privește fustele, a spus ea, dacă mă încurcă, le pot sufleca până la genunchi.

El a arborat, treptat, un zâmbet încântător.

— Majoritatea femeilor pe care le știi s-ar simți rușinate să-și dezgolească picioarele.

Morgaine a roșit.

— Nu m-am gândit niciodată că e o rușine să-ți dezgolești picioarele - doar bărbații știu că femeile au picioare, ca și ei. Nu este o ofensă adusă modestiei să înțelegi ce își imaginează aceștia. Știu că unii dintre preoții creștini vorbesc astfel, dar mie mi se pare că ei cred că trupul uman este lucrarea diavolului, nu a lui Dumnezeu, și că nimeni nu poate vedea trupul unei femei fără a se înfierbânta din cale afară cu gând să-l posede.

El s-a uitat în altă parte, iar Morgaine și-a dat seama că dincolo de siguranța pe care o afișa, el rămăsese sfios, iar asta a încântat-o. Împreună, au pornit să urce, iar Morgaine, care era puternică și obișnuită cu alergatul și mersul pe jos, a imprimat un ritm care l-a uimit pe Galahad și care, după câteva momente,

i s-a părut greu de ținut. Pe la jumătatea urcușului, Morgaine s-a oprit și a simțit o mare satisfacție să-l audă respirând greu, în vreme ce ea respira ușor, fără să se forțeze. A înfășurat faldurile largi ale rochiei în jurul taliei, lăsând doar o jupă să îi atârne până la genunchi, și a pornit pe porțiunea cea mai abruptă și stâncoasă a urcușului. Nu șovăise niciodată când trebuise să-și dezgolească picioarele, dar în acele momente, când știa că el i le privește, i-a fost imposibil să nu-și aducă aminte că erau frumoase și puternice, și s-a întrebat dacă el nu o va socoti cumva lipsită de cumințenie. După ce au ajuns în vârf, Morgaine a trecut dincolo de coama dealului și s-a așezat la umbra cercului din pietre. O clipă sau două mai apoi, a sosit și el din urmă și, gâfâind, s-a lăsat la pământ. Când s-a simțit în stare să vorbească din nou, a spus:

— Cred că am călărit prea mult și nu am mers pe jos sau urcat îndeajuns! Uite, tu nici măcar nu respiri mai apăsător.

— Da, numai că eu sunt obișnuită cu urcușul și niciodată nu o iau pe drumul procesiunii, a spus ea.

— Iar pe Insula Preoților nu e nici măcar umbra cercului de pietre, a zis el, arătând către ele.

— Nu. În lumea lor există doar biserica și turla ei. Dacă am dori să ascultăm cu urechea spiritului, am putea auzi clopotele bătând... Aici sunt umbre, iar în lumea lor, noi trebuie să fim umbre. Câteodată mă întreb dacă de aceea ocolesc ei biserica și țin posturi și veghează în zilele noastre sfinte – pentru că ar fi prea ciudat să simtă de jur-împrejurul lor umbra cercului de pietre și probabil chiar, pentru cei care au perceput vreodată o umbră a Viziunii, să simtă în jurul lor sosirea și plecarea druizilor și să audă șoaptele imnurilor lor.

Lancelot a simțit un fior și i s-a părut că un nor a acoperit soarele vreme de o clipă.

— Și tu ai darul Viziunii? Poți vedea prin vălul care desparte lumile?

— Toată lumea îl are, a spus Morgaine, dar eu am fost școlită mai bine decât mai toate femeile. Tu nu vrei să vezi, Galahad?

El a tremurat din nou și i-a răspuns:

— Te rog, nu mi te adresa pe numele acela, verișoară.

Ea a râs.

— Așadar, chiar de trăiești printre creștini, tot ai păstrat acea veche credință a poporului de spiriduși, cum că cel care știe

adevăratul tău nume îi poate porunci spiritului tău, dacă dorește? Vere, tu știi numele *meu*. Cum ai voi să-ți spun? Lance e bine?

— Cum dorești, în afara numelui pe care mi l-a dat mama. Încă mi-e teamă de vocea ei când îmi rostește numele pe un anume ton. S-ar părea că am supt acea teamă de la sânul ei...

Ea a întins mâna și i-a pus un deget în punctul dintre sprâncene, care era sensibil la Viziune. A suflat ușor asupra lui și i-a auzit exclamația mută de uimire, pentru că inelul din pietre de deasupra lor a părut să se topească între umbre. Acum, în fața lor se desfășura toată culmea Tor-ului, cu bisericuța din nuiiele și lut ridicându-se sub un turn scund din piatră, pe care se vedea pictura simplă reprezentând un înger. Lancelot și-a făcut grăbit cruce în timp ce un șir de siluete îmbrăcate în cenușiu s-a apropiat de ei, sau așa a părut.

— Ne pot vedea, Morgaine? a întrebat cu o șoaptă răgușită.

— Unele dintre ele, probabil, ne pot vedea ca niște umbre. Unele ar putea crede că aparținem poporului lor, sau că ochii le sunt orbiți de soare și văd ceea ce nu există, a zis ea, și a simțit că vorbele i se opresc în gât, pentru că ceea ce îi spunea era un Mister despre care nu ar fi trebuit să aducă vorba în fața unui neinițiat. Însă niciodată nu se simțise mai apropiată de cineva; a simțit că nu poate suporta să păstreze secretul față de el și i-a făcut acel dar, spunându-și că Doamna îl dorea pentru Avalon. Ce Merlin ar fi devenit!...

A auzit zvon de cântare: *O, tu, miel al Domnului, care tragi asupra ta toate relele acestei lumi, tu Iisus Hristos, arată-ne îndurarea Ta...*

El cânta în surdină, în vreme ce biserica a dispărut, iar pietrele din cerc s-au înălțat maiestuos deasupra lor.

— Te rog, a zis ea. O superi pe Marea Zeiță cântând așa ceva aici; lumea pe care a făcut-o ea nu e rea, iar preotesele ei nu vor îngădui nici unui om să vorbească așa despre ea.

— Cum ți-e voia.

A rămas tăcut și din nou umbra unui nor a trecut peste chipul lui. Glasul lui era muzical, atât de dulce încât, după ce a încetat, ea a dorit să i-l audă iarăși.

— Lance, știi să cânți la harpă? Ai voce frumoasă ca a unui bard.

— M-au învățat, când eram mic. După aceea, am avut parte

doar de instrucția obișnuită ce se cuvine să o aibă fiul unui nobil, a spus Lancelot. Am deprins o iubire atât de mare față de muzică, încât sunt acum nemulțumit de sunetele pe care le scot.

— Chiar așa? Un druid în devenire trebuie să fie bard înainte de a fi preot, pentru că muzica e una dintre cheile legilor universului.

Lancelot a oftat.

— Asta-i doar o ispită; unul dintre puținele motive pe care le văd pentru a îmbrățișa o asemenea chemare. Dar mama ar voi ca eu să rămân la Avalon și să cânt la harpă, în vreme ce lumea se destramă în jurul nostru, iar saxonii și sălbaticii de la miazănoapte ard, pustiesc și pradă. Morgaine, ai văzut vreodată un sat atacat de saxoni? Fără să-i dea răgaz, a răspuns singur la întrebare: Nu, n-ai văzut; aici, la Avalon, ești ferită de lumea din afară, unde se petrec astfel de lucruri, numai că eu trebuie să mă gândesc la ele. Sunt soldat și mi se pare că, în asemenea vremuri, apărarea acestei țări frumoase împotriva pârjolului și jafului este singura lucrare demnă de un bărbat.

Chipul i s-a tras, pentru că vedea cu ochiul minții lucruri îngrozitoare.

— Dacă războiul este atât de rău, a spus Morgaine, de ce nu cauți aici adăpost? Prea mulți dintre druizii vechi au pierit în acea din urmă magie care a scăpat acest loc sfânt de profanare, iar acum nu avem destui fii pe care să-i educăm să le ia locul.

El a suspinat.

— Avalonul e frumos, și aș vrea să pot face toate regatele la fel de pașnice ca el, apoi aș rămâne aici pe vecie, ca să-mi petrec zilele cântând la harpă și să fac muzică și să stau de vorbă cu spiritele marilor copaci... dar cred că asta nu e treabă de bărbat, să trândăvesc aici în siguranță când alții suferă atât. Lumea din afară este plină de nenorociri, iar eu am venit aici pentru o zi sau două de liniște, nu vrei să mi-o oferi?

Glasul lui, muzical și adânc, a tremurat nițel, iar durerea din el a făcut-o pe Morgaine să sufere atât de profund încât, vreme de o clipă, a crezut că va plânge. A întins mâna și l-a apăsat pe dosul palmei.

— Vino, a zis ea. Ai vrut să vezi dacă priveliștea e la fel cu aceea pe care o țineai minte...

L-a condus pe lângă cercul din pietre și au privit spre lac. Apa

sclipitoare, vălurindu-se ușor în lumina soarelui, se întindea de jur-împrejurul insulei; departe, o luntre mică, nu mai mare decât un pește care sare din apă, după cum se vedea de la acea distanță, brăzda luciul lacului. Alte insule, neclare din cauza ceții, se înălțau ca forme slab conturate, tremurând din cauza depărtării și a vălului magic ce ascundea Avalonul de restul lumii.

— Nu departe de aici, a zis el, există un fort vechi al spiridușilor, pe culmea unui deal, iar de pe zidul lui, dacă stai în picioare, poți vedea Tor, lacul, și mai există o insulă care are forma unui dragon încolăcit...

— Cunosc acel loc, a spus Morgaine. Este una dintre vechile linii magice de putere care traversează pământul; am fost dusă odată acolo ca să simt puterile pământului. Poporul spiridușilor știa acele lucruri – îl simt uneori, simt cum pământul și aerul vibrează. Dar tu? Și tu ai același sânge, doar ești fiul Vivianeii.

— E lesne să simți pământul și aerul vibrând de putere aici, pe insula magică, a zis el cu glas încet.

S-a întors cu spatele și, în timp ce căsca și se întindea, a spus:

— Urcușul ăsta m-a muncit mai mult decât credeam; și am și călărit o mare parte din noapte. Sunt gata să mă așez ca să mănânc din pâinea pe care ai adus-o!

Morgaine l-a dus exact în centrul cercului din pietre. Dacă el era cât de cât sensibil, s-a gândit ea, avea să simtă imensa putere de acolo.

— Întinde-te pe spate, la pământ și vei simți cu puterea ei, a spus ea și i-a întins o bucată de pâine, pe care a presărat-o din plin cu unt și miere, după care a învelit-o într-o bucată de piele de căprioară.

Au mâncat fără grabă, lingându-și degetele, iar el a întins mâna după a ei și i-a luat-o în joacă și a lins o picătură de miere de pe un deget.

— Ce dulce ești, verișoară, a spus el râzând, iar ea și-a simțit întregul trup viu sub acea atingere. Ea i-a ridicat mâna ca să îi întoarcă gestul și, brusc, i-a dat drumul, de parcă ar fi simțit o arsură; pentru el, acela era doar un joc, probabil, dar pentru ea lucrurile nu stăteau la fel. S-a întors, ascunzându-și în iarbă fața cuprinsă ca de flăcări. Puterea venind din pământ părea să treacă prin ea, umplând-o cu o tărie asemănătoare celei a Zeiței.

— Ești un copil al Zeiței, a zis ea într-un târziu. Nu știi nimic din Misterele ei?

— Foarte puțin, deși tatăl meu mi-a zis odată cum am fost zămislit – un copil al Marii Căsătorii dintre rege și țară. Și astfel, presupun, a crezut el că voi fi credincios pământului Britaniei, care mi-e mamă și tată... Am fost la marele centru al vechilor Mistere, marea Cale de Piatră de la Karnak, unde s-a înălțat cândva vechiul Templu; acela e un loc al puterii, ca și acesta. Simt puterea de aici, a zis el. S-a întors și a privit-o drept în ochi. Ești ca Zeița acestui loc, a zis el pe un ton visător. În vechea credință, știu, bărbații și femeile se uneau sub puterea ei, deși preoții ar voi să interzică asta, așa după cum ar voi să dărâme toate pietrele vechi ca acesteade deasupra noastră, precum și pe cele mari de la Karnak... Au dărâmat deja o parte dintre ele, dar munca e prea anevoioasă.

— Zeița îi va opri, a spus Morgaine cu simplitate.

— Se poate, a zis Lancelot, și a întins mâna să-i atingă luna tatuată pe frunte. Aici m-ai atins când m-ai făcut să văd în cealaltă lume. Asta are vreo legătură cu Viziunea, Morgaine, ori e un altul dintre Misterele voastre, despre care nu ai voie să vorbești? Bine, atunci n-o să te întreb. Dar mă simt ca și cum aș fi ajuns într-una dintre fortărețele vechi unde, se spune, o sută de ani pot trece într-o singură noapte.

— Nu chiar atât de mult, a zis Morgaine râzând, cu toate că e adevărat că acolo timpul se scurge altfel. Însă, după cum am auzit eu, unii dintre barzi încă pot veni și pleca din țara spiridușilor... Ea s-a mutat mai departe decât Avalon în cețuri, atâta tot.

Și, în timp ce rostea acestea, a tremurat.

— Poate că atunci când mă voi întoarce în lumea reală, saxonii vor fi dispărut...

— Și vei plânge pentru că nu vei mai avea niciun motiv să trăiești?

El a râs și a clătinat din cap, prinzând-o în același timp de mână. După o clipă, a zis cu glas mic:

— Așadar, ai fost la focurile de Beltane ca să o slujești pe Zeiță?

— Nu, a răspuns Morgaine încet. Sunt fecioară atâta vreme cât voiește Zeița; probabil că sunt păstrată pentru Mariajul Sacru... Viviane nu și-a spus vrerea ei sau voia Zeiței către

mine.

Și-a plecat capul, lăsându-și părul să-i cadă peste față, simțindu-se sfioasă în fața lui, ca și cum el i-ar fi putut desluși gândurile și ar fi cunoscut dorința care o traversa ca o izbucnire de flăcără. Și-ar dăruia oare fecioria păstrată atâta vreme dacă el i-ar cere-o? Interdicția nu i se păruse nicicând o povară; acum se părea că o sabie de foc fusese așezată între ei. A urmat o tăcere apăsătoare, iar umbrele au trecut prin dreptul soarelui, și nu s-a auzit alt sunet în afara celor scoase de insectele minuscule din iarbă. Într-un târziu, Lancelot a întins mâna și a tras-o spre pământ, depunând un sărut ușor, care a ars-o ca un foc, pe luna în creștere tatuată pe frunte. Apoi i-a spus cu glas plăcut și pătimaș:

— Toți Zeii laolaltă nu îngăduie să trecem dincolo de locul în care Zeița te-a însemnat drept a ei, draga mea verișoară.

A strâns-o în brațe, iar ea a simțit cum el tremură și a fost pătrunsă de o fericire atât de intensă, că a atins culmile durerii.

Nu știuse niciodată ce însemna să fie fericită, asta de când fusese o copilă mică și fără minte; fericirea era ceva de care își amintea confuz, o stare pe care o trăise înainte ca mama să o împovăreze cu grija fratelui ei mai mic. Iar aici, pe Insulă, viața zburase către spațiul necuprins al spiritului și cunoscuse exaltarea și deliciile puterii, precum și suferința, lupta durerii și chinurile; dar niciodată fericirea pură pe care o trăia acum. Soarele părea să lumineze mai orbitor, norii să călătorească pe cer ca niște aripi mari, lovind aerul amețitor și sclipitor, fiecare foiță de trifoi licărea, radiind propria-i lumină interioară, o lumină care părea să izvorască și din ființa ei. S-a văzut pe jumătate oglindită în ochii lui Lancelot și a înțeles că era frumoasă și că el o dorea și că iubirea și respectul față de ea erau atât de mari, încât el era în stare să-ți țină propria dorință în frâu. A simțit că ar putea exploda de fericire.

Timpul se opri în loc. Era amețită de încântare. El doar i-a mângâiat obrazul cu delicatețea unei pene și niciunul dintre ei nu a voit ceva mai mult. Morgaine s-a jucat delicat cu degetele lui, simțindu-i asprimea palmelor.

După multă vreme, el a tras-o mai aproape și a acoperit-o cu marginea mantiei. Alături, au rămas întinși, abia atingându-se, îngăduind puterii pământului și aerului să se treacă prin ei într-o perfectă armonie, iar ea a căzut într-un somn fără de vise în

care a continuat să fie conștientă că degetele le sunt împletite. Părea că demult, demult, mai stătuseră astfel, în desfătare, în afara timpului, în pace și bucurie necuprinsă, ca și cum ar fi fost o părticică din pietrele înălțate care se aflau acolo dintotdeauna; ca și cum ar fi trăit și și-ar fi amintit faptul că fusese cu el acolo. După o vreme, s-a trezit și a văzut că el dormea și a rămas să memoreze cu o tandrețe aprinsă fiecare trăsătură a chipului lui.

Când Galahad s-a trezit, zâmbind spre ea și întinzându-se ca un motan, soarele scăpătase dincolo de amiază, încă învăluită într-o aură de bucurie, Morgaine l-a auzit spunând:

— Voiam să mergem la vânătoare de păsări. Tare mult aș dori să fac pace cu mama – mă simt atât de fericit încât nu suport gândul să rămân învrăjbit cu vreo ființă astăzi, dar pesemne că spiritele naturii ne vor scoate în cale vreo pasăre al cărei destin este să ne ofere o masă bună...

Ea a râs și l-a prins de mână.

— Te voi duce într-un loc unde păsările de apă vânează și pescuiesc, iar dacă Zeița va voi, nu vom prinde nimic, ca să nu ne simțim vinovați că i-am tulburat destinul. Numai că e *foarte* mocirlos, de aceea va trebui să-ți scoți cizmele acelea ce-ți folosesc la călărit, iar eu îmi voi sufleca din nou rochia. Te slujești de un băț pe care-l arunci ca și picții, sau de săgeți otrăvite ca ale lor, sau le ademenești și le frângi gâtul?

— Cred că suferă mai puțin când sunt prinse repede în capcană și li se rupe gâtul, a zis Lancelot cu bun simț, iar ea a aprobat cu un gest din cap.

— Mai bine e cu o plasă și laț...

Nu au văzut pe nimeni cât au coborât de pe Tor, făcând în câteva minute drumul care le luase mai bine de o oră la urcuș. Morgaine s-a strecurat în coliba în care se țineau plasele și lațurile și a luat două; au mers apoi pe furiș de-a lungul malului și au pătruns prin desișul de trestii de la capătul îndepărtat al insulei. Desculți, au pășit prin apă, ascunzându-se printre trestii și așezând plasele. Stăteau în umbra uriașă a Tor-ului, iar aerul era răcoros; păsările de apă începuseră să iasă în număr mare să-și caute hrană. După câteva clipe, o pasăre a început să se zbată și să dea din aripi, după ce-și prinsese picioarele într-un laț pus de Morgaine; s-a mișcat cu iuțeală, a prins-o și, imediat, i-a sucit gâtul. Curând, Lancelot a prins și el una, apoi alta; le-a legat de gât cu un băț de trestie.

— De ajuns, a spus el. E o distracție plăcută, dar într-o zi ca asta aş prefera să nu ucid mai mult decât e nevoie, mai ales că avem una pentru mama și două pentru Merlin. Vrei una și pentru tine?

Ea a scuturat din cap.

— Eu nu mănânc deloc carne.

— Ești atât de mică, a zis el, că-mi pare că nici nu ai nevoie de multă mâncare. Eu sunt mai solid și iute mi se face foame.

— Acum ești flămând? E prea devreme să căutăm fructe sălbatice, dar am putea găsi niște fructe de păducel rămase peste iarnă...

— Nu, a zis el, nu acum, serios; mă voi bucura mai mult de masa de seară dacă-mi va fi foame.

Au ieșit pe mal uzi până la piele. Morgaine și-a scos surtucul din piele de căprioară și l-a întins peste un tufiș să se usuce, pentru că altfel ar fi devenit scoarță, apoi și-a dat jos și rochia pe care a stors-o, rămânând nepăsătoare în cămașa lungă de dedesubt, din pânză nealbită. Au găsit locul unde-și lăsaseră încălțările, dar nu le-au pus pe picioare, așezându-se în schimb pe iarbă, ținându-se de mână în tăcere și urmărind păsările înotând, apoi ridicându-și cozile brusc în aer și scufundându-se după peștișori.

— Câtă liniște, a spus Lancelot. E ca și cum am fi singurii oameni din lume, în afara timpului și spațiului, departe de orice griji și necazuri, ori gânduri de război, ori bătălii, ori regate, ori gâlceavă...

— Aș vrea să dureze la nesfârșit, a zis ea cu voce tremurândă, gândindu-se dintr-o dată că acea oră aurită trebuia să se încheie.

— Morgaine, plângi cumva? a întrebat-o el, brusc îngrijat.

— Nu, a răspuns ea cu îndârjire, scuturând singura lacrimă ce i apăruse în gene și văzând lumea izbucnind într-un curcubeu de culori. Nu fusese niciodată în stare să plângă; nu vărsase nicicând vreo lacrimă de teamă sau durere, în ciuda tuturor anilor de chinuri îndurate pentru a deveni preoteasă.

— Verișoară, rudă a mea... Morgaine, a zis el, îmbrățișându-o din nou și mângâind-o pe obraz. Ea s-a întors și s-a prins de el, îngropându-și fața în pieptul tunicii lui. Era cald, și i-a simțit bătaia calmă a inimii. După un moment, el s-a aplecat puțin și a pus o mână sub bărbia ei, ridicându-i capul, apoi buzele li s-au

întâlnit.

— Ce mult mi-aș dori să nu te fi juruit Zeiței, a șoptit el.

— Și eu, a zis ea încet.

— Vino, vino... lasă-mă să te țin în brațe așa... am jurat să nu... fac lucruri necuvenite...

Ea a închis ochii; nu-i mai păsa. Jurământul făcut i s-a părut la o mie de leghe și o mie de ani depărtare și nici măcar gândul la furia Viviane nu ar mai fi putut să o oprească. După ani și ani, s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă ar mai fi rămas astfel câteva minute; fără îndoială că Zeița, în mâinile căreia se aflau, și-ar fi impus voința în ce-i privea. Dar în chiar clipa în care buzele li s-au unit din nou, Lancelot s-a crispat, de parcă ar fi auzit ceva imperceptibil.

Morgaine s-a tras deoparte, ridicându-se în capul oaselor.

— Morgaine, ce se întâmplă?

— N-am auzit nimic, a spus ea, încordându-și auzul, ignorând clipocitul lacului, susurul vântului printre trestii și plescăitul făcut de vreun pește ce sărea din apă.

Apoi sunetul a răsunat din nou, ca un suspin slab... ca plânsul cuiva.

— Plânge cineva, a spus Lancelot și s-a grăbit să-și descâlcească picioarele lungi ca să se ridice.

— Acolo... e cineva rănit sau rățăcit, pare o fetiță...

Morgaine l-a urmat imediat, desculță, lăsându-și și rochia și surtucul pe tufiș. Era posibil ca vreuna dintre preotesele mai tinere să se fi rățăcit pe acolo, cu toate că nu aveau voie să părăsească îngrăditura din apropierea Casei Fecioarelor. Cu toate astea, fetele tot fete rămâneau și era aproape imposibil ca vreuna dintre ele să nu încalce poruncile; una dintre preotesele bătrâne spusese odată că acea Casă a Fecioarelor era pentru fetițele a căror datorie în viață era să verse, să spargă și să uite lucruri, reguli de bază ale vieții lor de zi cu zi, până ce făceau din belșug asemenea boroboațe, lăsând astfel loc pentru înțelepciune. Iar acum, când Morgaine era preoteasă în deplinul înțeleas al cuvântului, începuse să le educe pe tinere, iar uneori considera că bătrâna preoteasă avusese dreptate: ea sigur nu fusese atât de prostuță și de împrăștiată ca fetele care se aflau acum în Casa Fecioarelor.

Au pornit în direcția sunetului. Era un abur ușor, care ba se risipea vreme de câteva clipe, ba se încheaga la loc. Ceața

începuse să se strecoare dinspre lac formând tentacule tot mai groase, iar Morgaine nu era chiar sigură dacă aceasta provenea din umezeala ce se ridica în aer la apropierea apusului sau dacă nu cumva era ceața care alcătuia vălul ce înconjura tărâmul magic.

— Acolo, a făcut Lancelot, dispărând brusc în ceață. Morgaine l-a urmat și a văzut neclar, apărând și dispărând din umbră în realitate și înapoi, silueta unei fete care stătea în apă până la glezne și plângea.

Da, și-a dat Morgaine seama, chiar e cineva. Apoi s-a uitat mai bine. *Nu, nici vorbă să fie o preoteasă.* Era prea tânără și uimitor de frumoasă; părea alcătuită doar din alb și aur, cu pielea palidă ca fildeșul, atinsă ici și colo de pete de culoarea mărganului, cu ochi de un albastru deschis ceresc, părul lung și blond, strălucind prin ceață ca un aur viu. Purta o rochie albă pe care încerca fără folos să o ferească de apă. Și părea că varsă lacrimi fără să-și strâmbe cătuși de puțin chipul, urâtându-l, astfel că, plângând, părea mai frumoasă decât în realitate.

— Ce-ai pățit, copilă? a întrebat-o Morgaine. Te-ai rătăcit?

Cu ochi mari, fata i-a urmărit apropiindu-se.

— Cine sunteți voi? Nici n-am crezut că o să mă audă cineva – am strigat către surori, dar niciuna n-a auzit, iar apoi pământul a început să-mi fugă de sub picioare și, din solid cum era, m-am trezit aici, în apă, având în jur doar trestii și atunci m-am speriat... Ce este acest loc? Nu l-am mai văzut și stau la schit de aproape un an...

Apoi și-a făcut cruce. Brusc, Morgaine a înțeles ce se petrecuse. Vălul se subțiasse, așa cum se întâmpla în locurile unde se concentra puterea, iar această fată era suficient de sensibilă ca să perceapă acel lucru. Asta se întâmpla, uneori, ca o viziune de moment, astfel că persoana putea vedea cealaltă lume ca pe o umbră sau o nălucă trecătoare; dar rareori putea trece cineva *în* cealaltă lume.

Fata a făcut un pas către ei, dar suprafața mlaștinii s-a mișcat sub picioarele ei și de aceea s-a oprit înspăimântată.

— Stai nemișcată, i-a spus Morgaine cu blândețe. Solul e nesigur acolo. Știu drumul. O să te ajut să ieși din apă, draga mea.

Însă în chiar clipa când se pregătea să pășească înainte, Lancelot a trecut brusc în fața ei, a ridicat fetița și a dus-o pe

pământ uscat, după care a lăsat-o jos.

— Ai încălțărilor ude, i-a spus el, pentru că scoteau un sunet ca un plescăit când a încercat să se miște.

Ea l-a privit cu mirare; încetase să plângă.

— Ești tare puternic. Nici măcar tatăl meu nu e atât de vânjos. Și cred că te-am văzut undeva, ori mă înșel?

— Nu știu, a zis Lancelot. Cine ești? Cine-i tatăl tău?

— Tatăl meu e regele Leodegrantz, a răspuns ea, iar eu mă aflu aici să învăț la schit... Vocea a început să-i tremure din nou. Unde e? Nu mai văd clădirea, și nici biserica...

— Nu mai plânge, i-a spus Morgaine, apropiindu-se, iar fata s-a tras îndărăt.

— Ești din neamul spiridușilor? Ai semnul albastru pe frunte, și atunci a ridicat mâna dreaptă și s-a închinat. Nu, a zis ea măcinată de îndoieli, nu se poate să fii demon, fiindcă nu ai dispărut când am făcut semnul crucii, așa cum zic măicuțele că trebuie să procedez – dar tu ești mică și urâtă ca oamenii-spiriduși.

Lancelot a spus cu glas hotărât:

— Nu, sigur că nu suntem niciunul demon, iar eu cred că vom găsi împreună drumul de întoarcere la schit.

Simțind că împietrește, Morgaine a observat că Lancelot o privea acum pe străină la fel cum se uitase la ea cu câteva minute mai devreme, cu dragoste, dorință, aproape cu venerație. Când el s-a întors spre Morgaine, întrebând-o cu îngrijorare în glas: „O putem ajuta, adevărat?” ea s-a văzut așa cum arăta față de Lancelot și față de fecioara ciudat de aurie – mică, brunetă, cu semnul albastru și barbar pe frunte, cu cămașa înnoroită până la genunchi, cu brațele nepermis de dezgolite, cu picioarele murdare și cu părul despletit. *Mică și urâtă ca oamenii-spiriduși. Morgaine din neamul spiridușilor.* Așa o strigaseră în batjocură încă din copilărie. A simțit un val de ură față de sine, de dispreț față de trupul ei mic și întunecat, față de brațele și picioarele aproape dezgolite. Și-a înșfăcat fusta umedă de pe tufiș și a îmbrăcat-o, dintr-o dată conștientă de goliciunea ei; și-a tras surtucul din piele pe deasupra. Vreme de o clipă, cât Lancelot a privit-o, a simțit că și el o socotea urâtă, barbară, o străină, pe când acea creatură aurie și minunată aparținea lumii lui.

El s-a apropiat și a luat-o pe fată de mână și a făcut o

plecăciune plină de respect.

— Vino, o să-ți arătăm drumul.

— Da, a spus Morgaine aproape mecanic, o să-ți arăt pe unde să o iei. Urmează-mă și ține-te aproape, fiindcă pământul e înșelător și te poți înnămoli fără putință de a ieși de acolo multă vreme.

Furioasă, s-a simțit ispitită vreme de o clipă să îi îndrume pe amândoi spre mlaștina de netrecut – putea să o facă, știa drumul – așadar, să-i ducă în nămol și să-i lase acolo împreună să se înece sau să rățăcească în veci printre cețuri.

— Cum te cheamă? a întrebat-o Lancelot.

Fata blondă i-a răspuns:

— Mă numesc Gwenhwyfar.

Apoi, Morgaine l-a auzit pe Lancelot spunând:

— Frumos nume, demn de doamna care îl poartă.

Morgaine a simțit o ură atât de necuprinsă, încât a crezut că va leșina pe dată din pricina forței ei. A avut convingerea că ura o va însoți până la moarte, iar în acea clipă arzătoare și-a dorit chiar să moară. Ziua își pierduse orice strălucire, căpătând culoarea ceții, a noroiului și a trestiilor mohorâte, iar toată fericirea ei de până atunci s-a mistuit.

— Hai, a repetat ea fără nicio inflexiune în glas, și o să-ți arăt pe unde să o iei.

Când s-a întors să pornească înainte, i-a auzit râzând din nou și s-a întrebat, cu mintea împâclită de ură, dacă râdeau de ea. A auzit vocea ca de copil a lui Gwenhwyfar:

— Dar tu nu sălășluiești în locul ăsta oribil, adevărat? *Tu* nu arăți ca unul dintre oamenii-spiriduși, tu nu ești mic și urât.

„Nu”, a gândit ea, „nu, era frumos”, iar ea – *mică și urâtă*. Vorbele i-au pârjolit inima; a uitat că arăta ca Viviane și că, pentru ea, Viviane era frumoasă. L-a auzit pe Lancelot spunând:

— Nu, nu, aș dori să merg cu tine – serios că aș vrea – dar am promis să iau cina cu o rubedenie în seara asta, iar mama e deja destul de supărată pe mine; n-aș vrea să-l supăr nici pe tata. Ba nu, eu nu sunt din Avalon... Iar după o clipă: Nu, ea e o verișoară de-a mamei, ori așa ceva, ne cunoaștem de când eram mici, atâta tot.

În acea clipă a înțeles că se referea la ea. Așadar, aproape imediat, tot ce fusese între ei se redusese la o simplă legătură de familie. Luptând să alunge lacrimile care dădeau să-i

izbucnească în ochi, făcând-o să se înece, știind că plânsul ar fi făcut-o să arate mai urâtă ca niciodată în ochii lor, a ajuns pe pământ solid și a zis:

— Uite, acolo ți-e schitul, Gwenhwyfar. Ai grijă să ții poteca, altfel iar te vei rătăci în ceață.

A observat că fata îl ținea pe Lancelot de mână. Și i s-a părut că el i-a dat drumul cu o undă de regret.

— Mulțumesc, vai, îți mulțumesc, i-a spus fata.

— Lui Morgaine trebuie să-i mulțumești, i-a reamintit Lancelot. Ea e cea care cunoaște drumul de ieșire din Avalon.

Fata s-a uitat la ea dintr-o parte. Apoi a făcut o scurtă plecăciune.

— Îți mulțumesc, doamnă Morgaine.

Morgaine și-a umflat pieptul, înfășurându-și mantia de preoteasă în jurul trupului, căpătând strălucirea pe care o putea chema atunci când voia; în ciuda straielor murdare și neorânduite, a picioarelor desculțe, a părului care i se încâlcise în jurul umerilor din cauza umezelii, și-a dat seama că, dintr-o dată, a apărut înaltă și impunătoare. A făcut un gest distant de binecuvântare și s-a răsucit, chemându-l pe Lancelot să o urmeze cu un alt gest. Cu toate că nu a privit în urmă, a știut că expresia de spaimă și venerație revenise în ochii fetei, însă s-a îndepărtat în tăcere, abia alunecând fără niciun sunet, ca orice preoteasă de Avalon, iar pașii chinuiți ai lui Lancelot au urmat-o.

După un moment, s-a uitat în urmă, însă ceața se închegase, iar fata dispăruse. Impresionat, Lancelot a întrebat-o:

— Morgaine, cum ai făcut asta?

— Ce anume?

— Dintr-o dată, ai devenit atât de... Ca mama. Înaltă și rece și... parcă ireală. Ca o femeie-demon. Ai înspăimântat-o pe biata fată, nu trebuia să te porți așa!

Cuprinsă brusc de mânie, Morgaine și-a mușcat limba. Cu glas distant și enigmatic, a spus:

— Vere, sunt ceea ce sunt, apoi s-a întors, mergând grăbită pe potecă în fața lui. Era înfrigurată, obosită și îngreșată de sine; tânjea după singurătatea din Casa Fecioarelor. Lancelot părea să fi rămas departe în urma ei, însă nu-i mai păsa. De acolo își putea găsi și singur drumul.

În primăvara anului ce a urmat, străbătând o furtună cumplită de la sfârșitul iernii, Merlin a ajuns la Avalon. Când doamna a primit știrea, a rămas cu privirea pierdută.

— Într-o ploaie ca asta s-ar îneca până și broaștele, a spus ea. Ce-l aduce pe o asemenea vreme?

— Nu știi, doamnă, a spus tânărul druid-învățăcel care i-a adus vestea. Nici măcar nu a trimis vorbă să fie așteptat de luntrași, ci a venit pe căi ascunse, spunând că trebuie să stea de vorbă cu tine chiar în această noapte, înainte de a te culca. I-am dus îmbrăcăminte curată - a lui era într-o stare de neînchipuit. I-aș fi oferit chiar și de mâncat și băut, dar a întrebat dacă poate sta la masă cu tine.

— Spune-i că e binevenit, a zis Viviane, având grijă să nu-și dea pe față nicio trăire - deprinsese bine arta de a-și ascunde gândurile - însă după ce tânărul a plecat, și-a îngăduit să privească în jur cu mirare și să se încrunte.

A trimis după femeile care o slujeau și le-a cerut să nu aducă lucrurile pe care le mânca de obicei, ci hrană și vin pentru Merlin și să ațâțe focul.

După o vreme, i-a auzit zgomotul pașilor, iar când a intrat, el s-a dus drept spre foc. Taliesin ajunsese cocârjat, părul și barba îi albiseră de tot și, cu roba verde de bard novice, prea scurtă pe el, arăta destul de nelalocul său, pentru că gleznele scheletice i se vedeau de sub poalele îmbrăcăminte. Doamna l-a invitat să se așeze lângă foc - și așa a observat că el tremura - și i-a pus dinainte o farfurie cu mâncare și vin, vin bun din mere, chiar de la Avalon, într-o cupă lucrată din argint. Apoi s-a așezat și ea pe un scăunel alături și a gustat din hrana ei: pâine cu fructe uscate, și l-a privit mâncând. Când el a împins deoparte blidul și a sorbit din vin, ea i-a cerut:

— Acum spune-mi totul, părinte.

Bătrânul i-a zâmbit.

— N-am crezut vreodată că mi te vei adresa astfel, Viviane. Ori îți închipui că am fost hirotonisit?

Ea a clătinat din cap.

— Nu, dar ai fost iubitul mamei mele, care a fost Doamnă aici înaintea mea, iar tu le-au zămislit pe două dintre surorile mele. Am slujit împreună pe Zeița din Avalon vreme de mai mulți ani

decât pot eu număra și-n noaptea asta probabil tânjesc după mângâierea vocii unui tată... Nu mai știu. Tată... Taliesin, mă simt foarte bătrână în noaptea asta. Să fie din pricină că mă socotești prea mare ca să-ți fiu fiică?

Bătrânul druid a zâmbit.

— Nici vorbă, Viviane. Tu n-ai vârstă. Știi câți ani ai – adică aș putea ghici câți ai, asta dacă aș vrea cu orice preț – însă mie îmi apare tot ca o copilă. Chiar și acum ai putea avea oricât de mulți iubiți ai vrea.

Ea a făcut un gest dând de înțeles că nu o interesa subiectul.

— Te asigur că n-am găsit niciun bărbat care să însemne mai mult decât necesitate, datorie sau plăcere de o noapte, a spus ea. Și totodată socot că, în afară de tine, n-am cunoscut niciunul care să-mi fie pe potrivă ca putere... Apoi a râs. Ei, dacă aș fi cu zece ani mai tânără... cum crezi că mi-ar fi stat ca regină a Marelui Rege, avându-l pe fiul meu pe tron?

— După mine, Galahad – sau cum îi spuneți acum, parcă Lancelot, da? — nu e plămădit ca să fie rege. E un vizionar, o trestie ce se înclină după cum bate vântul.

— Dar dacă ar fi fost zămislit de Uther Pendragon...

Taliesin a clătinat din cap.

— El e un susținător de încredere, Viviane, nu căpetenie.

— Chiar și așa. Asta e din cauză că a crescut la curtea lui Ban ca bastard. Dacă ar fi fost crescut ca un adevărat fiu de rege...

— Și cine ar fi domnit la Avalon atâția ani dacă ai fi preferat coroana pe tărâmul creștinilor?

— Dacă aș fi domnit alături de Uther, a spus ea, acestea nu ar mai fi fost pământuri creștine. Am crezut că Igraine va avea putere asupra lui, ca s-o folosească în slujba Avalonului.

El a făcut un gest din cap.

— Nu mai folosește la nimic să plângem după zăpezile din trecut, Viviane. Am venit să stăm de vorbă despre Uther. E pe moarte.

Ea a ridicat capul și l-a privit lung.

— Deci s-a întâmplat deja. Dar e prea tânăr ca să moară.

— Își conduce oamenii în bătălii, deși, dacă ar fi mai înțelept, așa cum îi stă bine la vârsta lui, ar încredința asta generalilor săi; a primit o rană și acum are fierbințeli. Mi-am oferit știința de vindecător, dar Igraine mi-a interzis, la fel ca și preoții, de altfel. Oricum n-aș fi putut face nimic, deoarece i-a sosit ceasul. Am

văzut asta în ochii lui.

— Și cum e Igraine ca regină?

— Așa cum era de așteptat, a spus bătrânul druid. E frumoasă, demnă și pioasă și ține doliu după toți copiii pe care i-a pierdut. A mai făcut unul de Ziua Tuturor Sfinților; acesta a trăit patru zile, atât. Iar preotul din casă a convins-o că asta e pedeapsă pentru păcatele ei. Nimic nu i-a umbrit reputația de când s-a căsătorit cu Uther – în afară de nașterea acelui prim copil, prea devreme. Însă asta a fost de ajuns. Am întrebat-o ce va face după moartea lui Uther, iar după ce s-a mai potolit din plâns, a zis că se va retrage la un schit de maici. I-am oferit adăpost la Avalon, unde ar putea fi în preajma fiicei ei, dar ea a zis că nu ar fi convenit din partea unei regine creștine.

Viviane a surâs strâmb.

— N-aș fi crezut că o să aud asemenea vorbe rostite de Igraine.

— Viviane, nu trebuie să-i găsești vină, nici măcar în gând, pentru ceea ce tu însăși ai plănuit. Avalonul a îndepărtat-o când avea cel mai mult nevoie de el; ai dojeni-o pe fată pentru că și-a găsit alinarea într-o credință mai simplă decât a noastră?

— Nu mă îndoiesc de asta – tu ești singurul om din Britania care poate vorbi despre Marea Regină ca despre o fată.

— Câteodată, până și tu ai rămas o fată pentru mine – aceeași fetiță care mi se cocoța pe genunchi și atingea strunele harpei.

— Iar acum abia de mai știu cânta la ea. Cu trecerea anilor, degetele mele și-au pierdut îndemânarea, a spus Viviane.

El a clătinat din cap.

— Ba nu, draga mea, a zis el, ridicând în aer mâna cu degete subțiratic și încovoiate. În comparație cu ale mele, degetele tale sunt tinere, și cu toate astea, cu ele îi vorbesc harpei, iar tu puteai să faci la fel. Mâinile tale au ales să mânuiască puterea, nu cântecul.

— Și ce s-ar fi ales de Britania dacă nu se întâmpla așa? s-a aprins ea.

— Viviane, a zis el cu o nuanță de fermitate, eu nu ți-am găsit vină. Am rostit doar adevărul, așa cum îl văd eu.

Ea a oftat și și-a lăsat bărbia pe palme.

— N-am greșit când am spus că în noaptea asta am nevoie de un tată. Așadar, după ce am plănuit vreme de atâția ani, s-a întâmplat deja lucrul de care ne temeam. Ce va fi cu fiul lui

Uther, tată? Este pregătit?

— *Trebuie* să fie pregătit. Uther nu va apuca solstițiul de vară. Iar hoitarii se adună deja, așa cum s-a întâmplat și când Ambrosius zăcea pe patul de moarte. Cât despre băiat, nu l-ai văzut?

— Îl mai zăresc când și când în oglinda fermecată, a spus ea. Pare sănătos și vânos, dar asta nu-mi spune nimic altceva decât că poate arăta ca un rege când îi va veni vremea. L-ai vizitat, adevărat?

— Cu voința lui Uther, m-am dus de câteva ori să văd cum crește. Am observat că avea în față multe dintre cărțile acelea în greacă și latină din care și fiul tău a deprins atâtea lucruri despre strategie și război; Ectorius este roman până în străfundul sufletului, iar cuceririle lui Cezar și faptele de vitejie ale lui Alexandru au devenit o părticică din el. E un bărbat educat și și-a pregătit ambii fii pentru război. Tânărul Caius a dat jertfă de sânge în bătlăie anul trecut; Arthur s-a frământat mult că nu i s-a îngăduit să meargă în război, dar e un fiu ascultător și a făcut așa cum i-a poruncit Ectorius.

— Dacă are atâtea de roman în el, a întrebat Viviane, va voi Arthur să fie supus Avalonului? Pentru că el trebuie să cârmuiască Triburile, precum și poporul picților, nu uita.

— M-am îngrijit de asta, a spus Merlin, fiindcă l-am convins să se întâlnească cu oamenii scunzi, zicându-i că sunt aliații soldaților lui Uther în acest război pentru apărarea insulei noastre. Alături de ei a învățat să mânuiască arcul și să se miște nevăzut prin landă și mlaștini și... A șovăit o clipă, apoi a urmat: A deprins să urmărească cerbii și nu se teme să intre între ei.

Viviane a închis ochii.

— E atât de crud...

— Zeița i-a ales întotdeauna pe cei mai tineri și mai puternici dintre bărbați ca să-i conducă războinicii, a zis Taliesin.

Viviane a lăsat capul în jos.

— Așa să fie, a zis ea. Va fi pus la încercare. Adu-l aici, de poți, înainte de moartea lui Uther.

— Aici? Merlin a clătinat din cap. Nu înainte de punerea la încercare. Abia după aceea o să-i arătăm calea spre Avalon și cele două tărâmură peste care trebuie să cârmuiască.

Viviane și-a plecat din nou capul.

— Pe Insula Dragonului, atunci.

— Va fi vechea încercare? Uther n-a fost supus la ea înainte de a fi făcut rege...

— Uther era un războinic; ajungea asta ca să-l facem stăpân peste dragon, a zis Viviane. Acest băiat e tânăr și nedus în lupte. Trebuie pus la încercare ca să-și dovedească tăria.

— Iar de dă greș...

Viviane a scrâșnit din dinți.

— Nu trebuie să dea greș!

Taliesin a așteptat până ce ochii li s-au întâlnit din nou și a repetat:

— Dar dacă dă greș?

Ea a suspinat.

— Neîndoielnic că Lot e pregătit, dacă se va ajunge la asta.

— Trebuia să iei pe unul dintre fiii lui Morgause ca să-l crești aici, la Avalon, a spus Merlin. Gawaine e un băiat de ispravă. Înfierbântat, certăreț... un taur, în vreme ce băiatul lui Uther e un cerb. Dar Gawaine are sânge de rege, cred eu, și s-a născut și el din Zeiță - Morgause a fost fiica mamei tale, iar prin vinele fiilor ei curge sânge de rege.

— Nu mă încred în Lot, a spus Doamna cu vehemență, iar în Morgause am și mai puțină încredere.

— Și totuși Lot îi stăpânește pe oamenii clanurilor din miazănoapte, și cred că Triburile îl vor accepta...

— Dar cei ce sunt de partea Romei n-o vor face niciodată, și atunci vor fi două regate în Britania, mereu gâlcevindu-se, niciunul îndeajuns de puternic pentru a-i ține departe pe saxoni și pe sălbaticii de la miazănoapte. Nu. Trebuie să fie fiul lui Uther, nu trebuie să dea greș!

— Să se întâmple așa cum voiește Zeița, a spus Merlin cu hotărâre. Ai de grijă să nu confunzi propria-ți voință cu a ei.

Viviane și-a acoperit fața cu palmele.

— Dacă dă greș - dacă se întâmplă așa, totul e ruinat, a spus ea cu disperare în glas, tot ce am făcut cu Igraine și tot ce le-am făcut celor pe care îi iubesc. Tată, ai văzut tu că va da greș?

Bătrânul a clătinat din cap și, cu o voce compătimitoare, a spus:

— Zeița nu-și face cunoscută voința față de mine, a zis el, iar tu ai profețit că acest băiat va avea puterea pentru a cârmui întreaga Britanie. Păzește-te de greșeala trufiei - socotind că tu știi ce este cel mai bine pentru fiecare bărbat și femeie din

lume. Ai cârmuit bine la Avalon...

— Dar am îmbătrânit, a spus ea ridicându-și fața, iar atunci a văzut mila din ochii lui. Și curând...

Merlin a lăsat capul în jos; și el se supunea aceleiași legi a firii.

— Când va veni vremea, vei afla; încă nu a sosit, Viviane.

— Nu, a confirmat ea, zbatându-se împotriva stării neașteptate de deznădejde care o cuprinsese, așa cum i se întâmpla în ultima vreme, ca o arșiță în tot trupul, ca o furtună în minte. Nu, când va veni vremea, când nu voi mai vedea ce va fi în viitor, atunci voi ști că a sosit clipa să dau altcuiva cârmuirea Avalonului. Morgaine e încă tânără, iar Raven, la care țin atât de mult, a făcut jurământul tăcerii. Încă nu e aproape clipa, dar dacă va fi prea curând...

— Oricând are să fie, Viviane, va fi momentul convenit, a spus Merlin. S-a ridicat, înalt și puțin nesigur pe picioare, iar Viviane a observat că se sprijinea vârtos în toiag. O să-l aduc, așadar, pe băiat la Insula Dragonului când s-or topi zăpezile, iar atunci vom vedea dacă e pregătit să fie făcut rege. Și o să-i dai spada și potirul, drept semn că există o legătură eternă între Avalon și lumea dinafară.

— Măcar spada, a spus Viviane. Potirul... vom mai vedea.

Merlin și-a plecat capul.

— Las asta în seama înțelepciunii tale. Tu, nu eu, ești glasul Zeiței. Cu toate acestea, nu trebuie să fii Zeiță pentru el.

Vivian a scuturat din cap. Are să o întâlnească pe Mamă după ce triumfă, a zis ea, și din mâna ei va primi spada victoriei. Mai întâi, însă, trebuie să facă dovada și să o întâlnească pe Vânătoarea Fecioară... Pe chip i-a apărut un surâs discret. Și, indiferent ce se întâmplă după aceea, nu vom risca așa cum am făcut cu Uther și Igraine. Să fim siguri de sângele regesc, orice s-ar întâmpla mai apoi.

După ce Merlin a plecat, Viviane a rămas așezată multă vreme, urmărind imaginile închipuite de flăcări, văzând doar în trecut, fără să caute prin ceața timpului către viitor.

Și ea, cu ani în urmă, cu atât de mulți ani în urmă de nici nu-și mai amintea câți, își dăduse fecioria Zeului cu coarne, Marele Vânător, Zeul dansului vieții în spirală. Nu s-a gândit nicidecum la fecioara care avea să ia parte la acea facere de rege ce urma să vină, însă și-a lăsat mintea să cutreiere spre trecut și spre

alte momente în care jucase rolul Zeiței în Marea Căsătorie...

...Pentru ea nu fusese niciodată altceva decât datorie; uneori plăcută, alteori neplăcută, însă întotdeauna chemată, posedată de Marea Mamă care îi cârmuise viața încă de când pusese piciorul în Avalon. Dintr-o dată, a invidiat-o pe Igraine, iar o parte din mintea ei s-a întrebat de ce o pizmuia pe o femeie care-și pierduse toți copiii prin moarte sau prin creșterea în alte locuri îndepărtate, iar acum avea să îndure văduvia și să-și încheie viața îndărătul zidurilor unei mănăstiri.

Ce pizmuiesc la ea e iubirea pe care a cunoscut-o... Eu nu am fiice, fiii mei îmi sunt străini... n-am iubit niciodată, a gândit ea. Și nici n-am aflat cum e când ești iubită. Teamă, respect, cinstire... acestea mi-au fost date. Numai că sunt momente când cred că aş renunța la toate în schimbul unei priviri din partea unei ființe, așa cum s-a uitat Uther la Igraine când s-au căsătorit.

A oftat cu mâhnire, repetând în surdina spusele lui Merlin.

— Da, nu mai folosește la nimic să plângem după zăpezile din trecut.

A ridicat capul, iar slujitoarea ei a venit cu pași tăcuți.

— Doamnă?...

— Adu-mi, ba nu, a zis ea, răzgândindu-se pe neașteptate.

„Să las fata să doarmă. Nu e adevărat că nu am iubit ori că nu am fost iubită nicicând. O iubesc nemăsurat pe Morgaine, iar ea mă iubește.”

Acum și asta trebuia să se sfârșească. Însă trebuia să fie așa cum voia Zeița.

Secera subțire și foarte palidă a lunii noi străjuia spre apus de Avalon. Morgaine a pășit fără grabă, urcând desculță poteca ce urca în spirală, la fel de tăcută ca și astrul virgin. Avea părul despletit, în rest straietele ei erau prinse cu o cingătoare. Știa că paznicii și preotesele o urmăreau în tăcere, pentru ca nu cumva cineva nedorit să tulbure liniștea ei prin vreun cuvânt nesfințit. Îndărătul perdelei pe care o forma părul, își ținea pleoapele coborâte. S-a deplasat fără greș pe potecă, fără să aibă nevoie de ajutorul vederii. Raven mergea tăcută în urma ei, desculță ca și ea, fără cingătoare, cu părul acoperindu-i chipul.

Urcă tot mai sus, în crepusculul ce dădea să se stângă, făcând loc întunericului, având doar câteva stele abia răsărite pe bolta de culoare violacee. Pietrele așezate în cerc erau cenușii, aruncând umbre mari, dintre ele răzbătând doar un licăr de lumină slabă, nu foc, ci doar o amăgire, un foc al vrăjitoarelor, un farmec, strălucea din interiorul cercului magic.

La ultima licărire a lunii ce apunea, reflectată vreme de o clipă de lacul sclipitor de dedesubt, fără o vorbă, o preoteasă fecioară s-a apropiat de ele; era o fetiță înveșmântată într-un strai din lână nevopsită, cu părul tăiat ce părea o pală de întuneric. Aceasta i-a oferit lui Morgaine o cupă, iar ea a primit-o și a băut din ea în tăcere, apoi i-a întins-o lui Raven, care a golit-o până la ultima picătură.

În lumina pe sfârșite, s-au văzut străluciri de aur și argint. Din mâini nevăzute, Morgaine a luat spada mare cu pavăză și a scos un icnet din cauza greutății ei neașteptate. Desculță, simțind deja frigul, dar fără să ia seamă de el, a trasat un cerc sub pietrele ce alcătuiau inelul. În spatele ei, Raven a luat sulia lungă și a înfipt-o în inima focului vrăjitoarelor. Lumina a țâșnit pe firele deșirate de cânepă, și ea a purtat-o urmând-o pe Morgaine, iar de jur-împrejurul cercului s-a născut o linie de foc palid al vrăjitoarelor, care a dat înconjur întunericului. Revenind în centru, îndrumate de lumina extrem de slabă, au văzut chipul Viviane; fără vârstă, în afara timpului, plutind ca prin aer, lipsit de trup – fața Zeiței, strălucind. Cu toate că Morgaine știa că efectele erau produse de o substanță luminoasă ce se dădea pe obraji și frunte, care contrasta cu cercul și straiile de culoare întunecată, întotdeauna imaginea reușeau să o facă să tresară de uimire.

Mâini ivite de nicăieri au depus ceva în palmele lui Morgaine, apoi în acelea ale lui Raven. Morgaine a mușcat din acea amărăciune înțepătoare ce amintea de lemn, a făcut un efort, alungând greața, și a înghițit. Peste toate a coborât liniștea. Ochii sclipeau în întuneric, însă niciun chip nu se putea vedea. A avut senzația că se află într-o mulțime necuprinsă ce se strânsese pe culmea Tor-ului, însă n-a reușit să distingă nicio față. Până și chipul fără de trup al Viviane dispăruse în beznă. A perceput căldura trupului lui Raven aproape de al ei, cu toate că nu se atinseseră. S-a străduit să-și păstreze mintea nemișcată, în meditație, pătrunzând în muțenia deprinsă, fără a fi sigură de

ce fusese adusă acolo.

Timpul trecea; stelele au căpătat tot mai multă strălucire pe firmamentul care se întuneca din ce în ce. *Timpul*, a gândit Morgaine, *timpul se curge altfel în Avalon, ori poate nici nu există*. În cursul îndelungilor ani petrecuți acolo, în multe nopți urmasse poteca în spirală ce ducea spre Tor, pipăind misterele timpului și spațiului din interiorul cercului de pietre. Însă în acea noapte totul părea mai straniu, mai întunecat, întrucâtva mai încărcat de mister; până atunci, niciodată nu fusese aleasă dintre celelalte preotese ca să joace rolul principal în ritual. Știa că ceea ce i se dăduse, ospățul magic, era de fapt o iarbă menită să-i întărească simțul văzului; dar asta nu reducea cu nimic puterea ori magia ritualului.

După o vreme, pe întuneric, a început să vadă imagini în minte, imagini mici, colorate, parcă venind de la mari depărtări. A văzut o ciurdă de căprioare alergând. Apoi, din nou, marele întuneric ce coborâse asupra pământului când soarele se stinsese și se stârnise vântul înghețat, și se temuse că lumea avea să se sfârșească acolo; numai că preotesele bătrâne îi explicaseră, atunci când se strânseseră în curte, că Zeul Lună fura strălucirea Zeiței, iar ea a fugit plină de bucurie împreună cu ele ca să-și alăture țișetele la acelea ale femeilor, pentru a-l goni pe Zeu. Ceva mai târziu i se spusese cum se mișcau soarele și luna, și de ce, din timp în timp, unul dintre ei trecea prin fața celuilalt; aceea era calea naturii, iar credințele oamenilor simpli legate de fața Zeilor erau simboluri pe care ei, la vremea la care se aflau, aveau nevoie să le transpună în imagini ca să înțeleagă marile adevăruri. Într-o bună zi, toți bărbații și toate femeile aveau să cunoască aceste adevăruri intime, însă acum nu asta le trebuia.

A urmărit Viziunea lăuntrică, așa cum făcuse în viață, în vreme ce, mereu, ciclurile anului se roteau în jurul marelui inel de piatră; a urmărit fecunditatea și, în cele din urmă, moartea Zeului; a văzut marea procesiune șerpuiind în susul spiralei, către pâlcul de stejari, înainte ca pietrele să fi fost așezate acolo... Timpul devenea transparent, înceta să mai aibă noimă pe măsură ce micuții oameni pictați veneau și se maturizau și erau doborâți, iar apoi veneau Triburile, iar după acestea, la rândul lor, romanii, după ei străinii înalți din Galia și, după aceștia... timpul se termina, iar ea nu a văzut altceva decât

mișcarea popoarelor și creșterea peste măsură a lumii, ghețurile ce veneau și se retrăgeau din nou, a văzut marile temple din Atlantida, acum înecate pe vecie între oceanele ce se uneau, a văzut noi lumi înălțându-se și așezându-se... dar și tăcere, iar dincolo de noapte, marile stele se roteau neconținut...

Din spate a auzit un ciudat strigăt scâncit și a simțit fiori de gheață. Strigase Raven, a cărei voce nu o auzise nicicând; Raven care cândva, când slujeau împreună în Templu, prinsese un opaiț mare pe cale să dea pe afară și, opărită de uleiul încins, stătuse cu mâinile peste gură să-și domolească țișetele în timp ce îi erau bandajate arsurile, ca să nu încalce jurământul prin care îi dăruise Zeiței vocea ei. Avea să poarte cicatricele pentru totdeauna; o dată, privind, Morgaine gândise: *Jurământul pe care l-am făcut a fost aproape la fel și totuși am fost cât pe ce să-l încalc pentru un bărbat brunet, cu glas dulce.*

Iar acum Raven, în noaptea fără de lună, a țipat cu putere, un țipăt straniu, ca al unei femei în chinurile facerii. Țipătul ascuțit și strident a vibrat de trei ori peste Tor, iar Morgaine a tremurat din nou, știind că până și preoții de pe cealaltă insulă, corespondentă cu a lor, trebuie să fi fost treziți în chiliile lor solitare și acum își făceau cruce când auzeau acel țipăt neuman care răsuna între lumi.

După aceea, s-a lăsat liniște, o liniște care lui Morgaine i s-a părut încărcată de respirații, chiar respirații reținute, din partea inițiatelor care acum înconjurau solitudinea înspăimântătoare, populată doar de cele trei preotese neclintite. Apoi, gâfâind și parcă înecându-se, ca și cum vocea i-ar fi fost multă vreme asuprită de liniște, Raven a strigat:

— Ah... de șapte ori Roata, Roata cu treisprezece spițe, s-a rotit pe cer... de șapte ori Mama a dat naștere fiului ei negricios...

Apoi s-a lăsat din nou liniște, adâncindu-se, tulburată doar de gâfâitul slab al femeilor-profet căzute în transă. A strigat din nou:

— Ah... ard... ard... este vremea, este timpul...

După care a recăzut în tăcerea aceea profundă, încărcată de groază.

— Gonesc! Aleargă în rutul de primăvară, aleargă – se luptă, își aleg regele – a, sângele, sângele – iar cel mai mare dintre ei uite, gonește, și pe coarnele mândriei lui se vede sânge...

Tăcerea s-a prelungit din nou, iar Morgaine, zărind în bezna dinapoia pleoapelor goana de primăvară a căprioarelor, a văzut iar ceea ce văzuse în vasul de argint - un bărbat printre căprioare, luptând...

— Este copilul Zeiței, aleargă, aleargă... Cel Încornorat trebuie să moară... și un altul cu Coarne trebuie încoronat... Vânătoarea Fecioară trebuie să-l cheme pe rege la ea, ea trebuie să-și jertfească fecioria pentru Zeu... ah, vechiul sacrificiu, vechiul sacrificiu... ard, ard...

După care cuvintele au început să se sufoce unul pe altul și să piară într-un urlet lung, presărat de suspine. În spatele ei, prin ochii închiși, Morgaine a văzut-o pe Raven prăbușindu-se fără de simțuri la pământ și zăcând acolo, gâfâind, iar gâfâielile ei erau singurele sunete în tăcerea adâncă. De undeva s-a auzit chemarea unei bufnițe; o dată, de două, de trei ori.

Din întineric s-au apropiat preotesele, mute și întunecate, cu sclipiri albăstrui pe frunți. Au ridicat-o cu blândețe pe Raven și au dus-o. Au ridicat-o și pe Morgaine, iar ea și-a simțit capul, palpitând de durere, ținut iubitor la pieptul unei femei, apoi a fost dusă de acolo. După aceea nu a mai știut nimic.

Trei zile mai apoi, după ce-și revenise întrucâtva în putere, Viviane a trimis după ea.

Morgaine s-a ridicat și a încercat să se îmbrace singură, însă era slăbită și de aceea, recunoscătoare că fata era sub jurământul tăcerii, a acceptat ajutorul uneia dintre preotesele tinere, care nu i-a adresat nicio vorbă. Postul îndelung, starea de rău produsă de ierburile folosite la ritual, încordarea cumplită a ritualului, toate încă îi țineau trupul în gheare; cu o seară înainte mâncase puțină supă, apoi, în acea dimineață, pâine înmuiată în lapte, și cu toate acestea se simțea îngreșată și golită pe dinăuntru după tensiunea trăită, iar capul o durea și sângerarea lunară o lovise cu o violență pe care n-o mai simțise până atunci; și acela, și-a dat ea seama, era efectul ierburilor sacre. Îngreșată și lipsită de vlagă, și-a dorit ca Viviane să o fi lăsat să-și revină fără a mai fi tulburată, însă a împlinit voința Viviane, așa cum ar fi împlinit-o și pe a Zeiței, dacă aceasta s-ar fi aplecat din Cer ca să-și exprime voința cu voce tare. După ce s-a îmbrăcat și și-a împletit părul, legându-l cu un șnur din piele de căprioară, și și-a pictat luna în creștere pe frunte cu vopsea albastră, a pornit pe drumul lung către casa în care trăia Marea

Preoteasă.

Întrucât acum era privilegiată, a intrat fără să bată la ușă ori să-și anunțe prezența. Nu înțelegea de ce, dar și-o imaginase mereu pe Viviane așteptând-o așezată pe un scaun asemănător unui tron, ca și cum ar fi fost însăși Zeița pe jilțul ei întunecat, însă ea își făcea de lucru prin capătul celălalt al încăperii, iar focul nu fusese aprins, înăuntru fiind întuneric și frig. Viviane era îmbrăcată cu roba simplă din lână nevopsită, având gluga trasă peste păr și, pentru prima oară, Morgaine s-a gândit brusc că Viviane era o preoteasă nu a Fecioarei ori a Mamei, ci a bătrânei femei-înțelept camarada Bătrânei Morți. Fața îi era ridată și trasă, iar Morgaine a gândit: *Bineînțeles, dacă riturile au făcut-o pe Raven să se îmbolnăvească, dar și pe mine, iar noi suntem tinere și puternice, cum trebuie să se fi simțit Viviane, care a îmbătrânit în slujba celei pe care o slujim toate?*

În aceeași clipă Viviane s-a întors și i-a zâmbit, un zâmbet plin de iubire, iar Morgaine a simțit din nou vechiul val de dragoste și tandrețe. Însă cum se cuvenea din partea unei preotese mai tinere, a așteptat ca Viviane să rostească primele cuvinte. Ea i-a făcut semn să se așeze.

— Ți-ai revenit, copila mea?

Morgaine s-a lăsat să cadă pe bancă și și-a dat seama că până și acea scurtă plimbare o obosise peste măsură. A clătinat din cap.

— Știi, a zis Viviane. Uneori, când nu se cunoaște cum vei reacționa, ți se dă prea mult. Data viitoare să nu primești tot ce ți se oferă – judecă singură cât poți duce – cât să ai Viziunea, însă nu atât cât să te simți foarte rău. Acum ai acest drept; acum ai ajuns la o treaptă la care supunerea poate fi măsurată cu propria-ți judecată.

Dintr-un anumit motiv, acele cuvinte au răsunat ca un ecou în mintea lui Morgaine: măsurată cu propria-ți judecată, măsurată cu propria-ți judecată. S-a gândit: „încă mi-e rău după lucrurile pe care mi le-au dat” și a clătinat din cap, dorind foarte mult să alunge acele vorbe și sunete și să o asculte pe Viviane.

— Cât de mult ai înțeles din profeția făcută de Raven?

— Foarte puțin, a recunoscut Morgaine. Rămâne un mister pentru mine. Nu știu prea bine de ce am fost de față.

— În primul rând, a spus Viviane, ca să-i dai tărie; ea nu este puternică. Încă zace în pat, și asta mă îngrijorează. Ea știe cât

de mult să ia din ierburi, și, cu toate astea, acel puțin a părut prea mult; a vărsat sânge și încă nu s-a liniștit. Însă nu va muri.

Morgaine a întins o mână în față ca să-și recapete echilibrul; se simțea golită pe dinăuntru și un val de greață a traversat-o pe neașteptate, lăsând-o fără culoare în obraji și amețită. Fără să mai ceară voie, s-a ridicat, a ieșit nesigură pe picioare și a vărsat pâinea și laptele pe care le înghițise în acea dimineată. A auzit-o pe Viviane rostindu-i numele, iar după ce a terminat și s-a ridicat ținându-se de cadrul ușii, încă icnind, a observat pe una dintre preteșele tinere ce slujeau apărând cu o cârpă ca să o ștergă pe față; era umedă și mirosea slab a ierburi dulci. Viviane a ajutat-o să pășească înăuntru, apoi i-a întins o cupă mică.

— Soarbe tot, a spus ea.

I-a ars limba și, vreme de o clipă, a amplificat senzația de greață – era licoare puternică, distilată, de Triburile de la miazănoapte, apă a vieții, cum o numeau ele. Mai gustase așa ceva o dată sau de două ori. Însă când băutura i-a coborât în stomac, a simțit o căldură puternică radiind și, după câteva minute s-a simțit mai bine, mai sigură pe sine, aproape euforică.

— Încă puțin, a spus Viviane. Îți va întări inima. Acum te simți mai bine?

Morgaine a încuviințat cu o aplecare a capului.

— Mulțumesc.

— În seara asta vei putea mânca, i-a promis Viviane, iar în starea ciudată în care se afla, vorbele acestea i-au sunat lui Morgaine ca o poruncă, de parcă Viviane ar fi putut da porunci stomacului ei să se stăpânească. Așa. Să stăm de vorbă despre profeția lui Raven. În vremurile de demult, cu mult înainte ca înțelepciunea și religia druizilor să fi ajuns aici din templele scufundate de pe continentul din apus, oamenii spiriduși – din care suntem amândouă născute, eu și tu, Morgaine – au trăit aici pe țărmurile mării interioare și, înainte ca ei să fi deprins cum să planteze orz și să-l culeagă, au trăit adunând fructele pământului și vânând căprioare. Iar în vremurile acelea nu exista vreun rege printre ei, ci doar o regină care era mama lor, cu toate că ei încă nu învățaseră să o socotească Zeiță. Și cum trăiau din vânătoare, regina și preteasa lor a învățat să cheme căprioarele la ea și să le ceară spiritelor lor să se sacrifice și să moară pentru viața Tribului. Numai că trebuie să se facă

sacrificiu pentru sacrificiu – căprioarele mureau pentru Trib, iar unul din Trib trebuia să moară pentru viața căprioarelor, ori măcar să riște ca acele căprioare, dacă doreau, să-i ia viața în schimbul vieții lor. Așa s-a păstrat o măsură cumpănită. Draga mea, înțelegeți asta?

Morgaine a auzit neobișnuitul cuvânt de alint și, în starea ei de greață amestecată cu amețeală, s-a întrebat:

Vrea să-mi spună cumva că urmează să fiu sacrificată? Că viața mea este aleasă pentru Trib? Nu are importanță. Sunt dată Zeiței pentru viață ori moarte.

— Înțeleg, Mamă. Sau așa cred.

— Așadar, Mama Tribului își alegea, în fiecare an, un consort. Iar cum el convenise să-și dea viața pentru a Tribului, Tribul îi dădea lui din viețile sale. Chiar dacă sugarii de la sânul mamelor ar fi pierit de foame, el avea întotdeauna mâncare din belșug, iar toate femeile Tribului erau ale lui, după voință, astfel că el, cel mai puternic și cel mai bun, putea zămisli copiii lor. Pe de altă parte, Mama Tribului trecea de multe ori de vârsta firească pentru a purta un copil în pânțece, astfel că el putea alege fecioare tinere, și niciun bărbat al Tribului nu avea dreptul să îl împiedice de a obține ce voia. Iar apoi, când trecea anul – așadar, pe vremea aceea asta se întâmpla în fiecare an – el își punea coarne de cerb și îmbrăca un strai din piele netăbăcită de căprioară, astfel încât ele să-l socotească de-al lor, și gonea alături de turmă atunci când Vânătoareasa Mamă făcea vrăji ca ele să alerge. Însă în acel moment, ciurda își avea ales un Cerb Rege, iar uneori acesta îl adulmeca pe străin și se stârnea împotriva lui. Iar uneori, Cel Încornorat murea.

Morgaine a simțit din nou un fior de gheață pe șira spinării ca atunci când, pe Tor, ritualul se desfășurase în fața ochilor ei. *Regele de un an trebuie să moară pentru viața poporului său.* Drogul încă mai lucra în mintea ei, de putea vedea totul cu atâta limpezime?

— Ei, dar vremurile s-au schimbat, i-a spus Viviane cu glas domol, iar acum acele rituri străvechi nu mai sunt de trebuință, deoarece orzul crește și sacrificiul se face fără vărsare de sânge. Doar în timpuri de mari primejdii Tribul cere un asemenea conducător. Și Raven a prevăzut că trăim vremuri de primejdie. De aceea, iarăși se va pune la încercare unul care riscă să moară pentru poporul său ales, astfel încât ei să-l

urmeze până la moarte. M-ai auzit vorbind despre Marea Căsătorie?

Morgaine a dat din cap; astfel se născuse Lancelot.

— Triburilor poporului fermecat și Triburilor de la Miazănoapte le-a fost dat un mare conducător, iar cel ales va fi pus la încercare prin ritual străvechi. Iar de va supraviețui încercării – care, într-o oarecare măsură, atârnă de puterea cu care Mama Vânătoareasă poate vrăji câprioarele – atunci el va deveni Cel Încornorat, Regele Cerb, consort al Vânătoaresei Fecioare, încoronat cu coarnele Zeului. Morgaine, cu ani în urmă ți-am spus că fecioria ta aparține Zeitei. Acum ea ți-o cere ca sacrificiu adus Zeului cu Coarne. Tu urmează să devii Vânătoareasa Fecioară și mireasa Celui Încornorat. Ai fost aleasă pentru această slujbă.

În cameră domnea neclintirea, de parcă s-ar fi aflat din nou în centrul cercului de pietre, la ritual. Morgaine nu a îndrăznit să tulbure acea tăcere neclintită. Într-un târziu, știind că Viviane aștepta o vorbă prin care ea să consimtă... Care erau oare acele cuvinte rostite cu atât de multă vreme în urmă? *Este o povară prea grea pentru a fi purtată fără a consimți...* Și-a lăsat capul în jos.

— Trupul și sufletul meu îi aparțin ei, ca să facă ce dorește cu ele, a șoptit ea. Iar voința ta este și voința ei, Mamă. Așa să fie.

15

De când ajunsese acolo, Morgaine părăsise Avalonul doar o dată sau de două ori, dar și atunci pentru a face călătorii scurte până la țară ori la marginea Mării Verii, atât cât să aibă știință de locurile apropiate care, în ciuda decăderii, încă își păstrau vechea putere.

Acum, timpul și locul nu o mai priveau. Fără un cuvânt fusese luată de pe Insulă în zori, înveșmântată și purtând vâl, astfel ca niciun ochi neprețesc să n-o poată vedea pe cea aleasă, și fusese purtată într-o litieră închisă, astfel încât nici măcar vreo rază de soare să nu-i cadă pe față. În călătoria de la insula sacră, care a durat mai puțin de o zi, a pierdut orice noțiune a timpului, spațiului și direcției, fiind mereu pierdută în meditație și vag conștientă de transa magică prin care trecea. Fuseseră momente când luptase împotriva acelei stări de extaz. Acum,

Însă, o primea cu bucurie, deschizându-și mintea complet pentru Zeiță, implorând-o în sine să vină chiar ea, ca instrument, și să o posede, trup și suflet, astfel încât să poată acționa în toate ca și Zeița.

Căderea nopții; o lună aproape plină a apărut neclară printre perdelele trase ale litierei. Când căraușii s-au oprit, a simțit cum ea o îmbăiază în lumina rece, precum sărutul Zeiței, și s-a simțit slăbită, semn al începutului stării de extaz. Nu știa unde se află și nici nu se sinchisea. Mergea oriunde ar fi fost dusă, nepăsătoare, orbită, în transă, știind doar că mergea să-și întâlnească destinul.

A ajuns în interiorul unei case, apoi a fost încredințată unei femei străine, care i-a adus pâine și miere, pe care ea nu le-a atins – nu voia să-și întrerupă postul decât prin masa rituală – și apă, pe care a băut-o cu nesaț. Există un pat, așezat astfel încât razele lunii cădeau pe el; străina s-a dus să închidă obloanele de lemn, dar Morgaine a oprit-o cu un gest poruncitor. A stat întinsă mai toată noaptea, în transă, simțind lumina lunii ca pe o atingere vizibilă, în cele din urmă, a adormit, dar n-a avut un somn odihnitor, rătăcind între somn și trezie ca un călător ostenit și agitat, iar prin minte i s-au derulat imagini ciudate – mama ei, aplecându-se deasupra părului acelui intrus Gwydion, sânii ei albi și părul arămiu, firea ei mai curând distantă, decât primitoare; apoi i-a apărut o altă imagine: Viviane, doar că ea era animalul de sacrificiu, iar Doamna de Avalon o ducea undeva la capătul unei frânghii, și s-a auzit pe sine spunând speriată: *Nu e nevoie să tragi, voi veni eu*; apoi Raven, urlând mut. O siluetă mare, Încornorată, pe jumătate bărbat, pe jumătate animal, trăgând brusc perdeaua în lături și pășind în camera ei – s-a trezit și s-a ridicat în capul oaselor, însă nu era nimeni cu ea, ci doar lumina lunii și femeia necunoscută, care dormea liniștită alături de ea. Grăbită, s-a culcat la loc și a dormit, de astă dată profund și fără vise.

Cu aproape o oră înainte de zori, au trezit-o. Acum, în contrast cu incapacitatea de a se concentra din ziua precedentă, când fusese în transă, era trează pe deplin și perfect conștientă de tot ce o înconjură – aerul rece și proaspăt, cețurile pătate de o nuanță roz în partea din care avea să răsară soarele, mirosul puternic al micuțelor femei negricioase, care purtau straie din piele prost tăbăcită. Totul era curat și în culori

sclipitoare, ca și cum ar fi apărut exact în acel moment din mâinile Zeiței. Femeile negricioase și-au șoptit ceva, nedorind să o trezească pe preoteasă străină; ea le-a auzit, însă cunoștea doar câteva cuvinte din limba lor.

După o vreme, cea mai vârstnică dintre ele – cea care o întâmpinase și o condusese în cameră în noaptea dinainte, și în al cărei pat dormise – a venit la ea și i-a adus apă proaspătă. Morgaine s-a înclinat să-i mulțumească, să-i transmită salutul ca de la o preoteasă la alta, și s-a mirat de ce făcuse asta. Femeia era bătrână; părul lung, încâlcit și fixat cu o agrafă din os, era aproape cu totul alb, iar pielea ei negricioasă avea pete albăstrui, decolorate. Straiul îi era din aceeași piele, tăbăcită și vopsită neîndemânatic, ca și al celorlalte, însă pe deasupra purta o mantie din piele de căprioară de pe care nu fusese îndepărtat părul, pictată cu simboluri magice; iar la gât avea două coliere, unul din mărgelile minunate de ambră – nici Viviane nu avea unul atât de frumos – iar celălalt din bucățele de corn între care se găseau bare din aur, splendid cizelate. Femeia se purta cu autoritatea pe care o arăta și Viviane, iar Morgaine și-a dat seama că aceea era Mama tribală și preoteasa poporului.

Cu propriile mâini, femeia a început să o pregătească pe Viviane pentru ritual. A dezbrăcat-o la piele și i-a pictat tălpile și palmele cu vopsea albastră și i-a îmborsătat luna în creștere de pe frunte; pe piept și pântec a desenat luna plină, iar deasupra petecului întunecat de păr trupesc al lui Morgaine a pictat o lună neagră. Brusc, aproape nepăsătoare, i-a desfăcut picioarele și a verificat cu degetul; deși rușinată, Morgaine știa de ce o căuta. Pentru acel rit, preoteasa trebuia să fie fecioară. Însă preoteasa tribală nu avea să găsească nimic în neregulă; Morgaine era neatinsă, însă s-a simțit străbătută de un neașteptat moment de teamă, aproape plăcută, și, în aceeași clipă, și-a dat seama că-i era o foame cumplită. Da, dar era învățată să-și învingă foamea, iar după o vreme aceasta a dispărut.

Soarele răsărea când au condus-o afară, îmbrăcată cu o mantie ca a bătrânei, având semne magice pictate pe ea – luna, carnea cerbului. A simțit cum corpul parcă îi e încorsetat de picturile de pe el, care îi strângeau pielea, iar o parte a mințit ei, aflată foarte departe, a privit cu uimire și cu un dispreț de o clipă la acele simboluri ale unui mister mult mai vechi decât

înțelepciunea druidică în care fusese atât de atent școlită. Dar asta a ținut doar un moment și a dispărut pe dată; credința generațiilor din trecut, care nu știau prea multe, dădea acelui rit propria putere și sfințenie. A văzut casa din piatră, de formă rotundă, rămânând în urma ei; alături de ea se afla o alta, iar din ea era adus un tânăr. Nu l-a putut vedea prea bine; soarele care răsărea îi bătea în ochi, dar și-a dat seama doar că era înalt, cu părul blond și bine clădit. *Așadar, nu este unul dintre ai lor?* Dar nu-i era îngăduit să pună întrebări. Bărbații tribului – și îndeosebi un bătrân cu mușchi bine reliefați, ca ai unui fierar, și înnegrit ca foalele – pictau trupul tânărului din cap până în picioare cu zeamă de drobușor, albastră, acoperindu-l cu o mantie din piei brute, netăbăcite, și mânjindu-l cu grăsime de căprioară. Pe cap i-au pus coarne; la o poruncă abia auzită, el și-a rotit capul, ca să fie sigur că acele coarne nu-i vor cădea, indiferent cum s-ar fi mișcat. Morgaine a ridicat privirea și a văzut rotirea semeață a acelui cap tânăr și, brusc, a simțit un val cutreierându-i trupul, contractându-i coapsele și pătrunzând în părțile secrete ale corpului ei.

Acesta este Cel Încornorat, acesta este Zeul, acesta este consortul Vânătoaresei Fecioare...

Femeile i-au împletit părul cu o ghirlandă de boabe purpurii și i-au pus pe cap o coroană alcătuită din primele flori ale primăverii. Colierul prețios din aur și os a fost scos cu mare respect de la gâtul Mamei tribului și așezat în jurul gâtului ei; i-a simțit greutatea, de parcă ar fi avut o încărcătură magică. Ochii îi erau orbiți de strălucirea soarelui ce urca pe cer. Apoi i-au pus ceva în mână – o tobă, o piele întinsă bine peste un cerc. Ca și cum gestul ar fi fost al altcuiva, a auzit cum mâna ei bate în tobă.

Stăteau în picioare pe panta unui deal de pe care se vedea o vale cotropită de o pădure deasă, pustie și tăcută, însă în adâncul acesteia a simțit viața – căprioarele pășind cu picioare zvelte, animale care se cățărau în copaci și păsări cuibărind, țâșnind înapoi și încolo, pline de viața lunii pline din primăvară. S-a întors pentru o clipă și a privit în urmă, panta colinei. Deasupra lor, sculptată alb în calcar, se vedea o siluetă monstruoasă și nu și-a putut da seama dacă era umană ori de animal, fiindcă ochii îi erau împăienjeniți; să fi fost o căprioară în alergare, un bărbat care pășea, cu falusul erect și plin de viața

primăverii?

Nu l-a văzut pe tânăr stând alături de ea, ci doar izbucnirea de viață din el. A urmat o tăcere solemnă, plină de așteptare pe toată panta dealului. Timpul nu mai exista, devenise din nou transparent, ceva în care ea se mișca, se îmbăia, pășea nestingherită. Toba se afla din nou în mâna bătrânei, dar nu-și amintea să i-o fi dat. Ochii îi erau orbiți de soare atunci când a simțit capul zeului între palme, binecuvântându-l. Ceva de pe chipul lui... Desigur: înainte ca acele dealuri să se fi înălțat, ea cunoscuse acea față, acel bărbat, consortul ei încă dinainte de începutul lumii... Nici nu și-a auzit propriile cuvinte rituale, ci doar izbucnirea de forță pe care o reprezentau: *Mergi înainte și cucerește... aleargă cu căprioarele... iute și puternic precum marea primăverii... pe veci binecuvântate fie picioarele ce te-au adus încoace*. Nu și-a dat seama ce rostește, ci doar a simțit puterea acelor vorbe, propriile mâini care binecuvântau, forța care emana din trupul ei, *prin* trupul ei, de parcă însăși puterea soarelui ar fi trecut prin ea în bărbatul aflat dinaintea ei. *Acum puterea iernii e învinsă, iar viața cea nouă a primăverii te va însoți și-ți va aduce victoria... viața Zeiței, viața lumii, sângele pământului Mama noastră, vărsat pentru poporul ei...*

A înălțat brațele, azvârlind binecuvântarea asupra pădurii, asupra pământului, simțind valurile de putere alergând prin mâinile ei ca o lumină vizibilă. Trupul tânărului strălucea ca și al ei în razele de soare; în jurul lor, nimeni nu a îndrăznit să scoată un cuvânt până când, trăgându-și mâinile brusc, a simțit fluxul de putere aruncat asupra tuturor, eliberând cântarea care se ridica împrejurul lor. Nu a auzit cuvintele, ci doar vibrația puterii dinlăuntru lor:

Viața izbucnește primăvara, căprioarele aleargă prin pădure, iar viața noastră aleargă odată cu ele. Regele Cerb al lumii le va doborî, Regele Cerb, Cel Încornorat, binecuvântat de Mamă, va triumfa...

Era atrasă către o încordare de neînchipuit, ca un arc strunit, încărcat cu săgeata puterii ce trebuie slobozită. L-a atins pe Cel Încornorat, eliberând puterea și, ca și cum ea ar fi gonit prin ei toți, au pornit alergând ca vântul în josul colinei, de parcă ar fi fost purtați de torențele primăverii. În urma lor, simțind că puterea o părăsește, Morgaine s-a prăbușit și a rămas întinsă la pământ, simțindu-i răceala umedă străpungându-i trupul. Însă

nu mai era conștientă de nimic, fiindcă trăia o Viziune.

A rămas întinsă ca lipsită de viață, însă o parte din ea a mers cu ei, a gonit cu ei, alergând în josul pantei, împreună cu bărbatii tribului, năvălind după Cel Încornorat. Strigăte lătrate, de parcă ar fi fost copoi, i-au urmărit, repezindu-se după ei, iar o parte din ea a înțeles că femeile strigau, grăbind vânătoarea.

Soarele s-a înălțat și mai sus pe cer, marea Roată a Vieții s-a rotit în ceruri, gonind fără folos după consortul său divin, Fiul Întunecat...

Viața pământului, șuvoaiele nestăvilite ale primăverii, au inundat și au bătut în inimile bărbatilor care alergau. Apoi, așa cum refluxul urmează fluxul, dinspre povârnișul iluminat de soare, întunecimea pădurii s-a închis deasupra lor și i-a înghițit, iar după ce alergaseră, au început să se miște iute, fără ca de sub tălpi să le iasă vreun sunet, imitând pasul delicat al căprioarei; ei *erau* căprioarele, urmând coarnele Celui Încornorat al lor, purtând mantiile care le făceau pe căprioare să stea ca vrăjite, colierele reprezentând viața ca un lanț neîntrerupt, viață și hrană și naștere și moarte, și să fii mâncat la rându-ți, ca să hrănești copiii Mamei.

Ține-ți copiii, Mamă, Cerbul tău Rege trebuie să moară ca să ofere hrană pentru viața Fiului ei Întunecat...

Întunericul, viața lăuntrică a pădurii înconjurându-i; tăcerea, tăcerea căprioarelor... Morgaine, acum simțind pădurea ca viață, iar căprioarele ca inimă a pădurii, și-a aruncat puterea și binecuvântarea prin și peste pădure. O parte a ei stătea întinsă pe panta colinei, în transă, epuizată, îngăduind ca viața soarelui să curgă prin ea, trup și sânge și ființă lăuntrică, și o parte a ei alerga împreună cu căprioarele și cu bărbatii, până ce ambele au devenit una... combinându-se într-un tot... șuvoaiele vieții care erau căprioarele în desigurile lor, micuții iezi, delicați și zvelți, viața gonind prin ei așa cum gonea prin trupul ei, șuvoaiele de viață care erau bărbatii, strecurându-se tăcuți, dar hotărâți, printre umbre...

Undeva în pădure, a simțit cum Regele Cerb și-a ridicat capul brusc, a adulmecat vântul, percepând miros de dușman - unul dintre ai săi, unul dintr-un trib străin însă... Morgaine nu și-a dat seama dacă îl binecuvântase pe Regele Cerb cu patru picioare, ori pe cel cu două picioare, aceștia erau unul și același în viața Mamei Pământ, iar soarta lor se afla în mâinile Zeiței. Coarnele

răspundeau la mișcarea altor coarne, adușmecarea simțea viața pădurii, căutând străinii, prada, prădătorul, rivalul, deși nu exista niciunul.

Ah, Zeiță... Ei porniseră, gonind prin tufișuri, iar bărbații alergând în urma lor ceva mai tăcuți, dar alergau, alergau... gonind până când bătaile inimilor dădeau să le spargă piepturile, alergând până când viața trupului copleșește orice cunoaștere și gândire, gonind, căutând și fiind căutat, gonind cu căprioarele care aleargă și cu bărbații care pornesc în urmărire, gonind odată cu viața mereu în rotație a marelui soare și cu iureșul șuvoaielor de primăvară, gonind odată cu curgerea vieții...

Stând întinsă și nemișcată, cu fața apăsată pe pământ și cu soarele deja sus arzându-i spinarea, simțind timpul târându-se și gonind, rând pe rând, Morgaine a început să vadă – și, din depărtare, se părea că mai văzuse asta într-o viziune, cândva, undeva, cu mult timp în urmă – tânărul înalt, bine clădit, prinzând pumnalul între degete, căzând, prăbușindu-se printre căprioare, printre copitele ce izbeau pământul în fugă – ea și-a dat seama că țipa cu voce tare și, în același timp, a înțeles că țipătul ei răsunase pretutindeni, astfel că până și Regele Cerb, îngrozit, s-a oprit din urmărire, fiindcă îi auzise strigătul. A urmat un moment în care totul s-a oprit, iar în acel groaznic moment de tăcere, ea a văzut cum el, gâfâind, se ridică în picioare și atacă cu capul plecat, mișcându-și coarnele, lovindu-le de cele ale rivalului, legănându-se și supunând căprioara cu mâinile lui puternice și cu trupul lui tânăr... Un pumnal a țâșnit în sus; sângele s-a vărsat pe pământ, apoi a sângerat și el, Cel Încornorat, cu sânge pe mâini, sânge dintr-o creștătură lungă într-o parte, iar sângele picurând pe pământ, sacrificiu vărsat către Mamă, pentru ca viața să se hrănească din sângele ei... Apoi sângele Cerbului Rege s-a năpustit asupra lui ca un șuvoi, când lama pumnalului a găsit inima, iar bărbații din jurul lui au năvălit cu sulitele...

Morgaine l-a văzut adus înapoi, acoperit de propriul sânge și de cel al geamănului și rivalului său, Regele Cerb. De jur-împrejurul lui, micuții bărbați tăiau de zor, punând pielea crudă, caldă încă, pe umerii lui. S-au întors triumfători, iar în asfințitul ce creștea s-au înălțat focuri, iar când femeile au ridicat-o, Morgaine a văzut, fără să rămână surprinsă, că soarele apunea

și că ea abia se ținea pe picioare, de parcă ar fi gonit toată ziua împreună cu vânătorii și căprioarele.

Au încoronat-o iarăși cu ghirlandele sângerii ale triumfului. Cel Încornorat a fost adus dinaintea ei, sângerând, iar ea l-a binecuvântat și i-a însemnat fruntea cu sângele cerbului. Capul i-a fost tăiat dimpreună cu coarnele care aveau să doboare următorul Cerb Rege; coarnele pe care Cel Încornorat le purtase în acea zi, rupte și sfărâmate, au fost azvârlite în foc. Curând s-a simțit miros de carne arsă, iar ea s-a întrebat dacă era vorba de carnea bărbatului, ori a cerbului...

Au fost așezați unul lângă celălalt și s-a adus din prima carne a cerbului, încă șiroind de sânge și grăsime. Morgaine a simțit că amețește, deoarece gustul gras al cărnii o copleșea după atâta postit; o clipă, s-a temut că iarăși i se va face rău. Alături de ea, el a mâncat cu poftă, iar în lumina focului, a observat că avea mâini puternice... A clipit, văzând într-un ciudat moment de dublă viziune, că în jurul brațelor lui se încolăceau șerpi, după care aceștia au dispărut. În jur se găseau bărbații și femeile tribului, care participau la ospățul ritual, și s-a cântat un imn de triumf într-o limbă veche, pe care Morgaine a reușit să o înțeleagă doar pe jumătate:

A triumfat, a ucis...

...sângele Mamei noastre este vărsat pe pământ...

...Sângele Zeului stă împrăștiat pe pământ...

...iar el se va înălța și va domni în veci...

...el a triumfat, va triumfa în veci, până la sfârșitul lumii...

Bătrâna preoteasă care o pictase și o împodobise în acea dimineață i-a dus o cupă de argint la buze; a simțit lichidul tare arzându-i gâtul și creând o dâră de foc până ce a ajuns în stomac. Foc, cu un gust puternic de miere. Era deja îmbătată de sângele din carne – în ultimii ani, abia dacă gustase carne. Simțea că plutește când au dus-o de acolo, au dezbrăcat-o și i-au împodobit trupul gol cu picturi și ghirlande, însemnându-i sfârcurile sânilor și fruntea cu sângele animalului ucis.

Zeița își primește consortul și îl va ucide din nou la sfârșitul timpului, ea va da naștere Fiului întunecat, care va doborî Regele Cerb...

O fetiță, pictată în albastru din cap până în tălpi și purtând o

tavă mare, a alergat de-a latul câmpurilor arate, împrăștiind picături întunecate din goană, iar Morgaine a auzit țipătul puternic ce a răsunat în urma ei.

— Și câmpiile sunt binecuvântate. O, Mamă a noastră, dă-ne hrană!

Și, vreme de o clipă, o părticică din Morgaine, amețită și îmbătată și doar pe jumătate sălășluind în propriul trup, a remarcat cu răceală că probabil înnebunise; ea, o femeie civilizată și educată, prințesă și preoteasă și făcând parte din spița regală a Avalonului, școlită de druizi, stătea acolo, vopsită ca o sălbatică și mirosind a sânge proaspăt vărsat, îndurând acel spectacol barbar...

...Apoi a dispărut din nou, fiindcă luna plină a răsărit, senină și semeață, deasupra norilor care o acoperiseră până atunci. Dezgolită și scăldată în lumina lunii, Morgaine a simțit lumina Zeiței trecând ca un șuvoi peste ea, *prin* ea... nu mai era Morgaine, era preoteasă, fecioară și mamă fără nume... I-au prins o ghirlandă sângerie în jurul coapselor; simbolismul brutal a făcut-o deodată să se teamă și a simțit întreaga povară a virginității curgând prin ea ca un torent de primăvară. O torță i-a apărut brusc dinaintea ochilor, apoi au condus-o în beznă, simțind tăceri vuind cu ecou deasupra și dedesubtul ei, într-o peșteră. De jur-împrejur, pe pereți, a văzut simbolurile sacre, pictate acolo încă de la începuturile timpului, cerbul și coarnele, bărbatul cu coarne pe frunte, pântecul umflat și sânii plini ai Celei ce Dă Viață...

Preoteasa a întins-o pe Morgaine pe patul alcătuit din piei de căprioară. Vreme de o clipă, s-a simțit înfrigurată și înspăimântată și a tremurat, iar femeia s-a încruntat de milă; a prins-o pe Morgaine în brațe și a sărutat-o pe buze, iar Morgaine s-a agățat un moment de bătrână, strângând-o brusc îngrozită, ca și cum brațele primitive ale femeii ar fi fost ale mamei ei... Apoi, femeia a surâs și a mai sărutat-o o dată, i-a atins sânii drept binecuvântare și a plecat.

A rămas întinsă, simțind viața pământului în jurul ei; a avut senzația că se răspândește, parcă dorind să umple întreaga peșteră; micile desene îi erau pictate pe sâni și pânțece, iar deasupra ei se afla uriașa siluetă din calcar, bărbat ori cerb, pășind cu falusul erect... luna invizibilă, rămasă în afara peșterii inundându-i trupul cu lumină, în timp ce Zeița palpita înlăuntrul

ei, trup și suflet. A întins brațele în față, iar la porunca ei, și-a dat seama că afară din peșteră, în lumina focurilor fecunde, bărbatul și femeia, atrași unul către altul de șuvoaiele palpitânde ale vieții, se împreunau. Fetița pictată în albastru, care purtase sângele ce avea să slujească drept îngrășământ, era atrasă în brațele unui vânător bătrân, iar Morgaine a văzut-o zbătându-se și strigând, dispărând sub trupul lui, picioarele desfăcându-i-se sub forța irezistibilă a naturii din ei. A văzut fără să se slujească de simțul vederii, ținând doar ochii închiși ca să și-i ferească de lumina orbitoare a torței, și i-a auzit strigătele.

Acum el se afla la intrarea în peșteră, iar coarnele nu-i mai erau pe frunte, însă avea părul mânjit ca și trupul, în albastru, și pătat de sânge, cu pielea albă, aidoma calcarului din care era cioplită silueta uriașă de deasupra peșterii... Cel Încornorat, consortul. El a pășit ca amețit, gol și el, având totuși o ghirlandă, ca și ea, în jurul coapselor, iar ea a văzut viața ridicându-se în el, întocmai ca a siluetei albe. El a îngenuncheat alături de ea și, în lumina torței, a văzut că era mai mult un copil, nu aparținea poporului de oameni mici și negricioși, ci era înalt și blond.

...De ce au ales un rege care nu este unul de-al lor? Gândul i-a trecut prin minte ca o rază de lună, apoi a dispărut; nu mai putea gândi.

Acum este vremea ca Zeița să primească pe Cel Încornorat – el tocmai îngenunchea la marginea patului acoperit cu piei de căprioară, legănându-se nesigur, clipind din cauza luminii torței. Ea a întins brațele după el, l-a prins de mâini și l-a tras spre ea, simțind căldura moale și greutatea trupului său. Ea trebuia să-l îndrume. *Eu sunt Marea Mamă, care cunoaște toate lucrurile, care este și fecioară, și mamă, și înțeleaptă, îndrumând atât pe fecioară, cât și pe consortul ei...* Amețită, îngrozită, exaltată, doar pe jumătate conștientă, a simțit cum forța vieții îi cuprinde pe amândoi, făcând-o să-și miște trupul fără voia ei, făcându-l și pe el să se miște, îndrumându-l cu sălbăticie înlăuntrul ei, până când au început amândoi să se miște fără a ști ce forță îi luase în stăpânire. Ca venind de la mare depărtare, și-a auzit țipătul în tăcerea de acolo, a auzit glasul lui ascuțit și tremurat, fără să-și poată da seama care dintre ei strigase în acel moment. Torța a pâlpâit și s-a stins, înstăpânind beznă, în clipa în care toată furia sălbatică a vieții lui tinere a izbucnit și s-a revărsat în pântecul

ei.

El a gemut și a căzut în față peste ea, lipsit de vlagă, doar respirând hârâit. Ea l-a îndepărtat cu blândețe, adăpostindu-l între brațe, ținându-l cu o căldură ostenită. Apoi a simțit cum o sărută pe sâni. Apoi, treptat, răsuflarea lui s-a liniștit, redevenind normală și, după un moment, și-a dat seama că el a adormit în brațele ei. L-a sărutat pe păr și pe obrazul moale cu o tandrețe sălbatică, iar apoi a adormit și ea.

Când s-a trezit, noaptea era pe trecute; în peșteră se strecura lumina lunii. Se simțea cu totul istovită, o durea tot trupul, apoi s-a pipăit între picioare și a înțeles că sângera. Și-a azvârlit părul jilav pe spate și a privit, în lumina lunii, trupul palid și întins al celui ce dormea somnul epuizării alături de ea. Era înalt, puternic și chipeș, deși în lumina difuză nu-i putea vedea limpede trăsăturile chipului, iar Viziunea magică o părăsise; acum nu mai exista decât lumina și strălucirea lunii, iar fața poruncitoare a Zeiței dispăruse. Redevenise Morgaine, nu mai era umbra Marii Mame; redevenise ea însăși, cu mintea limpede și știind precis ce se petrecuse.

S-a gândit o clipă la Lancelot, pe care îl iubise și căruia dorise atât de mult să-i ofere acel dar. Acum se întâmplase și asta, dar nu cu un iubit, ci cu un străin fără chip... Ba nu, nu trebuia să cugete astfel. Ea nu era o femeie oarecare, era preoteasă, și dăduse Celui Încornorat forța Fecioarei, așa cum hotărâse soarta ei încă înainte ca zidurile lumii să se fi înălțat. Își acceptase destinul de preoteasă de Avalon și a știut că în noaptea ce trecuse se întâmplase ceva de importanță covârșitoare.

Stând în continuare întinsă, i s-a făcut frig și s-a acoperit cu acoperământul din piele de căprioară. A strâmbat ușor din nas din cauza mirosului ranced al pieilor; fuseseră presărate cu ierburi dulci, astfel că măcar nu aveau purici. Învățată să simtă și judece cursul vremii, a bănuț că mai era o oră până la răsăritul soarelui. Alături de ea, băiatul o simțise mișcându-se și, încă somnoros, s-a ridicat în capul oaselor.

— Unde suntem? a întrebat el. A, da, îmi aduc aminte, în peșteră. O, se luminează deja. Apoi a zâmbit și a întins o mână spre ea; ea s-a lăsat trasă în jos și sărutată, îmbrățișându-l. Noaptea trecută ai fost Zeița, a murmurat el, dar acum, când sunt treaz, văd că ești femeie.

Ea a râs slab.

— Iar tu nu ești Zeul, ci un bărbat?

— Cred că îmi ajunge cât am fost zeu și, în plus, acest lucru mi se pare nefiresc pentru un om alcătuit din carne și sânge, a spus el, strângând-o la piept. Mă mulțumesc să fiu doar om.

— Poate că există momente când trebuie să fim Zeiță și Zeu, și altele în care să fim doar carne și sânge, a zis ea.

— Noaptea trecută m-am temut de tine, a mărturisit el. Am crezut că ești Zeiță, mai impunătoare decât viața... iar tu ești de fapt o creatură atât de firavă! Brusc, a clipit și a urmat: A, dar vorbești limba mea, nici nu băgasem de seamă; așadar, nu aparții acestui trib, e adevărat?

— Sunt preoteasă de pe Insula Sfântă.

— Iar preoteasa e femeie, a spus el, mângâindu-i cu delicatețe sânii, care au căpătat brusc viață și dorință sub atingerile lui. Crezi că Zeița se va supăra pe mine dacă femeia îmi place mai mult?

Ea a pufnit în râs și a zis:

— Zeița știe bine cum sunt bărbații.

— Iar preoteasa ei este la fel?

Brusc, Morgaine a simțit un val de sficiune.

— Nu - n-am mai cunoscut bărbat până acum, a zis ea, și nu am fost eu aceea, ci Zeița...

Pe întuneric, trăgând-o mai aproape de el, tânărul a spus:

— Cum Zeul și Zeița au cunoscut plăcerea, oare bărbatul și femeia nu trebuie să o cunoască?

Mâinile lui au devenit mai îndrăznețe, iar ea l-a tras mai aproape.

— Cred că așa se cuvine, i-a răspuns ea.

De astă dată, cu percepția vie, a savurat totul, delicatețea și asprimea mâinilor tinere și puternice și uimitoarea blândețe care îi însoțea îndrăzneala. Morgaine a râs încântată simțind plăcerea neașteptată, deplin dăruită lui, simțind și bucuria lui, și pe a ei. Nu mai fusese niciodată atât de fericită. Epuizați, au rămas apoi întinși, cu membrele împletite, mângâindu-se unul pe celălalt, cu o oboseală plăcută.

Într-un târziu, în lumina ce sporea, el a oftat.

— Vor veni curând să mă ia, a spus el, și mai am multe de făcut - trebuie să fiu dus undeva ca să primesc o spadă și multe alte lucruri. S-a ridicat puțin și i-a zâmbit. Și aș dori să mă

primenesc, și să îmbrac straie convenite unui bărbat civilizat și să mă șterg de tot sângele de pe mine și de vopseaua albastră... Noaptea trecută nici nu mi-am dat seama că eram mânjit de sânge – uite, și tu ești pătată cu sânge de cerb, acolo unde te-ai atins de mine...

— Cred că atunci când vor veni, mă vor îmbăia și-mi vor da straie curate, a spus ea, la fel vor face și cu tine, într-un pârau.

El a oftat cu o melancolie calmă, tinerească. Avea vocea încă nesigură, în schimbare, tinzând către un timbru baritonal; cum de putea fi atât de tânăr acest băiat uriaș, care luptase cu Regele Cerb și-l ucisese cu cuțitul din cremene?

— Nu cred că te voi mai întâlni vreodată, a spus el, deoarece tu ești preoteasă și dăruită Zeiței. Însă doar atât vreau să-ți spun – și s-a aplecat imediat și a sărutat-o între săni. Tu ai fost prima mea femeie. Indiferent cât de multe voi avea, îmi voi aminti de tine toată viața și te voi iubi și te voi binecuvânta. Asta ți-o promit.

Pe obrazii lui au apărut lacrimi. Morgaine a întins mâna după straiele ei și, cu delicatețe, i-a șters lacrimile, aducându-i capul aproape de pieptul ei.

În fața acestui gest, el a lăsat impresia că a rămas fără suflare.

— Glasul tău, a șoptit el, și ceea ce ai făcut adineauri – de ce am senzația că te cunosc? Să fie oare pentru că tu ești Zeița, și prin ea toate femeile sunt la fel? Nu...

S-a încordat, ridicându-se, apoi a luat între mâini chipul lui Morgaine. În lumina sporită, ea a observat că trăsăturile lui băiețești s-au transformat, devenind acelea ale unui bărbat. Încă incapabilă să înțeleagă de ce avea impresia că-l cunoștea, a auzit plânsul lui, izbucnit pe neașteptate.

— Morgaine! Tu ești Morgaine! Morgaine, sora mea! Of, Doamne, Sfântă Fecioară, ce am făcut noi doi?

Încet, Morgaine și-a dus palmele la ochi.

— Fratele meu, a șoptit ea. Ah, Zeiță! Frate! Gwydion...

— Arthur, a spus el încet.

Ea l-a strâns în brațe, iar după un moment el a suspinat, încă ținând-o strâns lângă el.

— Nici nu este de mirare că am avut sentimentul că te cunosc încă dinainte ca lumea să fi fost făcută, a spus el vărsând lacrimi. Eu te-am iubit mereu, iar această... Of, Doamne, ce-am

făcut?...

— Nu mai plânge, a zis ea cu un aer deznădăjduit, nu plânge. Suntem în mâinile celei care ne-a adus aici. Nu are importanță. Aici nu suntem frate și soră, suntem bărbat și femeie dinaintea Zeiței, atât.

Și nu te-am mai văzut. Fratele meu, cel care a stat la pieptul meu ca un copilăș. „Morgaine, Morgaine, ți-am spus să ai grijă de copil” – în timp ce ea a plecat și ne-a părăsit, iar el a plâns în brațele mele până când a adormit. Iar eu nu mi-am dat seama.

— Nu-i nimic, a repetat ea, legănându-l, nu plânge frățioare, iubitul meu, micuțul meu, nu mai plânge, gata.

Însă chiar în timp ce-l liniștea, o cuprinsese disperarea.

De ce ne-ai făcut asta? Mare Mamă, Doamnă, de ce?

Și nu și-a dat seama dacă rostise acele cuvinte către Viviane sau către Zeiță.

16

Tot drumul de întoarcere spre Avalon, Morgaine a zăcut pe litieră, simțind că îi plesnește capul, frământată neîncetat de întrebarea: *De ce?* După trei zile de post și după ziua cât ținuse ritualul, era extenuată. A înțeles nu tocmai limpede că ospățul de peste noapte și actul iubirii avuseseră rolul de a elibera acea forță și asta s-ar fi întâmplat, revenindu-și, dacă dimineața nu ar fi trăit un asemenea șoc.

Se cunoștea îndeajuns de bine ca să știe că, după ce efectul acelei lovituri și starea de epuizare aveau să se risipească, ele puteau fi urmate de furie, de aceea ar fi vrut să ajungă la Viviane înainte ca furia aceea să explodeze, cât își mai putea păstra măcar un calm de suprafață.

De astă dată au ales calea pe lângă malul lacului, iar ei i s-a îngăduit, după cereri repetate, să meargă pe jos o parte din drum; ea nu mai era Fecioara ceremoniei, păzită cu sfințenie, ci doar una dintre preotesele din preajma Doamnei Lacului. Când să ia luntrea pentru a traversa lacul, a fost rugată să deschidă poarta spre Avalon; s-a ridicat, gândind că va face asta cu un aer absent, pentru că deja considera acel Mister ca făcând parte din viața ei.

Cu toate acestea, când a ridicat brațele pentru a lansa chemarea, a traversat un moment paralizant de îndoială.

Schimbarea lăuntrică pe care o suferise părea să fi fost atât de profundă; mai păstrase forța de a deschide calea? Starea de revoltă era atât de copleșitoare încât, vreme de o clipă a șovăit, iar bărbații din luntre s-au uitat la ea cu o îngrijorare politicoasă. S-a simțit ținută de ochii lor și a simțit o rușine arzătoare, ca și cum tot ce trăise în noaptea dinainte ar fi apărut scris pe chipul ei în limbajul dorinței carnale. Dangățul clopotelor bisericii a răsunat discret peste lac și, brusc, Morgaine s-a revăzut în copilărie, ascultându-l pe părintele Columba vorbind cu asiduitate despre castitate ca fiind cea mai bună cale de a se apropia de sfințenia Mariei, Mama lui Dumnezeu, care printr-un miracol dăduse viață Fiului ei fără să comită păcatul trupesesc. Chiar și la vremea aceea Morgaine gândise: *Ce prostie mai e ăia aceasta, cum ar putea o femeie să aibă copii fără să cunoască bărbatul?* Însă la sunetul clopotelor bisericii, ceva dinăuntrul ei a părut să se destrame și să dispară și, brusc, a simțit lacrimi curgându-i pe obraji.

— Doamnă, îți este rău?

Ea a clătinat din cap, spunând cu fermitate:

— Nu, am avut un moment de slăbiciune.

A respirat adânc. Arthur nu era în luntre – nu, sigur că nu, el fusese dus de Merlin pe Calea Ascunsă. *Zeița este una – Fecioara Maria, Marea Mamă, Vânătoarea... iar eu sunt o păticeică a măreției sale.* A făcut un gest prin care a vrut să alunge orice alt gând și apoi a ridicat brațele din nou, despicând cu iuțea faldurile ceții prin care aveau să ajungă la Avalon.

Noaptea cădea, dar cu toate că-i era foame și se simțea ostenită, s-a îndreptat pe dată spre casa Doamnei. Însă la ușă, o preoteasă a împiedicat-o când a voit să între.

— Doamna nu primește pe nimeni acum.

— Nu se poate, a spus Morgaine, simțind furia crescând prin amorțea pe care o credea binevenită, și sperând că ea avea să țină până când va avea confruntarea cu Viviane. Îi sunt rudă; întreabă dacă pot merge la ea.

Preoteasa s-a îndepărtat și a revenit aproape imediat, cu vorbele:

— Doamna a spus: „Anunț-o pe Morgaine să meargă de îndată la Casa Fecioarelor, iar eu voi sta de vorbă cu ea la vremea potrivită.”

Vreme de o clipă, furia a țâșnit atât de puternic în întreaga

ființă a lui Morgaine, ajungând până acolo încât a fost cât pe ce să o împingă deoparte pe femeie din calea ei și să pătrundă cu forța în casa Viviane. Însă teama, amestecată cu respect, a reținut-o. Nu știa care era pedeapsa primită de o preoteasă care își încălca jurământul de supunere, însă prin furia care o invadase, un glas slab, rece și înțelept, i-a spus că de fapt nu voia să afle adevărul în acel mod. A tras adânc aer în piept, asumându-și expresia cuvenită unei preotese, s-a înclinat ascultătoare și a plecat. Lacrimile pe care și le oprise atunci când auzise clopotele bisericii de pe lac începuseră să-și găsească iarăși drum în ochi și, pentru o frântură de clipă, a dorit să și le poată îngădui. În cele din urmă, ajunsă în Casa Fecioarelor, în propria încăpere tăcută, putea plânge în voie, dacă asta dorea; însă lacrimile au refuzat să se ștească, simțind doar nedumerire, durere și furie, pe care nu găsea modalitate să se exprime. Era ca și cum trupul și sufletul, laolaltă, erau încătușate, devenind un ghem necuprins de deznădejde.

Viviane a trimis după ea abia peste zece zile; luna plină care strălucise la triumful Celui Încornorat se topise de pe cer, ajungând o seceră subțire. Atunci când una dintre tinerele preotese i-a adus mesajul că Viviane o invita să vină, furia lui Morgaine încă mocnea.

S-a jucat cu mine la fel cum cânt eu la harpă. Cuvintele i-au sunat în așa fel în minte încât, la început, când a auzit muzică de harpă venind din sălașul Viviane, a crezut că acela era ecoul gândurilor ei amare. Apoi a crezut că Viviane era aceea care cânta. Însă în decursul anilor petrecuți la Avalon, învățase multă muzică și cunoștea sunetul harpei Viviane; bătrâna putea fi considerată, în cel mai fericit caz, o interpretă rece.

De astă dată a ascultat, întrebându-se fără să vrea cine cânta. Taliesin? Din câte știa ea, înainte să fi devenit Merlin, el era cel mai bun dintre barzi, renumit în lungul și-n latul Britaniei. Îl auzise cântând destul de des la marile zile de sărbătoare și la mai toate ritualurile solemne; însă acum mâinile lui îmbătrâniseră. Priceperea nu se pierduse, dar chiar în stările lui cele mai inspirate nu reușise să scoată asemenea sunete – acum era alt harpist, unul pe care ea nu-l mai ascultase până atunci. Și și-a dat seama, chiar înainte de a o vedea, că era o harpă mai mare decât cea folosită de Taliesin, iar degetele muzicantului necunoscut vorbeau strunelor de parcă le-ar fi

vrăjit.

Viviane îi spusese cândva o poveste veche dintr-o țară îndepărtată, istoria unui bard ale cărui strune făcuseră cercul de piatră să danseze și copacii să-și lepede frunzele de amărăciune, iar când el a plecat în țara celor morți, judecătorii necruțători de acolo și-au făcut milă de el și au lăsat-o pe iubita lui să plece. Morgaine a rămas nemișcată în fața ușii, având senzația că tot ce exista în sinea ei se topește în muzică. Pe neașteptate, a simțit că plânsul pe care și-l reținuse vreme de zece zile ar putea să o copleșească iar, că furia ei s-ar putea dizolva, dacă ea îngăduia asta, în lacrimi care vor spăla totul, făcând-o să redevină slabă ca o fetiță. Brusc, a deschis ușa și a intrat fără ceremonialul obișnuit.

Taliesin Merlin se afla acolo, însă nu el cânta; își ținea mâinile împreunate în poală și stătea aplecat ușor în față, ascultând. Și Viviane, purtând una din robele simple de casă, era așezată nu pe scaunul ei obișnuit, ci mai departe de foc; oferise scaunul de onoare harpistului necunoscut.

Era un tânăr îmbrăcat în straiul simplu și verde de bard; bărbierit după moda romană, părul lui cârlionțat era ceva mai întunecat la culoare decât fierul ruginit. Ochii îi erau adânciți în orbite, sub fruntea care părea prea lată pentru el și, cu toate că Morgaine, din anumite motive, se aștepta ca ei să fie negri, aceștia erau de un albastru neașteptat de viu. El s-a încruntat că fusese întrerupt, iar degetele i s-au oprit în mijlocul unui acord.

Și Viviane s-a arătat nemulțumită, însă a ignorat lipsa ei de politețe.

— Vino aici, Morgaine, și șezi lângă mine. Știu că-ți place muzica și m-am gândit că îți va plăcea să-l asculți pe bardul Kevin.

— Am ascultat de afară.

Merlin a surâs.

— Atunci stai și ascultă-l. Este nou venit la Avalon, dar cred că are multe să ne învețe.

Morgaine s-a dus și s-a așezat pe un scăunel alături de Viviane.

— Ruda mea, Morgaine, domnule; și ea aparține liniei regale de Avalon, a spus Doamna Lacului. Kevin, în fața ta se află cea care în anii ce vor veni are să fie Doamna de aici.

Morgaine a făcut un gest care îi trăda surprinderea; nu știuse vreodată că Viviane plănuise așa ceva pentru ea. Însă furia a înecat imboldul ei de a-și arăta recunoștința. *Crede că poate rosti un cuvânt de laudă, iar eu mă voi repezi, ca un cățeluș, să-i ling picioarele.*

— Fie ca ziua aceea să rămână cât mai îndepărtată, Doamnă de Avalon, și fie ca înțelepciunea ta să ne călăuzească în continuare, a spus Kevin cu glas stăpânit.

Vorbea limba lor ca și cum ar fi învățat-o bine – Morgaine și-a dat seama că nu aceea era limba lui maternă; avusese o scurtă șovăire înainte de a rosti cuvintele, cu toate că accentul se dovedea aproape fără cusur. La o adică, avea ureche de muzicant. Avea, după cum socotea Morgaine, în jur de treizeci de ani, poate ceva mai mult. Însă ea nu s-a uitat prea îndeaproape la el după ce văzuse din prima clipă, cu surprindere, albastrul ochilor săi; privirea ei a rămas asupra harpei ce se odihnea pe genunchii lui.

Așa cum bănuise, era ceva mai mare decât aceea la care Taliesin cânta la marile sărbători. Era făcută dintr-un lemn roșcat închis, strălucitor, cu totul deosebit de lemnul de salcie, deschis la culoare, din care se meșteceau harpele la Avalon, și s-a întrebat dacă acest lucru îi conferea tonalitatea sclipitoare și mătăsoasă. Marginea încovoiată descria o curbă la fel de grațioasă ca un nor, cuiele de acordare erau sculptate dintr-un os de o curioasă culoare alb-gălbuie și era pictată și împodobită cu litere runice, necunoscute lui Morgaine, care învățase, ca orice femeie educată, să citească și scrie în greacă. Lui Kevin nu i-a scăpat privirea ei apreciativă și s-a arătat mai puțin supărat când a spus:

— Văd că o admiri pe doamna mea. (Cu un gest mângâietor, și-a trecut palmele peste lemnul de culoare închisă.) Am numit-o astfel când mi-a fost făurită – reprezintă darul unui rege. Este singura femeie, fie ea fecioară ori mamă, a cărei mângâiere nu mă satură niciodată și a cărei voce o ascult fără să mă plictisesc.

Viviane a zâmbit către harpist.

— Puțini bărbați se pot lăuda cu o amantă atât de credincioasă.

El a zâmbit puțin strâmb și cinic.

— A, ca orice femeie, răspunde la mâna care o mângâie, dar

cred că știe că eu reușesc cel mai bine să o trezesc cu o atingere și, fiind dornică de iubire ca orice altă femeie, sunt convins că pe mine mă iubește cel mai mult.

— Asta îmi sugerează că nu ai o părere prea bună despre femeile alcătuite din carne și oase, a spus Viviane.

— Da, adevăr ai grăit, doamnă. În afară de Zeiță... A rostit aceste vorbe pe un ton cântat, care nu sugera batjocură. Sunt mulțumit că nu am altă doamnă, cu excepția Doamnei Mele de aici, care nu mă dojenește niciodată dacă o neglijez și îmi rămâne aceeași iubită dulce.

— Pesemne, a spus Morgaine ridicând ochii, te porți cu ea mai frumos decât cu o femeie din carne și sânge, iar ea te răsplătește așa cum meriți.

Viviane s-a încruntat, iar Morgaine și-a dat seama că păcătuisese prin vorbele ei prea îndrăznețe. Kevin a înălțat capul brusc și a privit-o pe Morgaine în ochi. Vreme de o clipă, privirile li s-au înfruntat, iar ea a rămas uimită de ostilitatea lui amară și, odată cu ea, de sentimentul că el înțelesese ceva din furia ei, astfel că o descoperise pe a lui și o învinsese.

Ar fi vrut să spună ceva, însă Taliesin i-a făcut un semn din cap, astfel că el și-a plecat din nou fața peste harpă. Abia acum a observat că el cânta altfel decât mai toți harpiștii, care își țineau micile instrumente peste corp, ciupind coardele cu degetele mâinii stângi. El ținea instrumentul între genunchi și stătea aplecat asupra lui. Asta a uimit-o, însă muzica a început să umple încăperea ca și cum lumina lunii s-ar fi revărsat de pe coarde, iar ea a uitat de toată acea ciudățenie, i-a văzut chipul transformându-se, devenind liniștit și distant, fără batjocura pe care o puneă în vorbe. Morgaine a socotit că bărbatul îi plăcea mai mult atunci când cânta, decât atunci când vorbea.

În încăpere nu se mai auzea alt sunet, ci doar acela al harpei, care urca până în tavan, ca și cum cei ce ascultau și-ar fi oprit până și respirația. Sunetul plutea liber, gonind orice altceva, iar Morgaine și-a lăsat vâlul peste chip și a îngăduit lacrimilor să izvorască. I se părea că în muzică putea auzi năvala apelor primăverii, dulceața senzației de veghe când stătuse întinsă în acea noapte sub lumina lunii, așteptând sosirea zorilor. Viviane a întins mâna spre ea și, așa cum procedase când Morgaine era doar o copilă, i-a luat palma și i-a mângâiat degetele, unul după altul. Morgaine nu și-a putut opri lacrimile. A ridicat mâna

Viviane spre buze și a sărutat-o. Copleșită de sentimentul de pierdere, a gândit: *Da, e bătrână, a îmbătrânit de când am venit eu aici...* Dar și înainte de asta, mereu, Viviane i se păruse fără vârstă, neschimbată, la fel ca Zeița însăși. *Vai, dar și eu m-am schimbat, nu mai sunt o copilă...* Cândva, atunci când am venit aici, mi-a spus că va veni ziua când o voi urî la fel de mult precum o voi iubi, și atunci n-am putut crede... S-a zbatut să nu mai plângă, temându-se că va scoate vreun sunet care o va trăda și, chiar mai rău, că va întrerupe curgerea muzicii. *Nu, n-o pot urî pe Viviane*, a gândit ea, și toată furia s-a topit, devenind o tristețe atât de mare încât, vreme de o clipă, a crezut că va izbucni într-un plâns nestăvilit. Pentru sine, pentru schimbările petrecute înlăuntrul ei, pentru Viviane care fusese atât de frumoasă, însăși chipul Zeiței, și care se apropia acum de prietena-Moarte, și pentru știința că și ea, la fel ca Viviane, luptând cu anii necruțători, va ajunge într-o zi să stea ca moartea; pentru ziua în care urcase pe Tor cu Lancelot și stătuse atunci întinsă la soare, tânjind după mângâierea lui, fără să știe limpede ce anume voia; și pentru ceva ce pierduse în mod irevocabil. Nu era vorba doar de virginitate, ci de o încredere și o credință pe care nu avea să le mai cunoască vreodată. Iar Morgaine și-a dat seama că, alături de ea, și Viviane plângea tăcut pe sub vălul tras peste față.

Morgaine a ridicat ochii. Kevin rămăsese neclintit, doar degetele îi erau vii pe strune; apoi nebunia plină de suspine a muzicii a tremurat scurt și a amuțit; el și-a înălțat capul, iar degetele au trecut peste strune, jucând sprintar peste ele și dând naștere unui cânt vesel, unul cântat de semănătorii de orz pe câmpuri, având un ritm de dans, iar cuvintele nefiind nicicum pline de cumințenie. De astă dată, el și-a unit vocea cu sunetele harpei. O voce clară și puternică, iar Morgaine, profitând de ritmul de dans al muzicii, s-a ridicat și a început să-i urmărească mâinile, dându-și în același timp vălul deoparte și reușind astfel să-și șteargă lacrimile care îi trădau adevăratele simțăminte.

Atunci a observat că, în ciuda priceperii lor, mâinile lui avea ceva straniu, nefiresc. Păreau oarecum diforme și, examinându-le mai atent, a băgat de seamă că unul sau două degete nu aveau cea de-a doua falangă, astfel că el ciupea strunele cu cioturile, și că degetul mic de la mâna stângă îi lipsea cu totul; și că, deși mâinile îi păreau suple și frumoase atunci când le

mișca, sufereau de o decolorare bizară. Când el și-a lăsat harpa deoparte, aplecându-se ca să atenueze ultimele sunete, mâneca i-a alunecat de pe încheietură, iar ea i-a văzut pete albicioase oribile, precum urme de arsură ori mutilări de neînchipuit. Apoi, după ce s-a uitat mai atent la el, a remarcat că fața lui avea un păienjenis fin de cicatrice de-a lungul bărbiei. Lui nu i-a scăpat că ea îl studia, de aceea a ridicat capul, privind-o drept în ochi și rămânând într-o confruntare îndârjită, furioasă, a privirilor. Morgaine și-a mutat privirea și a roșit; după muzica aceea, care îi scotocise chiar sufletul, nu se cuvenea să îi rănească simțămintele.

— Așa, a spus Kevin brusc, eu și Doamna mea suntem oricând fericiți să le cântăm celor cărora le place glasul ei, însă nu cred că m-ați chemat aici doar ca să vă distrez, doamnă; și nici pe tine, stăpâne Merlin.

— Nu tocmai, i-a răspuns Viviane cu vocea ei plină și gravă, însă ne-ai oferit delicii pe care le voi ține minte ani la rând.

— Și mie la fel, a spus Morgaine. Se simțea la fel de sfioasă acum în fața lui, așa cum, mai devreme, se dovedise îndrăzneță. Cu toate acestea, a continuat să privească atent la harpa mare și a urmat: N-am văzut nicio harpă alcătuită astfel.

— Asta o cred, i-a răspuns Kevin, fiindcă a fost întocmită după gândul meu. Cântărețul care m-a învățat să cânt și-a ridicat brațele îngrozit, de parcă i-aș fi supărat pe Zeii lui, și a jurat că va face un zgomot lipsit de sfințenie, potrivit doar să alunge dușmanii. La fel ca marile harpe de luptă, de două ori mai înalte decât statul unui bărbat, aceea era purtată de căruțe pe dealurile Galiei, și lăsată acolo, în vânt, să scoată sunete înspăimântătoare, astfel că până și legiunile Romei s-a speriat. Ei bine, am cântat la una din acele harpe de război, iar un rege, recunoscător, mi-a îngăduit să capăt o harpă făurită întocmai cum am vrut eu...

— Să știi că acesta este adevărul, a intervenit Taliesin, adresându-se Viviane, cu toate că eu nu a putut crede când am auzit-o prima oară – ce om sau muritor putea cânta la un asemenea monstru de instrument?

— Eu am cântat, a spus Kevin, de aceea regele mi-a dăruit această doamnă. Mai am una mai mică, făcută la fel, dar nu la fel de bună.

— Este cu adevărat frumoasă, a spus Morgaine. Din ce sunt

cuiele? Din oase de focă?

El a clătinat din cap.

— Sunt sculptate, mi s-a spus, din dinții unui animal care trăiește în țările calde de la miazăzi, a spus el. Știu doar că sunt frumoase și netede, dar în același timp tari și durabile. Costă mai mult decât aurul, chiar dacă atrag mai puțin atenția.

— Nu o ții așa cum i-am văzut pe alții.

— Adevărat, a spus Kevin, surâzând puțin strâmb, nu am multă putere în brațe, și a trebuit să descopăr prin încercări cum pot să fac asta mai bine. Am văzut că te-ai uitat la mâinile mele. Când aveam șase ani, casa în care locuiam a fost incendiată de saxoni, iar eu am fost salvat prea târziu. Nimeni n-a crezut că voi mai trăi, dar i-am uimit pe toți, și cum nu puteam nici să merg, nici să lupt, s-au gândit că, folosindu-mi mâinile prăpădite – și le-a întins în față cu un gest nepăsător – poate că aş învăța să torc și țes între femei. Numai că eu nu m-am arătat dornic să fac așa ceva, astfel că într-o bună zi a apărut un cântăreț la harpă, iar el, în schimbul unui blid de mâncare, s-a apucat să bine dispună un olog. Când mi-a arătat strunele, eu am încercat să cânt. Și chiar am scos un cântec, după cât mă pricepeam, de aceea el și-a câștigat traiul în acea iarnă și în următoarea învățându-mă să cânt la instrument și din glas, și a promis că mă va ajuta să-mi câștig traiul din muzică. Și astfel, vreme de zece ani, n-am făcut altceva decât să stau într-un colț și să cânt, până când picioarele mi-au devenit suficient de tari ca să pot învăța a merge din nou.

A făcut un gest din umeri, apoi a scos o bucată de pânză cu care a înfășurat harpa și a vârat-o într-o învelitoare din piele brodată cu tot felul de semne.

— Iar apoi am devenit cântărețul unui sat, a continuat el, și al unui rege. Dar bătrânul rege a murit, iar fiul său nu iubea muzica, de aceea am socotit că era mai bine să plec din acel regat înainte ca el să se uite pofticios la aurul de pe harpa mea. Atunci am ajuns pe insula druizilor, unde am învățat să devin bard, și, în cele din urmă, am fost trimis la Avalon – și iată-mă, a adăugat el, cu un gest din umeri. Cu toate acestea, nu mi s-a spus de ce m-ați chemat să vă țin de urât, lord Merlin și stimate doamne.

— Pentru că eu sunt bătrân, a spus Merlin, și evenimentele pe care le-am iscat în noaptea aceasta s-ar putea să nu dea roade

decât în cursul următoarei generații. Iar când se va întâmpla asta, eu nu voi mai fi în viață.

Viviane s-a aplecat spre el și a întrebat:

— Tată, ai avut semne?

— Nu, nu, draga mea. Nu mi-aș risipi puterile Viziunii pentru așa ceva; noi nu le cerem Zeilor să ne spună dacă următoarea iarnă ne va aduce zăpadă. Și, așa cum tu ai adus-o aici pe Morgaine, eu l-am adus pe bardul Kevin, astfel încât să fie cineva mai tânăr decât mine care să urmărească ce se va întâmpla după ce eu nu voi mai fi. Așadar, ascultă veștile mele: Uther Pendragon stă să moară la Caerleon, iar acolo unde moare leul, vulturii se adună. Ne-a venit vorbă că în țările din Kent se adună armate mari, fiindcă oamenii care au făcut înțelegerea au socotit că acum a sosit momentul să se ridice și să ne smulgă restul de pământuri. Au trimis după mercenari de pe marele uscat, la miazănoapte de Galia, să li se alătore ca să răstoarne poporul nostru și să desfacă ceea ce a reușit Uther să încropească. A sosit vremea ca întregul nostru popor să lupte sub stindardul pe care ne-am străduit atâția ani să îl înălțăm. Nu mai avem multă vreme – ei trebuie să aibă un rege, iar asta cât mai curând, chiar acum. Nu mai avem nicio lună de pierdut, altfel ne vor cotropi. Lot vrea tronul, însă oamenii de la miazăzi nu doresc să-l urmeze. Mai sunt și alții – Ducele Marcus din Cornwall, Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte – dar niciunul dintre aceștia nu este în stare să obțină sprijin din afara propriilor ținuturi, astfel că putem ajunge ca acel măgar care a murit de foame între două căpițe de fân, neștiind din care să înceapă... Trebuie să-l avem pe fiul lui Pendragon, chiar dacă este foarte crud.

— N-am avut știință că Pendragon are un fiu, a spus Kevin. Ori l-a recunoscut pe fiul pe care soția sa l-a făcut la scurt timp după ce a luat-o în căsătorie? Uther se grăbea probabil nefiresc de mult să se însoare, dacă nu a avut răbdare să aștepte până când ea a născut copilul ca să o ducă în patul său...

Viviane a ridicat o mână.

— Tânărul prinț este fiul lui Uther, a spus ea, nimeni nu se poate îndoi de asta și nici nu se va îndoi, îndeosebi după ce va fi văzut de lume.

— Adevărat? Atunci, bine a făcut Uther că l-a ținut departe de ochii lumii, a spus Kevin, fiindcă fiul său, făcut cu soția altuia...

Viviane i-a făcut semn să tacă.

— Igraine este sora mea, iar ea este din spița regală a Avalonului. Acest fiu al lui Igraine și Uther este cel a cărui sosire a fost prevestită, regele care trebuia și care va fi să fie. El a luat deja coarnele și a fost încoronat de Triburi...

— Care rege din Britania credeți că va accepta un băiat de șaptesprezece ani pentru a deveni Mare Rege? a întrebat Kevin cu o expresie sceptică pe chip. Chiar dacă ar fi curajos ca vestitul Cuchulain, ei ar voi un războinic și mai viteaz.

— Cât privește asta, a fost școlit în arta războiului, dar și în arta de a fi rege, a spus Taliesin, cu toate că nu are știință că poartă sânge regal în vine. Eu cred însă că luna plină care a trecut i-a oferit o idee privind destinul său. Uther a fost slăvit mai mult decât oricare rege dinaintea lui; Arthur, acest flăcău, va duce faima lui și mai departe. Eu l-am văzut șezând pe tron. Problema nu este să fie acceptat, ci, mai curând, ce putem face noi ca să-l așezăm pe tron cu toată măreția firească pentru un Mare Rege, astfel încât toți regii războinici să își dea mâna împotriva saxonilor, iar nu unul împotriva celuilalt!

— Am găsit calea de a realiza acest lucru, a spus Viviane, iar la luna nouă totul se va împlini. Am o spadă pentru el, o spadă de legendă, care nu a mai fost mânăuită până acum de vreun om viu. A tăcut o clipă, apoi a urmat: Iar pentru acea spadă, îl voi pune să facă un legământ. Îl voi pune să jure că va fi drept cu Avalon, în ciuda tuturor celor spuse de creștini. Apoi, probabil că se va întoarce cursul lucrurilor, iar Avalon va reveni dintre cețuri, iar preoții, cu Dumnezeu lor mort, vor trece între umbre și cețuri, în vreme ce Avalonul va sclipi din nou în lumina lumii.

— Acesta este un plan ambițios, a recunoscut Kevin, dar dacă Marele Rege al Britaniei ar face jurământ față de Avalon...

— Cât de adevărate sunt pentru un băietan vorbele acestea despre Zei, în comparație cu o spadă legendară cu care îți poți conduce poporul și cu renumele unor fapte mărețe? a întrebat Viviane. Indiferent ce se va întâmpla, am mers prea departe ca să ne oprim acum; nu mai putem da îndărăt. Peste trei zile, vom avea din nou lună plină, iar la acea vreme prielnică, vom avea și spada.

Nu mai erau multe de spus. Morgaine a stat tăcută și a ascultat, atât emoționată, cât și cuprinsă de groază. Se afla la Avalon de prea multă vreme, a gândit ea, prea mult ascunsă

printre preotese, cu mintea aplecată asupra lucrurilor sfinte și a înțelepciunii tănuite. Uitase că în afară exista o altă lume. Într-un fel, nu înțelesese cu adevărat că Uther Pendragon, soțul mamei ei, era Mare Rege al întregii Britanii, și că fratele ei va ajunge rege într-o bună zi. *Chiar dacă*, a gândit ea cu o undă de cinism abia dobândit, *există un grăunte de îndoială privind nașterea lui*. S-ar putea ca regii rivali să vadă cu ochi buni un candidat care nu era fidel vreuneia dintre grupările sau facțiunile lor, un fiu al lui Pendragon, chipeș și modest, care putea sluji drept simbolul în jurul căruia să se strângă cu toții. În plus, un candidat la onoarea de Mare Rege, care fusese deja acceptat de Triburi și de poporul pictilor și de Avalon... Apoi Morgaine a avut o tresărire lăuntrică, fiindcă și-a adus aminte ce rol jucase ea în toate acestea. Asta i-a stârnit din nou furia, astfel că, atunci când Taliesin și Kevin s-au ridicat să plece, și-a amintit ce voise cu zece zile în urmă, când totul fusese proaspăt în minte: să o înfrunte pe Viviane cu supărarea ei.

În sacul de piele, fiind cu mult mai mare decât alte asemenea instrumente, harpa era greu de dus, iar când s-a împovărat cu ea, Kevin a arătat stângaci, deoarece avea un genunchi înțepenit și târa celălalt picior. *Urât*, a gândit ea, *un bărbat urât și grotesc; dar când cântă, cine ar mai lua asta în seamă? Omul acesta reprezintă mai mult decât știe oricare dintre noi*. Apoi și-a amintit spusele lui Taliesin; Morgaine a înțeles că tocmai îl văzuse pe următorul Merlin al Britaniei, așa cum Viviane o numise pe ea următoarea Doamnă a Lacului. Rostirea acelor cuvinte nu-i adusese nicio bucurie, cu toate că dacă Viviane ar fi spus asta înaintea călătoriei care îi schimbase viața, s-ar fi simțit mândră și emoționată. Acum totul părea umbrat de lucrul ce i se întâmplase.

Cu fratele meu, fratele meu! Nu a avut importanță în clipele când eram preot și preoteasă, Zeu și Zeiță, uniți sub puterea ritualului. Însă dimineață, când ne-am trezit și am fost împreună bărbat și femeie... acel lucru a fost real, acela a fost un păcat...

Viviane a rămas în picioare lângă ușă, urmărindu-i pe cei doi bărbați îndepărtându-se.

— Pentru un om cu asemenea vătămări, se mișcă bine. Lumea trebuie să se declare norocoasă că a supraviețuit și că nu a fost trimis să cerșească ori să îndeplinească rogojini la târg. O asemenea pricepere ca a lui nu trebuie să rămână

necunoscută, nici măcar ținută la curtea vreunui rege. Vocea și mâinile acelea aparțin Zeilor.

— Este foarte înzestrat, desigur, a confirmat Morgaine, dar mă întreb – înțelept este? Merlin al Britaniei nu trebuie să fie doar educat și înzestrat, ci și înțelept. Iar pe deasupra, virtuos.

— Las asta în seama lui Taliesin, a spus Viviane. Ce se va întâmpla, trebuie să se întâmple; nu eu orânduiesc asemenea lucruri.

În acel moment mânia lui Morgaine a erupt:

— Chiar recunoști că există ceva pe fața pământului pe care simți că nu ai dreptul să-l orânduiești, doamnă? Am crezut că ești încredințată că voința ta este și voința Zeiței, și noi toți suntem niște jucării care te slujim!

— Nu trebuie să vorbești în acest fel, copilă, a spus Viviane, privind-o cu ochi uimiți. Nu cred că vrei să fii necuviincioasă cu mine.

Dacă Viviane ar fi răspuns cuvintelor ei cu aroganță, asta ar fi făcut ca furia lui Morgaine să explodeze; blândețea aceea a luat-o prin surprindere. A zis doar:

— Viviane, de ce? Și a simțit, spre rușinea ei, că lacrimile o vor podidi iar, făcând-o să se înece.

De astă dată, cuvintele Viviane au fost reci.

— Oare te-am lăsat prea multă vreme printre creștini și printre vorbele lor despre păcat? Copilă, gândește-te. Ești din spița regală de Avalon; la fel și el. Te puteam da unui bărbat de rând? Ori, viitorul Mare Rege putea fi dat oricui?

— Te-am crezut când ai spus... am crezut că era voia Zeiței...

— Păi voința ei a fost, a spus calm Viviane, dar chiar și așa, nu te puteam da cuiva nedemn de tine, Morgaine. Apoi a continuat cu blândețe: El era foarte mic atunci când v-ați despărțit – m-am gândit că nu te va recunoaște. Regret că tu l-ai recunoscut, dar, la urma urmelor, mai curând ori mai târziu tot ai fi aflat. Iar el nu trebuie să știe asta multă vreme.

Încordându-și trupul din cauza furiei, Morgaine a spus:

— Știe deja. Știe. Și s-a arătat mai îngrozit decât mine, așa mi s-a părut.

Viviane a oftat.

— Ei, acum nu mai putem face nimic, a spus ea. Iar în acest moment speranța Britaniei este mai importantă decât sentimentele tale.

Morgaine s-a întors cu spatele și nu a așteptat să mai audă și altceva.

17

Luna stătea întunecată pe cer; la acel ceas, așa li se spunea tinerelor preotese din Casa Fecioarelor, Zeița își ascunde chipul de omenire, primind sfatul cerurilor și al Zeilor care se află în spatele Zeilor pe care noi îi cunoaștem. Viviane se izola de restul lumii când luna era întunecată, iar două preotese vegheau să nu fie deranjată de nimeni.

Stătuse întinsă în pat mai toată ziua, cu ochii închiși și întrebându-se dacă era, așa cum credea Morgaine – îmbătată de putere, crezând că toate lucrurile puteau fi poruncite, pentru ca ele să se desfășoare așa cum socotea ea cuvenit.

Ce am făcut, s-a gândit ea, am făcut pentru a salva această țară și poporul său de distrugere, de întoarcerea la barbarie, o înfrângere mai cumplită decât a suferit Roma din partea goților.

Ar fi vrut tare mult să trimită după Morgaine, dorindu-și să re trăiască starea de apropiere de mai demult. Dacă fata ajungea să o urască, acela ar fi cel mai greu preț pe care l-ar plăti vreodată pentru ceva ce făcuse. Morgaine era singura ființă pe care o iubise deplin. *Ea este fiica pe care o datoram Zeiței. Dar ceea ce s-a făcut nu se mai poate desface. Linia regală de Avalon nu trebuia să fie întinată de sânge obișnuit. S-a gândit la Morgaine cu o speranță amestecată cu tristețe că, într-o bună zi, tânăra femeie va înțelege; dar dacă asta va să se întâmple ori nu, Viviane știa că făcuse doar ce trebuia, nimic altceva.*

A dormit puțin în acea noapte, alunecând în visuri și viziuni haotice, gândindu-se la fiii pe care îi îndepărtase de dânsa, la lumea exterioară, în care tânărul Arthur călărise alături de Merlin; sosise la vreme să îl mai prindă în viață pe tatăl său? Vreme de șase săptămâni, Uther Pendragon zăcuse bolnav în Caerleon, scufundându-se, apoi revenind la viață; dar era puțin probabil că avea să mai trăiască multă vreme.

Când a simțit zorile apropiindu-se, s-a ridicat din pat și s-a îmbrăcat într-o asemenea tăcere, încât niciuna dintre preotesele ce o slujeau nu a tresărit. Oare Morgaine, aflată în Casa Fecioarelor, dormea, ori stătea și ea trează, cu inima grea, și

plângea? Morgaine nu plânsese niciodată în prezența ei, doar în ziua în care harpa lui Kevin le tulburase sufletele, și chiar și atunci își ascunsese lacrimile.

Ce este făcut nu se mai desface! Nu o pot cruța. Dar, din toată inima, mi-aș fi dorit să existe altă cale...

A ieșit tăcută în grădina din spatele sălașului ei. Păsările se trezeau; florile de măr, moi și cu parfum delicat, cădeau din pomii care dăduseră numele lor Avalonului.

Vor purta fructe la vremea potrivită, așa cum și ceea ce fac eu acum va da roade la timpul convenit. Însă eu nu voi mai da în floare și nici rod nu voi mai purta. Îmbătrânesc; chiar și acum, uneori, Viziunea mă părăsește, Viziunea ce mi s-a dat ca să îndrum această țară.

Mama ei nu trăise atât de mult ca ea. Avea să sosească și sorocul – de care ea se apropiase mult – când va trebui să renunțe la povară și la misiunea ei sfântă, predând adevărata conducere a Avalonului către următoarea Doamnă, și să rămână în umbra ei ca femeie-înțelept – sau chiar ca Bătrâna Moarte însăși.

Morgaine încă nu este pregătită. Ea încă trăiește după timpul lumii și tremură și plânge pentru ceea ce nu se poate ocoli. Prin minte i s-au derulat numele unor preotese, tinere și bătrâne, din Avalon. Nu exista niciuna căreia să îi poată încredința conducerea acestei țări. Morgaine avea să ajungă într-o zi la acea cunoaștere necesară, dar încă nu sosise vremea. Raven – s-ar putea ca Raven să aibă acea putere. Numai că Raven își dăduse vocea Zeilor; Raven era bună pentru nebunia divină a lumilor de dincolo, nu pentru judecata rece și sfatul lipsit de patimă necesar acestei lumi. Ce se va alege de Britania, dacă ea va muri înainte ca Morgaine să ajungă la puterile depline ce-i vor fi trebuincioase?

Deasupra capului, cerul era încă întunecat, cu toate că spre răsărit ceața se subția odată cu creșterea zorilor, în timp ce privea, sporea și lumina; treptat, s-au format nori roșiatici, care s-au răsucit sub forma unui dragon roșu, încolăcindu-se de-a lungul întregului orizont. Apoi, o mare stea căzătoare, în flăcări, a brăzdat cerul, făcând să pălească forma dragonului roșu; strălucirea ei a orbit-o pe Viviane vreme de o clipă, iar apoi, când putut iarăși să vadă, dragonul roșu dispăruse, iar norii, într-o neîncetată frământare, se albiseră de la lumina soarelui

ce rășărea.

Viviane a simți fiori care îi traversau șira spinării. Un semn ca acela nu se vedea decât o dată în viață – pesemne că toate suflarea Britaniei trăise un asemenea moment. *Deci Uther se duce, a gândit ea. Adio dragonului care și-a desfăcut aripile asupra coastelor noastre. Acum saxonii se vor năpusti peste noi.*

A oftat și apoi, pe nevestite, s-a produs o unduire prin aer și un bărbat a apărut în fața ei. A început să tremure, nu de spaima pe care orice femeie crescută numai în casă ar putea-o simți față de un intrus – Viviane nu se temea de niciun om viu – ci pentru că de mult nu mai trăise o viziune de acel fel. O viziune care venea nechemată, neinvocată, trebuie că avea o mare putere.

O putere ca a stelei căzătoare, un semn pe care nu l-am văzut de când trăiesc...

Pe moment, nu l-a recunoscut pe bărbatul ce stătea în fața ei; boala măcinătoare îi albise părul, îi mâncase umerii lați, îi cocârjase spinarea; pielea îi era îngălbenită și ochii adânciți în orbite de durere. Chiar și așa, Uther Pendragon părea, ca întotdeauna, mai impunător decât orice alt bărbat; și cu toate că în grădină se auzeau puține sunete, astfel că a auzit ciripit de păsărele odată cu vocea lui – a avut impresia că el i-a vorbit așa cum o făcuse mereu, aspru, lipsit de căldură.

Așadar, Viviane, ne întâlnim pentru ultima oară. Între noi există o legătură, nu una pe care mi-aș fi dorit-o; n-am fost prieteni, cumnată. Însă mă încred în viziunea ta, pentru că tot ce ai rostit s-a adevărit. Iar tu ești singura care poate face ca următorul Mare Rege al Britaniei să poată lua ce este pe drept al lui.

Apoi, a văzut că el avea pe piept semnul unei răni cumplite. Cum se făcea că Uther Pendragon, care zăcea de boală la Caerleon, murise de o rană, iar nu de îndelungata sa boală?

Am murit ca un adevărat războinic; armatele participante la înțelegere și-au dovedit încă o dată necredința, iar armatele mele nu le-au putut sta împotrivă decât atunci când m-am dus eu însumi pe câmpul de bătălie, ca să mă arăt lor. Atunci oștile mele au atacat, dar Aesc, căpetenia saxonă – nu i-aș da numele de rege aceluia sălbatic – a străpuns rândurile alor noștri și mi-a ucis trei oșteni din gardă; eu l-am doborât înainte ca garda lui personală să mă poată ucide. Următoarea bătălie va aparține

fiului meu. Dacă el va urca pe tron.

Viviane s-a trezit spunând cu voce tare, rupând tăcerea:

— Arthur este Rege datorită vechii spițe regale a Avalonului. El nu are nevoie de sânge de Pendragon ca să-și ia locul merit pe drept, de Mare Rege.

Însă vorbele ei, care l-ar fi făcut pe Uther cel viu să izbucnească într-o explozie de mânie, a iscat doar un surâs strâmb și, pentru ultima oară, ea a părut că-i aude glasul.

Nu am a mă îndoi, cumnată, că va fi nevoie de mai mult decât de vrăjile tale ca să îi faci pe regii mărunți ai Britaniei să înțeleagă asta. Poate că disprețuiești sângele lui Pendragon, dar de Merlin depinde ca să îl pună pe tronul meu pe Arthur.

Iar apoi, în fața ochilor ei, vedenia lui Uther Pendragon s-a stins, după care i-a apărut un alt bărbat pe care Viviane îl văzuse doar în vise. Și, într-o străfulgerare care a părut că o arde, a înțeles de ce niciun bărbat nu însemnase pentru ea altceva decât o datorie, ori o cale către putere, ori o plăcere de o noapte. Vreme de o clipă a rămas într-un tărâm înecat înainte ca pietrele așezate în cerc pe Tor să fi fost înălțate, iar în jurul brațelor avea șerpi de aur care se încolăceau... Secera lunii, slabă, ardea ca o lună mare și încornorată pe frunte, iar ea l-a cunoscut, cu un simț care trecea dincolo de timp ori spațiu... A țipat, un țipăt de jale pentru tot ce nu cunoscuse în acea viață, cu o durere cumplită de pierdere pe care nici măcar nu o bănuise până atunci. Apoi grădina a devenit pustie, iar păsările au ciripit dezlănțuit în tăcerea umedă a cețurilor care ascundeau soarele ce răsărea.

Iar departe, în Caerleon, Igraine, care se știa văduvă, plângea după iubirea ei... E datoria ei să-l jelească... Viviane s-a prins de scoarța umedă de rouă a unui copac pentru a se sprijini și s-a rezemat de trunchi, sfârtecată de o tristețe neașteptată. El n-o cunoscuse niciodată cu adevărat. O disprețuise, nu avusese niciodată încredere în ea – doar în clipa morții, când vălurile muritoare ale vieții se destramă. Zeiță, fii milostivă... o viață dusă, iar eu nu l-am cunoscut... Dus, dus iarăși, și îl voi cunoaște când ne vom întâlni, ori vom pași orbiți din nou, trecând unul pe lângă celălalt, ca niște străini? Însă nu a primit răspuns, fiindcă tăcerea stăruia, iar Viviane nu a putut plânge.

Igraine are să plângă după el... Eu nu sunt în stare...

Grăbită, și-a adunat gândurile. Nu avea timp să jelească o

iubire asemenea unui vis dintr-un vis; timpul începea să curgă pentru ea, de aceea a analizat viziunea cu o ușoară spaimă. N-a găsit în sine nicio suferință pentru mort, nici altceva, decât exasperare; s-ar fi convenit să știe că el va găsi cu cale să moară în cel mai nepotrivit moment, înainte de a apuca să-și proclame fiul în fața regișorilor rivali care se străduiau să pună mâna pe coroana de Mare Rege. De ce nu rămăsese în Caerleon, de ce cedase mândriei care îl îndemnase să se arate încă o dată în iureșul unei băătălii? Măcar apucase să-și vadă fiul? Sosise Merlin la vreme pentru asta?

Mesajul dispăruse, imposibil de a mai fi rechemat; nu avea posibilitatea să-l aducă înapoi și să-i pună întrebări firești. Uther îi apăruse exact în clipa morții – era bine că Igraine nu va ști niciodată acest lucru. Însă el murise.

Viviane a privit spre cer. Încă nu se zărea vreun semn al lunii; poate avea să vadă ceva în oglindă. Să o cheme pe Raven? Nu, nu avea timp pentru asta și se putea întâmpla ca Raven să nu consimtă să rupă legământul tăcerii pentru o viziune ce privea treburi ale lumii exterioare. Morgaine? A simțit un fior la gândul de a o vedea pe Morgaine din nou într-un răstimp atât de scurt.

Oare va trăi toată viața la fel ca mine, având inima moartă înăuntrul trupului viu?

A inspirat printre suspine și s-a întors, cu gând să iasă din grădină. Încă era umed și frig; răsăritul era încă învăluit în cețuri. Nu a văzut pe nimeni când a urcat calea secretă către Izvorul Sfânt, unde s-a aplecat să soarbă, azvârlindu-și părul pe spate, făcându-și palmele căuș, ca să ia apă. Apoi s-a dus la iazul-oglină. Slujise vreme de atâția ani în sanctuarul de aici, încât ajunsese să creadă pe deplin în puterile Viziunii; însă acum, lucru ce nu-i stătea în fire, s-a rugat.

Zeiță, nu-mi răpi puterea, măcar pentru o vreme. Mamă, știu bine că nu cer asta pentru mine, ci doar pentru ca această țară să fie păzită până ce o pot pune în mâinile pe care le-am pregătit ca să o apere.

Pentru o clipă, a văzut doar unduirile apei din iaz și și-a împreunat mâinile, ca și cum ar fi putut sili viziunea să apară. Apoi, treptat, au început să se închege și imaginile: l-a văzut pe Merlin mergând de-a lungul și de-a latul țării pe cărări ascunse, când ea druid, când ea bard, așa cum se cuvenea să procedeze Mesagerul Zeilor, când ea un cerșetor bătrân ori coropcar cu păr

alb, când ea simplu harpist. Fața lui a început să se destrame și să se schimbe, apoi l-a văzut pe Kevin bardul, acum înveșmântat în roba albă a Mesagerului pentru Avalon, când în strai de nobil, înfruntându-i pe preoții creștini... Iar dinapoia capului său se vedea o umbră, era împresurat de umbre, umbra unei pădurici de stejari, umbra crucii; l-a văzut cu cupa sacră a druizilor... L-a mai văzut pe Arthur, cu fruntea încă mânjită de sângele cerbului cu care luptase și pe care îl ucisese, și pe Morgaine râzând, încununată cu flori, cu fața însemnată cu sânge... Nu a vrut să vadă asta și s-a silit cu sălbăticie să-și întoarcă ochii de la imagini, dar nu a îndrăznit să întrerupă înlănțuirea curgătoare a viziunilor. A văzut o vilă romană și pe Arthur în picioare între doi băieți – unul era propriul ei Lancelot, fiul ei mai tânăr; a presupus că celălalt era fratele vitreg al lui Arthur, Caius, fiul lui Ectorius... A văzut-o pe Morgaine înconjurată de fiii ei; unul după altul, aceștia au îngenunchat la picioarele lui Arthur. Apoi a văzut luntrea Avalonului, drapată în negru, precum un car mortuar, și pe Morgaine în capul ei, doar că Morgaine era mai vârstnică... mai bătrână, și plângea.

Nerăbdătoare, Viviane și-a trecut palma peste suprafața apei. Nu era momentul potrivit să se afle acolo, căutând sfat de la viziuni ce păreau să nu aibă nicio noimă. A coborât grăbită dealul, către sălașul ei, și a chemat preotesele ce o slujeau.

— Îmbrăcați-mă, a spus ea cu glas poruncitor, și trimiteți după Merlin; trebuie să plece călare până la Caerleon și să mi-l aducă pe Arthur aici înainte ca luna să fie mai bătrână cu o zi pe cer. Nu este timp de pierdut.

18

Cu toate acestea, Arthur nu a sosit la Avalon odată cu luna nouă.

Aflată în Casa Fecioarelor, Morgaine a văzut apărând luna nouă, dar nu și-a întrerupt postul de lună întunecată. Se simțea slăbită și știa că dacă va mânca ceva, i se va face rău. Da, probabil că era firească. Uneori se simțea astfel când ar fi trebuit să înceapă schimbările lunare; mai târziu, avea să se simtă mai bine. Iar pe la prânz în acea zi s-a simțit ceva mai bine și a băut puțin lapte și a mâncat niște pâine; iar în acea după-amiază, Viviane a trimis după ea.

— Uther e mort la Caerleon, a spus ea. Dacă socotești că trebuie să-ți vezi mama...

Vreme de câteva clipe, Morgaine a analizat sugestia, însă într-un târziu a clătinat din cap.

— Nu l-am iubit pe Uther, a spus ea, iar Igraine știe bine asta. Să dea Zeița ca unii dintre preoții care o sfătuiesc să-i ofere mai multă consolare decât aș reuși eu.

Viviane a suspinat. Arăta obosită și chinuită, iar Morgaine s-a întrebat dacă și ea se simțea rău din cauza perioadei de înnegurare a lunii.

— Cu toate că-mi pare rău că o spun, socotesc că ai dreptate. Te-aș fi scutit de a o vedea, dacă ar fi fost nevoie. Ai avea timp să te întorci la Avalon înainte de... Viviane s-a oprit, apoi a urmat: Știi bine că Uther, cât a trăit, i-a ținut în frâu pe saxoni, cu toate că a trebuit să lupte pentru asta mereu; niciodată nu au existat mai mult de câteva luni de pace. Acum, mi-e teamă că lucrurile se vor înrăutăți; saxonii ar putea ajunge chiar la porțile Avalonului. Morgaine, acum ești preteasă în adevăratul înțeles al cuvântului, ai văzut armele sacre...

Morgaine a răspuns printr-un semn, iar Viviane a dat din cap și a continuat:

— S-ar putea să vină ziua când trebuie să se ridice spada în apărarea Avalonului și a întregii Britanii.

De ce îmi spui mie toate acestea? Eu sunt preteasă, nu războinic; nu pot ridica spada în apărarea Avalonului, a gândit Morgaine.

— Mai ții minte spada?

Desculță, trasând cercul cu greutatea spadei în mână, auzind-o pe Raven, țipătul tăcut dar, în același timp, răsunător, de groază...

— Da, o țin minte.

— Atunci, am o sarcină pentru tine, a spus Viviane. Când spada este luată la luptă, trebuie să fie înconjurată de toate vrăjile pe care le avem la îndemână. Tu trebuie să făurești o teacă pentru acea spadă, Morgaine, și să pui în ea toate farmecele pe care le cunoști, astfel încât cel care o poartă în luptă să nu piardă nicio picătură de sânge. Poți face asta?

„Am uitat”, a gândit Morgaine, „că aș putea avea îndatoriri de preteasă, dar și de războinic.” Apoi, cu darul ei de a citi orice gând, Viviane a spus:

— Așadar, vei avea și tu un rol în apărarea țării.

— Fie, a spus Morgaine, întrebându-se de ce Viviane, care era cea mai mare preoteasă a Avalonului, nu își luase pentru sine acea sarcină.

Femeia mai în vârstă nu i-a răspuns, ci s-a mulțumit să spună:

— Pentru asta, trebuie să lucrezi cu spada dinaintea ta; vino, iar Raven te va sluji cu tăcerea magiei.

Cu toate că s-a străduit să-și aducă aminte că ea era doar un recipient al puterii, iar puterea în sine venea de la Zeiță, Morgaine era suficient de tânără ca să se simtă cuprinsă de exaltare când a fost condusă în tăcere în locul secret unde avea să se desfășoare o asemenea activitate și s-a văzut înconjurată de preotese care trebuiau să simtă orice nevoie a ei, astfel încât ea să nu întrerupă tăcerea necesară pentru a da putere suficientă vrăjilor ce aveau să fie înnodate. Spada a fost așezată pe o pânză dinaintea ei; alături de spadă, se afla cupa cu pereți scăzuți, făurită din argint cu lucrătură de aur la buză. Era plină cu apă adusă de la Izvorul Sfânt; nu pentru băut – hrana și apa au fost păstrate pentru ea – ci pentru a putea privi în ea ca să vadă lucruri trebuincioase pentru lucrarea pe care avea să o desăvârșească.

În prima zi a tăiat, slujindu-se de spadă, o căptușeală din piele fină de căprioară. Era prima oară că i se dădeau unelte fine cu care să lucreze și a simțit plăcere în mânguirea acului special din fier ce i se dăduse ca să coasă teaca; a simțit o mândrie despre care și-a dat seama că era copilărească atunci când, împungându-și degetul o dată sau de două ori, nu a scos nici măcar un țipăt. I-a fost imposibil să-și reprime o exclamație de pură plăcere când i s-a arătat bucata cea mai neprețuită de catifea sângerie pe care o văzuse vreodată, vopsită cu culori ce, așa i se spusese cândva, costau mai mulți bani decât ar fi fost necesari pentru a cumpăra un conac și pentru a angaja oameni să lucreze pământul acestuia vreme de un an. Catifeaua trebuia să acopere pielea de căprioară, iar în ea trebuia să țeasă, în firele de aur și mătase ce i s-au dat, incantațiile magice și simbolurile lor.

Prima zi i-a fost răpită de confecționarea tecii din piele de căprioară și a acoperământului din catifea; și, înainte de a merge la culcare, căzută în gânduri legate de ce trebuia să facă, aproape în transă, s-a tăiat puțin la braț și a uns pielea de

căprioară cu sângele ei.

Zeiță! Mare Corb! Pe această teacă s-a vărsat sânge, astfel că nu va fi nevoie să mai fie vărsat și altul când ea va fi purtată în luptă.

A dormit neîntoarsă, visând că stătea pe un deal înalt de pe care se vedea întreaga Britanie și cosea vrăji, țesându-le ca pe niște fire luminoase și vizibile în urzeala pământului însuși. Dedesubtul ei, Regele Cerb alerga, iar un bărbat a urcat cu pași mari dealul până la ea și a luat spada din mâna ei...

Morgaine s-a trezit cu o tresărire, gândind: *Arthur! Arthur este acela care va purta spada, el este fiul lui Pendragon...* Și, așa cum stătea pe întuneric, a socotit că tocmai de aceea i-o dăduse Viviane, ca să făurească teaca pentru spada pe care el o va purta ca simbol al tuturor popoarelor sale. Arthur era acela care vărsase sângele virginității ei, iar ea, din spița sacră a Avalonului, era aceea care trebuia să făurească teaca fermecată, care să apere sângele regal.

În cursul acelei zile, a lucrat în tăcere, privind în potir, îngăduind imaginilor să crească, oprindu-se când și când ea să aștepte ca din fluxul meditației să apară inspirația; a făcut luna cu coarne, astfel ca Zeița să vegheze întotdeauna asupra spadei și să apere sângele sacru al Avalonului. Era atât de cufundată în tăcerea magică, încât orice obiect asupra căruia zăbovea privirea ei, orice mișcare a mâinilor ei sfințite, se transforma în putere pentru împlinirea vrăjii; uneori i se părea că lumina vizibilă îi urma degetele așa cum ea a urmat vremea, de la luna cu coarne la luna plină, iar apoi la luna întunecată, pentru că toate lucrurile trebuiau să urmeze curgerea anotimpurilor. Apoi, pentru că știa că un Mare Rege din Britania trebuia să domnească într-o țară creștină, și pentru că, atunci când sosiseră în Britania, primii adepți ai lui Hristos îi cunoscuseră pe druizi, a introdus simbolul prieteniei dintre creștini și druizi, crucea din cercul cu trei aripi. A brodat pe catifeaua sângerie semnele elementelor magice, ale pământului, aerului, apei și focului, iar apoi a făcut cupa cu mânere joase din fața ei, în care se întrepătrundeau și se mișcau viziuni, ieșind din și pătrunzând în beznă: bagheta magică și platoul de lut, șarpele lecuirii și aripile înțelepciunii, dar și înflăcărata spadă a puterii... Existau momente când avea impresia că acul și firul treceau prin propria ei carne sau prin carnea pământului, străpungând pământ și cer

și propriul ei sânge și trup... semn peste semn și simbol peste simbol, fiecare însemnat cu sângele ei și cu apa de la Izvorul Sfânt. Au existat momente când, de la mare distanță, din mintea ei, părea să-și privească degetele lucrând fără ca acestea să fie îndrumate conștient, iar vrăjile se țeseau singure, sângele și oasele pământului, sângele fecioriei ei, tăria Cerbului Rege, care murise și-și vărsase sângele astfel ca oponentul său să nu moară...

La apus, în cea de-a treia zi, a terminat, iar fiecare centimetru de teacă era acoperit cu simboluri înlănțuite, dintre care pe unele nici măcar nu le recunoștea; să fi venit direct din mâna Zeiței prin mâinile ei? A ridicat teaca, a vârât spada în ea; a cântărit-o în mâini, apoi a rostit cu voce tare, rupând tăcerea rituală:

— Este gata.

Acum, după ce încordarea îndelungată încetase, și-a dat seama că era epuizată, zguduită și bolnavă. Ritualul și folosirea prelungită a Viziunii puteau reuși așa ceva; asta îi întrerupsese și sângerările lunare, fără îndoială, pentru că acestea apăreau la lună întunecată. Se spunea că acel lucru era norocos, pentru că preotesele se izolau ca să-și apere puterea în asemenea momente, iar asta era la fel ca recluziunea rituală a lunii întunecate, când până și Zeița se ascundea ca să-și protejeze izvorul puterii.

Viviane a venit și a ridicat teaca. Nu și-a putut stăpâni o ușoară exclamație de uimire când a privit-o și, într-adevăr, până și Morgaine, care știa că o lucrase cu mâinile ei, a avut impresia că era un lucru ce depășea îndemânarea umană, încărcat de vrajă. Abia atingând-o, Viviane a înfășurat-o într-o pânză lungă și albă din mătase.

— Ai lucrat bine, a spus ea, iar Morgaine a gândit, deși mintea părea să i se învâртеjească: *Cum de-și închipuie că mă poate judeca? Și eu sunt preoteasă, am depășit învățăturile primite de la ea...* Și a rămas împietrită de felul cum cugeta.

Viviane a atins-o ușor pe obraz.

— Mergi și te culcă, iubita mea; te-ai ostenit din cale afară să faci treaba asta.

Morgaine a dormit adânc și îndelung, fără să viseze; dar după miezul nopții, brusc, a trezit-o un vuiet sălbatic de clopote de alarmă, alte clopote de alarmă, clopote de biserică - un

sentiment de groază simțit în copilărie: *Vin saxonii! Ridicați-vă și luați armele!*

Se părea că se trezise cu o tresărire și nu se afla în Casa Fecioarelor, ci într-o biserică, iar pe piatra de altar era depus un set de arme; iar pe o masă improvizată din apropiere stătea întins un bărbat în armură, acoperit cu un giulgiu. Deasupra capului ei, avertismentul încă răsună însoțit de un dangăt mare, atât de mare, încât ar fi putut trezi chiar și morții... Ba nu, pentru că acel cavaler mort nu s-a clintit și, cu o rugăciune spusă pe nerăsuflăte pentru iertare, ea a ridicat spada... și de astă dată s-a trezit complet, fiindcă în cameră era lumină și liniște. Nici măcar sunetul clopotelor bisericii de pe cealaltă insulă nu străbătea prin zidurile camerei cu podeaua din piatră. Visase toate acele clopote, cavalerul mort și capela cu lumânări arzând, cu armele de pe altar, spada, totul. *Cum de-am ajuns să văd toate acelea? Viziunea nu îmi vine niciodată decât dorită... Să fi fost, așadar, doar un vis?*

Ceva mai târziu în aceeași zi, a fost chemată; cu mintea limpede, și-a amintit câteva dintre viziunile ce plutiseră, pe jumătate văzute, prin mintea ei când lucrase teaca cu spada dinaintea ei. Venit spre pământ într-o stea căzătoare, un tunet, o izbucnire grozavă de lumină; târâtă, încă scoțând fum, pentru a fi bătută de micuții fierari cu piele negricioasă, care trăiau pe stâncile din calcar înainte ca inelul de pietre să fi fost înălțat; puternică, o armă pentru un rege, ruptă și forjată iarăși, de astă dată devenind o lamă lungă asemenea unei frunze, bătută și modelată, apoi călită în sânge și foc, întărită... o *spadă forjată de trei ori, care să nu fie niciodată smulsă din pântecul pământului, fiind astfel de două ori sfântă...*

I se spusese numele spadei: Excalibur, ceea ce însemna oțel tăiat. Spadele făurite din fier luat din meteoriți erau rare și prețioase; aceasta prețuia sigur cât un regat.

Viviane i-a făcut semn să se acopere cu vâlul și să o însoțească. În timp ce au coborât încet panta dealului, a văzut silueta înaltă a lui Taliesin, Merlinul, apoi pe aceea a lui Kevin bardul, înaintând cu mersul lui șovăitor și grotesc. Părea mai greoi și mai urât ca niciodată, nelalocul său ca o bucată de ceară topită dintr-o lumânare atârând de un candelabru din argint, cu lucrătură fină. Alături de ei... Morgaine a înghețat, recunoscând trupul zvelt și musculos, acel păr strălucitor tivit cu

argint.

Arthur. Dar știuse că pentru el era spada. Ce altceva era mai firesc decât să vină acolo ca să o primească?

E războinic, rege. Frățiorul pe care l-am ținut pe genunchi. I s-a părut ireal. Însă prin Arthur, prin băiatul cu chip solemn care acum pășea încadrat de doi druizi, a văzut ceva din tânărul care luase coarnele Zeului Încornorat; tăcut și grav așa cum era, a văzut legănarea coarnelor, lupta disperată, pe viață și pe moarte, și cum venise la ea mănjit cu sângele cerbului – nu un copil, ci un bărbat, un războinic, rege.

La o șoaptă a lui Merlin, el a plecat un genunchi dinaintea Doamnei Lacului. Pe chip i se citea respectul. *Nu, sigur nu a mai văzut-o pe Viviane până acum, a gândit ea, doar pe mine, iar eu eram ascunsă de întuneric.*

Însă apoi el a văzut-o pe Morgaine; ea a observat expresia de recunoaștere apărând pe chipul lui cu trăsături mobile. S-a înclinat și în fața ei – *bine măcar*, a gândit ea, deși asta nu avea nicio relevanță, *că acolo unde a crescut l-au învățat să se poarte ca un rege* – și a murmurat:

— Morgaine.

Ea și-a plecat capul. El o recunoscuse chiar și prin vâl. Probabil că trebuia să se încline și ea dinaintea Regelui. Însă o Doamnă de Avalon nu se înclină nici unei puteri umane. Merlin putea face asta, la fel și Kevin, dacă li se cerea; Viviane, niciodată, pentru că ea nu era doar preoteasa Zeiței, ci încorpora Zeița în sine, într-un fel în care preoții-bărbați ai zeilor-bărbați nu puteau să îl înțeleagă. De aceea, Morgaine nu avea să se mai plece în fața nimănui.

Doamna Lacului a întins o mână către el, făcându-i semn să se ridice.

— Ai făcut drum lung, a spus ea, și ești ostenit. Morgaine, condu-l la casa mea și oferă-i ceva de mâncare înainte.

El a zâmbit, nu ca un rege în devenire, nu ca un Ales, ci doar ca un băietan flămând.

— Îți mulțumesc, doamnă.

În casa Viviane, el i-a mulțumit preotesei care i-a adus de-ale gurii și s-a apucat să mănânce cu poftă. După ce și-a potolit foamea dintâi, a întrebat-o pe Morgaine:

— Și tu locuiești aici?

— Doamna stă singură, însă este slujită de preotese, pe rând.

Și eu am locuit aici când mi-a venit rândul să o slujesc.

— Tu, fiica unui rege! Tu *slujești* pe altul?

— Înainte de a porunci, trebuie să slujim. Și ea, la rândul-i, a slujit în tinerețe, iar prin ea, eu o slujesc pe Zeiță.

El a rămas puțin pe gânduri.

— Nu o știi pe această Mare Zeiță, a spus el după o vreme. Merlin mi-a spus că Doamna este ruda ta... și a mea.

— Este soră cu Igraine, mama noastră.

— Ei, înseamnă că mi-este mătușă, a spus Arthur, rostind cuvintele de parcă le-ar fi cântărit și ceva nu se potrivea. Toate acestea sunt stranii pentru mine. Într-un fel, am încercat să-l socotesc pe Ectorius drept tată și pe Flavilla drept mamă a mea. Sigur, mi-am dat seama că a existat un secret; și pentru că Ectorius a refuzat să discute cu mine despre asta, am crezut că este vorba de ceva rușinos, că eram un bastard, ori mai rău. Pe Uther nu-l țin minte – tatăl meu; chiar deloc. Nici pe mama, deși uneori, când Flavilla mă pedepsea, visam că eram în altă parte, cu o femeie care mă mângâia, apoi mă împingea deoparte. Mama noastră, Igraine, seamănă mult cu tine?

— Nu, ea e înaltă și are părul roșcat, a spus Morgaine.

Arthur a suspinat.

— Atunci cred că nu mi-o amintesc deloc. Pentru că, în visele mele, apărea mereu cineva care îți semăna – *erai* chiar tu...

S-a întrerupt, iar glasul a început să-i tremure. *Primejdios subiect*, a gândit Morgaine, *nu îndrăznim să vorbim despre asta*. De aceea, calmă, a zis:

— Mai ia un măr; sunt de pe insulă.

— Mulțumesc. A luat un măr și a mușcat din el. Totul e nou și ciudat. Mi s-au întâmplat atâtea lucruri de când... de când... Vocea i-a șovăit. Mă gândesc tot timpul la tine. Mi-e imposibil altfel. A fost adevărat ce am spus, Morgaine – că-mi voi aminti toată viața, pentru că ai fost prima și mă voi gândi mereu la tine și te voi iubi...

Ea și-a dat seama că ar fi trebuit să spună ceva grav și supărător. Cu toate acestea, s-a silit să vorbească blând, dar cu răceală:

— Nu trebuie să te gândești astfel la ce s-a întâmplat. Pentru tine, eu nu sunt o femeie, ci o trimisă a Zeiței, care a venit la tine, și este o blasfemie să mă ții minte ca pe o muritoare de rând. Uită-mă și ține-o minte pe Zeiță.

— M-am străduit... S-a întrerupt, a strâns din pumni, apoi a spus cu gravitate: Ai dreptate. Așa trebuie să mă gândesc la asta – încă unul dintre lucrurile stranie care mi s-au întâmplat de când am plecat de la casa lui Ectorius. Lucruri misterioase, magice. La fel ca bălălia cu saxonii... A întins brațul, ridicându-și mână și lăsând la iveală un bandaj mânjit din belșug cu sânge. Am fost rănit aici. Numai că prima mea bălălie s-a desfășurat ca într-un vis. Regele Uther... A lăsat privirea în pământ și a înghițit în sec. Am sosit prea târziu. Nu l-am mai apucat în viață, ca să-l cunosc. Era depus în biserică și l-am văzut mort, iar armele lui erau așezate pe altar – mi s-a spus că acela era obiceiul, că atunci când un cavaler viteaz moare, armele lui trebuie să-l vegheze. Iar apoi, în timp ce se cânta Nune Dimittis, au început a suna toate clopotele de primejdie, fiindcă saxonii atacaseră – cei ce vegheau au intrat chiar în biserică și au smuls frânghiile clopotelor din mâinile călugărului care le trăgea pentru a vesti moartea lui Uther, ca să sune alarma, iar oamenii regelui și-au luat armele și au alergat afară. Eu nu aveam spadă, ci doar un pumnal, dar am smuls o sulită de la un soldat. Prima mea bălălie, am gândit, dar apoi, Cai – fratele meu vitreg, de fapt Caius, fiul lui Ectorius – mi-a spus că lăsase spada la locul unde trăsese și că trebuia să mă duc să i-o aduc. Mi-am dat seama că acele vorbe erau spuse doar pentru a mă feri de bălălie; Cai și tatăl meu vitreg spuneau că nu eram încă pregătit să dau preț de sânge. De aceea, în loc să alerg până la casa unde fuseserăm găzduiți, am intrat în biserică și am luat degrabă spada regelui de pe pedestalul de piatră... Da, s-a apărut Arthur, el a luptat cu ea contra saxonilor vreme de douăzeci de ani, așadar sigur ar fi fericit să știe că ea luptă încă o dată împotriva lor, în loc să zacă nefolosită pe o piatră oarecare! După aceea, am fugit și am vrut să i-o dau lui Cai, în timp ce ne adunam cu toții ca să răspundem atacului, și atunci l-am văzut pe Merlin, iar el a spus, cu glasul cel mai puternic pe care l-am auzit vreodată: „De unde ai luat spada aceea, băiete?” Și m-am înfuriat pentru că mi-a zis că-s *băiat*, chiar și după ce făcusem pe Insula Dragonului, și i-am spus că aceea era o spadă pentru lupta împotriva saxonilor, nu pentru a zace pe o piatră, și atunci Ectorius s-a apropiat și m-a văzut cu spada în mână, iar el și Cai au îngenunchat dinaintea mea, pe neașteptate! M-am simțit tare ciudat – de aceea i-am zis: „Tată,

de ce îngenunchezi, de ce-l faci și pe fratele meu să îngenuncheze astfel? Vai, ridicați-vă, nu vreau să văd așa ceva”, iar Merlin a spus cu aceeași voce tunătoare: El este regele, este drept ca el să poarte spada.” Iar saxonii au început să vină peste ziduri – le-am auzit cornurile de luptă – așa că nu a mai fost vreme să vorbim despre spade sau alte lucruri; Cai a înșfăcat sulita, iar eu am rămas cu spada și am plecat la luptă. Nu-mi aduc aminte multe despre acea luptă – pesemne că niciodată nu-ți aduci aminte așa ceva. Cai a fost rănit – o rană urâtă la un picior. După aceea, în timp ce mi-a bandajat brațul, Merlin mi-a spus cine eram cu adevărat. Cine fusese tatăl meu, adică. Iar Ectorius a venit și a îngenuncheat în fața mea și a spus că-mi va fi un bun cavaler, așa cum fusese și pentru tatăl meu și pentru Ambrosius, iar eu m-am fâstâcit... și singurul lucru care m-a rugat a fost să-l fac șambelan pe Cai atunci când voi avea curtea mea. Iar eu am spus că o voi face bucuros – la urma-urmelor, mi-e frate. Mai bine zis, întotdeauna îl voi socoti frate al meu. S-a produs multă agitație în legătură cu spada, dar Merlin a spus tuturor regilor că soarta mă făcuse să o ridic de pe lespedeza aceea, iar eu îți zic că toți l-au ascultat.

Apoi a surâs, iar Morgaine a simțit un val de iubire și de milă față de nedumerirea lui. Clopotele care o treziseră... ea văzuse, dar nu-și dăduse seama ce avea în fața ochilor. A plecat pleoapele. Din acea clipă, între ei avea să existe mereu o legătură. Întotdeauna va cădea orice lovitură în felul acela, ca o tăietură de spadă în inima ei expusă?

— Iar acum se pare că mi se va da o altă spadă, a spus Arthur. După ce n-am avut niciuna, iată că voi avea două! A oftat și a spus pe un ton aproape plângăreț: Nu înțeleg ce legătură au toate acestea cu a fi rege.

Cu toate că o văzuse pe Viviane de multe ori în roba de Mare Preoteasă de Avalon, Morgaine nu se obișnuise cu acea imagine. L-a văzut pe Arthur privind când la Viviane, când la ea, și a perceput asemănarea oglindită în ochii lui. Arthur a rămas tăcut, o dată în plus cuprins de fiori. „E totuși bine”, a gândit Morgaine, percepând o stare nelămurită de rău, „că nu l-au făcut să țină postul magic. Pesemne că ar fi mâncat împreună cu el, însă gândul mâncării i-a dat o stare de greață. Lucrarea îndelungată cu farmece putea produce o asemenea stare; nici nu era de mirare că Viviane arăta atât de uscată.

— Vino, i-a spus Viviane și, pornind înainte – Doamna de Avalon, ocupându-și locul, o lua chiar și înaintea unui rege – a ieșit din casă și a mers de-a lungul lacului până în clădirea unde erau găzduite preotesele. Arthur a pășit tăcut alături de Morgaine și, vreme de o clipă, ea s-a așteptat ca el să întindă mâna, așa cum făcea când era foarte mic, agățându-se de mâna ei... Însă acum, mâna pe care o strânsese era a unui războinic, mai cuprinzătoare decât a ei, asprită de exercițiile îndelungate cu spada și cu alte arme. În spatele lui Morgaine și Arthur venea Merlin, iar alături de el, Kevin.

Au coborât o serie de trepte înguste, iar mirosul de umezeală de sub pământ i-a înconjurat. Morgaine n-a văzut pe nimeni aprinzând vreo torță, însă brusc, în beznă a apărut o strălucire slabă, după care în jurul lor s-a iscat o lumină palidă. Viviane s-a oprit atât de brusc, încât ceilalți aproape că au dat peste ea și, un moment, Morgaine a rămas uimită că se simțea doar slabă și mică, o femeie obișnuită, nicidecum o imagine îndepărtată a Zeiței. Doamna a întins mâna și l-a prins pe Arthur de încheietură; nu i-a fost ușor să-i cuprindă încheietura cu degetele.

— Arthur, fiul lui Igraine de Avalon și al lui Pendragon, rege legiuit al întregii Britanii, a spus ea, privește lucrul cel mai sacru din țara ta.

Lumina a căzut pe aur și giuvaieruri dintr-o cupă și de pe o tavă, pe sulița lungă, pe firele aurii și sângerii ale tecii. Și, din teacă, Viviane a scos lama lungă și întunecată. Discret, pietrele prețioase au sclipit de pe mâner.

— Spada însemnelor Sacre ale druizilor, a spus ea încet. Să-mi juri acum, Arthur Pendragon, rege al Britaniei, că atunci când vei fi încoronat, vei trata firesc și cu druizii și cu creștinii, și că te vei lăsa îndrumat de magia sacră a celor care te-au pus pe acest tron.

Cu ochii uimiți, Arthur a întins mâna spre spadă; Morgaine a văzut totul în ochii lui – că știa ce fel de spadă era aceea. Viviane a făcut un gest grăbit, împiedicându-l să o ridice.

— Pentru cel ce atinge lucrurile sfinte fără a fi pregătit, gestul înseamnă moartea, a spus ea. Arthur, jură. Cu această spadă în mână, nu va exista șef războinic ori rege, creștin ori păgân, care să-ți stea împotrivă. Dar aceasta nu este o spadă pentru un rege care își apleacă urechea doar la cele spuse de preoții creștini.

Dacă nu juri, poți pleca îndată, purtând asupra ta armele pe care le poți căpăta de la supușii tăi creștini, iar oamenii ce ascultă de Avalon pentru a fi îndrumați te vor urma doar când le vom spune noi că așa trebuie să facă. Ori jură, și te vei bucura de credința lor prin armele sacre ale Avalonului. Alege, Arthur.

Încruntându-se puțin, el a privit-o fix, iar lumina palidă a căzut pe părul lui, făcându-l să pară aproape alb.

— Trebuie să existe un singur cârmuitor al acestei țări, a spus el, și nu trebuie să fiu îndrumat de Avalon.

— Dar nici de preoți, care te vor face un slujitor umil al Dumnezeului lor mort, a spus Viviane încet. Însă noi nu te vom zori. Alege dacă vrei sau nu să iei această spadă, sau refuză, și vei domni în numele tău, disprețuind ajutorul Vechilor Zei.

Morgaine a simțit că spusele lui Viviane au lovit într-un punct sensibil – ziua în care el gonise după căprioare, iar Vechii Zei îi dăruiseră victoria, astfel încât să fie aclamat ca rege de aceste popoare, primele care îl preamăriseră. El s-a grăbit să spună:

— Doamne ferește să disprețuiesc... Apoi s-a oprit, rămânând fără glas. Ce trebuie să jur, Doamnă?

— Doar atât: că îi vei trata ca egali pe toți, fie că ei îl urmează pe Dumnezeul creștinilor fie că nu, și să respecti întotdeauna Zeii Avalonului. Pentru că, indiferent ce ar spune creștinii, Arthur Pendragon, și oricum l-ar numi pe Dumnezeul lor, toți Dumnezeii sau Zeii sunt unul singur, iar toate Zeițele nu sunt decât o Zeiță. Jură doar că vei respecta acest adevăr și că nu te vei agăța de unul, pentru a-l disprețui pe altul.

— Cred că ai văzut, a spus Merlin, cu glas adânc și răsunător în cea tăcere, că eu mă înclin cu respect în fața lui Hristos și că am ingenuncheat la altar și am împărtășit masa lor sacră.

Tulburat, Arthur a spus:

— Da, este adevărat, stăpâne Merlin. Iar tu, cred eu, ești sfetnicul în care trebuie să mă încred mai mult decât în oricare altul. Mă sfătuiești, așadar, să jur?

— Stăpânul și regele meu, a spus Taliesin, ești tânăr pentru o așa domnie, și pesemne că preoții și episcopii tăi vor voi să devină stăpâni până și pe conștiința unui rege. Însă eu nu sunt preot; sunt druid. Și spun doar că înțelepciunea și adevărul nu sunt în posesia unui preot. Întreabă-ți conștiința, Arthur, dacă este nefiresc să juri că vei trata ca egali pe toți oamenii, indiferent la ce Zei se închină, în loc de a jura credință veșnică

doar unuia.

Arthur a spus încet:

— Bine, voi jura și voi lua spada.

— Atunci îngenunchează, i-a cerut Viviane, ca mărturie a faptului că regele e doar un om, iar o preoteasă, chiar o mare preoteasă, e doar o femeie, dar că Zeii se află deasupra tuturor.

Arthur a îngenuncheat. Lumina ce cădea asupra părului său era ca o coroană. Viviane a așezat spada în mâna lui; degetele lui s-au strâns în jurul mânerului. A inspirat adânc.

— Ia această spadă, regele meu, a spus Viviane, și poart-o cu dreptate. Această spadă nu este făcută din fier furat din trupul pământului, mama noastră; este sfântă, făurită și forjată din metal care a căzut din cer, cu atât de mult timp în urmă, încât nici tradiția druizilor nu mai ține socoteala anilor, pentru că a fost lucrată înainte ca druizii să fi ajuns pe aceste insule.

Cu spada în mână, Arthur s-a ridicat.

— Ce îți place mai mult? Spada, ori teaca?

Arthur s-a uitat la teaca bogat împodobită, însă a spus:

— Eu sunt războinic, doamnă. Teaca este frumoasă, dar spada îmi place mai mult.

— Chiar și așa, a spus Viviane, să păstrezi teaca mereu în preajmă; a fost făurită folosindu-se toate vrăjile Avalonului. Câtă vreme vei purta acea teacă, chiar de vei fi rănit, nu vei vărsa sânge cât să îți fie viața în primejdie; este lucrată cu vrăji care opresc sângerarea. Este un lucru rar și neprețuit, dar și magic.

Cât pe ce să izbucnească în râs după risipirea încordării prin care trecuse, el s-a reținut și doar a zâmbit, spunând:

— Ar fi fost bine să o am la mine când am primit rana aceasta în lupta cu saxonii – fiindcă am sângerat ca o oaie la tăiere!

— Atunci nu erai rege, stăpâne. Dar de acum înainte, teaca fermecată are să te apere.

— Chiar și așa, rege al meu, s-a auzit glasul melodios al lui Kevin bardul, aproape ascuns în spatele lui Merlin, oricât de mult te-ai încrede în teacă, eu te-aș sfătui să-ți găsești maeștri în mânuirea armelor și să te pregătești neîncetat!

Arthur a pufnit ușor în timp ce-și punea spada și teaca la brâu.

— Tatăl meu vitreg a pus un preot bătrân să mă deprindă literele, iar el îmi citea din Scripturi cum diavolul l-a ispitit pe Domnul Iisus spunându-i că Dumnezeu i-a dat îngerii ca să

vegheze asupra lui; iar Iisus a spus că ai face o mare greșeală să-l ispitești pe Dumnezeu. Un rege nu e decât carne și sânge – și să nu uităm, eu am luat spada din locul în care Uther stătea întins pe catafalc. Să nu-ți închipui că-l voi ispiti pe Dumnezeu în acest fel, stăpâne druid.

Purtând la cingătoare spada cu însemnele regale sacre, Arthur părea mai înalt, mai impunător. Cu ochiul minții, Morgaine l-a văzut încoronat și înveșmântat ca rege, așezat pe tron... și, vreme de o clipă, în jurul lui i s-a părut că încăperea forfotea de alți bărbați înarmați, îmbrăcați cu veșminte bogate, cu ținută nobilă, strânși aproape de el, companionii lui... Apoi au dispărut cu toții, iar el a rămas din nou un tânăr care zâmbea încă nesigur, purtându-și deocamdată rangul cu o oarecare sfiiciune.

S-au întors și au ieșit din capela subterană. Însă, înainte de a păși cu totul afară din încăpere, Arthur s-a răsucit ca să privească celelalte însemne ale regalității ce stăteau ascunse în umbră. Nesiguranța i s-a văzut limpede pe chip, împreună cu întrebarea nerostită: *Am făcut bine, oare îl supăr pe Dumnezeul pe care am fost învățat să-l venerez ca Singurul și Unicul Dumnezeu?*

Apoi s-a auzit vocea coborâtă și calmă a lui Taliesin:

— Stăpâne și rege al meu, știi care mi-e dorința cea mai arzătoare?

— Care este aceasta, Lord Merlin?

— Ca într-o bună zi – nu acum, fiindcă țara încă nu este pregătită pentru asta, și nici aceia care îl urmează pe Hristos – dar într-o zi, druzii și preoții ar trebui să ridice rugi ca unul, ca în marea lor biserică, sfânta cuminecătură a lor să fie sărbătorită cu cupa și talgerul acela în care să se afle pâinea și vinul, ca semn că toți Zeii sunt Unul.

Arthur și-a făcut semnul crucii și, aproape în șoaptă, a zis:

— Amin, fie ca Lordul Merlin și Sfântul Iisus să facă posibil acest lucru pe insulele noastre într-o bună zi.

Morgaine a simțit un fior de-a lungul brațelor și s-a auzit spunând, dându-și seama că vorbise doar atunci când Viziunea a rostit prin gura ei:

— Acea zi va veni Arthur, dar nu așa cum crezi. Să ai grijă cum faci ca acea zi să sosească, pentru că ea ar putea fi un semn că lucrarea ta s-a încheiat.

Cu glas reținut, Arthur a spus:

— Dacă acea zi va să vină, Doamnă, atunci acela va fi pentru mine un semn că am împlinit ce trebuia ca rege, și voi fi fericit dacă se va întâmpla asta.

— Să ai grijă ce rostești, a spus Merlin foarte încet, pentru că vorbele pe care le spunem devin umbre a ceea ce are să se întâmple și, rostindu-le, le facem să se împlinească, rege al meu.

Morgaine a clipit orbită când au ieșit la lumină. S-a legănat pe picioare, iar Kevin a întins o mână să o sprijine.

— Îți este rău, doamna mea?

Ea a clătinat din cap, impunându-și voința ca să alunge acea amețală. Tulburat, Arthur a privit-o cu atenție. Însă la scurt timp după aceea s-au aflat în deplina lumină a soarelui, iar gândurile lui au revenit la alte lucruri.

— O să fii încoronat la Glastonbury, pe Insula Preoților. Doamnă, dacă îți este în putință să părăsești Avalonul, vei veni acolo?

Viviane i-a surâs și a zis:

— Nu cred. Însă Merlin va merge cu tine. Iar Morgaine va asista la încoronarea ta, dacă așa dorești, și dacă și ea dorește, iar Morgaine s-a întrebat de ce Viviane vorbise astfel și de ce zâmbea. Morgaine, copila mea, mergi cu ei?

Morgaine a făcut o plecăciune, dându-și acordul. A stat la prova luntrei în care se mai găseau acum doar Arthur și Merlin și când s-a apropiat de mal, a văzut câțiva bărbați înarmați ce îi așteptau. A remarcat adâncul respect temător din ochii lor când au văzut luntrea drapată a Avalonului apărând brusc din cețuri, iar pe unul dintre ei l-a recunoscut. Lancelot nu se schimbase mult în cei doi ani de când nu-l mai întâlnise, ci doar era mai înalt, mai atrăgător, îmbrăcat cu straie bogate de culoare sângerie, purtând cu sine o spadă și un scut.

Și el a recunoscut-o și s-a înclinat în fața ei.

— Verișoară, a spus el.

— Ea este sora mea, doamna Morgaine, Ducesă de Cornwall și preoteasă de Avalon, a spus Arthur. Morgaine, el este cel mai drag prieten al meu, vărul nostru.

— Ne știm.

Lancelot s-a aplecat spre mâna ei întinsă și, din nou, în ciuda stării de rău ce era însoțită de o ușoară neliniște, Morgaine a

simțit vechea undă de dor de care nu putuse scăpa.

Eu și el eram sortiți unul altuia; ar fi trebuit să fiu curajoasă în acea zi, cu toate că asta ar fi însemnat să-mi calc jurământul... Și a văzut în ochii lui că el își amintise, lucru confirmat și de tandrețea cu care i-a atins mâna.

Apoi ea a oftat, a ridicat ochii și a fost prezentată celorlalți.

— El e Cai, fratele meu vitreg, a spus Arthur.

Cai era masiv și brunet, roman până în străfunduri, iar ea a observat, după felul în care vorbea cu Arthur, cu politețe și afecțiune, ambele firești, că Arthur avea două căpetenii puternice care să îi conducă armatele. Ceilalți cavaleri au fost prezentați ca Bedwyr, Lucan și Balin – nume care a făcut-o pe Morgaine, dar și pe Merlin, să ridice ochii de surprindere; acela era fratele vitreg al lui Balan, fiul cel mare al Viviane. Balin era blond, cu umeri largi, și îmbrăcat mai sărăcăcios, însă avea o ținută la fel de grațioasă ca a fratelui său vitreg, Lancelot. Straiele îi erau lipsite de strălucire, însă armele și armura sclipeau și arătau bine întreținute, mânuite cu folos.

Morgaine abia a așteptat să-l lase pe Arthur în seama cavalerilor săi; însă mai întâi el i-a ridicat mâna spre buze și i-a sărutat-o.

— De vei putea, să vii la încoronarea mea, surioară, a zis el.

Câteva zile mai târziu, însoțită de câteva persoane de la Avalon, Morgaine a plecat să asiste la încoronarea lui Arthur. În toți anii petrecuți la Avalon – cu excepția celor câteva momente când despărțise cețurile pentru a-i îngădui lui Guinevere să-și regăsească mănăstirea – Morgaine nu pusese niciodată piciorul pe Insula Preoților, Ynis Witrin, Insula de Sticlă. Spre deosebire de lumina blândă și cețoasă din Avalon, a avut senzația că soarele strălucea cu o asprime ciudată acolo. A trebuit să-și aducă aminte că pentru aproape toți oamenii Britaniei aceea era lumea adevărată, iar tărâmul Avalonului rămânea doar un vis fermecat, ca și cum acela ar fi fost însuși Regatul de Basm. Pentru ea, doar Avalon rămânea real, iar acesta de aici nu era decât un vis neplăcut din care, din anumite motive, acum nu se trezea.

Tot spațiul din fața bisericii era presărat cu corturi și pavilioane în culori sclipitoare, care păreau să fi răsărit acolo ca niște ciuperci stranii. Morgaine a avut senzația că clopotele bisericilor băteau zi și noapte, ceas de ceas, un sunet puternic

ce părea să o apese pe nervi. Arthur a întâmpinat-o și astfel i-a cunoscut pe Ectorius, cavaler și luptător destoinic ce îl crescuse pe fratele ei, și pe soția lui, Flavilla.

La sfatul Vivianei, pentru acea aventură în lumea exterioară Morgaine renunțase la roba albastră de preteasă de Avalon și la tunică din piele de căprioară, și îmbrăcase o rochie simplă din lână vopsită în negru, cu cămășuță albă de pânză, și un vâl alb peste părul împletit. Curând și-a dat seama că asta o făcea să arate ca o femeie căsătorită; între femeile din Britania, fecioarele tinere umblau cu părul despletit și purtau rochii vopsite în culori vii. Au considerat-o drept una din femeile de la mănăstirea de pe Ynis Witrin, din apropierea bisericii, unde surorile umblau cu asemenea rochii în culori sumbre; Morgaine n-a spus nimic pentru a-i face pe ceilalți să-și schimbe părerea. Și, deși a ridicat din sprâncene a mirare și i-a zâmbit, nici Arthur nu a ținut să lămurească starea ei.

— Mamă adoptivă, a spus el către Flavilla, sunt prea multe lucruri de făcut – preoții vor să vorbească sufletului meu, iar regele de Orkney și regele Țării Galilor de Miazănoapte vor să se sfătuiască cu mine. Vrei să o duci pe sora mea la mama noastră?

La mama noastră, a gândit Morgaine; dar acea mamă a devenit o străină pentru amândoi. A căutat în minte un grăunte de bucurie în acea întâlnire și nu a reușit. Igraine se arătase mulțumită să-și vadă ambii copii plecați, copilul primei căsătorii lipsite de bucurii, copilul născut din iubire în a doua căsătorie; ce fel de femeie putea fi aceea? Morgaine a descoperit că își împietrea mintea și inima față de ideea de a da ochii cu Igraine. *Nici măcar nu îmi mai aduc aminte chipul ei,* a gândit ea.

Și totuși, când a văzut-o pe Igraine, a înțeles că ar fi recunoscut-o oriunde.

— Morgaine! Uitase, ori își amintea doar în vis, cât de bogată și caldă era vocea lui Igraine. Iubita mea copilă! Ei, dar ai ajuns femeie în toată firea, iar eu te văd mereu în inima mea ca pe o copilă – și cât de ostenită și nedormită arăți – te-a apăsătorit atât de tare această ceremonie, Morgaine?

Morgaine și-a sărutat mama, simțind că lacrimile sunt gata să o podidească. Igraine ea frumoasă, în vreme ce ea – și din nou cuvinte pe jumătate uitate au copleșit-o: *mică și urâtă, seamănă cu oamenii-spiriduși* – oare și Igraine o socotea urâtă?

— Dar ce este asta? a întrebat ea și a atins cu mâna luna în creștere de pe fruntea ei. Pictată ca oamenii-spiriduși - cum se poate, Morgaine?

Morgaine i-a răspuns cu glas rece, monoton:

— Sunt preteasă de Avalon, și port cu mândrie semnul Zeiței.

— Să-ți tragi vâlul peste frunte, copilă, altfel o vei supăra pe stareță. Urmează să fii găzduită la mănăstire, împreună cu mine.

Morgaine a strâns din buze. *Dar stareța, dacă ar fi să vină la Avalon, își va ține crucea ascunsă vederii, de teamă că m-ar putea jigni pe mine sau pe Doamnă?*

— Nu vreau să te supăr *pe tine*, mamă, dar nu se cuvine ca eu să fiu găzduită între zidurile unei mănăstiri; stareței nu-i va plăcea, și nici Doamnei, iar eu trăiesc sub poruncile Doamnei și sub legile ei.

Gândul că ar trebui să locuiască între acele ziduri chiar și vreme de trei nopți cât ținea încoronarea, chemată zi și noapte de dangătul diavolesc al acelor clopote, a făcut-o să-i înghețe sângele în vine.

Igraine părea tulburată.

— Bine, facă-se cum voiești. Poate vei sta împreună cu sora mea, regina de Orkney. O mai ții minte pe Morgause?

— Voi fi încântată să o primesc pe ruda mea Morgaine, a spus o voce plăcută, iar Morgaine a ridicat privirea și a văzut o replică a mamei ei, așa cum și-o amintea din copilărie; impunătoare, bogat înveșmântată cu mătăsurii viu colorate, cu giuvaieruri și cu părul împletit ca o coroană strălucitoare pe frunte. Vai, erai o fetiță atât de mică, dar ai crescut, iar acum ești preteasă! Morgaine a primit îmbrățișarea caldă și înmiresmată. Bun venit, sezi alături de mine. Ce mai face sora noastră, Viviane? Am auzit lucruri mărețe, cum că ea ar fi forța care a stârnit toate evenimentele ce l-au adus pe fiul lui Igraine pe tron. Nici măcar Lot nu ar fi avut șanse în fața unuia susținut de Merlin, de oamenii-spiriduși, de toate Triburile și de toți romanii. Și iată că frățiorul tău are să fie rege! Morgaine, o să vii la curte ca să-i dai sfat, așa cum și Uther ar fi fost bine îndrumat dacă o avea pe Doamna din Avalon ca sfetnic?

Morgaine a râs, simțindu-se mai calmă în îmbrățișarea lui Morgause.

— Regele va face așa cum socotește că este mai bine, aceasta este prima lecție pe care trebuie să o învețe toți cei care îi vor sta în preajmă. Cred că Arthur seamănă suficient de mult cu Uther ca să învețe asta fără să i se dea lecții.

— Da, acum nu mai încape îndoială cine l-a zămislit, în ciuda vorbelor ce s-au auzit la vremea aceea, a spus Morgause și a tresărit, respirând scurt, în semn de căință pentru cele rostite. Nu, Igraine, nu trebuie să plângi iarăși – trebuie să te bucuri, nu să verși lacrimi, că fiul tău seamănă mult cu tatăl său și este acceptat pretutindeni în Britania pentru că a făcut legământ să domnească asupra tuturor ținuturilor și popoarelor.

Igraine a clipit să-și alunge lacrimile; plânsese mult prea mult în ultimele zile, a gândit Morgaine.

— Sunt fericită pentru Arthur, a zis ea – însă glasul i s-a înecat și nu a mai putut rosti nicio altă vorbă.

Morgaine a mângâiat-o pe mama ei pe braț, însă a avut un sentiment de nemulțumire; mereu, mereu, încă de când avea primele amintiri, mama ei nu se gândise deloc la copiii ei, ci doar la Uther, Uther... Până și acum, când el era mort și zăcea în mormânt, mama ei îi alunga pe ea și pe Arthur în favoarea amintirii bărbatului pe care îl iubise îndeajuns ca să uite de orice altceva. Cu o senzație de ușurare, s-a întors la Morgause.

— Viviane mi-a spus că ai copii...

— Adevărat, i-a răspuns Morgause, dar mai toți sunt încă prea mici ca să se amestece printre femeile de aici. Însă cel mai mare dintre ei a venit să jure credință regelui său. Dacă Arthur ar muri într-o bătălie – și nici măcar Uther nu a scăpat unei asemenea sorți – Gawaine al meu este ruda lui cea mai apropiată, doar dacă nu cumva *tu* ai un fiu, Morgaine... Și nu ai, adevărat? Preotesele de la Avalon îmbrățișează cumva castitatea, cum fac călugărițele, de nu i-ai oferit Zeiței vreun fiu sau o fiică? Ori ai împărtășit soarta mamei tale și ai pierdut copii la naștere? Iartă-mă Igraine... n-am vrut să-ți aduc aminte de asta...

Igraine a încercat să-și reprime lacrimile.

— N-ar trebui să plâng dacă asta a fost voința Domnului; oricum am mai mult decât alte femei. Am o fată care o slujește pe Zeița în numele căreia am fost crescută și un fiu care mâine va primi coroana tatălui său. Ceilalți copii se află la sânul lui Dumnezeu.

Numele Zeiței, a gândit Morgaine, ce mod de a-l concepe pe Dumnezeu, cu toate generațiile morților agățându-se de el! Știa că acela nu era decât un fel de a vorbi, o vorbă de alinare pentru o mamă în suferință, însă blasfemia ideii a tulburat-o. Și-a adus aminte că Morgause îi pusese o întrebare și a clătinat din cap.

— Nu, nu am copii, Morgause... Până anul acesta, de Beltane, am fost păstrată fecioară pentru Zeiță.

S-a oprit brusc; nu era nevoie să spună mai multe. Igraine, care era mai creștină decât ar fi putut crede Morgaine, ar fi fost îngrozită la gândul ritului în care ea jucase rolul Zeiței pentru însuși fratele ei.

Apoi, un al doilea gând îngrozitor a cotropit-o, astfel că s-a simțit cuprinsă de un val de greață. Totul se petrecuse la lună plină și, cu toate că luna crescuse și se micșorase iarăși, sângerarea de lună întunecată încă nu îi venise și nici nu dădea semne că va mai apărea. Se simțise ușurată că nu va suferi de acea stare la ceremonia de încoronare și socotise că era o reacție la acea mare magie; până în acel moment nu găsise altă explicație.

Un rit pentru reînnoirea și fertilitatea recoltelor și pământului, și a pântecelor femeilor tribului. Știuse asta. Și totuși, atât de mare îi fuseseră orbirea și mândria încât socotise că probabil preoteasa, Zeița, va fi scutită de scopul aceluia ritual. Mai văzuse preotese suferind grețuri și devenind palide la față după acele rituri, asta până când începeau să înflorească de fructul ce se cocea în pântecul lor; văzuse copii născându-se, adusesese chiar la lumină câțiva cu mâinile ei de preoteasă instruită. Cu toate acestea, în orbirea ei prostească, în minte îi intrase gândul că ea ar putea să scape fără ca pântecul să i se rotunjească.

A văzut privirea iscoditoare a lui Morgause și, în mod voit, a inspirat adânc și a căscat ca să-și ascundă muștenia.

— Am călătorit încă de la crăpatul zorilor, a spus ea, și nici măcar nu am mâncat de dimineață; mi s-a făcut foame.

Igraine și-a cerut iertare și și-a trimis femeile să aducă pâine și bere de orz, pe care Morgaine s-a silit să le mănânce, deși mâncarea a făcut-o să aibă o stare rea, însă acum știa motivul.

„Zeiță! Zeiță Mamă! Viviane a știut că asta se putea întâmpla, și totuși nu m-a cruțat!” Știa ce trebuie făcut, cât mai curând cu putință; și totuși nu o putea face în cele trei zile cât țineau

ceremoniile de încoronare a lui Arthur, pentru că nu avea cum să găsească rădăcinile și ierburile cunoscute la Avalon și, pe de altă parte, nu putea să riște să i se facă rău în acele momente. S-a cutremurat la gândul violenței și stării de greață, însă acel lucru trebuia făcut, și încă neîntârziat, altfel la solstițiul de iarnă va aduce pe lume un fiu al fiului mamei sale. De asemenea, Igraine nu trebuia să știe nimic despre asta – ideea i s-ar fi părut de o grozăvie inimaginabilă. S-a silit să mănânce și să vorbească despre lucruri lipsite de însemnătate și să bârfească la fel ca orice femeie.

Însă, în timp ce vorbea, mintea nu i-a rămas o clipă liniștită. Da, pânza de mare finețe fusese țesută la Avalon, nicăieri nu exista o asemenea pânză, probabil datorită inului ce creștea pe malurile lacului, care era mai rezistent, avea fibre mai lungi și mai albe decât oriunde altundeva, însă, în sinea ei, gândea: *Arthur, el nu trebuie să afle niciodată, are destule lucruri cu care să-și împovăreze inima la încoronare. Dacă sunt în stare să port asemenea povară și să păstrez tăcerea pentru ca el să aibă inima ușoară, așa voi face.* Da, învățase să cânte la harpă – vai, ce greșală, mamă, să-ți închipui că nu se cuvine ca o femeie să facă muzică. Chiar dacă una dintre scripturi spunea că femeile trebuie să fie mute în biserică, era uimitor să gândești că urechile lui Dumnezeu ar fi rănite de vocea unei femei ce-și cântă laudele; nu fusese mama Lui aceea care înălțase glasul ca să cânte laude când știa că urma să poarte un fiu al Sfântului Duh? Apoi, când Morgaine a luat harpa în mâini și a cântat pentru mama ei, dincolo de refren se simțea disperarea, fiindcă ea știa la fel de bine ca Viviane că ea avea să fie următoarea Doamnă de Avalon, și îi datora Zeiței măcar o fiică. Era lipsă de pietate să lepezi un copil conceput în cadrul Mariajului Sacru. Însă cum putea ea să facă altceva? Mama Dumnezeului Creștin înălțase un de bucurie că Dumnezeu îi dăruise un copil, însă Morgaine nu putea decât să spumege în amărăciune mută împotriva unui Zeu ce luase forma fratelui ei necunoscut... Se obișnuise să-și trăiască viața pe două planuri în același timp, dar chiar și așa, efortul a făcut-o să pălească la față și să aibă glasul încordat, și s-a bucurat când Morgause a întrerupt-o.

— Morgaine, ai o voce minunată, sper să ți-o ascult la curtea mea. Și, Igraine, nădăjduiesc să te mai văd de multe ori până ce se va încheia ospățul de încoronare, dar acum trebuie să plec,

să văd cum îi este purtat de grijă bebelușului meu. Nici mie nu-mi prea plac clopotele de la mănăstire și atâtea rugăciuni, dar Morgaine arată ostenită după călătoria ei. Cred că o voi lua cu mine la corturile noastre ca să se odihnească, pentru a fi proaspătă mâine dimineată, când va vedea cum este încoronat Arthur.

Igraine nu a făcut niciun efort să-și ascundă sentimentul de ușurare.

— Da, și eu trebuie să fiu de față la slujba de amiază, a spus ea. Sunt încredințată că știți, după ce Arthur va fi încoronat, eu voi trăi la mănăstirea de la Tintagel, din Cornwall. Arthur mi-a cerut să rămân cu el, însă curând, sper, va avea o regină a sa, așa că nu va mai avea nevoie de mine.

Da, toți vor voi ca Arthur să se căsătorească, și asta cât de repede. Morgaine s-a întrebat care dintre regii mai mărunți se va bucura de onoarea de a deveni socrul regelui. *Iar fiul meu ar putea deveni moștenitor al coroanei... ba nu. Nici nu voiesc să mă gândesc la așa ceva.*

Și, iarăși, furia amestecată cu amărăciune a copleșit-o, ca un val de neputință; de ce, de ce îi făcuse Viviane așa ceva? Ca să pună toate acestea în mișcare, astfel ca ei doi, Arthur și Morgaine, să joace acel joc al Zeului și Zeiței... atâta tot?

Igraine le-a sărutat și îmbrățișat pe amândouă, promițând că le va întâlni din nou ceva mai târziu. În timp ce pășeau spre desfășurarea sclipitoare de pavilioane, Morgause a spus:

— Igraine s-a schimbat atât de mult, încât era cât pe ce să nu o recunosc. Cine ar fi crezut că va deveni atât de pioasă? Fără îndoială că-și va sfârși zilele terorizând o întreagă comunitate de măicuțe și, cu toate că mă doare să o zic, mă bucur că eu nu voi fi una dintre ele. Nu am chemare către mănăstire.

Morgaine s-a silit să surâdă și i-a răspuns:

— Nu, cred că nu; te-ai învățat să fii soție și mamă. Ai înflorit ca un trandafir, mătușă.

Morgause i-a zâmbit cu un aer îngăduitor.

— Soțul meu se poartă frumos cu mine și știu să fiu o regină adevărată, a zis ea. El este din neamurile de la miazănoapte, de aceea nu i se pare nefiresc să primească sfaturi de la o femeie, spre deosebire de neghiobii aceștia de bărbați romani. Sper că Arthur nu s-a stricat cu totul crescând într-o casă de romani – asta l-ar putea face puternic la război, dar dacă disprețuiește

Triburile, nu va putea domni cum se cuvine. Până și Uther a fost suficient de înțelept să țină seama de asta și să se lase încoronat pe Insula Dragonului.

— La fel și Arthur, a spus Morgaine.

Mai mult nu putea vorbi.

— Adevărat. Am auzit ceva despre asta, și socotesc că astfel a dovedit înțelepciune. În ce mă privește, sunt ambițioasă; Lot îmi cere sfatul, iar lucrurile merg bine în ținuturile noastre. Preoții sunt foarte supărați pe mine și susțin că nu-mi știu locul cuvenit unei femei – fără îndoială că ei gândesc că aș fi un fel de vrăjitoare rea sau meșteră la farmece, pentru că nu stau cuminte la roata de tors ori la țesut. Însă Lot nu-i prea ia în seamă pe preoți, cu toate că poporul lui este creștinat... Și, ca să rostesc adevărul, poporului nu îi pasă dacă Dumnezeu acestor ținuturi este Hristos cel neprihănit ori Zeița, ori Cel Încornorat, sau Zeul Cal al saxonilor, atâta vreme cât recoltele lor cresc și au cu ce să-și umple burțile. Cred că așa se și cuvine – o țară condusă de preoți este o țară plină de tirani pe Pământ și în Ceruri. Uther a înclinat ceva cam mult înspre preoți în ultimii săi ani, dacă vrei părerea mea. Să dea Zeița ca Arthur să dovedească mai multă înțelepciune.

— Înainte ca Viviane să-i dea spada druizilor, a jurat să îi trateze cu dreptate pe Zeii Avalonului.

— Chiar așa? a zis Morgause. Acum mă întreb ce a făcut-o să gândească asta? Dar am vorbit îndeajuns despre Zei și regi și atâtea altele. Morgaine, ce te chinuiește? Apoi, fiindcă Morgaine nu i-a răspuns, a continuat: Crezi că nu-mi dau seama când o femeie e însărcinată? Igraine nu a văzut asta, dar ea are ochi doar pentru durerile ei.

Morgaine a făcut un efort să spună pe un ton voit nepăsător:

— Da, s-ar putea să fie asta; am mers la riturile de la Beltane.

Morgause a chicotit.

— Dacă asta s-a întâmplat pentru prima oară, atunci s-ar putea să nu știi vreme de o lună ori două, dar îți doresc noroc. Ai trecut deja de cei mai buni ani când poți avea copii – la vârsta ta, eu aveam trei. Cred că e mai bine ca Igraine să nu afle – a ajuns prea creștină ca să accepte acum un copil în numele Zeiței. Dar asta e, socotesc că toate femeile îmbătrânesc și la minte. Și Viviane trebuie să fie bine înaintată în ani. Nu am mai văzut-o de la nașterea lui Gawaine.

— Mie mi se pare neschimbată, a spus Morgaine.

— Dar nu a venit la încoronarea lui Arthur. Ei, ne vom descurca și fără ea. Cu toate astea, nu cred că va rămâne multă vreme în umbră. Într-o bună zi, și n-am nicio îndoială că așa se va întâmpla, își va impune voința de a vedea mai curând cazanul Zeiței decât cupa de împărtășanie a lui Hristos pe altarul de la curtea noastră, și nici eu nu voi plânge când va sosi acea zi.

Morgaine a simțit un fior profetic văzând în minte preotul înveșmântat în robă ridicând cupa misterelor dinaintea altarului lui Hristos; și, limpede dinaintea ochilor, l-a văzut pe Lancelot îngenunchind, având pe chip o lumină cum ea nu mai văzuse... Apoi a clătinat din cap ca să alunge viziunea nedorită.

19

Ziua încoronării lui Arthur a început sclipitor și senin. Oamenii sosiseră toată noaptea, din lungul și latul Britaniei, să îl vadă pe Marele Rege încoronat acolo, pe Insula Preoților. O mulțime de oameni mici și bruneți; oameni ai triburilor, îmbrăcați în piei și împodobiiți cu pietre în culorile mohorâte de la miazănoapte; și, mai mulți decât ceilalți, oameni ai popoarelor romane din ținuturile civilizate. Și mai veniseră bărbați înalți, blonzi, cu umeri tari, angli și saxoni, din trupele alianței, care se așezaseră la miazăzi de Kent, și se aflau acolo ca să reînnoiască legământul de credință rupt. Povârnișurile erau pline de oameni; Morgaine nu văzuse nici măcar la sărbătorile de Beltane atâția oameni la un loc, și asta o înspăimânta.

A avut parte de un loc privilegiat, alături de Igraine, Lot, Morgause și fiii ei, și de familia Ectorius. Regele Lot, zvelt, brunet și încântător, s-a aplecat asupra mâinii ei, a îmbrățișat-o și a ținut cu tot dinadinsul să i se adreseze cu „rubedenie de sânge” și „nepoată”, însă Morgaine, văzând dincolo de zâmbetul de suprafață, a remarcat amărăciunea surdă din ochii lui. Plănuise și făcuse intrigi ca să împiedice acel eveniment. Acum, fiul său Gawaine urma să fie proclamat ruda cea mai apropiată a lui Arthur; asta avea să-i satisfacă ambițiile, ori va continua să macine autoritatea Marelui Rege? Morgaine l-a privit mai atent pe Lot și a descoperit că nu-l plăcea deloc.

Apoi au început să bată clopotele și de pe povârnișurile ce

străjuiau terenul neted din fața bisericii s-au auzit strigăte puternice, iar pe ușa lăcașului a ieșit un tânăr zvelt, în al cărui păr blond jucau raze de soare. *Arthur*, a gândit Morgaine. *Tânărul lor rege, ca un erou de legendă, cu spada aceea mare în mână.* Cu toate că din locul în care se afla nu a auzit cuvintele, a văzut preotul așezând cercul subțire de aur pe capul lui.

Arthur a ridicat spada în mână și a rostit ceva ce ea nu a putut auzi. Însă acele vorbe au trecut din gură în gură, iar când au ajuns la ea, Morgaine a simțit același fior ca atunci când îl văzuse ieșind victorios și încoronat după ce învinsese Regele Cerb.

Pentru toate popoarele Britaniei, spusese el, spada mea drept pavăză și brațul meu pentru înfăptuit dreptatea.

Îmbrăcat cu robele sale albe de sărbătoare, Merlin a înaintat; alături de venerabilul episcop de Glastonbury, părea blând și amabil. Arthur s-a înclinat scurt în fața amândurora, luându-l pe fiecare de mână. *Zeița l-a făcut să gândească astfel,* și-a zis Morgaine – iar peste un moment l-a auzit pe Lot spunând același lucru.

— Foarte înțelept să îi pună pe Merlin și pe episcop alături, drept semn că va primi sfat de la fiecare dintre ei.

— Nu știi cine l-a învățat, a spus Morgaine, dar crede-mă, fiul lui Uther nu e un neghiob.

— Ne-a sosit rândul, a spus Lot, ridicându-se în picioare și întinzând o mână spre Morgause. Vino, doamnă; nu te sinchisi că îi vei supăra pe toți acei cu bărbii albite și pe preoți. Nu e nicio rușine să arăt că stai alături de mine ca egal al meu în toate cele. Să îi fie rușine lui Uther că nu a făcut la fel cu sora ta.

Morgause a surâs strâmb.

— Probabil că suntem norocoși că Igraine nu a avut o voință tare ca să obțină asta.

Stârnită de un imbold neașteptat, Morgaine s-a ridicat în picioare și a înaintat laolaltă cu ei. Curtenitori, Lot și Morgause i-au făcut semn să meargă înaintea lor. Cu toate că nu a îngenuncheat, Morgaine a înclinat ușor capul.

— Stăpâne Arthur, îți aduc omagiul Avalonului și al celor care o slujesc pe Zeiță. În spatele ei, i-a auzit pe preoți murmurând și a văzut-o pe Igraine între surorile de la schit, în robele lor negre. A auzit-o pe Igraine de parcă i-ar fi vorbit chiar mama ei:

îndrăzneță, directă, a fost încăpățânată de mică. S-a silit să ignore acele vorbe. Era preteasă de Avalon, iar nu una dintre acele găini ale lui Dumnezeu, femei legate de casă!

— Fii binevenită, atât tu cât și cei de la Avalon, Morgaine. Arthur a luat-o de mână și a adus-o mai aproape de el. Te onorez ca singura copilă a mamei mele, și ca Ducesă de Cornwall, scumpă soră.

Apoi i-a eliberat mâna, iar ea și-a aplecat capul ca să nu leșine, pentru că ochii i se împăienjeniseră, iar mintea i se învârtise. *De ce trebuie să mă simt așa în asemenea clipe? E fapta lui Arthur. Nu, nu e a lui, ci vrerea Zeiței. Voința ei a fost, nu a noastră.*

Lot a înaintat și a îngenuncheat în fața lui Arthur, însă el l-a silit să se ridice.

— Bun venit, dragă unchiule.

Același unchi drag, a gândit Morgaine, care, dacă nu mă înșel, ar fi preferat să-l vadă murind de mic.

— Lot de Orkney, juri să aperi țărmurile tale împotriva oamenilor de la miazănoapte și să îmi vii în ajutor dacă pământurile Britaniei vot fi amenințate?

— Așa voi face, rudă a mea, jur.

— Atunci îți acord tronul de Orkney și Lothian, pe care să îl stăpânești în pace, iar eu nu ți le voi cere niciodată și nu voi porni război împotriva ta pentru ele, a spus Arthur și s-a aplecat puțin, ca să îl sărute pe Lot pe obraz. Fie ca tu și doamna ta să cârmuiți bine și îndelung în ținuturile de la miazănoapte, rudă a mea.

Ridicându-se, Lot a spus:

— Cer îngăduință să-ți ofer un cavaler ca însoțitor; te rog să-l faci unul dintre companionii tăi, stăpâne Arthur. Fiul meu, Gawaine...

Gawaine era masiv, înalt și bine clădit, părând o copie a lui Igraine și Morgause. Bucle roșcovane îi încoronau fruntea și, cu toate că nu era cu mult mai vârstnic decât Arthur – în realitate, s-a gândit Morgaine, trebuie că era mai tânăr, pentru că Morgause se căsătorise cu Lot după nașterea lui Arthur – era deja un tânăr uriaș, înalt de peste un metru optzeci. El a îngenuncheat dinaintea lui Arthur, care l-a făcut să se ridice și l-a îmbrățișat.

— Bun venit, vere. Bucuros te voi face primul dintre tovarășii

mei; sper să accepți și să fii bine primit de prietenii mei cei mai dragi, a spus el și a făcut semn către cei trei tineri care îi stăteau alături. Lancelot, Gawaine este vărul nostru. Acesta este Cai, iar el, Bedwyr; ei îmi sunt frați vitregi. Acum am companioni, la fel ca Alexandru al grecilor.

Morgaine a rămas și a văzut cum, toată ziua, regii din întreaga Britanie s-au perindat să depună legământ de credință față de tronul Marelui Rege și să jure că îi vor sări în ajutor în caz de război și că își vor apăra propriile țărături. Blondul rege Pellinore, stăpân peste Ținutul Lacurilor, a venit să îngenuncheze în fața lui Arthur și a rugat să i se îngăduie să plece înainte de încheierea ospățului.

— Ce s-a întâmplat, Pellinore? l-a întrebat Arthur printre hohote de râs. Tu, pe care te-am crezut cel mai vajnic sprijinitor, vrei să mă părăsești atât de curând?

— Am primit vești din patria mea, stăpâne, că un dragon bântuie pe acolo; am jurat să-l urmăresc până ce-l ucid.

Arthur l-a îmbrățișat și i-a dat un inel de aur.

— Nu voi ține niciun rege departe de poporul său atunci când acesta are nevoie de el. Mergi, ai grijă să ucizi dragonul și să-mi aduci capul lui după ce vei înfăptui asta.

Soarele se pregătea să apună când ultimul dintre regii și nobilii sosiți să jure credință Marelui Rege a trecut prin fața lui Arthur. Ceva mai crescut decât un băiat, Arthur a stat în picioare întreaga după-amiază, tot timpul politicos și curtenitor, vorbind cu fiecare persoană care trecea prin fața lui, de parcă aceasta ar fi fost prima pe care o vedea. Doar Morgaine, care învățase la Avalon să citească bine chipurile a reușit să depisteze pe fața lui urmele oboselii. Însă totul s-a încheiat, iar slujitorii au început să aducă mâncarea pentru ospăț.

Morgaine crezuse că Arthur se va așeza să mănânce împreună cu cercul de prieteni pe care îi numise companioni; avusese parte de o zi lungă și obositoare, și își făcuse datoria cu o atenție concentrată. Însă el s-a așezat printre episcopii și regii mai vârstnici din Sfatul tatălui său – Morgaine a fost încântată să vadă că și Merlin se afla printre aceștia. La urma urmelor, Taliesin îi era strămoș, chiar dacă ea nu era convinsă că Arthur știa acest lucru. După ce a mâncat (și a făcut-o cu pofta unui tânăr flămând care era încă în creștere) – s-a ridicat de la masă și a început să meargă printre oaspeți.

Cu tunica simplă de culoare albă, împodobit doar cu coroana subțire din aur, ieșea în evidență printre regii și nobilii înveșmântați în culori strălucitoare, la fel ca un cerb alb într-o pădure întunecată. Companionii lui au venit alături de el: uriașul Gawaine, brunetul Cai, cu trăsături romane, ca de șoim și cu un zâmbet sardonice – însă când s-a dat mai aproape, Morgaine a văzut că el avea o cicatrice în colțul gurii, încă umflată și urâtă, care îi făcea chipul să stea schimonosit într-un rânjete neplăcut. Păcat; pesemne că, înainte de a fi primit rana aceea, fusese atrăgător. Alături de el, Lancelot arăta frumos ca o fată – ba nu; avea ceva aspru, masculin și frumos, probabil de pisică sălbatică. Morgause s-a uitat la el cu ochi flămânzi.

— Morgaine, cine este tânărul acela frumos – cel de lângă Cai și Gawaine, cel în purpuriu?

Morgaine a pufnit în râs.

— Nepotul tău, mătușă; Galahad, fiul lui Viviane. Dar saxonii l-am numit Spiridușul-Săgeții, și cel mai des i se spune Lancelot.

— Cine ar fi crezut că Viviane, care este atât de neatrăgătoare, a putut face un fiu atât de frumos! Fiul ei mai mare, Balan – el nu este atrăgător; brutal, puternic, inimos și credincios ca un câine bătrân, dar seamănă cu Viviane. Nimeni n-ar putea spune că ea este sau a fost vreodată frumoasă!

Cuvintele au lovit-o pe Morgaine drept în inimă. *Se spune că seamănă cu Viviane; înseamnă că toată lumea mă socotește urâtă? Fata aceea a spus că sunt mică și urâtă ca una ce ține de poporul spiridușilor.*

I-a răspuns cu răceală lui Morgause:

— Eu o consider foarte frumoasă pe Viviane.

Morgause a pufnit cu dispreț:

— Se vede lesne că ai crescut la Avalon, care este mai izolat decât orice mănăstire de aici. Nu cred că știi ce găsesc bărbații frumos la o femeie.

— Lăsați cearta, a intervenit Igraine împăciuitoare, există și alte virtuți decât frumusețea. Acest Lancelot are ochii mamei lui și nimeni nu a spus vreodată că Viviane are ochi urâți; ea are atât de mult farmec, încât nimeni nu știe și nici nu-i pasă dacă este sau nu frumoasă, dacă îi încântă cu ochii ei blânzi și cu glasul ei deosebit. Morgause, frumusețea nu sălășluiește doar în statura ca de regină, pielea curată și plete cârlionțate și aurii.

— Vai, și tu trăiești pe altă lume, Igraine, a spus Morgause. Tu

ești regină și toată lumea socotește că o regină este frumoasă. Și ai fost căsătorită cu un bărbat pe care l-ai iubit mult. Prea puține dintre femei au un asemenea noroc, și vine ca o mângâiere să știi că alți bărbați admiră frumusețea unei femei. Dacă ai fi trăit toată viața cu bătrânul Gorlois, și tu ai fi fericită să ai un chip nepătat și păr frumos și te-ai strădui să strălucești mai mult decât acele femei ce nu au altceva decât farmec, ochi frumoși și voce dulce. Bărbații sunt ca niște copii mici – ei văd doar primul lucru pe care îl vor, un sân plin...

— Surioară! a exclamat Igraine, iar Morgause a adăugat cu un surâs ironic:

— Da, surioară, ți-a fost ușor să fii virtuoasă, pentru că bărbatul pe care l-ai iubit a fost rege. Multe dintre noi nu avem asemenea noroc.

— Dar, după atâția ani, nu-l iubești pe Lot, Morgause?

Ea a ridicat din umeri.

— Iubirea ține loc de sălaș și vatră iarna. Lot se sfătuiește cu mine în toate cele și-mi lasă ocârmuirea casei la vreme de război; iar atunci când are prăzi de aur, ori giuvaieruri, ori haine scumpe, eu sunt prima care alege. De aceea îi sunt recunoscătoare, iar el nu a avut nicio umbră de îndoială că ar crește fiul altuia. Dar asta nu înseamnă că trebuie să rămân oarbă când un tânăr are trăsături frumoase și umeri ca un tăuraș – sau să nu am ochi pentru regina lui.

Nici nu mă îndoiesc, a gândit Morgaine, ușor dezgustată, *că asta i se pare o mare virtute lui Morgause, iar ea socotește că este o regină foarte virtuoasă*. Pentru prima oară după mulți ani se simțea derutată, cunoscând că virtutea nu se putea defini atât de lesne. Creștinii prețuiau castitatea mai mult decât orice altă virtute, în vreme ce la Avalon cea mai mare virtute era să-ți dăruiești trupul Zeului sau Zeiței în unire cu curgerea naturii; pentru fiecare, virtutea celuilalt era cel mai mare păcat și cea mai mare nerecunoștință față de Dumnezeuul său. Dacă unul trebuia să aibă dreptate, atunci celălalt era în mod necesar rău. I se părea că creștinii respingeau cel mai sfânt lucru de sub soare, însă ei ar fi considerat-o ca nefiind cu nimic mai presus de o târfă. Dacă ea ar vorbi despre focurile de Beltane ca despre o îndatorire sacră față de Zeiță, până și Igraine, care fusese crescută la Avalon, ar fi privit-o lung și ar socoti că vreun diavol se exprimă prin gura ei.

Și-a întors privirea înapoi către tinerii ce se apropiau: Arthur, blond, cu ochi cenușii; Lancelot, zvelt și grațios; și uriașul roșcovan, Gawaine, care se înălța deasupra celorlalți precum un taur pe lângă doi cai frumoși, spanioli. Arthur a venit și a făcut o plecăciune în fața mamei lui.

— Doamnă. Apoi și-a schimbat atitudinea. Mamă, a fost o zi lungă și obositoare pentru tine?

— Nu mai lungă decât pentru tine, fiule. Vrei să stai cu noi?

— Câteva momente, mamă.

În timp ce se așeza, deși mâncase bine până atunci, Arthur a luat cu un aer absent o mână de dulciuri pe care Morgaine le dăduse la o parte de pe talgerul ei. Asta a făcut-o pe Morgaine să-și dea seama încă o dată cât de tânăr era Arthur. Încă mestecând aluatul cu alune, el a spus:

— Mamă, vrei să te recăsătorești? Dacă da, îți voi găsi pe cel mai bogat și cel mai bun dintre regi, cu care să te măriți. Regele Uriens din Țara Galilor de Miazănoapte a rămas văduv; nu am a mă îndoi că ar fi fericit să aibă o soață bună.

Igraine a zâmbit.

— Îți mulțumesc, fiule. Dar după ce am fost soața Marelui Rege, nu vreau să devin soția unui bărbat mai mărunț. Și l-am iubit mult pe tatăl tău; nu doresc să-i găsesc înlocuitor.

— Bine, mamă, facă-se cum dorești, a spus Arthur, doar mă temeam că te vei simți singură.

— E greu să te simți singură, fiule, îndeosebi într-o mănăstire. Și Dumnezeu e alături de tine.

— Eu aș prefera să trăiesc într-un schit din pădure decât într-o casă în care toate femeile pălăvrăgesc! a zis Morgause. Chiar dacă Dumnezeu este acolo, cred că greu apucă să spună și el câte-o vorbă!

Vreme de o clipă, Morgaine a văzut-o pe mama din copilăria ei atunci când ea a replicat:

— Îmi imaginez că, la fel ca un soț cicălit, și El petrece mai mult timp ascultându-și miresele decât vorbindu-le; dar dacă asculți cu mare atenție, auzi glasul Domnului, iar asta înseamnă că El nu se află departe. Dar tu ți-ai ținut gura vreodată ca să-l asculți, Morgause?

Râzând, Morgause a făcut un gest, ca un luptător ce recunoaște că a fost lovit.

— Lancelot, tu ce părere ai? l-a întrebat ea, zâmbindu-i

cuceritor. Ești logodit, ori căsătorit?

El a râs și a scuturat din cap.

— Vai, nu, mătușă. Dar nu am a mă îndoi că tatăl meu, regele Ban, o să-mi găsească o soață potrivită. Deocamdată doresc doar să-l însoțesc pe regele meu și să-l slujesc.

Surâzând către prietenul lui, Arthur l-a bătut ușor pe umăr.

— Cu cei doi veri puternici, sunt bine apărat, fără îndoială, la fel ca unul dintre vechii cezari!

Igraine a spus încet:

— Arthur, Cai te gelozește, așa cred eu; să-i vorbești cu blândețe.

Auzind acestea, Morgaine a ridicat ochii și l-a văzut pe Cai, rănit și destul de mohorât. Îi era greu, într-adevăr; după ani și ani în care crezuse că Arthur era copilul adoptat al tatălui său, acum era dominat de un frate mai tânăr – un frate mai mic devenit rege – și descoperise că acel frate era înconjurat de doi prieteni noi cărora își încredințase inima.

— Câtă vreme va fi pace pe pământul nostru, vom găsi soațe și castele și pentru tine. Însă tu, Cai, vei avea castelul meu pentru că-mi vei fi șambelan, a spus Arthur.

— Sunt mulțumit, frate – iartă-mă, ar trebui să-ți spun, stăpâne și rege al meu...

— Nu, a răspuns Arthur, întorcându-se spre dreapta ca să-l îmbrățișeze pe Cai. Frate, să mă pedepsească Dumnezeu dacă-ți voi cere vreodată să mi te adresezi astfel!

Igraine și-a înghițit un nod din gât.

— Arthur, când vorbești astfel, uneori am impresia că aud chiar glasul tatălui tău.

— Tare aș fi vrut să-l cunosc mai bine. Știu însă că un rege nu poate face întotdeauna ce voiește, la fel și orice regină.

Apoi, Arthur a ridicat mâna Igrainei și i-a sărutat-o, iar Morgaine a gândit: *Așadar, a învățat măcar atâta lucru din știința de a fi rege.*

— Cred că au și început să-ți spună că ar trebui să te însori, a spus Igraine.

— Da, așa cred, a răspuns Arthur și a ridicat din umeri. Fiecare rege are o fiică pe care ar dori să o mărite cu Marele Rege. Eu socotesc că-l voi întreba pe Merlin cu cine să mă căsătoresc. (Apoi a căutat din priviri ochii lui Morgaine și, vreme de un moment, a părut foarte vulnerabil.) La urma urmelor, nu

știu prea multe lucruri despre femei.

Amuzat, Lancelot a spus:

— Păi, atunci va trebui să-ți găsim cea mai frumoasă femeie din regat, care să fie și de vița cea mai nobilă.

— Ba nu, a spus Caius rar, dacă Arthur zice, și pe bună dreptate, că toate femeile i se par la fel, trebuie să i se găsească fata cu cea mai mare zestre.

Arthur a chicotit.

— Atunci o să las asta în seama ta, Cai, și atunci nu mă îndoiesc că voi fi și căsătorit, nu numai încoronat. Te rog să ceri sfatul lui Merlin, dar sunt convins că și Sfinția Sa arhiepiscopul va dori să aibă ceva de spus în treaba asta. Dar tu ce vei face, Morgaine? Să-ți gălesc un soț. Ori vrei să fii una dintre doamnele mele de onoare? Cine ar fi mai presus decât fiica mamei mele?

Morgaine și-a regăsit glasul.

— Stăpâne și rege al meu, sunt mulțumită să rămân la Avalon. Te rog să nu te necăjești căutându-mi un soț.

Nici măcar dacă aștept un copil! a gândit ea cu mânie. *Nici măcar în situația asta!*

— Așa va fi, surioară, cu toate că am îndoieli. Sfinția Sa va avea ceva de spus despre asta – el crede că femeile Avalonului sunt vrăjitoare rele sau harpii, până la ultima.

Morgaine nu i-a răspuns, iar Arthur a aruncat o privire aproape vinovată către ceilalți regi și sfetnici; Merlin se uita la el, de aceea a spus:

— Am înțeles, am petrecut tot timpul ce mi se îngăduie cu mama și sora și cu companionii mei; trebuie să redevin rege. Doamnă. S-a aplecat în fața lui Igraine, ceva mai oficial în fața lui Morgause, apoi s-a apropiat de Morgaine și a sărutat-o pe obraz. Ea a înlemnit.

Mamă, Zeiță, ce încurcătură s-a iscat. În felul acesta el spune că mă va iubi mereu și va tânji după mine, iar acest lucru nu trebuie să se întâmple! Dacă ar prinde de veste Lancelot... A oftat, iar Igraine a venit lângă ea și a luat-o de mână.

— Ești ostenită, fata mea. Șederea atâta vreme în soare te-a toropit. Ești sigură că nu vrei să mergi cu mine la mănăstire, unde este liniște? Nu? Bine; atunci, Morgause, du-o la cortul tău, te rog.

— Da, surioară, mergi de te odihnește.

Morgaine i-a urmărit pe tineri îndepărtându-se; cu înțelepciune, Arthur și-a rărit pașii ca să meargă alături de Cai, care schiopăta.

Morgaine s-a întors împreună cu Morgause la cortul lor; era frântă, dar a trebuit să rămână vioaie și curtenitoare câtă vreme Lot le-a vorbit despre un plan al lui Arthur – acela de a duce lupta călare, cu o tactică de atac prin care puteau fi risipite hoardele de călăreți și pedestri saxoni, dintre care mulți nu erau soldați instruiți.

— Băiatul e un maestru în strategie, a spus Lot. Sigur va da roade ce zice el; dacă mă gândesc bine, bandele de picti și scoți și Triburile, care duc lupta din ascunzători, pot demoraliza legiunile, așa am aflat – romanii erau deprinși să ducă lupta după reguli, împotriva unor dușmani ca nu fugeau de pe câmpul de bătalie. Călăreții au întotdeauna un avantaj în fața pedestrilor; grupurile de cavalerie romană, așa mi s-a spus, au obținut întotdeauna victoriile cele mai mari.

Morgaine și-a amintit de Lancelot, care îi vorbise cu înfocare despre modul de luptă. Dacă Arthur îi împărtășea entuziasmul și voia să aranjeze cu Lancelot pentru a înființa unități de cavalerie, atunci probabil că avea să vină o vreme când hoardele de saxoni vor fi gonite din țară. Atunci va domni pacea, mai lungă decât perioada de două sute de ani numită Pax Romana. Iar dacă Arthur purta spada Avalonului și însemnele druide, atunci timpurile viitoare aveau să reprezinte o domnie a minunilor... Viviane vorbise cândva despre Arthur ca despre un rege coborât din legendă, fiindcă va mânui o spadă legendară. *Iar Zeița va cârmui din nou această țară, nu acel Dumnezeu al creștinilor, cu suferințele și moartea sa...* A alunecat pe nesimțite într-o visare cu ochii deschiși, fiind trezită la realitate doar când Morgause a scuturat-o ușor de umăr.

— Hai, draga mea, ești pe jumătate adormită, mergi la culcare; te vom ierta, a spus ea și a trimis după o slujnică pentru a o ajuta pe Morgaine să-și schimbe straietele, să se spele pe picioare și să-și împletească părul.

A dormit adânc și îndelung, fără să viseze, simțindu-se doborâtă brusc de oboseala acumulată timp de multe zile. Însă când s-a trezit, abia dacă și-a dat seama unde se afla, orice se întâmplase, descoperind doar că îi era un rău de moarte, de aceea a trebuit să iasă împleticindu-se din cort, ca să verse.

Când s-a ridicat, simțindu-și capul vuind, a văzut-o pe Morgause, care i-a oferit un braț ferm ca să o ajute să revină în cort. Și astfel, Morgaine și-a adus aminte lucruri din cea mai fragedă pruncie, când Morgause se dovedea când amabilă, când tăioasă. Acum i-a șters fruntea înfierbântată și năpădită de sudoare cu un prosop umed, apoi s-a așezat alături de ea, poruncindu-i slujnicei să aducă o cupă de vin.

— Nu, nu vreau, iar o să mi se facă rău...

— Să-l bei tot, a spus Morgause inflexibilă, și încearcă să mănânci și bucata asta de pâine. E tare și n-o să-ți facă rău – în asemenea momente, trebuie să ai ceva în pânțece. Apoi a râs. Adevărat, ceva din pânțece îți face atâtea neazuri.

Umilită, Morgaine a evitat să o privească.

— Hai fată, a spus Morgause, cu glas redevenit blând, toate am trecut prin asta. Așadar, o să ai un copil – și ce-i cu asta? Nu ești nici prima, nici ultima. Cine-i e tată, ori nu ar trebui să întreb? Te-am văzut uitându-te la frumosul fiu al Viviane – el a fost norocosul? Cine te-ar putea învinovăți? Adevărat? Un copil conceput la focurile de Beltane, nu? Trebuia să-mi dau seama. Și de ce nu?

Parcă pentru a respinge vioiciunea lui Morgause, Morgaine a strâns mâinile pumn.

— Nu vreau copilul; când mă întorc la Avalon, știu ce trebuie făcut.

Tulburată, Morgause a privit-o fix.

— Vai, draga mea, chiar trebuie să faci așa ceva? În Avalon un copil al Zeului este binevenit, iar tu ești din spița regală a Avalonului. Recunosc, și eu am procedat la fel – ți-am spus deja că am avut grijă să nu port în pânțece vreun copil care să nu fie al lui Lot, ceea ce nu înseamnă că dorm singură când el e plecat la războaiele lui. De ce să stau singură? Doar nu pot crede că el doarme întotdeauna singur! Însă o moașă bătrână mi-a spus cândva, iar ea știa despre ce vorbește, asta e limpede – mi-a zis că nicio femeie nu trebuie să lepede primul copil pe care îl concepe, pentru că dacă face asta, și-ar putea vătăma pântecul și nu va mai putea avea un alt copil.

— Sunt preoteasă, iar Viviane a îmbătrânit; nu vreau ca din cauza copilului să nu-mi pot îndeplini datoriile în templu.

Și, chiar în timp ce spunea acestea, și-a dat seama că ascundea adevărul; existau femei la Avalon care își făceau

datoria până în ultimele luni de sarcină, și atunci celelalte femei își împărțeau bucuroase sarcinile lor, pentru ca ele să se poată odihni înainte de naștere; iar după aceea, aveau timp chiar să-și alăpteze copiii până ce aceștia erau trimiși spre creștere în altă parte. Adevărat, unele dintre fiicele acestora erau crescute pentru a deveni preotese, așa cum se întâmplase cu Igraine. Chiar și Morgause fusese crescută la Avalon până la doisprezece ani, ca fiică adoptivă a Viviane.

Morgause a măsurat-o iscoditor pe Morgaine.

— Da, cred că fiecare femeie se simte astfel când poartă în pânțe primul copil – încolțită, furioasă, trăind o situație pe care nu o poate schimba și de care se teme. Știu că așa s-a întâmplat cu Igraine, la fel și cu mine, și tot astfel cu fiecare femeie. A îmbrățișat-o pe Morgaine și a strâns-o. Dar, dragă copilă, Zeița e bună. Pe măsură ce copilul va crește repede în tine, Zeița îți va da iubire față de el, chiar dacă nu simți nimic pentru bărbatul care ți l-a pus acolo. Copilă, m-am căsătorit la cincisprezece ani cu un bărbat mult mai vârstnic; iar în ziua când mi-am dat seama că aveam copil, am vrut să mă arunc în mare – mi se părea că sosise sfârșitul tinereții mele, sfârșitul vieții. Hai, nu plânge, a adăugat ea, mângâind părul moale al lui Morgaine, curând o să te simți mai bine. Nici mie nu mi-a plăcut să umblu cu burta mare și să fac pipi toată ziua ca un copil mic, dar timpul zboară, iar un bebeluș la sân îți dă tot atât de multă plăcere pe cât e de mare suferința și durerea dinainte. Eu am purtat în pânțe patru copii și aș vrea să mai am unul – de multe ori mi-am dorit ca unul dintre fiii mei să fi fost fată. Dacă nu vrei să crești copilul la Avalon, bucuroasă ți-l voi crește eu. O să te mai gândești la asta, bine?

Suspînând, Morgaine a tras adânc aer în piept, apoi și-a ridicat capul de pe umărul lui Morgause.

— Iartă-mă, ți-am pătat rochia cu lacrimi.

Morgause a făcut un gest nepăsător.

— Dacă nu i s-a întâmplat ceva mai rău, nu-i nimic. Vezi? Greața trece și în restul zilei o să te simți bine. Crezi că Viviane te va cruța ca să-mi faci o vizită? Te poți întoarce cu noi la Lothian, dacă vrei – nu ai văzut ținutul Orkney, iar o schimbare ți-ar prinde bine.

Morgaine i-a mulțumit, spunând că prefera să se întoarcă la Avalon, dar înainte de plecare trebuia să-și ia rămas bun de la

Igraine.

— Nu te sfătuiesc să te confesezi față de ea, a spus Morgause. A devenit atât de credincioasă, încât va avea un șoc, ori va simți că e de datoria ei să se arate astfel.

Morgaine a surâs nesigură - nici nu avea intenția să îi facă mărturisiri lui Igraine, dar nici altcuiva. S-a arătat recunoscătoare lui Morgause pentru sfat, pentru bunătate, dar nu dorea să urmeze recomandările ei. Și-a spus învrăjbită că avea dreptul să decidă singură: era preoteasă și, indiferent ce cale ar fi ales, trebuia să facă pace cu propria ei judecată.

Cât și-a luat rămas bun de la Igraine, într-o atmosferă încordată - întreruptă, și nu numai o dată, de acele clopote blestemate care chemau măicuțele la îndatoririle lor - s-a gândit că Morgause semăna mai mult cu mama pe care și-o aducea ea aminte decât cu Igraine de acum. Igraine îmbătrânise, se înrăise și devenise prea pioasă, așa i s-a părut, de aceea și-a luat rămas bun de la ea cu un aer de ușurare. Întoarcerea la Avalon însemna întoarcerea acasă, era convinsă de asta; acum nu mai avea alt cămin pe lume.

Dar dacă Avalon nu i-ar mai fi fost cămin, atunci unde și-ar fi putut găsi altul?

20

Dimineața devreme, Morgaine s-a strecurat din Casa Fecioarelor spre mlaștina sălbătică din apropierea lacului. A ocolit Tor-ul și a ajuns la petecul de pădure; cu puțin noroc, putea găsi acolo ce dorea fără să cutureiere prin cețuri.

Știa lucrurile trebuincioase - o singură rădăcină, iar apoi scoarță dintr-un anumit tufiș, și două ierburi. Toate se găseau în Avalon. Le-ar fi putut lua din cămările Casei Fecioarelor, dar ar fi trebuit să explice de ce le voia, și se ferise de asta. Nu avea nevoie nici de sâcăielile, nici de mila celorlalte femei; era mai bine să le găsească singură. Știa destule despre știința ierburilor și despre priceperea unei moașe. Pentru asta nu dorea să fie la mila altcuiva.

O iarbă de trebuință creștea chiar în grădina Avalonului; o culesese fără ca cineva să bage de seamă. Pentru celelalte trebuia să meargă pe câmp și a parcurs o distanță apreciabilă, după care a observat că încă nu pătrunsese în cețuri. Privind în

jur, s-a lămurit că intrase într-o părticică a Avalonului pe care nu o cunoștea – iar asta era de-a dreptul o nebunie. Trăia la Avalon de zece ani sau mai mult, știa fiecare movilă și colină, fiecă potecă și aproape fiecă copac. Era imposibil să se rătăcească, și totuși așa se întâmplase; se aventurase într-o porțiune mai deasă a pădurii, unde copacii erau mai bătrâni și mai apropiați unii de alții decât văzuse până atunci, și existau tufișuri, ierburi și copaci pe care nu-i căzuseră ochii nicicând.

Se putuse întâmpla să se piardă în cețuri fără să-și dea seama, ajungând acum pe pământul care înconjura lacul și insula? Nu; a rețrăit în minte fiecare pas pe care îl făcuse până atunci. Nu pătrunsese în ceață. În orice caz, Avalon era aproape o insulă, iar dacă ea încălca granița lui, ar fi ajuns doar până la apa lacului. Exista poteca folosită de cai, ascunsă, uscată, dar aceea se afla departe.

Până și în ziua în care ea și Lancelot o găsiseră pe Guinevere în cețuri, fuseseră înconjurați de mlaștină, nu de pădure. Nu, nu ajunsese pe Insula Preoților, iar dacă nu cumva căpătase știința magică de a păși pe apa lacului fără să înoate, atunci nu se afla nici pe marele uscat. Dar nici în Avalon nu se mai găsea. A ridicat privirea spre cer, să se orienteze după soare, dar nu l-a văzut niciunde; ziua era acum deplină, însă lumina era ca o radiație molcomă pe cer, părând să vină din toate părțile.

A început să fie pătrunsă de un fior de spaimă. Așadar, nu se afla nicăieri în lumea pe care o știa. Era posibil ca în magia druizilor, care scosese Avalonul din lume, să existe un alt ținut necunoscut, o lume în jurul Avalonului, ori dincolo de el? Aruncând o privire la copacii groși, stejari bătrâni și aluni, ferigi și ierburi, a înțeles că nu era într-o lume pe care să o mai fi văzut vreodată. A nimerit în apropierea unui stejar cu ramuri încâlcite și curbate, bătrân peste poate, pe care i-ar fi fost imposibil să nu și-l amintească. Desigur, un copac atât de bătrân și de venerabil ar fi fost considerat sfânt de druizi. „Pentru numele Zeiței! Unde mă aflu?”

Oriunde s-ar fi aflat, nu putea rămâne acolo. Ori mergea spre o parte a lumii care îi era familiară, unde putea găsi un reper, ori trebuia să ajungă într-un loc unde începeau cețurile și apoi se putea întoarce acasă în acest fel.

A pornit încet prin pădurea tot mai deasă. În față părea să se deschidă un luminiș, către care s-a îndreptat. Era înconjurat de

aluni, dintre care niciunul nu fusese vreodată atins de om, și-a dat seama instinctiv, nici măcar de metalul cuțitelor druizilor, care ar fi tăiat baghete din cele ce puteau găsi apă, comori ascunse ori lucruri otrăvitoare. Pe insula Avalon exista un pâl de aluni, însă cunoștea copacii de acolo; chiar și ea, cu ani în urmă, când învățase asemenea lucruri, își tăiasse propria baghetă de ghicit. Locul nu era același. Chiar la marginea pâlcului a văzut o porțiune de pământ unde se găsea una dintre ierburile care îi trebuiau. Ei bine, putea să o ia pe dată, tot realizase ceva ajungând până acolo. S-a apropiat și a îngenuncheat, strângându-și fustele ca să le facă pernuță sub genunchi, și s-a apucat să sape ca să scoată rădăcina.

De două ori, în timp ce scormonea pământul, a avut senzația că era urmărită, doar o gădilătură ușoară pe spate pe care o simt cei care trăiesc printre sălbăticiuni. Însă când a ridicat ochii, deși a perceput o umbră de mișcare printre copaci, nu a reușit să vadă pe nimeni.

A treia oară a întârziat cât de mult a putut să ridice privirea, spunându-și că nu era nimeni. A smuls planta din pământ și s-a apucat să curețe rădăcina, murmurând farmecul menit acelei folosiri a ei – o rugăciune către Zeiță să refacă viața tufișului dezrădăcinat, astfel ca de unde a luat ea o plantă să crească mai multe în locul ei. Dar senzația că era urmărită a devenit mai puternică și, într-un târziu, a ridicat ochii. Aproape invizibilă la marginea luminișului, între copaci, o femeie se uita la ea.

Nu era una dintre preotese; nu o mai văzuse vreodată. Purta o rochie lungă de un verde-cenușiu, culoarea frunzelor de salcie când îmbătrânesc și se prăfuiesc spre sfârșitul verii, și o mantie întunecată pe deasupra. Un licăr a lămurit-o că femeia avea ceva de aur la gât. La prima vedere, Morgaine a crezut că era cineva din poporul negricios, împreună cu care urmărise uciderea Cerbului Rege. Însă ținuta femeii o făcea să arate altfel decât acei oameni mici; avea un port de preoteasă ori regină. Morgaine nu i-a putut ghici vârsta, dar ochii adânciți în orbite și ridurile din jurul lor i-au spus că femeia nu era tânără.

— Ce faci, Morgaine a poporului de spiriduși?

A simțit un fior de gheață traversând-o. De unde îi știa numele? Cu toate acestea, ascunzându-și teama cu priceperea unei preotese, a spus:

— Doamnă, dacă-mi știi numele, atunci vezi și ce fac. Cu un

aer hotărât și-a dezlipit privirea de la ochii negri îndreptați spre ea și a continuat să îndepărteze coaja. Apoi a ridicat capul, așteptându-se ca femeia să fi dispărut la fel de repede precum apăruse, însă ea rămăsese locului, uitându-se cu detașare la ceea ce făcea Morgaine.

Cu privirea asupra mâinilor murdare ale lui Morgaine și la unghia pe care și-o rupsesse scurmând în țărână, femeia a spus:

— Da, văd ce faci și ce intenție ai. Dar de ce?

— Dar ce contează asta pentru tine?

— Viața e prețioasă pentru neamul meu, a spus femeia, cu toate că noi nu dăm naștere și nici nu murim atât de ușor ca voi. Însă mă mir că tu, Morgaine, care descinzi din spița regală a Vechiului Popor, și astfel ești o rudă îndepărtată a mea, dorești să renunți la singurul copil pe care îl vei avea vreodată.

Morgaine a simțit că i se pune un nod în gât. Cu mâinile murdare de pământ și având în ele rădăcinile pe jumătate curățate, cu fustele boțite după ce stătuse îngenunchată pe solul umed, s-a ridicat în picioare, arătând ca o găsculiță începătoare dinaintea unei Mari Preotese.

— Ce te face să vorbești astfel? a zis ea pe un ton sfidător. Sunt încă tânără. De ce crezi că dacă lepăd copilul acesta nu voi mai avea alți zece?

— Uitasem că acolo unde sângele poporului de spiriduși este subțiat, Viziunea vine incompletă și deformată, a spus străina. Ar fi de ajuns să spun: am văzut asta. Gândește-te bine, Morgaine, înainte de a refuza ceea ce Zeița ți-a trimis din partea Cerbului Rege.

Brusc, Morgaine a început să plângă. Bâlbâindu-se, a zis:

— Nu-l vreau! De ce mi-a făcut Zeița așa ceva? Dacă vii din partea ei, îmi poți răspunde?

Necunoscută a privit-o cu mâhnire.

— Nu sunt Zeița, Morgaine, nici măcar trimisa ei. Neamul meu nu cunoaște nici Zei, nici Zeițe, ci doar sânul mamei noastre ce se află sub tălpi și deasupra capetelor noastre, de unde venim și la care mergem când ne vine sorocul. Așadar, noi prețuim viața și plângem când o vedem lepădată. A înaintat și a luat rădăcina din mâna lui Morgaine. Nu ai nevoie de asta, a spus ea, și a azvârlit-o pe pământ.

— Care ți-e numele? Ce este acest loc?

— Nu-mi poți rosti numele în limba ta, a spus femeia și, dintr-

o dată, Morgaine s-a întrebat în ce limbă vorbeau între ele. Cât despre locul acesta, el se numește crângul de aluni, și atâta tot. Duce la locul meu, iar poteca de colo... a făcut un semn cu mâna – te va duce la tine, la Avalon.

Morgaine a urmărit cu privirea degetul ei întins. Da, exista o potecă; ar fi putut jura că atunci când ajunsese în crângul de aluni nu era acolo.

Femeia rămăsese aproape de ea. Avea un miros straniu, nu acela puternic, de trup nespălat, așa cum constatasese în cazul bătrânei preotese a triburilor, ci o prospețime curioasă și greu de lămurit, aducând cu o iarbă necunoscută ei sau cu o frunză proaspătă, o aromă aproape amăruie. Ca și ierburile rituale pentru Viziune, a făcut-o pe Morgaine să simtă că peste ochi i se pusese o vrajă, astfel că vedea mai multe decât până atunci, ca și cum totul ar fi fost nou și limpede, nu lucruri obișnuite, de zi cu zi.

Cu o voce scăzută, adormitoare, femeia a zis:

— Poți rămâne aici cu mine; te voi face să dormi, astfel încât să-ți poți purta și naște copilul fără dureri, eu îl voi lua pentru viața puternică ce se află în el, iar el va trăi mai mult decât printre cei din neamul tău. Pentru că eu văd un destin al lui în lumea voastră – se va strădui să facă bine și, ca mai toți din neamul tău, va face numai rău. Însă de va rămâne cu poporul meu, va trăi mult, mult de tot – tu ai putea spune *veșnic* – fiind probabil un vrăjitor sau un magician al nostru, trăind cu copacii și sălbăticiunile care nu au fost niciodată îmblânzite de om. Rămâi aici, micuțo; dă-mi mie copilul pe care nu vrei să-l porți în pântec, apoi întoarce-te la ai tăi, știind că el este fericit și nu va păți nimic rău.

Morgaine a simțit un fior ca de moarte. Înțelesese că acea femeie nu era în întregime umană; și ea purta în sânge o picătură din acel sânge vechi de spiriduș – Morgaine a Spiridușilor, vechiul nume cu care Lancelot o sâcâise. S-a smuls din mâna femeii-spiriduș și a rupt-o la fugă spre poteca pe care ea i-o arătase, a fugit nebunește, de parcă ar fi fost urmărită de un demon. Dinapoa ei, femeia a strigat:

— Atunci să-ți lepezi copilul, ori să-l strangulezi la naștere, Morgaine a Spiridușilor, pentru că cei din neamul tău au o soartă, și care este soarta fiului Cerbului Rege? Regele trebuie să moară și să fie lepădat la rândul său...

Însă vocea femeii s-a stins, fiindcă Morgaine a pătruns în cețuri, a continuat să alerge, împleticindu-se, simțind cum ghimpii tufișurilor încearcă să o agațe și să o dărâme, să o oprească din goana înspăimântată, apoi a trecut de cețuri și a ajuns sub soarele orbitor, iar atunci a știut că se găsea din nou pe pământul cunoscut al Avalonului.

Luna era iarăși întunecată pe cer. Avalonul era cuprins de ceață și aburi de vară, dar Viviane era preteasă de atâția ani încât știa schimbările lunii de parcă ar fi fost un flux prin propriul sânge. A pășit prin casa ei în tăcere, iar după o vreme a spus uneia dintre preotese:

— Adu-mi harpa.

Însă când și-a așezat pe genunchi instrumentul din lemn albicios de salcie, abia de a atins strunele, neavând nici voința și nici dorința de a cânta.

Pe măsură ce noaptea a început să pălească, îngăduind dimineața să apară, Viviane s-a ridicat și a luat un opaiț. Preteasa însoțitoare s-a grăbit să vină din cămăruța în care dormea, dar Viviane a clătinat din cap fără să scoată o vorbă și i-a făcut femeii semn să se întoarcă în pat. A plecat, tăcută ca un duh, pe poteca spre Casa Fecioarelor și s-a strecurat înăuntru, călcând mai ușor decât o pisică.

În încăperea în care dormea Morgaine, s-a apropiat de măsuta aflată alături de pat și a privit la chipul adormit ce semăna atât de mult cu al ei. Așa cum dormea, Morgaine avea chipul fetei ce venise la Avalon cu mulți ani în urmă și care pătrunsese în adâncul sufletului Viviane. Pe sub genele întunecate se vedeau niște pete aducând cu cearcănele, iar marginile pleoapelor erau roșii, ca și cum Morgaine ar fi plâns înaintea de a adormi.

Ținând opaițul sus, a privit îndelung la tânăra ei rudă de sânge. O iubea pe Morgaine așa cum nu o iubise pe Igraine, sau pe Morgause, pe care o alăptase la sânul ei; așa cum nu iubise pe niciunul dintre bărbații cu care împărțise patul o noapte sau un anotimp. Nu o iubise astfel nici măcar pe Raven, pe care o școlise în știința de a fi preteasă încă de la vârsta de șapte ani. Doar o dată simțise acea dragoste aprigă, acea durere lăuntrică de parcă orice respirație a persoanei iubite ar fi fost un chin – pentru fiica pe care o avusese în primul an de preteasă, care trăise doar șase luni și pe care, plângând pentru ultima oară, Viviane o îngropase înainte de a fi împlinit cincisprezece ani. Din

clipa când îi pusese ră fiica în brațe, până la ultima suflare a plăpândeii copile, Viviane își ținuse respirația într-un fel de delir amestecat cu iubire și durere, ca și cum copila iubită ar fi fost o părticică din trupul ei. Asta se întâmplase acum o viață, iar Viviane știa că femeia ce ar fi trebuit să fie ea fusese îngropată în crângul de aluni din Avalon. Femeia care plecase fără nicio lacrimă de lângă mormântul minuscul fusese o cu totul altă persoană, străduindu-se să se înalțe cu semeție peste orice emoție umană. Blândă, desigur; mulțumită, chiar fericită, uneori; dar în niciun caz aceeași femeie. Își iubise fiii, dar din momentul în care îi născuse, se resemnase la gândul că îi va da unei mame adoptive.

Își îngăduise să o iubească puțin și pe Raven, însă erau clipe când Viviane simțea în străfundul inimii că fiica ei moartă îi fusese trimisă înapoi de Zeiță sub forma copilei lui Igraine.

Acum plânge, și mă simt ca și cum fiecă lacrimă îmi pârjolește inima. Zeiță, tu mi-ai dat copila asta ca să o iubesc și, cu toate acestea, eu trebuie să o supun unui asemenea chin... Toată omenirea suferă, până și mama-pământ plânge de chinurile la care o supun fiii ei. Prin suferința noastră, Mamă Ceridwen, venim tot mai aproape de tine... Viviane a dus repede mâna la ochi, clătinând din cap, astfel că singura lacrimă ce-i răsărise în ochi a dispărut fără urmă. Și ea a jurat să fie ceea ce trebuie să fie; suferința ei nici nu a început încă.

Morgaine a tresărit și s-a răsucit pe o parte, iar Viviane, brusc temătoare că Morgaine s-ar putea trezi și că va fi silită să se confrunte din nou cu acuzația din acei ochi, s-a furișat imediat din încăperea și, tăcută, s-a întors în sălașul ei.

S-a întins în pat și a încercat să adoarmă, dar nu a închis ochii. La un moment dat, spre dimineață, a văzut o umbră trecând prin perete, iar în semiobscuritate a distins un chip; era Moartea, care o aștepta sub forma unei femei în zdrențe și crâmpie de umbră.

Mamă, ai venit după mine?

Încă nu, fata mea și celălalt sine al meu, stau aici pentru ca tu să nu uiți că te aștept, așa cum aștept pe orice alt muritor...

Viviane a clipit și, când a deschis din nou ochii, colțul încăperii era pustiu și întunecat. *Sigur, nu e nevoie să mi se aducă aminte că mă așteaptă...*

A rămas întinsă, așteptând așa cum fusese deprinsă, până

când lumina zorilor s-a strecurat în cameră. Chiar și după aceea a rămas în așteptare până s-a îmbrăcat, deși nu avea să încheie postul de lună întunecată decât atunci când luna în creștere urma să se vadă pe cerul serii, adică în acea noapte. Apoi a chemat-o pe preteasa însoțitoare și i-a spus:

— Adu-o pe Morgaine la mine.

Când Morgaine a ajuns în fața ei, Viviane a observat că se îmbrăcase în straiile de preteasă de cel mai înalt rang, cu părul înălțat și împletit, având cuțitul mic, de forma unei seceri, atârnat de un șnur negru. Viviane a încercat un surâs slab, iar după ce s-au salutat și Morgaine s-a așezat alături de ea, a zis:

— Luna s-a întunecat deja de două ori; spune-mi, Morgaine, Cel Încornorat din crâng ți-a grăbit pântecul?

Morgaine s-a uitat o clipă la Viviane, având o privire de animal mic, speriat, prins într-un laț. Apoi tânăra femeie a spus, mândră și sfidătoare:

— Tu însăți mi-ai spus că-mi pot folosi judecata; l-am lepădat.

— Nu ai făcut-o, a spus Viviane, vorbind cu calm și detașare. De ce mă minți? Eu spun că nu ai făcut-o.

— Dar o voi face!

Viviane a simțit forță în Morgaine; o clipă cât aceasta s-a ridicat grăbită de pe bancă, Viviane a avut impresia că Morgaine devenise brusc înaltă și impunătoare. Însă acela era un șiretlic de preteasă și Viviane nu s-a lăsat înșelată.

M-a dibuit deja, nu o mai pot speria. Cu toate acestea, Viviane, a zis, apelând la toată autoritatea ei dintotdeauna:

— Nu o vei face. Sângele regesc de Avalon nu se leapădă.

Brusc, Morgaine s-a prăbușit la pământ și, o clipă, Viviane s-a temut că fata va izbucni în plâns.

— Viviane, de ce mi-ai făcut asta? De ce m-ai folosit astfel? Am crezut că mă iubești!

Avea chipul chinuit de durere, dar nu a început să plângă.

— Zeița știe, copilă, eu te iubesc așa cum n-am iubit nicio ființă umană de pe pământ, a zis Viviane cu convingere, deși s-a simțit împunsă de chinuri lăuntrice. Când te-am adus aici ți-am spus: va veni o vreme când mă vei urî la fel de mult pe cât mă iubeai atunci. Eu sunt Doamna de Avalon; nu dau explicații pentru ceea ce fac. Fac ceea ce trebuie, nici mai mult, nici mai puțin, și la fel vei proceda și tu când va sosi momentul.

— Acea zi nu va sosi niciodată! a strigat Morgaine, pentru că,

aici și acum, îți spun că m-ai pus să joc la fel ca o păpușă! Nu mai vreau, nu!

Viviane și-a păstrat calmul în glas, vocea preotesei instruite, care rămâne netulburată chiar dacă se prăbușește cerul asupra ei.

— Ai grijă cum mă blestemi, Morgaine; cuvintele azvârlite la mânie au prostul obicei de a se întoarce atunci când le dorești cel mai puțin.

— Să te blestem... nici nu m-am gândit la asta, s-a grăbit Morgaine să spună. Dar nu mă voi mai lăsa să-ți fiu jucărie. Cât privește copilul pentru care ai mișcat cerul și pământul ca să-l aduci pe lume, nu-l voi naște în Avalon pentru ca tu să te bucuri la gândul faptei tale.

— Morgaine... a spus Viviane, întinzând o mână spre tână femeie, însă aceasta s-a ferit, făcând un pas înapoi.

În liniștea care s-a lăsat Morgaine a spus:

— Fie ca Zeița să se poarte cu tine așa cum ai făcut tu cu mine, Doamnă.

Fără alt cuvânt, s-a întors și a ieșit din încăpere, nemaiașteptând aprobarea pentru a pleca. Viviane a rămas ca înghețată, de parcă vorbele de despărțire ale tinerei femei fuseseră cu adevărat un blestem.

Când a reușit să gândească din nou limpede, a chemat pe una dintre preotese; se făcuse deja târziu, iar luna, doar o suviță, era vizibilă, subțire și tivită cu argint.

— Spune-i rudei mele de sânge doamna Morgaine să vină la mine; nu i-am îngăduit să plece.

Preoteasa a plecat, dar a întârziat multă vreme; se întunecase, iar Viviane chemase altă însoțitoare să îi aducă mâncare pentru a încheia lungul post, când prima a revenit.

— Doamnă, a spus ea înclinându-se, dar având chipul alb.

Viviane a simțit un nod în gât și, fără să înțeleagă motivul, și-a adus aminte cum, demult, o preoteasă cuprinsă de o adâncă disperare, după nașterea unui copil pe care nu și-l dorise, se spânzurase cu centura de unul dintre stejarii din bătrânul crâng. *Morgaine! De aceea să fi venit Moartea să mă avertizeze? Își va pune capăt zilelor?*

— Te rog să o aduci pe doamna Morgaine la mine, a spus ea simțindu-și buzele uscate.

— Doamnă, nu pot.

Cu o expresie fioroasă, Viviane s-a ridicat de pe bancă; tânăra preoteasă s-a tras înapoi atât de repede că s-a împiedicat de poalele rochiei și a fost cât pe ce să cadă pe spate.

— Ce s-a întâmplat cu doamna Morgaine?

— Doamnă... a spus tânăra femeie cu glas tremurat, nu era în camera ei și am întrebat de ea pretutindeni. Am găsit... am găsit astea în camera ei, a adăugat ea și a întins vălul și tunică din piele de căprioară, semiluna din argint și micuțul cuțit ca o seceră, care îi fuseseră date lui Morgaine la inițiere. Și mi s-a spus pe mal că a chemat luntrea și a plecat pe uscat. Toată lumea a crezut că a plecat la porunca ta.

Viviane a inspirat adânc, a întins mâna și a luat micul pumnal și semiluna de la preoteasă. S-a uitat la mâncarea de pe masă și a simțit că o cuprinde o slăbiciune cumplită; s-a așezat și a înghițit grăbită câteva bucăți de pâine și a băut o cupă de apă din Fântâna Sfântă. Apoi a spus:

— Nu e vina ta, și iartă-mă că ți-am vorbit cu asprime.

S-a ridicat, rămânând cu palma peste cuțitașul lui Morgaine și, pentru prima oară în viață, când a privit în jos la mână, a văzut pulsația venei și și-a dat seama cât de ușor i-ar fi fost să treacă lama cuțitului peste ea ca să urmărească viața izbucnind de acolo. *Înseamnă că Moartea a venit după mine, nu după Morgaine. Dacă vrea sânge, atunci să-l primească pe al meu.* Însă Morgaine își lăsase cuțitul; nu avea să se spânzure ori să-și taie venele. Fără îndoială că plecase la mama ei, să caute alinare și sfat. Într-o bună zi avea să se întoarcă, iar dacă nu, totul se afla în mâinile Zeiței.

După ce a rămas singură, a ieșit din casă și, în lumina palidă și tremurătoare a lunii nou-născute, a urcat poteca până la oglindă.

Arthur e încoronat și a ajuns rege, a gândit ea; tot ce am plănuit în ultimii douăzeci de ani s-a împlinit. Și cu toate acestea, iată-mă singură și nemângâiată. Fie așa cum voiește Zeița în ce mă privește, dar vreau să mai văd o dată chipul fiicei mele, singura mea fiică, înainte de a muri; vreau să aflu că îi va fi bine. *Mamă, în numele tău.*

Însă luciul oglinzii i-a arătat doar tăcere și umbre, iar dincolo de toate acestea, o spadă în mâinile fiului ei, Balan.

Micuții vâslași întunecați nu s-au uitat atent la mine; erau obișnuiți cu venirile și plecările Viviane în orice straie voia, iar preotesele se puteau îmbrăca după voia lor. Niciunul dintre ei nu a îndrăznit să-mi vorbească, iar eu mi-am ținut capul întors către lumea din exterior.

Aș fi putut să mă furiez din Avalon pe poteca ascunsă, în felul acesta, luând luntrea, Viviane avea să afle că plecasem... dar până și în sinea mea mă temeam să recunosc spaima care m-a împiedicat să o apuc pe poteca ascunsă, că pașii mă vor duce nu spre uscat, ci spre tărâmul necunoscut unde creșteau flori ciudate și copaci neatinși de om, iar soarele nu strălucea nicicând, iar ochii disprețuitori ai femeii-spiriduș vedeau limpede în sufletul meu. Încă aveam ierburile la mine, legate într-o pungă la cingătoare, dar în vreme ce barca aluneca, mânată de vâslele tăcute, spre cețurile lacului, am desfăcut șnurul și am lăsat punga să cadă în apă. Mi s-a părut că ceva a licărit sub luciul apei lacului, ca o umbră... o strălucire ca de aur, poate giuvaieruri; eu am privit însă în altă parte, știind că vâslașii așteptau să ridic cețurile.

Avalonul se afla în urma mea, abandonat; Insula se vedea frumos în soarele ce răsărea, dar eu nu m-am întors să arunc o ultimă privire spre Tor sau spre cercul de pietre.

Nu voiam să mai fiu o jucărie în mâinile Viviane, dându-i un fiu pentru cine știe ce scop secret al Doamnei Lacului. Într-un anume fel, nu aveam nicio îndoială că voi avea un fiu. Dacă aș fi crezut că voi aduce pe lume o fiică, aș fi rămas la Avalon, dându-i Zeiței fiica pe care o datoram altarului. În toți anii ce au trecut de atunci, nu am încetat să regret niciodată că Zeița mi-a trimis un fiu, în loc de o fiică pentru a sluji în templu și în crâng.

Și astfel am rostit cuvintele magice pentru ultima oară, așa am crezut atunci, iar cețurile s-au tras în lături, iar noi am ajuns la malul lacului. Mă simțeam de parcă m-aș fi trezit dintr-un vis. Când am privit pentru prima oară Avalonul, am întrebat: „E adevărat?” și mi-am adus aminte ce mi-a răspuns Viviane: „E mai adevărat decât orice alt loc.” Însă nu mai era așa. M-am uitat la trestile jalnice și am gândit: „Doar asta e adevărat, și anii din Avalon nu sunt mai reali decât un vis care se va stinge și va dispărea când mă voi trezi.”

Începuse să plouă; picăturile reci cădeau nepăsătoare pe apa lacului. Mi-am pus mantia grea peste cap și am pășit pe pământul real, uitându-mă o clipă la luntrea ce se topea în cețuri, după care m-am întors hotărâtă cu spatele.

Am știut de la început încotro o voi apuca. Nu spre Cornwall, deși sufletul meu tânjea după ținutul copilăriei mele, după brațele lungi de piatră ce se întindeau spre marea întunecată, văile adânci și umbrite dintre stâncile de ardezie, linia țărmului de la Tintagel, iubită și de mult uitată. Igraine m-ar fi primit bucuroasă acolo. Însă ea se mulțumise cu zidurile mănăstirii și mi s-a părut că era bine că avea să stea netulburată acolo. Nu m-am gândit să mă duc nici la Arthur, cu toate că el s-ar fi milostivit de mine și mi-ar fi oferit adăpost.

Zeița făcuse ce voise cu noi. Am simțit ceva din regretul împărtășit pentru ceea ce se petrecuse în acea dimineață - ce făcusem ca Zeiță și Zeu fusese poruncit prin ritual, însă ce s-a petrecut la răsăritul soarelui fusese pentru noi doi. Însă și asta fusese voința Zeiței. Doar oamenii fac deosebiri între sânge și înrudire; animalele nu cunosc nimic din toate astea și, la urma urmelor, bărbatul și femeia țin de lumea animalelor. Însă, din bunătate pentru Arthur, care a fost crescut în credința creștină, el nu trebuie să afle niciodată că a zămislit un fiu prin ceea ce el ar numi păcat cumplit.

Eu una nu am fost crescută să ajung preoteasă. Copilul ce crește acum în pântecul meu - am hotărât nestrămutat asta - nu a fost făcut de un muritor. Mi-a fost trimis de Regele Cerb, de Cel Încornorat, așa cum se cuvenea unei prințese jurate.

De aceea mi-am îndrumat pașii spre miazănoapte, fără să mă tem de călătoria lungă peste ținuturi mlăștinoase și sterpe care mă vor duce până la urmă în regatul Orkney, la ruda mea de sânge Morgause.

Cartea a doua
Marea regină

1

În ținutul îndepărtat de la miazănoapte peste care domnea Lot, zăpada se depusese în strat gros pe pământurile mlăștinoase, iar ceața crea impresia de crepuscul chiar și la miezul zilei. În puținele zile în care soarele strălucea, oamenii

puteau ieși la vânătoare, însă femeile rămâneau prizoniere în castel. Răsucind fusul fără niciun chef, Morgause – care detesta să toarcă mai mult decât orice, însă în încăpere era prea întuneric pentru a face treburi mai de finețe – a simțit un curent înghețat venind dinspre ușă și a ridicat capul.

— E prea frig să ții ușa deschisă, Morgaine, și te-ai plâns toată dimineața că ești rebegită; acum vrei să ne transformi pe toate în statui de gheață?

— Nu m-am văicărit, a spus Morgaine. Am scos eu vreo vorbă? Aerul din încăperea asta duhnește ca o privată, iar fumul pute cumplit. Vreau să respir, nimic altceva! A închis ușa și, frecându-și mâinile și tremurând, s-a întors lângă foc. Nu mi-a mai fost cald de la solstițiul de vară.

— Nu mă îndoiesc deloc de asta, i-a răspuns Morgause. Micuțul tău oaspete îți fură toată căldura din oase – el stă bine la căldură, iar mama lui dărdăie. Așa se întâmplă întotdeauna.

— Bine măcar că a trecut solstițiul de iarnă și se luminează mai devreme, zăbovind mai mult seara, a spus una din femeile lui Morgause. Și probabil că peste două săptămâni vei avea și copilul alături.

Morgaine nu a răspuns, ci a rămas tăcută și tremurând lângă foc, frecându-și mâinile de parcă ar fi durut-o. Morgause socotea că fata arăta ca propria ei fantomă, cu trăsături ascuțite și atingând o subțirime mortală, cu mâinile atât de osoase, încât contrastau cu pântecul uriaș creat de sarcină. Sub ochi avea cearcăne mari, iar pleoapele erau roșii ca și cum ar fi fost iritate de sărătura lacrimilor vărsate îndelung; însă în lunile de când Morgaine stătea în casa ei, Morgause nu o văzuse vărsând nicio lacrimă.

Aș mângâia-o, dar cum să fac asta, dacă ea nu plânge?

Morgaine purta o rochie veche de-a lui Morgause, decolorată și roasă, albastru închis, grotesc de lungă. Arăta ridicol cu ea, aproape ca o femeie de pe drumuri, și Morgause se arătase exasperată de faptul că ruda ei nu se deranjase câtuși de puțin să pună mâna pe ac și ață ca să o mai cârpească și scurteze cât de cât. Avea și gleznele umflate, astfel că pielea și carnea dădeau peste marginea încălțărilor; asta era din cauză că mâncase doar pește sărat și prea puține legume în acea perioadă a anului. Aveau cu toții nevoie de hrană proaspătă, care nu era ușor de găsit în acel anotimp. Dar poate că bărbații

vor avea noroc la vânătoare, iar ea reușea să o convingă pe Morgaine să mănânce niște carne proaspătă; după patru nașteri, Morgause știa ce înseamnă starea de epuizare și foamea din ultimele luni de sarcină. O dată, își aducea ea aminte, pe vremea când era gravidă cu Gawaine, se dusese în lăptărie și măncase niște lut ce se folosea pentru zugrăvit. O moașă bătrână îi spusese că o femeie gravidă nu se poate abține să nu mănânce asemenea lucruri stranii, pentru că micuțul din pânțece este flămând și trebuie hrănit cu ceea ce vrea el. Poate că mâine vor găsi ierburi verzi pe lângă pârau – după așa ceva tânjea orice femeie grea, îndeosebi la sfârșitul iernii.

Părul negru și frumos al lui Morgaine era încâlcit, împletit într-o coadă lălăie – arăta de parcă nu și l-ar fi pieptănat ori împletit de săptămâni întregi. S-a întors de lângă foc, a luat un pieptene ce se păstra pe o policioară de deasupra, a tras mai aproape unul din micii câini de companie și s-a apucat să-l perie. *Mai bine te-ai pieptăna tu*, a gândit Morgause, însă și-a ținut gura; Morgaine se purtase atât de capricios în ultimele zile încât nu se mai putea discuta defel cu ea. Era destul de lesne de înțeles, fiindcă se apropia sorocul, a gândit ea, urmărind mâinile osoase ale femeii mai tinere cum trece pieptenele prin părul împâslit al câinelui; acesta scheuna și icnea, iar Morgaine îl liniștea cu o voce mai dulce decât aceea cu care se adresase vreunei ființe umane în ultima vreme.

— Nu mai e mult, Morgaine, a spus Morgause cu blândețe. Pe la întâmpinarea Domnului sigur o să naști.

— Oricum nu e îndeajuns de devreme pentru mine, a spus Morgaine, după care i-a tras o palmă ușoară câinelui și l-a așezat pe podea. Gata, acum arăți și tu mai bine printre doamne, cățeluș... Ce frumos ești cu părul netezit.

— O să întețesc focul, a spus una dintre femei, pe nume Beth, lăsându-și deoparte fusul și aruncând caierul într-un coș cu lână netoarsă. Trebuie să se întoarcă și bărbații, pentru că s-a întunecat deja. S-a aplecat spre foc, a călcat pe un lemn și s-a împiedicat, fiind cât pe ce să cadă peste vatră. Gareth, ticălos mic, de ce nu cureți resturile de pe jos? A azvârlit lemnul în foc, iar Gareth, care se jucase până atunci cu bețe și lemne, vorbindu-le în șoaptă, a început să urle de nemulțumire – bețele și lemnele acelea erau armatele lui!

— Hai, Gareth, s-a făcut noapte și armatele tale trebuie să se tragă în corturi, a spus Morgause cu glas vioi. Strâmbându-se, băiețelul a împins bețele într-un colț, însă a păstrat unul sau două, pe care le-a vârat cu grijă într-un buzunar al tunicii – acelea erau ceva mai groase decât restul, iar Morgaine, cu câțva timp în urmă, i le cioplise ca să aducă a oameni cu coifuri și armuri, și le vopsise cu zeamă de fructe sângerie ca să sugereze tunicile.

— Morgaine, îmi mai faci un cavaler roman?

— Nu acum, Gareth, i-a răspuns ea. Mă dor mâinile de frig. Poate mâine.

El s-a apropiat, s-a încruntat și a rămas lângă genunchii ei, după care a întrebat:

— Când o să fiu destul de mare ca să plec la vânătoare cu tata și Agravaine?

— Cred că peste câțiva ani, a spus Morgaine zâmbind. Nu înainte de a fi destul de înalt ca să nu te pierzi prin troiene!

— Dar sunt mare! a protestat el, întinzându-se să pară mai înalt. Uite, Morgaine, când tu stai jos, sunt mai înalt decât tine! Nemulțumit, a lovit scaunul cu piciorul. Aici în casă nu am ce să fac!

— Atunci, a spus Morgaine, te învăț să torci, și n-o să mai stai degeaba. A ridicat furca lăsată pe jos de Beth și i-a întins-o copilului, însă el s-a strâmbat și a făcut un pas înapoi.

— Eu o să fiu cavaler! Cavalerii nu trebuie să toarcă!

— Mare păcat, a spus Beth cu amărăciune. Dacă ar ști de câtă muncă este nevoie ca să se facă mantiile și tunicile, nu ar mai rupe atât de multe!

— Cu toate astea, a existat un cavaler care torcea, așa spune povestea, a zis Morgaine, întinzând brațele către băiețel. Vino aici. Ba nu, stai pe bancă, Gareth, ești prea greu ca să te mai pot ține în poală ca pe un sugar. Pe vremuri, înainte de venirea romanilor, era un cavaler pe nume Ahile, care fusese blestemat; o vrăjitoare i-a spus mamei lui că va muri în bătlăie, de aceea l-a îmbrăcat în straie femeiești și l-a ascuns printre femei, unde a învățat să toarcă și să țeară și să facă toate lucrurile pe care trebuie să le știe o fecioară.

— Și a murit în bătlăie?

— Da, așa s-a întâmplat, pentru că atunci când cetatea Troiei stătea sub asediu, au fost chemați toți cavalerii și războinicii ca

să o cucerească, iar Ahile s-a dus cu ceilalți, și s-a dovedit cel mai bun dintre cavaleri. Se spune că a fost pus să aleagă: putea trăi nevătămat până la adânci bătrânețe, ca să moară bătrân în patul lui și să fie curând uitat, ori putea trăi puțin, murind tânăr dar în mare glorie, iar el a ales gloria; așa spun bărbații povestea lui în epoei. El a luptat contra unui cavaler din Troia, pe nume Hector – adică Ectorius, în limba noastră...

— Era același Ectorius care l-a crescut pe regele nostru Arthur? a întrebat băiețelul cu ochi mari de mirare.

— Sigur că nu, pentru că asta s-a întâmplat acum câteva sute de ani, dar poate că a fost vreunul dintre strămoșii lui.

— Când o să ajung la curte și o să devin unul dintre companionii lui Arthur, a spus Gareth, cu ochi rotunzi și mari câniște farfurioare, o să fiu cel mai bun luptător și o să câștig toate premiile la jocuri de luptă. Și ce s-a întâmplat cu Ahile?

— Nu mai țin minte – asta a fost demult, la curtea lui Uther am auzit povestea, a spus Morgaine, apăsându-și palmele pe șale, ca și cum ar fi avut dureri.

— Morgaine, povestește-mi despre cavalerii lui Arthur. Chiar l-ai cunoscut pe Lancelot? Eu l-am văzut în ziua aceea, la încoronarea regelui – a ucis balauri? Spune-mi, Morgaine...

— Gareth, n-o mai necăji, că nu se simte bine, i-a zis Morgause. Du-te fuga la bucătărie și vezi dacă nu poți găsi acolo niște turte de ovăz.

Copilul s-a bosumflat, dar s-a dus, scoțându-și un cavaler sculpat din tunică și vorbindu-i în șoaptă:

— Așa, Sir Lancelot, o să mergem și o să ucidem toți balaurii din lac...

— Copilului ăsta nu-i e mintea decât la război și bătălii, a spus Morgause, scoasă din răbdări, și la viteazul lui Lancelot, ca și cum n-ar fi de ajuns că îl am pe Gawaine plecat cu Arthur la luptă! Sper că o să fie pace în țara asta când Gareth o să crească mare!

— Pace va fi, a spus Morgaine cu un aer absent, dar nu va mai avea importanță, pentru că el va muri de mâna prietenilor lui cei mai dragi...

— Poftim? a exclamat Morgause cu ochii cășcați, însă Morgaine rămăsese cu privirea în gol; Morgause a clătinat-o ușor și a întrebat-o: Morgaine, ți-e rău?

Ea a clipit și a scuturat din cap.

— Iartă-mă... ce spuneai?

— Ce spuneam eu?! mai bine-mi zici ce voiai *tu* să spui! s-a răstit Morgause, însă văzând expresia mâhnită din ochii lui Morgaine, a simțit un fior. A mângâiat-o pe mână, alungând din minte cuvintele cumplite ca fiind rodul delirului. Cred că ai visat cu ochii deschiși. Și-a dat apoi seama că nu voia să creadă că Morgaine avusese o viziune. Morgaine, trebuie să te îngrijești mai mult, abia de mănânci, nici nu dormi...

— Mâncarea îmi face greață. Dacă ar fi vară, aș putea mânca niște fructe... noaptea trecută am visat că mâncam din merele de la Avalon...

Glasul i-a tremurat și a plecat capul, astfel ca Morgause să nu vadă lacrimile ce-i stăteau agățate de gene; însă a strâns din pumni și a ocolit plânsul.

— Cu toate ne-am săturat de pește sărat și șuncă afumată, a zis Morgause, dar dacă Lot a avut noroc la vânătoare, va trebui să mănânci niște carne proaspătă.

Morgause s-a gândit că Morgaine fusese învățată la Avalon să-și ignore foamea, setea și oboseala; acum, când era gravidă, când de fapt ar fi trebuit să mai renunțe la traiul auster, se mândrea să îndure totul fără să crâcnească.

— Morgaine, ai fost instruită ca preoteasă, învățată cu posturile, dar copilul tău nu poate răbda de foame și sete, iar tu ești mult prea slabă...

— Nu mă lua în batjocură! a spus Morgaine furioasă, făcând un semn la pântecul ei enorm.

— Dar mâinile îți sunt numai os, a insistat Morgause. Nu trebuie să te înfometezi în felul ăsta, ai un copil și trebuie să te gândești la el!

— O să mă gândesc la binele lui când și el se va gândi la al meu! a zis Morgaine, ridicându-se precipitată, dar Morgause a luat-o de mâini și a silit-o să se așeze din nou.

— Draga mea copilă, îmi dau seama prin ce treci, doar am purtat în pântec patru copii, ori ai uitat? Ultimele zile sunt mai cumplite decât toate lunile la un loc!

— Îmi pare rău că n-am avut minte să scap de el cât se putea! Morgause a deschis gura să-i dea un răspuns usturător, apoi a oftat și a zis:

— E prea târziu ca să mai vorbești despre ce trebuia sau nu să faci; încă zece zile și totul se va sfârși.

A luat propriul pieptene dintr-un buzunar al tunicii și s-a apucat să îi descâlcească părul încurcat.

— Fie... a zis Morgaine fără să-și găsească liniștea și ferindu-și capul de pieptene. O s-o fac chiar eu mâine. Am fost prea obosită ca să-mi fie mintea și la asta. Dar dacă ți se face rău văzându-mă răvășită în așa hal... ei bine, dă-mi pieptenele!

— Stai cuminte, *lennavan*³, a spus Morgause. Nu mai ții minte? Când erai mică la Tintagel, strigai că vrei să te pieptăn eu, pentru că doica ta – cum o chema?... A, mi-am amintit: Gwennis... Ea te trăgea de păr, iar tu spuneai: „Las-o pe mătușa Morgause să mă pieptene.” A trecut pieptenele prin părul încâlcit, netezindu-l șuviță cu șuviță, apoi a mângâiat-o iubitor pe cap. Ai un păr minunat.

— Negru și aspru ca o coamă de ponei iarna!

— Ba nu, subțire ca lâna unei oi negre și strălucește ca mătasea, a spus Morgause, încă mângâind șuvițele întunecate. Nu te mai mișca, o să ți-l împletesc. Mereu mi-am dorit o fetiță, ca să o îmbrac frumos și să-i împletesc părul așa... Dar Zeița mi-a trimis doar fii, așa că tu trebuie să fii micuța mea fiică atunci când ai nevoie de mine... I-a tras capul la pieptul ei, iar Morgaine a rămas așa, tremurând din cauza lacrimilor pe care nu le putea vărsa. Așa, așa, micuța mea, nu plânge, nu mai e mult... gata, gata... nu te-ai îngrijit cum se cuvine, ai nevoie de grija unei mame, fetița mea...

— E atât... e atât de întuneric aici... mi-e dor de soare...

— Vara avem soare mai mult decât ne trebuie, lumina adastă până aproape de miezul nopții, a spus Morgause, și de aceea avem atât de puțină lumină iarna. Morgaine a continuat să se cutremure de suspine pe care nu și le putea reține, de aceea Morgause a ținut-o strâns la piept și a legănat-o. Gata, gata, *lennavan*, știu cum te simți... Pe Gawaine l-am născut în cea mai întunecată iarnă pe care mi-o amintesc. Cerul era negru și furtunos ca acum, iar eu aveam doar șaisprezece ani și mă temeam, știam prea puține despre cum se nasc copiii. Îmi doream să fi rămas preoteasă la Avalon sau la curtea lui Uther, oriunde, numai aici nu. Lot era la război, îmi uram trupul umflat, îmi era tot timpul greață și mă durea spatele, și stăteam singură, printre femei străine. Nici nu-ți vine să crezi, toată iarna aceea mi-am ținut păpușa veche în pat fără să știe nimeni, și o

³ Lennavan – *copilă* în limba gaelică (n. tr.).

țineam în brațe și plângeam până când adormeam. Așa de nepricepută eram! Măcar tu, Morgaine, ești o femeie în toată firea.

— Știu că sunt prea în vârstă ca să mă port ca un copil, a spus Morgaine, și cu toate acestea s-a agățat de Morgause, în vreme ce aceasta a continuat să o liniștească și să-i mângâie părul.

— Iar acum copilul pe care l-am născut înainte să fiu femeie în toată firea e plecat să lupte împotriva saxonilor, a zis ea, iar tu, cea pe care am ținut-o în brațe ca pe o păpușă, o să ai și tu un copil al tău. A, da, uitasem să-ți dau o veste; Margen, soția bucătarului, a născut – cred că de aceea budinca era așa plină de tărâte azi dimineață – așa că vei avea o doică pentru copilul tău. Cu toate că, imediat ce o să-l vezi, vei voi să-l alăptezi la sân.

Morgaine a făcut un gest de repulsie, iar Morgaine a surâs.

— Așa mă simțeam și eu înainte de a-l naște pe fiecare fiu al meu, dar când mă uitam la fețele lor, nu-mi venea să-i mai las din brațe. A observat că Morgaine a tresărit de neplăcere. Ce-ai pățit, Morgaine?

— Mă doare spatele; am stat prea mult jos, atâta tot, a zis Morgaine ridicându-se să scape de insistențele lui Morgause și a început să umble prin încăpere ținându-se de șale.

Morgause a privit-o cu un aer gânditor; da, în ultimele zile, pântecul umflat al fetei mai coborâse, probabil că nu mai avea mult până la soroc. Va trebui să aducă paie proaspete în camera femeilor și să vorbească cu moașele, să fie în preajmă când va sosi momentul.

Oamenii lui Lot găsiseră o căprioară pe dealuri; o dată jupuită și curățată, mirosul de friptură umpluse tot castelul, și nici măcar Morgaine nu a refuzat o felie de ficat crud, din care sângele încă picura – conform obiceiului, acea delicată era păstrată pentru femei care așteptau copii.

Morgause a văzut-o cum se strâmbă de repulsie, așa cum făcuse și ea când i se dăduseră asemenea lucruri, iar Morgaine, la fel ca și Morgause pe vremea ei, a supt bucata de carne cu un aer avid, fiindcă trupul ei cerea hrană, chiar dacă mintea se revolta la o asemenea idee. Mai târziu, când carnea a fost gătită și oamenii lui Lot au tăiat-o bucăți și au servit-o, ea a făcut un gest de refuz. Morgause a luat o felie și i-a așezat-o pe talger.

— Mănâncă, i-a poruncit ea. Nu, Morgaine, trebuie să mă

ascuți, nu ai voie să mori de foame și să-ți flămânzești și copilul.

— Nu pot, a spus Morgaine fără vlagă. Are să-mi fie rău - pune-o deoparte și voi încerca să o mănânc mai târziu.

— Ce s-a întâmplat?

Morgaine a lăsat capul în jos și a rostit cu glas slab:

— Nu pot mânca... E carne de căprioară... am mâncat și la Beltane când... iar acum până și mirosul mă îngrețosează...

Iar acest copil a fost zămislit la focurile rituale de Beltane. Ce s-o fi întâmplat atunci de a tulburat-o atât de mult? Amintirea aceea ar trebui să fie plăcută, a gândit Morgause, zâmbind de libertatea îngăduită cu acel prilej. S-a întrebat dacă fata nimerise în mâinile unui bărbat din cale afară de brutal și suferise ceva asemănător violului - doar asta ar explica furia și deznădejdea ei în fața sarcinii pe care o ducea. Cu toate astea, ce e făcut nu se mai poate desface, iar Morgaine era suficient de matură ca să știe că nu toți bărbații sunt brute, chiar dacă avusese parte de unul care nu se arătase nici blând, nici priceput la femei.

Morgause a luat o felie de turtă din ovăz și a îmbibat-o în sosul de carne din talger.

— Atunci, mănâncă măcar asta - aici este tăria cărnii, a zis ea, și ți-am pregătit niște ceai de măceșe; acela este acrișor și-ți va plăcea gustul lui. Vai, ce mai tânjeam după lucruri acre atunci când eram gravidă...

Cu supușenie, Morgaine a mâncat și lui Morgause i s-a părut că fața ei a mai căpătat puțină culoare. S-a strâmbat când a simțit acreala băuturii, dar, însetată, a băut totul.

— Nu-mi place, a spus ea, dar, ciudat lucru, mi-e greu să mă opresc din băut.

— Copilul tău tânjește după așa ceva, a spus Morgause pe un ton serios. Copiii din pânțece știu ce le face bine și ne-o cer nouă.

Lot, care stătea liniștit între doi dintre vânători, a zâmbit amabil către cumnata lui.

— Era un animal bătrân și costeliv, dar bun ca să facem o masă ca asta la sfârșit de iarnă, a spus el, și mă bucur că nu am ucis o căprioară gravidă. Am văzut vreo două sau trei din astea, dar le-am spus oamenilor mei să le dea pace, ba chiar am chemat și câinii înapoi - vreau ca ele să fete iezii liniștite, fiindcă

mi-am dat seama că nu mai aveau mult până la fătare. A căscat, apoi l-a ridicat pe micuțul Gareth, a cărui față era unsuroasă de grăsimea cărnii. Fiule, curând o să fii destul de mare ca să mergi cu noi la vânătoare, a zis el. Tu și, desigur, micul Duce de Cornwall.

— Dar cine e Ducele de Cornwall, tată?

— Ei, copilul pe care îl poartă acum Morgaine, i-a răspuns Lot zâmbind, iar Gareth a privit lung la Morgaine.

— Nu văd niciun copilăș. Unde ți-e bebelușul, Morgaine?

Morgaine a râs stânjenită.

— Luna viitoare pe vremea asta o să ți-l arăt.

— O să ți-l aducă fecioara primăvară?

— Cam așa ceva, i-a răspuns Morgaine, zâmbind fără să vrea.

— Și cum poate un copilăș să fie și duce?

— Tatăl meu a fost Duce de Cornwall. Sunt singura copilă din acea căsătorie. Când a urcat pe tron, Arthur i-a înapoiat castelul Tintagel lui Igraine; el îmi va reveni mie și fiilor mei, dacă voi avea vreunul.

Privind spre tânăra femeie, Morgause a gândit: *Fiul ei e mai aproape de tron decât Gawaine al meu. Eu sunt soră cu Igraine, iar Viviane e doar soră vitregă, de aceea Gawaine e rudă mai apropiată decât Lancelot. Iar fiul lui Morgaine are să fie nepotul lui Arthur. Mă întreb dacă Morgaine s-a gândit la asta.*

— Sigur, Morgaine, fiul tău e Duce de Cornwall...

— Sau ducasă, a spus Morgaine, zâmbind din nou.

— Nu, îți spun eu sigur, după cum ai burta, joasă și lată, că va fi băiat, a zis Morgause. Am avut patru și mi-am urmărit femeile când au fost grele... A aruncat o privire răutăcioasă către Lot și a continuat: Soțul meu ia în serios acea scriere veche în care se spune că un rege trebuie să fie părintele poporului său!

Pe un ton degajat și firesc, Lot a grăit:

— Cred că este bine ca fiii mei buni, născuți de regină, să aibă mulți frați vitregi; săracă ți-e viața fără un frate, așa se spune, iar eu am mulți fii... Hai, cumnată, ce-ar fi să-ți iei harpa și să ne cânti ceva?

Morgaine a împins deoparte talgerul pe care mai rămăsese o bucată de turtă de ovăz îmbibată în sos.

— Am mâncat prea mult ca să mai pot cânta, a zis ea încruntându-se, și a reînceput să umble de colo-colo prin sala mare, iar Morgause a văzut că își ținea palmele apăsate pe șale.

Gareth s-a dus și a tras-o de fustă.

— Cântă pentru mine, atunci. Cântecul acela despre balaur, Morgaine.

— E prea lung pentru seara asta – ar trebui să te duci la culcare, a spus ea, însă a mers până în colțul sălii și a ridicat harpa ei mică de acolo, apoi s-a așezat pe o bancă.

A scos câteva acorduri la întâmplare, s-a aplecat să acordeze o strună, după care a început să cante un cântec de pahar mai deșănțat, obișnuit printre soldați. La fel ca oamenii săi, Lot s-a alăturat corului, iar glasurile lor groase și stridente au găsit ecou în grinzile afumate ale încăperii:

*Saxonii au venit la miez de noapte
Pe cei care dormeau i-au atacat
Femeile ucis-au, chiar pe toate
Și oile, pe rând, le-au violat.*

— Sigur n-ai învățat cântecul ăsta la Avalon, cumnată, a spus Lot rânjind, atunci când Morgaine s-a dus să-și pună harpa la locul ei.

— Mai cântă-ne ceva, a rugat-o Gareth, însă ea a clătinat din cap.

— Nu mai am suflare-n mine ca să cânt.

A lăsat harpa jos și a ridicat fusul, dar după un moment sau două l-a pus și pe acesta la loc și a reînceput să se plimbe prin sală.

— Ce te chinuiește, fata mea? a întrebat-o Lot. Ești agitată ca o ursoaică prinsă în cușcă!

— Mă doare spatele când stau jos, a zis ea, iar carnea pe care mătușa m-a silit să o mănânc mi-a dat o durere de burtă. Și-a dus mâinile la spate și s-a aplecat brusc, de parcă ar fi avut crampe; după care, brusc, a scos un țipăt de spaimă și Morgause, care o urmărea, a văzut cum rochia prea lungă s-a umezit până la genunchi.

— Vai, Morgaine, ai făcut pe tine, a exclamat Gareth. Ești prea mare ca să faci asta – pe mine m-ar plesni doica pentru așa ceva!

— Taci, Gareth! s-a răstit Morgause la el și s-a grăbit să se apropie de Morgaine, care rămăsese aplecată, cu fața roșie ca focul de uimire și rușine.

— Nu-i nimic, Morgaine, a spus ea, luând-o de braț. Te doare aici și aici? Trebuia să-mi dau seama. Ești în chinurile facerii, asta e, nu știai? (Dar de unde să știe biata fată? Era prima ei sarcină și nu se arătase curioasă să tragă cu urechea la bârfe muierști, așa că nu avea cum să priceapă semnele. Trebuie că avusese dureri mai toată ziua.) Duceți-o pe Ducesa de Cornwall în camera femeilor și chemați-le pe Megan și Branwen, i-a poruncit ea lui Beth. Și despletește-i părul; nu trebuie să aibă nimic înnodat sau legat la straie. Apoi, mângâind-o pe păr pe Morgaine, a adăugat: Trebuia să fi simțit și eu asta mai devreme, când ți-am împletit părul - o să cobor curând, Morgaine, și o să stau cu tine.

A urmărit-o ieșind, sprijinindu-se cu greu de brațul doicii. Apoi i-a spus lui Lot:

— Trebuie să stau lângă ea. E prima naștere și are să se sperie, sărmana fată.

— Nu-i nicio grabă, a zis Lot nepăsător. Dacă e primul ei copil, va fi în chinurile facerii toată noaptea și o să ai destul timp să o ții de mână. Apoi i-a surâs lui Morgause. Te cam grăbești să-l aduci pe lume pe rivalul lui Gawaine al nostru.

— Ce vrei să spui? a întrebat ea încet.

— Doar atât - că Arthur și Morgaine s-au născut din același pântec, iar fiul ei e mai aproape de tron decât al nostru.

— Arthur e tânăr, a zis Morgause cu răceală, și are timp destul să zămislească și doisprezece fii. De ce crezi că ar avea nevoie de un moștenitor?

Lot a ridicat din umeri.

— Soarta e schimbătoare. Arthur este apărat de un farmec în bătlăii - și nu am a mă îndoi că Doamna Lacului are ceva de a face cu asta, lua-o-ar naiba - iar Gawaine e mult prea fidel regelui său. Însă soarta își poate întoarce fața de la Arthur, iar de va sosi o asemenea zi, aș vrea să știu că Gawaine este cel mai aproape de tron. Gândește-te bine, Morgause; viața unui prunc este nesigură. Ai face bine să te rogi Zeiței tale ca micuțul Duce de Cornwall să nu apuce a respira a doua oară.

— Cum să-i fac așa ceva lui Morgaine? Mi-e ca o fiică!

Lot a mângâiat-o cu afecțiune sub bărbie, apoi a spus:

— Morgause, ești o mamă iubitoare, altfel nici nu te-aș vrea. Dar nu cred că Morgaine e prea dornică să țină un copil la sân. Am auzit că a dorit să-l lepede...

— Era bolnavă și ostenită, a spus Morgause cu furie. Crezi că eu nu vorbeam la fel când abia mă târâm cu burta până la gură? Orice femeie spune astfel de lucruri în ultimele luni de sarcină.

— Cu toate astea, dacă pruncul se naște fără suflare, nu cred că ar jeli prea mult. Și, cred eu, nici tu n-ai plânge prea tare.

Morgause și-a apărât ruda de sânge:

— Morgaine s-a purtat frumos cu Gareth al nostru, i-a făcut jocuri și jucării și i-a spus povești. Sunt convinsă că va fi o mamă la fel de bună și cu propriul ei copil.

— Dar nu este în interesul nostru ca Morgaine să-și considere fiul moștenitor al lui Arthur. Și-a îmbrățișat soția și a continuat: Uite, scumpo, tu și eu avem patru fii împreună, și sigur că atunci când vor crește se vor lua de gât unul cu altul – Lothian nu e un regat chiar atât de întins! Dar dacă Gawaine ar deveni Mare Rege, s-ar găsi destule regate pentru toți.

Ea a dat încet din cap. Lot nu-l iubea deloc pe Arthur, așa cum nu-l iubise nici pe Uther; însă nu-l crezuse chiar atât de nemilos.

— Îmi ceri să-i ucid copilul când apare?

— Este ruda noastră și oaspetele meu, a zis Lot, iar acest lucru este sacru. Nu m-am gândit la uciderea unei rude de sânge. Am spus doar că viața pruncilor nou-născuți atârână de un fir de păr dacă nu sunt îngrijiți cu multă aplecare, iar dacă lui Morgaine îi va fi greu să o facă, ar fi bine ca nimeni altcineva să nu-și găsească timp să-l îngrijească.

Morgause a strâns din dinți și s-a îndepărtat de Lot.

— Trebuie să mă duc la ea.

În urma ei, Lot a zâmbit și a spus:

— Să te gândești bine la ceea ce ți-am zis, nevastă.

În sala mică de jos se făcuse un foc pentru femei; pe vatră fierbea un ceaun cu terci, pentru că noaptea avea să fie lungă. Morgause uitase, așa cum li se întâmplă tuturor femeilor care au copii, de spaima de a naște, însă la vederea paielor proaspete și-a încheștat dinții și a simțit un fior pe șira spinării. Morgaine fusese schimbată într-o cămașă lungă și largă, iar părul ei, despletit, îi atârna liber pe spate; mergea prin cameră sprijinindu-se de brațul lui Megan. Totul avea aerul unei sărbători, căci așa era pentru mai toate femeile de acolo. Morgause s-a apropiat de Morgaine și a prins-o de braț.

— Hai, acum plimbă-te și cu mine, iar Megan o să meargă să pregătească niște velințe pentru copil, a spus ea.

Morgaine a privit-o, iar Morgause a observat că ochii tinerei femei erau ca unei sălbăticiuni prinse în laț, așteptând ca vânătorul să-i taie beregata.

— O să dureze mult, mătușă?

— Ei, lasă, nu trebuie să te gândești la asta, a spus Morgause cu tandrețe. Dacă vrei cu orice chip, gândește-te că ai fost în chinuri mai toată ziua, așa că acum lucrurile vor merge mai repede. Însă în sinea ei și-a spus: *N-o să-i fie ușor, e atât de mică și nici nu vrea să aducă pruncul pe lume; o așteaptă neîndoielnic o noapte lungă și grea...*

Apoi și-a amintit că Morgaine avea darul Viziunii, și că nu avea rost să o mintă. A bătut-o ușor pe obraz.

— N-are importanță, copilă, vom avea noi grijă de tine. La primul copil întotdeauna ține mult – nu vor să iasă din cuibul acela plăcut – dar vom face tot ce putem. A adus cineva o pisică înăuntru?

— O pisică? Da, dar de ce, mătușă?

— Pentru că, dacă ai văzut vreo pisică fătând, știi că ea își aduce puii pe lume torcând, nu țipând de durere, pesemne că plăcerea ei de a avea pui o să te ajute să ai mai puține dureri, a spus Morgause, mângâind micuța creatură. E o formă de magie a nașterii pe care la Avalon nu o știți. Da, acum te poți așeza să te odihnești puțin, dar să ții pisica în poală. A urmărit-o pe Morgaine cum, profitând de câteva momente de ușurare, a mângâiat blana pisicii, după care s-a îndoit din nou din cauza crampelor puternice; Morgause a îndemnat-o să se ridice și să mai umble. Atâta vreme cât poți suporta – merge mai repede, a asigurat-o ea.

— Sunt atât de obosită... a spus Morgaine, gemând încet.

O să fii și mai obosită când o să termini, a gândit Morgause, apoi s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o.

— Hai. Sprijină-te de mine, copilă...

— Semeni atât de mult cu mama... a zis Morgaine, agățându-se de Morgause și având chipul schimonosit, de parcă ar fi fost gata să plângă. Tare aș vrea ca mama să fie aici... după care și-a mușcat buzele, ca și cum ar fi regretat acel moment de slăbiciune și a început să pășească încoace și încolo prin încăperea aglomerată.

Orele au trecut cu greu. Unele dintre femei au adormit, însă erau destule ca să o ajute la mers pe Morgaine, care, pe măsura

scurgerii timpului, devenea tot mai speriată. Soarele răsărise și, cu toate că Morgaine era atât de epuizată încât se clătina și nici nu mai reușea să pună un picior înaintea celuilalt, moașele încă nu-i spusese că se poate așeza pe paie. La un moment dat, a zis că-i e frig și s-a înfășurat strâns în mantia îmblănită, pentru ca imediat după aceea să o azvârle cât colo, zicând că ardea toată. Când și când icnea și vărsa, astfel că, până la urmă, nu a mai avut ce, scuipând doar un lichid verzui; cu toate acestea, greața nu-i trecea, deși i-au dat cu forța să bea leacuri fierbinți din ierburi, pe care le înghițea însetată. Imediat după aceea, începea din nou să verse, iar Morgause, frământată de spusele lui Lot, s-a întrebat dacă mai trebuia să o ajute ori nu... Se putea întâmpla ca Morgaine să nu supraviețuiască nașterii.

Într-un târziu, n-a mai putut păși, iar femeile au așezat-o jos, în timp ce ea gâfâia și-și mușca buzele ca să uite durerile care apăreau la intervale tot mai scurte; Morgause a îngenuncheat alături de ea și a luat-o de mână. După ce trecuse bine de amiază, Morgause a întrebat-o încet:

— El, tatăl copilului, a fost mult mai mare decât tine? Uneori, când unui copil îi trebuie atâta timp să se nască, înseamnă că seamănă cu tatăl și e prea mare pentru mamă.

Așa cum o mai făcuse și înainte, s-a întrebat cine era tatăl copilului. La încoronarea lui Arthur, o văzuse pe Morgaine că se uitase într-un fel anume la Lancelot; dacă rămăsese grea cu Lancelot, asta explica de ce Viviane se înfuriase atât de rău că sărmana Morgaine trebuise să fugă de la Avalon... În toate lunile din urmă, ea nu suflase nicio vorbă despre motivele ce o îndemnaseră să părăsească templul, iar despre copil nu pomenise decât că fusese conceput la focurile de la Beltane. Viviane ținea foarte mult la ea și n-ar fi lăsat-o să poarte copilul oricui.

Dar dacă, răsculându-se împotriva destinului ei ales, Morgaine îl luase ca iubit pe Lancelot ori îl sedusese în crângul de la Beltane, atunci era lesne de explicat de ce preoteasa preferată a Viviane, succesoarea ei ca Doamnă a Lacului, fugise din Avalon.

Însă Morgaine se mulțumise să spună doar atât: „Nu i-am văzut chipul; a venit la mine sub înfățișarea Celui Încoronat”, iar Morgause, care păstrase și ea o umbră de dar al Viziunii, și-a dat seama că femeia mai tânără o mințise. De ce oare?

Ceasurile se scurgeau greu. La un moment dat, Morgause a intrat în sala mare, unde oamenii lui Lot jucau arșice. Lot ședea și privea, având-o pe una dintre slujitoarele mai tinere ale lui Morgause pe genunchi și trecându-și mâna în joacă peste sânii ei; când Morgause a pășit înăuntru, tânăra a ridicat privirea temătoare și a dat să coboare din poala lui Lot, însă Morgause a ridicat din umeri.

— Rămâi unde ești; nu avem nevoie de tine printre moașe, iar în noaptea asta o să stau cu ruda mea de sânge și nu am de gând să mă cert cu tine pentru un loc în patul lui. Măine, lucrurile s-ar putea schimba.

Femeia mai tânără a plecat capul și a roșit.

— Cum e cu Morgaine, draga mea?

— Nu e bine, a spus Morgause. Eu n-am trecut niciodată prin așa ceva. Apoi, înfuriată, a strigat la el:

— Ai cobit, cumva, ca ruda mea să nu se mai scoale din născare?

Lot a clătinat din cap.

— Doamna mea, tu ești stăpâna farmecelor și magiei în acest regat. Nu i-am dorit răul lui Morgaine. Dumnezeu mi-e martor, ar fi păcat să se piardă o femeie atât de frumoasă – iar Morgaine este frumoasă, cu toate că are limba cam ascuțită! Dar păcatul ăsta este obișnuit între neamurile tale de sânge, draga mea, și uneori e ca sarea în bucate...

Morgause i-a zâmbit afectuos soțului ei. Indiferent ce jucării alegea să ducă în patul lui – iar fata de pe genunchi era doar una dintre ele – ea știa că semăna cu el întrucâtva.

— Mamă, unde e Morgaine? a întrebat-o Gareth. Mi-a promis că azi o să-mi cioplească încă un cavaler ca să mă joc cu el!

— E bolnavă, fiule, i-a răspuns Morgause și a inspirat adânc, simțindu-se din nou apăsată de îngrijorare.

— Are să se însănătoșească repede, a spus Lot, și atunci o să ai un văr mititel cu care să te joci. O să-ți fie frate vitreg și prieten – noi avem o vorbă care spune că legăturile de sânge țin trei generații, iar cele de lapte, șapte, iar cum fiul lui Morgaine o să-ți fie și una și alta, va fi mai mult decât un frate pentru tine.

— Ce bine că o să am un prieten, a zis Gareth. Agravaine râde de mine și mă face nătărău, spunând că-s prea mare ca să mă joc cu cavaleri de lemn!

— Fiul lui Morgaine o să-ți fie prieten când va mai crește

puțin, i-a spus Morgause. La început o să fie ca un pui de cățel care încă n-a făcut ochi, dar peste un an sau doi va fi îndeajuns de mare ca să se joace cu tine. Zeița aude rugăciunile copiilor mici, așa că roagă-te la ea să-i aducă un băiat puternic și sănătos, nu să vină la ea sub forma Morții – și, brusc, a început să plângă.

Uimit, Gareth a urmărit-o cum plânge, iar Lot a întrebat:

— Chiar așa de rău e, scumpo?

Morgause a confirmat cu un gest. Însă nu trebuia să sperie copilul, de aceea și-a șters lacrimile cu poalele rochiei.

Ridicând ochii spre tavan, Gareth a spus:

— Te rog, dragă Zeiță, adu-i verișoarei mele Morgaine un fiu puternic, ca să creștem împreună și să devenim cavaleri.

Fără să vrea, Morgause a râs și a mângâiat copilul pe obrazul buclat.

— Sunt convinsă că Zeița are să audă o asemenea rugă.

Cu toate acestea, când a ieșit din sala mare, a simțit privirea lui Lot și și-a adus aminte de cele spuse de el mai devreme – că ar fi mai bine pentru ei dacă fiul lui Morgaine nu ar supraviețui nașterii.

Aș fi mulțumită și dacă Morgaine scapă cu viață, a gândit ea și, pentru prima oară, i-a părut rău că nu învățase mai multe din marile farmece ale Avalonului, pentru că acum ar fi avut nevoie de farmece și vrăji ca să ușureze lupta lui Morgaine. Zbaterea fusese atât de grea, cumplit de anevoioasă, nașterile ei nici nu se comparau cu aceasta...

S-a întors în sala femeilor. Moașele o puseseră pe Morgaine să îngenuncheze pe paie, ca să ajute copilul să se desprindă din pântecul ei; însă ea se prăbușea mereu în față ca o ființă lipsită de viață, astfel că două dintre ele au trebuit să o țină dreaptă. Când striga printre suspine, când încerca să fie curajoasă, mușcându-și buzele ca să nu mai țipe. Morgause s-a apropiat și a îngenuncheat în fața lui Morgaine pe paiele pătate de sânge; a întins mâinile, iar Morgaine i le-a prins, uitându-se la Morgause aproape fără să o recunoască.

— Mamă! a țipat ea. Mamă, știam că o să vii...

Apoi chipul i s-a schimonosit și și-a azvârlit capul pe spate, având gura larg deschisă, într-un urlat mut.

— Doamnă, ține-o, a spus Megan, ține-o dreaptă...

Iar Morgause, prinzând-o pe Morgaine de subsuori, a simțit

cum fata tremură, dă să verse printre suspine, zbatându-se și luptându-se orbește să scape din strânsoare. Nu mai era în stare să le ajute pe moașe și nici nu le lăsa să facă ce trebuia, ci urla de fiecare dată când o atingeau. Dorind să nu mai vadă nimic, Morgause a închis ochii, dar, încordându-și toată puterea, a continuat să țină strâns trupul lui Morgaine, care a urlat din nou: „Mamă! Mamă!”. Morgause nu și-a putut da seama dacă strigătele erau adresate lui Igraine, ori Zeitei. După aceea, pierzându-și cunoștința, Morgaine s-a lăsat moale pe spate, în brațele lui Morgause. În încăpere plutea un miros puternic de sânge, iar Megan a ridicat ceva întunecat și chircit.

— Uite, doamnă Morgaine, a spus ea, ai un fiu frumos...

Apoi s-a aplecat asupra lui și și-a lipit buzele de gura lui mică și a suflat. S-a auzit un țipăt sfredelitor, furios, țipătul unui nou-născut care protesta că a fost adus într-o lume rece.

Însă Morgaine, epuizată, se prăbușise în brațele lui Morgause și nu a putut nici măcar să deschidă ochii ca să-și vadă copilul.

Femeile au spălat și înfășat pruncul; Morgaine a băut o cupă de lapte fierbinte cu miere și cu ierburi care să oprească sângerarea, după care a rămas întinsă, gata să adoarmă, fără ca măcar să tresară când Morgause s-a aplecat să o sărute ușor pe frunte.

Avea să trăiască și să se însănătoșească, deși Morgause nu mai văzuse o femeie chinându-se atât de mult fără să moară născând un prunc viu. Iar moașa a spus că după ce trebuiseră să-l scoată pe acela viu, probabil că Morgaine nu va mai putea avea vreun alt copil. Ceea ce, a gândit Morgause, era foarte bine. Și-a dat seama că nașterile ei, care nu fuseseră ușoare, nu însemnaseră nimic în comparație cu cea la care participase.

A ridicat pruncul înfășat și s-a uitat cu atenție la trăsăturile lui delicate. Părea să respire destul de bine, deși uneori, când copilul nu țipa imediat după naștere și era nevoie să i se sufle în gură, după o vreme el înceta să mai respire și murea. Însă acesta era de un rozaliu sănătos, având până și unghiile minuscule colorate în roz. Păr negru, perfect drept, puf la fel de negru pe picioare și brațe - da, era născut din neamul spiridușilor, ca și Morgaine. Poate era chiar fiul lui Lancelot, și astfel de două ori mai aproape de tronul lui Arthur.

Copilul trebuia încredințat unei doici spre alăptare... Apoi Morgause a șovăit. Fără îndoială că după ce se va odihni puțin,

Morgaine va voi să țină pruncul la sân ca să sugă; indiferent cât de anevoioasă ar fi fost nașterea, întotdeauna se întâmpla astfel. Și, cu cât era mai grea nașterea, cu atât mai bucuroasă se arăta mama să-și alăpteze copilul; cu cât mai amarnică era zbaterea, cu atât mai mare era iubirea și încântarea când sugarul era pus să sugă la sân.

Apoi, fără să vrea, și-a amintit cuvintele lui Lot. *Dacă vreau să-l văd pe Gawaine pe tron, acest copil îi va sta în drum.* Nu dorise să asculte spusele lui Lot, însă acum, când avea copilul în mâinile ei, s-a gândit, împotriva voinței ei, că nu ar fi chiar atât de rău dacă el ar fi respins de doică, ori prea slab ca să sugă. Iar dacă Morgaine nu l-a lua în brațe, ori nu l-ar alăpta, nu va suferi prea mult; se putea spune că a fost vrerea Zeiței ca el să nu trăiască...

Vreau doar să o scutesc de suferință...

Copilul lui Morgaine, probabil conceput cu Lancelot, amândoi din spița regală a Avalonului... Dacă Arthur ar păți ceva rău, popoarele ar accepta acest copil la tron.

Însă nu avea nici măcar siguranța că era al lui Lancelot.

Și deși Morgause adusese pe lume patru fii, Morgaine era fetița pe care o mângâiasse și îngrijise ca pe o păpușă, purtând-o în brațe; o pieptănase, o spălase și-i făcuse daruri. Era în stare să facă asta copilului lui Morgaine? Cine putea spune dacă Arthur nu va avea o mulțime de fii de la regina lui, indiferent cine ar fi fost aceasta?

Însă fiul lui Lancelot... Da, pe fiul acestuia îl putea lăsa în ghearele morții fără nicio remușcare. Lancelot nu era o rudă mai apropiată de Arthur decât Gawaine, și totuși Arthur îl prefera pe el, se sfătuia cu el în toate. Așa cum și ea rămăsese mereu în umbra Vivanei, ca o soră nebăgată în seamă, ignorată, când ar fi putut deveni Mare Regină – nu o iertase pe Viviane că o alesese pe Igraine pentru Uther – tot astfel, credinciosul Gawaine va sta în umbra lui Lancelot, care era mai sclipitor. Dacă Lancelot se jucase cu Morgaine, ori o dezonorase, atunci avea un motiv mai temeinic să-l urască.

Pentru că nu avea niciun rost ca Morgaine să crească pruncul bastard al lui Lancelot în taină și suferință. Oare Viviane îl socotea pe fiul ei prea bun pentru Morgaine? Morgause o văzuse pe fată plângând în secret în toate acele luni; suferea pentru că iubea și fusese abandonată?

Viviane, blestemată să fie ea, se slujește de viețile noastre de parcă ar fi arșice de joc! A azvârlit-o pe Igraine în brațele lui Uther fără să se sinchisească de Gorlois, a cerut-o pe Morgaine pentru Avalon; avea să distrugă și viața ei!

Măcar dacă ar reuși să se asigure că acela era copilul lui Lancelot!

Așa cum regretase, atunci când Morgaine era în chinurile facerii, că nu știa suficientă magie ca să-i ușureze nașterea, la fel de rău îi părea acum că nu știa mai deloc să facă farmece. Cât trăise la Avalon, nu se arătase dornică să învețe știința druidă. Cu toate acestea, ca protejată a Viviane, deprinsese câte ceva de la preotesele care o iubiseră și răzgâiaseră; în treacăt și firesc, așa cum fac oamenii în fața copiilor, îi arătaseră unele farmece și vrăji simple.

Ei bine, acum avea să le folosească. A închis ușa încăperii și a aprins un foc proaspăt, apoi a tăiat trei fire de păr din puful de pe capul pruncului și, aplecându-se asupra lui Morgaine care dormea, a tăiat și câteva fire de păr de la ea. A înțepat un deget al pruncului cu un mic pumnal, după care l-a legănat să-i potolească țipetele sănătoase; azvârlind în foc ierburile secrete împreună cu firele de păr și cu sânge, a șoptit un cuvânt știut și a rămas cu privirea fixată asupra flăcărilor.

Când flăcările au sporit, apoi au murit, dinspre tăciuni un chip a privit spre ea – fața unui tânăr cu părul blond și cu o parte din trăsături ascunse de coarnele care aruncau umbre peste ochii ce semănau cu aceia ai lui Uther...

Morgaine rostise adevărul când spusese că el venise la ea în chip de Cel Încornorat; cu toate acestea, mințise... S-ar fi cuvenit să-și dea seama; doar se făcuse Mariajul Sacru pentru Arthur atunci, înainte de încoronare. Tot Viviane plănuise și nașterea unui copil care să provină din două spițe regale?

A auzit un zgomot slab în spatele ei și, când s-a întors, a văzut că Morgaine se ridicase cu greu și rămăsese în picioare, agățându-se de capătul patului, având chipul alb ca de mort. Abia și-a mișcat buzele; doar ochii negri, înfundați în orbite de suferință, au zburat de la foc la vraja din fața vetrei.

— Morgause, a spus ea, jură-mi, dacă mă iubești, jură... că nu vei spune nimic din toate astea lui Lot ori altcuiva! Jură, altfel o să îndrept împotriva ta toate blestemele pe care le știu!

Morgause a așezat pruncul în pătuț și s-a întors cu totul spre

Morgaine, luând-o de brațe și conducând-o înapoi spre pat.

— Vino, întinde-te și liniștește-te, micuțo - trebui să stăm de vorbă. Arthur! De ce? Viviane a pus asta la cale?

Mai agitată decât cu câteva clipe mai devreme, Morgaine a repetat:

— Jură să nu spui nimic! Jură că nu vei mai vorbi despre asta! Jură! Jură!

Ochii ei aruncau sclipiri sălbatice. Privind-o, Morgause s-a temut că Morgaine va face fierbințeli.

— Morgaine, copila mea...

— Jură! Ori te blestem cu vânt și foc, cu mare și piatră...

— Nu! a întrerupt-o Morgause, luând-o de mâini ca să o potolească. Vezi? Jur, jur.

Nu voise să jure. *Trebuia să refuz, să vorbesc întâi cu Lot, a gândit ea. Însă era prea târziu, jurase deja... și nu dorea să fie blestemată de o preteasă de Avalon.*

— Acum stai întinsă, a zis ea încet. Trebuie să dormi, Morgaine.

Femeia mai tânără a închis ochii, iar Morgause a rămas mângâind-o pe mână și gândindu-se. *Lot nu ar reuși nimic bun dacă Gawaine ar ajunge pe tron. Acesta - indiferent cât de mulți fii ar avea Arthur - acesta este primul. Arthur a fost crescut în credința creștină și se mândrește că este rege peste creștini; el va socoti o rușine acest copil născut din incest. E bine să știi un secret cumplit al unui rege. Chiar și despre Lot, cu toate că îl iubesc mult, am aflat anumite amănunte despre păcatele și înșelătoriile lui față de mine.*

Pruncul din leagăn s-a trezit și a început să țipe. Așa cum fac toate mamele când le plânge copilul, Morgaine a deschis imediat ochii. Era prea slăbită să se clinească, însă a șoptit:

— Pruncul meu... acela e pruncul meu? Morgause, vreau să îl țin la piept.

Morgause s-a aplecat și a dat să-i pună în brațe copilul înfășat. Apoi a șovăit; de îndată ce Morgaine l-ar fi strâns la piept, ar fi voit să-i dea să sugă, l-ar iubi și ar fi îngrijorată de starea lui. Însă dacă el era dat unei doici înainte ca ea să-l vadă la față... Ei bine, atunci nu l-ar mai iubi atât de mult, iar el ar deveni cu adevărat copilul părinților vitregi. Era bine să-l facă pe primul născut al lui Arthur, fiul pe care acesta nu ar fi îndrăznit să-l recunoască, să dovedească cea mai mare credință față de

Lot și Morgause, considerându-i adevărații săi părinți; în acest fel, fiii lui Lot îi vor fi frați, nu fii pe care Arthur i-ar putea avea când se va căsători.

Pe fața lui Morgaine lacrimile se scurgeau șovăitor.

— Dă-mi copilul, Morgause, lasă-mă să-l iau în brațe, îl vreau...

Cu glas blând, dar neîndurător, Morgause a spus:

— Nu, Morgaine, nu ești suficient de tare ca să-l ții și să-i dai piept, și... S-a chinuit să născocească o minciună pe care fata, neștiutoare în ale moașelor, să o creadă. Dacă-l ții, chiar și o dată, nu va voi să sugă de la sânul doicii, de aceea trebuie dat ei cât mai repede. O să-l poți ține în brațe când te întremezi, iar el se va hrăni cum se cuvine.

Apoi, cu toate că Morgaine a început să plângă și, suspinând, a întins brațele, Morgause a dus copilul din încăpere. *Acum, a gândit ea, acesta va fi copilul vitreg al lui Lot, iar noi vom avea mereu o armă secretă împotriva Marelui Rege. Și pot fi sigură că Morgaine, chiar dacă se va face bine, nu-l va iubi prea mult și se va mulțumi să-l lase în grija mea.*

2

Guinevere, fiica regelui Leodegranz, stătea pe zidul înalt al grădinii împrejmuite, ținându-se cu amândouă mâinile de blocurile de piatră și uitându-se la caii din padocul de sub ea.

În spatele ei rămăsese mirosul dulceag al ierburilor folosite la bucătărie și al celor ținute în camera izolată în care mama ei vitregă obișnuia să facă leacuri și licori. Grădina era unul dintre locurile ei preferate, poate chiar singurul loc în aer liber la care ținea cu adevărat. Se simțea mai în siguranță înăuntru, ori când era închisă undeva - zidul ce dădea roată grădinii o făcea să se simtă la fel de apărută ca și zidurile castelului. De acolo, de pe coama lui, putea vedea toată valea, care era foarte mare, întinzându-se cât cuprindeai cu ochii... Vreme de o clipă, Guinevere și-a întors privirea către adăpostul oferit de grădină, pentru că a simțit din nou în mâini furnicăturile care prevesteau amorteala, iar respirația a început să i se oprească în gât. Acolo, exact pe zidul care împrejmua grădina, acolo se simțea în siguranță; dacă începea să aibă din nou senzația de panică disperată, se putea întoarce, lăsându-se în jos de-a lungul

zidului, ajungând în adăpostul oferit de grădină.

O dată, când Guinevere îi spusese asta, soția tatălui ei, Alienor, o întrebase exasperată:

— Adăpost față de ce, copilă? Saxonii nu ajung niciodată atât de departe spre apus, îi vedem de la trei leghe când se apropie – faptul că îi vedem de departe ne face să ne simțim în siguranță, pentru numele Cerului!

Guinevere nu putea explica simțământul acela. Exprimat astfel, totul părea firesc. Cum să-i spună lui Alienor, care era mănăstă de spirit practic și de bun simț, că pe ea o speria însăși greutatea cerului imens de deasupra capului și a ținuturilor întinse? Nu avea de ce să se teamă, și era ridicol să se sperie de așa ceva.

Dar asta n-o împiedica să respire greu și să rămână fără aer și să simtă amorteala aceea urcând din stomac până în gâtlee, făcând ca palmele transpirate să-și piardă orice simț al pipăitului. Toți erau exasperați de asemenea purtări – preotul castelului îi spunea că nu era vorba decât de pășunile verzi ale lui Dumnezeu, tatăl ei striga la ea că nu acceptă prostii muieresti în casa lui – motiv pentru care ea se deprinsese să nu mai vorbească despre asemenea lucruri cu glas tare. Într-o mănăstire, toată lumea ar fi priceput pe dată. Vai, mănăstirea scumpă, unde se simțea ferită de orice, la fel ca un șoarece în vizuina lui, și de unde nu era nevoie să iasă decât în grădina îngrădită a mănăstirii. I-ar fi plăcut să se întoarcă acolo, însă acum era femeie în toată firea, iar mama ei vitregă avea copii mici și avea nevoie de ajutorul lui Guinevere.

Jos, caii alergau, însă Guinevere stătea cu ochii ațintiți asupra bărbatului zvelt și îmbrăcat în roșu, cu plete întunecate care îi adumbreau fruntea bronzată, și care se mișca printre cai. Era la fel de iuta ca ei; acum putea înțelege mai bine de ce saxonii îl numeau Spiridușul săgeată. Cineva îi șoptise lui Guinevere că prin vinele tânărului curgea sânge de spiriduș. Lancelot al Lacului, așa își spunea el, iar ea îl văzuse în lacul fermecat, în ziua aceea îngrozitoare când se rătăcise, în tovărășia acelei femei cumplite a spiridușilor.

Lancelot prinsese calul pe care îl voise; unul sau doi oameni ai tatălui ei au strigat ca să-l avertizeze; calul acela nu era încălecat de rege, ci numai de unul sau doi dintre cei mai bine pregătiți îmblânzitori. Râzând, Lancelot a făcut un gest de

dispreț față de acel avertisment; l-a lăsat pe împlânzitor să se apropie și să țină calul cât el l-a înhămat și i-a pus șaua. Ea i-a auzit până și glasul ce sugera în continuare râsul.

— La ce bun să călărești un cal pentru doamne, pe care l-ar putea mîna oricine cu ajutorul unui frâu din paie împletite? Să vedeți cum – cu curele din piele legate astfel, pot să domolesc orice cal, oricât de sălbatic, și să-l transform în cal de război! Uitați, așa se face – a tras de o cataramă aflată pe sub burta calului, apoi a sărit în șa folosindu-se de o singură mînă.

Calul s-a ridicat în două picioare; Guinevere s-a uitat cu gura căscată cum el s-a aplecat în față, silind calul să revină cu picioarele pe pămînt și făcându-l să pășească mărunț și încet. Focosul animal s-a zbătut, pășind în lateral, iar Lancelot i-a făcut semn unuia dintre soldații regelui să îi dea o sulită.

— Uitați-vă acum... a strigat el. Dacă legătura aceea de paie ar fi un saxon care se apropie de mine cu o spadă mare și boantă, cum poartă ei...

A lăsat calul să pornească în galop, iar copitele, lovind pămîntul, au bubuit în padoc, făcând ceilalți cai să se împrăstie când călărețul s-a apropiat cu viteză de legătura de paie și a înfipt sulita în ea, după care și-a scos iute spada din teacă și a rotit calul, făcându-l să treacă la un galop mai mărunț, învîrtind în același timp spada, descriind cu ea cercuri largi. Până și regele s-a tras înapoi când calul s-a apropiat în galop. Lancelot a oprit dinaintea regelui, după care s-a lăsat să lunece jos din șa și s-a înclinat ceremonios.

— Stăpâne! Îți cer îngăduință să pregătesc oamenii și caii, astfel încât să-i poți conduce în luptă când vor mai veni saxonii, ca să-i învingem așa cum i-a învins el la Pădurea Celidon vara trecută. Am avut parte de victorii, dar într-o zi se va da o mare bătălie care va decide pentru totdeauna dacă în această țară vor domni romanii sau saxonii. Noi pregătim toți caii pe care îi avem, dar ai tăi sunt mai buni decât cei pe care îi putem cumpăra sau prăsi noi înșine.

— Eu n-am jurat credință lui Arthur, a spus tatăl lui Guinevere. Cu Uther a fost altceva; el era soldat bine pregătit și omul lui Ambrosius. Arthur nu e decât un băietan...

— Încă mai crezi asta după ce a câștigat atâtea bătălii? l-a întrebat Lancelot. Stă pe tron de mai bine de un an, el ți-e Mare Rege, sir. Fie că i-ai jurat sau nu credință, fiecare bătălie pe care

o duce împotriva saxonilor te apără și pe tine. Cai și oameni – nimic mai mult nu ți se cere.

Leodegranz a făcut un semn din cap.

— Nu este locul potrivit ca să vorbim despre strategia unui regat, sir Lancelot. Am văzut ce poți face cu calul. Ți aparține, te rog să-l primești cadou, ca oaspete.

Lancelot s-a înclinat adânc dinaintea regelui Leodegranz și i-a mulțumit în mod oficial, însă Guinevere a văzut cum ochii lui străluceau ca ai unui băiat căruia i s-a împlinit o dorință. Apoi s-a întrebat ce vârstă avea tânărul.

— Poftește în sala mare, a spus tatăl ei, să bem ceva și îți voi face o propunere.

Guinevere s-a lăsat să alunece jos de pe zid și a alergat prin grădină, către bucătării, unde soața tatălui ei supraveghea femeile care găteau și coceau pâinea.

— Doamnă, tatăl meu va veni în sala mare cu Lancelot, trimisul Marelui Rege; vor voi mâncare și băutură.

Alienor i-a aruncat o privire uimită.

— Mulțumesc, Guinevere. Mergi de te aranjează și îți voi îngădui să servești tu vinul. Eu am prea multe treburi de făcut.

Guinevere a dat fuga în iatacul ei, a îmbrăcat cea mai bună rochie peste fusta simplă pe care o purta, apoi și-a atârnat la gât un colier din bucăți de coral. Și-a desfăcut părul blond și l-a lăsat să-i cadă pe umeri, iar acesta s-a ondulat după ce fusese împletit atât de strâns. Apoi a pus pe creștet cerculețul din aur ce arăta că este fecioară și a coborât cu pași mășurați și mișcându-se cu grație și ușurință; știa că rochia albastră îi venea cât se poate de bine, iar culoarea o avantaja ca nicio alta.

A luat un lighenaș din bronz, l-a umplut cu apă caldă din vasul ținut deasupra focului, a presărat petale de trandafir în ea și a intrat în sală în același timp cu tatăl ei și Lancelot. A așezat lighenașul jos, le-a luat mantiile și le-a atârnat pe un cuier, după care le-a oferit apa caldă și parfumată pentru a se spăla pe mâini. Lancelot a zâmbit, iar Guinevere și-a dat seama că a recunoscut-o.

— Nu ne-am văzut pe Insula Preoților, doamnă?

— Ai cunoscut-o pe fiica mea, sir?

Lancelot a încuviințat din cap, iar Guinevere a spus, cu glasul cel mai sfios cu putință – descoperise de mult că tatălui ei nu îi plăcea ca ea să vorbească pe un ton îndrăzneț:

— Tată, el mi-a arătat calea către mănăstire când m-am rătăcit.

Leodegranz i-a zâmbit îngăduitor.

— Fetița mea cu capul în nori, a spus el, dacă se îndepărtează trei pași de lângă ușă, se și rătăcește. Așa, sir Lancelot, ce părere ai despre caii mei?

— Ți-am spus – sunt mai buni decât oricare alți cai pe care i-am putea cumpăra ori prăsi noi, a răspuns el. Avem câțiva aduși tocmai din ținuturile maure din Spania și i-am împerecheat cu poneii de la deal, astfel că am obținut cai rezistenți, care suportă clima de la noi, și sunt iuți și curajoși totodată. Numai că avem nevoie de mulți cai. Nu putem împerechea decât un număr mic. Aici ai mai mulți decât îți fac trebuință și îți pot arăta cum să îi înveți ca să-i poți conduce cu ușurință în orice bătălie.

— Nu, l-a întrerupt regele, eu sunt bătrân. Nu vreau să deprind noi metode de luptă. Am fost căsătorit de patru ori, dar toate soțiile mele au născut doar fete bolnăvicioase, care au murit până să fie înțârcate, ori înainte să fie botezate. Am numai fiice; când cea mai mare dintre ele se va mărita, soțul ei îmi va conduce oamenii în bătălii și va putea să îi instruiască după cum îi va fi voia. Spune-i Marelui Rege al tău să vină până aici și o să stăm de vorbă despre asta.

Lancelot i-a răspuns cu un aer ceva mai hotărât și semeț:

— Eu sunt vărul stăpânului meu Arthur și sunt căpitanul său, dar nici măcar eu nu îndrăznesc a-i spune unde să meargă și când.

— Atunci roagă-l să vină la un om bătrân care nu poate călători atât de departe de focul din vatra lui, a spus regele, cu un surâs strâmb și întristat. Dacă nu va voi să vină pentru mine, măcar s-o facă pentru a afla ce voi face cu caii și oamenii care îi vor călări.

Lancelot a făcut o plecăciune.

— Fără îndoială că va veni.

— Atunci, ajunge atâta vorbă despre această treabă; fata mea, toarnă-ne niște vin, a spus regele, iar Guinevere s-a apropiat cu sficiune și le-a turnat vin în cupe. Acum, mergi la treburile tale, fetiço, pentru ca eu și oaspetele meu să putem vorbi netulburați.

Trimisă de acolo, Guinevere a așteptat în grădină până ce un servitor a venit să ceară calul și armura lordului Lancelot. Calul

cu care acesta sosise și calul pe care tatăl ei i-l dăruise au fost aduși la ușă, iar ea a rămas în umbra zidului până când l-a văzut îndepărtându-se; apoi a făcut un pas în față și a așteptat. Inima îi bătea tare de tot – oare o va socoti prea îndrăzneță? Însă el a văzut-o și a zâmbit, iar zâmbetul lui i-a pătruns până în adâncul inimii.

— Nu ți-e teamă de calul acesta mare și sălbatic?

Lancelot a clătinat din cap.

— Doamna mea, nu cred că s-a născut calul pe care să nu-l pot călări.

— E adevărat că stăpânești caii cu vrăjile tale? a întrebat ea aproape în șoaptă.

El și-a azvârlit capul pe spate și a hohotit.

— În niciun caz, doamnă; nu știu să fac vrăji. Îmi plac caii și le înțeleg toanele și felul în care le merge mintea – asta este tot. Îți par un vrăjitor?

— Dar... dar se spune că ai sânge de spiriduș, a zis ea, iar râsul lui a devenit mai serios.

— Adevărat, mama mea a fost din vechea seminție care a condus această țară înainte de sosirea romanilor, ba chiar și înaintea Triburilor. Este preoteasă pe Insula Avalon și e o femeie foarte înțeleaptă.

— Înțeleg că nu vrei să-ți vorbești mama de rău, a spus Guinevere, dar surorile de la Ynis Witrin au spus că femeile de la Avalon sunt vrăjitoare rele și că slujesc diavolului...

El a rămas serios și a clătinat din cap.

— Nu este adevărat. Nu îmi cunosc mama foarte bine, căci am fost crescut în altă parte. Mă tem de ea la fel de mult pe cât o iubesc. Dar te asigur că nu este o femeie rea. Ea l-a adus pe stăpânul meu Arthur pe tron și i-a încredințat spada cu care să apere țara de saxoni – asta ți se pare rău, cumva? Cât privește vrăjile – doar cei neștiutori spun că este vrăjitoare. Cred că e bine ca femeile să fie înțelepte.

Guinevere a lăsat capul în jos.

— Eu nu sunt înțeleaptă; ba sunt de-a dreptul proastă. Chiar printre surori am învățat doar cât să pot citi rugăciunile, iar ele mi-au spus mereu că doar de atâta învățătură am nevoie, plus alte lucruri pe care le deprind femeile – gătitul, cunoașterea ierburilor și leacurilor și legarea rănilor...

— Pentru mine, toate acestea sunt mistere mai nepătrunse

decât instruirea cailor, care ție îți pare magie, a spus Lancelot și a zâmbit generos. Apoi s-a aplecat din șa și i-a atins obrazul. Dacă Dumnezeu este bun, iar saxonii mai stau pe la sălașele lor câteva luni, o să te văd din nou, când o să vin aici cu suita Marelui Rege. Să rostești o rugăciune pentru mine, doamnă.

S-a îndepărtat apoi călare, iar Guinevere l-a urmărit din ochi, cu inima bătându-i puternic, însă de astă dată senzația era aproape plăcută. Avea să se întoarcă, *voia* să se întoarcă. Iar tatăl ei spusese că ea se va mărita cu cineva care știa să călărească și să conducă oameni călări în luptă; cine altul putea fi mai bun decât vărul Marelui Rege și căpitanul care se ocupa de cai? se gândea acesta să o mărite cu Lancelot? A simțit că roșește de încântare și fericire. Pentru prima oară s-a simți frumoasă, îndrăzneată și chiar curajoasă.

Însă, odată ajunsă în sala mare, tatăl ei i-a spus:

— Frumos bărbat acest spiriduș al săgeții, și priceput la cai, dar prea atrăgător ca să mai aibă și altceva pe lângă un chip arătos.

Uimită de propria ei îndrăzneală, Guinevere a replicat:

— Dacă Marele Rege l-a făcut primul dintre căpitani săi, înseamnă că este unul dintre cei mai buni luptători!

Leodegranz a făcut un gest din umeri.

— E vărul regelui și nu putea să nu primească o dregătorie în armata lui. A încercat să-ți răpească inima... ori fecioria? a adăugat el cu o încruntare care a înspăimântat-o.

Ea a simțit că roșește din nou și, deznădăjduită, s-a înfuriat pe sine.

— Nu, e un bărbat de onoare, iar ceea ce mi-a spus o putea face prea bine și în prezența dumatăle, tată.

— Să nu-ți bagi nu știu ce gânduri ușurate în cap, a spus Leodegranz cu glas morocănos. Poți să găsești un soț mai de soi decât acela. El nu e decât unul dintre bastarzii regelui Ban cu Dumnezeu știe cine, vreo femeiușcă de la Avalon!

— Mama lui e Doamna de Avalon, Marea Preoteasă a Vechiului Popor... iar el e fiu de rege...

— Ban de Benwick! Ban are vreo doisprezece fii legitimi, a spus tatăl ei. De ce să te măriți cu căpitanul unui rege? Dacă lucrurile merg după cum am plănuț eu, o să te măriți chiar cu Marele Rege!

Guinevere s-a tras deoparte, spunând:

— M-aș teme să devin Mare Regină!

— Oricum ție ți-e teamă de orice, a spus tatăl ei fără menajamente. De aceea ai nevoie de un bărbat care să-ți poarte de grijă, și mai bine poate face asta un rege decât căpitanul său! A văzut că buzele lui Guinevere tremură ușor și de aceea, cu blândețe, a repetat: Hai, gata, fata tatei, nu plânge. Trebuie să te încrezi în mine, doar îți vreau numai binele. De aceea mă aflu aici, ca să-ți port de grijă și să te mărit bine, cu un om de încredere, care să o ia sub aripa lui pe fetița mea cu capul în nori.

Dacă Leodegranz s-ar fi răstit la ea, Guinevere ar fi păstrat starea de revoltă din suflet. *Dar cum, s-a gândit ea disperată, cum sa mă arăt nemulțumită de cel mai bun dintre părinți, care are la suflet doar binele meu?*

3

Într-o zi de la începutul primăverii, la un an după încoronarea lui Arthur, doamna Igraine stătea în chilia ei, aplecată asupra unui set de broderii pentru altar.

Iubise toată viața finețea pe care o presupunea broderia, însă în copilărie și mai târziu, după ce se căsătorise cu Gorlois, fusese ocupată - ca toate femeile, de altfel - să țeară, să toarcă și să coasă haine pentru toată familia. Ca regină a lui Uther, având o mulțime de slujitoare, reușise să-și petreacă ceva timp lucrând broderii fine sau țesând borduri și panglici din mătase, astfel că acum, aflată la mănăstire, își putea folosi priceperea din plin. Altfel, s-a gândit ea puțin răutăcioasă, ar proceda la fel ca toate celelalte măicuțe, care coseau doar straie simple din lână neagră pe care le purtau toate, inclusiv Igraine, ori pânză albă, curată, dar deloc atrăgătoare, pentru văluri și coifuri, ori podoabe pentru altar. Doar două sau trei surori știau să facă împletituri din mătase sau să brodeze atât de frumos, iar Igraine era cea mai pricepută între ele.

În acele momente se simțea puțin tulburată. În vreme ce se așeza la ghergheful ei, în acea dimineață, i s-a părut că aude un strigăt și s-a uitat imediat în jur, fără să se poată înfrâna; avusese impresia că de undeva Morgaine strigase „Mamă!”, iar țipătul fusese unul de suferință și disperare. Însă chilia ei era tăcută și pustie, astfel că după un moment, Igraine și-a făcut

semnul crucii și s-a apucat din nou de brodat.

Cu toate acestea... Apoi a alungat cu hotărâre acea ispită. Renunțase de multă vreme la Viziune, ca fiind lucrarea diavolului; nu voia să mai aibă de-a face cu vrăjitoria. Nu credea că Viviane era răul în sine, însă Vechii Zei din Avalon sigur erau în cârdășie cu Diavolul, altfel nu și-ar fi putut păstra puterea într-o țară creștină. Iar ea își dăduse fiica acelor Zei Vechi.

Spre sfârșitul verii trecute, Viviane îi trimisese un mesaj prin care îi spunea: *Dacă Morgaine se află cu tine, spune-i că totul este bine.* Tulburată, Igraine a răspuns că nu o văzuse pe Morgaine de la încoronarea lui Arthur; o credea în siguranță la Avalon. Stareța mănăstirii se îngrozise auzind de sosirea unui mesager de la Avalon către una dintre măicuțele ei; chiar după ce Igraine a explicat că fusese vorba de un mesaj de la sora ei, aceasta și-a arătat încă o dată nemulțumirea, spunând cu asprime că nu admitea nici măcar schimbul de misive cu acel loc lipsit de dumnezeire.

La acea vreme, Igraine fusese din cale afară de tulburată – dacă Morgaine părăsise Avalonul, probabil că se certase cu Viviane. Nu se mai pomenise ca o preoteasă jurată, de rangul cel mai înalt, să părăsească Insula decât cu treburi ale Avalonului. Faptul că Morgaine plecase de acolo fără știința sau îngăduința Doamnei era atât de ieșit din comun, încât a făcut-o să-i înghețe sângele în vine. Încotro plecase? Fugise cu vreun iubit, ducea o viață nelegiuită fără riturile Avalonului ori ale bisericii? Se dusese la Morgause? Zăcea moartă pe undeva? Cu toate acestea, deși se rugase mereu pentru fiica ei, Igraine refuzase cu îndârjire ispita constantă de a apela la Viziune.

Și totuși, în cea mai mare parte a iernii, a avut sentimentul că Morgaine se afla mereu alături de ea; nu era preoteasa palidă, sumbră, pe care o văzuse la încoronare, ci fetița care fusese singura ei mângâiere în acei ani lungi și plini de disperare pe care îi petrecuse ca soață-copilă și copilă-mamă între zidurile castelului din Cornwall. Micuța Morgaine, îmbrăcată cu o rochiță galbenă cu panglici, un copil solemn, cu ochi negri, purtând mantia roșie-sângerie; Morgaine cu frățiorul ei în brațe – cei doi copii ai ei dormind, un creștet brunet și altul auriu stând apropiate pe pernă. Cât de des o neglijase pe Morgaine după ce ajunsese alături de iubitul ei Uther, s-a întrebat ea, și după ce îi făcuse acestuia un fiu și moștenitor al regatului? Morgaine nu

fusesse fericită la curtea lui Uther și nici nu-l iubise prea mult pe acesta. Și din acest motiv, dar și la rugămintea Vivianei, o lăsase să fie crescută la Avalon. Numai că acum i se făcuse rușine; nu se pripise trimițându-și fiica departe, pentru a putea fi ea cu gândul numai la Uther și la copiii *lui*? Fără să vrea, în minte i-a venit o zicală auzită la Avalon: *Zeița nu-și risipește darurile pentru cei care le resping...* Trimițându-și copiii departe de ea, unul să fie crescut de părinți vitregi (spre propriul lui bine, a ținut să se liniștească ea, amintindu-și cum zăcea Arthur, alb ca moartea, după ce căzuse de pe armăsar), iar pe celălalt la Avalon – deci trimițându-i departe, nu cumva chiar ea însăși semănase semințele pierderii? Zeița nu a vrut să-i dea alt copil pentru că îl lăsase pe primul, cu atâta necumpătare, să plece? Discutase asta cu confesorul ei, și nu doar o dată, iar el o asigurase că era bine să îl trimită departe și pe Arthur, fiindcă mai devreme ori mai târziu, orice băiat trebuia să plece pentru a fi educat de părinți adoptivi; însă îi mai spusese că Morgaine nu trebuia să fi fost trimisă la Avalon. Dacă fata era nefericită la curtea lui Uther, trebuia trimisă să se școlească la vreo mănăstire.

După ce aflase că Morgaine nu mai era la Avalon, se gândise să trimită un mesager către curtea regelui Lot, să afle dacă era cumva găzduită acolo; însă atunci a venit iarna cea grea, iar fiecare zi a devenit o bătălie împotriva frigului, a degerăturilor, a umezelii ce se strecura pretutindeni; chiar și surorile rămăneau nemâncate în miez de iarnă, împărțind hrana pe care o aveau cu cerșetorii și țăranii.

Și la un moment dat, în cursul iernii, i s-a părut că aude glasul lui Morgaine, strigând – strigând către ea îndurerată: „Mamă! Mamă!” *Morgaine, singură și îngrozită, Morgaine pe moarte? Unde, oh, Doamne, unde?* Degetele ei au strâns crucea pe care, la fel ca toate surorile de la mănăstire, o purta la brâu. *Iisuse, păzește-o, Fecioară Maria, păzește-o, chiar dacă e păcătoasă și vrăjitoare... fie-ți milă de ea, Iisuse, așa cum ți-a fost milă de femeia din Magdala care era mai rea decât ea...*

Îngrozită, și-a dat seama că o lacrimă căzuse pe broderia fină pe care o lucra; asta putea strica toată pânza. Și-a șters lacrimile cu vâlul și a ținut rama broderiei mai departe, strângând din ochi ca să vadă mai bine – vai, îmbătrânea, iar vederea i se încețoșa din timp în timp; ori lacrimile erau de vină,

făcând-o să vadă ca prin ceață?

S-a aplecat cu hotărâre asupra broderiei, însă chipul lui Morgaine i-a apărut iarăși dinainte și, în minte, a auzit strigătul ei disperat, ca și cum sufletul i-ar fi fost smuls din trup. Și ea țipase cândva la fel, după mama pe care și-o amintea cu greu, iar asta fusese atunci când o născuse pe Morgaine... Oare toate femeile care nasc strigă după mamele lor? A cuprins-o groaza. Morgaine, în iarna aceea cumplită, să nască undeva? Morgause făcuse o glumă la încoronarea lui Arthur, spunând că Morgaine ciugulește din mâncare ca o femeie gravidă. Fără să vrea, Igraine s-a trezit numărând pe degete; da, dacă așa ar fi stat lucrurile, Morgaine ar fi trebuit să-și aducă pe lume copilul în miezul iernii. Iar acum, chiar în moliciunea primăverii, avea mereu senzația că aude acel țipăt; tânjea să plece pentru a-și vedea fiica, dar unde?

A perceput pași în urma ei și o încercare de tuse semnificativă, iar una dintre fetele mai tinere crescute în mănăstire i-a spus:

— Doamnă, aveți oaspeți în camera de afară; unul dintre sosiți e om al bisericii, chiar arhiepiscopul!

Igraine și-a lăsat broderia deoparte. La urma urmelor, n-o pătasese. *Dintre toate lacrimile vărsate de femei, niciuna nu lasă vreo urmă în această lume*, a gândit ea cu amărăciune.

— Și de ce ar voi tocmai arhiepiscopul să mă vadă?

— Nu mi-a spus, doamnă, și nu cred că i-a spus nici stareței, a răspuns fetița, care se arăta destul de dornică să stea de vorbă încă o vreme. Dar nu ai trimis cumva daruri către biserică la vremea încoronării Marelui Rege?

Igraine făcuse asta, dar nu putea crede că arhiepiscopul ar fi venit să stea de vorbă cu ea despre o acțiune caritabilă din trecut. Poate mai dorea ceva. Se întâmpla rareori ca preoții să fie lacomi pentru sine, însă toți oamenii bisericii, în special cei de la lăcașurile bogate, voiau cu tot dinadinsul argint și aur pentru altarele lor.

— Și care sunt ceilalți? a întrebat ea, știind că fetița era dornică să vorbească cu cineva, orice.

— Doamnă, nu știu, dar am aflat că stareța a vrut să-l alunge pe unul dintre ei, fiindcă... și fetița a făcut ochi mari – fiindcă e vrăjitor și vraci, așa a zis ea, și druid!

Igraine s-a ridicat.

— Vorbești de Merlin al Britaniei, iar el mi-este tată și nu e vrăjitor, micuțo, ci învățat școlit în meșteșugul înțelepților. Până și părinții Bisericii spun că druizii sunt bărbați buni și nobili, și cred în Dumnezeu în armonie cu ei, pentru că recunosc prezența lui Dumnezeu în toate lucrurile, iar pe Iisus Hristos îl știu drept unul dintre numeroșii profeți ai lui Dumnezeu.

Fetița a făcut o mică plecăciune, parcă recunoscând că mai avea de învățat, iar Igraine și-a lăsat deoparte broderia la care lucra și și-a așezat mai bine vâlul în jurul chipului.

Când a ajuns în camera de afară, l-a văzut nu doar pe Merlin și pe un bărbat necunoscut, îmbrăcat cu un strai întunecat pe care oamenii bisericii începuseră să-l adopte pentru a se deosebi de oamenii de rând, ci și pe un al treilea, pe care abia l-a recunoscut, cu toate că el s-a întors spre ea; vreme de o clipă, a avut senzația că privește chipul lui Uther.

— Gwydion, a exclamat ea, apoi s-a grăbit să se corecteze. Arthur. Iartă-mă; am uitat.

Apoi a vrut să îngenuncheze dinaintea Marelui Rege, însă el s-a grăbit să întindă mâna pentru a o opri.

— Mamă, să nu îngenunchezi în prezența mea. Ți interzic asta.

Igraine a făcut o plecăciune în fața lui Merlin și a arhiepiscopului acru, cu aspect extrem de auster.

— Ea e mama mea, regina lui Uther, a spus Arthur, iar arhiepiscopul, mișcându-și buzele astfel încât să sugereze un surâs, a răspuns:

— Da, dar acum se bucură de o cinste mai înaltă decât cea a regalității, pentru că e mireasa lui Hristos.

Halal mireasă, a gândit Igraine, fiindcă e mai degrabă o văduvă ce și-a găsit adăpost în această casă. Însă nu a rostit aceste vorbe, ci a lăsat capul în jos.

— Doamnă, el este Patricius, arhiepiscopul de pe Insula Preoților, a spus Arthur, insulă care acum se cheamă Glastonbury.

— Așa e, prin voia Domnului, a spus arhiepiscopul, după ce am gonit toți vrăjitorii răi din Irlanda, acum am sosit să îi alung de pe toate pământurile creștine. La Glastonbury am găsit un ciopor de preoți corupți, care tolerau în rândurile lor până și credința comună cu druizii, lucru în fața căruia Domnul nostru, care și-a dat viața pentru noi, ar fi plâns cu lacrimi de sânge!

Taliesin, Merlinul, a spus cu glasul său domol:

— Frate, cum se face că vrei să fii mai aspru chiar decât Christos? Fiindcă el, dacă nu greșesc eu cumva, a fost hulit că a trăit alături de nelegiuți și păcătoși, ba chiar și de cei care strângeau dările, precum și alături de femei precum Magdalena. Și la sfârșit, chiar când murea ținut pe cruce, i-a promis tâlharului că, în aceeași noapte, va fi alături de el în rai, nu?

— Eu socotesc că prea mulți oameni se încumetă să citească sfintele Scripturi și cad în greșeala de a le înțelege greșit, la fel ca tine, a spus Patricius cu severitate. Cei care vor să învețe ar face mai bine s-o facă ascultându-i pe preoți, căci ei le dau adevărata tălmăcire a înțeleșului lor.

Merlin a surâs cu blândețe.

— Mi-e cu neputință să-ți înțeleg o asemenea dorință, frate. Eu am convingerea că dorința lui Dumnezeu este ca toți oamenii să găsească înțelepciunea prin propriile lor puteri, nu să o primească de-a gata de la alții. Copiilor mici trebuie să li se mestece mâncarea de către doică, însă oamenii se pot adăpa și hrăni ei înșiși cu înțelepciune.

— Lăsați, lăsați asta! i-a întrerupt Arthur cu un zâmbet. Nu vreau să se iște contraziceri dintre acestea între cei mai apropiați și dragi sfetnici ai mei. Înțelepciunea Lordului Merlin îmi este de neînlocuit; el m-a așezat pe tron.

— Sire, a spus arhiepiscopul, Dumnezeu te-a pus acolo.

— Cu ajutorul lui Merlin, a repetat Arthur, și m-am jurat să îi ascult întotdeauna sfatul. Vrei să-mi calc jurământul părinte Patricius? Vino, mamă, șezi și să stăm de vorbă.

— Să trimit mai întâi după niște vin, ca să vă înviorați după o călătorie atât de lungă.

— Îți mulțumesc, mamă, și te rog să le trimiți și lui Cai și Gawaine, care au călătorit alături de mine. Nu vor să mă lase nepăzit. Prietenii mei țin să mă slujească, fiindu-mi șambelani și servitori, de parcă n-aș fi în stare nici să ridic un pai de jos. Eu m-aș descurca la fel de bine ca orice soldat, doar cu ajutorul unei slugi sau două, însă ei nu vor să îngăduie asta...

— Tovarășii tăi vor primi tot ce este mai bun, a spus Igraine și a plecat să dea porunci pentru ca toată suita să fie ospătată și servită cu vin. După ce le-a fost adus vinul, Igraine le-a turnat în pocale.

— Cum îți merge, fiule?

Măsurându-l din priviri, i s-a apărut cu zece ani mai vârstnic decât băiatul firav ce fusese încoronat cu o vară în urmă. Mai crescuse, a avut ea impresia, cu un lat de palmă, iar umerii îi erau mai lași. Pe față avea un semn de tăietură; rana se închidea și se curăța bine, Slavă lui Dumnezeu... Ei, niciun soldat nu scăpa din lupte fără o rană, două...

— După cum ai văzut, mamă, am fost la război, dar Dumnezeu m-a cruțat, a spus Arthur. Iar acum am sosit cu o misiune de pace. Dar mai întâi spune-mi cum te simți aici.

Ea a zâmbit.

— Vai, aici nu se întâmplă nimic. Dar am primit vorbă de la Avalon cum că Morgaine a plecat de pe Insulă. Se află cumva la curtea ta?

Arthur a clătinat din cap.

— Nu, mamă, curtea mea nici nu merită un asemenea nume, a spus el. De castelul meu se îngrijește Cai – a trebuit să-i poruncesc cu asprime, pentru că el prefera să mă însoțească în luptă, dar eu l-am silit să rămână și să-mi păstreze căminul neștirbit. Iar doi sau trei din vechii cavaleri ai tatei, prea bătrâni ca să mai călărească, stau acolo cu soțiile lor. Morgaine se află la curtea lui Lot – Gawaine mi-a spus asta, când fratele lui, tânărul Agravaine, a venit spre miazăzi ca să lupte în armatele mele. El a spus că Morgaine s-a dus acolo să o ajute pe mama lui; a văzut-o doar o dată sau de două ori, însă ea era bine și veselă; îi cântă la harpă lui Morgause și păstrează cheile de la sîpetul cu mirodenii. Am înțeles că Agravaine era foarte încântat de ea.

Pe chipul lui a trecut o expresie de durere, iar Igraine, căreia nu i-a scăpat acest lucru, s-a mirat, dar nu a spus nimic.

— Să mulțumim lui Dumnezeu că Morgaine este bine printre rudele ei. M-am temut pentru ea. (Și-a dat seama, mai ales în prezența oamenilor bisericii, că nu se cuvenea să întrebe dacă Morgaine născuse.) Când a venit Agravaine spre miazăzi?

— La începutul toamnei, așa țin minte, am dreptate, Lord Merlin?

— Atunci cred că s-a întâmplat.

Deci Agravaine nu avea cum să știe ceva; și ea o văzuse pe Morgaine și nu fusese în stare să-și dea seama – dacă, într-adevăr, asta se întâmplase cu Morgaine, și nu fusese vorba doar de o fantazare născută din imaginația ei.

— Bine, mamă, am venit să vorbim despre treburi femeiești, până la urmă. Se pare că trebuie să mă căsătoresc. Nu am alt urmaș în afară de Gawaine...

— Asta nu-mi place deloc, a spus Igraine. Lot așteaptă de atâția ani. Să nu ai încredere în fiul său atunci când îl simți în spate.

Arthur a fulgerat-o cu ochi mânioși.

— Nici măcar tu nu ar trebui să vorbești astfel despre vărul meu Gawaine, mamă! El mi-e tovarăș jurat, și-l iubesc ca pe fratele pe care nu l-am avut niciodată, la fel de mult cum țin la Lancelot! Dacă Gawaine mi-ar dori tronul, n-ar trebui decât să fie mai puțin vigilent vreme de câteva minute, iar eu m-aș alege cu gâtul tăiat, nu doar cu o creștătură pe față, iar Gawaine ar ajunge Mare Rege! Sunt oricând gata să-i încredințez viața și onoarea mea!

Igraine a rămas uimită de patima acestor vorbe.

— Atunci mă bucur că ai un supus atât de fidel și de încredere, fiule. Apoi, cu un zâmbet caustic, a adăugat: Asta cred că îl mârșăiește nespus pe Lot, faptul că fiii lui te iubesc atât de mult!

— Nu știu ce am făcut de-mi doresc doar binele, dar așa stau lucrurile, și mă socotesc binecuvântat de asemenea prieteni.

— Da, a spus Taliesin, Gawaine va fi un reazem credincios până la moarte, Arthur, și dincolo de asta, dacă așa voiește Dumnezeu.

Arhiepiscopul a ținut să spună cu un aer serios:

— Omul nu se cuvine să creadă că știe voința Domnului...

Taliesin l-a ignorat și a spus:

— Mai de încredere chiar decât Lancelot, cu toate că mă întristează să ți-o zic.

Arthur a zâmbit, iar Igraine a gândit, cu durere în suflet, că Arthur avea farmecul lui Uther, fiindcă și el putea inspira credința supușilor săi! Cât de mult seamănă cu tatăl său!

— Vai, Lord Merlin, o să te mustru până și pe tine, dacă vorbești astfel despre cel mai scump prieten al meu. Și lui Lancelot i-aș încredința viața și onoarea mea.

— Da, sigur, a spus Merlin oftând, îi poți încredința viața, sunt convins... Nu știu dacă ar rezista la încercarea supremă, dar de iubit te iubește și-ți va apăra viața dându-și-o pe a lui.

— Gawaine e cu siguranță un bun creștin, a spus Patricius,

dar de Lancelot nu sunt atât de sigur. Cred că va veni o vreme când toți acești oameni care se consideră creștini, și nu sunt, vor fi dați în vileag drept închinători la demoni, cum sunt de fapt. Cine nu acceptă puterea Sfintei Biserici în ce privește voința Domnului sunt împotriva, așa cum și Hristos zice: „Cel ce nu este cu mine, este împotriva mea.” Cu toate acestea, în întreaga Britanie există unii care nu sunt cu nimic mai prejos decât păgânii. La Tara m-am întâlnit cu aceștia când am aprins focurile pascale de înviere pe unul dintre dealurile lor nesfințite, iar druizii regelui nu mi-au putut sta împotriva. Și până și pe sfânta Insulă Glastonbury, pe unde a călcat sfințitul Iosif din Arimatea, am descoperit că preoții venerază o fântână sacră! Asta e curată necredință! Voi pune capăt acestor lucruri chiar de va trebui să cer ajutorul episcopului de la Roma!

Arthur a zâmbit și i-a spus:

— Nu cred că episcopul de la Roma are habar de ce se petrece în Britania.

— Părinte Patricius, a spus Taliesin cu blândețe, ai face un mare deserviciu poporului acestei țări dacă i-ai închide fântâna sacră. Aceea este un dar de la Dumnezeu...

— Este o părticică a credinței păgâne, a spus arhiepiscopul, iar în ochi i-a apărut focul rece al fanaticilor.

— De la Dumnezeu vine, a insistat bătrânul druid, pentru că nu există nimic în acest univers care să nu vină de la Dumnezeu, iar oamenii simpli au nevoie de semne și simboluri simple. Dacă ei îl venerază pe Dumnezeu în apele care izvorăsc din acest dar, cum ar putea să facă rău?

— Dumnezeu nu poate fi venerat în simboluri făcute de mâna omului...

— În privința aceasta ești în deplin acord cu mine, frate, a spus Merlin, căci o parte din înțelepciunea druidă se află în zicala că Dumnezeu, care este mai presus de toate, nu poate fi venerat în sălașe făcute de mâna omului, ci doar sub cerul lui. Și, cu toate astea, voi construiți biserici și le împodobiți cu odoare din aur și argint. Așadar, este rău să bei din izvoarele sacre pe care Dumnezeu le-a făcut și le-a binecuvântat cu puterea viziunii și a tămăduirii?

— Diavolul îți dă știință despre astfel de lucruri, a spus Patricius netulburat, iar Taliesin a râs.

— Vai, dar și Dumnezeu aruncă îndoieli, la fel ca Diavolul, iar

la sfârșitul vremii, toți vor veni dinaintea lui și se vor supune voinței lui.

Înainte ca Patricius să poată răspunde, Arthur a intervenit:

— Sfinți părinți, nu am venit aici ca să ne ciorovăim pe temeuri teologice!

— Adevărat, l-a aprobat Igraine, cu un sentiment de ușurare. Vorbeam de Gawaine și de celălalt fiu al lui Morgause – Agravaine, parcă așa îl cheamă, nu? Și despre căsătoria ta.

— Păcat, a spus Arthur, că de vreme ce fiii lui Lot mă iubesc atât de mult, iar Lot – nu mă îndoiesc de asta – și-ar dori foarte mult ca neamul lui să fie moștenitor alături de mine la tron, păcat, spuneam, că Morgause nu are o fiică, astfel încât să-i fiu ginere. Așa ar ști că fiul fiicei lui ar fi moștenitor al meu.

— Asta ar fi foarte bine, a spus Taliesin, pentru că amândoi sunteți din spița regală de Avalon.

Patricius s-a încruntat.

— Morgause nu este cumva sora mamei tale, stăpâne Arthur? Căsătoria cu fiica lui ar fi aproape același lucru cu a-ți lua de soție propria soră!

Arthur l-a privit tulburat. Igraine a intervenit:

— De acord; chiar dacă Morgause ar avea o fiică, nici nu ne putem gândi la așa ceva.

— Mi-ar fi ușor să țin la o soră a lui Gawaine, a spus Arthur pe un ton plângăreț. Ideea de a mă căsători cu o străină nu mă mulțumește prea mult, și cred că nici fetei nu i-ar plăcea asta!

— Asta se întâmplă oricărei femei, a spus Igraine, și a rămas surprinsă auzindu-se vorbind astfel – să fi fost încă apăsată de ceea ce se petrecuse cu atâta timp în urmă? Căsătoriile trebuie aranjate de cei care au mai multă minte decât fecioarele.

Arthur a suspinat.

— Regele Leodegranz mi-a oferit pe fiica lui – i-am uitat numele – și a spus că zestrea ei va fi alcătuită din o sută dintre cei mai buni oameni ai lui, toți înarmați și – ascultă aici, mamă – fiecare cu un cal dintre cei pe care îi crește el, astfel că Lancelot îi va putea instrui. Acesta a fost unul dintre secretele cezarilor, cele mai bune cohorte ale lor luptau călări; înaintea lor, doar sciții mai folosiseră cai, iar asta doar ca să aducă provizii și uneori să trimită mesaje. Dacă aș avea patru sute de luptători de cavalerie – ei bine, mamă, i-aș putea alunga pe saxoni până pe țărmurile lor schelălăind ca niște câini!

Igraine a pufnit în răs.

— Acesta nu este un motiv de căsătorie, fiule. Caii se pot cumpăra, iar oameni poți tocmi.

— Da, dar Leodegranz nici gând nu are să vândă cai. Cred că și-a pus în minte ca pentru această zestre – și este o zestre regească, fără îndoială – să facă o legătură de rudenie cu Marele Rege. Cu toate că nu este singurul, el mi-a oferit mai mult decât oricare altul. De aceea, mamă, voiam să te rog un lucru – nu aș dori să poruncesc oricui să pornească într-acolo ca să-i dea veste că o iau pe fiica lui în căsătorie și că trebuie să o trimită ca pe o povară oarecare până la curtea mea. N-ai vrea să te duci tu să-i dai regelui răspunsul meu și să o însoțești pe fată înapoi?

Igraine a fost cât pe ce să dea din cap în semn de încuviințare, dar și-a adus aminte că jurase să rămână în acel loc.

— Nu poți trimite pe unul dintre oamenii tăi de încredere, pe Gawaine ori Lancelot?

— Gawaine e în stare să cucerească orice femeie. Nu aș dori ca el să se afle în preajma miresei mele, a spus Arthur râzând. Lancelot are să fie trimisul.

— Igraine, cred că tu ești persoana potrivită, a spus Merlin pe un ton sobru.

— Cum, bunicule, a zis Arthur, Lancelot este atât de fermecător încât te temi că mireasa mea se va îndrăgosti de el?

Taliesin a oftat, iar Igraine s-a grăbit să spună:

— Mă voi duce eu, dacă stareța îmi va îngădui.

Maica Superioară, a gândit Igraine, nu-i putea refuza plecarea pentru a se ocupa de căsătoria fiului ei. În aceeași clipă și-a dat seama că, după ani și ani cât fusese regină, nu-i venea ușor să stea mută dinapoia unor ziduri și să aștepte vești despre marile lucruri ce se petreceau în țară. Probabil că asta era soarta oricărei femei, însă ea voia s-o evite atâta cât putea.

Guinevere a simțit starea binecunoscută de greață în capul pieptului; s-a întrebat dacă va trebui să dea încă o dată fuga până la privată înainte de a porni la drum. Ce se va întâmpla dacă simțea aceeași nevoie *după* ce urca pe cal și alaiul se

urnea? S-a uitat la Igraine, care stătea impunătoare și stăpânită, semănând mult cu Maica Superioară de la mănăstirea în care trăise atâția ani. Cu un an în urmă, la prima vizită, atunci când se făcuseră înțelegerile privind căsătoria, Igraine i se păruse maternă și blândă. Acum, când venise să o escorteze până la curtea lui Arthur, arăta neînduplecată și poruncitoare, fără să simtă defel temerea ce o cuprinsese pe Guinevere. Cum de putea rămâne atât de netulburată? Privind caii și litiera, Guinevere a îndrăznit să întrebe cu glas aproape pierit:

— Nu ți-e teamă? E atât de departe...

— Să mă tem? Nu, i-a răspuns Igraine, am mers până la Caerleon de multe ori și nu cred că saxonii vor porni război la vremea asta din an. Călătoria pe timp de iarnă e anevoioasă, din cauza noroaielor și a ploii, dar e mai bine așa decât să cădem în mâinile barbarilor.

Guinevere s-a simțit cuprinsă de rușine și spaimă și a strâns degetele pumn, după care și-a privit încălțărilor greoaie și urâte, făcute special pentru acea călătorie. Igraine a întins mâna și i-a luat palma, mângâind-o pe degetele delicate.

— Uitasem că nu ai mai plecat niciodată de acasă, decât ca să mergi la mănăstire și să te întorci de acolo. Ai fost la Glastonbury, adevărat?

Guinevere a încuviințat din cap.

— Aș vrea să mă aflu acolo din nou...

Vreme de o clipă a simțit privirea iscoditoare a lui Igraine asupra ei și s-a îngrozit; se putea ca doamna să-și dea seama că era nefericită pentru că trebuia să se căsătorească cu fiul ei, și va ajunge să o disprețuiască... Însă Igraine, ținând-o strâns de mână, s-a mulțumit să spună:

— Nici eu nu am fost fericită când am plecat să mă căsătoresc cu Ducele de Cornwall, și nefericită am fost până când am avut-o pe fica mea în brațe. Dar eu abia împlinisem cincisprezece ani; tu ai aproape optsprezece, adevărat?

Agățându-se de mâna lui Igraine, Guinevere a simțit că spaima se mai risipește; dar chiar și așa, când a ieșit pe poartă, a avut senzația că cerul, plin de nori de ploaie coborâți până aproape de pământ, devenise o uriașă amenințare. Drumul din fața casei era o mare de noroi morfolit de copitele cailor. Acum, când apăruseră și alți călăreți ce se așezau în ordine de drum, Guinevere a avut sentimentul că nu mai văzuse niciodată atât

de mulți oameni care strigau și se chemau unii pe alții, iar caii nechezau, astfel că toată curtea devenise un vârtej amețitor. Însă Igraine a ținut-o strâns de mână, iar Guinevere, chircindu-se, a urmat-o.

— Îți rămân recunoscătoare, doamnă, că ai venit să mă însoțești...

Igraine a surâs.

— Am rămas o femeie de lume - am profitat de ocazia ce mi s-a oferit ca să călătoresc dincolo de zidurile mănăstirii. A făcut apoi un pas mare, ca să evite un morman de balegă de cal ce scotea aburi. Ai grijă pe unde calci, copilă - uite, tatăl tău ne-a pregătit acești doi ponei frumoși. Îți place să călărești?

Guinevere a scuturat din cap și a șoptit:

— Credeam că o să călătoresc în litieră...

— Păi sigur că se poate, dacă așa voiești, a spus Igraine, privind-o întrebător, dar eu socot că te vei plictisi în litieră. Când pleca în călătorie, sora mea Viviane obișnuia să poarte pantaloni bărbătești. Ar fi trebuit să-ți caut o pereche, dar eu, la vârsta mea, nu se cuvine să îmbrac așa ceva.

Guinevere a roșit.

— N-aș putea, a spus ea și s-a cutremurat, o femeie nu are voie să poarte straie bărbătești, așa se spune în Scrierea Sfântă...

Igraine a chicotit.

— Apostolul nu știe prea multe despre ținuturile de la miazănoapte. Acolo unde a trăit el era cald, a spus ea, și am auzit că bărbații din țara în care a trăit Domnul nostru nu cunoșteau pantalonii, ci purtau straie lungi, așa cum se îmbrăcau și chiar se mai îmbracă unii romani. Eu cred că femeile nu au voie să poarte straiele unui anume bărbat, iar nu că nu ar trebui să se îmbrace cu straie cusute după felul celor bărbătești. Iar sora mea Viviane este o femeie extrem de modestă; este preteasă de Avalon.

Guinevere a făcut ochi mari de mirare.

— E vrăjitoare, doamnă?

— Nu, e o femeie înțeleaptă, care știe totul despre ierburi și leacuri, și are darul Viziunii, dar a jurat să nu aducă vătămări nici oamenilor, nici lighioanelor. Nici nu mănâncă din carnea animalelor, a spus Igraine. Trăiește la fel de simplu ca o stareță. Ia te uită, a spus ea și a arătat cu degetul, acela e Lancelot,

companionul cel mai apropiat al lui Arthur. A sosit să ne escorteze și să aducă oamenii și caii...

Guinevere a zâmbit, simțind în același timp că obraji ei roșesc.

— Îl cunosc pe Lancelot, a spus ea, fiindcă a venit să îi arate tatei ce poate face cu caii.

— Da, el călărește ca un centaur din vechime, despre care anticii spuneau că erau pe jumătate cai, pe jumătate bărbați.

Lancelot a coborât de pe cal. Obrajii îi erau la fel de roșii precum mantia romană pe care o purta ca să se apere de frig; gulerul acesteia îi stătea ridicat în jurul feței. A făcut o plecăciune în fața doamnelor.

— Doamnă, i s-a adresat el lui Igraine, sunteți gata de călătorie?

— Cred că da. Bagajele prințesei au fost deja puse în caretă, a spus Igraine, privind spre atelajul mare încărcat cu vârf și acoperit cu blănuri: un pat și tot ce trebuia pentru acesta, o ladă mare sculptată, un război de țesut și un gherghef, oale și alte vase.

— Da, sper să nu se împotmolească în gloduri, a zis Lancelot, privind la cei doi boi înjugați la caretă. Nu caretă aceea mă îngrijorează, ci cealaltă – în care se află darul regelui pentru Arthur, a adăugat el fără mare tragere de inimă și a privit la cea de-a doua caretă, mult mai mare. Eu gândeam că ar fi fost mai bine să se făurească o masă pentru casa regelui la Caerleon, cu toate că Uther a lăsat destule mese și mobile – să nu înțelegeți cumva că am ceva împotriva mobilei miresei, a adăugat el, aruncând un zâmbet spre Guinevere, făcând-o să capete lumină în obraji, dar să cărăm atâta drum o masă, ca și cum stăpânul meu Arthur nu ar avea destule lucruri pentru sala mare?!

— Vai, dar acea masă e una dintre comorile tatei, a spus Guinevere. E pradă de război de la unul din regii din Tara, pe care tata l-a învins și i-a luat cea mai bună masă pe care o avea... E rotundă, după cum vezi, astfel că un bard poate sta în centru ca să cânte, iar servitorii dau roată ca să toarne vinul ori berea în cupe. Iar când primește în ospetie pe alți regi, nu trebuie să-i așeze după rang... De aceea tata a socotit că e un dar potrivit pentru un Mare Rege, care trebuie să-și pună și cavalerii la masă, fără să arate favoruri față de unul în dauna altora.

— Este cu adevărat un dar regesc, doamnă, a spus Lancelot pe un ton politic, numai că trebuie trei perechi de boi ca să tragă acea căruță, și doar Dumnezeu știe de câți dulgheri și alți meșteri va fi nevoie ca să o închege la loc atunci când vom ajunge la Caerleon, astfel că, în loc să mergem la pasul calului, vom fi siliți să ne târâm după pasul celui mai încet bou. Dar, oricum, nunta nu se poate face decât atunci când o să ajungi acolo, doamna mea. Și-a aplecat capul într-o parte, și a strigat: Vin într-o clipă, omule. Doar nu pot fi în mai multe locuri deodată! A făcut o plecăciune și a mai zis: Doamnelor, trebuie să pun armata asta în mișcare. Să vă ajut să urcați pe cai?

— Cred că Guinevere va voi să călătorească în litieră, a spus Igraine.

— Ei, va fi ca și cum soarele ar fi intrat în nori, a spus el cu un zâmbet, dar fă după cum voiești, doamnă. Sper că soarele o să mai strălucească și pentru noi până ce ajungem la curte.

Guinevere a simțit o emoție plăcută, așa cum i se întâmpla de fiecare dată când Lancelot vorbea frumos în prezența ei. Nu-și putea da seama dacă era serios, ori voia să-i intre în grații. Pe neașteptate, imediat ce el s-a îndepărtat, Guinevere a început să se teamă din nou. Caii ce păreau niște munți pe lângă ea, grupurile mari de bărbați care umblau de colo-colo - avea senzația că aceștia alcătuiau cu adevărat o armată, așa cum spusese Lancelot, iar ea nu era decât un bagaj neînsemnat, aproape o pradă de război. Tăcută, a lăsat-o pe Igraine să o ajute la urcarea în litieră, care era căptușită cu perne și un covor din blana unui animal, iar apoi s-a ghemuit într-un colț.

— Să las perdeaua litierei dată în lături, ca să ai lumină și aer? a întrebat-o Igraine, așezându-se comod pe perne.

— Nu! a spus Guinevere cu glas gătit. Mă simt mai bine dacă sunt trase.

Cu un gest din umeri, Igraine a tras perdelele. Apoi a privit afară printr-o crăpătură și a văzut cum a pornit înaintașul alaiului, iar căruțele s-au așezat în șir. Toți acei oameni alcătuiau cu adevărat o zestre regească. Călăreți înarmați, cu arme și podoabe, care aveau să se adauge armatelor lui Arthur - semăna cu ceea ce auzise ea despre legiunile romane.

Guinevere și-a lăsat capul pe perne, având chipul palid și ochii închiși.

— Îți este rău? a întrebat-o Igraine, mirată.

Guinevere a clătinat din cap.

— E atât de... atât de mare... a spus ea. Mi-e teamă, a rostit ea în șoaptă.

— Teamă? Dar, copila mea dragă... a început Igraine, însă nu a mai continuat. După o clipă de tăcere, a zis: O să te simți mai bine cât de curând.

Cu brațele încrucișate peste ochi, Guinevere nici nu și-a dat seama când litiera a pornit; își impusese o stare de semi-adormire în care reușea să-și țină în frâu senzația de panică. Încotro mergea, pe sub cerul acela necuprins, peste întinse ținuturi mlăștinoase și peste atâtea dealuri? Ghemul fremătător de spaimă din stomac se strângea tot mai mult. De jur-împrejur auzea zgomote făcute de cai și oameni, de armata pornită în marș. Ea părea a fi doar o pârțică din tot, o frântură între cai, oameni, lucruri și masa rotundă. Era doar o mireasă cu tot ce îi aparținea legiuit, haine și rochii, giuvaieruri și război de țesut, cu oale și piepteni și ragile pentru torsul inului. Nu era ea însăși, nu mai rămăsese nimic pentru sine, devenise doar un obiect al Marelui Rege, care nu catadicsise să vină pentru a vedea femeia ce îi era trimisă împreună cu toți caii și atâtea bagaje. Era numai o iapă, o iapă de prăsilă, de astă dată pentru Marele Rege, în speranța că îi va da un fiu.

Guinevere a crezut că se va sufoca de furia care o cuprinsese. Însă nu, nu trebuia să se înfurie, nu se cuvenea; Maica Superioară îi spusese că misiunea femeilor era să se căsătorească și să aducă pe lume copii. Ea voise să devină măicuță și să rămână în mănăstire ca să învețe a citi și întocmi scrisori frumoase cu pana și pensula, însă acel lucru nu era potrivit pentru o prințesă; trebuia să se supună voinței tatălui ei, ca și cum aceea era și voința Domnului. Femeile erau silite să facă voia Domnului, deoarece omenirea căzuse în păcat prin femeie, iar fiecare femeie trebuia să facă în așa fel încât munca ei să mai șteargă din păcatul original comis în Rai. În afara Mariei, mama lui Iisus Hristos, nicio femeie nu putea fi cu adevărat bună; toate erau păcătoase, nici nu puteau fi altfel. Aceea era pedeapsa pentru faptul că semănau cu Eva, păcătoase, furioase și revoltate împotriva voinței Domnului. A rostit o rugăciune în șoaptă și și-a dorit să redevină pe jumătate conștientă de cele ce se petreceau în jur.

Igraine, care se resemnase să călătorească îndărătul

perdelor, cu toate că dorea să respire aer proaspăt, s-a întrebat ce se petrecea cu Guinevere. Nu rostise nicio vorbă împotriva căsătoriei – da, dar nici ea, Igraine, nu se răsculase împotriva măritişului ei cu Gorlois; amintindu-şi ce copilă furioasă şi îngrozită fusese atunci, i s-a făcut milă de fată. Dar de ce se ascunsese după perdele, în loc să meargă cu capul sus pentru a da piept cu noua viaţă? De ce anume se temea? Arthur i se părea cumva un monstru? Doar nu se mărita cu un bătrân, de trei ori mai în vârstă decât ea; Arthur era tânăr şi dornic să o onoreze şi să o respecte.

În acea noapte au dormit într-un cort ridicat într-un loc uscat, ales cu grijă, şi au ascultat vântul gemând şi ploaia biciuind pânza adăpostului. Igraine s-a trezit pe la o vreme şi a auzit-o pe Guinevere suspinând.

— Ce s-a întâmplat, copilă? Îţi este rău?

— Nu, doamnă... Crezi că Arthur o să mă placă?

— Nu văd de ce te-ar plăcea, a spus Igraine cu blândeţe. Doar ştii că eşti frumoasă.

— Sunt? Datorită vocii delicate, întrebarea sunase doar naivă, nefiind o invitaţie făţarnică ori sfioasă la un compliment ori confirmare, aşa cum s-ar fi întâmplat cu altă fată. Doamna Alienor a spus că am nasul prea lung şi că sunt pistruiată ca o fată care stă cu vacile.

— Doamna Alienor... Igraine şi-a impus să se arate binevoitoare; Alienor nu era cu mult mai în vârstă decât Guinevere şi avusese patru copii în doar şase ani. Eu cred că a înşelat-o vederea. Eşti cu adevărat frumoasă. Şi ai cel mai frumos păr pe care l-am văzut.

— Nu cred că Arthur se sinchiseşte de frumuseţe, a spus Guinevere. Nici măcar nu a trimis pe cineva să întrebe dacă nu cumva mă uit cruciş, ori dacă am doar un picior sau buză de iepure.

— Guinevere, a zis Igraine cu calm, orice femeie e luată în căsătorie pentru zestre, dar un Mare Rege trebuie să se însoare aşa cum îl îndeamnă sfetnicii. Crezi că el nu rămâne uneori treaz noaptea, gândindu-se ce soată îi hărăzeşte soarta? Îţi închipui că nu te va primi cu recunoştinţă şi bucurie pentru că îi aduci frumuseţe, bună purtare şi învăţătură? El a acceptat să ia de soţie pe cine trebuie, dar va fi cu atât mai fericit când are să descopere că nu eşti – cum spuneai? — cu buză de iepure, cu

fața ciupită de vărsat ori sașie. Este tânăr și nu cunoaște bine femeile. Iar Lancelot, sunt convinsă, i-a spus că ești frumoasă și virtuoasă.

Guinevere a respirat oarecum ușurată.

— Lancelot este vărul lui Arthur, adevărat?

— Adevărat. Este fiul lui Ban de Benwick cu sora mea, care este Mare Preoteasă de Avalon. S-a născut din Mariajul Sfânt – știi ceva despre asta? În Britania Mică, unii dintre oameni țin riturile vechi, păgâne. Chiar și Uther, când a fost făcut Mare Rege, a fost dus pe Insula Dragonului și încoronat după riturile vechi, dar nu i s-a cerut să se însoare cu pământul; în Britania, asta o face Merlin, astfel că el se sacrifică pentru rege, de este nevoie...

— Nu știam că acele rituri vechi și păgâne mai sunt cunoscute în Britania. Așa... Așa a fost încoronat și Arthur?

— Chiar dacă a fost, a spus Igraine, mie nu mi-a spus. Poate că lucrurile s-au mai schimbat, iar el se mulțumește ca Merlin să-i fie unul dintre sfetnicii săi cei mai de seamă.

— Îl cunoști pe Merlin, doamnă?

— E tatăl meu.

— Chiar așa? Guinevere și-a încordat privirea ca să o vadă pe întuneric. Doamnă, este adevărat că atunci când Uther Pendragon a venit la tine înainte de a fi căsătorită cu el a apărut, prin vrăjile lui Merlin, sub înfățișarea lui Gorlois, astfel încât să mergi în patul lui crezând că era Ducele de Cornwall și că rămăseseși soție castă și credincioasă?

Descumpănită, Igraine a clipit; auzise și ea zvonuri cum că îl adusesse pe lume pe fiul lui Uther cu o grabă nefirească, dar de povestea asta nu avusese știre.

— Așa se spune?

— Da, doamnă, uneori. Sunt povești rostite de barzi.

— Ei, nu este adevărat, a spus Igraine. Purta mantia lui Gorlois și inelul lui, pe care i le luase în luptă – Gorlois îl trădase pe Marele Rege și astfel a trebuit să plătească cu viața. Dar orice povești s-ar spune, eu am știut foarte bine că Uther a fost, și nu altul.

Apoi i s-a pus un nod în gât; chiar și în acele clipe i se părea că Uther era încă viu pe undeva, plecat în vreun război.

— L-ai iubit pe Uther? Înseamnă că nu a fost o vrajă făcută de Merlin?

— Nu, i-a răspuns Igraine, l-am iubit mult, cu toate că la început el a vrut să se căsătorească cu mine pentru că veneam din vechea spiță regală de Avalon. Și astfel, vezi, o căsătorie făcută pentru binele regatului poate să fie fericită. L-am iubit pe Uther; și-ți doresc să ai același noroc, așa încât tu și fiul meu să vă iubiți la fel.

— Și eu sper asta.

Apoi Guinevere s-a agățat iarăși de mâna lui Igraine. Degetele fetei i s-au părut mici și moi, ușor de zdrobit, spre deosebire de ale ei, care erau puternice, iscusite. Acelea nu erau degete care să îngrijească de copii ori bărbați răniți, ci degete făcute pentru lucrături fine cu acul și pentru rugăciune. Leodegranz trebuia să lase copila în mânăstire, iar Arthur să-și caute mireasa altundeva. Lucrurile se vor petrece așa cum le-a orânduit Dumnezeu; i-a părut rău de spaima lui Guinevere, dar și de Arthur, care urma să aibă o mireasă foarte copilăroasă și reținută.

Cu toate acestea, nici ea nu fusese mai brează când fusese trimisă lui Gorlois; pesemne că puterea fetei avea să se îmbunătățească o dată cu trecerea anilor.

După apariția primelor raze de soare, toată tabăra fremăta, pregătindu-se pentru ultima zi de marș care îi aducea în Caerleon. Guinevere arăta palidă și slăbită, iar când a încercat să se ridice, s-a întors doar pe o parte și a vărsat. Vreme de o clipă, Igraine a avut o bănuială cumplită, apoi a alungat-o; după ce stătuse atâtea zile departe de lumina zilei, sfioasei fete i se făcuse rău de frică, nimic altceva. De aceea, s-a grăbit să spună:

— Ți-am spus că litiera închisă îți va da grețuri. Astăzi trebuie să urci pe cal și să respiri aer proaspăt, altfel te ducem la nuntă cu obraji ofiliți în loc să fie ca niște trandafiri. (Apoi a adăugat către sine: *Iar dacă și eu va trebui să mai călătoresc o zi în spatele perdelelor trase, cu siguranță că o să înnebunesc; ar fi o nuntă de pomină, cu o mireasă bolnăvicioasă și palidă și cu mama mirelui aiurând.*) Hai, dacă te ridici și mergi călare, Lancelot va merge alături, ca să discute cu tine și să te bine dispună.

Guinevere și-a împletit părul și chiar s-a gândit să-și aranjeze vâlul; a mâncat puțin, însă a băut bere de orz și și-a pus o bucată de pâine în buzunar, promițând că o va mânca mai

târziu, cât va merge pe cal.

Lancelot se trezise și se apucase de treabă de la prima geană de lumină. Igraine i-a sugerat:

— Trebuie să mergi alături de doamna mea. Tânjește, până acum n-a mai stat departe de casă.

Ochii lui Lancelot s-au luminat. Apoi, zâmbind, a spus:

— Cu plăcere, doamnă.

Igraine a mers călare în urma celor doi tineri, fericită că se poate bucura de singurătatea propriilor gânduri. Ce frumoși erau – Lancelot, atât de brunet și vioi, iar Guinevere numai în auriu și alb. Și Arthur era blond, așadar vor avea niște copii orbitor de frumoși. Cu oarecare surprindere, și-a dat seama că abia aștepta să devină bunică. Va fi o plăcere să aibă copii mici în preajma ei, pe care să-i mângâie și cu care să se joace, dar copii care să nu fie ai ei, în legătură cu care să nu-și facă griji și necazuri. Legănată de o stare de visare cu ochii deschiși, a continuat să călărească; în mănăstire se obișnuise cu acea stare de visare. Ridicând privirea către tinerii ce călăreau în fața ei, a văzut că fata stătea pe cal dreaptă și căpătase ceva culoare în obraji, și zâmbea. Igraine a socotit că procedase bine scoțând-o la aer.

Apoi a observat cum se priveau cei doi.

Doamne Dumnezeule! Așa s-a uitat Uther la mine când eram soața lui Gorlois – de parcă ar fi fost hămesit, iar eu eram hrana la care nu putea ajunge... Ce se va întâmpla dacă cei doi s-ar iubi? Lancelot știe ce este aceea onoare, iar Guinevere, pot să jur, este virtuoasă, deci ce ar putea ieși din asta altceva decât durere? apoi și-a reproșat faptul că devenise bănuitoare; cei doi călăreau la o distanță cuviincioasă unul de celălalt, nu încercau să se prindă de mână, zâmbeau pentru că erau tineri și ziua era frumoasă; Guinevere mergea să se căsătorească, iar Lancelot aducea cai și oameni regelui, vărului și prietenului său. De ce să nu se simtă fericiți și să nu discute plini de veselie? Am devenit o femeie bătrână și răutăcioasă. Cu toate acestea, s-a simțit tulburată.

Ce va ieși din toate astea? Doamne, aș da dovadă de trădare față de tine dacă te-aș ruga să-mi dai o clipă de Viziune? apoi și-a pus întrebarea – mai exista vreo cale onorabilă pentru ca Arthur să evite acea căsătorie? Pentru că ar fi fost o tragedie ca Marele Rege să se căsătorească cu o femeie a cărei inimă ar fi

fost deja dată altuia. Britania era plină de fecioare gata să-l iubească și să se mărite cu el. Însă prețul dotei fusese plătit, mireasa plecase de la casa tatălui ei, regii supuși și vasalii se adunaseră să-și vadă tânărul rege căsătorit.

Igraine a hotărât să stea de vorbă cu Merlin. În calitatea lui de principal sfetnic al lui Arthur, poate că reușea să împiedice acea căsătorie – însă cum să facă asta fără să provoace război și ruină? Ar fi fost păcat ca Guinevere să fie respinsă astfel, sub ochii întregii Britanii. Nu, era prea târziu, căsătoria trebuia să aibă loc așa cum era sortit. Igraine a oftat și a continuat să călărească mai departe, dar cu capul în pământ, iar ziua luminoasă și-a pierdut orice frumusețe pentru ea. Furioasă, și-a spus că toate îndoielile și temerile ei erau fără noimă, niște închipuiri de femeie bătrână care nu are alte treburi; sau că toate acele fantasme îi erau trimise de Diavol ca să o ispitească să apeleze la Viziunea la care renunțase, și să devină din nou o unealtă a răului și vrăjitoriei.

Și totuși, în timp ce călărea, ochii ei reveneau mereu la Guinevere și Lancelot și la ceața aproape vizibilă ce părea să plutească între ei, o aură de foamă, dorință și aspirație.

Au sosit la Caerleon cu puțin timp înainte de asfințit. Castelul era pe un deal, pe locul unui vechi fort roman, iar o parte din zidăria veche rămăsese neatinsă – și arăta, așa i s-a părut lui Igraine, la fel ca pe vremea romanilor. Vreme de o clipă, văzând povârnișurile acoperite de corturi și oameni, s-a întrebat visătoare dacă era sub asediu, și abia după aceea și-a dat seama că toți acei oameni trebuie să fi venit pentru a asista la căsătoria Marelui Rege. Văzând mulțimea, Guinevere a pălit și s-a înspăimântat din nou; Lancelot s-a străduit să aranjeze coloana lungă și dezlânată, astfel încât să sugereze demnitate iar Guinevere și-a tras vâlul peste față și a continuat să călătorească tăcută alături de Igraine.

— Păcat că te vor vedea toți lipsită de prospețime și obosită după o călătorie atât de lungă, a spus Igraine, dar iată, Arthur vine încoace pentru a ne întâmpina.

Fata era atât de obosită, încât abia de a ridicat capul. Arthur, purtând o tunică lungă de culoare albastră și spada în teacă roșie, lucrată minunat, legănându-i-se la brâu, s-a oprit o clipă să discute cu Lancelot, aflat în capul alaiului; apoi, în vreme ce lumea și călăreții se dădeau deoparte din fața lui, a pășit printre

ei, apropiindu-se de Igraine și Guinevere. A făcut o plecăciune dinaintea mamei lui.

— Ai avut o călătorie plăcută, doamnă?

Apoi a ridicat ochii spre Guinevere, iar Igraine a observat cum pupilele i s-au dilatat când a văzut cât de frumoasă era; apoi aproape că a citit gândurile tinerei fete.

Da, sunt frumoasă, Lancelot mă socotește astfel; stăpânul meu Arthur va fi mulțumit de mine?

Arthur a întins o mână când ea a coborât de pe cal; s-a clătinat ușor, iar el a întins ambele brațe spre ea, să o sprijine.

— Doamna și soața mea, bun venit la căminul tău și casa mea. Să fii fericită aici, iar această zi să fie de bucurie pentru amândoi.

Guinevere a simțit că roșește. Da, Arthur era atrăgător, și-a spus ea cu îndârjire, cu părul acela blond și ochii cenușii și serioși. Ce mult se deosebea de veselia năvalnică și deșucheată, mereu pusă pe rele, a lui Lancelot. Și cât de diferit o privea – Lancelot se uita la ea de parcă ar fi fost statuia Sfintei Fecioare de pe altarul unei biserici, în vreme ce Arthur o privea cu sobrietate, cu oarecare îndoială, de parcă ar fi fost o străină, iar el nu știa încă sigur dacă îi era prieten ori dușman.

— Îți mulțumesc, soț și stăpân al meu, a spus ea. După cum vezi, ți-am adus zestrea promisă de oameni și cai...

— Câți cai? a întrebat el cu grăbire.

Guinevere a rămas nedumerită. De unde să știe ea despre prețioșii lui cai? Trebuia să îi arate atât de limpede că, din toată căsătoria aceea, el aștepta cu nerăbdare mai curând caii, și nu pe ea? S-a sumețit, trăgând aer în piept – și era mai înaltă decât unii bărbați, iar pentru femei era impunătoare ca statură – și a răspuns cu un aer demn:

— Nu știu, stăpâne Arthur, căci nu i-am numărat. Despre cai trebuie să-l întreb pe căpitanul tău. Sunt convinsă că Lordul Lancelot ți-ar putea spune numărul lor, până la ultima iapă și ultimul mânz care mai suge.

„O, curajoasă fată”, a gândit Igraine, văzând că obrazii până atunci palizi ai lui Arthur s-au împurpurat puțin în fața acelui reproș. El a surâs cu tristețe:

— Iartă-mă, doamna mea, nimeni nu s-ar aștepta să te ocupi de asemenea lucruri. Sunt sigur că Lancelot îmi va spune toate acestea la momentul potrivit. Mă gândeam însă și la oamenii

care au venit cu tine – mi s-a părea cuvenit să îi primesc ca pe niște supuși noi, asta după ce o întâmpin pe doamna și regina mea.

Vreme de o clipă și-a arătat vârsta adevărată. A privit în jur către mulțimea fremătătoare de oameni, cai, căruțe, boi și vizitii și a făcut un gest de neputință din brațe.

— În toată această amestecătură, mă îndoiesc că mă pot auzi cu toții. Îngăduie-mi să te conduc până la porțile castelului. A luat-o de mână și a condus-o pe poteca formată, căutând doar locurile cele mai uscate. Îmi pare rău că acest loc este vechi și sumbru. A fost fortăreața tatălui meu, însă eu nu am trăit deloc aici. Poate că peste vreun an, dacă saxonii ne dau pace o vreme, o să putem găsi un loc mai potrivit pentru căminul nostru, dar deocamdată trebuie să ne mulțumim cu el.

În timp ce o conducea la porți, Guinevere a întins o mână și a atins zidul. Era gros, construit din piatră, ridicându-se semeț și sigur, de parcă ar fi stat acolo încă de la începutul lumii; totul părea sigur. Și-a plimbat degetele pe el, cu gesturi aproape iubitoare.

— Mi se pare frumos. Nu mă îndoiesc că va fi sigur. Adică, sunt convinsă că o să fiu fericită aici.

— Și eu sper la fel, doamnă... Guinevere, a spus el, folosindu-i numele pentru prima oară, și rostindu-l cu un accent ciudat.

Brusc, ea s-a întrebat unde fusese crescut Arthur.

— Eu sunt prea tânăr ca să mă ocup de toate acestea – toți acești oameni și atâtea regate. Mă bucur că voi avea pe cineva care să mă ajute. (Ea i-a perceput glasul tremurând, ca și cum s-ar fi temut de ceva – dar de ce anume se putea teme un bărbat?) Unchiul meu Lot, regele de Orkney este căsătorit cu Morgause, sora mamei, și a spus că soața lui cârmuiește la fel de bine ca el, când el lipsește, fiind plecat la război sau la sfat. Eu aș dori să-ți fac o asemenea onoare, doamnă, lăsându-te să cârmuiești alături de mine.

Guinevere a simțit din nou un ghem de spaimă în stomac. Cum de dorea el așa ceva de la ea? Cum adică, menirea unei femei era să cârmuiască? Ce îi păsa ei de ceea ce făceau barbarii aceia sălbatici, aceia din triburile de la miazănoapte, ori femeile lor? În cele din urmă, cu glas slab și tremurat, ea a răspuns:

— Eu n-aș îndrăzni să-ți țin locul, stăpâne și rege al meu.

Cu un aer ferm, Igraine a intervenit:

— Arthur, fiul meu, pe unde îți umblă gândurile? Fata asta a mers călare vreme de două zile și este epuizată! Nu e vremea potrivită să pregătești strategia regatelor când noi nici n-am apucat să dăm jos noroiul de pe încălțările pe care le-am purtat venind încoace! Te rog, lasă-ne în seama șambelanilor și mâine vei avea suficientă vreme să-ți cunoști mireasa mai bine!

Pielea lui Arthur, așa i s-a părut lui Guinevere, era mai albă decât a ei; i se întâmpla să-l vadă roșind a doua oară ca un copil dojenit.

— Mamă, iartă-mă; iar tu la fel, doamna mea. A ridicat un braț, făcând astfel un semn, iar un tânăr zvelt și brunet, cu o cicatrice pe față și care șchiopăta vizibil, s-a apropiat de ei. El e Cai, fratele meu vitreg și șambelan al meu, a adăugat Arthur. Cai, ea este Guinevere, doamna și regina mea.

Cu un zâmbet, Cai s-a înclinat dinaintea ei.

— Sunt gata să te slujesc, a zis el.

— După cum vezi, a spus Arthur, doamna mea și-a adus mobila și multe alte lucruri. Doamnă, fii binevenită în casa ta. Să-i dai lui Cai orice poruncă ți se pare potrivită, ca să-ți pună lucrurile în siguranță. Iar acum, te rog să-mi îngădui să plec; trebuie să mă îngrijesc de oameni, cai și alte lucruri.

S-a înclinat în fața ei, iar Guinevere a avut impresia că a remarcat o expresie de ușurare pe chipul lui. S-a întrebat dacă el era dezamăgit de ea, ori dacă interesul față de acea căsătorie se limita la zestrea ei, alcătuită din oameni și cai, așa cum crezuse dintru început. Se pregătise pentru asta; cu toate acestea, i-ar fi făcut plăcere o întâmpinare mai caldă. Și-a dat seama că tânărul brunet și plin de cicatrice, căruia i se spunea Cai, aștepta cu nerăbdare poruncile ei. Părea săritor și blând – de el nu trebuia să se teamă.

A suspinat, apoi a întins din nou mâna să pipăie zidurile impresionante din jurul ei, ca și cum ar fi căutat calmul și un reazem pentru a-și controla vocea, astfel ca, atunci când i se va adresa lui Cai, să vorbească întocmai ca o regină.

— În cea mai mare dintre căruțe vei afla o masă irlandeză. Este darul de nuntă făcut de tatăl meu către stăpânul Arthur. Este pradă de război, are vechime și o valoare deosebită. Îngrijește-te să fie aranjată în sala cea mare de banchete a lui Arthur. Însă, înainte de aceasta, te rog să te îngrijești să i se

pregătească un iatac doamnei Igraine, iar cineva să o slujească peste noapte. Mirată, a simțit că vorbise întocmai ca o regină. Iar Cai nu arată rezerve în a-i accepta poruncile; dimpotrivă, a făcut o plecăciune în fața ei și a zis:

— Se vor face toate pe dată, doamna și regina mea.

5

În cursul nopții, grupurile de călători se adunaseră în fața castelului; abia se crăpase de ziuă când Guinevere s-a uitat afară și a văzut povârnișul dealului ce ducea spre porți înțesat de cai, corturi și o mulțime de bărbați și femei.

— Seamănă cu o sărbătoare, i-a spus ea lui Igraine, cu care împărțise patul în ultima noapte de fecorie, iar femeia în vârstă a surâs.

— Copilă, atunci când Marele Rege își ia soață, este cea mai mare sărbătoare de pe insulă. Uite, oamenii aceia sunt supușii lui Lot de Orkney.

În același timp a gândit, dar nu a spus-o cu voce tare: „*Poate că și Morgaine se află printre ei.*” Când era tânără, rostea orice gând îi venea, dar acum nu mai proceda astfel.

„Cât de ciudat este totul”, și-a zis Igraine; „Cât poate aduce copii pe lume, femeia este învățată să se gândească în primul rând numai la fiii ei. Dacă se gândește cât de puțin la fiicele ei, socotește că atunci când vor crește, vor ajunge pe mâinile altora, că sunt crescute pentru altă familie. Gândea astfel doar pentru că Morgaine fusese prima născută, mereu cea mai aproape de inima ei? Arthur revenise trupește după lunga lui absență, dar așa cum se întâmplă în cazul bărbaților, crescuse atât de departe de ea, încât nu mai exista posibilitatea de a crea o punte peste acea prăpastie. Însă față de Morgaine – și descoperise asta la încoronarea lui Arthur – era legată prin fire sufletești care nu aveau să se destrame nicicând. Să fi fost asta numai pentru că Morgaine împărțasea propria ei moștenire a Avalonului? Acesta să fi fost motivul pentru care orice preoteasă dorea să aibă o fiică, pe care să nu o piardă niciodată și care să îi calce pe urme?

— Ce multă lume e, s-a mirat Guinevere. Nici nu știam că în Britania sunt atât de mulți oameni.

— Iar tu vei fi Marea Regină peste toți – e înspăimântător, știu

asta, a spus Igraine. Și eu am avut același sentiment când m-am căsătorit cu Uther.

Apoi, vreme de un moment, a simțit că Arthur își alesese rău regina. Guinevere era frumoasă, stăpânită și educată, însă o regină trebuia să știe cum să își ocupe locul de frunte la propria curte. Se părea că Guinevere era mult prea sfioasă și retrasă.

Exprimat în cuvintele cele mai simple, regina era doamna regelui; nu doar gazda și păstrătoarea căminului său – fiindcă orice șambelan ori menajeră putea face asta – dar, la fel ca preteșele Avalonului, ea devenea un simbol al tuturor realităților vieții, un semn că viața însemna mai mult decât bătlăii, războaie și dominație. La urma urmelor, regele lupta ca să-i protejeze pe cei ce nu puteau lupta pentru ei înșiși, pe femeile care făceau copii, pe prunci și pe bătrâni, bunici și bunice. Adevărat, în rândul Triburilor, femeile mai puternice luptaseră cot la cot cu bărbații – în vechime existase o armată alcătuită din femei – dar de la începutul civilizației, treaba bărbaților fusese să caute hrană și să-i alunge pe invadatori din apropierea vetrelor unde se adăposteau femeile lor grele, copii și bătrânii; iar treaba femeilor fusese să păstreze focul mereu aprins pentru ei. Așa cum Regele se unea cu Marea Preoteasă în căsătoria simbolică cu pământul țării, ca semn că acest lucru va aduce putere regatului său, tot astfel regina, prin unirea ei cu regele, crea simbolul puterii centrale care stătea la baza forței armatelor și războaielor – căminul și ideea pentru care bărbații își cheltuiau forțele... Igraine a clătinat din cap nemulțumită. Toate acele simboluri și adevăruri intime erau bune, probabil, pentru o preoteasă de Avalon, însă ea, Igraine, fusese o regină adevărată și fără să aibă asemenea gânduri, iar Guinevere va avea destul timp să se gândească la aceste lucruri când va îmbătrâni și nu va mai avea nevoie de ele! În vremurile acelea civilizate, regina nu mai era o preoteasă peste sătenii care trudeau pe pământurile cultivate cu orz, tot astfel cum regele nu mai era marele vânător, care stătea semeț între căprioare!

— Vino, Guinevere, Cai a lăsat servitoare să te slujească, dar ca mamă a soțului tău, se cuvine să te îmbrac eu pentru căsătorie, deoarece mama ta nu poate fi de față să te pregătească în această zi.

După ce s-a îmbrăcat, Guinevere arăta ca un înger; în lumina soarelui, părul ei frumos flutura ca aurul, aproape întunecând

strălucirea ghirlandei de aur pe care și-a pus-o la gât. Rochia era făcută dintr-o pânză albă țesută, la fel de fină ca o pânză de păianjen; Guinevere i-a spus lui Igraine, cu o mândrie sfioasă, că țesătură fusese adusă dintr-o țară îndepărtată, chiar mai departe decât Roma, și că era mai scumpă decât aurul. Tatăl ei luase o bucată pentru piatra de altar a bisericii lor și o bucățică pentru a înfășura o relicvă sfântă, și că îi dăduse și ei o parte, din care să-și facă rochia de mireasă. Mai avea o bucată din acel material pentru ca Arthur să-și facă o tunică – acela era darul ei de nuntă pentru el.

Lancelot a venit să le conducă la slujba de dimineață ce avea să se țină înainte de nuntă; după aceea, toată ziua putea fi dedicată petrecerilor și plăcerilor. Arăta splendid în mantia de un roșu ca sângele pe care o purtase și până atunci, însă acum era îmbrăcat pentru a călări.

— Lancelot, ne părăsești?

— Nu, a răspuns el pe un ton serios, privind însă numai la Guinevere. Drept una dintre distracțiile zilei, noii călăreți – și cavaleria lui Arthur – vor demonstra ceea ce știu: eu sunt unul dintre cei care vor prezenta jocurile din această după-amiază. Arthur socotește că a sosit vremea să-și facă planurile cunoscute poporului său.

Igraine a văzut din nou privirea fixă și deznădăjduită din ochii lui când a privit-o pe Guinevere, și strălucirea zâmbetului ei când ea s-a uitat la el. Nu era în stare să audă ce-și spuneau unul altuia – nu avea nicio îndoială că erau lucruri nevinovate. Însă cei doi nu aveau nevoie de cuvinte. Igraine a simțit din nou disperarea că acea nuntă nu avea să sfârșească bine, ci doar în nenorocire.

Au pornit pe coridoare, iar pe drum li s-au alăturat servitori, nobili, toți cei strânși acolo pentru slujba de dimineață. Pe treptele capelei au apărut doi tineri care purtau, la fel ca Lancelot, pene lungi și negre la coifuri; Cai, și-a adus ea aminte, purtase o pană asemănătoare. Acela era semnul pentru cavalerii apropiați lui Arthur?

— Frate, unde e Cai? a întrebat Lancelot. N-ar fi trebuit să se afle aici, ca să o însoțească pe doamna mea până la biserică?

Unul dintre noii sosiți, un bărbat masiv și voinic, din câte i s-a părut lui Guinevere, dar care semăna totuși puțin cu Lancelot, a zis:

— Cai, dar și Gawaine, îl ajută pe Arthur să se îmbrace de nuntă. Crezusem că și voi vă veți afla acolo, doar voi trei sunteți frați ai lui Arthur. M-a trimis să le iau locul ca rudă de sânge cu doamna Igraine. Doamnă, a spus el, adresându-se acesteia și făcând o plecăciune, se poate să nu mă recunoști? Sunt fiul Doamnei Lacului. Mă cheamă Balan, iar acesta este fratele nostru vitreg, Balin.

Guinevere i-a salutat curtenitor cu un gest din cap, gândind: *Acest Balan, atât de masiv și necioplit, chiar să fie fratele lui Lancelot? E ca și cum un taur s-ar pretinde frate cu cel mai frumos dintre armăsarii aduși de la miazăzi!* Balin, fratele lui vitreg, era scund, cu fața împurpurată, părul la fel de galben ca al saxonilor și o barbă tot ca a acestora.

— Lancelot, a spus ea, dacă voința ta este să te afli alături de stăpânul și regele meu...

— Cred că s-ar cuveni să te duci la el, Lancelot, a zis Balan, după care a scos un hohot de râs. Ca toți bărbații pe cale să se căsătorească, Arthur se agită cumplit. Chiar dacă luptă ca Pendragon însuși, în dimineața asta, cât se pregătește pentru mireasa lui, stăpânul nostru se poartă ca un băiețuș, așa cum și este!

Sărmanul Arthur, a gândit Guinevere, această căsătorie e un chin mai mare pentru el decât pentru mine - eu, cel puțin, nu pot decât să mă supun voinței tatălui și regelui meu! S-a simțit cuprinsă de veselie, pe care și-a reprimat-o imediat; bietul Arthur, era nevoit să o ia pe ea pentru binele regatului, chiar dacă ar fi fost urâtă ori ciupită de vărsat pe față. Acea era încă una dintre îndatoririle lui chinuitoare, la fel ca și aceea de a-și conduce oamenii în luptă împotriva saxonilor. Dar măcar știa la ce se putea aștepta din partea saxonilor! apoi a zis delicat:

— Lordul Lancelot ar prefera să fie alături de Arthur?

Ochii lui i-au transmis limpede că nu ar fi voit să o părăsească; după o zi sau două, Guinevere începuse să citească foarte bine acele mesaje nerostite. Nu schimbase cu acesta niciun cuvânt care să nu poată fi rostit de față cu Igraine ori tatăl ei, ori în fața tuturor episcopilor din Britania. Însă acum, pentru prima oară, el părea sfâșiat între dorințe contrare.

— Ar fi ultimul lucru pe care să mi-l doresc, doamnă, dar Arthur mi-e prieten și văr...

— Doamne ferește să mă așez vreodată între tine și ruda ta

de sânge, a spus ea și i-a întins mâna delicată pentru ca el să i-o sărute. Prin această căsătorie și tu îmi vei deveni rudă și văr. Du-te la stăpânul meu regele și spune-i... A șovăit, uimită de propria ei îndrăzneală; oare se cuvenea să rostească acele cuvinte? Dumnezeu să îi aibă în paza sa pe toți, peste o oră avea să devină soția lui Arthur, ce importanță mai avea dacă ar fi părut mai mult decât îndrăzneată, când de fapt nu exprima decât grija față de propriul ei stăpân? Spune-i că îi înapoiez bucuroasă pe cel mai credincios căpitan și că îl aștept cu iubire și supunere, domnule.

Lancelot a zâmbit. Ea a avut impresia că acel zâmbet a pătruns-o adânc, încât a surâs și ea. Cum de se putea simți o parte a lui? Întreaga ei viață părea să depindă de atingerea buzelor lui pe degetele ei. A înghițit în sec și, brusc, a înțeles ce simțea. În ciuda mesajelor ei credincioase de iubire și supunere, transmise lui Arthur, ar fi fost gata să-și vândă și sufletul pentru ca timpul să se întoarcă, iar ea să-i spună tatălui ei că nu se va căsători cu nimeni altcineva decât Lancelot. Acest lucru era adevărat precum soarele de pe cer și iarba de sub tălpi, la fel de real – și a înghițit din nou în sec – la fel de real ca Arthur, care acum era pregătit pentru nuntă.

Să fie una dintre glumele crude ale lui Dumnezeu ca eu să nu știu că așa simt decât atunci când este prea târziu? Ori e vreun plan perfid al diavolului, care vrea să mă îndepărteze de datoria pe care o am față de părintele și de soțul meu? N-a mai auzit ce a spus Lancelot; și-a dat seama doar că el dăduse drumul mâinii ei și că se întorsese cu spatele, plecând. Abia a auzit cuvintele politicoase ale celor doi frați vitregi, Balin și Balan. Așadar, care dintre ei era fiul Preotesei Lacului? Balan, fratele lui Lancelot, însă nu semăna cu el, așa cum un corb nu seamănă cu un vultur.

Și-a dat seama că Igraine îi vorbea.

— Te las cu cavalerii, draga mea. Aș dori ca înainte de slujbă să stau de vorbă cu Merlin.

Cu oarecare întârziere, Guinevere a priceput că Igraine aștepta aprobarea ei pentru a putea pleca. Rangul ei de Mare Regină devenise deja o realitate. Abia dacă și-a auzit cuvintele adresate lui Igraine, după care femeia mai în vârstă s-a retras.

Igraine a traversat curtea, cerându-și iertare celor din mulțime pe care îi îmbrâncea ca să-și facă loc în drumul ei spre

Taliesin. Toată lumea era îmbrăcată în straie strălucitoare, de sărbătoare, însă el rămăsese cu roba lui cenușie, cu aspect sobru.

— Tată...

— Igraine, copila mea. Taliesin a măsurat-o din cap până în picioare, iar Igraine a descoperit o oarecare ușurare că bătrânul druid i se adresa de parcă ar fi avut din nou paisprezece ani. Am crezut că ai rămas pe lângă mireasa noastră. Ce frumoasă e! Arthur și-a găsit comoara. Am auzit că este și deșteaptă și educată, și că este și pioasă, ceea ce va face plăcere episcopului.

— Părinte, a spus Igraine pe un ton rugător, coborându-și vocea pentru ca nimeni din mulțime să nu o poată auzi, trebuie să te întreb ceva. Există vreo cale onorabilă pentru ca Arthur să evite această căsătorie?

Consternat, Taliesin a clipit din ochi.

— Nu, nu cred că există. Mai ales că totul este pregătit pentru unirea lor după slujbă. Dumnezeu să ne apere, am fost cu toții înșelați, este stearpă ori lipsită de castitate, ori?... Deznădăjduit, Merlin a clătinat din cap. Dacă nu cumva este leproasă și nu a spus, ori grea cu copilul altui bărbat, atunci nu-i cale de a împiedica nunta; și chiar și atunci, nu s-ar putea ocoli scandalul sau jignirea, sau transformarea lui Leodegranz într-un dușman. Igraine, de ce îmi pui o asemenea întrebare?

— Eu o cred virtuoasă. Însă am văzut cum se uită la Lancelot și cum se uită și el la ea. Ce altceva poate să se întâmple decât nenorocire atunci când mireasa nu are ochi decât pentru altul, iar acel bărbat este cel mai scump prieten al mirelui?

Merlin a privit-o tăios; avea ochii vii ca întotdeauna.

— Vai, chiar așa stau lucrurile? Mereu am socotit că Lancelot e prea atrăgător și are prea mult farmec pentru ca asta să-i aducă vreun bine. Cu toate acestea, este un tânăr de onoare; s-ar putea să fie vorba doar de dorințe tinerești, iar după ce tânăra pereche va fi căsătorită și va săvârși trecerea prin pat, vor uita cu totul, ori se vor gândi la asta cu puțină tristețe, ca la ceva ce ar fi putut fi...

— În nouă cazuri din zece, aș spune că ai dreptate, a zis Igraine, însă tu nu i-ai văzut, pe când eu, da.

Merlin a suspinat din nou.

— Igraine, Igraine, nu spun că te-ai putea înșela, dar când

totul este aproape făptuit, ce mai putem face? Leodegranz ar considera atât de insultător, încât ar porni război contra lui Arthur, și există deja destule lucruri care îi primejdiesc domnia – ori n-ai auzit de un rege de la miazănoapte care i-a trimis vorbă că a jupuit bărbile a zece regi ca să-și facă o mantie, iar Arthur ar trebui să-i trimită tribut ca să nu pățească la fel ca aceia?

— Și ce a făcut Arthur?

— A trimis vorbă bătrânului rege că barba încă nu i-a crescut și că nu i-ar sluji de fel la mantie; dar dacă i-o voiește, să vină și să încerce a i-o lua, dacă-și va putea croi drum printre cadavrele saxonilor uciși de el. Și i-a trimis capul unuia dintre saxoni – fiindcă tocmai se întorsese dintr-un raid – și a spus că barba *aceluia* era mai potrivită pentru a căptuși o mantie decât barba unui prieten alături de care ar trebui să lupte. Și, la urmă, a spus că îi va trimite un dar, însă că el nu le cere tribut prietenilor, așadar nici el nu vrea să plătească tribut. Așa se face că nu s-a ales nimic din toate amenințările; dar, după cum vezi, Arthur nu-și mai poate permite alți dușmani, iar Leodegranz ar fi foarte nepotrivit. Mai bine se însoară cu fata și cred că așa vorbi la fel chiar dacă Arthur ar găsi-o în pat cu Lancelot – lucru ce nu s-a întâmplat și nici nu cred să se întâmple.

Igraine a descoperit că-și frângea mâinile.

— Și atunci, ce facem?

Merlin a atins-o foarte ușor pe obraz.

— Vom face ceea ce am făcut întotdeauna, Igraine – ceea ce trebuie, ceea ce ne poruncește Dumnezeu. Vom face tot ce se poate. Copila mea, nu am ales această cale pentru propria noastră fericire. Tu, care ai fost crescută în Avalon, știi prea bine asta. Indiferent ce am încerca pentru a ne făuri destinul, doar Zeii hotărăsc în cele din urmă – ori doar Dumnezeu, așa cum ar prefera episcopul să mă exprim. Cu cât îmbătrânesc, cu atât sunt mai convins că nu are importanță ce cuvinte folosim pentru a rosti aceleași adevăruri.

— Doamna nu ar fi încântată să te audă rostind asemenea vorbe, a spus un bărbat slab, brunet, îmbrăcat cu o robă întunecată, care ar fi putut fi aceea a unui preot ori druid.

Taliesin s-a întors și a zâmbit.

— Cu toate acestea, Viviane știe că ele sunt adevărate, așa cum cred și eu... Igraine, nu cred că îl cunoști pe cel mai nou

dintre barzii noștri – l-am adus încoace ca să cânte la nunta lui Arthur. Doamnă, el este Kevin.

Acesta a făcut o plecăciune până aproape de pământ. Igraine a observat că pășea sprijinindu-se de un toiag tăiat din lemn; harpa lui, în cutie, era purtată de un băiat de doisprezece ori treisprezece ani. Mulți barzi ori cântăreți la harpă ce nu erau druizi sufereau de orbire ori alte betegeli – rareori se întâmpla ca vreunui flăcău întreg la trup să i se ofere timpul și îngăduința să deprindă o asemenea îndeletnicire artistică în asemenea vremuri de război – însă, de obicei, druizii alegeau dintre cei care aveau trupul neciuntit și mintea întreagă. Se întâmpla foarte rar ca unui bărbat cu o asemenea diformitate să i se îngăduie să primească învățături druide – se considera că, în acel fel, Dumnezeu îi însemna pe oameni pentru defecte lăuntrice. Însă ar fi fost de o impolitețe cumplită să aducă vorba despre așa ceva; ea își putea doar imagina că înzestrarea lui era atât de deosebită, încât fusese acceptat în ciuda tuturor altor considerente.

Taliesin o făcuse să uite scopul cu care venise la el, însă când Igraine s-a gândit mai bine, a găsit că el avea dreptate. Nu se putea opri nunta fără a se isca scandal sau, probabil, război. În interiorul clădirii din nuiiele acoperite cu lut, care era biserica, luminile străluceau orbitor, iar clopotul începuse să bată. Igraine a pătruns în biserică. Taliesin a îngenuncheat cu greutate; la fel a procedat și băiatul care purta harpa lui Kevin, însă bardul nu a făcut acel gest – vreme de o clipă, Igraine s-a întrebat dacă nu cumva bărbatul, nefiind creștin, sfida slujba, la fel cum păruse a proceda și Uther cândva. Apoi a socotit, văzând stângăcia cu care pășea acesta, că probabil avea un picior țeapăn și nu putea să-și îndoiaie deloc genunchii. A observat de asemenea că episcopul s-a uitat în direcția lui și s-a încruntat.

— Ascultați vorbele lui Iisus Hristos, Domnul nostru, a început episcopul. Priviți, acolo unde doi sau trei se strâng laolaltă în numele meu, acolo mă aflu și eu printre ei, și orice lucru veți cere în numele meu, așa se va face...

Igraine a îngenuncheat și și-a tras vâlul peste față, însă a perceput că Arthur intrase în biserică împreună cu Cai, Lancelot și Gawaine, purtând o tunică albă și fină și o mantie albastră, fără alte podoabe în afara diademei de aur simbolizând încoronarea lui și pietrele prețioase de pe roșul tecii în care se

afla spada lui mare. A avut senzația că, fără să se slujească de ochi, o putea vedea pe Guinevere, îmbrăcată cu rochia delicată de culoare albă, la fel ca Arthur, numai în alb și auriu, îngenunchind între Balin și Balan. Lot, încăruntit și slab, a îngenuncheat între Morgause și unul dintre fiii lui mai tineri; iar înapoia lui era... Precută, Igraine a înălțat capul și a încercat să vadă, știind totuși cine îngenunchease acolo. Fața și silueta lui Morgaine erau ascunse în spatele lui Morgause.

Cu toate acestea, a putut să o *simtă* acolo, ca pe o notă distonantă în armonia slujbei religioase. Cum se făcea că, după atâția ani, reușea din nou să citească gândurile? În orice caz, ce căuta în biserică o preoteasă de Avalon? Când o vizitase pe ea și pe Uther pe vremea cât fuseseră căsătoriți, Viviane se ferise să participe la serviciile divine, ori fusese de față și urmărise totul cu o atenție politicoasă și gravă pe care ar fi acordat-o și unui copil care, la o petrecere, își face de lucru cu păpușile. Acum însă o văzuse pe Morgaine – se schimbase, era mai slabă, mai frumoasă, îmbrăcată simplu, cu o rochie din lână fină, de culoare închisă, cu coiful convenit pe cap. Nu făcea nimic altceva; stătea îngenuncheată, cu capul plecat și ochii coborâți în pământ, imaginea atenției pline de respect. Cu toate acestea, se părea că și preotul simțise tulburarea și nemulțumirea ce emanau din ea; s-a oprit de două ori și a privit-o, deși nu avea cum să o acuze că făcuse ceva necuvenit, astfel că, după o clipă, a continuat slujba.

Însă atenția lui Igraine fusese distrasă de ceva. A încercat să se concentreze asupra slujbei, a murmurat răspunsurile firești, dar nu s-a putut gândi la înțelesul vorbelor rostite de preot, nici la fiul ei, care se căsătorea, nici la Guinevere, care privea în jur – și Igraine simțea asta fără să vadă – căutându-l din ochi pe Lancelot, aflat alături de Arthur. Acum nu se putea gândi decât la fiica ei. Când slujba se va încheia, o va vedea și va ști unde se aflase atâta vreme și ce i se întâmplase.

Apoi, ridicându-și ochii o clipă, în timp ce ajutorul preotului citea cu voce tare despre nunta din Cana Galileei, s-a uitat spre Arthur și a observat că ochii lui erau fixați asupra lui Morgaine.

în tăcere slujba, ținându-și capul plecat și având pe chip o mască politicoasă de respect. În sinea ei, era tulburată din cale afară. Ce absurditate – ca și cum o clădire înălțată de mâna omului ar fi putut fi transformată, prin cuvintele rostite de un preot, într-un lăcaș al Spiritului, nicicum făurit de om. Se săturase de curtea lui Morgause; acum revenise în vârtoarea evenimentelor și se simțea de parcă ar fi fost azvârlită dintr-un iaz aproape mort în albia unui fluviu tumultuos. Chiar și la Avalon, așa tăcut și izolat, avusese senzația că era în contact cu fluxul vieții; însă printre femeile lui Morgause se simțise trândavă, stătută, de prisos. Acum se putea mișca din nou, căci de la nașterea fiului ei și până acum rămăsese într-un fel de neclintire. O clipă, gândul i-a fugit la fiul ei, Gwydion. Acum, abia de o recunoștea; când voia să-l ridice ca să-l mângâie, el se zbătea și o respingea, dornic să ajungă în brațele mamei adoptive. Chiar și acum, amintirea brațelor lui mici, care se vânturau în jurul gâtului ei, o făcea să se simtă slabă și mâhnită, dar a gonit acea amintire. El nici măcar nu știa că este fiul ei, avea să crească socotindu-se din neamul lui Morgause. Morgaine se vedea silită să accepte situația, dar nu-și putea reprima regretul stăruitor.

Da, probabil că toate femeile simt același regret când trebuie să-și părăsească copiii; însă nu toate femeile trebuie să îndure asta, ci doar cele care țineau casa și se mulțumeau să facă pentru copiii lor ceea ce putea face orice servitoare și mamă adoptivă și să nu aibă atâtea treburi pe cap. Până și o păstoriță trebuia să-și lase copiii să se ocupe de turmă; cu atât mai mult trebuia să facă asta o regină ori o preoteasă. Până și Viviane renunțase la copiii ei. Așa cum procedase și Igraine.

Arthur arăta bărbătos și atrăgător; crescuse, umerii i se lățiseră – nu mai era băietanul zvelt, care venise la ea mânjit pe față cu sângele cerbului. Acea fusese adevărata putere, nu bâiguielile acestea neputincioase ale faptelor Dumnezeuului lor, care se amestecase în toate, transformând apa în vin, lucru ce reprezenta o blasfemie față de darurile Zeiței. Ori poate că toată povestea asta reprezenta unirea dintre bărbat și femeie prin căsătorie, fermentul Spiritului care avea să schimbe unirea lor în ceva sfânt, ca în Mariajul Sacru? Spre binele lui Arthur, a sperat că așa se va întâmpla și cu femeia aceasta, oricine ar fi fost ea; din locul în care îngenunchease, în spatele lui Morgause, putea

vedea doar un nor de păr auriu, încoronat cu aurul mai deschis al coroniței de cununie, și o rochie albă dintr-o țesătură fină și scumpă. Arthur a înălțat ochii spre mireasa lui, însă privirea i-a căzut pe chipul lui Morgaine. Ea a observat că expresia de pe fața lui s-a schimbat și, cu un fior lăuntric, a gândit: *Așadar, m-a recunoscut. Eu nu m-am schimbat chiar atât de mult ca el; a crescut dintr-un băietan într-un bărbat, iar eu – eu eram deja femeie, iar cele întâmplare nu m-au schimbat chiar atât de mult.*

A sperat ca mireasa să-l iubească pe Arthur, și ca și el să o iubească. În minte i-au răsunat vorbele lui deznădăjduite: *îmi voi aminti de tine toată viața și te voi iubi și te voi binecuvânta.* Dar nu trebuie să se petreacă asta. El trebuie să uite, trebuie să vadă Zeița doar în mireasa lui aleasă. Iar Lancelot stătea alături de el. Cum de se întâmplase ca anii să-l schimbe și să-l facă pe Arthur mai serios, lăsându-l pe Lancelot neatins? Ba nu, și el se schimbase: părea trist, pe față avea o cicatrice lungă, ce mergea până spre păr și lăsa o dungă albicioasă pe frunte. Cai era mai slab și mai cocârjat, iar șchiopătatul lui devenise mai pronunțat; se uita la Arthur așa cum un ogar își privește stăpânul. Împinsă în măsură egală de speranță și de teamă, Morgaine s-a uitat în jur să vadă dacă și Viviane venise să asiste la căsătoria lui Arthur, tot astfel cum o făcuse și la încoronare. Însă Doamna Lacului nu se afla acolo. Venise în schimb Merlin; stătea cu capul aplecat într-o atitudine ce părea a fi de rugăciune; dinapoia lui, în picioare – o umbră înaltă, care dovedea mult prea mult bun simț ca să își îndoiaie genunchiul și să mimeze cea mascarădă – acela era Kevin bardul; bravo lui!

Slujba s-a încheiat; episcopul, un bărbat înalt cu aspect de ascet și având o față acră, tocmai pronunța cuvintele finale. Până și Morgaine și-a plecat capul – Viviane o învățase să arate măcar un respect de față față de manifestările altei credințe, pentru că, așa cum spunea ea, orice credință era cea a Zeilor. Singurul care nu și-a lăsat capul în jos a fost Kevin, care a rămas mândru și drept. Lui Morgaine i-a părut rău că nu are curajul de a se ridica și a sta în picioare alături de el, cu capul semeț. De ce era Arthur atât de apăsător de credință? Nu jurase solemn că va respecta Avalonul, precum și preoții? Va trebui să vină o zi în care ea, ori Kevin, să-i reamintească de acel jurământ? Era limpede că acel înger pios, îmbrăcat în alb și bisericos, cu care se însura, nu-i va fi de niciun ajutor. Arthur ar fi trebuit căsătorit

cu o femeie a Avalonului; nu ar fi fost prima oară că o preoteasă s-ar fi unit cu un rege. Ideea a făcut-o să se cutremure și și-a alungat neliniștea imaginându-și-o pe Raven ca Mare Regină. Ea, cel puțin, ar dovedi virtutea creștină a tăcerii... Morgaine a lăsat capul în jos și și-a mușcat buzele, temându-se dintr-o dată că va chicoti și va fi auzită.

Slujba se terminase; oamenii au început să se îndrepte spre ușă. Arthur și companiile lui au rămas pe loc și, la un gest al lui Cai, Lot și Morgause s-au apropiat de el, iar Morgaine a făcut și ea câțiva pași înainte, alături de ei. A văzut că și Igraine, Merlin și tăcutul harpist au rămas în biserică. A ridicat ochii și a întâlnit privirea mamei ei; la fel ca în cazul unei Viziuni, și-a dat seama că, dacă episcopul nu ar fi fost de față, în acea clipă s-ar fi aruncat în brațele lui Igraine. A roșit puțin și a întors capul, să nu mai vadă privirea flămândă a lui Igraine.

Se gândise cât putuse de puțin la Igraine, conștientă că în prezența ei trebuia să păzească singurul lucru pe care aceasta nu trebuia să-l afle nicicând: cine zămislise copilul ei... Cândva, în zbaterea aceea disperată despre care abia își aducea aminte, avusese impresia că strigase tare, ca o copilă, după mama ei, însă nu era sigură. Chiar și acum se temea de orice contact cu mama care avusese cândva darul Viziunii și cunoștea obiceiurile de la Avalon; Morgaine era în stare să facă uitată toate educația copilăriei, dar Igraine o va muștra pentru ceea ce, la urma urmelor, nu fusese propria ei alegere?

Lot a venit și a îndoit un genunchi în fața lui Arthur, iar acesta din urmă, cu chipul serios și blând, l-a ridicat și l-a sărutat pe ambii obraji.

— Mă bucur că ai putut veni la nunta mea, unchiule. Sunt fericit să am asemenea prieten și rudă care să-mi apere țărmurile de la miazănoapte, iar fiul tău Gawaine mi-e prieten drag și companion apropiat. Și tu, mătușă, îți datorez mulțumiri pentru că mi-ai dat fiul să-mi fie un companion atât de credincios.

Morgause a zâmbit. Era încă frumoasă, a gândit Morgaine – mult mai frumoasă decât Igraine.

— Vai, sire, vei avea motive să-mi mulțumești din nou, și asta curând, fiindcă am și fii mai tineri, care nu vorbesc decât despre vremea când vor putea veni să-l slujească pe Marele Rege.

— Vor fi la fel de bineveniți ca și fratele lor mai mare, a spus

curtenitor Arthur, apoi a privit dincolo de Morgause, către locul în care îngenunchease Morgaine.

— Bun venit, surioară. La încoronarea mea ți-am făcut o promisiune, pe care acum mi-o voi respecta. Vino.

I-a întins mâna. Morgaine s-a ridicat și a simțit strânsoarea și încordarea mâinii lui. El nu a privit-o în ochi, ci a condus-o pe lângă ceilalți către locul în care femeia îmbrăcată în alb stătea în genunchi, parcă învăluită de părul ei auriu.

— Doamna mea, a spus el încet și, pentru un moment, Morgaine nu a fost sigură căreia dintre ele i se adresase Arthur.

El a privit de la una la cealaltă, iar Guinevere s-a ridicat și a înălțat ochii, întâlnind privirea lui Morgaine, și s-a cutremurat ușor recunoscând-o.

— Guinevere, ea e sora mea Morgaine, Ducesă de Cornwall. Doresc ca ea să fie prima între doamnele tale de companie, fiindcă este cea mai mare în rang dintre ele.

Morgaine a văzut-o pe Guinevere umezindu-și buzele cu limba ei mică și roz, ca a unei pisicuțe.

— Stăpânul și regele meu, eu și doamna Morgaine ne-am mai întâlnit.

— Poftim? Unde? a întrebat Arthur și a zâmbit.

Morgaine a explicat cu glas sec:

— S-a întâmplat când era la școală în mănăstirea de la Glastonbury, stăpâne. Se rătăcise în cețuri și ajunsese pe țărmurile Avalonului.

Ca și în acea zi de demult, a avut brusc impresia că ceva cenușiu și neplăcut, ca o cenușă, acoperise și sufocase ziua frumoasă. În ciuda rochiei atrăgătoare și fine și a vălului minunat țesut, Morgaine s-a simțit ca o creatură pământească, pitică și brutală, în fața albului eteric și a înfățișării aurite a lui Guinevere. Senzația a ținut doar o clipă, apoi Guinevere a înaintat și a îmbrățișat-o, sărutând-o pe obraz, așa cum se cuvenea să procedeze față de o rudă femeie. Întorcându-i îmbrățișarea, Morgaine a simțit că Guinevere era fragilă de parcă ar fi fost alcătuită din sticlă subțire, în contrast cu soliditatea ei ca de copac cu crengi noduroase; a descoperit că se retrage, sfioasă și țeapănă, astfel încât să nu simtă cum Guinevere se ferește într-un fel de ea. Și-a simțit de asemenea buzele aspre când le-a atins de moliciunea ca de petală a obrazului fetei.

— Bine ai venit, soră a stăpânului și soțului meu, doamnă de Cornwall. Pot să-ți spun soră, Morgaine? a întrebat Guinevere încet.

Ea a inspirat adânc și i-a răspuns:

— Cum voiești, doamna mea.

După ce a rostit aceste vorbe, și-a dat seama că ele au sunat nepoliticos, dar nu știa ce altceva ar fi putut răspunde. Stând alături de Arthur, a ridicat privirea și a constatat că Gawaine se uita la ea cu o ușoară încruntare. Lot era creștin doar pentru că așa i se păruse lui mai convenabil, dar Gawaine, în felul lui necizelat, era sincer credincios. Căutătura lui dezaprobatore a făcut-o pe Morgaine să se încordeze; avea același drept ca și Gawaine să se afle acolo. Ar fi amuzant să-i vadă pe acești companioni rigizi ai lui Arthur uitând de ei în jurul unui foc de Beltane! Da, Arthur jurase să respecte poporul Avalonului, precum și pe creștinii ce ar putea veni la curtea sa. Poate că tocmai de aceea se afla și ea acolo.

— Sper să fim prietene, doamnă. Țin minte că tu și lordul Lancelot m-ați îndrumat când mă rătăcisem în cețurile acelea groaznice – chiar și acum mă cutremur când îmi amintesc de acel loc înspăimântător, a spus Guinevere, și a ridicat ochii spre Lancelot, care stătea în spatele lui Arthur.

Deja familiarizată cu atmosfera generală, Morgaine i-a urmărit ochii și s-a întrebat de ce Guinevere i se adresase lui Lancelot; apoi și-a dat seama că cealaltă femeie nu se putuse înfrâna, fiindcă era legată, ca printr-un fir, de ochii lui Lancelot... iar acesta se uita la Guinevere ca un câine flămând la un os zemos. Dacă Morgaine avea să o mai întâlnească pe acea ființă prețioasă, numai alb și roz, în prezența lui Lancelot, ar fi fost mai bine pentru amândoi ca Guinevere să fie căsătorită cu altcineva. A simțit mâna lui Arthur încă într-a ei, iar asta a tulburat-o; și acea legătură trebuia frântă, după ce el o va duce pe Guinevere în patul său. Ea va deveni Zeița pentru Arthur, iar el nu se va mai uita la Morgaine în felul acela care o tulbura atât de mult. Era sora lui Arthur, nu iubita lui; nu era mama fiului său, ci a copilului ce aparținea Celui Încornorat, și totul trebuia să rămână astfel.

Dar nici eu nu am rupt acea legătură. Adevărat, am fost bolnavă după ce mi s-a născut fiul, iar eu nu aveam nicio dorință să cad ca un măr copt în așternutul lui Lot, astfel că am

jucă rolul Doamnei Caste ori de câte ori mă putea vedea Lot. Însă a privit spre Lancelot, sperând să surprindă privirea dintre el și Guinevere.

El a surâs, dar a privit dincolo de ea. Guinevere a luat-o de mână pe Morgaine și a întins cealaltă mână spre Igraine.

— Curând îmi veți fi soră și mamă, a spus ea, pentru că nu am nici mamă și nici vreo soră în viață. Veniți și stați lângă mine, căci suntem unite prin căsătorie, mamă și soră.

Chiar dacă farmecul lui Guinevere a făcut-o să se încordeze puțin lăuntric, Morgaine s-a simțit impresionată plăcut de acele cuvinte rostite cu spontaneitate, și a răspuns printr-o strângere ușoară a degetelor mici și calde ale lui Guinevere. Igraine a întins mâna pe lângă Guinevere ca să atingă mâna lui Morgaine, iar aceasta din urmă a spus:

— Mamă, nu am avut vreme să te salut cum se cuvine, și a dat drumul pentru un moment mâinii lui Guinevere ca să o sărute pe Igraine. În timp ce stăteau toate trei îmbrățișate, s-a gândit: *Toate femeile sunt surori sub puterea Zeiței.*

— Atunci, veniți, a spus Merlin cu glas plăcut. Să pecetluim căsătoria, iar apoi să mâncăm și să petrecem.

Lui Morgaine i s-a părut că episcopul arăta foarte sobru, dar și el a spus cu destulă amabilitate:

— Acum, după ce spiritele noastre sunt înseninate și au devenit mai bune, să ne veselim așa cum le stă bine creștinilor într-o zi ce ne aduce semne atât de bune.

Stând la ceremonie alături de Guinevere, Morgaine a perceput că fata tremura. Gândul i-a fugit la ziua vânătorii de căprioare. Ea fusese măcar stimulată și exaltată de acel ritual, însă tot se simțise înspăimântată și se agățase de bătrâna preoteasă. Brusc, dintr-un impuls de bunătate, a dorit să-i poată da câteva învățături lui Guinevere care, la urma urmelor, fusese crescută într-o mănăstire și nu posedă nimic din înțelepciunea veche, așa cum se întâmpla cu tinerele preotese. Atunci Guinevere ar ști cum să îngăduie curenților vieții reprezentați de soare, vară, pământ și viață să curgă prin ea. Atunci putea deveni cu adevărat Zeiță pentru Arthur, iar el îi putea deveni Zeu, astfel încât căsătoria lor să nu rămână doar o vorbă goală, ci să fie o adevărată legătură lăuntrică la toate nivelurile vieții... Aproape că s-a trezit căutându-și cuvintele, apoi și-a amintit că Guinevere era creștină și nu i-ar mulțumi pentru asemenea

sfaturi. Frustrată, a suspinat, fiindcă și-a dat seama că nu va rosti nicio vorbă.

A ridicat ochii și i-a întâlnit pe ai lui Lancelot și, vreme de o clipă, au rămas cu privirea înlănțuită; ea și-a amintit de momentul acela inundat de soarele de pe Tor, când ar fi trebuit să se lege ca bărbat și femeie, Zeiță pentru un Zeu... Și-a dat seama că și el și-a adus aminte. Însă el și-a plecat ochii și s-a uitat în altă parte, făcându-și semnul crucii, la fel cum procedase preotul.

Ceremonia simplă s-a încheiat curând. Morgaine și-a semnat numele pe contractul de căsătorie, observând ce curgător și frumos îi era scrisul în comparație cu semnătura lăbărțată a lui Arthur și literele stângace și copilărești făcute de Guinevere – așa puțină știință de carte aveau măicuțele de la Glastonbury? A semnat apoi Lancelot, Gawaine și regele Bors al Britaniei Mici, care venise ca martor, Lot, Ectorius, și regele Pellinore, a cărei soră fusese mama lui Guinevere. Pellinore venise însoțit de o fiică mai tânără, căreia, cu un gest solemn, i-a făcut semn să înainteze.

— Fiica mea, Elaine – vărul tău, doamna și regina mea. Vă rog să o primiți în slujba voastră.

— Voi fi fericită să îmi țină tovărășie între doamnele mele de onoare, a spus zâmbind Guinevere.

Morgaine a avut impresia că fiica lui Pellinore semăna foarte mult cu Guinevere, rozalie și aurie, deși strălucea ceva mai slab decât ea și purta o rochie simplă din pânză, vopsită cu șofran, care făcea ca părul de un auriu cu sclipiri arămii să pară mai întunecat.

— Cum te cheamă, verișoară? Și câți ani ai?

— Elaine, doamnă, și am treisprezece ani.

Apoi a făcut o plecăciune adâncă, atât de adâncă, încât s-a împleticit și Lancelot a prins-o ca să nu cadă. Ea a roșit puternic și și-a ascuns fața sub vâl. Lancelot i-a zâmbit îngăduitor, iar Morgaine a simțit o împunsătură cumplită de gelozie. El nu voia să o privească, prefera să se uite numai la acei îngeri aurii și cu pielea palidă; fără îndoială că o socotea scundă și urâtă. În acel moment, toată bunătatea ei față de Guinevere s-a stins, devenind ură, de aceea a trebuit să își întoarcă fața și să privească în altă parte.

Guinevere și-a petrecut următoarele ore salutând toți regii din

întreaga Britanie, fiind prezentată soțiilor, surorilor și fiicelor acestora. Când a sosit vremea să se așeze la ospăț, pe lângă Morgaine, Elaine, Igraine și Morgause, a trebuit să fie curtenitoare și politicoasă față de Flavilla, mama vitregă a lui Arthur și mama naturală a lui Cai; față de regina din Țara Galilor de Miazănoapte, pe care o chema tot Guinevere, însă era brunetă și arăta ca o urmașă a romanilor, și față de alte zece ori douăsprezece persoane.

— Nu știi cum o să țin minte atâtea nume! a șoptit ea către Morgaine. Să mă adresez tuturor cu „doamna mea”, sperând că nu-și vor da seama de motive?

— Doamnă, există avantaje când ești Mare Regină, i-a răspuns Morgaine tot în șoaptă, împărtășind tonul amuzat din glasul lui Guinevere. Nimeni nu va îndrăzni să te întrebe care îți sunt motivele! Orice ai face, vor socoti că așa se cuvine! Ori, dacă vor gândi altfel, nu vor cuteza să-și exprime părerea!

Guinevere a chicotit.

— Însă tu trebuie să-mi spui pe nume, nu doar *doamnă*. Când mi te adresezi astfel, mă uit în jur după vreo femeie bătrână și impozantă, precum Flavilla ori regina lui Pellinore.

În cele din urmă, a început și ospățul. Morgaine s-a așezat între Guinevere și Igraine, și a mâncat cu poftă; obiceiurile frugale de la Avalon păreau extrem de departe. A mâncat până și puțină carne, deși nu i-a plăcut și, cum la masă nu se adusese apă, iar berea era rezervată în primul rând pentru servitori, a băut vin, care i-a displicut cu totul. A făcut-o să amețească, deși nu era la fel de tare precum băuturile arzătoare din orz care se serveau de obicei la curtea de Orkney, băuturi pe care le ura și de care nici nu se atingea.

După o vreme, Kevin a venit să cânte, iar discuțiile s-au stins treptat. Morgaine, care nu mai auzise un harpist iscusit de când plecase din Avalon, a ascultat cu atenție, îngăduind trecutului să se destrame. Dintr-o dată, i s-a făcut dor de Viviane. Când a ridicat ochii și l-a văzut pe Lancelot – care, ca prietenul cel mai drag al lui Arthur, stătea mai aproape de el decât oricare altul, chiar și decât Gawaine, moștenitorul său, și mânca din același talger cu el – s-a gândit la el ca la companionul ei din acei ani, de la lac.

Viviane, nu Igraine, îmi este mamă adevărată, și după ea am strigat atunci... A lăsat capul în jos, clipind des ca să-și ascundă

lacrimile pe care nu știa cum să le verse. Muzica a încetat și a auzit glasul profund al lui Kevin:

— Mai avem un muzician aici. Voiește doamna Morgaine să cânte mesenilor?

Cum de a știut că tânjeam să ating strunele harpei? s-a întrebat ea.

— Va fi o plăcere să cânt la harpa ta, domnule. Însă nu am mai atins o harpă bună de mulți ani, ci doar una încropită, pe care am găsit-o la curtea lui Lot.

Părănd nemulțumit, Arthur a zis:

— Cum adică, surioară, să cânți pentru toți acești oameni ca un cântăreț plătit?

Kevin a dat de înțeles că fusese jignit – lucru firesc, a socotit Morgaine. Cuprinsă brusc de supărare s-a ridicat și a spus:

— Sunt onorată să fac ceea ce binevoiește să facă maestrul harpist de la Avalon! Prin muzică, doar Zeii sunt slujiți!

A luat instrumentul din mâna lui și s-a așezat pe bancă. Era mai mare decât harpa ei și vreme de câteva clipe a bâjbâit cu degetele pe strune; apoi a deprins firul, iar mâinile i s-au mișcat cu mai multă siguranță, cântând un cântec pe care îl auzise la curtea lui Lot. Dintr-o dată a fost recunoscătoare vinului care îi curățase gâtlejul; și-a auzit glasul dulce și plin – îi devenise mai puternic ca niciodată, deși nu și-l recunoscuse până în acel moment. Vocea ei era un contralto, adânc și plin de forță, instruit de barzii de la Avalon, și din nou s-a simțit mândră. *S-ar putea ca Guinevere să fie frumoasă, dar eu am o voce de bard.*

După aceea, până și mireasa s-a dat mai aproape ca să-i spună:

— Surioară, ai o voce foarte frumoasă. La Avalon ai deprins să cânți atât de bine?

— Sigur, doamnă, muzica este sacră. La mănăstirea de maici nu ai învățat să cânți?

Guinevere s-a crispat.

— Nu, nu e cuviincios ca o femeie să-și ridice glasul dinaintea Domnului...

Morgaine a pufnit în râs:

— Voi, creștinii, iubiți din cale afară de mult acest cuvânt, *cuviincios*, mai ales când e vorba despre femei, a spus ea. Dacă muzica reprezintă răul, atunci se cuvine ca nici bărbații să nu cânte; iar dacă e un lucru bun, nu ar trebui ca femeile să facă

toate lucrurile bune de care sunt în stare, ca să repare păcatul pe care l-au făptuit la începutul lumii?

— Cu toate acestea, nu mi s-ar fi dat voie – odată am primit bătaie că m-am atins de o harpă, a spus Guinevere, rămasă pe gânduri. Însă tu ai aruncat o vrajă asupra noastră și de aceea nu pot crede decât că această vrajă este bună.

— Toți bărbații și femeile de la Avalon învață muzică, a spus Kevin, dar puțini au asemenea daruri precum doamna Morgaine. Vocea plăcută se moștenește, nu se dobândește prin exercițiu. Iar dacă este un dar al lui Dumnezeu, atunci mi se pare că ar însemna să fii trufaș ca să disprețuiești și să nesocotești un astfel de dar, fie că el îi este dat unui bărbat ori unei femei. Noi nu putem crede că Dumnezeu a făptuit greșală dând un asemenea dar unei femei, fiindcă Dumnezeu nu face greșeli, astfel că trebuie să îl acceptăm oriunde l-am descoperi.

— Eu nu pot discuta teologie cu un druid, a spus Ectorius, dar de-aș fi avut o fată cu un asemenea dar, l-aș fi socotit o ispită, adică ea ar fi fost ispitită să nesocotească locul ce i se cuvine unei femei. Nu ni s-a spus vreodată că Maria, mama Domnului nostru, ar fi cântat ori dansat...

— Cu toate acestea, ni s-a spus că atunci când Duhul Sfânt a pogorât asupra ei, și-a înălțat glasul și a cântat *Sufletul meu l-a preamărit pe Dumnezeu...* a intervenit Merlin.

Însă el a rostit cuvintele în grecește: *Megallinei he psyche mou ton Kyrion...* Doar Ectorius, Lancelot și episcopul au recunoscut cuvintele grecești, cu toate că și Morgaine le auzise de nenumărate ori.

— Da, dar ea a cântat doar în prezența Domnului, a spus episcopul cu glas apăsător. Doar despre Magdalena se zice că a cântat sau dansat dinaintea bărbaților, și numai înainte ca Mântuitorul nostru să-i fi salvat sufletul pentru Dumnezeu, fiindcă asta făcea parte din obiceiurile ei cele rele.

Cu o nuanță de răutate în glas, Igraine a spus:

— Se spune că regele David a fost cântăreț și a cântat la harpă. Credeți că el și-a bătut vreo soție sau vreo fiică pentru că a cântat la harpă?

— Dacă Maria din Magdala, a intervenit și Morgaine, a cântat la harpă și a dansat, ea a fost până la urmă mântuită, și nu ni se spune nicăieri că Iisus i-ar fi zis să stea umilă și să tacă! Iar dacă ea a turnat din prețiosul balsam pe creștetul lui Iisus și el nu le-a

îngăduit tovarășilor lui să o mustre, înseamnă că s-a bucurat și de celelalte daruri ale ei! Zeii le dau bărbaților tot ce au ei mai bun, nu ceea ce au mai rău!

— Dacă aceasta este forma de religie cunoscută aici, în Britania, a spus Patricius pe un ton neînduplecat, atunci trebuie neapărat să ținem sfat așa cum Biserica noastră a cerut!

Apoi s-a încruntat, iar Morgaine, regretând cuvintele pripite pe care le rostite, și-a plecat capul – nu se cuvenea să înceapă o ceartă între Avalon și Biserică tocmai la nunta lui Arthur. Însă Arthur de ce nu scotea o vorbă? Brusc, toată lumea a început să vorbească în același timp, iar Kevin, luându-și din nou harpa, s-a apucat să cânte ceva vioi, moment de care au profitat servitorii, care au adus bucate proaspete pe care deja nimeni nu le mai voia.

După o vreme, Kevin și-a lăsat harpa deoparte, iar Morgaine, așa cum ar fi făcut în Avalon, i-a turnat vin și a îngenuncheat ca să i-l ofere. El i-a zâmbit și a luat cupa, făcându-i semn să se ridice și să stea alături de el.

— Doamnă Morgaine, îți mulțumesc.

— E datoria și plăcerea mea să servesc un asemenea bard, maestru Kevin. Ai sosit de curând din Avalon? Ruda mea de sânge Viviane este bine?

— E bine, dar a îmbătrânit mult, a zis el molcom. Și cred că tânjește după tine – cred că ar trebui să te întorci acolo.

Morgaine a simțit că o cuprinde din nou un val de disperare și și-a mutat privirea de la el.

— Nu pot. Dă-mi totuși știri de acasă.

— Dacă voiești să afli mai multe vești despre Avalon, trebuie să te duci acolo. Nici eu nu am mai fost în acel loc de un an, fiindcă mi s-a cerut să îi trimit Doamnei vești despre întregul regat – Taliesin e prea bătrân ca să mai fie Mesager al Zeilor.

— Ei bine, a spus Morgaine, vei avea multe să-i povestești despre această căsătorie.

— O să-i spun că trăiești și ești bine, fiindcă a jelit după tine. Nu mai are Viziunea ca să vadă ce se va întâmpla cu ea însăși. Și o să-i spun despre fiul ei mai tânăr, care este primul companion al lui Arthur; adevărat, a spus el, iar buzele i s-au arcuit într-un surâs sarcastic, văzându-l împreună cu Arthur, îl socotesc aidoma celui mai tânăr discipol, care se rezema de sânul lui Hristos...

Morgaine nu și-a putut stăpâni un ușor hohot de râs.

— Cu siguranță că episcopul de colo ar pune să fii biciuit pentru blasfemie dacă te-ar auzi vorbind astfel.

— Mda, uite-l pe Arthur cum stă ca Iisus înconjurat de apostoli, apărând creștinismul pentru întreaga țară, a spus Kevin. Cât îl privește pe episcop, el e un om ignorant.

— Cum adică, fiindcă nu are urechi pentru muzică?

Morgaine nu-și dăduse seama cât de mult tânjea după vorbele glumețe ale unor egali, ca acesta; Morgause și sporovăiala doamnelor ei rămâneau atât de lipsite de conținut, atât de legate de nimicurile vieții!

— Eu aș spune că orice bărbat care nu are ureche pentru muzică este un măgar neștiutor, fiindcă fără muzică el nu face decât să ragă, i-a răspuns Kevin, dar e vorba de ceva mai mult decât atât. Oare este vremea aceasta potrivită pentru o nuntă?

Morgaine fusese plecată de la Avalon de atât de multă vreme, încât pentru o clipă nu a înțeles la ce se referea; însă el a împuns cu degetul spre cer.

— Luna este în scădere, nu mai e plină. Este un semn rău pentru o nuntă, iar stăpânul Taliesin le-a spus asta. Dar episcopul a vrut ca ea să se facă la puțin timp după luna plină, astfel ca oamenii să aibă lumină ca să poată călători spre casă și pentru că acum este sărbătoarea unuia dintre sfinții lor – nu știu care! Merlin a vorbit cu Arthur, ca să-i spună că această căsătorie nu-i va aduce nicio bucurie – nu știu de ce. Dar nu s-a găsit niciun mod onorabil ca să fie împiedicată, pentru că, din câte se pare, lucrurile ajunseseră prea departe.

Morgaine a înțeles instinctiv ce voise să spună bătrânul druid; și ea observase felul în care Guinevere se uita la Lancelot. Să fi fost străfulgerarea Viziunii aceea care o îndemnase să se crispeze în prezența lui Guinevere, în acea zi la Avalon?

În acea zi, ea mi l-a luat pe Lancelot pe vecie, a gândit Morgaine, apoi, amintindu-și că fusese sub jurământ să-și păstreze fecioria pentru Zeiță, cu o uimire mută s-a cercetat lăuntric. Ar fi trebuit să încalce jurământul de dragul lui? Rușinată, și-a plecat capul, aproape temându-se că bardul Kevin ar putea să-i citească gândurile.

Viviane îi spusese că o preoteasă trebuie să socotească totul cu propria sa judecată. Indiferent de jurământul făcut, instinctul o făcuse să îl dorească pe Lancelot... *Aș fi procedat mai bine*

dacă l-aș fi avut pe Lancelot chiar atunci; așa, regina lui ar fi venit la el cu inima neatinsă, pentru că Lancelot ar fi realizat cu mine acea legătură mistică, iar copilul pe care l-aș fi adus pe lume ar fi fost din străvechea spiță regală de Avalon...

Însă ei avuseseră alte planuri, iar ea se simțise zdrobită, părăsise Avalonul pentru totdeauna, născuse un copil care îi răpise orice speranță că va putea oferi Zeiței o fiică pentru altarul ei: după Gwydion, nu avea să mai poată aduce copii pe lume. Dacă ar fi avut încredere în propriul instinct și în propria judecată, Viviane s-ar fi supărat, dar ar fi găsit pe cineva potrivit pentru a-i deveni soată lui Arthur...

Procedând corect, am făcut rău; supunându-mă cuvântului Viviane, am contribuit la ruina și nenorocirea acestei căsătorii, pentru că acum știu sigur că va fi un dezastru...

— Doamnă Morgaine, a spus Kevin cu calm, ești tulburată. Ce-ai putea face ca să-ți fiu de ajutor?

Morgaine a clătinat din cap, mușcându-și buzele ca să nu dea în lacrimi. S-a întrebat dacă el știa că îi fusese dată lui Arthur atunci când avea să devină rege. Nu putea accepta mila lui.

— Nimic. Probabil că împărtășesc temerile tale pentru această căsătorie ce se face când luna pierde din putere. Mă îngrijorează soarta fratelui meu, nimic altceva. Și mi-e milă de femeia cu care se însoară.

Și, în clipa când a rostit aceste vorbe, a știut că erau adevărate; în ciuda temerii ei față de Guinevere, în care era amestecată și ură, și-a dat seama că îi era cu adevărat milă de ea – fiindcă se căsătorea cu un bărbat care nu o iubea și iubea un bărbat cu care nu se putea căsători.

Dacă îl răpesc pe Lancelot de lângă Guinevere, înseamnă că îi fac un serviciu fratelui meu, dar și soatei lui, pentru că dacă i-l iau eu, ea îl va uita. La Avalon fusese învățată să-și examineze propriile motive, iar acum s-a crispat lăuntric; nu era cinstită față de ea însăși. Dacă îl lua pe Lancelot lui Guinevere, nu o făcea de dragul fratelui ei, și nici în numele regatului, ci pur și simplu pentru că îl voia pentru sine.

Nu pentru tine. De dragul altuia ai putea face o vrajă; dar nu trebuie să te amăgești. Știa destule farmece de dragoste. Iar asta va fi pentru binele lui Arthur! Și-a spus mereu că ar fi spre folosul regatului să-l ia pe Lancelot de lângă soția fratelui ei; dar conștiința neiertătoare de preoteasă continua să spună: Nu poți

face asta. Nu ai voie să folosești vrăji ca să silești universul să-ți facă voia.

Cu toate astea, va încerca; însă trebuia să procedeze fără niciun alt ajutor, slujindu-se doar de farmecele de femeie. Și-a spus înverșunată că Lancelot o dorise cândva, fără ajutorul vreunei vrăji; va fi în stare să-l facă încă o dată să o dorească!

Guinevere se simțea obosită de ospăț. Mâncase mai mult decât voise și, cu toate că sorbise doar o cupă de vin, se înfierbântase peste măsură și și-a tras vâlul deoparte ca să-și facă vânt. Arthur plecase să stea de vorbă cu numeroșii săi oaspeți, trecând de la o masă la alta, spre aceea la care ea stătea alături de doamne; era însoțit de Lancelot și Gawaine. Femeile s-au tras într-o parte, ca să le facă loc, iar Arthur s-a așezat alături de ea.

— E primul moment liber pe care îl am ca să pot vorbi cu tine, soața mea.

Ea i-a întins mâna delicată.

— Înțeleg. Suntem mai curând la un sfat decât la un ospăț de nuntă, bărbate și stăpân al meu.

El a pufnit în râs, dar destul de mâhnit.

— Toate întâmplările din viața mea par să fie astfel. Un rege nu face nimic în secret. Ei, s-a corectat el zâmbind, văzând roșeața ce apăruse pe chipul ei, *aproape* nimic – cred că vor fi și câteva excepții, soața mea. Legea cere să fim văzuți mergând la pat împreună, dar ceea ce se petrece după aceea nu privește pe nimeni alții decât pe noi, sunt convins.

Știind că el o văzuse roșind, ea și-a plecat ochii. Și încă o dată, cu un val de rușine, și-a dat seama că iarăși îl uitase, că îl urmărise pe Lancelot și gândise, cu dulceața somnoroasă a unui vis, cât de mult ar fi dorit să fi fost unită în căsătorie cu el; Ce soartă blestemată o făcuse pe ea să devină Mare Regină? Ochii lui s-au îndreptat spre ea cu acea căutătură nesățioasă, iar ea n-a mai cutezat să ridice ochii spre el. L-a văzut întorcându-și ochii de la ea chiar înainte ca umbra să coboare asupra lor; Arthur i-a făcut loc lui Morgaine alături de el.

— Surioară, vino să stai cu noi, întotdeauna ți se va găsi aici un loc, a spus el cu un glas atât de languros, încât Guinevere s-a întrebat cât de mult băuse. După ce ospățul se mai potolește puțin, am pregătit ceva care să bine dispună pe toată lumea, poate chiar mai atrăgător decât muzica barzilor, cu toate că și

aceea este frumoasă. Știam că știi să faci farmece, dar nu și că ești pricepută la muzică. Ai pus peste toți o vrajă?

— Sper că nu, a spus Morgaine râzând, altfel n-aș mai îndrăzni a cânta vreodată – cum spune acea saga, despre bardul care i-a transformat prin cânt pe uriașii cei răi într-un cerc de pietre care mai există și astăzi?

— Pe asta nu am auzit-o, a spus Guinevere, cu toate că pe vremea cât eram la mănăstire exista o poveste cum că aceia erau oameni răi, care îl batjocoriseră pe Hristos în drumul lui spre cruce, iar un sfânt a ridicat mâna și i-a transformat în ciori care zboară pe deasupra lumii și țipă numai vorbe de plâns... Și mai era o altă poveste despre un sfânt care a transformat un sobor de vrăjitoare, la riturile lor blestemate, într-un cerc de pietre.

— Dacă aș avea timp să studiez filosofie în loc de a fi războinic, ori sfetnic, ori călăreț, cred că aș încerca să aflu cine a făcut acel cerc de piatră și de ce, a spus Lancelot cu glas lenevos.

— Acest lucru se știe la Avalon, a răspuns Morgaine și a râs. Viviane ți-ar putea spune, dacă o îndupleci.

— Dar, s-ar putea ca tot ceea ce spun preotesele și druzii să fie la fel de neadevărat ca și istorisirile pioaselor maici ale tale, Guinevere – deși ar trebui să mă adresez cu doamna și regina mea, a spus Lancelot. Arthur, te rog să mă ierți, nu am voit să fiu lipsit de respect față de doamna ta, dar i-am spus pe nume când era tânără și încă nu ajunsese regină...

Morgaine și-a dat seama însă că el căuta doar o scuză ca să-i pronunțe numele cu voce tare. Arthur a căscat de somn.

— Scumpul meu prieten, dacă doamna nu se supără, nici eu nu mă supăr. Ferească Dumnezeu să fiu felul de soț care voiește să-și țină soața închisă într-o colivie, departe de toate celelalte ființe umane. Un soț ce nu este în stare să păstreze credința și respectul soaței sale probabil că nu o merită. S-a aplecat și l-a luat pe Lancelot de mână. Lung mi se mai pare ospățul acesta. Lancelot, cât mai este până când vor fi gata călăreții?

— Cred că vor fi gata foarte curând, i-a răspuns Lancelot, mutându-și în mod deliberat privirea de la Guinevere. Stăpânul și regele meu îmi îngăduie să plec?

Se torturează singur, nu suportă să o vadă pe Guinevere cu Arthur și nici să o lase singură cu el, a gândit Morgaine. De

aceea, luând adevărul în glumă, a zis:

— Lancelot, socotesc că perechea nupțială dorește să aibă câteva momente ca să stea de vorbă. Ce-ar fi să-i lăsăm și să mergem împreună să ne convingem cu ochii noștri dacă s-au pregătit călăreții.

— Stăpâne... a zis Lancelot, iar când Guinevere a deschis gura să protesteze, el a spus brusc: îngăduie-mi să plec.

Arthur i-a dat aprobare printr-un gest, iar Morgaine l-a luat de mână. El a lăsat-o să-l tragă de la masă, însă ea l-a surprins cum a întors capul ușor, ca și cum nu și-ar fi putut dezlipi ochii de la Guinevere. Inima lui Morgaine era zdrobită; părea că nu putea îndura durerea lui și, în același timp, ar face orice ca să-l îndepărteze de acel loc, astfel încât să nu mai fie silită să-l vadă privind la Guinevere. Din urmă, l-a auzit pe Arthur spunând:

— Până seara trecută nu am știut că soarta, trimițându-mi o mireasă, m-a fericit cu una frumoasă.

Iar Guinevere i-a răspuns:

— Dar nu soarta m-a trimis, ci tatăl meu.

Înainte ca Morgaine să audă restul discuției, ajunseseră deja prea departe.

— Țin minte că în urmă cu ani de zile, a început ea, la Avalon mi-ai vorbit despre cavalerie ca fiind cheia victoriei împotriva saxonilor – și despre o armată disciplinată ca aceea a romanilor. Eu cred că asta plănuiești să faci cu acești călăreți.

— Este adevărat că i-am pregătit. Nu-mi închipuisem că o femeie și-ar putea aminti lucruri legate de strategie, dragă verișoară.

Morgaine a râs.

— Ca orice altă femeie de pe aceste insule, trăiesc cu teama de saxoni. Am trecut odată printr-un sat în care năvăliseră ei, și fiecare femeie fusese pângărită, începând de la fetițele de cinci ani până la bunicile de nouăzeci, care nu mai aveau nici păr, nici dinți în gură. Orice ne oferă speranțe de a scăpa de ei odată pentru totdeauna are însemnătate pentru mine, poate mai mult decât pentru bărbații și soldații care trebuie să se teamă doar de moarte.

— La asta nu mă gândisem, a spus Lancelot cu seriozitate. Trupele lui Uther Pendragon nu se dădeau înapoi când era vorba să caute femei dornice de bărbat prin țară – și nici oamenii lui Arthur nu-s altfel – dar de obicei nu se ajunge la viol. Și uitasem,

Morgaine, că tu ai crescut la Avalon și te gândești deseori la lucruri care nu au mare însemnătate pentru alte femei. A ridicat privirea spre ea și i-a strâns mâna. Uitasem și de harpele de la Avalon. Am avut impresia că urăsc acel loc, că nu voiam să mă mai întorc acolo. Și totuși – câteodată – ceva mă duce cu gândul acolo. Sunetul unei harpe. Razele de soare pe pietrele așezate în cerc. Mirosul de mere și zumzetul albinelor în soare. Peștii sărind în apa lacului și țipetele păsărilor de apă la asfințit...

— Îți amintești ziua în care am urcat pe Tor? a întrebat ea încet.

— Îmi amintesc. Apoi, cu o amărăciune neașteptată, a spus: Aș fi vrut ca în acea zi să nu fi fost juruită Zeiței.

— Am dorit asta aproape mereu, a spus ea pe un ton reținut. Brusc, glasul i s-a frânt, iar Lancelot s-a uitat îngrijorat în ochii ei.

— Morgaine, Morgaine, nu te-am văzut niciodată plângând.

— Ești la fel ca toți ceilalți bărbați și te temi de lacrimile unei femei?

El a clătinat din cap și și-a petrecut brațul pe după umerii ei.

— Nu, a mărturisit cu glas scăzut, lacrimile le fac să fie mai adevărate, mai vulnerabile – femeile care nu plâng mă sperie, pentru că știu că sunt mai tari decât mine și mă tem mereu de ceea ce vor face. Mi-a fost întotdeauna teamă de... Viviane.

Morgaine a sesizat că el fusese cât pe ce să spună *mama*, dar se ferise să folosească acel cuvânt. Au trecut pe sub acoperișul jos al grajdurilor; șirul lung de cai, legați cu toții acolo, umbrea ziua. Mirosea plăcut a fân și paie. Afară oamenii se foiau neconținut, ridicând căpițe de fân, punând în picioare manechine din piele împăiată, în vreme ce alții se grăbeau să-și înșeeze caii.

Cineva l-a zărit pe Lancelot și i-a strigat:

— O să fie gata curând Marele Rege și lorzii săi? N-am vrea să scoatem caii afară și să-i ținem în picioare până ce devin agitați.

— Curând, i-a răspuns Lancelot.

Soldatul din spatele calului s-a dovedit a fi Gawaine.

— A, verișoară, a spus el către Morgaine. Lance, nu o aduce înăuntru, fiindcă acesta nu e un loc pentru doamne, iar unii dintre cai nu sunt dresați. Mai ești hotărât să scoți din grajduri armăsarul cel alb?

— Sunt hotărât să-l pregătesc pentru Arthur, ca să-l poată

călări la următoarea bătălie, chiar de va fi să-mi frâng gâtul pentru asta!

— Nu mai lua în glumă așa ceva, l-a prevenit Gawaine.

— Dar cine spune că o iau în glumă? Dacă Arthur nu-l poate călări, o să-l încalec eu în bătălie, dar în după-amiaza asta o să-l scot în onoarea Reginei!

— Lancelot, a zis Morgaine, nu-ți primejdui gâtul pentru asta. Guinevere nu poate deosebi un cal de altul; chiar de vei călări o mătură de la un capăt la altul al curții, ea va rămâne impresionată de parcă ar asista la o ispravă a centaurului însuși!

Vreme de o clipă, privirea pe care el i-a aruncat-o a fost aproape disprețuitoare, însă ea a reușit să descifreze înțelesul cu ușurință: *Cum putea ea să înțeleagă dorința lui de a apărea în fața lor nevătămat?*

— Gawaine, mergi și pune șaua pe el, apoi dă veste celor de pe câmp că vom fi gata peste jumătate de ceas, a spus Lancelot, și întreabă-l pe Cai dacă dorește să pornească.

— Doar nu vrei să-l vezi pe Cai mergând călare cu piciorul lui beteag? a întrebat un bărbat care vorbea cu un accent neobișnuit.

Gawaine s-a întors spre acesta și i-a spus apăsător:

— Vrei să nu-i îngădui singurul exercițiu militar în care picioarele nu-s importante?

— A, înțeleg ce vrei să spui, a răspuns soldatul cu accent străin, și și-a văzut de înșeuarea propriului cal.

Morgaine a atins brațul lui Lancelot; el a coborât privirea spre ea, iar în ochi i-a apărut o expresie jucăușă. *Iată, a gândit ea, dacă trebuie să organizeze ceva, să-și primejduiască gâtul, să facă ceva pentru Arthur, uită cu totul de iubire și e din nou fericit. Dacă și-ar găsi mereu de lucru aici, n-ar mai trebui să tânjească după Guinevere ori altă femeie.*

— Arată-mi și mie calul acela greu de stăpânit pe care vrei să-l călărești, l-a rugat ea.

El a condus-o printre șirurile de armăsari legați. Morgaine a văzut botul argintiu deschis, coama lungă precum firele de borangic – era un cal mare, la fel de înalt ca Lancelot. Animalul și-a mișcat capul brusc, iar fornăitul lui i-a amintit de un vis cu balauri care scot foc pe nări.

— Hei, frumose, a spus Lancelot, lăsându-și palma pe botul calului; acesta s-a tras în lateral și s-a îndepărtat. Pe acesta l-am

dresat chiar eu să sufere zăbala și pintenii – a fost cadoul meu de nuntă pentru Arthur, care nu are timp să împlânzească un cal pentru sine. Am jurat că va fi pregătit pentru călărie în ziua nunții lui, și că se va purta ca un cățeluș.

— Frumos dar, a spus Morgaine.

— Ba nu, era singurul lucru pe care i-l puteam da, a precizat Lancelot. Eu nu sunt bogat. Și el oricum nu are nevoie de giuvaieruri ori aur, are belșug din acesta. E un dar pe care doar eu i-l puteam oferi.

— Un dar pornit din inimă, a zis Morgaine și a gândit: *Ce mult îl iubește pe Arthur; de aceea este atât de chinuit. Nu-l torturează gândul că o dorește pe Guinevere, ci ideea că îl iubește pe Arthur la fel de mult. Dacă ar fi un afemeiat oarecare, precum Gawaine, nu mi-ar fi milă de el; Guinevere e virtuoaasă, iar eu aș fi fericită să văd că ea îl alungă.*

— Aș voi să-l călăresc. De cai nu mă tem, a spus ea.

El a râs.

— Morgaine, de nimic nu te temi, adevărat?

— Ba nu, vere, i-a răspuns ea, redevenind brusc serioasă, de multe lucruri mă tem.

— Uite, eu nu sunt la fel de neînfricat ca tine, mă tem de bătlui și de saxoni, și mă tem că voi fi ucis înainte de a gusta din toate ale vieții, a zis el. De aceea nu resping nicio provocare... Și mă tem că și Avalonul și creștinii se înșală, și că nu există nici Zei, nici Rai și nici viața de dincolo, așa că atunci când voi muri, voi dispărea pentru vecie. De aceea mă tem că o să mor înainte de a apuca să mă bucur pe deplin de viață.

— Nu mi se pare că ți-au rămas multe lucruri din care n-ai gustat, a spus Morgaine.

— Ba da, Morgaine, sunt foarte multe lucruri după care tânjesc și ori de câte ori îmi scapă unul, regret amarnic și mă întreb ce slăbiciuni ori nebunie mă împiedică să fac ceea ce voiesc... a spus el.

Apoi, s-a întors brusc pe alea dintre șirurile de cai și, hulpav, și-a pus brațele în jurul ei, trăgând-o aproape de el.

Deznădejde, a gândit ea cu amărăciune; nu pe mine mă dorește, trece printr-un moment de uitare că Arthur și Guinevere vor fi unul în brațele celuilalt în această noapte. Cu o pricepere dată de practică, mâinile lui s-au mișcat peste sânii ei; și-a lipit buzele strâns de ale ei, apoi i-a simțit trupul încordat,

presat strâns de propriul trup. A rămas în brațele lui nemișcată, simțind plăcere și un nesaț ce aducea a durere; abia dacă își dădea seama de mișcarea trupului, care încerca să se facă una cu trupul lui. A deschis gura sub buzele lui, iar mâinile lui nu mai conteneau să o caute. Însă când el a pornit să o împingă spre o grămadă de fân, ea a dat să protesteze slab.

— Dragul meu, ești necugetat, sunt mai bine de cincizeci de soldați și călăreți care roiesc prin grajd...

— Îți pasă de asta? i-a șoptit el, iar ea, tremurând de emoție, a murmurat:

— Nu, *nu!*

L-a lăsat să o așeze pe pământ. Cu amărăciune, în subconștient, un gând îi spunea: o prințesă, ducesă de Cornwall, preoteasă de Avalon, tăvălindu-se în grajd, ca orice slujnică, fără să aibă măcar scuza focurilor de Beltane. Însă a alungat acel gând din minte și i-a îngăduit să facă ce vrea cu mâinile, fără să opună nicio rezistență. *Mai bine așa decât să-i frângă inima lui Arthur.* Nu și-a dat seama dacă era propriul ei gând ori cel al bărbatului care o acoperea aproape complet, ale cărui mâini dezlănțuite o făceau să sufere; sărutările lui deveniseră deja sălbatice, năpustindu-se furioase împotriva gurii ei. A simțit că el trage de rochia ei și s-a mișcat ca să-i ușureze chinul.

Iar apoi s-au auzit glasuri, hărmălaie, strigăte, un zgomot ca o bătaie de ciocane, un răcnet speriat și, brusc, multe voci urlând:

— Căpitane! Lord Lancelot! Unde a dispărut? Căpitane!

— Acolo, așa mi s-a părut...

Și unul dintre soldații mai tineri a pornit în goană printre șirurile de cai. Blestemând nebunește în barbă, Lancelot și-a împins trupul între Morgaine și soldat, în vreme ce ea și-a ascuns fața sub vâl și s-a chircit, deja pe jumătate goală, pe sub paie, ca să nu fie văzută.

— Fir-ar să fie! Nu pot lipsi un moment că...

— Vai, sire, veniți repede, unul dintre caii străini... Era o iapă în călduri, iar doi armăsari s-au încăierat și cred că unul dintre ei și-a rupt un picior...

— Iad și pucioasă! Lancelot și-a aranjat iute hainele mototolite, apoi s-a ridicat dominându-l prin înălțime pe flăcăul care îl deranjase. O să vin...

Tânărul a zărit-o pe Morgaine; în acea clipă de groază, ea a sperat că el nu o va recunoaște – acea priveliște ar fi fost un

subiect grozav de bîrfă pentru întreaga curte. *Nu ar fi răul cel mai mare pe care l-ar afla... de pildă că am dat naștere unui copil al fratelui meu.*

— V-am deranjat cumva, sire? a întrebat tânărul, încercând să arunce o privire pe după Lancelot și părînd gata să pufnească în rîs.

Deznădăjduită, Morgaine și-a pus întrebarea: *Ce se va întâmpla cu reputația lui? Ori e ceva de mândrie pentru un bărbat să fie prins tăvălindu-se în fân cu o femeie?* Lancelot nici măcar nu i-a răspuns tânărului; l-a împins înaintea lui, iar acesta a fost cât pe ce să cadă.

— Du-te și găsește-i pe Cai și pe potcovar, hai pleacă odată. Apoi s-a întors ca un vârtel, a sărutat-o pe Morgaine care, cu greu, reușise să se ridice în picioare. O, Zei! Fir-ar să fie! A strâns-o puternic la piept, căutînd-o cu degete înfierbîntate, a sărutat-o încă o dată apăsător, încît pe buze i-au rămas semne. O, Zei! La noapte - jură! Jură-mi!

Ea a rămas mută. N-a putut decît să dea din cap amețită, fără grai, simțind că trupul îi urlă pentru că împlinirea fusese întreruptă, apoi l-a văzut pornind în goană. La un minut sau două după aceea, un tânăr s-a apropiat politicoș de ea făcînd o plecăciune, în vreme ce soldații au început să se agite care mai de care, iar de undeva s-a auzit urletul îngrozitor, aproape uman, al unui animal ce moare.

— Doamna Morgaine? Eu sunt Griflet. Lord Lancelot m-a trimis să te conduc la pavilioane. Mi-a spus că te-a adus aici să vezi calul pe care l-a dresat pentru stăpînul meu regele, dar că ai căzut pe o grămadă de fân și, cînd a încercat să vadă dacă ai pățit ceva, oamenii au început să-l strige, atunci cînd calul regelui Pellinore și-a rupt piciorul. Și te roagă să-l ierți și să te întorci la castel...

Da, a gîndit ea, măcar așa se putea explica faptul că rochia îi era boțită și plină de fire de fân, iar părul și acoperămîntul de cap îi erau înțesate de paie. Așa nu trebuia să mai apară în fața lui Guinevere și a mamei ei arătînd ca femeia din Scripturi, cea surprinsă comițînd adulter; tânărul Griflet i-a întins brațul, iar ea s-a sprijinit apăsător de el, spunînd:

— Cred că mi-am sucit glezna, și a șchiopătat tot drumul până la castel.

Căzătura dureroasă și glezna suferindă puteau explica firele

de fân de pe straie. Pe de o parte, se bucura că Lancelot găsisese imediat o cale de salvare; pe de alta, disperată, îi venea să strige după el, ca să confirme spusele ei și să o protejeze.

Arthur se dusese cu Cai la grajduri, nefericit de accidentul cu caii. A lăsat-o pe Guinevere să o căineze, iar Igraine a trimis după apă rece și fâșii de pânză ca să îi lege glezna, iar ea a acceptat să stea alături de Igraine la umbră, atunci când caii și oamenii au apărut ca să facă demonstrația de călărie. Arthur a vorbit despre noua legiune de la Caerleon, care avea să reînvie gloria din zilele Romei și să salveze țara. Ectorius, tatăl lui vitreg, jubila. Apoi doisprezece călăreți au început să galopeze, arătându-și îndemânarea și priceperea, prin care puteau face caii să se oprească brusc din galop, răsucindu-se și mișcându-se aproape la unison.

— După aceea, nimeni nu va mai îndrăzni să spună că putem folosi caii doar ca să tragă la căruțe, a afirmat Arthur cu mare fală. Apoi i-a zâmbit lui Guinevere. Doamna mea, îți plac cavalerii mei? Le-am dat un nume după vechiul cuvânt roman: *equites* – nobili care vor putea avea și înzestra propriii lor cai.

— Cai călărește la fel de bine ca un centaur, i-a spus Igraine lui Ectorius, iar bătrânul a zâmbit plin de încântare. Arthur n-ai făcut nicicând o faptă mai bună decât atunci când i-ai dat lui Cai unul dintre cei mai buni armăsari.

— Cai e un soldat prea bun și un prieten prea devotat ca să se ofilească stând în casă, a spus Arthur fără drept de replică.

— Nu ți-e frate vitreg? a întrebat Guinevere.

— Ba da. A fost rănit în prima bătălie și după aceea s-a temut că va lâncezi pe veci acasă, între femei. O soartă înspăimântătoare pentru un soldat. Însă de pe cal luptă la fel de bine ca oricare altul.

— Uite, a exclamat Igraine, legiunea a doborât toate țintele – n-am mai văzut niciodată asemenea măiestrie!

— Cred că nimeni nu poate rezista unui asemenea atac, a spus regele Pellinore. Mare păcat că Uther Pendragon nu mai trăiește să vadă așa ceva, băiatul meu – iartă-mă, stăpânul și regele meu.

— Prietenul tatălui meu mi se poate adresa după cum dorește, dragul meu Pellinore, a spus Arthur cu glas cald. Însă meritele îi aparțin în întregime prietenului și căpitanului meu, Lancelot.

Gaheris, fiul lui Morgause, un băiat inteligent și vesel de paisprezece ani, a făcut o plecăciune în fața lui Arthur.

— Stăpâne, pot să mă duc la grajduri și să mă îngrijesc de deșeuarea cailor?

— Da, poți, i-a răspuns Arthur. Mătușă, când va veni Agravaine să i se alăture lui Gawaine?

— Anul acesta, probabil, dacă frații lui îl pot învăța arta de a fi soldat și de îl țin aproape de ei, a spus Morgause, apoi a ridicat glasul: Nu! Nu tu, Gareth! Și a dat să-l prindă pe copilul bucălat de șase ani. Gaheris! Adu-l înapoi!

Arthur a început să hohotească și a ridicat mâinile spre cer.

— Nu-ți mai face atâtea griji – băieții sunt atrași de grajduri ca puricii de blana câinilor. Mi s-a povestit cum am călărit armăsarul tatălui meu când aveam doar șase ani! Eu nu mai țin minte; asta s-a întâmplat cu puțin înainte de a pleca să fiu crescut de Ectorius.

Brusc, Morgaine a simțit un fior amintindu-și de copilul cu părul bălai zăcând ca mort – apoi imaginea a dispărut.

— Surioară, te doare rău glezna? a întrebat-o Guinevere plină de îngrijorare. Hai, rezeamă-te de mine.

— O să aibă grijă Gawaine de el, a spus pe neașteptate Arthur. Cred că e cel mai bun om pe care îl avem pentru școlirea tinerilor cavaleri și călăreți.

— E mai bun decât Lancelot? a întrebat Guinevere.

Vrea doar să-i pronunțe numele, a gândit Morgaine. Numai că pe mine m-a dorit, nu cu mult timp în urmă, iar la noapte va fi prea târziu... Mai bine așa decât să vedem cum lui Arthur i se frânge inima. De va trebui, o să-i spun asta lui Guinevere.

— Lancelot? a făcut Arthur. E cel mai bun călăreț al nostru, dar își primejduiește viața prea mult, așa cred. Toți tinerii se topesc după el... Ia te uită, mătușă, Gareth se ține după el ca un cățeluș... Și sunt în stare să facă orice, numai să audă o vorbă bună din partea lui. Cu toate acestea, nu e la fel de bun ca Gawaine când e vorba de școlirea copiilor; e prea sclipitor și îi place să iasă în evidență. Gawaine îi ia cu binișorul și îi face să deprindă arta pas cu pas, iar ei nu se rănesc din neglijență – Gawaine e cel mai bun maestru în privința armelor. Uitați-vă, Lancelot e călare pe calul pe care mi l-a pregătit mie... A izbucnit în râs, iar Igraine a exclamat:

— Uite-l și pe diavolul acela mic!

Gareth se agățase ca o maimuță de șa, iar Lancelot, hohotind, l-a ridicat și l-a așezat în fața lui, apoi a pornit într-un galop rapid, îndreptându-se direct la deal, spre locul adăpostit de unde erau urmăriți de grupul regal. Au gonit cu o viteză amețitoare drept spre ei, astfel încât până și Arthur a scos o exclamație de uimire, iar Igraine a făcut un pas înapoi. Lancelot a oprit calul brusc, care s-a cabrat și s-a rotit în loc.

— Acesta ți-e calul, Lord Arthur, a spus el cu un gest elegant, ținând frâul cu o mână. Iar tu, mătușă Morgause, ia-l pe micuțul curajos și tăbăcește-i turul pantalonilor! a adăugat el, lăsându-l pe Gareth să alunece aproape până în poala lui Morgause.

— Putea să moară sub copitele calului dacă a coborât astfel!

Gareth n-a auzit defel vorbele de dojană ale lui Morgause, uitându-se în sus către Lancelot, iar în ochii albaștri i s-a citit adorația față de el.

— Când o să mai crești, a spus Arthur râzând, dându-i ușor o palmă în joacă, o să te fac cavaler și vei călări ca să învingi uriași și năvălitori și să salvezi doamne frumoase.

— Vai, nu, stăpâne Arthur, a spus copilul rămas cu ochii ațintiți la calul alb pe care Lancelot îl făcea să pășească în stânga și în dreapta. Lord Lancelot o să mă facă pe mine cavaler și o să plecăm în luptă împreună.

— Tânărul Ahile și l-a găsit pe Patrocle al său, din câte văd eu, a spus Ectorius.

— Nu mai înțeleg, a remarcat Arthur bine dispus. Nici măcar soața mea nu-și poate dezlipi ochii de la Lancelot și îl roagă să i se adreseze pe numele mic, iar acum micuțul Gareth preferă să fie ridicat la rangul de cavaler de el! Dacă Lancelot nu mi-ar fi cel mai apropiat prieten, aș fi turbat de gelozie.

Pellinore îl urmărea pe călăreț cum silea calul să meargă la trap mărunț încoace și încolo.

— Avem un balaur blestemat care se ascunde într-un lac din regatul meu și iese doar să-mi ucidă supușii sau vacile lor. Poate că, dacă aș avea un cal ca acesta, care să nu fugă de sperietură... Cred că o să antrenez un cal de luptă și o să plec din nou în căutarea monstrului. Data trecută abia am scăpat cu viață.

— Un balaur, sir? a întrebat micuțul Gareth. Și scotea foc pe nări?

— Nu, flăcăule, dar scotea un miros cumplit și făcea un

zgomot cât o haită mare de ogari întărâtați, a spus Pellinore, iar Ectorius a intervenit:

— Balaurii nu scot flăcări pe nări, copile. Asta vine de la vechiul obicei de a numi o stea căzătoare balaur, pentru că are o coadă lungă de foc – poate să fi existat cândva balauri care scoteau flăcări, dar n-o să găsești vreunul acum care să-și amintească așa ceva.

Morgaine nu a ascultat cu atenție, dar s-a întrebat dacă povestea lui Pellinore era cât de cât adevărată și cât de mult exagerase acesta ca să-l impresioneze pe copil. Stătea cu ochii la Lancelot, care silea în continuare calul să meargă la trap mărunț.

— N-aș putea dresa atât de bine un cal, i-a spus Arthur lui Guinevere. Lancelot mi l-a pregătit pentru luptă. Uite, în urmă cu două luni era la fel de nestăpânit ca balaurii lui Pellinore, iar când îl văd acum...

— Mie tot sălbatic mi se pare, a intervenit Guinevere. Dar asta este, eu mă tem până și de cel mai blând cal.

— Un cal ce merge la luptă nu trebuie să fie blând ca unul pe care călăresc doamnele, a spus Arthur. Trebuie să aibă spirit... Doamne Dumnezeule! a strigat el, ridicându-se brusc.

Ca din senin, s-a iscat o umbră albă; o pasăre, pesemne o gâscă, își luase zborul pe neașteptate, chiar de sub copitele calului. Lancelot, care călărea nepăsător uitând de orice prevedere, a tresărit când calul s-a ridicat pe picioarele din spate cu un nechezat înspăimântător; s-a străduit să-și recapete echilibrul și a alunecat aproape sub copite; pe jumătate conștient, a reușit să se rostogolească într-o parte.

Guinevere a scos un țipăt ascutit. Morgause și celelalte femei au țipat la fel ca ea, în vreme ce Morgaine, uitând cu totul că despre ea se știa că are glezna răsucită, a sărit în picioare, a alergat către Lancelot și l-a târât de lângă copitele calului. Apoi Arthur s-a repezit, a prins calul de căpăstru și l-a tras cu forța din locul în care Lancelot zăcea întins, fără cunoștință. Morgaine a îngenuncheat alături de el și i-a pipăit tâmpla, unde julitura făcută în cădere se înnegrise deja, iar un firicel de sânge se amestecase cu țărâna.

— A murit? a strigat Guinevere. A murit?

— Nu, i-a răspuns Morgaine cu glas aspru. Adu niște apă rece și niște fâșii de pânză ca să-l bandajez. Cred că și-a rupt

încheietura mâinii; a oprit căderea cu mâna, ca să nu-și frângă gâtul! Și mai e lovitura asta la cap...

S-a aplecat și și-a lipit urechea de pieptul lui, simțind bătaile inimii și ridicarea și coborârea coastelor. A luat vasul cu apă rece adus de fiica lui Pellinore și i-a șters fruntea cu o bucată de cârpă udă. Să prindă cineva gâscă aceea blestemată și să-i frângă gâtul – și să i se tragă o bătaie sănătoasă gâscarului. Lord Lancelot putea să moară, ori calul Marelui Rege se putea vătăma.

Gawaine s-a apropiat și a dus calul înapoi la grajduri. Tragedia ce era cât pe ce să se întâmple răpise din strălucirea festivităților, iar unii dintre oaspeți au început să se scurgă spre corturile și locurile în care își găsiseră adăpost pentru noapte. Morgaine l-a legat la cap pe Lancelot, apoi i-a imobilizat încheietura, reușind să-i îndrepte mâna înainte ca el să-și revină și să înceapă a geme de durere; apoi, sfătuindu-se cu omul ce îngrijea de casă, l-a trimis pe Cai după ierburi care să-l facă să doarmă și să pună să fie dus într-un pat. Ea a rămas cu el, cu toate că el nu a recunoscut-o, ci doar a gemut și a privit în jur cu ochi ce nu se puteau concentra asupra unui obiect anume.

La un moment dat, a privit-o fix și a bolborosit: „Mamă”, iar ea a simțit că își pierde orice curaj. După o vreme, a căzut într-un somn greu, agitat, iar când s-a deșteptat, a recunoscut-o.

— Morgaine! Vara mea! Ce s-a întâmplat?

— Ai căzut de pe cal.

— Cal? Ce cal? a întrebat el dezorientat, iar după ce ea i-a povestit, a spus cu convingere: E ridicol. Eu nu cad de pe cal, apoi a adormit din nou.

Morgaine a rămas de veghe, lăsându-l să se agațe de mâna ei, și a simțit că i se va frânge inima. Încă avea urmele sărutărilor lui pe buze, pe sânii care o dureau. Cu toate acestea, momentul trecuse, și a înțeles asta cu claritate. Chiar dacă el și-ar fi adus aminte, nu o va mai dori; nu o dorise nicicând, decât pentru a alunga durerea provocată de gândul la Guinevere și la iubirea lui față de regele și vărul său.

Se întuneca; de departe, dinspre castel, Morgaine a auzit din nou zvon de muzică, semn că acum Kevin le cânta oaspeților. Se auzeau râsete, cântece, exclamații vesele. Pe neașteptate, ușa s-a deschis, iar în încăpere a apărut Arthur însuși, cu o torță în mână.

— Soră, cum se simte Lancelot?

— Va trăi; are capul prea tare ca să se zdrobească, a spus ea pe un ton destul de obraznic.

— Am fi avut nevoie de voi printre martori când mireasa este dusă la pat, pentru că ați semnat contractul de căsătorie, a spus Arthur. Dar cred că trebuie să-i dăm pace și nici nu l-aș vrea lăsat în grija vreunui șambelan, nici măcar în seama lui Cai. A avut noroc că te-ai aflat în preajmă. Ești sora lui vitregă, adevărat?

— Nu, a răspuns Morgaine, pe un ton neașteptat de furios.

Arthur s-a apropiat de pat și a ridicat mâna fără vlagă a lui Lancelot. Rănitul a gemut, s-a mișcat și a deschis ochii.

— Arthur?

— Eu sunt, prietene, a spus acesta, iar Morgaine a avut impresia că niciodată nu mai auzise un glas atât de blând.

— Calul tău... a pățit ceva?

— Calul e bine. Dar lasă calul, a zis Arthur. Dacă tu mureai, la ce mi-ar fi slujit calul? a adăugat el, aproape în lacrimi.

— Cum s-a întâmplat?

— O găscă a zburătăcit pe lângă armăsar, iar găscarul s-a ascuns pe undeva. Cred că știe că va lua o bătaie soră cu moartea!

— Să nu faceți asta, a spus Lancelot. E o biată ființă neștiutoare și netrebnică. Nu este el vinovat că o găscă s-a dovedit mai deșteaptă decât el și a scăpat din îngrăditură. Promite-mi, Gwydion.

Morgaine a rămas uimită auzindu-l pe Lancelot folosind vechiul nume al lui Arthur. Acesta i-a strâns mâna și s-a aplecat să-l sărute pe frunte, evitând cu grijă să-i atingă vânătăile.

— Îți promit, Galahad. Acum, dormi.

Lancelot l-a prins strâns de mână.

— Am fost cât pe ce să-ți distrug noaptea nunții, adevărat? a spus el pe un ton în care Morgaine a recunoscut o cruntă ironie, obișnuită pentru Lancelot.

— Așa mi se pare - mireasa mea a plâns foarte mult din cauza *ta*, și mă întreb ce ar fi făcut dacă *eu* mi-aș fi frânt gâtul, a zis Arthur cu un hohot de râs.

— Arthur, chiar dacă tu ești regele, el trebuie să stea liniștit! a spus Morgaine cu asprime.

— Ai dreptate. Arthur s-a ridicat. O să-l trimit pe Merlin să se

uite la el mâine dimineată; nu trebuie să rămână singur în noaptea asta, cu toate că...

— O să rămân eu cu el, a spus ea pe un ton furios.

— Bine, dacă ești convinsă...

— Tu întoarce-te la Guinevere! Te așteaptă mireasa!

Resemnat, Arthur a oftat. După un moment, a zis:

— Nu știu ce să-i spun. Și nici ce să fac.

Ridicol – se așteaptă să-i dau sfaturi, ori să o învăț pe ea?
Văzându-i însă privirea, și-a plecat capul și a spus cu blândețe:

— Arthur, e simplu. Fă așa cum te îndeamnă Zeița.

El s-a uitat la ea ca un copil palmuit pe neașteptate. Într-un târziu, zbatându-se să-și găsească cuvintele, a zis:

— Dar ea... ea nu e Zeița. E doar o fată și e... e speriată. După un moment, a izbucnit: Morgaine, nu știi că eu încă...

Ea nu a vrut să audă ce avea el de spus.

— *Nu!* a exclamat ea cu violență, ridicând o mână, poruncindu-i astfel să tacă. Arthur, amintește-ți măcar un lucru. Pentru ea vei rămâne mereu Zeul. Du-te la ea precum Cel Încornorat...

Arthur și-a făcut semnul crucii și a tresărit. Apoi a șoptit:

— Dumnezeu să mă ierte; asta e o pedeapsă... După care a amuțit. Au rămas privindu-se, incapabili să-și vorbească. În cele din urmă, el a spus: Morgaine, nu am niciun drept... dar vrei să mă săruți?

— Frate al meu... A oftat, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe frunte. Apoi i-a făcut în dreptul capului semnul Zeiței. Fii binecuvântat, a șoptit ea. Arthur, mergi la mireasa ta. Îți promit, îți promit în numele Zeiței, că va fi bine, îți jur.

El și-a înghițit nodul din gât. Apoi și-a desprins privirea de la ochii ei și a murmurat:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, sora mea.

Ușa s-a închis în urma lui. Morgaine s-a lăsat să cadă pe un scaun și a rămas, fără să se clintească, privindu-l pe Lancelot dormind, torturată de imaginile ce i se formau în minte. Chipul lui Lancelot zâmbind spre ea în razele soarelui ce scăldau Tor-ul. Guinevere șiroind de apă, cu fustele ude, agățându-se de mâna lui Lancelot. Zeul Încornorat, cu fața mânjită de sângele cerbului, trăgând deoparte perdeaua de la intrarea peșterii. Gura lui Lancelot, deschisă, flămândă deasupra sânilor ei – să se fi întâmplat asta doar în urmă cu câteva ceasuri?

— Bine măcar, a mormăit ea apăsător, că nu-și va petrece noaptea nunții lui Arthur visând la Guinevere.

Apoi s-a întins pe marginea patului, lipindu-și ușor și grijulie corpul de cel al bărbatului rănit; a rămas tăcută, fără să plângă, prăbușită într-o tristețe deznădăjduită, prea adâncă pentru a vărsa lacrimi. Nu a închis ochii în acea noapte, luptând cu Viziunea, luptând împotriva viselor, zbătându-se să atingă tăcerea și starea de detașare pe care o deprinsese la Avalon.

În același timp, departe, în cea mai izolată aripă a castelului, Guinevere stătea întinsă și trează, privind cu o tandrețe vinovată părul lui Arthur sclipind în lumina lunii, pieptul ce i se ridica și cobora odată cu respirația ușoară. Pe obraji, încet, i se prelingeau lacrimi.

Ce mult vreau să-l iubesc, s-a gândit ea și apoi s-a rugat.

Of, Doamne, sfântă Fecioară Maria, ajutați-mă să-l iubesc așa cum se cuvine, căci e regele și stăpânul meu, și este atât de bun, încât merită pe cineva care să-l iubească mai mult decât sunt eu în stare.

În jurul ei, noaptea părea să radieze tristețe și deznădejde.

Dar iată, s-a mirat ea. Arthur e fericit. Nu are ce să-și reproșeze în ce mă privește. De unde vine tristețea asta care a cuprins până și aerul pe care îl respir?

7

Într-o zi de la sfârșitul verii, regina Guinevere stătea în sala mare a castelului de la Caerleon împreună cu câteva dintre doamnele ei de companie. După-amiaza era foarte calduroasă, iar majoritatea mai mult se prefăceau că torc ori dărăcesc ce le mai rămăsese din lâna acelei primăveri, însă fusele se mișcau alene, și până și regina, care era cea mai pricepută la brodat dintre ele, încetase să mai facă împunsături în pânza de altar pe care o lucra pentru episcop.

Morgaine a lăsat deoparte lâna pe care o dărăcea pentru tors și a oftat. În acea perioadă a anului tânjea mereu să fie acasă, ducând dorul cețurilor ce se strecurau dinspre mare peste stâncile de la Tintagel, pe care nu le mai văzuse de când era o copiliță.

Arthur și oamenii lui, împreună cu legiunea Caerleon, porniseră călare spre coasta de la miazăzi, ca să verifice noul

fort pe care saxonii aliați prin tratat îl construiseră acolo. În vara aceea nu avuseseră parte de niciun atac și pesemne că saxonii, cu excepția celor care încheiaseră pace cu Arthur și trăiau în liniște în ținutul Kent, renunțaseră să mai cucerească Britania. În cei doi ani de când avea legiunea de călăreți, luptele cu saxonii deveniseră sporadice, ca niște aplicații militare de vară; însă Arthur profitase de perioada de liniște pentru a fortifica toate cetățile de pe coaste.

— Iar mi-e sete, a spus Elaine, fiica lui Pellinore. Doamnă, îmi îngădui să merg și să cer să ni se aducă niște carafe cu apă?

— Cheamă-l pe Cai, el se îngrijește de asta, a spus Guinevere.

S-a maturizat mult; dintr-o copilă speriată și timidă, a devenit o adevărată regină, a gândit Morgaine.

— Doamnă Morgaine, ar fi trebuit să te căsătorești cu Cai atunci când regele a voit asta, a spus Elaine, care se întorsese și se așezase pe bancă alături de Morgaine. E singurul bărbat din castel care nu a împlinit șaiszeci de ani, iar soția lui n-ar rămâne fără bărbat în pat mai mult de șase luni pe an.

— Îl poți lua tu de soț dacă îl vrei, a spus Morgaine cu amabilitate.

— Eu mă tot întreb de ce nu l-ai luat tu în căsătorie, a spus Guinevere, pe un ton care parcă trăda o suferință veche. Ar fi fost cât se poate de potrivit – Cai e fratele vitreg al regelui și se bucură de favorurile sale, iar tu, sora lui Arthur, ai fi fost Ducesă de Cornwall cu drepturi depline, mai ales că acum doamna Igraine nu mai iese din mănăstire!

Drusilla, fiica unuia dintre regii mărunți din răsărit, a chicotit.

— Spune-mi, nu este incest dacă sora regelui și fratele regelui se căsătoresc?

— Soră din alt tată și frate vitreg, gâsculițo, a spus Elaine. Spune-mi, totuși, doamnă Morgaine, doar cicatricile și schiopătatul lui te-au făcut să refuzi? Sigur, Cai nu este o frumusețe de bărbat, însă ar fi un soț potrivit.

— Nu mă las înșelată de tine, i-a răspuns Morgaine, prefăcându-se că avea o bună dispoziție ce nu pornea din inimă; femeile acestea nu se gândeau la altceva decât la măritiș? Nu te interesează fericirea mea alături de Cai, ci doar dorești să participi la o nuntă care să mai alunge monotonia acestei veri. Însă nu trebuie să te lăcomești. Sir Griflet s-a căsătorit cu Meleas în primăvara ce a trecut și nunta lor ne ajunge pe anul

acesta. A aruncat o privire spre Meleas, a cărei rochie începuse deja să fie prea strâmtă pe trupul ei împlinit binișor. La anul pe vremea asta o să ai chiar și un nou-născut pentru care să-ți faci griji și pe care să-l giugiulești.

— Dar ai rămas prea multă vreme necăsătorită, doamnă Morgaine, a spus Alienor de Galiș. Și n-ai putea spera la o partidă mai bună decât fratele vitreg al regelui!

— Nu am nicio grabă să mă mărit, iar Cai nu s-a gândit la asta nici cât mine.

Guinevere a chicotit ușor.

— Adevărat. Și el are o limbă ascuțită la fel ca tine, și iute îi sare țandăra – soața lui ar trebui să fie mai răbdătoare decât sfânta Brigid, iar tu, Morgaine, ai oricând pregătit un răspuns veninos.

— Și, în plus, dacă s-ar căsători, ar trebui să toarcă pentru toată casa, a spus Meleas. Ca de obicei, Morgaine se ferește să-și ia o porție prea mare de tors!

Și, spunând acestea, a început să răsucescă fusul, iar firul a coborât treptat spre podea.

Morgaine a ridicat din umeri.

— E adevărat că prefer să dăresc lâna, însă am terminat-o, a spus ea și, fără tragere de inimă, a ridicat fusul.

— Cu toate acestea, ești cea mai iscusită la tors, a spus Guinevere. Firul tău e întotdeauna continuu și nu se rupe niciodată. Al meu se frânge până și atunci când se uită cineva la el.

— Am avut mereu degete pricepute. Pesemne că m-am săturat de tors, fiindcă mama m-a învățat să fac asta când eram prea mică, a recunoscut Morgaine și a început, fără chef, să răsucescă firul între degete.

Adevărat – ura torsul și se ferea de el ori de câte ori putea... Se plictisea răsucind, învărtind firul între degete, poruncind trupului să rămână nemișcat, în timp ce doar degetele se agitau, iar sculul se învărtea, se învărtea mereu, alunecând spre pământ... În jos, apoi în sus, răsucindu-se mereu între degete... Așa era mult prea ușor să cadă în transă. Femeile sporovăiau despre lucrurile neînsemnate petrecute peste zi – Meleas și greșurile ei de dimineață, o femeie care venise de la curtea lui Lot și depănase povești scandaloase despre destrăbălarea regelui... *Multe aș avea de spus dacă m-ar asculta cineva, nici*

măcar nepoata soaței lui nu a scăpat din mâinile lui desfrânate... Doar urzind tot felul de planuri și apelând la limba mea ascuțită am scăpat și nu am ajuns în patul lui; nu se dă înapoi de la nimic și nicio femeie nu e în siguranță cu el, de e fecioară ori femeie în toată legea, ducese, ori lăptăreasă, atâta vreme cât poartă fustă... Gwydion trebuie să fie deja băiat mare, are trei ani și probabil vrea o sabie de jucărie și soldați din lemn, așa cum cioplea și ea pentru Gareth, în loc să se joace cu pisoii ori cu arșicele. Și-a amintit ce greu era Arthur când îl lua pe genunchi pe vremea când se afla aici, la Caerleon, la curtea lui Uther... Ce bine că Gwydion nu semăna cu tatăl său; o copie mică a lui Arthur la curtea lui Lot ar fi dat apă la moară multora. Mai curând sau mai târziu, cineva are să pună laolaltă sculul și fusul și va toarce firul corect până la aflarea răspunsului... Înfuriată, Morgaine a clătinat brusc din cap. Era prea lesne să cadă în transă cât torcea, însă trebuia să-și facă partea, aveau nevoie de mult fir în cursul iernii, pentru că doamnele voiau să facă o față de masă pentru oșpețe... Cai nu era singurul bărbat sub cincizeci de ani din castel; mai era și Kevin bardul, care adusese vești despre ținutul Summer... Cât de încet se mișca fusul spre podea... sfâr, sfâr, firul se răsucea, ca și cum degetele ei ar fi avut o viață proprie... Nici măcar la Avalon nu-i plăcuse să toarcă... acolo, printre preotese, încercase să facă mai multă treabă decât i se cerea printre vasele cu vopsele, ca să scape de detestatul tors, care îi făcea mintea să cutreiere pe coclauri în vreme ce degetele i se mișcau singure... Pe măsură ce firul se răsucea, acesta semăna cu dansul în spirală de-a lungul Tor-ului, rotitor, iar lumea să învârtea în jurul soarelui de pe cer, cu toate că oamenii neștiutori credeau că lucrurile se petreceau invers... Lucrurile nu erau întotdeauna așa cum apăreau ochiului, poate că sculul se învârtea în jurul firului, în vreme ce firul se rotea în jurul lui însuși, răsucindu-se ca un șarpe... ca un balaur de pe cer... Dacă ar fi fost bărbat și ar fi putut călări alături de oamenii din legiunea Caerleon, măcar nu ar fi trebuit să stea să răsucească, să răsucească mereu... Dar și legiunea aceea le dădea roată saxonilor, iar saxonii mergeau și ei roată, de jur-împrejur, așa cum și sângele dă roată prin vine, sângele roșu ce curge, curge mereu... vărsându-se peste vatră...

Morgaine și-a auzit propriul țipăt abia după ce el sfârtecuse

tăcerea din încăpere. A scăpat fusul, care s-a rostogolit în sângele ce curgea în valuri roșii, peste vatră...

— Morgaine! Surioară, te-ai înțepat la deget? Ce-ai pățit?

— Sânge în vatră... a bolborosit Morgaine. Uite, acolo, acolo, chiar dinaintea jilțului pe care stă regele, ucis ca un miel în fața regelui...

Elaine a clătinat-o de umăr; amețită, Morgaine și-a trecut palma pe dinaintea ochilor. Nu a văzut sânge, ci doar târâșul lenevos al razelor de soare.

— Soră, ce ai văzut? a întrebat-o Guinevere cu blândețe.

Zeită Mamă! S-a întâmplat iarăși! Morgaine a încercat să-și stăpânească răsuflarea.

— Nimic, nimic... pesemne că am adormit și am visat vreme de câteva clipe.

— N-ai văzut nimic? a întrebat-o Calla, grăsansa soție a administratorului, uitându-se cu aviditate la Morgaine, care și-a amintit că ultima oară, cu mai bine de un an în urmă, căzuse în transă în timp ce torcea și prevăzuse că armăsarul preferat al lui Cai își va rupe un picior în grajd și va trebui să fie sacrificat.

— Nu, n-a fost decât un vis - noaptea trecută am visat că mâncam găscă, iar eu n-am gustat carne de la Paști! Chiar trebuie să fie orice vis un semn anume?

— Morgaine, dacă vrei să faci o profeție, a sâcâit-o Elaine, ar trebui să ne spui ceva cu noimă. Uite, de pildă când vor sosi bărbații, ca să punem vinul la încălzit, ori dacă Meleas o să facă scutece pentru o fată sau pentru un băiat, ori când va rămâne grea regina!

— Taci, fiară mică ce ești, a șuierat Calla, pentru că ochii lui Guinevere se umpluseră de lacrimi.

După imaginile văzute în transa nechemată, Morgaine simțea că-i plesnește capul. Avea senzația că îndărătul pleoapelor se târau mii de luminițe, viermi palizi și sclipitori de culoare care creșteau și îi acopereau tot câmpul vizual. Știa că trebuia să lase acea stare să treacă, însă chiar în timp ce i-a venit această idee în minte, n-a mai răbdut:

— M-am săturat de gluma asta veche! Nu sunt o femeie-vraci din nu știu ce sat, ca să mă ocup de farmece de naștere și licori și vrăji de chemat dragostea. Sunt preoteasă, nu vrăjitoare!

— Gata, gata, a intervenit Meleas împăciuitoare. S-o lăsăm în pace pe Morgaine. Căldura asta poate face pe oricine să vadă

lucruri care nu există; chiar de a văzut sânge vărsat în vatră, este ca și cum vreun slujitor fără de minte ar scăpa acolo vreo ciozvărtă pe jumătate friptă, iar sucul roșiatic s-ar vărsa pe jos! Vrei să bei apă, doamnă? S-a apropiat de găleata cu apă, a afundat linguroiul și i l-a întins, iar Morgaine a băut cu nesaț. Am auzit că mai toate profețiile sunt doar vorbe goale – tot astfel, ne putem întreba când se va întâmpla ca tatăl lui Elaine să prindă și să ucidă balaurul pe care îl tot urmărește mai tot timpul.

Cum era de așteptat, schimbarea subiectului a dat roadele dorite.

— Dacă există un asemenea balaur, și dacă nu cumva tatăl lui Elaine își caută motive să plece de acasă atunci când se satură să tot stea lângă vatră, a glumit Calla.

— Dacă aș fi bărbat și aș fi căsătorit cu doamna lui Pellinore, a spus Alienor, și eu aș prefera să tot caut un balaur inexistent decât să mă aflu în pat cu una ca ea.

— Ia spune, Elaine, a întrebat Meleas, chiar există balaurul acela, ori tatăl tău îl urmărește pentru că e mai simplu decât să-și vadă de vacile lui? Nu e nevoie ca bărbatii să stea și să toarcă atunci când se iscă războaie, dar la vreme de pace, pesemne că se plictisesc de păsări și pășuni.

— Eu n-am văzut balaurul, a spus Elaine, Doamne păzește, dar există ceva, care atacă uneori vacile, iar odată am văzut și eu o urmă lungă de sânge pe câmp și am simțit mirosul de hoit; și am găsit o vacă zăcând la pământ, mâncată pe jumătate și acoperită cu o mizerie urât mirositoare. Acea nu era isprava vreunui lup, nici măcar a unui căpcăun.

— Vaci care dispar... a zis Calla pe un ton zeflemitor. Cred că oamenii-spiriduș, care nu sunt buni creștini, nu se dau în lături când e vorba să fure câte o vacă atunci când nu pot vâna căprioare.

— Fiindcă tot vorbim de vaci, a spus Guinevere cu asprime, cred că ar trebui să-l întreb pe Cai dacă nu se găsește vreo oaie sau un ied de tăiat. Avem nevoie de carne. Doar n-o să hrănim bărbatii cu terci și pâine cu unt, dacă se întorc în noaptea asta ori mâine! Până și untul a început să rânzească în arșița asta. Morgaine, vino cu mine. Tare-aș vrea ca darul tău de a face prevestiri să-mi spună dacă o să avem parte de ploaie! Iar voi, strângeți scamele și lâna de pe băncile de aici și lăsați lucrul

deoparte. Elaine, copila mea, du-mi broderia în iatac și ai grijă ca nu cumva să se murdărească.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, i-a spus lui Morgaine cu glas scăzut:

— Chiar ai văzut sânge?

— Am visat, a repetat Morgaine cu încăpățănare.

Guinevere a privit-o tăios, însă cum uneori între ele apăreau momente de afecțiune, nu a mai insistat.

— Dacă ai văzut, să dea Dumnezeu să fie sânge saxon, și vărsat departe de pragul casei noastre. Vino, să vorbim cu Cai despre animalele ținute pentru carne. Nu e momentul potrivit pentru vânătoare și n-aș vrea ca bărbații să plece imediat ce sosesc. Apoi a căscat de somn. M-am săturat de arșița asta. S-ar putea să avem și furtună – azi dimineață, laptele s-a acrit. Ar trebui să le poruncesc femeilor să facă niște brânză covăsită din ce a mai rămas, și nu să-l arunce la porci.

— Ești o gospodină harnică, Guinevere, a spus Morgaine cu un surâs. Nici nu mă gândisem la asta, dar n-o să mai scăpăm de mirosul de brânză covăsită de la lăptărie! mai bine să se îngrașe porcii.

— Sunt și așa destul de grași la vremea asta, după ce au mâncat atâta jir, a spus Guinevere, privind din nou spre cer. Uite, nu cumva a fulgerat?

Morgaine a privit în aceeași direcție și a văzut zigzagul luminos al unui fulger brăzdând cerul.

— Ba, da. Bărbații or să se întoarcă uzi și înfrigurați, de aceea ar trebuie să le pregătim niște vin încălzit, a spus ea cu gândul în altă parte, apoi a tresărit, iar Guinevere a clipit nedumerită.

— Acum sunt convinsă că ai darul prevestirii – pentru că nu aud zgomot de copite și nici nu vin știri de la străjери, a spus ea. O să-i zic oricum lui Cai să se îngrijească de carne.

Apoi s-a îndepărtat, în vreme ce Morgaine a rămas locului, apăsându-și cu o palmă tâmpla care o durea.

Nu e de bine. La Avalon învățase să țină în frâu acel dar, să nu-i îngăduie să o ia prin surprindere, atunci când nu era atentă... Curând va ajunge ca vrăjitoarea satului, vânzând farmece și profețind nașterea de băieți ori fete sau noi iubiri pentru fecioare, iar asta din cauza plictiselii de moarte și a micimii vieții petrecute doar printre femei. Bârfa continuă o plictisea, silind-o să toarcă, iar torsul o arunca în transele

acelea... Într-o zi, o să mă scufund într-atât încât, aproape neîndoielnic, o să-i dau lui Guinevere farmecele pe care le vrea ca să-i poată dăruia un fiu lui Arthur... Lipsa de copii e o povară de neînchipuit pentru o regină, și ea n-a dat semne decât o dată că ar fi putut rămâne grea în acești doi ani.

Cu toate acestea, găsea suportabilă compania lui Guinevere și a lui Elaine; majoritatea celorlalte femei nu erau în stare de alte gânduri decât despre următoarea masă ori următorul scul de fir tors. Guinevere și Elaine avuseseră parte de oarece învățătură și, câteodată, stând de vorbă pe îndelete cu ele, aproape că se putea imagina în atmosfera pașnică pe care o cunoscuse între preotesele de la Casa Fecioarelor.

Furtuna a izbucnit cu puțin înaintea apusului – întâi a venit un ropot de grindină care a bătut pietrele din curte, urmat de o ploaie îndesată și grea; iar când străjerul din turn a dat veste despre călăreți, Morgaine n-a avut nicio îndoială că se apropiau Arthur și oamenii săi. Guinevere a poruncit să se aducă torțe pentru a se lumina curtea și, la scurt timp, aceasta s-a dovedit neîncăpătoare pentru mulțimea de cai și călăreți. Guinevere vorbise cu Cai, care nu sacrificase un ied, ci o oaie, astfel că aveau carne la fript și supă fierbinte pentru bărbați. Majoritatea luptătorilor s-au așezat pentru noapte în curtea exterioară și pe câmp și, înainte de a intra în curtea interioară, unde îl aștepta Guinevere, Arthur s-a îngrijit, ca orice comandant, de locuri de dormit pentru oamenii săi și de adăpostirea cailor în grajduri.

Pe sub coif, Arthur avea capul bandajat și se sprijinea ușor de brațul lui Lancelot, însă a refuzat să fie căinat de Guinevere, care se speriasă.

— N-a fost decât o încăierare – niște iuți care porniseră o incursiune de jaf de-a lungul coastei. Saxonii aliați nouă îi doborâseră pe mai toți până ce am ajuns noi acolo. Ha! Vine miros de berbec fript – asta e o adevărată vrăjitorie, cum de-ai știut că vom sosi?

— Morgaine mi-a spus, și v-am pregătit și vin fierbinte, a zis Guinevere.

— A, mare noroc pentru un bărbat flămând să aibă o soră înzestrată cu darul viziunii, a spus Arthur, zâmbind bine dispus către Morgaine – vorbe care au făcut ca durerea de cap și starea de agitație să sporească. El a sărutat-o, apoi s-a întors către Guinevere.

— Ești rănit bărbate, dă-mi voie să văd ce ai pățit...

— Nu, ți-am spus că e o simplă zgârietură. Atâta vreme cât port teaca asta la mine, niciodată nu pierd mult sânge, doar știi bine, a zis el. Dar tu ce mai faci, doamna mea, după atâtea luni? Socotisem că...

Treptat, ochii ei s-au umplut de lacrimi.

— Iar m-am înșelat. Vai, stăpâne, de data asta eram atât de sigură, atât de sigură...

Incapabil să-și exprime dezamăgirea față de durerea soției, el i-a luat mâna între ale lui.

— Lasă, trebuie să o rugăm pe Morgaine să-ți dea un farmec, a spus el. Apoi pe fața lui au apărut semne de amărăciune când a văzut cum Meleas l-a întâmpinat pe Griflet cu un sărut, împingându-și în același timp cu mândrie pântecul umflat înainte. Suntem încă tineri, Guinevere a mea.

Cu toate acestea, a gândit Guinevere, eu nu mai sunt atât de tânără. În afară de Morgaine și Elaine, care sunt nemăritate, mai toate femeile pe care le cunosc au băieți și fete mari încă dinainte să fi împlinit douăzeci de ani; Igraine a născut-o pe Morgaine înainte de a avea cincisprezece ani împliniți, iar Meleas are abia paisprezece ani și jumătate, nicio zi în plus! A încercat să pară calmă și liniștită, însă sentimentul de vinovăție o rodea pe dinăuntru. Indiferent ce altceva ar face o regină pentru stăpânul ei, prima ei datorie era să-i dăruiască un fiu, lucru pe care ea nu îl reușise, cu toate că se rugase până când i se învinețiseră genunchii.

— Cum îi merge scumpei mele stăpâne? a întrebat-o Lancelot, făcând o plecăciune și zâmbindu-i, iar ea i-a întins mâna pentru ca el să i-o sărute. Iarăși ne întoarcem acasă și te găsim mai frumoasă ca niciodată. Ești singura doamnă a cărei frumusețe nu se veștejește. Am început să cred că Dumnezeu a poruncit ca, în vreme ce toate celelalte femei îmbătrânesc și se trec, tu să rămâi mereu frumoasă.

Ea i-a surâs și s-a simțit mângâiată. Poate că era spre bine că nu rămăsese grea, urâțindu-se... A observat că el s-a uitat la Meleas cu un zâmbet ușor disprețuitor și a simțit că nu ar fi îndurat să pară urâtă în fața lui Lancelot. Până și Arthur arăta puțin jalnic, de parcă ar fi dormit cu aceeași tunică mototolită pe durata întregii campanii, și ca și cum s-ar fi învelit, pe vreme frumoasă ori pe ploaie și noroi, cu mantia ce fusese frumoasă,

Însă acum arăta ponosită. În schimb, Lancelot era proaspăt și curat, cu mantia și tunica bine periate, de parcă s-ar fi îmbrăcat pentru ospățul de Paști – avea părul tăiat și pieptănat frumos, banduliera de piele lustruită, și până și penele de vultur de la coif rămăseseră uscate și întregi. Arăta a rege mai mult decât Arthur însuși, s-a gândit Guinevere.

În vreme ce servitoarele aduceau platouri rotunde cu friptură și pâine, Arthur a tras-o pe Guinevere mai aproape de el.

— Vino să șezi între mine și Lancelot, Guinevere, și o să stăm de vorbă – de mult timp n-am mai auzit decât voci aspre de bărbați și nici n-am mai avut în preajmă miros de fustă de femeie. Și-a trecut palma peste părul ei. Apropie-te și tu, Morgaine, și șezi alături de mine. M-am săturat de război și-aș vrea să mai aud și niște bârfe, nu doar vorbe de luptă! A mușcat cu poftă dintr-o bucată de pâine. Și ce bine e să mănânci pâine abia scoasă din cuptor; mi se făcuse silă de posmagii tari și de carnea ce era pe jumătate stricată după atâta păstrare!

Lancelot se întorsese ca să îi zâmbească lui Morgaine.

— Iar ție cum îți merge, rudă a mea? Nu cred că ai mai primit știri din ținutul Summer, ori de la Avalon, adevărat? Mai avem pe cineva cu noi care abia așteaptă să audă vești, dacă știi ceva nou – fratele meu Balan se află printre noi.

— Nu am vești de la Avalon, a spus Morgaine, simțind că Guinevere stă cu ochii pe ea – ori se uita la Lancelot? Însă pe Balan nu l-am văzut de mulți ani, nu crezi că el are știri mai proaspete decât ale mele?

— Uite-l acolo, a zis Lancelot și a arătat către oamenii din sala mare. Arthur l-a invitat să stea cu noi la masă, ca rudă a mea, și bine ai face, Morgaine, dacă i-ai duce o cupă cu vin de la masa noastră. Ca toți bărbații, abia așteaptă să fie întâmpinat de o femeie, chiar de e vorba de o rudă de sânge și nu de o iubită.

Morgaine a luat una dintre cupele din corn de animal, ferecată cu lemn, care se găsea pe masa regească, și a făcut semn unei servitoare să toarne vin în ea; după aceea, a luat-o în ambele mâini și a dat ocol mesei, îndreptându-se spre cavaleri. S-a simțit plăcut impresionată de privirile lor, cu toate că știa că, după atâtea luni de campanie războinică, ei s-ar fi uitat astfel la orice femeie îmbrăcată frumos și cât de cât arătoasă; acela nu era un compliment ieșit din comun la adresa frumuseții ei. Era totuși bine că Balan, care îi era văr, aproape frate, nu o va privi

cu ochi flămânzi.

— Bun venit, rubedenie a mea. Fratele tău Lancelot îți trimite o cupă cu vin de la masa regelui.

— Te rog să sorbi tu întâi din cupă, doamnă, a spus el și a clipit mirat. Morgaine, tu ești, adevărat? Cât pe ce să nu te recunosc, atât de frumoasă te-ai făcut. Te văd în minte mereu în rochia de preoteasă de Avalon, dar semeni cu mama mea. Ce mai face doamna?

Morgaine a dus cupa la buze – un simplu gest de curtenie, dar care izvora probabil de pe vremea în care darurile din partea regelui erau gustate dinaintea unui oaspete, căci otrăvirea regilor rivali nu era un lucru neobișnuit. Apoi i-a întins-o, iar Balan a luat o sorbitură lungă, după care a privit din nou spre ea.

— Sperasem să aflu de la tine vești despre Viviane; nu am mai fost la Avalon de multă vreme, a spus ea.

— Adevărat, știam că te afli la curtea lui Lot. Te-ai sfădit cu Morgause? Am înțeles că asta se întâmplă ușor între femei...

Morgaine a negat din cap.

— Nu; dar am dorit să mă aflu cât mai departe, ca nu cumva să ajung în patul lui Lot, iar asta nu e ușor. Distanța dintre Orkney și Caerleon nu e îndeajuns de mare.

— Și de aceea ai venit la curtea lui Arthur, ca să fii doamnă de onoare a reginei lui, a zis Balan. Este o curte mai convenită pentru tine decât aceea a lui Morgause, îndrăznesc a spune. Guinevere își păzește cum se cuvine fecioarele și le ajută să se mărite bine – văd că doamna lui Griflet este deja grea cu primul ei copil. Ție nu ți-a găsit un soț încă?

Morgaine a făcut un efort să-i răspundă pe un ton amuzat:

— Să înțeleg că îmi faci o ofertă, Balan?

El a râs.

— Îmi ești rudă prea apropiată, Morgaine, altfel ți-aș accepta oferta. Dar am auzit unele vorbe cum că Arthur te-ar da lui Cai, iar asta mi se pare o pereche potrivită, pentru că ai părăsit Avalonul.

— Cai nu se gândește la mine nici cât mă gândesc eu la el, a spus Morgaine tăios, și n-am afirmat vreodată că nu mă voi întoarce la Avalon, ci doar aștept ziua când Viviane va trimite după mine ca să mă întorc acolo.

— Când eram un puștan, a spus Balan – și pentru câteva

momente ochii lui negri au rămas ațintiți la Morgaine, care s-a gândit că a găsit cu adevărat o asemănare cu Lancelot chiar și la acel bărbat masiv și cu purtări mai grosolane – am gândit urât despre Doamnă – la Viviane mă refer, la faptul că nu m-a iubit așa cum s-ar fi convenit din partea unei mame. Acum, însă, nu mai socotesc așa. Ca preoteasă, nu ar fi avut răgazul să crească un fiu. De aceea m-a încredințat cuiva care nu avea altceva de făcut și mi l-a dăruit pe fratele meu vitreg, Balin... Vai, da, ca băietan m-am simțit vinovat și de asta, fiindcă țineam mai mult la Balin decât la Lancelot, căruia îi curge prin vine același sânge cu al meu. Dar acum știu că Balin mi-e frate de suflet, iar Lancelot, cu toate că-l admir pentru felul de cavaler ce este, îmi va rămâne mereu un străin. Și, de asemenea, a spus Balan cu seriozitate în glas, când Viviane m-a dat doamnei Priscilla spre creștere și educare, m-a încredințat unei case în care am ajuns să-l cunosc pe adevăratul Dumnezeu și pe Hristos. Mi se pare ciudat că, dacă aș fi trăit la Avalon, printre cei de același sânge cu mine, aș fi rămas un păgân, aproape la fel ca Lancelot...

Morgaine a surâs vag.

— Mda, a spus ea, nu împărtășesc aceeași recunoștință cu tine, deoarece cred că rău a greșit Doamna făcând ca propriul ei fiu să uite de Zeii ei. Însă până și Viviane mi-a spus deseori că bărbații trebuie să accepte sfaturile religioase și spirituale pe care ei le consideră cele mai potrivite, ceea ce ea nu ar fi putut face. Dacă aș fi fost o creștină pioasă până în adâncul sufletului, m-ar fi lăsat să trăiesc după credința care ar fi fost mai tare în inima mea. Cu toate acestea, deși am fost crescută până la unsprezece ani de Igraine, care era o creștină la fel de bună ca atâtea alte femei, probabil că a fost menit ca eu să văd lucrurile spiritului așa cum ne vin ele de la Zeiță.

— Balin s-ar pricepe mai bine decât mine să vorbească despre aceste lucruri, a spus Balan, pentru că el e mai pios și mai bun creștin decât mine. Poate că ar trebui să-ți spun ceea ce ți-ar fi spus orice preoteasă, anume că există doar o credință adevărată în care se pot încrede bărbatul și femeia. Însă tu mi-ești rudă de sânge, iar eu știu că mama mea este o femeie bună și sunt încredințat că până și Hristos va ține seama de bunătatea ei în ultima zi pe care ea o va petrece pe pământ. Cât despre altele, nu sunt preot și înțeleg că trebuie să las aceste lucruri în seama preoților, care știu mai bine. Îl iubesc mult pe

Balin, dar el ar fi trebuit să se facă preot, nu războinic, căci ține prea mult la credință și la conștiință. S-a uitat apoi spre masa regească și a continuat: Spune-mi soră, tu îl cunoști mai bine decât mine – ce îl apasă atât de greu pe inimă pe Lancelot?

Morgaine și-a plecat capul și a spus:

— Balan, chiar de aș ști asta, nu este un secret al meu, ca să ți-l pot spune.

— Ai dreptate sfătuindu-mă astfel să-mi văd de treburile mele, a zis Balan, dar nu-mi place să-l văd atât de mâhnit, căci așa este. Am gândit rău despre mama noastră, așa cum ți-am spus, pentru că ea m-a trimis de acasă atât de fraged, însă mi-a oferit o mamă vitregă iubitoare și un frate de vârsta mea, crescut cot la cot cu mine și fiindu-mi alături în toate, dar mi-a oferit și un cămin. În cazul lui Lancelot n-a procedat atât de bine. El nu a simțit că are un cămin, nici la Avalon, nici la curtea lui Ban de Benwick, unde a fost crescut ca oricare dintre bastarzii neîngrijiți ai regelui... Viviane i-a făcut un rău, iar eu aș dori ca Arthur să-i dea o soață, ca să aibă și el un cămin.

— Ei bine, a spus Morgaine cu delicatețe, dacă regele dorește să mă căsătoresc cu Lancelot, nu este nevoie decât să stabilească ziua.

— Tu și Lancelot? Nu sunteți rude prea apropiate pentru asta? a întrebat Balan, apoi a rămas o clipă pe gânduri. Nu, cred că nu... Igraine și Viviane sunt surori vitrege, iar Gorlois și Ban de Benwick nu sunt nicicum înrudiți. Cu toate că oamenii bisericii spun că rudele vitrege trebuie considerate rude de sânge, așadar nu se pot căsători între ele... Ei bine, Morgaine, o să beau cu plăcere în cinstea zilei aceleia când Arthur te va da fratelui meu și-ți va cere să-l iubești și să-l îngrijești așa cum Viviane n-a făcut niciodată! Și atunci nici n-ar trebui să mai pleci de la curte – doar ești doamna favorită a reginei, iar Lancelot este cel mai scump prieten al regelui. Sper ca așa să se întâmple lucrurile. Apoi a privit-o cu o grijă deosebită. Dar ai cam trecut de vârsta la care Arthur să te mai dea vreunui bărbat.

Dar de ce ar trebui ca regele să mă dea cuiva, ca și cum aș fi vreunul dintre caili ori câinii lui? s-a întrebat Morgaine, dar s-a mulțumit să ridice din umeri; trăise multă vreme la Avalon și uitase de vremurile în care romanii făcuseră din aceasta o lege, anume ca femeile să fie proprietatea bărbaților. Lumea se

schimbase și nu avea niciun rost să se răscoale împotriva unui lucru ce nu mai putea fi întors.

Curând după aceea a început să ocolească masa mare și rotundă care fusese darul de nuntă făcut de Guinevere lui Arthur. Sala din Caerleon, deși mare, nu era suficient de spațioasă; la un moment dat, a trebuit să se caștere peste bănci, deoarece acestea erau depărtate de masă și chiar lipite de ziduri, ca să țină seama de forma ei. Până și băieții de la bucătărie și cei ce umpleau pocalele trebuia să se chinuiască pentru a-și croi loc până la meseni.

— Kevin nu este aici? a întrebat Arthur. Atunci trebuie să o rugăm pe Morgaine să ne cante – și eu duc dorul harpei și al tuturor lucrurilor de care se bucură oamenii civilizați. Nu mă miră că saxonii își petrec tot timpul mergând la război. Am auzit răcneteale îngrozitoare ale cântăreților lor, astfel că ei nu găsesc niciun motiv de a sta pe lângă casă.

Morgaine a poruncit unuia dintre ajutoarele lui Cai să se ducă în castel și să-i aducă harpa din iatac. La întoarcere, acesta a trebuit să urce pe o bancă și și-a pierdut echilibrul; doar iuțeala lui Lancelot, care l-a sprijinit, a împiedicat ca harpa să se sfărâme de podea.

Arthur s-a încruntat.

— Socrul meu a făcut un gest frumos trimițându-mi această masă mare și rotundă, a zis el, dar în Caerleon nu avem nicio sală destul de încăpătoare pentru ea. Când o să-i alungăm pentru totdeauna pe saxoni, cred că o să pun să se facă o sală specială pentru ea!

— Atunci sala asta n-o să fie construită nicicând, a zis râzând Cai. A spune „când o să-i alungăm pentru totdeauna pe saxoni” e totuna cu a spune „când se va pogorî din nou Iisus” sau „când o să înghețe iadul” sau când o să crească zmeura în merii de la Glastonbury”.

— Sau când regele Pellinore are să prindă balaurul, a chicotit Meleas.

Arthur a zâmbit.

— Nu se cuvine să râzi de balaurul lui Pellinore, a spus el, pentru că am auzit că a fost văzut din nou – iar el a plecat să-l ucidă și l-a întrebat pe Merlin dacă știe vrăji pentru prins balauri!

— A, da, a fost văzut – ca un demon pe coline, transformat în

piatră la ivirea zilei, ori ca pietrele din cerc dansând în noaptea în care este lună plină, a glumit Lancelot. Mereu se găsesc oameni care văd doar ceea ce vor – unii văd sfinți și miracole, alții balauri sau oameni-spiriduș. Eu însă n-am cunoscut bărbat sau femeie care să fi văzut balauri ori spiriduși.

Fără să vrea, Morgaine și-a amintit ziua aceea, la Avalon, când plecase să caute ierburi și rădăcini și se rătăcise pe tărâmul ciudat unde femeia-spiriduș îi vorbise și voise să-i ia copilul... Oare ea ce văzuse atunci? Ori fusese doar imaginația bolnavă a unei femei care aștepta un copil?

— Tu vorbești așa, când și tu ai fost crescut ca Lancelot al Lacului? I-a întrebat ea încet, iar Lancelot s-a întors către ea.

— Există momente când totul mi se pare ireal, a spus el, ție nu ți se întâmplă la fel, surioară?

— Este adevărat, dar uneori duc dorul Avalonului.

— Așa e, rudă a mea.

Din noaptea căsătoriei lui Arthur, el nu mai dăduse de înțeles că ar avea față de ea alt sentiment decât acela de tovarăș de joacă din copilărie și de frate vitregă. Morgaine socotise că acceptase de mult durerea aceea, însă a simțit din nou un fior când ochii lui negri și frumoși i-au întâlnit pe ai ei cu o căutătură atât de blândă.

Mai curând ori mai târziu, s-ar putea întâmpla așa cum a spus Balan: amândoi suntem necăsătoriți, sora regelui și cel mai bun prieten al său...

— Ei bine, a spus Arthur, când saxonii vor fi izgoniți pentru totdeauna... și nu mai râdeți de parcă o asemenea întâmplare ar fi un miracol! Atunci o să pun să se ridice un castel și o sală îndeajuns de mare chiar și pentru această masă. Am și ales locul – o fortăreață de pe o colină care se afla acolo încă înainte de venirea romanilor, de unde se vede chiar lacul, și este aproape de regatul-insulă al tatălui tău, Guinevere. Tu cunoști locul acela, unde râul se unește cu lacul...

— Îl știu, a spus ea. Când eram copilă, m-am dus acolo o dată să culeg căpșuni. Era un puț vechi și ruinat și acolo am găsit săgeți de spiriduși. Poporul vechi care trăia acolo pe stâncile de calcar își uitase săgețile.

Cât de ciudat, a gândit Guinevere, să își aducă aminte că existase o vreme când îi plăcea să iasă în aer liber, sub cerul înalt, fără să se teamă că nu se afla înăuntrul zidurilor și nu

avea siguranța unei împrejurări; iar acum i se făcea rău și amețea chiar dacă ieșea dincolo de zidurile castelului, unde nu le putea vedea ori atinge. Câteodată simțea un ghem de spaimă crescându-i în piept și când traversa curtea interioară, și trebuia să se grăbească pentru a ajunge să atingă vreun zid care îi oferea siguranță.

— E un loc ușor de întărit, a spus Arthur, deși sper ca atunci când vom isprăvi cu saxonii să ne bucurăm de pace și liniște pe această insulă.

— Urât gând pentru un războinic, frate al meu, a spus Cai. Și ce vei face în vreme de pace?

— O să-l chem pe Kevin bardul să depene cântece, iar eu voi dresa cai și voi călări de plăcere, a răspuns Arthur. Împreună cu tovarășii mei ne vom crește fiii fără să mai punem spada în mâinile lor mici, înainte de a ajunge la vârsta bărbăției! Și atunci n-o să mă mai tem că vor fi schilodiți ori uciși înainte de a crește cum se cuvine. Cai, n-ar fi fost mai bine să nu fi fost trimis la război decât atunci când erai suficient de mare ca să te aperi singur? Uneori mi se pare nedrept că ai fost tu rănit, nu eu, pentru că Ectorius mă voia păstrat ca să-i urmez lui Uther!

Și spunând acestea, s-a uitat cu îngrijorare și afecțiune la fratele lui vitreg, iar Cai i-a întors zâmbetul.

— Și vom păstra arta războiului doar organizând jocuri, așa cum făceau cei din vechime, a spus Lancelot, și-i vom încorona pe câștigătorii jocurilor cu cununi de laur; Arthur, cum arată laurul? Și crește cumva pe insulele noastre? Ori se găsește doar în țara lui Ahile și Alexandru?

— Merlin ți-ar putea spune asta, a zis Morgaine, când Arthur a rămas uimit și nu a știut ce să răspundă. Nici eu nu știu, dar chiar de nu vom găsi laur, vom avea destule plante ca să facem cununi pentru câștigătorii jocurilor.

— Și-i vom încununa și pe cântăreții la harpă, a spus Lancelot. Cântă-ne, Morgaine.

— Mă grăbesc să vă cânt, a spus ea, pentru că nu cred că le veți mai lăsa pe femei să cânte când voi, bărbații, o să organizați jocuri.

A luat harpa și a început să cânte. Stătea aproape în același loc în care se aflate în după-amiaza în care văzuse sânge vărsat pe vatra regelui... Oare avea să se întâmple asta, ori era doar o nălucire? Și de ce credea că încă avea darul profeției? Acum el

nu îi mai venea decât în cazul acelor transe nedorite...

A început să cânte o plângere veche, pe care o auzise la Tintagel, un cântec despre o femeie de pescar care văzuse bărcile duse în larg de apa mării. Știa că îi captivase pe toți prin glas, iar în tăcerea sălii s-a apucat să interpreteze cântecele vechi ale insulei, pe care le auzise cântate la curtea lui Lot: o legendă a femeii-focă; aceasta ieșise din mare ca să-și găsească un iubit muritor, apoi cântece despre păstorite singurate, cântece pentru tors și pentru dărcitul inului. Chiar și când i-a obosit glasul i s-a cerut să mai cânte, însă ea a ridicat o mână în semn de protest.

— De ajuns, nu mai pot cânta. Am o voce răgușită ca aceea de corb.

Curând după aceea, Arthur a poruncit servitorilor să stângă torțele din sală și să lumineze calea oaspeților până la pat. Una dintre îndatoririle lui Morgaine era aceea de a se îngriji ca femeile nemăritate care o slujeau pe regină să meargă în siguranță la culcare în încăperea lungă din pod, aflată chiar în spatele iatacului reginei, la capătul opus al clădirii față de locul în care dormeau soldații și oamenii armelor. A zăbovit totuși o clipă, rămânând cu ochii la Arthur și Guinevere, care îi urau noapte bună lui Lancelot.

— Le-am spus femeilor să-ți pregătească cel mai bun pat liber, Lancelot, a spus Guinevere, însă el a râs și a clătinat din cap.

— Eu sunt soldat - datoria mea e să mă îngrijesc ca oamenii și caii să fie în siguranță, și abia după aceea mă pot culca.

Ținând-o pe Guinevere pe după talie, Arthur a râs.

— Lancelot, trebuie să te însurăm, iar atunci nu-ți vei mai petrece nopțile în frig. Te-am făcut căpitan peste cai, dar nu este nevoie să-ți petreci nopțile dormind între ei!

Guinevere a simțit o durere în piept când a întâlnit privirea lui Lancelot. I s-a părut că aproape îi poate citi gândurile, că el va spune din nou cu voce tare ceea ce rostise cândva: *Inima mi-e atât de plină de regina mea, că nu mai este loc pentru altă doamnă...* Și-a ținut răsuflarea, dar Lancelot s-a mulțumit să ofteze și să zâmbească, iar ea a gândit: *Nu, sunt femeie măritată, o creștină, este un păcat fie și numai să am asemenea gânduri; trebuie să sufăr penitență.* Iar apoi, cu un nod în gât ce o împiedica să vorbească, a simțit cum în minte i se înfiripă un

gând nechemat. *E suficientă penitență că trebuie să stau departe de cel pe care îl iubesc...* Și a suspinat tare, astfel că Arthur a întors ochii uimiți către ea.

— Ce s-a întâmplat, iubito, te doare ceva?

— A, m-a înțepat un ac, a spus ea, și a privit în altă parte, prefăcându-se că se caută de acul cu care îi erau prinse faldurile rochiei.

A observat că Morgaine o urmărea și și-a mușcat buzele. *Mereu mă urmărește... și are darul viziunii; oare știe toate gândurile mele păcătoase? De aceea se uită la mine atât de disprețuitor?*

Cu toate acestea, Morgaine nu arătase față de ea decât o bunătate de soră. Iar când rămăsese grea, în primul an de căsătorie – când făcuse fierbințeli și pierduse copilul după cinci luni de sarcină – atunci nu putuse suporta pe niciuna dintre doamnele de onoare în preajma ei, iar Morgaine o îngrijise aproape ca o mamă. Cum se făcea că acum se arăta atât de nerecunoscătoare?

Lancelot le-a urat din nou noapte bună și s-a retras. Guinevere era conștientă aproape în mod dureros de brațul lui Arthur înlănțuit în jurul taliei și de dorința lui sinceră, ce se putea citi în ochii lui. Da, stătuseră multă vreme departe unul de celălalt. Cu toate acestea, brusc, a avut o senzație neplăcută. *De atunci încoace nu am rămas grea nici măcar o dată – oare el nu poate să-mi dăruiască un copil?*

A, dar sigur era vina ei – una dintre moașe îi spusese că era ceva ce semăna cu o boală a vacilor, care își lepădau vițeei nenăscuți, iar uneori femeile luau și ele acea boală, astfel că nu puteau purta un copil în pânțe mai mult de o lună sau două, cel mult trei. Într-un fel, datorită neglijenței, pesemne că luase și ea boala aceea, poate intrase în lăptărie într-un moment nepotrivit, ori băuse lapte de la vreo vacă bolnavă, și astfel nu mai putea aduce pe lume un fiu regelui, iar totul era din vina ei... Zdrobită de sentimentul vinovăției, l-a urmat pe Arthur în iatacul lor.

— Nu mai e vorba de glumă, Guinevere, a spus Arthur în timp ce se așezase ca să-și scoată jambierele de piele. Trebuie să-l însurăm pe Lancelot. Ai văzut cum aleargă toți copiii la el, și ce bun este cu toți? Ar trebuie să aibă și el câțiva fii. Am găsit, Guinevere! îl însurăm cu Morgaine!

— Nu!

Vorba i-a scăpat înainte să se gândească ce să răspundă, iar Arthur, mirat, a privit-o lung.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Nu ți se pare că e bine, nu este o alegere fericită? Scumpa mea soră și cel mai bun prieten al meu? Și copiii lor, nu uita, vor fi următorii moștenitori la tron, dacă Dumnezeu nu ne trimite copii... Nu, nu mai plânge iubirea mea, a rugat-o el, iar Guinevere și-a dat seama, așa umilită și rușinată cum era, că fața i se schimonosise de plâns. N-am vrut să-ți aduc un reproș, iubita mea scumpă, copiii vin atunci când voiește Zeița, doar ea știe când vom avea copii, sau dacă vom avea vreodată. Și, cu toate că Gawaine mi-e drag, nu voiesc să las pe tron pe unul dintre fiii lui Lot. Morgaine este copilul mamei mele, iar Lancelot mi-e văr...

— Dar nu are importanță dacă Lancelot are fii ori ba, a spus Guinevere. El este al cincilea – sau al șaselea – fiu al regelui Ban și, pe deasupra, un bastard.

— Nu mă așteptam ca tocmai tu să-i reproșezi rudei mele de sânge și celui mai drag prieten al meu obârșia pe care o are, a spus Arthur. Și nici nu este un bastard oarecare, ci fiul Mariajului Sacru.

— Astea sunt împreunări păgâne! În locul lui Ban, aș alunga toate aceste mârșavii vrăjitoarești din regatul meu – și la fel ar trebui să faci și tu!

Arthur a tresărit de neliniște și s-a vârat sub așternut.

— Lancelot nu m-ar mai iubi atât dacă aș alunga-o pe mama lui din acest regat. Iar eu, pe spada ce mi-a fost dată atunci când am fost făcut rege, am jurat să respect cu sfințenie Avalonul.

Guinevere a privit marea spadă numită Excalibur, care stătea agățată de marginea patului, vârată în teaca fermecată, acoperită de simboluri mistice care păreau să radieze o sclipire argintată și să o ia în batjocură. Ea a stins opaițul și s-a întins alături de Arthur, apoi a spus:

— Domnul nostru Iisus te-ar apăra mai bine decât asemenea farmece diavolești. Doar *nu* ai avut de a face cu blestematele lor Zeițe și vrăjitorii înainte de a fi făcut rege, este adevărat? Știu că astfel de lucruri s-au făcut pe vremea lui Uther, dar aceasta este o țară creștină!

Oarecum tulburat, Arthur s-a foit și i-a răspuns:

— În țara asta există multe popoare, iar Poporul Vechi se află aici cu mult înainte de sosirea romanilor – nu putem să le răpim Zeii. Și ce s-a întâmplat înainte de încoronarea mea... ei bine, asta nu te privește, Guinevere.

— Bărbații nu pot sluji la doi stăpâni, a spus ea, uimită de propria-i cutezanță. Eu aș vrea ca tu să fii un rege cu totul creștin, dragul meu.

— Datorez credință tuturor popoarelor mele, nu doar celor care îl urmează pe Hristos...

— Mie mi se pare că acelea sunt dușmanii tăi adevărați, nu saxonii. Pentru un rege creștin, adevăratul război se poartă doar împotriva celor care nu îl urmează pe Hristos.

Arthur a pufnit în râs auzind acestea.

— Ai început să vorbești ca episcopul Patricius. El ar dori să-i creștinăm pe saxoni, în loc să-i trecem prin tăișul spadei, astfel încât să trăim în pace cu ei. Eu unul sunt de partea preoților care au venit aici pe vremuri și căroră li s-a cerut să trimită misionari în rândul saxonilor. Știi ce au spus ei, nevastă?

— Nu, n-am știre despre asta.

— Au spus că nu vor să trimită misionari printre saxoni ca să nu fie siliți a-i întâlni apoi în pace, chiar dinaintea tronului lui Dumnezeu.

Și spunând acestea, Arthur a râs din toată inima, însă Guinevere nici măcar nu a zâmbit, iar după o vreme a oftat.

— Ei, mai gândește-te, Guinevere. Mie îmi pare cea mai bună căsătorie – cel mai scump prieten și sora mea. Atunci el mi-ar fi frate, iar fiii lui, moștenitori ai mei...

Pe întuneric, a îmbrățișat-o și a adăugat:

— Acum însă, eu și cu tine trebuie să ne străduim, ca să nu avem nevoie de alți moștenitori, căci și tu poți să-mi dăruiești copii.

— Așa să dea Dumnezeu, a șoptit Guinevere, lăsându-se cuprinsă mai bine între brațele lui și încercând să alunge orice altă idee și să se gândească doar la Arthur, care era deja la pieptul ei.

Zăbovind puțin după ce se îngrijise ca femeile să se culce, Morgaine s-a așezat lângă fereastră. Elaine, care împărțea patul cu ea, a murmurat:

— Vino să dormi, Morgaine; e târziu și trebuie că ești obosită.

Ea a clătinat din cap.

— Cred că luna mi-a pătruns în sânge în noaptea asta – somnul refuză să vină.

Nu voia să stea întinsă și să închidă ochii; chiar dacă viziunile nu ar fi venit, imaginația ar fi chinuit-o. Pretutindeni în castel, bărbații abia întorși din campania războinică se uneau cu soțiile lor – și, cu un zâmbet ironic, s-a gândit că era ca la focurile de Beltane din Avalon... Până și soldații necăsătoriți, era convinsă de asta, își găsiseră fiecare câte o femeie pentru acea noapte. Toată suflarea castelului, începând cu regele și soața lui și terminând cu ultimul grăjdar, se afla în brațele cuiva, cu excepția fecioarelor reginei; Guinevere socotea că avea datoria să le protejeze castitatea, așa cum spusese și Balan. *Iar eu sunt păzită de fecioarele Reginei.*

Lancelot, la nunta lui Arthur... Dar nimic nu se întâmplase, cu toate că nu era vina lor. *Iar Lancelot a stat departe de curte cât de mult a putut... asta, neîndoindu-l, pentru a nu fi nevoit să o vadă pe Guinevere în brațele lui Arthur! Însă acum este aici... Și, la fel ca ea, stătea singur în acea noapte, printre soldați și cai, aproape sigur visând-o pe regină, singura femeie din regat pe care nu o putea avea. Pentru că, bineînțeles, orice altă femeie de la curte, căsătorită ori fecioară, ar fi vrut la fel de mult ca ea să-l aibă. Dacă nu ar fi apărut acea întâmplare nefericită de la nunta lui Arthur, ea l-ar fi avut; și, din onoare, dacă ar fi lăsat-o grea, ar fi luat-o de soție.*

Cu toate că probabil nu aș fi zămislit, după ce am suferit atât de mult la nașterea lui Gwydion... Dar nu era nevoie să-i povestesc lui despre asta. Și l-aș fi putut face fericit, chiar dacă nu i-aș fi dăruit un fiu. A fost o vreme când m-a dorit, înainte de a o vedea pe Guinevere, dar și după aceea... Dacă nu s-ar fi întâmplat acel eveniment nefericit, l-aș fi făcut să o uite ținându-l în brațele mele... Căci nu sunt atât de neatrăgătoare... astă seară, când am cântat, mulți cavaleri s-au uitat la mine plini de dorințe... L-aș putea face și pe Lancelot să mă dorească...

Nemulțumită, Elaine a întrebat:

— Morgaine, nu te culci?

— Mai stau... Cred că o să ies puțin afară, a spus ea, cu toate că acest lucru le era interzis femeilor Reginei, iar Elaine s-a făcut parcă mai mică, arătând din nou o timiditate care o scotea din minți pe Morgaine. S-a întrebat dacă nu cumva fata luase

boala asta, ca pe o fierbințeală, de la regină, sau dacă nu era vorba de ceva precum o nouă modă de a purta vălurile.

— Nu te temi că sunt atâția bărbați încartiruiți aici?

Morgaine a râs.

— Păi, nu crezi că m-am săturat să stau singură în pat? Cu toate acestea, și-a dat seama că gluma o jignea pe Elaine; de aceea, pe un ton blând, a adăugat: Doar sunt sora regelui. Nimeni nu mă poate atinge împotriva voinței mele. Chiar îți închipui că sunt atât de ispititoare, încât să nu-mi reziste niciun bărbat? Am douăzeci și șase de ani, Elaine, nu mai sunt o fecioară tânără și delicată ca tine.

În cele din urmă, fără să se dezbrace, Morgaine s-a întins alături de Elaine. În beznă și în tăcere, așa cum se temuse, imaginația – ori să fi fost Viziunea? — a început să-i înfățișeze imagini: Arthur împreună cu Guinevere, bărbați cu femei pretutindeni în castel, uniți din iubire sau simplă dorință carnală.

Oare și Lancelot era singur? Amintirile au năpădit-o din nou, mai intense decât imaginația, și și-a adus aminte acea zi cu soare orbitor de pe Tor, de sărutările lui Lancelot anunțând acea primă trezire pătrunzătoare a întregului ei trup și de amărăciunea regretului că era juruită altcuiva. Mai apoi, când Arthur se căsătorise cu Guinevere, iar el fusese cât pe ce să-i sfâșie straiile și să o posede chiar în grajduri o dorise atunci...

Acum, limpede precum viziunea, o altă imagine i s-a deșteptat în minte, aceea a lui Lancelot plimbându-se neînsoțit prin curte, cu chipul marcat de singurătate și frustrare... *Nu am folosit viziunea și nici nu m-am slujit de magie ca să-l atrag spre mine dintr-un interes egoist... Totul a venit nechemat...*

Tăcută, mișcându-se ușor, ca să nu o trezească pe Elaine, s-a eliberat de brațul ei și, delicat, s-a strecurat afară din pat. Își scosese doar încălțările; s-a aplecat să și le tragă pe picioare, apoi, fără să scoată un sunet, a ieșit din iatac, mișcându-se ca o apariție de la Avalon.

Dacă este un vis născut de propria-mi imaginație, dacă nu se află acolo, o să mă plimb puțin în lumina lunii ca să-mi răcoresc fruntea, iar apoi mă întorc în pat și nimic rău nu se va întâmpla. Însă imaginea a stăruit în mintea ei și și-a dat seama că Lancelot era acolo, singur și treaz, la fel ca ea.

Doar și el era de la Avalon... *Fluxurile soarelui îi aleargă și lui prin sânge...* Strecurându-se discret pe ușă, pe lângă straja ce

moțăia, a aruncat o privire spre cer. Plină doar pe sfert, luna ilumina puternic spațiul pavat cu piatră din fața grajdurilor. Nu, nu acolo; pe după colț... Vreme de o clipă, Morgaine a gândit: *Nu e aici, am visat, a fost doar închipuirea mea.* Cuprinsă brusc de rușine, a dat să facă drumul întors ca să meargă înapoi la culcare; se putea întâmpla ca străjerul să o surprindă acolo și toți aveau să afle că sora regelui se furișase afară din casă, în vreme ce restul lumii dormea dusă, fără îndoială dornică de dezmăț...

— Cine e? Stai și spune cine ești!

Glasul era scăzut și aspru; Lancelot. Pe neașteptate, în ciuda exaltării de mai devreme, Morgaine a început să se teamă; viziunea se adeverise, dar ce avea să facă acum? Lancelot dusesse mâna la spadă; printre umbre, părea foarte înalt și subțiratic.

— Morgaine, a spus ea încet, iar el a lăsat mâna să alunece pe lângă mânerul spadei.

— Verișoară, tu ești?

Ea a ieși dintre umbre, iar trăsăturile lui, aprige și tulburate, s-au înmuiat când a văzut-o.

— Ce cauți afară atât de târziu? Ai venit să mă cauți - s-a întâmplat ceva? Arthur?... Regina?...

Până și în aceste momente mintea îi este tot la regină, a gândit Morgaine, și a simțit o furnicătură în vârful degetelor și în mușchii gambelor, de furie și emoție.

— Nu, totul este bine, din câte am eu știre, a răspuns ea. Nu cunosc secretele iatacului regal!

El a roșit ușor, căci în întuneric pe față i-a apărut doar o umbră, și și-a mutat privirea de la ea.

— Nu puteam adormi, a spus ea. De ce mă întrebi ce fac aici când nici tu nu te-ai culcat? Ori te-a numit Arthur straja lui de noapte?

A simțit cum Lancelot a zâmbit.

— Nu sunt straja lui, cum nici tu nu ești. Am devenit neliniștit când i-am văzut pe toți dormind în jurul meu - cred că luna mi-o fi pătruns în sânge.

Aceleași vorbe pe care le rostise și ea față de Elaine și, într-un fel, asta i-a sunat ca un semn bun, un simbol că mintea lor gândea aidoma și că fiecare răspundea la chemarea celuilalt, tot astfel cum o harpă tăcută vibrează când o coardă a alteia

este ciupită și scoate un sunet.

Ajuns alături de ea și vorbind calm, Lancelot a spus:

— Am devenit neliniștit în nopțile din urmă, fiindcă mă gândesc la atâtea bătălii...

— Și vrei să te întorci la luptă ca orice alt soldat?

El a oftat.

— Nu. Cu toate că e nedemn pentru un soldat să viseze la pace.

— Eu nu gândesc la fel, a spus încet Morgaine. De ce altceva mergi la război, dacă nu pentru ca toată lumea să se bucure de pace? Dacă un soldat își iubește prea mult meseria, atunci el nu devine decât o unealtă de ucidere. Ce altceva i-a adus pe romani pe insula noastră fericită în afară de dragostea de cuceriri și bătălii de dragul bătăliilor?

Lancelot a surâs.

— Tatăl rău a fost roman, verișoară. La fel ca și al meu.

— Și cu toate astea, mă gândesc mai mult la pacea Triburilor, care nu voiau altceva decât să trudească la recoltele lor de orz în pace, venerând-o pe Zeiță. Eu aparțin poporului mamei mele - și poporului tău.

— Da, da, toți acei mari eroi din vechime despre care am mai vorbit - Ahile, Alexandru - cu toții au socotit că războiul și bătăliile reprezintă adevărata ocupație a bărbaților și chiar și acum, pe aceste insule, am ajuns ca toți bărbații să se gândească întâi la bătălii și să socotească pacea doar o perioadă de liniște, de care numai femeile știu să se bucure, a zis el și a oftat. Acestea sunt gânduri apăsătoare - nici nu e de mirare că somnul ne ocolește, Morgaine. În noaptea asta aș da toate marile arme făurite vreodată și toate cântecele înălțătoare despre Ahile și Alexandru pentru un măr luat de pe o ramură din Avalon...

Apoi a întors capul. Morgaine și-a strecurat mâna în a lui.

— Și eu la fel, vere.

— Nu înțeleg de ce mi-e dor de Avalon - doar n-am trăit multă vreme acolo. Și totuși îl socotesc cel mai frumos loc de pe pământ - asta dacă se află pe acest pământ. Farmecele vechilor druzi, așa cred, l-au scos din această lume, pentru că este prea frumos pentru noi, oamenii imperfecti, și trebuie că a rămas ca un vis despre rai, imposibil de atins... Apoi, cu un hohot de râs, și-a adus aminte: Confesorului meu nu i-ar plăcea să audă

asemenea vorbe!

Morgaine a chicotit înfundat.

— Și deci ai devenit creștin, Lancelot?

— Mă tem că nu prea bun, i-a răspuns el. Și totuși, credința lor mi se pare atât de simplă și bună, încât aș vrea să o pot avea și eu. Ei spun: crede în ceea ce nu ai văzut, fă ceea ce nu cunoști, fiindcă asta e o virtute mai mare decât să crezi în ceea ce ai mai văzut. Până și Iisus, se spune, atunci când s-a ridicat din morți, l-a certat pe un om ce a vrut să atingă rănile sale, ca să se convingă că nu era o vedenie ori spirit, fiindcă era mai bine să creadă fără să vadă.

— Însă ne vom înălța din nou, a spus Morgaine foarte încet, mereu și mereu. Nu venim pe lume doar o dată, ca să plecăm apoi în raiul ori iadul lor, ci trăim mereu, până ce ajungem aproape ca Zeii.

El și-a plecat capul. Acum, după ce ochii i se obișnuiseră cu lumina scăzută a lunii, l-a putut vedea limpede, conturul delicat al tâmplor curbându-se pe lângă ochi, linia îngustă a fălcii, întunecimea moale a genelor și părul unduindu-i-se peste frunte. Frumusețea lui a făcut-o iarăși să simtă o durere în suflet.

— Uitasem că ești preoteasă, și că tu crezi...

Mâinile le erau prinse ușor; Morgaine a simțit agitația degetelor lui și i-a dat drumul mâinii.

— Uneori nu mai știu în ce cred. Pesemne că am stat prea multă vreme departe de Avalon.

— Nici eu nu mai știu în ce să cred, a recunoscut el, am văzut atât de mulți bărbați murind, dar și femei și copii, în acest război îndelungat, încât am impresia că lupt încă de când am crescut îndeajuns de mare ca să pot ține o spadă în mână. Iar când îi văd murind, mă gândesc că și credința este o iluzie, și că murim la fel ca animalele și nu mai existăm deloc – la fel ca iarba tăiată sau ca zăpada din anul ce a trecut...

— Dar aceste lucruri revin mereu, i-a șoptit Morgaine.

— Așa să fie? Ori și asta e o iluzie? a întrebat el cu amărăciune. Cred că probabil nimic nu are înțeles – toate vorbele acestea despre Zei și Zeiță sunt doar povești de adormit copii. Vai, Morgaine, oare de ce vorbim astfel? S-ar cuveni să te duci la odihnă, și eu la fel.

— Așa voi face dacă dorești asta, a spus ea, și chiar în

momentul în care s-a întors, a simțit un val de fericire, pentru că el a întins mâna să i-o prindă pe a ei.

— Nu, nu... Când rămân singur, cad pradă acestor nenorocite închipuiri și îndoieli, iar dacă ele trebuie să vină, aş prefera să le rostesc cu voce tare, ca să aud ce nebulie reprezintă. Rămâi cu mine, Morgaine...

— Rămân atâta vreme cât dorești, i-a șoptit ea și a simțit lacrimi apărându-i în ochi. A întins brațele și l-a prins de talie; brațele lui puternice s-au încolăcit în jurul ei, apoi s-au dezlipit de ea, parcă sugerând remușcarea.

— Ești atât de mică - uitasem cât de mică ești - te-aș putea frânge între mâini, verișoară... Palmele lui i-au ajuns la păr, pe care ea și-l lăsase liber pe sub vâl. El a mângâiat-o; apoi a înfășurat o buclă în jurul degetelor. Morgaine, Morgaine, câteodată mi se pare că ești unul dintre puținele lucruri cu adevărat bune din viața mea - la fel ca una dintre ființele fermecate despre care se povestește în legende, femeia spiriduș care vine din tărâmul necunoscut ca să îți vorbească de frumusețe unui muritor, apoi pleacă iarăși spre insulele dinspre apus și nu mai apare niciodată...

— Dar eu nu voi pleca, i-a șoptit ea.

— Nu.

Într-o latură a curții pavate exista o clădire unde oamenii își așteptau caii; a tras-o spre acel loc și i-a spus:

— Stai lângă mine... Apoi a șovăit. Nu, acesta nu este un loc potrivit pentru o doamnă... Și a început să râdă. Așa cum nici grajdul nu a fost potrivit în ziua aceea - mai ții minte, Morgaine?

— Credeam că ai uitat după ce diavolul acela de cal te-a azvârlit din șa...

— N-ar trebui să vorbești așa despre el. l-a salvat nu numai o dată viața lui Arthur în bătălii, iar el l-ar socoti mai curând îngerul lui păzitor, a spus Lancelot. Vai, dar aceea a fost o zi a nenorocirilor. Ți-aș fi făcut o nedreptate, verișoară, dacă aş fi profitat de tine atunci. De multe ori am voit să mă scuz, și să te aud cum mă ierți, spunând că nu mă urăști...

— Să te urăsc? Morgaine a ridicat privirea spre el și a simțit brusc o amețeală din cauza emoției puternice. Eu, să te urăsc? Poate doar pe cei care ne-au întrerupt...

— Așa să fie oare? a întrebat el cu glas moale.

l-a cuprins fața între palme și s-a aplecat, lipindu-și buzele de

ale ei. Morgaine s-a lipit moale de el și a deschis gura sub buzele lui. Lancelot era proaspăt bărbierit, după moda romană, și ea a simțit moliciunea puțin aspră a feței lui, dulceața caldă a limbii care îi căuta gura. A tras-o mai aproape, cât pe ce să o ridice de la pământ, scoțând un murmur slab. Sărutul a continuat până când, în cele din urmă, parcă împotriva vrerii ei, a trebuit să-și elibereze gura ca să poată respira, iar el a râs delicat, scoțând un sunet de uimire.

— Așadar, iar suntem împreună... S-ar părea că am mai trecut prin situația asta... dar de data asta o să tai capul oricui care ne întrerupe... Numai că ne aflăm aici, în curtea grajdurilor, ca un servitor și o fată de la bucătărie. Și acum, Morgaine? Unde mergem?

Morgaine nu i-a putut răspunde – se părea că nu exista alt loc sigur în care să meargă. Nu-l putea duce în iatacul ei, unde dormea cu Elaine și alte patru fecioare ale lui Guinevere, iar Lancelot spusese că prefera să doarmă printre soldați. Pe de altă parte, ceva nelămurit îi spunea că nu aceasta era calea; sora regelui și prietenul regelui nu trebuia să caute un pod cu fân. Calea cea bună, dacă așa simțeau unul față de celălalt, era să aștepte până în zori și să ceară permisiunea lui Arthur să se căsătorească...

Cu toate acestea, în adâncul inimii, ascuns în așa fel încât nici nu era nevoie ca ea să caute, Morgaine și-a dat seama că nu exact asta dorea Lancelot; se putea să o dorească într-o clipă de patimă, dar numai atât. Și pentru acea clipă de patimă trebuia ca ea să-l oblige la un legământ de o viață? Modul de desfășurare a sărbătorilor tribale era mai cinstit, bărbatul și femeia se uneau odată cu fluxurile soarelui și lunii din sângele lor, așa cum voia Zeița; iar mai târziu, doar dacă așa doreau, cei doi puteau împărți un cămin și crește copii în cadrul căsătoriei. În adâncul sufletului știa că nici ea însăși nu voia să se căsătorească cu Lancelot, ori cu un altul – cu toate că simțea, de dragul lui și al lui Arthur, ba chiar și de dragul lui Guinevere, că ar fi fost cel mai potrivit ca să îl îndepărteze pe Lancelot de la curte.

Însă acela fusese un gând trecător. O amețise prezența lui atât de aproape, zgomotul inimii lui bătându-i lângă obraz – el o dorea; în acele momente, în inimalui nu mai exista Guinevere ori altcineva, ci doar ea, Morgaine.

Facă-se așa cum voiește Zeița, bărbatul și femeia...

— Știu, i-a șoptit ea, și s-a prins de mâna lui. După ce au ocolit grajdurile și au ajuns în spatele lor și al fierăriei, au găsit o cărare ce ducea spre livadă. Iarba era înaltă și moale, iar uneori, în după amiezile însorite, femeile se așezau acolo.

Lancelot și-a întins mantia pe iarbă. În jurul lor se simțea un miros greu de definit, de mere verzi și ierburi, iar Morgaine a gândit: *Parcă am fi în Avalon*. Cu acea calitate a lui de a-i surprinde gândurile, el a murmurat:

— Ne-am găsit colțișorul de Avalon pentru noaptea aceasta, și a tras-o jos, sub el.

I-a scos vâlul, apoi i-a mângâiat părul, însă nu părea să se grăbească în a obține mai mult, fiindcă a continuat să o strângă ușor, aplecându-se când și când să o sărute pe obraz ori pe frunte.

— Iarba e uscată; încă nu a căzut roua. S-ar putea ca mâine să plouă, înainte de a se lumina, a murmurat el mângâindu-i umărul și mâinile delicate. Morgaine i-a simțit palmele întărite și bătătorite de mânerul spadei, atât de aspre încât asta a făcut-o să-și aducă aminte, cu o tresărire, că el era cu patru ani mai tânăr decât ea. Auzise povestea – se născuse când Viviane crezuse că nu va mai putea aduce copii pe lume. Degetele lui lungi îi puteau cuprinde toată mâna, ascunzând-o între ele; el s-a jucat cu degetele ei, apoi cu inelele, iar mâna a alunecat spre sâni și i-a desfăcut șireturile. Cutremurându-se, a simțit că ametește, iar patima a cutreierat-o ca fluxul care vine dinspre mare și acoperă plaja, astfel că s-a scufundat și s-a înecat în săruturile lui. El a murmurat ceva ce ea nu a reușit să audă, însă nu l-a rugat să repete, pentru că trecuse deja dincolo de cuvinte.

Lancelot a trebuit să o ajute să-și scoată rochia. Rochiile purtate la curte erau mai complicate decât cele de preoteasă, astfel că Morgaine s-a simțit stângace, neștiutoare. Oare el avea să o placă? Sâni i se păreau lipsiți de fermitate, fiindcă așa îi rămăseseră după nașterea lui Gwydion; însă și-a amintit cum fuseseră când el o mângâiasse prima oară: mici și tari.

Însă el, în timp ce-i mângâia sâni, luând sfârcurile între degete și apoi între buze și dinți, el părea să nu ia nimic în seamă. Apoi ea a pierdut orice șir al gândurilor, fiindcă pe lume nu mai exista nimic altceva decât palmele lui care o atingeau,

senzația de trezie din vârful degetelor ei când își trecea palmele peste netezimea spatelui și umerilor lui, moliciunea plăcută a părului acela de jos... Își închipuise că părul de pe pieptul unui bărbat era sârmos și aspru, însă era moale și mătăsos ca al ei, cârlionțat și des. Ca prin vis, și-a adus aminte că prima oară fusese cu un tânăr ce abia împlinise șaptesprezece ani, care nu știa mai nimic, astfel că ea trebuise să-l îndrume, să îi arate ce să facă... iar pentru ea, acel contact fusese primul, astfel că lui Lancelot i se dădea aproape fecioară... Traversată de un val de îndurerare, și-a dorit ca pentru ea să fi fost prima oară, astfel încât să fie o binecuvântare când își va aduce aminte; așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile, așa ar fi trebuit... Și-a lipit trupul de al lui, agățându-se de el și invitându-l, gemând, fiindcă acum abia mai putea rezista să aștepte multă vreme...

I s-a părut că el încă nu era pregătit, deși ea era foarte vie și prezentă, fiindcă trupul i se unduia odată cu pulsul vieții și al dorinței lăuntrice. El a continuat să o sărute, palmele lui au mângâiat-o și liniștit-o, însă acum ea nu voia să fie liniștită, trupul ei țipa după împlinire, era o foame, o durere mistuitoare. A încercat să vorbească, să-l roage, însă nu a putut scoate decât un scâncet aducând a suspin.

El a ținut-o cu blândețe lipită de sine, încă mângâind-o.

— Nu, Morgaine, așteaptă, nu mai e mult – nu vreau să-ți fac rău ori să te dezonzerez, nici nu m-am gândit la asta, uite, stai lipită de mine, o să te mulțumesc...

Și, disperată și derutată, ea l-a lăsat să facă ce voia, dar chiar în timp ce trupul ei țipa după plăcerea pe care el i-o putea da, înlăuntrul ei a început să crească o furie ciudată. Unde era fluxul vieții dintre cele două trupuri, dintre bărbat și femeie, curenții Zeiței crescând în ei și împingându-i înainte? Într-un fel nelămurit, i s-a părut că el punea stavilă acelui curent, că transforma iubirea ei pentru el în ceva de batjocură, într-un joc și într-o prefăcătorie. Iar lui se părea că nu-i pasă, el avea impresia că așa trebuia să se desfășoare totul, astfel încât amândoi să obțină plăcerea... Ca și cum, în afara trupurilor lor, nimic altceva nu avea importanță, că nu exista o altă unire mai măreață decât aceea cu întregul vieții. Pentru preotesele crescute la Avalon, ce trăiau la unison cu fluxurile mari ale vieții și eternității, acel mod de împreunare atent, senzual, căutat, le apărea aproape o blasfemie, un refuz de a se lăsa în voia Zeiței.

Iar apoi, în amestecul profund de plăcere și urnire, a căutat să îl scuze. El nu fusese crescut la Avalon, ci azvârlit, după ce fusese educat ca un copil adoptiv, la curte și în tabere militare; era soldat încă de când se dovedise în stare să ridice o spadă, își petrecuse viața pe câmpul de luptă, pesemne că nici nu știa, ori poate se obișnuise cu femeii care nu îi oferiseră decât o ușurare de o clipă pentru trupul lui, ori femeii care voiau să se joace de-a iubirea, fără să ofere nimic... El îi spusese: *Nu vreau să-ți fac rău ori să te dezonzorez*, ca și cum ar fi crezut cu adevărat că putea fi ceva rău ori dezonzorant în acea împreunare și împlinire. Acum, epuizat, se întorsese puțin de lângă ea, însă tot o atingea, jucându-se cu ea, trecându-și degetele prin părul fin dintre coapsele ei, sărutând-o pe gât ori pe sâni. Morgaine a închis ochii, rămânând lângă el, însă simțindu-se furioasă și pustiită – ei bine, probabil că nici nu merita mai mult, ea jucase rolul unei târfe venind la el în acel mod, poate că merita să fie tratată astfel... Se dovedise atât de lipsită de minte încât se lăsase posedată așa, îngăduindu-i să facă tot ce voise, știind că dacă ar fi cerut mai mult ar fi pierdut până și asta, însă tânjea după el, încă îl dorea cu o durere ce nu avea cum să fie potolită. Însă el nu o dorea deloc... În adâncul sufletului, tânjea tot după Guinevere, ori după altă femeie pe care o putea avea fără să ofere nimic mai mult decât acea atingere goală a pielii pe piele... o femeie care se putea mulțumi doar cu a se da, fără a cere de la el nimic altceva decât plăcere. Prin durerea și foamea ei de iubire se strecura o undă firavă de dispreț, iar asta era cea mai mare durere dintre toate – că îl iubea la fel de mult, că știa că îl va iubi mereu, la fel ca în acele momente de foame și deznădejde.

S-a ridicat în capul oaselor și a tras rochia spre ea, fixându-o peste umeri cu degete tremurătoare. El a rămas tăcut și a urmărit-o, apoi a întins mâna să o ajute. După o vreme, a spus cu regret în glas:

— Am făcut rău, Morgaine, eu și cu tine. Ești supărată pe mine?

Ea nu s-a simțit în stare să-i răspundă; glasul îi amuțise de durere. În cele din urmă, chinuindu-se să articuleze vorbele, a spus:

— Nu, nu sunt supărată, și și-a dat seama că ar fi trebuit să ridice glasul și să strige la el, să ceară ceea ce nu îi putuse oferi

- și probabil ceea ce nu putea oferi nici unei femei.

— Ești vara mea, ruda mea de sânge - dar nu am făcut nimic rău, a zis el, și vocea i-a tremurat. Cel puțin nu mă pot învinovăți cu nimic... Dacă te-am dezonorat în fața întregii curți - n-aș vrea asta pentru nimic în lume - crede-mă, te iubesc mult...

În acele momente, ea nu a mai reușit să-și reprime suspinele.

— Lancelot, te rog, în numele Zeiței, nu mai vorbi astfel! Ce rău s-a făcut? S-a petrecut așa cum a voit Zeița, așa cum am vrut amândoi...

El a făcut un semn care i-a trădat deznădejdea.

— Tu vorbești astfel, despre Zeiță și asemenea lucruri păgâne... Aproape că mă înspăimânți, rudă a mea, când am vrut să mă păzesc de păcat și totuși te-am privit cu dorință carnală și ochi desfrânați, știind că era rău ce făceam. Și-a îmbrăcat straiile cu degete tremurânde. Într-un târziu, aproape înecându-se, a adăugat: Păcatul mi se pare maimortal, cred eu, decât atât... Aș vrea ca tu să nu fi fost ca o mamă față de mine, Morgaine...

Asta a venit ca o palmă peste obraz, ca o lovitură crudă și trădătoare. Vreme de o clipă, Morgaine nu a reușit să scoată nicio vorbă. Apoi a avut senzația că întreaga furie a Zeiței jignite o cotopește și s-a pomenit ridicându-se, dominatoare și a înțeles că era aura Zeiței pe care o căpătase; s-a simțit, în ciuda micimii și insignifianței ei, mult deasupra lui și a văzut cum puternicul cavaler, căpitanul peste cavaleria regelui, se făcu mic și se sperie, așa cum toți bărbații sunt mărunți în ochii Zeiței.

— Ești un prost demn de toată mila, Lancelot, a spus Morgaine. Nici nu merită să fii blestemat!

S-a întors și s-a îndepărtat în fugă de el, lăsându-l să stea acolo, cu pantalonii pe jumătate îmbrăcați, privind după ea cu ochi uimiți și rușinați. Morgaine a simțit cum îi bate inima. Pe de o parte, ar fi vrut să urle la el, cu glas ascutit ca de pescăruș; pe de alta, voia să se prăbușească și să plângă îndurerată, disperată, cerșind iubirea mai profundă pe care el i-o interzisese, refuzând Zeița din ea... Frânturi de gând i-au licărit în minte: o poveste veche despre Zeița surprinsă și refuzată de un bărbat și despre felul în care ea făcuse ca el să fie sfâșiat de câinii care alergau la vânătoare împreună cu ea... Și a simțit tristețea pentru că avusese ceea ce visase atâția ani, iar totul se

dovedise praf și pulbere pentru ea.

Un preot ar zice că este răsplata pentru păcat. Asta am mai auzit-o, chiar destul de des, de la preotul lui Igraine înainte de a pleca să fiu crescută la Avalon. Să fiu în adâncul sufletului mai creștină decât știu eu? Și, iarăși, i s-a părut că inima ar trebui să i se frângă de nereușita și de dezastrul acela al iubirii.

În Avalon așa ceva nu s-ar fi întâmplat nicicând – cei ce se apropiau de Zeiță în acel fel nu i-ar fi refuzat niciodată puterea... A pășit nervoasă de colo-colo, simțind un foc dezlănțuit în vine, știind că, în afara unei alte preotese a Zeiței, nimeni n-ar fi putut înțelege sentimentele ei. Viviane, s-a gândit ea cu dor, Viviane ar înțelege, ori Raven, ori oricare alta crescută în Casa Fecioarelor... *Ce am căutat atâția ani petrecuți departe de Zeiță?*

Vorbește Morgaine...

Trei zile mai târziu, Arthur mi-a îngăduit să plec de la curte și să călăresc până la Avalon; am spus doar că mi-e dor de Insulă și de Viviane, mama mea adoptivă. Iar în acele trei zile nu am schimbat nicio vorbă cu Lancelot, în afara cuvintelor curtenitoare de fiecare zi, atunci când nu puteam evita întâlnirea cu el. Chiar și atunci am ținut ca ochii lui să nu îi întâlnească pe ai mei și m-am simțit furioasă și rușinată, și am făcut tot ce se putea ca să nu ajung deloc față în față cu el.

Și astfel, am luat un cal și am călărit spre răsărit printre coline și dealuri; și nu m-am întors la Caerleon vreme de mulți ani, și nici nu am știut nimic din ceea ce s-a mai întâmplat la curtea lui Arthur... Dar asta este o poveste pentru altă dată.

În vara anului ce a urmat, saxonii s-au strâns din nou în largul coastelor, iar Arthur și oamenii lui au petrecut tot anul ca să strângă armată în vederea bătăliei despre care știau că are să vină. Arthur și-a condus oștenii în luptă și i-a alungat pe năvălitori, însă aceea nu a fost bătălia decisivă și biruitoare pe care o sperase; adevărat, saxonii suferiseră pierderi mari, și le trebuia mai bine de un an ca să-și refacă forțele, dar Arthur nu avea suficienți cai și oameni ca să îi învingă în mod hotărâtor și

pentru totdeauna, așa cum și-ar fi dorit. În acea băătălie, el se alesese cu o rană care la început nu păruse gravă; însă s-a infectat și a trebuit să stea ținut la pat mai toată toamna – primii fulgi de zăpadă începuseră deja să se învâртеjească între zidurile de la Caerleon, iar el abia de era în stare să facă scurte plimbări prin curtea castelului, sprijinit de un toiag, cu cicatrice pe care avea să le poarte până în ziua morții.

— Abia la primăvară voi putea călări din nou, a zis el posomorât către Guinevere, care stătea aproape de zidul curții, având mantia albastră strânsă în jurul trupului.

— S-ar putea ca nici atunci, scumpul meu stăpân, a spus Lancelot, dacă stai în frig înainte ca rana să se vindece deplin. Vino înăuntru, rogu-te! Uite, pe mantia lui Guinevere s-au așezat deja fulgi de zăpadă.

— Dar și pe barba ta, Lancelot – ori să fie primele fire cărunte? I-a întrebat cu ironie Arthur, iar Lancelot a râs.

— Și una, și alta, cred eu. În situația asta ai un avantaj asupra mea, regele meu, barba ta este atât de blondă, încât firele cărunte nu se vor vedea când va veni vremea să albești. Te rog, sprijină-te de brațul meu.

Arthur ar fi vrut să refuze, însă Guinevere a intervenit:

— Nu, ia-l de braț, Arthur, căci nu vei folosi nimic din leacurile bune pe care ți le-am dat dacă vei cădea – iar pietrele sunt alunecoase de la fulgii care se tolesc de cum cad.

Oftând, Arthur s-a sprijinit de brațul prietenului său.

— Acum înțeleg ce înseamnă să fii bătrân. Guinevere s-a apropiat și l-a luat de celălalt braț, iar el a râs. O să mă mai iubiți și ajutați astfel și când o să am barba și părul albite, și o să merg în toiag la fel ca Merlin?

— Chiar și când vei ajunge la nouăzeci de ani, stăpâne, a zis Lancelot, râzând laolaltă cu el. Parcă văd, Guinevere sprijinindu-te de un braț, iar eu de celălalt, în vreme ce venerabilul nostru rege se va îndrepta spre tronul său – cu toții vom avea nouăzeci de ani sau aproape! Brusc, a redevenit serios. Mă îngrijorează Taliesin, stăpâne, a slăbit rău, iar ochii nu-l mai ajută. Nu ar trebui să se întoarcă la Avalon și să-și petreacă ultimii ani de viață în pace?

— Fără îndoială că așa s-ar cuveni, i-a răspuns Arthur. Dar el spune că nu voiește să mă lase singur, având doar preoții drept sfetnici...

— Ce consilieri mai buni decât preoții ai putea găsi, stăpâne? s-a aprins Guinevere.

Ura nepământeianul cuvânt *Avalon*; o înspăimânta gândul că Arthur jurase să apere obiceiurile păgâne de acolo.

Au ajuns în sala mare, unde ardea un foc, iar Arthur a făcut un gest ce i-a trădat iritarea când Lancelot l-a ajutat să stea jos.

— Așa, puneți-l pe moș lângă foc și dați-i leacuri de răceală! Mă minunez că îmi îngăduiți să port încălțări și ciorapi, și nu mă îmbrăcați cu o cămașă de noapte!

— Stăpâne drag... a început Guinevere, însă Lancelot și-a lăsat o mână pe umărul ei.

— Nu te îngrijora, rudă a mea, toți bărbații sunt la fel de morocănoși când suferă de ceva. Dacă este însă îngrijit de femei frumoase și tratat cu mâncăruri fine, așternuturi curate și leacuri de răceală, pe care le urăște, nici nu va ști când va începe să se simtă bine... O dată, pe când eram rănit, au am zăcut într-o tabără de pe câmp și m-a îngrijit un bătrân sătul de toate, care era prea beteag ca să mai lupte, și am stat în propria-mi scârănă, pentru că nu mă puteam ridica și nimeni nu s-a apropiat de mine ca să mă ajute, și nu mi se aducea decât pâine uscată pe care trebuia să o înmoi în bere acrită. Nu mai bombăni, Arthur, altfel o să mă îngrijesc să îți tratezi rana ca un bărbat, așa cum se cuvine să procedeze un adevărat oștean!

— Da, te și văd în stare de asta, a zis Arthur, zâmbind plin de afecțiune către prietenul său. Nu te arăți prea temător de regele tău, Galahad... Apoi a luat lingura din corn de animal din mâna lui Guinevere și s-a apucat să mănânce amestecul de vin încălzit cu pâine și miere. Aha, este bun și mă încălzește – are și mirodenii, mirodeniile pe care m-ai rugat să le trimit de la Londinium, adevărat?

După ce Arthur a terminat, Cai s-a apropiat de el și a întrebat:

— Cum se mai simte rănitul nostru după o oră de plimbare? Stăpâne, mai ai dureri mari?

— Nu la fel de mari ca data trecută, asta e tot ce pot zice, i-a răspuns Arthur. Este prima oară că am cunoscut ce înseamnă spaima adevărată, spaima că aș putea muri înainte de a-mi fi împlinit datoria.

— Dumnezeu a voit altfel, a spus Guinevere.

Arthur a bătut-o ușor peste mână.

— Și eu mi-am zis la fel, dar un glas lăuntric îmi tot spunea că

e mare păcat de trufie să crezi că poți scăpa de ceea ce voiește Dumnezeu, și câtă vreme nu am fost în stare să pun piciorul pe pământ m-am gândit îndelung la astfel de lucruri.

— Eu nu văd multe lucruri ce ți-au rămas nefăptuite, în afară de victoria definitivă împotriva saxonilor, stăpâne, a spus Cai, dar acum trebuie să te duci la pat, pentru că ai ostenit de plimbarea făcută pe afară.

După ce Arthur s-a întins, Cai i-a scos straietele și a examinat rana care încă supura ușor și mânjise fesele.

— O să trimit după femei, a spus Cai, pentru că trebuie să ți se pună din nou cârpe fierbinți pe rană - căci ai forțat-o. Este bine că nu s-a deschis din nou în timp ce umblai pe jos.

După ce femeile au adus vase cu apă clocotită și au amestecat compresele cu ierburi și au așezat peste rană cârpele atât de fierbinți încât Arthur s-a schimonosit și a început să urle de durere, Cai a urmat:

— Arthur, ai avut mare noroc. Dacă spada te-ar fi lovit cu o pală mai într-o parte, Guinevere ar fi avut mai multe motive să jelească, iar tu ai fi devenit cunoscut în tot regatul ca fiind regele scopit... Ca în legenda aceea din vechime! Nu știi povestea? Regele e rănit la coapsă și, pe măsură ce puterea lui scade, tot astfel se întâmplă cu pământurile sale, până când apare un tânăr care poate să le facă din nou roditoare...

Guinevere s-a cutremurat, iar Arthur, chinuit de dureri din cauza compreselor fierbinți, a spus pe un ton morocănos:

— Asta nu e o poveste potrivită să o spui unui om rănit!

— Ba eu cred că te va face mai conștient de norocul pe care l-ai avut, căci țara ta nu va rămâne neroditoare, a spus Cai. Cu puțin noroc, pe la Paști, îndrăznesc a spune că pântecul reginei ar putea fi din nou plin.

— Să dea Dumnezeu, a zis Arthur, însă Guinevere s-a crispat și s-a întors cu fața de la el.

Mai concepute o dată și iarăși pierduse copilul, atât de repede încât nici nu apucase să își dea seama că rămăsese grea - oare așa avea să se întâmple mereu? Era stearpă, ori era pedeapsă de la Dumnezeu căzută pe capul ei pentru că nu se străduise de mai de mult ca să facă din soțul ei un creștin mai bun?

Una dintre femei a ridicat o compresă și a vrut să o înlocuiască; Arthur a întins mâna după Guinevere.

— Nu, las-o pe doamna mea să facă asta, mâinile ei sunt mai

pricepute... a zis el, iar Guinevere a luat cârpa fierbinte – atât de încinsă, încât i-a ars degetele, însă ea a binecuvântat arsura ca pe o penitență.

Era vina ei, doar a ei; el trebuia să o alunge pentru că era stearpă, și să-și ia o soață care să-i poată dăruia un copil. Greșise că se căsătorise cu ea – la nuntă avusese deja optsprezece ani, trecuse deja de anii cei mai fructuoși. Poate că...

Dacă Morgaine ar fi aici, mi-aș călca pe inimă și aș ruga-o să-mi dea farmecele care să mă facă fertilă...

— Eu cred că acum am avea nevoie de priceperea lui Morgaine, a spus ea. Rana lui Arthur nu se vindecă așa cum s-ar cuveni, iar ea e recunoscută pentru știința de a tămădui, așa cum este și Doamna din Avalon. De ce nu trimitem pe cineva la Avalon ca să o roage pe una dintre ele să vină încoace?

Cai s-a încruntat spre ea și a zis:

— Nu înțeleg ce nevoie este de așa ceva. Rana lui Arthur se vindecă destul de bine – am văzut răni și mai grave tămăduindu-se deplin.

— Cu toate acestea, tare m-aș bucura să-mi revăd sora, a spus Arthur, ori prietena și binefăcătoarea mea, Doamna Lacului. Numai că, din câte mi-a zis Morgaine, nu cred că le vom vedea împreună.

— Arthur, dacă voiești, voi trimite un mesager la Avalon și o voi ruga pe mama să vină, a promis Lancelot, dar cât a rostit acestea, s-a uitat doar la Guinevere, iar ochii li s-au întâlnit vreme de o clipă.

În aceste luni în care Arthur fusese ținut la pat, părea că el se aflase mereu alături de ea și reprezentase o asemenea tărie de nezdruccinat pentru ea, încât Guinevere nu știa ce s-ar fi făcut fără el; în primele zile, când nimeni nu crezuse că Arthur va supraviețui, el veghease împreună cu ea, neobosit, iar iubirea lui față de Arthur o făcuse să se rușineze de gândurile pe care le nutrea. *E vărul lui Arthur, la fel ca Gawaine, e la fel de aproape de tron, fiind fiul surorii lui Igraine; dacă lui Arthur i s-ar întâmpla ceva, atunci el ar putea fi regele bun de care avem nevoie... În vechime, regele era soțul reginei...*

— Să trimitem după Doamna Viviane? a întrebat Guinevere.

— Doar dacă tu voiești să o vezi, a zis Arthur și a oftat. Acum cred că am nevoie de răbdarea ei despre care a pomenit episcopul, când m-am sfătuit ultima oară cu el. Dumnezeu s-a

arătat bun față de mine, făcându-mă să zac nu atât de nevolnic ca atunci când au venit saxonii prima oară, iar dacă el va continua să-și arate milostivirea, voi fi în stare să călăresc când vor ataca din nou. Gawaine a plecat spre miazănoapte să adune oameni, pentru Lot și Pellinore?

— Întocmai, a răspuns Lancelot și a râs. I-a spus lui Pellinore că balaurul lui va trebui să mai aștepte până când terminăm noi cu calul alb... El o să vină cu toți oamenii săi atunci când îl vom chema. Va sosi și Lot, cu toate că a îmbătrânit – nu va lăsa să-i scape niciun prilej ca regatul să poată ajunge pe mâna fiilor săi.

Și va ajunge sub stăpânirea fiilor săi, dacă Arthur nu-mi dăruiește un fiu, a gândit Guinevere; i s-a părut că orice vorbă rostită de cineva, indiferent despre ce se discuta, era o săgeată, o lovitură ținută spre inima ei pentru că nu-și îndeplinise prima datorie pe care o avea orice regină. Arthur o plăcea, ar fi putut fi fericiți, numai dacă ea s-ar fi eliberat măcar pentru un moment de vinovăția pentru că n-avea copil. O vreme, aproape că se bucurase de acea rană, pentru că el nici nu se putea gândi să se culce cu vreo femeie, iar astfel nu i se putea aduce niciun reproș; îl putea îngriji și îi putea pregăti licori tămăduitoare, avându-l pentru sine așa cum o soață rareori reușea atunci când soțul ei nu îi aparținea ei, ci regatului. Îl putea iubi fără să se gândească mereu la vina ei când el o atingea; se gândea la iubirea lor, nu doar la teama și speranța ei deznădăjduită. *De astă dată o să mă lase grea; iar dacă așa se va întâmpla, totul va merge bine cu mine, ori voi lepăda iar, năruind speranțele regatului?* Se îngrijorase de starea lui, îl îngrijise zi și noapte, așa cum face o mamă cu copilul ei bolnav, iar când el începuse să se înzdrăvenească, îi vorbise și-i cântase – cu toate că nu avea voce la fel de dulce ca Morgaine – ba se dusesse chiar ea la bucătărie și îi gătisese mâncărurile pe care un bărbat bolnav ar dori să le aibă, astfel încât să mai pună carne pe el după ce bolise și se topise la începutul verii.

Și totuși, la ce bun toată grija mea dacă nu pot face să aibă un urmaș la tron?

— Tare rău îmi pare că nu-l avem pe Kevin aici, a spus Arthur. Aș vrea să ascult niște muzică. Ori pe Morgaine; acum nu avem niciun menestrel așa cum se cuvine la curte!

— Kevin s-a întors la Avalon, a spus Lancelot. Merlin mi-a zis că s-a dus acolo pentru niște treburi preoțești, care sunt atât de

secrete că mai multe nu mi-a putut povesti. Mă întreb de ce preoții îngăduie acestor mistere druide să continue a se petrece într-o țară creștină.

— De-s rege ori nu, eu nu dau porunci conștiinței nimănui, a zis Arthur.

— Dumnezeu trebuie venerat așa cum voiește el, Arthur, nu așa cum vor oamenii, de aceea ni l-a trimis pe Hristos, a spus Guinevere cu asprime în glas.

— Dar nu l-a trimis în țara aceasta, a zis Arthur, iar când Iosif cel sfânt a venit la Glastonbury și și-a înfipt toiagul în pământul de acolo și el a înflorit, druidii l-au primit cum se cuvine, iar el nu a privit cu dispreț credința lor.

— Episcopul Patricius spune că aceasta este o poveste mincinoasă și eretică, a insistat Guinevere, iar preoții care împărtășesc credința împreună cu druidii ar trebui lipsiți de rangul lor preoțesc și goniți, așa cum el i-a izgonit pe druidi!

— Cât voi trăi eu, nu va face așa, a spus Arthur cu glas apăsător. Am jurat să protegesc Avalonul. A zâmbit și a întins mâna spre spada Excalibur aflată în teaca îmbrăcată în catifea sângerie. Iar tu ai motive să fii recunoscătoare pentru magia aceasta, Guinevere – dacă n-aș fi avut spada asupra mea, nimic nu m-ar fi salvat. Așa cum am fost rănit, trebuia să sângerez de moarte, și numai magia ei a oprit sângele. Nu aș fi cel mai nerecunoscător om dacă aș trăda bunăvoința și dărnicia lor?

— Crezi în așa ceva? l-a întrebat Guinevere. Pui magia și vrăjitoriile deasupra voinței lui Dumnezeu?

— Iubita mea, a zis Arthur, și i-a mângâiat părul blond, crezi că ceea ce face omul este împotriva voinței lui Dumnezeu? Dacă această teacă m-a ajutat cu adevărat să nu sângerez de moarte, atunci înseamnă că voința Domnului a fost ca eu să nu mor. Credința mea, pare-se, este mai aproape de Dumnezeu decât a ta, dacă te temi că un vrăjitor ar putea desface ceea ce face Dumnezeu. Ne aflăm cu toții în mâinile lui Dumnezeu.

Guinevere s-a uitat scurt la Lancelot; pe fața lui apăruse un zâmbet și, vreme de un moment, a avut impresia că el îi lua în derâdere, însă acel moment a trecut, iar ea a socotit că nu fusese decât o umbră.

— Păi, dacă muzică voiești, cred că Taliesin ar putea veni să-ți cânte; cu toate că a îmbătrânit, iar glasul nu-i mai este ca altădată, încă i-a rămas priceperea degetelor pe strune.

— Cheamă-l atunci, a încuviințat Arthur și a râs. În Scriptură ni se spune că bătrânul rege Saul l-a chemat pe harpistul lui cel tânăr să-i cânte ca să îi liniștească gândurile, dar uită-te la mine, un rege tânăr are nevoie de un harpist bătrân ca să-i mai lumineze sufletul!

Lancelot a plecat în căutarea lui Merlin, iar după ce acesta a venit cu harpa, au rămas cu toții multă vreme să asculte muzică.

Guinevere s-a gândit la Morgaine, care și ea îi cântase regelui. *Dacă ar veni să-mi dea un farmec - dar nu înainte ca stăpânul meu să se îndrăvească...* Iar apoi, privind peste foc, spre Lancelot, a simțit un gol. El stătea pe o bancă, rezemat, și asculta muzica, cu mâinile prinse pe după cap și cu picioarele lungi întinse spre foc. Ceilalți, bărbați și femei, se strânseseră aproape, ca să audă mai bine; Elaine, fiica lui Pellinore, se arătase îndeajuns de îndrăzneată ca să se ghemuiască alături de Lancelot, însă el stătea fără să-i acorde nicio atenție.

Ar trebui să îi găsim o soață lui Lancelot. Ar trebui să fac efortul de a-i scrie regelui Pellinore să i-o dea pe Elaine lui Lancelot; ea mi-e vară și a ajuns la vârsta măritişului. Însă și-a dat seama că nu va face asta; și-a zis că va avea suficient timp pentru așa ceva după ce Lancelot va spune că dorește să se căsătorească.

Dacă Arthur nu se însănătoșește... Vai, nu, să nu nutresc astfel de gânduri... Și-a făcut cruce pe ascuns. Dar, s-a gândit ea, de mult nu se mai aflase în brațele lui Arthur, și probabil că nici nu-i putea dăruia un copil... S-a trezit întrebându-se cum ar fi să se iubească cu Lancelot - oare el îi putea da copilul pe care și-l dorea? Dacă și l-ar lua pe Lancelot ca iubit? Știa că existau femei care procedau astfel... Morgause nu făcuse niciun secret din asta; acum, după ce trecuse de vârsta la care putea face copii, aventurile ei deveniseră la fel de scandaloase ca purtările desfrânate ale lui Lot. A simțit că obrazii i se împurpurează și a sperat că nimeni nu observase că ea privea la mâinile lui Lancelot stând cuminți, așezate în poală, și s-a întrebat cum ar fi să le simtă mângâind-o - nu, nu îndrăzne să se gândească la asta.

Atunci când femeile își luau iubiți trebuia să fie atente să nu rămână grele și să nu dea viață unui copil care le putea aduce dizgrația, dar dacă ea era stearpă, asta nu va avea nicio

importantă... ar fi norocul ei... Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea o femeie castă și creștină să nutrească asemenea gânduri păcătoase? Când mai avusese astfel de gânduri și le mărturisise, preotul spusese că se datorau faptului că soțul îi fusese bolnav atât de multă vreme și că era firesc să se gândească la asemenea lucruri; însă ea trebuia să se roage pentru soțul ei și să fie convinsă că lui îi venea și mai greu. Iar Guinevere înțelesese că acela fusese un sfat bun și cuviincios, însă simțise că preotul nu înțelesese pe deplin ce femeie păcătoasă era ea și ce gânduri netrebnice și rele îi treceau prin minte. Dacă și-ar fi dat seama, ar fi dojenit-o aspru și i-ar fi dat să facă penitență, iar atunci poate că ea s-ar fi simțit mai bine și mai liberă...

Lancelot nu i-ar reproșa că este stearpă...

Și-a dat seama că cineva îi rostise numele și a ridicat capul derutată, ca și cum gândurile i-ar fi fost surprinse de toți.

— Nu, nu mai vreau muzică, Merlin, a spus Arthur. Uite, se întunecă, iar doamna mea a adormit. E ostenită după ce m-a îngrijit atât de mult, asta e sigur... Cai, pune oamenii să așeze masa, dar eu vreau să merg în pat și să mănânc acolo niște carne.

Guinevere s-a ridicat, s-a dus la Elaine și a rugat-o să îi țină locul în sală; dorea să stea alături de stăpânul ei. Cai s-a dus să dea porunci slujitorilor, iar Lancelot a rămas să-i ofere brațul lui Arthur care șchiopăta, sprijinit în toiag, îndreptându-se către iatacul său. Lancelot a ajutat alături de ceilalți pentru ca Arthur să se așeze în pat, purtându-se la fel de atent ca o doică.

— Dacă va avea nevoie de ceva în timpul nopții, să mă chemi, doar știi unde dorm, a spus el cu glas scăzut către Guinevere. Eu îl pot ridica mai ușor decât oricare altul...

— Vai, nu, cred că nu va mai fi nevoie, a spus ea, dar îți mulțumesc pentru bunătate.

Stând alături de ea, se vedea cât de înalt era; el și-a lipit ușor palma de obrazul ei.

— Dacă vrei să mergi la culcare cu doamnele tale, rămân eu să-l veghez; după cum arăți, ai avea nevoie de un somn neîntrerupt măcar o noapte. Ești ca o mamă care nu se liniștește decât după ce-și vede copilul dormind netulburat. Îl pot veghea eu pe Arthur – nu este nevoie să mai stai! Eu o să rămân într-o cameră de unde să pot auzi orice chemare.

— Ești tare bun cu mine, a spus ea, dar prefer să rămân alături de el.

— Dar să trimiți după mine de va fi nevoie. Să nu încerci să-l ridici tu, a spus Lancelot, promite-mi asta, Guinevere.

Cât de dulce îi suna numele pe buzele lui; mai dulce decât atunci când rostea „regina mea” ori „doamna mea”...

— Îți promit, prietene.

El s-a aplecat și a sărutat-o ușor ca un fulg pe frunte.

— Pari la capătul puterilor, a zis el. Mergi și dormi bine.

Palma lui a zăbovit încă o clipă pe obrazul ei, iar când și-a retras-o, ea a simțit că obrazul îi este rece și dureros, de parcă ar fi avut o durere de dinți. S-a dus și s-a întins alături de Arthur.

O vreme, și-a închipuit că Arthur dormea. Într-un târziu, însă, pe întuneric, el a zis:

— Ne este bun prieten, adevărat, soția mea?

— Niciun frate nu s-ar fi arătat mai bun.

— Eu și Cai am fost crescuți ca frați, și îl iubesc mult, dar e adevărat ce se spune, că sângele apă nu se face, iar rudele de sânge creează o apropiere pe care nu mi-aș fi imaginat-o decât atunci când am ajuns să cunosc pe unii de același sânge cu mine... Arthur s-a mișcat și a suspinat. Guinevere, aș dori să-ți spun ceva.

Ea s-a înspăimântat, iar inima a început să-i bată nebunește – îl văzuse oare pe Lancelot sărutând-o, o va acuza de necredință?

— Promite-mi că nu vei plânge iar, nu suport asta. Îți jur, nici nu mă gândesc să-ți aduc vreo vină, dar suntem căsătoriți de mulți ani, și în timpul acesta doar de două ori ai avut speranța că vei aduce pe lume un copil... Nu, te rog, nu plânge, lasă-mă să vorbesc, a implorat-o el. S-ar putea să nu fie vina ta, ci a mea. Am mai avut și alte femei, așa cum fac toți bărbații. Dar, cu toate că nu am făcut nicio încercare să ascund cine sunt, în toți anii aceștia niciuna nu a venit la mine, și nici rubedenii de ale ei, ca să-mi spună că femeia cu pricina a avut un copil bastard. S-a putea ca eu să nu am sămânța vieții, astfel că atunci când rămâi grea, copilul nu poate trăi până la naștere.

Ea a plecat capul, lăsând ca părul lung să-i acopere chipul ca un văl. Oare își găsea singur vină?

— Guinevere a mea, ascultă-mă, trebuie să avem un copil pentru acest regat. Dacă s-ar întâmpla să-mi oferi un copil

pentru tron, te asigur că nu voi pune nicio întrebare. În ceea ce mă privește, orice copil ai purta în pântece, eu îl voi recunoaște ca fiind al meu și-l voi crește ca pe propriul moștenitor.

Guinevere a avut impresia că fierbințeala din obraji o va face să izbucnească în flăcări. O socotea capabilă să îl trădeze?

— Niciodată, niciodată n-aș putea face asta, stăpânul și regele meu...

— Doar știi obiceiurile de la Avalon - nu, soața mea, nu mă întrerupe, lasă-mă să vorbesc - în care un bărbat și o femeie se împreunează în acest fel; se spune că acel copil s-a născut din Zeu. Guinevere, tare mult aș vrea ca Dumnezeu să ne trimită un copil, oricine ar fi acela care să împlinească voia Domnului zămislindu-l, mă înțelegeți? Și de s-ar întâmpla ca acela care va împlini voia cerului să fie unul dintre cei mai dragi prieteni ori cea mai apropiată rudă de sânge, atunci l-aș binecuvânta și pe el și pe copilul pe care-l vei aduce pe lume. Nu, nu plânge, nu te mai tulbur, a zis el și, oftând, a întins brațele spre ea, lăsând-o să se rezeme de umărul lui. Nu merit să mă iubești atât de mult.

După o vreme, Arthur a adormit, însă Guinevere a rămas trează, iar lacrimile au început să i se rostogolească pe față. *Vai, nu, a gândit ea, iubirea mea, stăpânul meu drag, eu nu sunt demnă de iubirea ta, iar acum aproape că îmi îngădui să te înșel.* Brusc, și pentru prima oară în viața ei, i-a invidiat pe Arthur și pe Lancelot. Erau bărbați, aveau o viață plină de acțiune, trebuia să iasă în lume și să riște moartea ori chinuri și mai mari în lupte, însă erau scutiți de asemenea hotărâri. Orice ar fi făcut ea, ori de câte ori lua o hotărâre, indiferent cât de neînsemnată, dacă era ceva mai mult decât alegerea între ied sau carne uscată de vită, atunci îi împovăra sufletul, căci trebuia să hotărască soarta regatelor. Acum avea dreptul să aleagă, nu mai era pur și simplu voința lui Dumnezeu, ca ea să dea sau nu un urmaș la tronul regatului; unul care să aibă în vine sânge din sângele lui Uther Pendragon, ori... ori al altcuiva. Cum putea ea, o biată femeie, să ia acea hotărâre? Guinevere și-a tras velința peste cap și s-a făcut ghem, rămânând așa în pat.

Nu mai departe de acea seară stătuse și-l urmărise pe Lancelot ascultându-l pe harpist, și în minte i se furisase un gând. Îl iubea de mult, dar acum ajunsese să înțeleagă că îl dorea; în adâncul inimii, nu era cu nimic mai bună decât Morgause, care făcuse pe târfa când voise, dându-se cavalerilor

soțului ei și chiar, așa se șoptea pe la colțuri, chiar unor paji sau slujitori frumoși. Arthur era prea bun și de aceea ajunsese să-l iubească mult; la Caerleon își găsisese adăpostul și liniștea. Nu trebuia ca lumea din castel și din jurul lui să spună vorbe scandaloase despre ea, așa cum se vorbea despre Morgause.

Guinevere voia să fie cinstită, să-și păstreze sufletul curat și virtutea neatinsă, dar voia și ca poporul să-i vadă virtutea și să o socotească o regină bună și nepătată; ea nu știa nimic rău despre Morgaine, de exemplu, trăise alături de ea trei ani, iar Morgaine era la fel de virtuoasă ca și ea. Cu toate acestea, se zvonea că era vrăjitoare pentru că trăise la Avalon și avea unele cunoștințe despre ierburi vindecătoare și semne, și de aceea lumea de la curte și din jurul castelului îi scosese vorbe că ținea legătura cu oamenii-spiriduși sau cu Diavolul; și chiar ea însăși, cunoscând-o pe Morgaine, se întreba câteodată cum de se putea ca atâția oameni să spună neadevăruri.

Iar mâine va trebui să dea ochii cu Lancelot și să-l îngrijească în continuare de Arthur, știind că el aproape îi dăduse îngăduință... Cum se va mai putea uita de acum înainte în ochii lui Lancelot? Și el era din sângele celor de la Avalon, fiind fiul Doamnei Lacului, pesemne că și el putea citi cât de cât gândurile altora, iar el va vedea în ochii ei și va ști ce gândește.

Iar apoi furia, atât de violentă încât a înspăimântat-o, a cuprins-o, făcând-o să tremure din tot trupul. Stând întinsă, furioasă și înspăimântată, s-a gândit că nu va îndrăzni niciodată să mai iasă pe ușă de teama a ceea ce ar putea alege să facă. Orice femeie de la curte îl dorea pe Lancelot – da, până și Morgaine; o văzuse pe cumnata ei privindu-l și atunci când, demult, Arthur spusese că ei ar trebui să se căsătorească, ea se simțise nenorocită; Lancelot o va considera prea îndrăzneată pe Morgaine. Și pesemne se certaseră, pentru că în ultimele două zile dinaintea plecării lui Morgaine spre Avalon, își vorbiseră mai puțin decât de obicei și nici nu-și întorseseră ochii unul către celălalt.

Da, îi lipsea Morgaine... dar una peste alta, se bucura că ea nu rămăsese la curte, și nu va trimite vorbă la Tintagel să afle vești despre ea, în cazul că se afla acolo. S-a imaginat repetând către Morgaine ceea ce tocmai îi spusese Arthur; ar muri de rușine, și totuși a bănuț că Morgaine ar râde de ea: sigur ar zice că ea trebuia să hotărască dacă să-l ia ori nu pe Lancelot ca

iubit; ori poate că el trebuia să decidă asta.

Apoi, ceva ca o flacăra arzătoare a săgetat-o, ceva precum focul iadului; era gândul că i s-ar putea oferi lui Lancelot, iar el ar respinge-o. Atunci cu siguranță că ar muri de rușine. Nu știa cum ar putea suporta să îl mai privească pe Lancelot, ori pe Arthur, sau pe oricare dintre doamnele care nu fuseseră astfel ispitite. S-a gândit cât de rușine i-ar fi să mărturisească asta până și preoților, pentru că ei vor afla astfel că Arthur era mai puțin creștin decât s-ar fi convenit. Cum ar mai suporta să iasă pe ușă din nou, ori să părăsească spațiul sigur, apărat, al acestei încăperi. *Aici*, nimic rău nu se putea petrece, nimic nu îi putea face rău.

A avut o senzație de greață. Mâine avea să le spună doamnelor – iar ele vor crede, la fel ca și Lancelot – că era la capătul puterilor după ce îl îngrijise pe Arthur zi și noapte. Va continua să rămână, așa cum fusese și până atunci, o regină bună și virtuoasă și o creștină adevărată – nici nu se putea vedea altfel. Arthur era mâhnit din cauza rănii și a îndelungii inactivități, asta era tot; când o să se simtă bine și sănătos, nu va mai gândi astfel și, fără îndoială, se va arăta recunoscător față de ea că nu dăduse ascultare vorbelor lui deșucheate și că îi ferise pe amândoi de un păcat înfricoșător.

Însă tocmai când era pe cale să cadă într-un somn greu, și-a amintit ceva ce spusese una dintre femeile ei cu mult timp în urmă – cu câteva zile înainte ca Morgaine să plece de la curte: că Morgaine ar trebui să-i dea un farmec... Da, așa ar trebui; dacă Morgaine i-ar face acel farmec încât ea să nu aibă de ales decât să-l iubească pe Lancelot, atunci se va simți eliberată de acea alegere împovărătoare... *Când se întoarce Morgaine*, a gândit ea, *o să stau de vorbă cu ea despre asta*. Dar Morgaine nu mai apăruse la curte de aproape doi ani și putea să nu se mai întoarcă nicicând.

Sunt prea bătrână ca să mai fac asemenea călătorii, a gândit Viviane în timp ce călărea prin ploaia de sfârșit de toamnă, ținându-și capul plecat și mantia înfășurată strâns în jurul trupului. Apoi, resentimentele au săgetat-o. *Acum, asta ar trebui să fie datoria lui Morgaine, doar ea are să devină Doamna*

Lacului la Avalon când eu n-o să mai fiu.

În urmă cu patru ani, Taliesin îi spusese că Morgaine mersese la Caerleon să participe la nunta lui Arthur și fusese dată lui Guinevere ca doamnă de onoare, după care rămăsese acolo. *Doamna Lacului, slujitoarea unei regine?* Cum de îndrăznise Morgaine să-și uite în asemenea măsură calea adevărată și menirea? Și totuși, când trimisese un mesager la Caerleon cu vorbă ca Morgaine să se întoarcă la Avalon, acesta revenise și anunțase că Morgaine plecase de la curte... Se credea că pornise spre Avalon.

Dar nu a ajuns la Avalon. Și nu e nici la Tintagel, împreună cu Igraine, și nici la curtea lui Lot de Orkney. Unde a plecat?

Poate i se întâmplase ceva în timpul călătoriei solitare. Poate fusese prinsă de vreunul dintre tâlharii sau oamenii fără de stăpân ce împânzeau țara – poate își pierduse memoria, ori fusese răpită, ucisă, azvârlită în vreun șanț undeva, iar osemintele ei nu se găsiseră... *Vai, nu, s-a gândit Viviane, dacă ar fi pățit ceva, sigur aș fi văzut asta în oglindă... sau m-ar fi ajutat Viziunea...*

Cu toate acestea, nu putea fi sigură. Viziunile îi veneau întâmplător în ultima vreme, iar deseori, când încerca să vadă dincolo, dinaintea ochilor nu-i apărea nimic altceva decât o negură cenușie, înnebunitoare, un vâl al necunoscutului pe care nu îndrăznea să-l străpungă. Iar soarta lui Morgaine era ascunsă undeva, sub acel vâl.

Zeiță, s-a rugat ea, așa cum o făcuse atât de des și înainte, Mamă, mi-am dăruit viața ție, adu-mi copila înapoi cât mai sunt în viață... Și, chiar în timp ce a rostit aceste vorbe, și-a dat seama că nu va primi niciun răspuns, ci va vedea doar ploaia cenușie ca un vâl al necunoscutului, răspunsul Zeiței rămânând ascuns în cerul ce nu se lăsa întrezărit.

Tot așa de rău ostenise și când făcuse călătoria aceea ultima oară, în urmă cu jumătate de an? I se părea că până în acele clipe călărise la fel de lesne ca o fată, iar acum zgâlțâiturile măgarului păreau să-i zdruncine fiece oscior din trupul firav, în vreme ce frigul o pătrundea adânc și o mușca dureros cu dinți mici și înghețați.

Cineva din escorta ei s-a răsucit spre ea și i-a zis:

— Doamnă, văd o gospodărie în vale. Cred că vom ajunge acolo înainte de căderea nopții.

Viviane i-a mulțumit bărbatului și a încercat să nu strecoare în glas recunoștința pe care de fapt o simțea. Nu-și putea îngădui să-și trădeze slăbiciunea în fața celor care o escortau.

Gawan a întâmpinat-o în grajdul îngust în timp ce ea descăleca de pe măgar, și a ajutat-o să nu calce în bălegar.

— Bun venit, doamnă, a zis el. Ca întotdeauna, e o plăcere să te revăd. Fiul meu Balin și fiul tău vor sosi aici mâine – am trimis vorbă la Caerleon să vină încoace.

— Atât este de rău, prietene? a întrebat Viviane, iar Gawan a încuviințat din cap.

— Cu greu o vei mai recunoaște, doamnă. S-a topit de tot, iar de mănâncă și bea cât de puțin, spune că se simte de parcă i-ar lua foc măruntaiele. Cu toate leacurile tale, nu cred că o să mai reziste mult.

Viviane a făcut un gest din cap și a oftat.

— Mă temeam că așa se va întâmpla. Când boala asta pune stăpânire pe cineva, nu-l mai lasă din gheare. Poate reușesc să-i ofer o oarecare alinare.

— Așa să dea Dumnezeu, a zis Gawan, fiindcă leacurile pe care ni le-ai lăsat când ai trecut pe aici ultima oară nu o mai ajută. Se trezește la miez de noapte și plânge ca o fetiță, atunci când își închipuie că slujitoarele ori eu nu o auzim. Nici măcar nu am inima să mă rog să fie scutită de alte suferințe, doamnă.

Viviane a suspinat din nou. În urmă cu jumătate de an, când venise ultima oară acolo, lăsase cele mai tari leacuri și ierburi, și aproape că-și dorise ca Priscilla să facă fierbințeli în cursul toamnei și să moară repede, înainte ca leacurile să-și piardă efectul. Mai mult de atât nu putea face. S-a lăsat condusă de Gawan în casă, s-a așezat dinaintea focului, iar o slujitoare i-a adus un vas cu supă fierbinte dintr-o oală din apropierea vetrei.

— Doamnă, ai călătorit pe ploaie, a zis el. Vino să te odihnești și o vei vedea pe soața mea după masa de seară – uneori doarme la vremea asta din zi.

— Este o binecuvântare că se poate odihni cât de cât, de aceea nu voiesc să o tulbur, a spus Viviane, împreunându-și palmele în jurul vasului cu supă și lăsându-se moale pe bancheta fără spătar. Una din slujitoare i-a scos încălțările și mantia, o alta a venit cu un prosop încălzit ca să-i usuce picioarele, apoi Viviane, ridicându-și poalele rochiei pentru ca genunchii ei ciolănoși să simtă dogoarea focului, a rămas o clipă

într-o tihnă în care nu a vrut să se gândească la nimic, uitând cu totul de sumbra datorie ce o aștepta. Apoi, dintr-o altă încăpere a răzbătut un țipăt subțiratic și plângăcios, iar slujitoarea a tresărit și a început să tremure.

— Stăpâna, sărmana de ea, a spus femeia, trebuie că s-a trezit. Nădărduiam să doarmă până ce terminam cu masa de seară. Trebuie să mă duc la ea.

— Vin și eu, a zis Viviane, și a urmat-o spre iatacul din adâncul casei.

Gawan a rămas așezat lângă foc, iar Viviane a văzut expresia de groază de pe fața lui când plânsetul ascuțit s-a stins.

Înainte, după ce Priscilla se îmbolnăvisese, Viviane mai recunoscuse în ea femeia frumoasă de altădată, o asemănare cu tânăra ce îl crescuse pe fiul ei, Balan. Acum, fața și buzele, dar și părul decolorat, ajunseseră toate să fie de un cenușiu gălbui, și până și ochii albaștri arătau stinși, de parcă boala ar fi supt până și culoarea din ea. Când venise data trecută, Priscilla se putea ridica din pat câteva ore pe zi; acum și-a dat seama că femeia era ținută la pat de luni întregi... În jumătate de an se schimbaseră mult. Înainte, leacurile și poțiuniile din ierburi făcute de Viviane îi aduseseră alinare și o însănătoșire parțială. Acum a înțeles că era prea târziu ca să o mai ajute cu ceva.

O vreme, ochii lipsiți de culoare au rătăcit, privind orbește de jur-împrejur, iar buzele femeii s-au mișcat încet, evidențiind falca scofâlcită și trasă. Apoi a văzut-o pe Viviane, a clipit slab și a spus în șoaptă:

— Tu ești, doamnă?

Viviane s-a apropiat de pat și i-a luat mâna ofilită.

— Îmi pare rău că te găsesc atât de bolnavă. Cum te simți, scumpă prietenă?

Buzele crăpate și galbene s-au întredeschis, sugerând o grimasă pe care, pe moment, Viviane a socotit-o o expresie de durere; abia după aceea și-a dat seama că era o încercare de zâmbet.

— Nici nu cred că m-aș putea simți mai rău, a șoptit ea. Cred că Dumnezeu și Mama lui m-au uitat. Cu toate astea, sunt fericită să te revăd și să-mi văd încă o dată fiii dragi ca să-i binecuvântezez... A oftat chinuit, încercând să-și miște puțin trupul. Mă doare spatele de cât am stat în pat; și când mă atinge cineva simt că mă împung zeci de cuțite. Și mi-e sete

mereu, dar nu îndrăznesc să beau ceva de teama durerii...

— O să te ajut să te simți ceva mai bine, a zis Viviane.

Apoi, poruncind slujitoarelor să-i aducă de ce avea nevoie, a uns rănilor făcute de la statul în pat și a clătit gura Priscillei cu o licoare răcoritoare, astfel ca uscăciunea din gură să nu o mai chiniască. După aceea s-a așezat lângă ea și a ținut-o de mână, fără să mai tulbure femeia bolnavă cu cuvinte de prisos. Cu puțin înainte de căderea întunericului, dinspre curte au răzbătut zgomote, iar Priscilla, tresărind din nou, și având ochii febrili în lumina opaițului, a strigat:

— Au sosit fiii mei!

Și într-adevăr, la scurtă vreme, Balan și fratele lui vitreg Balin, fiul lui Gawan, au intrat în încăpere, stând aplecați pentru că tavanul era prea jos.

— Mamă, a spus Balan, și s-a aplecat să o strângă de mână pe Priscilla, după care s-a întors spre Viviane și a făcut o plecăciune: Doamnă.

Viviane a întins mâna și a atins obrazul fiului ei mai mare. Nu era la fel de frumos ca Lancelot; era un bărbat masiv, însă ochii lui negri și frumoși semănau cu ai ei, sau cu ai lui Lancelot. Balin era mai scund, solid, cu ochi cenușii. Din câte știa ea, Balin era cu zece zile mai mic decât fiul ei. Arăta la fel ca Priscilla de altădată, cu păr blond și obraji îmbujorați.

— Sărmana mea mamă, a murmurat el, mângâindu-i mâna, dar acum doamna Viviane a venit să te ajute, după care o să te înzdrăvenești, nu-i așa? Dar ce slabă ești, mamă, trebuie să mănânci mai mult ca să capeți putere și să te faci bine...

— Nu, a șoptit ea, n-o să mai fiu în putere decât după ce voi cina împreună cu Iisus în ceruri, fiule.

— Vai, mamă, nu trebuie să vorbești astfel... a strigat Balin, iar Balan, întâlnind ochii Viviane, a suspinat.

Apoi a vorbit atât de încet, încât nici Priscilla, nici fiul ei nu au putu auzi:

— El nu înțelege că e pe moarte, doamna mea... mamă. O ține întruna că se va face bine. Eu sperasem că se va stinge în toamnă, când am făcut cu toții fierbințeli, dar ea a fost mai puternică.

Balan a clătinat din cap, iar gâtul i s-a înroșit. Viviane a observat că în ochi îi apăruseră lacrimi; el și le-a șters pe dată. După o vreme, a propus să iasă cu toții ca să o lase pe bolnavă

să se odihnească.

— Ia-ți rămas bun de la fiii tăi și binecuvântează-i, a spus Viviane, iar ochii bolnavei s-au luminat puțin.

— Aș vrea cu adevărat să fie rămas bun, înainte de a mă simți mai rău - n-aș vrea să mă vadă așa cum eram azi dimineață, a murmurat ea, iar Viviane a remarcat groaza din ochii ei.

S-a aplecat deasupra Priscillei și a spus cu blândețe:

— Tot ce-ți pot promite este cât mai puțină suferință, draga mea, dacă așa voiești să se sfârșească totul.

— Te rog, a șoptit muribunda, iar Viviane a simțit mâna acesteia ca o gheară strângându-i-se în jurul încheieturii, în semn de rugă.

— O să te las cu fiii tăi, a spus calm, pentru că amândoi sunt ai tăi, chiar dacă doar pe unul l-ai purtat în pânțece.

A trecut în cealaltă încăpere și l-a găsit pe Gawan.

— Adu-mi desagile, a zis ea; iar după ce i s-a împlinit rugămintea, a căutat într-un buzunar al uneia. Apoi s-a întors către bărbat: Acum s-a mai liniștit, dar altceva nu pot să fac, decât să pun capăt suferinței ei. Socotesc că asta vrea.

— Așadar, nu e nicio speranță, niciuna?

— Nu. N-a mai rămas decât suferința, și cred că nici Dumnezeu vostru nu voiește ca ea să sufere mai mult.

Cutremurat, Gawan a zis:

— Deseori a zis că regretă că n-a avut curaj să se arunce în râu, atâta vreme cât mai putea merge până acolo...

— A sosit vremea să plece în pace, a spus Viviane încet, dar țineam să știi că, orice aș face, așa e voința ei...

— Doamnă, i-a răspuns Gawan, am avut mereu încredere în tine, iar soața mea te iubește și are și ea încredere în tine. Dacă suferințele se încheie acum, cred că te va binecuvânta.

Cu toate acestea, chipul îi trăda mâhnirea. A urmat-o pe Viviane din nou în camera alăturată. Priscilla vorbea încet către Balin; apoi i-a dat drumul la mână, iar el s-a dus plângând spre tatăl său. Muribunda a întins mâna slăbită către Balan și i-a spus:

— Și tu mi-ai fost un fiu bun, flăcăule. Să ai grijă mereu de fratele tău vitreg, și să te rogi pentru sufletul meu.

— Așa o să fac, mamă, a spus Balan, și s-a aplecat să o îmbrățișeze, însă ea a scos un țipăt slab de durere când el a dat să se miște, astfel că Balan s-a mulțumit să-i ridice mâna uscată

și să i-o strângă ușor.

— Acum am leacul pentru tine, Priscilla, a spus Viviane. Spune noapte bună, și vei dormi...

— Sunt atât de ostenită, a șoptit muribunda, încât aș fi fericită să dorm... Fii binecuvântată doamnă, și la fel și Zeița ta...

— În numele ei, care ne oferă îndurare, a murmurat Viviane, și a ridicat capul Priscillei, ca să poată înghiți.

— Mi-e teamă să beau; e amar, și când înghit ceva, am dureri, a șoptit Priscilla.

— Îți jur, sora mea, că după ce vei bea asta, nu vei mai simți nicio durere, a spus Viviane cu convingere și a înclinat cupa.

Priscilla a înghițit băutura, apoi a ridicat mâna osoasă ca să atingă fața Viviane.

— Sărută-mă de rămas bun, doamnă, a spus ea, zâmbind greu, iar Viviane și-a apăsât buzele pe fruntea ce semăna cu aceea a unui craniu descărnat.

Am adus viață, iar acum am venit sub înfățișarea Morții... Mamă, fac pentru ea ceea ce voi face într-o bună zi pentru mine însămi, a gândit Viviane și a tremurat din nou, după care a ridicat ochii și a întâlnit privirea întrebătoare a lui Balin.

— Vino, i-a spus ea, să o lăsăm să se odihnească.

Au intrat în cealaltă încăpere. Gawan a rămas în urma tuturor, ținându-și soața de mână; așa se cuvenea, a cugetat Viviane, trebuie să rămână cu ea.

Slujitoarele așezaseră masa de seară, iar Viviane și-a ocupat locul convenit și a mâncat și băut, fiindcă de asta ducea lipsă după călătoria lungă pe care o făcuse.

— Ați călărit de la curtea lui Arthur din Caerleon până aici într-o singură zi, băieți? a întrebat ea, apoi a zâmbit, pentru că „băieții” erau bărbați în toată firea.

— Da, tocmai de la Caerleon, a zis Balan, și am avut o călătorie cumplită, doar pe frig și ploaie! Și-a luat pește sărat și a întins unt pe pâine, după care i-a întins talgerul de lemn lui Balin. Văd că nu mănânci mai nimic, frate.

Balin s-a cutremurat.

— Nu mă lasă inima să mănânc dacă știu că mama zace. Dar slavă lui Dumnezeu, doamnă, că ai sosit, pentru că o să se facă bine curând, adevărat. Leacurile tale i-au făcut atât de bine ultima oară, încât am crezut că s-a petrecut un miracol, iar acum se va însănătoși, nu-i așa?

Viviane l-a fixat cu privirea – era posibil ca el să nu fi înțeles?

— Cel mai fericit sfârșit este ca ea să se unească cu Dumnezeu ei în viața de apoi, Balin, a zis ea încet.

Cu o expresie de consternare, el a ridicat ochii spre ea.

— Nu! Nu trebuie să moară, a strigat el. Doamnă, promite-mi că o vei ajuta, că n-o vei lăsa să moară...

— Eu nu sunt Dumnezeu vostru, a spus ea, și eu nu am putere asupra vieții și morții, Balin. Vrei să fie mistuită de dureri la nesfârșit?

— Dar ești pricepută la tot felul de lucruri magice, a protestat Balin cu furie în glas. De ce altceva ai venit până aici, dacă nu vrei să o lecuiești din nou? Te-am auzit spunând că poți pune capăt durerilor...

— Pentru boala de care suferă mama ta nu există decât un leac, a spus Viviane și, cu un gest de consolare, și-a lăsat palma pe umărul lui Balin. Iar acela este îndurarea.

— Balin, încetează, a spus Balan, lăsându-și palma grea peste mâna fratelui său vitreg. Chiar vrei ca ea să sufere și mai mult?

Cu toate acestea, Balin i-a respins mâna și a fulgerat-o cu privirea pe Viviane.

— Așadar, ți-ai folosit știința vrăjitoarească atunci când era o onoare pentru Zeița aceea diavolească a ta, a răcnit el, iar acum, când nu mai poți obține nimic, o lași să moară...

— Liniștește-te, frate, a spus Balan, iar de astă dată glasul lui s-a arătat aspru și încordat. N-ai băgat de seamă? Mama noastră ne-a binecuvântat și și-a luat rămas bun, asta a voit ea...

Însă Balin rămăsese cu privirea ațintită la Viviane, după care a ridicat mâna, ca și cum ar fi vrut să o lovească.

— Iudă! a răcnit el. Și tu ai trădat-o cu un sărut... După aceea, s-a răsucit și a dat fuga în cealaltă încăpere. Ce-ai făcut? Ucigașă ce ești! Tată! Tată, aici s-au făcut vrăjitorii și omor de om!

Cu chipul livid, Gawan a apărut în ușă și a făcut semn că dorește tăcere, dar Balin l-a împins deoparte și a intrat ca o furtună în încăpere. Viviane l-a urmat și a băgat de seamă că Gawan închisese ochii femeii moarte. Balin a început să urle fără șir:

— Moarte de om! Trădare, vrăjitorie! Vrăjitoare ticăloasă, ucigașă ce ești!

Gawan l-a prins în brațe, încercând să-l liniștească.

— Să nu vorbești astfel despre femeia în care mama ta a avut încredere și a iubit-o!

Însă Balin, din ce în ce mai furios, a urlat, voind să se apropie de Viviane. Ea a făcut o încercare de a-i vorbi, ca să-l liniștească, însă nu a vrut să o asculte. În cele din urmă, Viviane s-a dus în bucătărie și s-a așezat lângă foc.

Balan a venit după ea și, luând-o de mână, a spus:

— Îmi pare rău că n-a înțeles, mamă. O să înțeleagă el, iar când îi va trece mâhnirea, o să ți se arate la fel de recunoscător cum îți sunt și eu – sărmana mamă, a suferit atât de mult, iar acum s-a terminat totul, și te binecuvântează și eu. Și-a plecat capul, chinându-se să nu plângă în hohote. A fost... mi-a fost și mie ca o mamă.

— Știu, fiule, știu, a murmurat Viviane, mângâindu-l pe creștet, de parcă ar fi fost băiețașul stângaci din urmă cu douăzeci de ani. E foarte bine că plângi după mama ta vitregă, ai fi lipsit de inimă dacă ai face altfel...

Apoi el s-a prăbușit și a suspinat, îngenunchind alături de ea și lăsându-și capul în poala ei.

Cu chipul schimonosit de furie, Balin a intrat în bucătărie și a răcnit:

— Doar știi că a ucis-o pe mama noastră, Balan, și totuși vii la ea ca să te consoleze?

Străduindu-se să-și oprească icnetele, Balan a spus:

— A respectat voința mamei noastre. Chiar atât de orb ești de nu poți vedea? Mama, nici cu ajutorul lui Dumnezeu, n-ar mai fi trăit încă două săptămâni, iar tu ești nemulțumit că a fost scutită de durerile din urmă?

Cu toate acestea, Balin a strigat deznădăjduit:

— Mama, mama mea e moartă!

— Liniștește-te, doar a fost și mama mea, a spus Balan înfuriindu-se, după care trăsăturile i s-au înmuiat. Vai, frate, frate, și eu sufăr, de ce să ne certăm degeaba? Vino, bea puțin vin, suferința ei s-a sfârșit, iar acum a ajuns la sânul lui Dumnezeu – mai bine să ne rugăm pentru ea, decât să ne învrăjbim atât. Vino, frate, vino, mănâncă și te odihnește, căci și tu ești ostenit.

— Ba nu, a strigat Balin, n-o să mă odihnesc sub acoperișul care adăpostește vrăjitoarea blestemată care mi-a ucis mama!

Palid și furios, Gawan s-a apropiat de Balin și l-a plesnit peste gură.

— Liniște! Doamna de Avalon ne este oaspete și prietenă! Nu-ți îngădui să pângărești ospitalitatea acestei case cu asemenea vorbe de ocară! Stai jos, fiule, și mănâncă, altfel vei rosti cuvinte pe care mai târziu o să le regreti!

Însă Balin a privit în jur ca un animal încolțit.

— Nici n-o să mănânc, nici n-o să mă odihnesc atâta vreme cât femeia asta rămâne în această casă.

— Îndrăznești să o insulti pe mama mea? I-a întrebat Balan.

— V-ați unit toți împotriva mea, a strigat Balin, de aceea o să plec eu din casa în care și-a găsit adăpost ucigașa mamei mele!

Apoi s-a întors și a ieșit în fugă din casă. Viviane s-a prăbușit pe un scaun, iar Balan i-a oferit brațul și Gawan i-a turnat o cupă de vin.

— Bea, doamnă, și te rog să ierți purtarea fiului meu, a zis el. Nu mai știe de sine; o să-și adune mințile curând.

— Tată, să mă duc după el? Mi-e teamă să nu facă ceva nesăbuit, a spus Balan, dar Gawan a clătinat din cap.

— Nu, nu, fiule, stai cu mama ta. Vorbele nu-i slujesc la nimic în aceste momente.

Tremurând, Viviane a sorbit din vin. Și ea era copleșită de tristețe pentru Priscilla și își amintea cu regret de vremurile când erau amândouă tinere, fiecare cu fiul ei în brațe. Priscilla fusese foarte frumoasă și veselă, râseseră de multe ori împreună și se jucaseră cu copiii, iar acum Priscilla murise după o boală care o măcinase cumplit, iar Viviane ținuse în mână cupa morții ei. Faptul că făcuse voia Priscillei o ajuta să se simtă cu conștiința împăcată, dar asta nu reușea să-i alunge tristețea.

Am fost tinere împreună, iar acum ea a murit, și eu sunt bătrână, la fel de bătrână ca Moartea însăși; iar copiii aceia frumoși care ni se jucau pe la picioare... unul a ajuns să aibă fire cărunte în păr, iar celălalt m-ar omorî de-ar putea, ca pe o ucigașă și vrăjitoare ticăloasă... Viviane a avut senzația că oasele i se ciocnesc cu zgomot unul de altul din cauza durerii înghețate. Stătea în preajma focului, dar tot tremura și nu reușea să se dezmoștească. Și-a strâns șalul, iar Balan a venit și a condus-o către cel mai bun loc, i-a pus o pernă la spate, și i-a dat în mână un pahar cu vin fierbinte.

— Vai, și tu ai ținut la ea, a spus el. Nu te necăji din cauza lui

Balin, doamnă, o să înțeleagă el cu vremea. Când o să gândească din nou limpede, va afla că ți-ai făcut mare milă cu mama noastră... S-a oprit brusc și, încet, fața i s-a împurpurat. Doamnă, te superi pe mine că încă o socotesc mamă?

— Ai motive întemeiate să o socotești astfel, a spus Viviane, sorbind din vinul fierbinte și mângâindu-i mâna aspră. „Cândva”, a gândit ea, „mâna asta a fost atât de mică și gingașă, că o puteam cuprinde cu ușurință, iar acum propria mea mână s-ar pierde într-a lui.” Zeița mi-e martoră, ea ți-a fost o mamă mai adevărată decât mine.

— Da, trebuia să-mi dau seama că vei înțelege asta, a zis Balan. Morgaine a spus la fel când am văzut-o ultima oară la curtea lui Arthur.

— Morgaine? Se află tot la curtea lui Arthur, fiule? Era acolo când ai plecat?

Balan a clătinat din cap cu părere de rău.

— Nu, asta a fost cu ani în urmă, doamnă. A plecat de la curte... stai să mă gândesc... ei, se fac trei ani la următorul solstițiu de vară. Am crezut că e cu tine, la Avalon.

Viviane a dat din cap și și-a găsit reazem de brațul jilțului cu spătar înalt.

— N-am văzut-o pe Morgaine de la nunta lui Arthur. Iar apoi s-a gândit că poate plecase peste mare. Dar fratele tău, Lancelot, ce mai face? a întrebat ea. E la curte, ori s-a întors în Britania Mică?

— Nu vrea să facă asta atâta vreme cât trăiește Arthur, așa cred, a răspuns Balan, cu toate că nu stă tot timpul la curte, iar Viviane, cu o frântură de viziune, a auzit cuvintele nerostite ale lui Balan, reținute, fiindcă nu voia să povestească bârfe: *Când Lancelot e la curte, bărbații observă cum stă cu ochii numai la Guinevere, și a refuzat de două ori când Arthur i-a propus să se căsătorească.* Balan s-a grăbit să continue: Lancelot a spus că va face ordine în regatul lui Arthur, de aceea e mereu plecat prin țară, a ucis mai mulți răufăcători și a distrus mai multe cete decât oricare altul dintre cavalerii lui Arthur. Se spune despre el că face singur cât o legiune întreagă, doamnă... Balan a ridicat capul și s-a uitat cu amărăciune la Viviane. Fiul tău mai mic, mamă, e un mare cavaler, la fel ca acel Alexandru din legendele din vechime. Mai sunt unii care spun că e un cavaler mai bun decât Arthur însuși. Eu nu ți-am adus încă o asemenea glorie,

doamna mea.

— Toți făptuim lucrurile pe care ni le încredințează Zeii, fiule, a zis Viviane cu blândețe. Eu mă bucur doar să văd că nu-i porți pică fratelui tău pentru că e un cavaler mai destoinic decât tine.

Balan a clătinat din cap.

— Ei, asta ar fi ca și cum i-aș purta pică lui Arthur că el e rege, iar eu nu, a spus el. Iar Lancelot e modest și bun cu toți oamenii, și pios ca o fecioară – nu știai că s-a creștinat, doamnă?

Viviane a făcut semn că nu știa.

— Nu mă surprinde, a zis ea cu o umbră de dispreț despre care nu și-a dat seama că se strecurase în glasul ei decât după ce rostise vorbele. Fratele tău se teme întotdeauna de lucrurile pe care nu le înțelege, iar credința în Hristos este una potrivită pentru sclavii care se socotesc păcătoși și neînsemnați... Apoi s-a înfrânat și a urmat: Iartă-mă, fiule. N-am vrut să o vorbesc de rău. Știu că asta e și credința ta.

Balan a închis ochii și a zâmbit.

— Acum s-a petrecut un miracol, mamă, pentru că îți ceri iertare pentru fiecare cuvânt rostit!

Viviane și-a mușcat buzele.

— Chiar așa mă vezi, fiule?

El a încuviințat cu un gest din cap.

— Da, întotdeauna mi-ai apărut drept cea mai semeață dintre femei; și am socotit că așa trebuie să fii, a zis el.

Viviane s-a muștrat singură că ajunsese să caute cuvinte de aprobare din partea fiului ei! S-a străduit să găsească alt subiect de discuție.

— Ai spus că Lancelot a refuzat de două ori să se însoare? De ce crezi că așteaptă atât? Vrea mai multă zestre decât îi pot aduce fetele de măritat acum?

Și iarăși i s-a părut că a auzit gândurile nespuse ale lui Balan: *Nu o poate avea pe cea pe care o dorește, fiindcă e căsătorită cu regele...* dar fiul ei s-a mulțumit să spună:

— A zis că nu are de gând să se însoare cu nicio femeie și glumește afirmând că ține mai mult la calul lui decât la orice femeie care nu poate călări alături de el în bătălie; iar într-o zi a spus în glumă că va lua de soață o fecioară saxonă, din acelea care luptă. Nimeni nu îi este pe potrivă la mânguirea armelor, nici la jocurile pe care Arthur le ține la Caerleon. Uneori, își pune singur piedici. Călărește fără scut, ori schimbă calul cu celălalt,

ca să nu aibă el avantaj. Balin l-a provocat o dată și a câștigat o cursă împotriva lui, dar a refuzat premiul, pentru că a aflat că asta s-a întâmplat doar pentru că legăturile șei lui Lancelot se rupseseră.

— Așadar, Balin este un cavaler bun și curtenitor? a întrebat Viviane.

— Da, mamă, nu trebuie să-l judeci pe fratele meu după purtarea din astă seară, a spus Balan cu însuflețire. Când s-a înfruntat cu Lancelot, nu știam pe cine să încurajez. Lancelot i-a oferit premiul, spunând că l-a câștigat în mod cinstit, pentru că nu trebuia să piardă controlul asupra calului! Dar Balin nu a vrut să primească și au stat sfădindu-se politicos ca doi eroi din legende pe care Taliesin ni le spunea când eram țănci!

— Prin urmare, poți fi mândru de amândoi frații tăi, a spus Viviane, și discuția a trecut la alte lucruri, iar după o vreme, ea a zis că ar trebui să ajute la pregătirea Priscillei pentru înmormântare. Dar când a intrat în încăpere, a rămas uimită că toate femeile au primit-o cu mare respect și că sosise un preot din sat. El a salutat-o foarte curtenitor, dar din cuvintele lui, Viviane și-a dat seama că a crezut-o a fi o măicuță de la un schit din apropiere – asta, pentru că straiile negre de călătorie o făceau să arate astfel, iar ea nu a dorit să îl contrazică tocmai într-o asemenea noapte. De aceea, când au rugat-o să-și aleagă cel mai bun pat destinat oaspeților, a plecat și, după o vreme, a adormit. Însă tot ce vorbea cu Balan părea să-i apară mereu în minte, în vis și, la un moment dat, i s-a părut că o vede pe Morgaine printre cețuri cenușii care se subțiau, alergând printr-o pădure cu copaci ciudați, încoronată cu flori ce nu creșteau la Avalon și, în vis, și-a spus un lucru pe care l-a repetat când s-a trezit: „Nu trebuie să mai zăbovesc, trebuie să o caut cu ajutorul Viziunii, atât cât mi-a mai rămas din acest dar.”

A doua zi de dimineață, a rămas până ce Priscilla a fost așezată în pământ. Balin se întorsese și a stat plângând alături de mormânt, iar după ce slujba s-a încheiat, iar ceilalți s-au dus în casă pentru a bea bere, ea s-a apropiat de el și i-a spus cu delicatețe:

— Nu vrei să mă îmbrățișezi și să ne iertăm unul pe celălalt, fiule vitreg? Crede-mă, trăiesc aceeași durere ca tine. Eu și doamna Priscilla am fost prietene toată viața, crezi că altfel i l-aș fi încredințat pe fiul meu spre creștere? Și sunt și mama

fratelui tău de lapte. A întins brațele spre el, dar Balin, cu chipul tras și glacial, i-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Gawan a implorat-o să mai stea o zi sau două ca să se odihnească, însă Viviane a cerut să i se aducă măgarul; trebuia să se întoarcă la Avalon, a explicat ea, și și-a dat seama că Gawan, în ciuda sincerei lui ospitalități, a respirat ușurat – dacă cineva i-ar fi șoptit preotului cine era ea, putea apărea o situație stânjenitoare pe care el dorea să o evite în timpul pomenii pentru soția lui moartă. Balan a întrebat-o:

— Doamnă, nu vrei să te însoțesc până la Avalon? Drumurile sunt împânzite de răufăcători.

— Nu, a spus ea, întinzându-i mâna și zâmbindu-i. Nu arăt ca una care are aur asupra ei, iar bărbații care mă însoțesc aparțin Triburilor – ne putem ascunde pe coline dacă suntem atacați. Și nici nu reprezintă o ispită pentru un bărbat lipsit de femeie. A râs și a continuat: și de când am auzit că Lancelot a pornit să nimicească toți răufăcătorii și hoții de drumul mare din țara asta, cred că în curând va fi așa cum a fost demult, când o fecioară de cincisprezece ani, purtând la ea o pungă plină cu aur, putea călători de la un cap al țării până la celălalt fără ca vreun bărbat să-i caute pricină! Rămâi aici, fiule, și fă pace cu fratele tău de lapte. Nu trebuie să te gâlcevești cu el din cauza mea.

Apoi s-a cutremurat pe neașteptate, de parcă ar fi fost cuprinsă de frig, pentru că în minte i-a apărut o imagine și i s-a părut că aude zăngănit de spade, iar fiul ei sângera, având o rană urâtă...

— Ce s-a întâmplat, doamnă? a întrebat el cu glas slab.

— Nimic, fiule... doar promite-mi că nu o să strici pacea cu fratele tău Balin.

El a lăsat capul în jos.

— N-o voi strica, mamă. Și o să-i repet vorbele tale, ca să nu creadă că-i porți ranchiună.

— Nu, nici gând, a spus Viviane, dar a simțit gerul, cu toate că razele soarelui iernatic îi încălzeau spatele. Zeița să te binecuvânteze, fiule, și pe fratele tău, deși am a mă îndoi că el acceptă binecuvântările altor zei decât al său. Vrei să primești binecuvântarea Zeiței, Balan?

— Vreau, a zis el și a îngenunchat să sărute mâna Viviane, după care s-a ridicat în picioare și a urmărit-o îndepărtându-se.

În timp ce se îndrepta spre Avalon, Viviane și-a spus că ceea ce văzuse era urmarea oboselii și temerilor; în orice caz, Balan era unul dintre cavalerii lui Arthur și, în acel război cu saxonii era puțin probabil că va scăpa fără vreo rană. Însă imaginea a zăbovit în mintea ei, aceea că Balan și fratele său vitreg se vor certa din pricina ei, astfel că, în cele din urmă, a făcut un semn de refuz și și-a dorit să nu mai vadă chipul fiului ei în gând, preferând să-l vadă din nou în carne și oase!

Și purtarea lui Lancelot o îngrijă. Trecuse de vârsta la care orice bărbat ar fi trebuit să se însoare. Cu toate acestea, existau destui bărbați al căror gând nu era la femei, căutând doar tovărășia fraților și camarazilor de arme, iar ea se întrebase destul de des dacă fiul lui Ban era unul dintre aceștia. Da, Lancelot trebuia să-și urmeze drumul său; ea consimțise la asta când el plecase de la Avalon. Neîndoindu-se, dacă era atât de dăruit reginei, însemna că voia ca tovarășii săi să nu-l ia peste picior zicând că iubește băieții.

Apoi a renunțat să se mai gândească la fiii ei. Niciunul dintre ei nu era mai aproape de sufletul ei ca Morgaine, iar Morgaine... Oare unde se afla? Fusesse îngrijorată și înainte, dar acum, auzind veștile de la Balan, s-a temut chiar pentru viața lui Morgaine. Până la sfârșitul acelei zile, va trimite mesageri de la Avalon la Tintagel, unde locuia Igraine, și la miazănoapte, la curtea lui Lot, unde se putea ca Morgaine să se ducă pentru a fi împreună cu copilul ei. Îl văzuse pe tânărul Gwydion o dată sau de două ori, dar nu arătase un interes prea mare atâta vreme cât acesta creștea și învăța. Morgause se purta frumos cu toți copiii, fiindcă și ea avea destui, și mai era timp suficient să se îngrijească de el când avea să ajungă la vârsta educației. Atunci trebuia să vină la Avalon...

Mânată de disciplina de fier pe care o respectase ani și ani, a reușit să și-o scoată din gând până și pe Morgaine și să călătorească spre Avalon într-o stare demnă de o preoteasă care abia jucase rolul de mesager al Morții pentru cea mai veche prietenă a ei - mânărită, ce este drept, însă fără a jeli mult, pentru că moartea era doar începutul unei noi vieți.

Priscilla fusese creștină. Ea crezuse că acum se va afla cu Dumnezeu ei din Ceruri. *Cu toate acestea, și ea avea să se nască din nou în această lume imperfectă, să caute perfecțiunea Zeilor, mereu, mereu... Eu și Balan ne-am despărțit*

ca niște străini, și așa trebuia să se întâmple. Eu nu mai sunt Mama, așadar n-ar trebui să sufăr mai mult decât atunci când am încetat să mai fiu Fecioara pentru ea... Dar inima ei era plină de revoltă.

Venise vremea să lase locul de frunte la Avalon, pentru ca o femeie mai tânără să devină Doamna Lacului, iar ea să fie doar una dintre femeile-înțelept, oferind sfaturi și îndrumări, dar fără a mai avea acea putere de temut. Știa de multă vreme că darul Viziunii o părăsea. Și totuși, nu voia să renunțe la putere decât după ce o putea încredința uneia care era pregătită să o primească. Simțise că putea aștepta până când Morgaine avea să uite amărăciunea, întorcându-se la Avalon.

Dar dacă i s-a întâmplat ceva lui Morgaine... și chiar dacă n-a pățit nimic, mai am dreptul să rămân Doamnă dacă darul m-a părăsit?

Ajunsa la lac, vreme de o clipă a fost atât de înfrigurată și rebegită de umezeală, încât, când vâslașii s-au întors spre ea, cerându-i să despartă cețurile, nu a reușit să-și amintească vraja. *Cu adevărat a sosit vremea să las deoparte puterile...* Cuvintele i-au revenit în minte chiar atunci și le-a rostit, însă mai toată noaptea ce a urmat a rămas trează, copleșită de groază.

Când a sosit dimineața, a examinat cerul; luna se întuneca și nu avea niciun rost să consulte oglinda. *Imi va ajuta la ceva dacă privesc din nou în acea oglindă acum, când darul Viziunii m-a părăsit?* S-a silit să nu amintească nimic din toate acestea preoteselor ce o slujeau, însă mai târziu în acea zi s-a întâlnit cu celelalte femei-înțelept și le-a întrebat:

— Există cineva la Casa Fecioarelor care este încă virgină și nu a mers niciodată în crâng ori la focuri?

— Fiica cea mică a lui Taliesin, i-a răspuns una dintre ele.

Viviane a rămas nedumerită o vreme – doar Igraine crescuse și se căsătorise, apoi rămăsese văduvă, devenind mama Marelui Rege de la Caerleon, iar Morgause era căsătorită și mama multor fii. Apoi și-a revenit și a spus:

— Nu știam că Taliesin are o fiică în Casa Fecioarelor.

Existase o vreme când nicio fată nu era dusă la Casa Fecioarelor fără știrea ei și personal o încerca pe fiecare să vadă dacă are darul viziunii și verifica dacă era pregătită să primească învățătura druzilor. În ultimii ani, însă, nu mai dusesese la bun sfârșit acea îndatorire.

— Ia spune-mi. Ce vârstă are? Cum o cheamă? Când a venit la noi?

— O cheamă Niniane, i-a răspuns bătrâna preoteasă. E fiica lui Branwen – mai ții minte? Branwen a zis că Taliesin a zămislit acest copil la focul de Beltane. Pare că asta s-a întâmplat în urmă cu puțină vreme, dar ea sigur are unsprezece, doisprezece sau mai mulți ani. A fost crescută undeva în miazănoapte, dar a venit la noi acum cinci ori șase anotimpuri. E o copilă bună și destul de ascultătoare, dar acum nu ne mai vin prea multe fete dintre care să alegem, doamnă! Acum nu mai există fete care să semene cu Raven ori cu ruda ta, Morgaine. Dar unde este Morgaine, doamnă? Ar trebui să se întoarcă la noi!

— Adevărat că ar trebui să se întoarcă, a zis Viviane și s-a rușinat să spună că nici măcar nu știa unde se află, ori dacă era vie sau moartă. *Cum de am obrăznicia să fiu Doamnă de Avalon dacă nu știu numele urmașei mele și nici fetele care locuiesc în Casa Fecioarelor?* Dar dacă această Niniane este fiica lui Taliesin și a unei preotese de Avalon, ea sigur are darul viziunii. Și chiar de nu îl avea, Viviane o putea aduce în stare să vadă, dacă era încă fecioară.

— Îngrijește-te ca Niniane să vină la mine înainte de crăpatul zorilor, peste trei zile, a spus ea și a perceput nenumărate nelămuriri în ochii bătrânei preotese, dar a remarcat cu o oarecare mulțumire că era în continuare considerată Doamna de Avalon, pentru că femeia nu i-a pus nicio întrebare.

Niniane a venit la ea cu o oră înaintea zorilor, la sfârșitul unei perioade de izolare de o lună întunecată; nedormită, Viviane își petrecuse noaptea analizându-se pe sine cu mare înfrigurare. Se știa nedornică să își abandoneze poziția de autoritate, dar dacă ar fi putut-o încredința lui Morgaine, ar fi făcut-o fără păreri de rău. A răsucit între degete micuțul cuțit sub formă de seceră pe care Morgaine îl lăsase când fugise din Avalon, apoi l-a pus deoparte și a ridicat ochii ca să o privească pe fiica lui Taliesin.

Ca și mine, bătrâna preoteasă a pierdut firul vremii; sigur fata asta are mai mult de doisprezece ani. Fata tremura de frică amestecată cu respect, iar Viviane și-a adus aminte cum și Morgaine tremurase când a văzut-o prima oară ca Doamnă de Avalon.

— Tu ești Niniane? a întrebat-o ea cu blândețe. Cine-ți sunt părinții?

— Sunt fiica lui Branwen, doamnă, dar nu știu numele tatălui meu. Ea mi-a zis că am fost zămislită la Beltane.

Da, începutul era promițător.

— Și câți ani ai, Niniane?

— Anul acesta împlinesc paisprezece.

— Și ai fost vreodată la focuri, copilă?

Fata a clătinat din cap.

— Nu am fost chemată acolo până acum.

— Ai darul Viziunii?

— Doar puțin, doamnă, așa cred, a zis ea, iar Viviane a oftat.

— Bine, vom vedea, copilă; vino cu mine.

Viviane a condus-o afară din casa ei izolată, după care au mers pe calea ascunsă, către Fântâna Sacră. Fata era mai înaltă decât ea, zveltă, cu părul blond și ochi violeți – semăna destul de mult cu Igraine când aceasta era de aceeași vârstă, dar părul lui Igraine fusese mai aproape de roșu decât de auriu. Brusc, i s-a părut că o vede pe această Niniane încoronată și înveșmântată ca Doamnă și a clătinat din cap nemulțumită, ca să alunge imaginea nechemată. Aproape sigur aceea era o visare cu ochii deschiși...

A dus-o pe Niniane la iaz, apoi s-a oprit un moment ca să privească cerul. I-a întins cuțitul-seceră care îi fusese dat lui Morgaine când devenise preoteasă, după care i-a spus încet:

— Uită-te în oglindă, copila mea, și vezi unde se găsește cea care a posedat asta.

Niniane s-a uitat la ea și a spus:

— Doamnă, ți-am zis, nu am deprins complet darul Viziunii.

Viviane a înțeles pe dată: fata se temea că va da greș.

— Nu are importanță. Vei vedea cu darul pe care l-am avut eu cândva. Nu te teme, copilă, ci uită-te în oglindă în locul meu.

S-a lăsat tăcere, timp în care Viviane a urmărit capul plecat al fetei. Pe luciul apoi se părea că vântul ușor stârnea doar niște valuri mărunte, ca întotdeauna. Apoi Niniane a spus cu glas încet, mirat:

— Aa, văd... doarme în brațele regelui cărunt...

Apoi a tăcut.

Ce-o fi vrând să spună? Viviane nu a știut cum să interpreteze vorbele acelea. A vrut să strige la Niniane, să forțeze viziunea asupra ei, chiar nechemată, și cu toate acestea a făcut un efort uriaș să rămână neclintită, cunoscând că până și neliniștea din

gândurile ei puteau încețoșa viziunea pe care o avea fata. Abia ridicând glasul la nivelul unei șoapte, Viviane a zis:

— Spune-mi, Niniane, vezi ziua când Morgaine se va întoarce la Avalon?

A urmat o tăcere profundă. O briză ușoară – vântul zorilor – se iscase și, iarăși, o pală a șters suprafața ca sticla a apei. Într-un târziu, Niniane a spus încet:

— Stă într-o luntre... acum părul îi este cărunt...

Apoi a rămas nemișcată, suspinând de parcă ar fi avut vreo durere.

— Altceva nu mai vezi, Niniane? Spune-mi...

Pe chipul fetei a trecut o expresie de durere și groază, după care ea a șoptit:

— Vai, crucea... lumina mă arde, cazanul din mâinile ei – Raven! Raven, vrei să ne părăsești acum?

Niniane a scos un țipăt înfundat de spaimă și durere, apoi s-a prăbușit la pământ fără vlagă.

Viviane a rămas nemișcată, cu mâinile încleștate, iar apoi, cu un oftat lung, s-a aplecat să o ridice. Și-a cufundat palma în iaz și a stropit fața inertă a fetei cu apă. După un moment, fata a deschis ochii, a privit-o fix, cu o expresie de spaimă, și a început să plângă.

— Iartă-mă, doamnă, n-am putut vedea nimic, a scâncit ea.

Asta este. A vorbit, dar nu-și aduce aminte nimic din ceea ce a văzut. S-ar fi convenit să o cruț de toate acestea. Era inutil să se supere pe ea – fata nu făcuse decât ceea ce i se poruncise. Viviane a ridicat părul blond de pe fruntea ei și i-a spus calm:

— Nu mai plânge; nu sunt supărată pe tine. Te doare capul? Bine, mergi și te odihnește, copila mea.

Zeița acordă darurile ei după cum voiește. Dar de ce, Mamă a tuturor, mă trimiți să-ți împlinesc voia cu instrumente imperfecte? Mi-ai luat puterea de a-ți îndeplini voința; atunci de ce mi-ai luat-o și pe aceea care trebuie să te slujească atunci când eu nu voi mai fi aici? Cu mâinile apăsate pe frunte, fata cobora încet panta ce ducea spre Casa Fecioarelor, iar după o vreme, Viviane a urmat-o.

Oare cuvintele lui Niniane să fi fost doar rătăcire? Nu credea asta – era convinsă că fata *văzuse* ceva. Dar nu reușea să interpreteze ce anume, iar cele câteva încercări ale ei de a se exprima nu o lămuriseră cu nimic. Iar acum Niniane uitase totul,

astfel încât nici nu-i mai putea adresa vreo întrebare.

Doarme în brațele regelui cărunt. Să însemne asta că Morgaine stătea în brațele morții? Se va întoarce Morgaine? Niniane spusese doar: *Stă într-o luntre...* Așadar, Morgaine se va întoarce la Avalon. *Părul îi este cărunt.* Deci întoarcerea nu va fi grabnică, dacă așa se va întâmpla. Măcar acel lucru era lipsit de echivoc. *Crucea... lumina mă arde, cazanul din mâinile ei.* Asta era un delir, o încercare de a exprima o viziune firavă în cuvinte. Raven va duce cazanul, arma magică a apei și a Zeiței... Da, Raven era împuternicită să pună mâna pe însemnele Regalității. Viviane a rămas cu privirea ațintită la un perete al camerei, întrebându-se dacă asta însemna că, Morgaine fiind plecată, Raven trebuia să preia puterea de Doamnă a Lacului. Se părea că nu putea interpreta în alt fel cuvintele fetei. Și chiar așa, se putea ca ele să nu aibă nicio noimă.

Orice aș face, rămân în întuneric; mai bine mă duceam la Raven, care mi-ar fi răspuns doar cu tăceri!

Dar dacă Morgaine ajunsese în brațele morții, ori era pe vecie pierdută pentru Avalon, existau și alte preotese capabile să ducă acea povară. Raven își dăduse glasul Zeiței în profetie... Locul Zeiței trebuia să rămână neslujit pentru că Raven alesese calea tăcerii?

Viviane a rămas singură în sălașul ei, privind fix la perete, răsucind pe o parte și pe alta cuvintele criptice ale lui Niniane. La un moment dat s-a ridicat și a mers singură în susul cărării tăcute, ca să privească din nou apele neclintite, însă ele erau cenușii, la fel ca bolta întunecată. I s-a părut, vreme de o clipită, că ceva s-a mișcat pe apă și a șoptit:

— Morgaine?

Dar fața pe care a văzut-o nu era a lui Morgaine – era nemișcată, distantă ca a Zeiței însăși, încoronată cu ceva simplu, împletit din nuiile...

Oare văd propria mea reflecție, ori a Morții?

Într-un târziu, ostenită, s-a întors la sălaș.

Am știut asta încă de când am ales calea – vine o vreme când nu rămâne decât deznădejdea, când cauți să smulgi vălul de pe altar, când strigi către ea și știi că nu-ți va răspunde, pentru că nu se află acolo, pentru că niciodată nu este acolo, nu există nicio Zeiță, ci doar tu, iar tu ești singură în batjocura de ecouri ale unui sălaș pustiu...

Nu e nimeni acolo, nici n-a existat vreodată, iar Viziunea nu este decât vis și amăgire...

În timp ce cobora cu greu de pe deal, a văzut că luna nouă se înălțase pe cer. Însă acum astrul nopții nu mai însemna nimic pentru ea, decât că ritualul de muțenie și izolare se împlinise.

Ce trebuie să fac cu această amăgire a Zeiței f Soarta Avalonului se găsește în mâinile mele, iar Morgaine este departe, iar eu am rămas cu femei bătrâne, copii și fete pe jumătate instruite... singură, părăsită! Iar asta – când am ajuns bătrână, obosită, iar moartea mă pândește...

Femeile aprinseseră focul în sălașul ei, iar o cupă cu vin încălzit o aștepta scoțând aburi alături de scaunul ei obișnuit, pentru a încheia astfel postirea de lună întunecată. S-a lăsat moale pe scaun, iar una dintre preteșele care o slujeau s-a apropiat tăcută să îi scoată încălțările și să-i așeze un șal călduros pe umeri.

Nu mai sunt decât eu. Însă le mai am pe fiicele mele, nu sunt cu totul singură.

— Mulțumesc, copilele mele, a spus ea cu o căldură neașteptată, și una dintre servitoare a plecat capul sfioasă, fără să scoată o vorbă.

Viviane nu știa numele acelei fete – *de ce sunt atât de neglijentă?* Însă a crezut că aceasta se află sub jurământul tăcerii pentru o vreme. Cea de-a doua a spus încet:

— Avem privilegiul de a te sluji, Mamă. Vrei să te odihnești?

— Încă nu, a spus Viviane, apoi, dintr-un imbold, a continuat: Du-te și cheam-o pe preteasa Raven, să vină să mă slujească.

I s-a părut că a trecut o veșnicie până când, cu pas mut, Raven a pătruns în încăpere. Viviane a salutat-o înclinându-și capul, iar Raven s-a apropiat și a făcut același gest, după care s-a așezat pe scaunul aflat față în față cu al ei. Viviane i-a întins cupa pe jumătate plină cu vin fierbinte și Raven, mulțumind cu un zâmbet, a sorbit și a pus cupa deoparte.

Într-un târziu, Viviane i-a vorbit îmbietor:

— Fiica mea, ai rupt jurământul tăcerii o dată, înainte ca Morgaine să ne fi părăsit. Acum o cauți și n-o poți găsi. Nu este la Caerleon, nici la Tintagel, în Lothian... iar eu îmbătrânesc. Nu mai este nimeni care să slujească... De aceea te întreb așa cum aș întreba un oracol al Zeiței: Se va întoarce Morgaine?

Raven a rămas mută. În cele din urmă, a clătinat din cap, iar

Viviane a întrebat-o:

— Vrei să dai de înțeles că Morgaine nu se va întoarce? Ori că nu știi?

Însă tânăra preoteasă a făcut un gest ciudat de neajutorare și nelămurire.

— Raven, a spus Viviane, știi că trebuie să-mi găsesc înlocuitoare și nu există nimeni care să-mi ia locul, care să aibă pregătire îndelungată de preoteasă sau care să fi ajuns atât de departe – în afară de tine. Dacă Morgaine nu se întoarce la noi, tu va trebui să devii Doamna Lacului. Jurământul tău a fost de muțenie, și l-ai respectat cu sfințenie. Acum a sosit vremea să renunți la el și să preiei din mâinile mele paza acestui loc, altă cale nu există.

Raven a clătinat din cap. Era o femeie înaltă, cu o constituție firavă și, s-a gândit Viviane, departe de a mai fi tânără; sigur avea cu zece ani mai mult decât Morgaine – probabil că se apropia de patruzeci de ani. *Și a venit aici ca o fecioară ai cărei sâni nici nu începuseră să înmugurească.* Avea părul negru și lung, chipul măsliniu, ochi mari, adumbriți de sprâncene negre și pline. Părea austeră și puțin trecută.

Viviane și-a acoperit fața cu palmele și, cu glas răgușit, printre lacrimile pe care nu le putea vărsa, a zis:

— Nu... nu pot, Raven.

După un moment, având fața tot acoperită, a simțit o atingere ușoară pe obraz. Raven se ridicase și se aplecase deasupra ei. Nu i-a vorbit, ci doar a îmbrățișat-o strâns, rămânând astfel o clipă, iar Viviane, percepend căldura trupului ei, a început să suspine și a simțit că va plânge fără a mai dori să se oprească din lacrimi. Și în cele din urmă, după ce, epuizată, Viviane a rămas tăcută, Raven a sărutat-o pe obraz și a plecat fără un sunet.

Cândva, Igraine îi spusese lui Guinevere că ținutul Cornwall se afla la capătul lumii. Așa i s-a și părut acesteia – parcă nici nu existau lucruri precum saxoni puși pe atac și pradă sau un Mare Rege. Ori o Mare Regină. Acolo, în schitul îndepărtat din Cornwall, chiar dacă într-o zi senină puteau privi spre mare și vedea conturul castelului Tintagel, ea și Igraine nu mai erau

decât două doamne creștine. Uimindu-se și pe sine, Guinevere s-a gândit: *Mă bucur că am venit aici.*

Cu toate acestea, când Arthur îi ceruse să meargă acolo, se temuse să părăsească zidurile proteguitoare ale Caerleon-ului. Călătoria i se păruse un coșmar nesfârșit, chiar dacă au mers ușor și fără ocolișuri pe vechiul drum roman; după ce au ieșit de pe el și au început călătoria peste coline și mlaștini, Guinevere se ghemuise îngrozită în adăpostul oferit de litieră, aproape incapabilă să precizeze ce o înspăimânta mai mult: cerul deschis, ori întinderile nesfârșite de ierburi, lipsite de copaci, unde se înălțau stânci dezgolite și reci ca niște oase descărnate ale pământului. Apoi, o vreme, nu a văzut nicio viețuitoare, ci doar corbi ce descriau cercuri în înalt, așteptând moartea cuiva, sau, departe, un ponei sălbatic de landă, care se oprise doar cât să-și azvârle capul și coama bogată în sus, după care dispăruse în galop.

Și totuși, în acel îndepărtat schit de maici din Cornwall domnea pacea și neclintirea; un clopot cu tonuri blânde anunța ceasurile, iar în grădina împrejmuită creșteau trandafiri ale căror brațe se împleteau, căutând sprijin în crăpăturile zidului dărăpănat. Cândva acolo fusese o vilă romană. Se spunea că măicuțele scosese rădoseala uneia dintre încăperile spațioase pentru că înfățișa o scenă păgână revoltătoare – Guinevere era curioasă să afle cum arăta, dar nimeni nu i-a zis, iar ei îi era rușine să întrebe. Pe marginile încăperii se vedeau delfini mici și frumoși, dar și pești ciudați, alcătuiți din ceramică, iar în centru se așezaseră cărămizi. Câteodată, își petrecea acolo după-amiezile împreună cu măicuțele și broda sau cosea, în vreme ce Igraine se odihnea.

Igraine era pe moarte. Mesajul sosise la Caerleon în urmă cu două luni. Arthur trebuia să călătorească spre miazănoapte, la Eboracum, ca să vegheze asupra fortificării zidului roman de acolo, și nu putea merge să o vadă, iar Morgaine nu era de găsit. Și cum el nu se putea duce și nu puteau apela la Viviane care, la vârsta ei, nu mai putea porni în călătorii atât de lungi, Arthur o rugase pe Guinevere să se ducă pentru a sta cu mama lui; și, după multe insistențe, ea încuviințase.

Guinevere știa puține lucruri despre îngrijirea bolnavilor. Boala ce pusese stăpânire pe Igraine era lipsită de dureri – însă femeia nu avea suflu și nu putea merge fără să gâfâie și să

tușească. Măicuța care o îngrijea spunea că era vorba de aprindere la plămâni, dar Igraine nu scuipa sânge și nici nu avea febră ori sudori neașteptate. Buzele îi erau livide, iar unghiile îi învinețiseră, gleznele se umflaseră până acolo încât abia de mai putea pași; părea prea slăbită pentru a vorbi și zăcea în pat mai tot timpul. Lui Guinevere nu i s-a părut prea rău bolnavă, dar măicuța îi spusese că era cu adevărat pe moarte și că nu avea să reziste mai mult de o săptămână.

Se aflau în partea cea mai frumoasă a verii, iar în acea dimineață Guinevere a adus un trandafir alb din grădina schitului și l-a așezat pe perna Igrainei. Aceasta se chinuise să stea în picioare ca să meargă la slujba din seara precedentă, însă în acea dimineață se simțise atât de lipsită de vlagă, încât nu se mai putuse ridica. Cu toate acestea, i-a zâmbit lui Guinevere și i-a spus cu glas șuierat:

— Îți mulțumesc fata mea. A dus floarea spre față, mirosind petalele delicate. Mereu am vrut trandafiri la Tintagel, dar pământul era atât de sărac, încât mai nimic nu creștea acolo... Am stat acolo cinci ani și mai tot timpul am încercat să-mi fac o grădină cât de cât.

— Când ai venit să mă duci la nuntă, ai văzut grădina casei mele, a spus Guinevere, simțind brusc un dor nespus față de grădina aceea, atât de îndepărtată acum.

— Îmi amintesc cât de frumoasă era - și m-a făcut să mă gândesc la Avalon. Florile sunt nespuse de frumoase acolo, mai ales în incinta Casei Fecioarelor. A rămas tăcută un moment. S-a trimis vreun mesaj către Morgaine la Avalon?

— S-a trimis, mamă. Dar Taliesin ne-a spus că Morgaine nu a fost văzută la Avalon. Se află neîndoielnic la regina Morgause, în Lothian, și în timpurile acestea, unui mesager îi trebuie o veșnicie ca să ajungă până acolo și să se întoarcă.

Igraine a suspinat adânc și a început să tușească chinuitor, iar Guinevere a ajutat-o să se ridice în capul oaselor. După o vreme, Igraine a murmurat:

— Viziunea ar fi îndemnat-o pe Morgaine să vină încoace - și tu ai veni dacă ai ști că mama ți-e pe moarte, nu-i așa? DA, fiindcă tu ai venit, și eu nici măcar nu-ți sunt mamă. De ce n-a venit Morgaine?

Nu înseamnă nimic faptul că eu am ajuns aici, a gândit Guinevere, nu pe mine mă voia. Nimănui nu-i pasă dacă mă află

aici ori altundeva. Și a simțit că până și inima îi este rănită. Însă Igraine o privea cu speranță, de aceea a zis:

— Probabil că Morgaine nu a primit vorbă. Poate a intrat și ea într-o mănăstire și s-a creștinat, renunțând astfel la darul viziunii.

— S-ar putea... Și eu am făcut asta când m-am căsătorit cu Uther, a murmurat Igraine. Cu toate astea, câteodată darul îmi vine nechemat, și cred că dacă Morgaine ar fi bolnavă ori pe moarte, aş afla. Glasul i-a devenit agitat. Darul Viziunii mi-a venit înainte de a te mărita tu... Spune-mi, Guinevere, îl iubești pe fiul meu?

Guinevere și-a ferit chipul de ochii cenușii și limpezi ai bolnavei; oare Igraine putea vedea până în străfundurile sufletului ei?

— Îl iubesc mult și sunt regina lui credincioasă, doamnă.

— Da, te cred... Și sunteți fericiți împreună? Igraine a prins-o de mâinile delicate pentru o clipă și a zâmbit brusc. Da, așa trebuie să fie. Și veți fi și mai fericiți, pentru că, în sfârșit, îl porți în pânțe pe fiul său.

Guinevere a rămas cu gura căscată și a privit-o lung.

— Nu... n-am știut.

Igraine i-a zâmbit din nou, blând și senin, astfel că Guinevere a gândit: *Da, cred, la vremea tinereții ei a fost îndeajuns de frumoasă pentru ca Uther să lase orice prudență deoparte și să o caute cu farmece și vrăji.*

— Așa se întâmplă mereu, deși tu nu mai ești atât de tânără; mă uimește că nu ai încă un copil.

— Nu pentru că n-aș fi vrut, și nici din lipsă de rugi, doamnă, a spus Guinevere atât de cutremurată, încât abia de-și dădea seama ce vorbește. Să fi fost bătrâna regină cuprinsă de un delir? Situația era prea crudă pentru a fi luată în glumă. Ce... ce anume te face să crezi că am rămas grea?

— Am uitat, tu nu ai darul viziunii, a spus Igraine, pe mine m-a părăsit de mult și tot de mult am și renunțat la el, dar cum îți spuneam, mă cuprinde câteodată pe negândite și niciodată nu mă înșală.

Guinevere a început să plângă, iar Igraine, tulburată, a întins mâna descărnată și a lăsat-o peste mâna tinerei femei.

— Ei, cum vine asta, eu îți dau o veste bună, iar tu plângi, copilă?

Acum are să creadă că nu vreau copilul și nu suport ca ea să gândească astfel despre mine...

— În toți anii de când sunt căsătorită, a zis ea cu glas tremurat, doar de două ori am avut motiv să cred că am rămas grea, dar și atunci am purtat copilul doar o lună ori două. Spune-mi, doamnă, nu se...

I s-a pus un nod în gât și nu a îndrăznit să rostească vorbele. *Spune-mi, Igraine, o să port acest copil, m-ai văzut cu el la sân?* Ce ar crede preotul ei despre această acceptare a vrăjitoriei?

Igraine a atins-o ușor pe mână.

— Aș dori să-ți pot spune mai multe, dar Viziunea vine și pleacă, după cum voiește ea. Să dea Dumnezeu ca totul să se încheie cu bine, draga mea; pesemne că nu reușesc să văd mai mult pentru că, la vremea când se va naște copilul tău, eu nu o să mai fiu ca să-l văd. Nu copilă, nu mai plânge, a rugat-o ea. Mă pregătesc să părăsesc această viață încă de la nunta lui Arthur. Mi-aș dori să-l văd pe fiul vostru, mi-aș dori să țin în brațe un copil al lui Morgaine, dacă asta s-ar întâmpla vreodată, dar Uther nu mai e, iar copiii mei sunt bine. S-ar putea ca Uther să mă aștepte dincolo de moarte, ori poate ceilalți copii pe care i-am pierdut la naștere. Iar dacă nu... A ridicat din umeri. Nu voi ști nicicând.

Igraine a închis ochii, iar Guinevere a gândit: *Am obosit-o.* A rămas tăcută până ce bătrâna a adormit, apoi s-a ridicat și a ieșit încet în grădină.

Se simțea amorțită; nu avusese încă senzația că ar putea fi grea. Iar de se gândise cât de cât la asta, socotise că oboseala călătoriei îi întârziase fluxurile... În primii ani de măritiș, de fiecare dată când se produsese vreo întârziere, se socotise grea. Apoi, în anul în care Arthur fusese mai întâi plecat la bătălia de la Celidon Wood și în lunga campanie dinaintea acelei lupte, apoi fusese rănit și prea nevolnic ca să o atingă, situația se menținuse. Și, în sfârșit, își dăduse seama că ritmurile ei lunare erau inconstante – era imposibil să țină socoteala lor după lună, pentru că uneori treceau și trei luni fără niciun semn.

Însă acum, când îi spusese Igraine, s-a întrebat de ce nu se gândise la asta mai demult; nu îi trecuse prin minte să pună la îndoială cuvintele reginei. Uneori, în sinea ei, Guinevere își zicea: *Toate aceste lucruri sunt ale Diavolului și nu-și au locul într-o casă de femei sfinte.* Cu toate acestea, altceva îi spunea:

Cum putea fi rău faptul că mi-a zis? Era mai mult, a gândit ea, ca atunci când a fost trimis îngerul la Fecioara Maria să o anunțe de nașterea fiului ei... Iar vreme de o clipă, Guinevere a rămas împietrită la gândul comparației pe care o făcea; apoi a început să râdă încet, la nefirescul situației ca Igraine, bătrână și muribundă, să fie un înger al lui Dumnezeu.

În acel moment a bătut clopotul pentru rugăciune, iar Guinevere, deși venită acolo ca oaspete, deci nu avea nicio obligație, s-a întors și a mers în capela măicuțelor și a îngenunchat la locul obișnuit, rezervat vizitatorilor. A auzit prea puțin din slujbă, pentru că inima și mintea îi erau concentrate în cea mai aprinsă rugă pe care o rostise în viața ei. *A venit răspunsul la rugile mele. O, mulțumesc, Dumnezeu și Hristos și Binecuvântată Doamnă! Arthur s-a înșelat. Nu a fost vina lui. N-a fost nevoie...* Și, din nou, s-a simțit cuprinsă de rușinea paralizantă pe care o simțise când el îi spusese acel lucru, aproape dându-i îngăduință să îl trădeze... *Și ce femeie păcătoasă am fost atunci, că mi-am permis fie și să mă gândesc la asta...* Dar, în chiar miezul păcătoșeniei ei, Dumnezeu o răsplătise atunci când merita asta mai puțin. Guinevere a ridicat capul și a început să cânte imnul de proslăvire împreună cu restul măicuțelor, atât de înfocată, încât stareța a înălțat capul și a privit-o atent.

Ele nu știu de ce sunt recunoscătoare... nu-și închipuie cât de recunoscătoare sunt... Dar nu știu nici cât de păcătoasă am fost, pentru că am gândit aici, chiar în acest loc sfânt, la cel pe care îl iubesc.

Și apoi, în mijlocul bucuriei, i-a venit un gând care a săgetat-o ca o durere: *Acum mă va vedea cu burta îngroșată de copilul lui Arthur, și mă va socoti urâtă și dizgrațioasă, și nu se va mai uita la mine cu dragoste și dor.* Și, în ciuda bucuriei din inimă, s-a simțit mărunță, încolțită și tristă.

Arthur mi-a îngăduit, și ne-am fi putut avea unul pe celălalt măcar o dată, iar acum, niciodată... niciodată... și-a prins fața între palme și a plâns dinapoia lor, tăcută, și nu s-a mai sinchisit că stareța o urmărea.

În noaptea aceea, răsuflarea lui Igraine a fost atât de chinuitoare, încât nici măcar nu și-a putut lăsa capul pe pernă să se odihnească; a trebuit să stea dreaptă, sprijinită de multe perne, ca să poată respira, și a șuierat și tușit fără să se poată

opri. Stareța i-a dat o licoare din ceva menit să-i curețe plămânii, dar asta n-a făcut decât să-i provoace grețuri, a spus ea, și nu a mai vrut să bea din cupă.

Guinevere a stat alături de ea, moțăind când și când, dar trează ori de câte ori bolnava se clintea, ca să îi dea câte o gură de apă, ca să-i aranjeze pernele astfel încât să se simtă oarecum mai bine. În încăpere exista un mic opaiț, dar luna strălucea pe cer, aruncând lumină și înăuntru, iar noaptea era atât de călduroasă, încât ușa dinspre grădină rămăsese deschisă. Iar dincolo de toate se auzea permanent sunetul înfundat al mării de peste zidul grădinii, izbindu-se în stânci.

— Ciudat, a murmurat Igraine, cu glas parcă străin și depărtat, niciodată nu mi-aș fi închipuit că voi ajunge să mor aici... Țin minte ce groaznic, ce singură m-am simțit prima oară, când am ajuns la Tintagel, de parcă aș fi ajuns la capătul lumii. Avalonul era atât de plăcut, de frumos, atât de încărcat de flori...

— Și aici sunt flori, a spus Guinevere.

— Dar nu ca acelea de la căminul meu. Terenul e sterp aici, atât de pietros... Copilă, ai fost pe Insulă?

— Am fost școlită în mănăstirea de pe Ynis Witrin, doamnă.

— E frumos pe Insulă. Iar când am călătorit înapoi peste landă, mi s-a părut atât de înalt, sterp și pustiu, că mi s-a făcut frică...

Igraine a făcut o mișcare chinuită spre ea, iar Guinevere i-a luat mâna și s-a înspăimântat de răceala ei.

— Ești o copilă bună, a spus Igraine, că ai bătut atâta cale, când copiii mei n-au putut veni la mine. N-am uitat cât de mult urăști călătoriile – iar acum ai mers atât de mult, și mai ești și grea.

Guinevere a frecat mâinile înghețate între ale ei.

— Nu te mai obosi vorbind, mamă.

Igraine a scos un sunet ciudat, amintind de râs, însă acesta s-a înecat într-un acces de tuse.

— Crezi că mai are vreo importanță acum, Guinevere? Te-am nedreptățit – în chiar ziua nunții tale, m-am dus la Taliesin și l-am întrebat dacă exista vreo cale onorabilă ca Arthur să nu te ia de soție.

— N-am știut asta. De ce?

I s-a părut că Igraine a șovăit înainte de a răspunde, însă nu a

fost convinsă, poate că bătrâna se căznea să rostească.

— Nu știu... Poate pentru că m-am gândit că nu vei fi fericită cu fiul meu.

S-a luptat apoi din nou cu un acces de tuse, de astă dată atât de puternic, încât a lăsat impresia că va rămâne fără suflare. După ce Igraine s-a mai liniștit, Guinevere a zis:

— Nu trebuie să mai faci eforturi pentru a vorbi, mamă; vrei să-ți aduc un preot?

— Blestemați fie toți preoții, a spus Igraine cu limpezime. Nu vreau să văd niciunul prin preajma mea. A, nu te speria, copilă! apoi a rămas nemișcată câteva clipe. M-ai crezut pioasă, pentru că m-am retras într-un schit în ultimii ani. Dar unde să mă duc? Viviane m-ar fi primit la Avalon, dar eu n-am putut uita cine m-a măritat cu Gorlois... Dincolo de gardul grădinii se află Tintagel, ca o temniță... O temniță a fost pentru mine, întocmai. Și totuși, a fost singurul loc pe care l-am putut numi al meu. Și am simțit că îl meritam, după câte am îndurat acolo. A urmat o altă pauză în care s-a chinuit să-și recapete suflul. Apoi a continuat: Aș fi vrut ca Morgaine să vină la mine... ea are darul viziunii, și-ar fi dat seama că sunt pe moarte...

Guinevere a observat că în ochi îi apăruseră lacrimi. Frecând mâinile înghețate ale Igrainei, care acum păreau încordate ca niște gheare reci, a spus cu blândețe:

— Sunt sigură că ar veni dacă ar ști, dragă mamă.

— Eu nu sunt atât de sigură... Am trimis-o de la mine în mâinile Viviane. Cu toate că știam cât de nemiloasă poate fi Vivane, că o va folosi fără milă, așa cum a făcut și cu mine, pentru binele acestei țări și pentru a-și satisface dorința ei fierbinte de putere, a șoptit Igraine. Am trimis-o departe de mine pentru că am simțit că așa era mai bine; dacă era vorba să aleg între două rele, am ales să se afle mai degrabă în mâinile Zeiței, decât în mâinile preoților care ar fi învățat-o să se socotească ticăloasă doar pentru că e femeie.

Guinevere a rămas îngrozită. A strâns mai tare degetele înghețate în ale ei și a mai pus cărămizi înfierbântate la picioarele lui Igraine; dar și picioarele erau reci ca sloiul, iar când i le-a atins, Igraine a spus că nu și le mai simțea. S-a gândit că trebuia să mai facă o încercare.

— Acum, când sfârșitul ți-e aproape, nu vrei să vorbești cu unul dintre preoții lui Hristos, dragă mamă?

— Ți-am spus că nu, a zis Igraine Altfel, după toți acești ani în care am tăcut ca să am pace în casă, le-aș putea spune în sfârșit ceea ce simt cu adevărat pentru ei... Am iubit-o îndeajuns pe Morgaine ca să o trimit pe mâna Vivianei, ca măcar ea să scape de ei... A început să respire șuierat. Arthur... a urmat ea într-un târziu, Arthur n-a fost niciodată fiul meu... a fost al lui Uther – doar o speranță de urmaș la tron, nimic altceva. L-am iubit mult pe Uther și i-am purtat fiii pentru că asta însemna mult pentru el, să aibă un fiu care să-i urmeze. Cel de-al doilea fiu al nostru a murit imediat după ce i s-a tăiat buricul... Pe acela, cred, l-aș fi iubit ca fiind al meu, așa cum am ținut la Morgaine... Spune-mi, Guinevere, fiul meu ți-a reproșat că nu i-ai dăruit un moștenitor?

Guinevere și-a plecat capul, simțind usturimea lacrimilor în ochi.

— Nu, a fost foarte blând... nu mi-a găsit niciodată vină. Mi-a spus o dată că niciodată nu zămislise un copil altei femei, deși cunoscuse multe, de aceea credea probabil că nu eu eram de vină.

— Dacă te iubește pentru ceea ce ești, atunci e un giuvaier neprețuit între bărbați, a zis Igraine, și cu atât mai bine dacă-l poți face fericit... Pe Morgaine am iubit-o pentru că era tot ce puteam iubi. Eram tânără și deznădăjduită; nu vei cunoaște niciodată cât de nefericită m-am simțit în iarna în care am născut-o, singură și departe de casa mea și crescută doar pe jumătate. M-am temut că va deveni un monstru din cauza urii ce am nutrit-o cât am purtat-o în pânțece, însă ea s-a dovedit a fi o copilă mică, solemnă, înțeleaptă, ca un spiriduș. Doar pe ea și pe Uther i-am iubit... Unde e acum, Guinevere? Unde este, de nu poate veni când mama ei e pe moarte?

Plină de compasiune, Guinevere a zis:

— Fără îndoială, nu știe că ești bolnavă...

— Dar Viziunea! a strigat Igraine, foindu-se neliniștită între perne. Unde-ar putea fi, nu vede că mor? A, am văzut că avea necazuri mari, chiar și la încoronarea lui Arthur, și totuși n-am scos o vorbă, nu am vrut să aflu, am simțit că suferisem îndeajuns și nu am vorbit cu ea când ar fi avut nevoie de mine... Guinevere, spune-mi adevărul! Morgaine are un copil pe undeva, singur și departe de toți cei care au iubit-o? Ți-a vorbit despre asta? Mă urăște într-atât încât nu vrea să vină la mine

nici măcar când mor, doar pentru că nu i-am spus toate temerile mele când ne-am întâlnit la încoronarea lui Arthur? Vai, Zeiță... Mi-am făcut uitat darul viziunii ca să am pace în casă, pentru că Uther era credincios lui Hristos... Arată-mi unde se află copila mea, fiica mea...

Guinevere a ținut-o să nu se mai zbată și i-a spus:

— Trebuie să stai liniștită, mamă... Se va face după voia lui Dumnezeu. Nu se poate să chemi Zeița diavolilor în lăcașul acesta...

Igraine s-a ridicat în capul oaselor și, în ciuda feței umflate, a buzelor vinete, a privit-o pe femeia mai tânără în așa fel, încât aceasta și-a amintit brusc: *Și ea este Mare Regină a acestei țări.*

— Nu știi ce vorbești, a spus Igraine, pe un ton în care se amestecau mândria, mila și disprețul. Zeița este deasupra celorlalți Dumnezeii ai voștri. Religiiile vin și pleacă, așa cum au aflat neîndoielnic și romanii, iar creștinii vor afla după aceea, însă ea este deasupra tuturor celorlalți. A lăsat-o pe Guinevere să o culce înapoi pe perne și a gemut. Aș vrea să-mi simt picioarele calde... Da, știu că ai pus cărămizi fierbinți acolo, dar eu nu le simt. Cândva am citit într-o carte din vechime, pe care mi-a dat-o Taliesin, despre un învățat care a fost silit să bea cucută. Taliesin a spus că oamenii i-au ucis întotdeauna pe cei înțelepți. Tot astfel cum oamenii din țările îndepărtate din sud l-au pus pe Hristos pe cruce, tot astfel acel bărbat sfânt și învățat au fost obligat să bea cucută pentru că nemernicii și regii au zis că propovăduia o doctrină strâmbă. Iar când era pe moarte a spus că frigul se strecura dinspre picioare, și așa a murit... Eu n-am luat cucută, dar mă simt de parcă aș fi făcut-o... Iar acum răceala mi-a ajuns la inimă.

Apoi a tresărit și, pentru o clipă, Guinevere a crezut că încetase să mai respire. Nu, inima ei încă bătea alene. Dar Igraine n-a mai scos nicio vorbă, ci a rămas prăbușită pe perne, șuierând, iar cu puțin înainte de ivirea zorilor, horcăielile ei au încetat cu totul.

Igraine a fost înmormântată la miezul zilei, după o slujbă solemnă de jelire; Guinevere a rămas alături de mormânt, cu lacrimi alunecându-i pe față, în timp ce trupul învelit în lințoliu a

fost coborât în groapa căscată larg. Cu toate acestea, nu a putut-o jeli cum se cuvine pe soacra ei. *Viața ei aici fost o minciună, nu a fost o creștină adevărată.* Dacă era adevărat ce se spunea, atunci Igraine ardea deja în iad. Iar ea nu putea îndura acel gând, mai ales când își amintea bunătatea ce o dovedise față de ea.

Își simțea ochii arzând de nesomn și lacrimi. Cerul ce părea să fi coborât reflecta spaima ei nelămurită; ca și cum ploaia avea să cadă asupra lor dintr-un moment în altul. Acolo, între zidurile schitului se simțea în siguranță, însă curând avea să lase în urmă protecția aceluia loc pentru a călători zile în șir peste coline, amenințată pretutindeni de acel cer care atârna deasupra ei și a copilului ei... Cuprinsă brusc de un fior, Guinevere a tresărit și și-a prins pântecul cu palmele, de parcă, inutil, ar fi voit să apere rodul de acolo de amenințarea cerului.

De ce sunt mereu atât de înspăimântată? Igraine a fost păgână și s-a lăsat atrasă de șiretlicurile Diavolului, dar eu sunt în siguranță, îi pot cere lui Hristos să mă mântuiască. Ce există sub cerul lui Dumnezeu ca să mă sperie? Cu toate acestea, se temea, cuprinsă de aceea spaimă irațională ce o domina atât de des. *Nu trebuie să mă tem. Sunt Marea Regină a întregii Britanii; cealaltă care a purtat acest titlu doarme aici, în pământ... Mare Regină și îl port în pânțe pe fiul lui Arthur. De ce să mă tem de ceva în lumea lui Dumnezeu?*

Măicuțele își încheiaseră imnul și se îndepărtau de mormânt. Guinevere a tremurat iarăși și și-a strâns mantia în jurul trupului. Acum trebuia să se păzească de toate, să mănânce bine, să se odihnească mult, ca să se asigure că nu se întâmpla nimic rău, așa cum pățise mai înainte. În secret, a numărat pe degete. Se petrecuse ultima oară, înainte de a fi plecat... Ba nu, fluxurile nu-i veniseră de mai bine de zece duminici, dar nu mai era sigură de nimic. Cu toate acestea, era convinsă că fiul ei se va naște cândva pe la Paști. Da, era un moment potrivit; și-a amintit când doamna ei de onoare, Meleas, îl adusese pe lume pe fiul ei, în întunecimea iernii, când vântul urla afară ca un cor de diavoli, așteptând să ia în gheare nou-născutul, astfel că nimic n-a mulțumit-o pe Meleas decât venirea preotului în sala femeilor ca să-i boteze copilul aproape înainte de a scoate primul țipăt. Nu, Guinevere era încântată că nu va trebui să nască în zilele de beznă ale iernii. Totuși, ca să aibă copilul mult

dorit, va fi mulțumită să îl poarte în pânțele chiar și la solstițiul de iarnă!

S-a auzit dangățul unui clopot, iar apoi stareța s-a apropiat de ea. Nu s-a înclinat – puterea temporală, spusese ea odată, nu însemna nimic acolo – dar Guinevere era, la urma urmelor, Marea Regină, de aceea a plecat capul cu o expresie curtenitoare și a spus:

— Vei mai rămâne cu noi, doamna mea? Noi am fi profund onorate să te ținem aici atâta vreme cât voiești.

Vai, dacă aș putea rămâne! E atâta pace aici...

Însă, cu un regret vizibil, Guinevere a spus:

— Nu se poate. Trebuie să mă întorc la Caerleon. Abia aștepta să îi dea vestea cea bună lui Arthur, vestea despre fiul său. Marele Rege trebuie să afle de... de moartea mamei sale, a explicat ea. Apoi, dându-și seama ce voia femeia aceea să audă, s-a grăbit să adauge: Să fii convinsă că îi voi spune cu câtă bunătate ai tratat-o. A avut tot ce și-a dorit în ultimele zile de viață.

— A fost o plăcere pentru noi; cu toatele am iubit-o pe doamna Igraine, a spus bătrâna măicuță. O să anunțăm escorta ta să se pregătească de plecare mâine dimineață, iar dacă Domnul va voi să vă trimită și vreme bună...

— Mâine? De ce nu astăzi? a întrebat Guinevere, apoi s-a oprit – nu, asta ar fi reprezentat o grabă jignitoare. Nu-și dăduse seama că era atât de dornică să îi dea vestea lui Arthur, ca să pună capăt pentru totdeauna reproșurilor mute că era stearpă. Și-a lăsat mâna pe brațul stareței. Trebuie să te rogi pentru mine acum, și pentru nașterea cu bine a fiului Marelui Rege.

— Adevărat, doamnă? Pe față ridată a stareței a apărut o expresie de încântare că devenise persoana căreia regina îi făcea confidențe. Chiar ne vom ruga pentru tine. Toate măicuțele vor fi bucuroase când vor ști că suntem primele care se roagă pentru viitorul nostru prinț.

— O să trimit daruri schitului...

— Darurile lui Dumnezeu și rugăciunile nu se pot cumpăra cu aur, a spus stareța cu mândrie, dar pe de altă parte se vedea bucuria ei.

În încăperea din apropierea camerei ce fusese a Igrainei, unde dormise în ultimele nopți, servitoarea ei trebăluia, punând straie și alte lucruri în desăgi. Când a intrat Guinevere, a ridicat

privirea și a bombănit:

— Nu se cuvine ca Marea Regină să călătorească doar cu o singură slujitoare! Păi până și soața unui cavaler are măcar o servitoare! Trebuie să-ți mai iei una de la casele de aici și o doamnă care să te însoțească în călătorie!

— Atunci, pune una dintre surorile nehirotonisite să te ajute, i-a spus Guinevere. Dar o să călătorim cu atât mai repede dacă suntem doar câteva.

— Am auzit măicuțele vorbind în curte cum că saxonii au coborât pe țărmurile de la miazăzi, a mormăit femeia. Curând, nu va mai fi sigură nicio călătorie prin țara asta!

— Nu fi nătângă, s-a răstit Guinevere. Saxonii de pe țărmurile de miazăzi sunt legați prin înțelegere să țină pacea cu țara Marelui Rege. Ei știu de ce sunt în stare legiunile lui Arthur, au aflat asta în băătălia de la Celidon Wood. Crezi că vor alte stârvuri pentru corbi? În orice caz, noi o să ne întoarcem degrabă la Caerleon, iar la sfârșitul verii vom muta curtea la Camelot, în ținutul Summer – romanii au apărât acea fortăreață împotriva tuturor barbarilor. Nu a fost niciodată cucerită. Chiar în aceste momente, Sir Cai se află acolo, ca să ridice sala mare potrivită pentru Masa Rotundă a lui Arthur, astfel încât toți cavalerii lui să poată sta la ea la ospete și sfat.

Așa cum sperase, femeia a uitat ce o rodea.

— Locul acela este aproape de vechea ta casă, adevărat, doamnă?

— Da. De pe înălțimile Camelotului se poate vedea marea și insula care este regatul tatei. Am fost acolo cândva, în copilărie, a zis ea, amintindu-și cum, chiar înainte de a pleca la școală cu măicuțele de pe Ynis Witrin, fusese dusă la ruinele vechii fortărețe romane. Pe vremea aceea, mai erau puține lucruri de văzut acolo, în afara vechiului zid, iar preotul nu pregetase să dea un exemplu despre felul în care gloria oamenilor se stinge...

În acea noapte a visat că stătea la Camelot; însă cețurile se strângeau la mal, astfel că insula părea să plutească într-o mare de nori. Chiar în față a putut vedea înaltul Tor de la Ynis Witrin, încoronat de inelul din pietre, deși știa bine că el fusese dărâmat de preoți în urmă cu o sută de ani. Iar printr-un șiretlic al viziunii, se părea că Morgaine stătea pe Tor și râdea de ea, batjocorind-o, iar ea era încoronată cu o cunună de nuiiele uscate. Iar apoi Morgaine stătea alături de ea la Camelot și au

privit împreună spre întregul ținut Summer, tocmai până la Insula Preoților și la propriul ei cămin unde tatăl ei, Leodegranz, era rege, și către Insula Dragonului, învăluită în cețuri. Dar Morgaine purta o robă ciudată și o coroană dublă și înaltă, și stătea astfel încât Guinevere nu reușea *să o vadă*, ci doar știa că se afla acolo. A zis: *Eu sunt Morgaine a spiridușilor, și toate aceste regate ți le dau ca Mare Regină a lor dacă te cobori și mă venerezi.*

Tresărind, Guinevere s-a trezit având hohotele batjocoritoare ale lui Morgaine în urechi. Încăperea era pustie și tăcută, cu excepția sforăiturilor puternice ale slujitoarei ei, care dormea pe o saltea de paie așezată direct pe podea. Guinevere și-a făcut semnul crucii și s-a întins la loc, cu gând să doarmă în continuare. Dar, ajunsă chiar la limita somnului, i s-a părut că privea în apele limpezi și luminate de lună ale unui iaz și, în locul propriului chip, din luciul apei se reflecta fața palidă a lui Morgaine, încoronată cu nuiiele, precum păpușile recoltei pe care încă le făceau unii lucrători ai ogoarelor. Și iarăși Guinevere s-a văzut silită să se ridice în capul oaselor și să-și facă cruce înaintea de a se așeza la somn.

I s-a părut apoi că a fost trezită prea curând, dar de fapt dăduse poruncă să plece la prima geană a zorilor. În timp ce își punea rochia la lumina opaițului, a auzit ropotul ploii pe acoperiș, dar dacă așteptau oprirea ei în acel ținut, poate trebuia să stea acolo și un an. Se simțea amorțită și îngreșată, dar acum știa că exista un motiv întemeiat să aibă asemenea senzații și, în taină, s-a bătut ușor pe burta încă netedă, ca și cum ar fi vrut să se convingă că era adevărat. Nu avea poftă de mâncare, însă, îndatoritoare, a înghițit niște pâine cu carne rece... O aștepta o călătorie lungă. Iar dacă ea nu simțea nicio dorință să călătorească pe ploaie, poate că și saxonii sau hoții de drumul mare aveau să stea în sălașurile lor.

Tocmai își lega gluga de la mantia cea mai călduroasă pe care o avea, când a intrat stareța. După câteva cuvinte politicoase de mulțumire pentru darurile bogate făcute de Guinevere și Igraine, stareța a ajuns la adevăratul subiect al vizitei ei de rămas-bun.

— Doamnă, cine domnește acum în Cornwall?

— A, nu știu sigur, i-a răspuns Guinevere, străduindu-se să-și amintească. Știu că Marele Rege a dat castelul Tintagel lui

Igraine când el s-a căsătorit, astfel încât ea să aibă un loc al ei, dar după moartea ei, presupun că e al doamnei Morgaine, fiica Igrainei cu fostul duce Gorlois. Nu știu cine este castelan acolo în prezent.

— Nici eu, a zis stareța. Un servitor ori cavaler al doamnei Igraine, așa cred. De aceea am venit să stau de vorbă cu tine, doamnă... Castelul Tintagel este la mare preț și ar trebui să aibă stăpân, altfel se va isca război și în această parte a țării. Dacă doamna Morgaine este căsătorită și vine să trăiască aici, totul ar fi bine, cred eu; nu o cunosc pe doamna, dar dacă este fiica lui Igraine, presupun că este o femeie bună și o creștină pe măsură.

Presupui greșit, a gândit Guinevere, și iarăși i s-a părut că aude râsul batjocoritor din vis. Însă nu voia să vorbească de rău o rudă de sânge de-a lui Arthur în fața unei străine.

— Să duci mesajul meu către Arthur regele, doamnă, a spus stareța, că trebuie să vină cineva să locuiască la Tintagel. Am auzit un zvon care s-a răspândit prin ținut când a murit Gorlois – cum că ar avea un fiu bastard și alte rude, iar unele dintre ele se vor strădui să cucerească din nou aceste pământuri. Câtă vreme Igraine a locuit acolo, toți oamenii știau că se afla sub protecția lui Arthur, însă acum ar fi bine dacă Marele Rege ar trimite înapoi pe unul dintre cavalerii săi – și poate că se va căsători acesta cu doamna Morgaine.

— Îi voi spune lui Arthur, a promis Guinevere și, când a pornit la drum, a cugetat la acest lucru. Se pricepea destul de puțin la treburi de stat, dar și-a amintit că existase o stare de haos înainte ca Uther să poarte coroana, iar apoi din nou când a murit fără a lăsa vreun moștenitor; a presupus deci că ceva asemănător se va întâmpla dacă ținutul Cornwall era lăsat fără cineva care să-l cârmuiască ori să mențină legea cea dreaptă. Morgaine era regină de Cornwall și trebuia să vină acolo ca să domnească. Iar apoi și-a amintit ce spusese o dată Arthur: cel mai drag prieten al lui ar trebui să se căsătorească cu sora lui. Cum Lancelot nu era înstărit și nu avea pământuri proprii, ar fi fost convenit ca el să ajungă a domni peste Cornwall.

Iar acum, când îl port în pânțele pe fiul lui Arthur, ar fi cel mai bine să-l trimit pe Lancelot departe de curte, ca să nu îi mai privesc niciodată chipul și să nutresc față de el gânduri pe care nicio femeie măritată și nicio bună creștină nu trebuie să le

aibă. Și, totuși, nu suporta gândul de a-l vedea pe Lancelot însurat cu Morgaine. Mai existase oare vreo femeie la fel de rea ca Morgaine pe fața pământului?

A călărit cu fața ascunsă în gluga mantiei, fără să asculte la bârfele cavalerilor ce alcătuiau escorta ei, dar după o vreme și-a dat seama că treceau pe lângă un sat care fusese ars. Unul dintre cavaleri i-a cerut permisiunea să se oprească o vreme și s-a dus să caute supraviețuitori; s-a întors cu un aer sumbru.

— Saxonii, le-a spus el celorlalți, și și-a mușcat buzele când a observat că regina trăgea cu urechea.

— Nu te teme, doamnă, au plecat, dar trebuie să pornim și să mergem cât mai repede, ca să îl anunțăm pe Arthur despre cele întâmplate aici. Dacă îți găsim un cal mai iute, o să poți ține pasul cu noi?

Guinevere a simțit că i se pune un nod în gât. Tocmai ieșiseră dintr-o vale adâncă, iar cerul se arcuia impunător deasupra lor, plin de amenințări – a avut senzația pe care o trăiește o viețuitoare mică între ierburi când vede umbra șoimului pe deasupra ei. A vorbit, și și-a auzit vocea subțiratică și tremurătoare, ca aceea a unei fete:

— Acum nu pot călări mai repede. Port în pânțece copilul Marelui Rege și nu îndrăznesc a-i primejdui viața.

I s-a părut că acel cavaler – Griflet, soțul doamnei ei de onoare, Meleas – și-a înghițit cuvintele, închizând gura cu un sunet ce a adus cu un clănțănit. Ascunzându-și neliniștea, el a spus în cele din urmă:

— Doamnă, atunci ar fi mai bine să te escortăm la Tintagel sau la altă casă mare din ținut, ori să ne întoarcem la schit, pentru ca noi să putem goni până la Caerleon și să ajungem în zorii zilei de mâine. Dacă ești grea, sigur nu poți călări la vreme de noapte! Vrei ca vreunul dintre noi să vă însoțească pe tine și pe slujitoare înapoi la Tintagel ori la schit?

Tare mult aș vrea să mă aflu din nou apărată de ziduri dacă saxonii bântuie prin ținut... Dar nu mă pot arăta atât de lașă. Arthur trebuie să primească știrea despre fiul său. De aceea a zis cu un aer încăpățânat:

— Nu poate vreunul dintre voi să plece la Caerleon și restul să meargă în ritmul calului meu? Ori nu se poate angaja un mesager ca să ducă vorba mai iute?

Griflet a privit-o de parcă ar fi vrut să rostească vorbe grele.

— Nu mă pot încrede în niciun mesager în ținutul acesta, doamnă, și suntem puțini chiar și pentru un ținut pașnic, pentru a te putea apăra. Ei bine, întâmplă-se ce se va întâmpla, fără îndoială că oamenii lui Arthur au primit deja vorbă.

S-a întors, alb la chip și a părut atât de furios, încât Guinevere a vrut să-l cheme îndărăt și să fie de acord cu tot ce spusese el; însă și-a zis cu hotărâre că nu trebuie să se arate spăimoasă. Acum, când avea să-l aducă pe lume pe fiul regelui, trebuia să se poarte ca o regină și să continue călătoria cu bravură.

Iar dacă m-aș afla la Tintagel, iar ținutul ar geme apoi de saxonii, aș rămâne acolo până s-ar sfârși războiul și pacea ar reveni în ținut, iar asta poate să dureze mult... Și dacă Arthur n-ar ști că sunt grea, poate că ar fi mulțumit să mă lase a locui acolo pe vecie. De ce ar voi să ducă o regină stearpă la palatul lui cel nou de la Camelot? Mai curând ar asculta sfatul acelui druid bătrân care mă urăște, Taliesin, care este părinte al lui, și m-ar ține departe pentru a mă înlocui cu o femeie care să-i facă un țânc la fiecare zece luni... Dar totul va fi bine de îndată ce Arthur va afla...

A avut senzația că vântul înghețat mătura landa și îi pătrundea până în oase; după o vreme, s-a rugat de ei să se oprească din nou și să scoată litiera, ca să poată călători în ea... Mișcarea calului o zdruncina prea rău. Griflet a părut înfuriat și, pentru un moment, ea a crezut că va trece peste orice curtenie și se va răsti la ea, însă el a dat poruncă, iar ea s-a cuibărit recunoscătoare în litieră, fericită de ritmul lent al mersului și de faldurile coborâte care îi ascundeau cerul înspăimântător.

Înainte de amurg, ploaia s-a oprit puțin, iar soarele a ieșit din nori, coborând și luminând straniul peisaj al landei.

— O să ridicăm aici corturile pentru noapte, a spus Griflet. De aici din landă măcar putem vedea până departe. Măine o să ajungem la vechiul drum roman, iar de acolo putem călători mai repede...

Apoi a coborât glasul și le-a zis ceva celorlalți cavaleri, dar Guinevere nu a auzit, de aceea s-a crispat, știind că el era supărat de ritmul lent în care trebuia să călătorească. Cu toate acestea, toți știau că o femeie grea poate pierde copilul dacă mergea călare pe un cal iute – și doar nu voiau ca ea să piardă copilul lui Arthur!

A avut un somn chinuit în cort, cu pământul tare sub trupul ei

slab, cu mantia și păturile toate umezite, și simțind dureri din cauza mersului călare. Dar, după o vreme a căzut într-un somn adânc, în ciuda ploii torențiale care a pătruns în cort, și a fost trezită de zgomotele făcute de călăreți și de o chemare: glasul lui Griflet, aspru și răgușit.

— Cine este acolo? Stai!

— Tu ești, Griflet? Îți cunosc vocea, s-a auzit un strigăt din întuneric. Sunt Gawaine și te căutam. Regina e cu tine?

Guinevere și-a azvârlit mantia peste cămașa de noapte și a ieșit di cort.

— Tu ești, vere? Ce faci aici?

— Speram să te găsesc încă la schit, a spus Gawaine, alunecând jos de pe cal. În spatele lui, în beznă, se întrezăreau umbrele altora – patru ori cinci dintre oamenii lui Arthur, dar Guinevere nu le-a putut distinge chipurile.

— Dacă ești aici, doamnă, înseamnă că regina Igraine a plecat din astă viață...

— A murit acum două nopți, a spus Guinevere, iar Gawaine a suspinat.

— Ei, asta e voia lui Dumnezeu, a zis el. Dar țara e cu arma în mână, doamnă – fiindcă te afli aici și deja pornită bine la drum, cred că trebuie să te îndrepti spre Caerleon. Dacă ai fi fost încă la schit, aveam poruncă să te escortez, pe tine și pe acele surori care ar fi dorit să caute protecție, la castelul Tintagel și să te rog să rămâi acolo până ce va fi țara sigură.

— Acum te scutesc să bați atâta drum, a spus Guinevere supărată, dar Gawaine a clătinat din cap.

— Cum mesajul meu nu mai are noimă, iar eu cred că surorile vor dori să-și afle adăpost între zidurile schitului lor, trebuie să mă îndrept spre Tintagel cu vești pentru toți oameni ce i-au jurat credință lui Arthur să ni se alăture de îndată. Saxonii se strâng în apropierea coastei cu mai bine de o sută de corăbii – li s-au transmis semnale de lumină de la faruri. Legiunea este la Caerleon și oamenii se adună. Când a ajuns vorba la Lothian, am sărit imediat în șa să mă alătur lui Arthur; dar el m-a trimis spre Tintagel să aduc știre și încoace. Nici Merlin însuși nu e mai bun mesager decât mine în aceste zile.

— Iar eu i-am spus reginei, a intervenit Griflet, că ar trebui să rămână la Tintagel, dar acum e prea târziu ca să ne întoarcem acolo! Și cu armatele care se adună pe drumuri... Gawaine,

poate o conduci tu pe regină înapoi la Tintagel.

— Nu, a vorbit Guinevere, trebuie să mă întorc acum, nu mi-e teamă să călătoresc încotro trebuie.

Ba mai mult, dacă îl aștepta un nou război, Arthur ar fi voit să audă veștile bune pe care i le aducea ea. Gawaine clătinase deja din cap în semn de nemulțumire.

— Nu pot întârzia din cauza unei femei care merge călare, decât dacă ar fi vorba de Doamna Lacului însăși, care poate călări alături de orice bărbat! Iar tu, doamnă, ești o călăreață jalnică – nu, nu spun asta ca să te mânii, nimeni nu s-ar aștepta să călărești ca un cavaler, dar nu pot zăbovi...

— Regina așteaptă copil și trebuie să călătorească pe cât se poate de încet, i-a spus Griflet cu aceeași amărăciune. Gawaine, nu s-ar putea să fie escortată de cei mai înceți călăreți ai tăi, iar eu să-mi continuu drumul spre Tintagel?

Gawaine a zâmbit.

— Neîndoielnic că vrei să fii în miezul lucrurilor, Griflet, dar ție ți s-a dat porunca asta, și nimeni nu te invidiază, a zis el. Îmi găsești o cupă cu vin și o bucată de pâine? Eu o să călătoresc toată noaptea, ca să ajung la Tintagel o dată cu răsăritul soarelui. Am un mesaj pentru Marcus, care e duce războinic de Cornwall și trebuie să-și aducă toți cavalerii. Aceasta ar putea fi bătălia cea mare prezisă de Taliesin, în care ori pierim, ori îi alungăm pe saxoni o dată pentru totdeauna din țara asta! Însă fiecare bărbat trebuie să vină și să lupte alături de Arthur.

— Chiar și unele dintre trupele tratatului vor veni acum de partea lui Arthur, a zis Griflet. Du-te dacă trebuie, Gawaine, și Dumnezeu să te însoțească. Cei doi cavaleri s-au îmbrățișat. Ne vom reîntâlni când va voi Dumnezeu, prietene.

Gawaine a făcut o plecăciune către Guinevere. Ea i-a întins mâna și a spus:

— O clipă... Ruda mea, Morgause, este bine?

— Ca întotdeauna, doamnă.

— Și cumnata mea, Morgaine, se află în siguranță la curtea lui Morgause, așadar?

Gawaine a privit-o mirat.

— Morgaine? Nu, doamnă, n-am mai văzut-o pe ruda mea de sânge Morgaine de mulți ani. Cu siguranță că nu s-a dus la Lothian, cel puțin așa știu de la mama, a răspuns el curtenitor deși era nerăbdător să-și vadă de drum. Acum trebuie să plec.

— Dumnezeu să te aibă în pază, i-a urat ea, și a rămas urmărind călăreții îndepărtându-se în noapte cu ropot de copite.

— S-a făcut aproape de zori, a spus ea, mai are rost să dormim, ori ridicăm tabăra și pornim spre Caerleon?

Griflet a părut încântat.

— Adevărat, ne-ar fi greu să mai dormim pe ploaia asta, doamnă, a zis el, iar de poți merge, eu m-aș bucura să pornim la drum. Dumnezeu știe prin ce vom mai avea de trecut până ce vom ajunge la Caerleon.

Dar când soarele s-a înălțat deasupra landei, au avut senzația că merg printr-un ținut amuțit de lovitura războiului. Era anotimpul în care lucrătorii pământului trebuia să se afle la muncă și, deși au trecut prin dreptul câtorva gospodării izolate pe deal, nu au văzut oi la păscut, nici n-au auzit vreun câine lătrând, și niciun copil n-a apărut să îi urmărească din ochi; și nici pe drumul roman nu au dat peste vreun călător. Tremurând, Guinevere și-a dat seama că se dăduse veste deja pentru ca toată țara să se ridice la război, iar cei ce nu puteau face asta se trăsaseră îndărătul ușilor și zidurilor ca se ascundă de armatele ambelor tabere.

Călătoria în ritmul acesta îmi va primejdui copilul? Acum, însă, era de ales între două rele – să-l pună în pericol pe copilul ei și al lui Arthur mergând cu grăbire, ori să lăncezească pe drum și să cadă probabil în mâinile armatelor saxone. A socotit că Griflet nu trebuia să găsească motive de nemulțumire pentru că îl făcea să întârzie. Totuși, în timp ce călărea, nedorind să-și găsească adăpost în litieră pentru ca nu cumva el să o acuze că îi încetinea marșul, i s-a părut că teama plutea pretutindeni în jurul ei.

Când au zărit turnul de veghe pe care Uther îl ridicase la Caerleon, se apropia ceasul apusului, și avuseseră o zi lungă. Pe înălțimi flutura marele stindard sângerieu al lui Pendragon, iar Guinevere și-a făcut cruce când a trecut pe sub el. *Acum toți bărbații creștini trebuie să se ridice împotriva barbarilor, se cuvine ca acest semn al credinței în Diavol să slujească de stindard sub care să se adune armatele unui rege creștin? Cândva, îi vorbise lui Arthur despre asta, iar el îi răspunsese că jurase popoarelor sale că va domni peste ei ca Mare Dragon, deopotrivă de erau creștini ori ba, fără părtinire față de unii sau alții, și răsese întinzând brațele pe care avea tatuați șerpii*

barbari. A simțit ură față de acei șerpi, fiindcă erau simboluri pe care niciun creștin nu trebuia să le poarte, însă el se arătase de neclintit.

— Port aceste simboluri ca semn al încoronării mele, când mi s-a dat locul lui Uther în țară. Doamnă, nu vom mai sta de vorbă despre asta.

Și nimic din ceea ce spusese nu îl putuse sili să discute cu ea ori să asculte ce avea de zis un preot.

— Preoția este un lucru, iar cârmuirea unei țări ca rege este altul, Guinevere. Aș voi ca tu să împărți toate lucrurile cu mine, dar tu nu dorești, de aceea nu țin să îți vorbesc despre asta. Și în ce-i privește pe preoți, nu este treaba lor. Să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Glasul lui fusese ferm, nu furios, însă ea tot își plecase capul și nu mai vorbise. Acum, totuși, în clipa când a trecut călare pe sub stindardul Pendragonului, a tremurat. *Dacă fiul nostru e să domnească într-o țară creștină, se cuvine ca steagul druid să fluture deasupra castelului tatălui său?*

Au mers încet printre armatele care își stabiliseră tabăra pe câmpie în fața Caerleon-ului. Unii dintre cavaleri, care o cunoșteau bine, au ieșit și au ovaționat-o pe regina lor, iar ea le-a zâmbit și le-a făcut semne cu mâna. Au trecut pe sub stindardul lui Lot și printre oamenii din Lothian, nordici înarmați cu sulite și securi lungi, înveșmântați în straie vopsite grosolan; deasupra taberei lor flutura stindardul lui Morigan, Marele Corb al războiului. Gaheris, fratele lui Gawaine, a apărut din tabără și i s-a închinat și a mers alături de calul lui Griflet spre castel.

— Griflet, te-a găsit fratele meu? Ducea un mesaj pentru regină...

— Ne-a întâlnit când eram deja pe drum de o zi, i-a răspuns Guinevere, astfel că ne-a fost mai ușor să continuăm calea înapoi.

— O să vin cu voi până la castel – toți cavalerii sunt invitați să ia cina cu regele, a explicat Gaheris. Gawaine s-a înfuriat că a fost trimis cu mesaje, dar nimeni nu poate călări mai iute decât fratele meu, atunci când este nevoie. Griflet, doamna ta se află aici, dar se pregătește să plece cu copilul la noul castel; Arthur spune că toate femeile trebuie să meargă, deoarece pot fi apărate mai bine acolo, iar aici el nu poate asigura suficienți oșteni ca să le protejeze.

La Camelot! Guinevere a simțit un gol în inimă: călărise atâta drum de la Tintagel ca să îi dea lui Arthur știre despre copilul lor, iar acum el o va trimite cu toate lucrurile la Camelot?

— Nu cunosc acel stindard, a spus Griflet, privind spre un vultur auriu sculptat în mărime naturală și fixat pe un stâlp, care părea foarte vechi.

— E stindardul Țării Galilor de Miazănoapte, a zis Gaheris. A sosit Uriens, împreună cu fiul său, Avalloch. Uriens susține că tatăl său a luat acel stindard de la romani, în urmă cu o sută de ani. S-ar putea să fie adevărat! Bărbații de pe dealurile lui Uriens sunt luptători puternici, dar n-aș spune asta în preajma lor.

— Și acel stindard al cui este? a întrebat Griflet, dar de astă dată, cu toate că Gaheris a dat să răspundă, Guinevere i-a luat-o înainte.

— Acela e stindardul tatălui meu, Leodegranz, albastru cu crucea brodată cu aur.

Chiar ea, când era fecioară și se afla în ținutul Summer, le ajutase pe femeile mamei să brodeze stindardul pentru rege. Se spunea că tatăl ei alesese acel simbol după ce auzise o poveste cum că împărații Romei văzuseră semnul crucii pe cer înaintea uneia dintre bătăliile lor. *Acum ar trebui să luptăm sub acel semn, nu sub șerpii Avalonului!* A simțit un fior, iar Gaheris a privit-o pătrunzător.

— Ți-e frig, doamnă? Trebuie să ajungem la castel, Griflet, fără îndoială că Arthur o așteaptă pe regina lui.

— Cred că ești ostenită după această călătorie, regina mea, a zis Griflet, privind-o cu bunătate. Curând vei ajunge în mâinile doamnelor tale de onoare.

Pe măsură ce se apropiau de porțile castelului, a văzut tot mai mulți cavaleri de-ai lui Arthur pe care îi știa, care au fluturat mâinile spre ea și i-au vorbit pe un ton prietenesc. *Anul viitor pe vremea asta, a gândit ea, vor veni să-l ovaționeze pe prinț.*

Un bărbat masiv, aproape un uriaș, călcând stângaci, purtând armură de piele și un coif din fier, a apărut în calea calului – părea că s-a împiedicat – și, cu toate că s-a închinat în fața lui Guinevere, ea și-a dat seama că făcuse dinadins acel gest de a se așeza în fața ei.

— Doamnă, soră, a zis el, nu mă recunoști?

Guinevere s-a încruntat și l-a fixat cu privirea apoi, după un

moment l-a recunoscut.

— Tu ești...

— Meleagrant. Am venit să lupt alături de tatăl nostru și de soțul tău, surioară.

— Nu știam că tatăl tău are un fiu, regina mea, a spus Griflet cu un zâmbet prietenos. Însă toți sunt bineveniți să lupte sub stindardul lui Arthur.

— Poate vorbești în numele meu cu soțul tău regele, sora mea, a zis Meleagrant.

Uitându-se la el, Guinevere s-a simțit cuprinsă de un val de ușor dezgust. Avea în față un bărbat enorm, aproape un gigant, și ca toți bărbații cu o asemenea înfățișare, părea diform, ca și cum o parte a trupului său crescuse mai mare decât cealaltă. Un ochi sigur era mai mare și arăta sașiu; cu toate acestea, străduindu-se să nu fie nedreaptă, Guinevere a socotit că pentru diformitatea aceea el nu purta nicio vină și că, de fapt, nu avea nimic împotriva lui. Însă era arogantă faptul că el o numea soră în fața atâtor bărbați, iar acum o prinsese de mână fără să-i ceară îngăduință și a dat să i-o sărute. Ea a făcut mâna pumn și și-a retras-o.

Încercând să i se adreseze cu un glas apăsător, a spus:

— Meleagrant, nu am a mă îndoi că, dacă te vei dovedi destoinic, tatăl meu va vorbi cu Arthur, iar el te va face unul dintre cavalerii săi. Eu sunt doar o femeie și nu am puterea să-ți promit așa ceva. Tatăl meu este aici?

— E cu Arthur în castel, i-a răspuns Meleagrant îmbufnat, iar pe mine m-a lăsat ca pe un câine, să păzesc caii!

Cu fermitate, Guinevere, i-a spus:

— Nu cred că poți pretinde mai mult de atât, Meleagrant. Ți-a dat o funcție alături de el, pentru că mama ta a fost cândva o favorită a lui...

Cu glas aspru, Meleagrant a protestat:

— Toți oamenii din ținut știu la fel de bine ca mama că sunt fiul regelui, singurul fiu în viață! Soră, să-i vorbești tatei de mine!

Ea și-a tras mâna, pentru că el făcea eforturi repetate de a i-o prinde.

— Lasă-mă să plec, Meleagrant! Tata a spus că nu-i ești fiu, și cum poți tu afirma altfel? Eu n-am cunoscut-o pe mama ta; asta este între tine și tatăl meu!

— Dar trebuie să mă ascuți, a zis Meleagrant trăgând-o de mână, de aceea Griflet s-a așezat între ei și a intervenit:

— Hei, amice, nu ai dreptul să-i vorbești astfel reginei, altfel Arthur o să aibă capul tău pe o tîpsie până la masa de seară! Sunt convins că stăpînul și regele nostru are să-ți acorde ce meriți, iar dacă lupti cu destoinicie în bătălia asta, fără îndoială că se va bucura să te aibă printre cavalerii săi. Dar nu trebuie să o tulburi astfel pe regină!

Meleagrant s-a întors să-l înfrunte, ridicându-se masiv deasupra lui Griflet, astfel că acesta din urmă, deși un bărbat tânăr și athletic, a părut un copil pe lângă celălalt. Uriașul i-a spus:

— Vrei să dai de înțeles că știi mai bine decît mine ce am a spusurorilor mele, stăpînitură?

Griflet a dus mîna spre mînerul spadei și a spus:

— Mi s-a încredințat sarcina de a o escorta pe regina mea, amice, și o să îndeplinesc porunca lui Arthur. Dă-te la o parte din calea mea, altfel o să te silesc cu arma!

— Tu și mai cine? a rînjit Meleagrant, semețindu-se disprețuitor.

— Cu mine, de pildă, a sărit Gaheris, apărînd imediat alături de Griflet. Ca și Gawaine, era un bărbat masiv, fălos, de două ori mai mare decît Griflet.

— Și cu mine, a zis Lancelot din bezna împrejmuitoare, pășind grăbit către calul lui Guinevere, iar ei i-a venit să plîngă de ușurare.

Niciodată nu i se păruse mai frumos decît în acele momente; și cu toate că era zvelt și cu o statură subțiratică, ceva din înfățișarea lui l-a făcut pe Meleagrant să se tragă îndărăt.

— Acesta este omul care te supără, doamnă Guinevere?

Ea a înghițit în sec și a încuviințat din cap, descoperind în același timp că rămăsese fără glas. Meleagrant a început să se bâlbâie:

— Dar tu cine ești, omule?

— Ai grijă, l-a avertizat Gaheris, nu-l cunoști pe lordul Lancelot?

— Sunt căpitan peste cavaleria lui Arthur, a spus Lancelot cu glas lenevos și ușor amuzat, și apărătorul reginei. Ai ceva a-mi spune?

— Eu am treabă cu sora mea, a zis Meleagrant, iar Guinevere

a rostit cu glas subțire și strident:

— Nu sunt sora lui! Acest om pretinde că e fiul tatălui meu pentru că mama lui a fost cândva una dintre femeile regelui! Nu e fiul tatei, ci un necioplit născut de o slujnică, și locul lui e într-un grajd, deși tatăl meu a avut bunătatea de a-i oferi un loc în casa lui!

— Ai face bine să te tragi din drumul nostru, a spus Lancelot, măsurându-l cu dispreț pe Meleagrânt, și a fost lesne de văzut că acesta știa cine era Lancelot și nu dorea să se măsoare cu el.

S-a tras înapoi, spunând cu glas mohorât:

— Într-o bună zi, are să-ți pară rău pentru asta, Guinevere.

Cu toate acestea s-a îndepărtat furios și i-a lăsat să treacă.

Lancelot era îmbrăcat după stilul lui elegant, cu o tunică și o mantie de culoare sângerie; părul îi era tuns și pieptănat cu îngrijire, fața proaspăt rasă. Mâinile îi erau netede și albe ca ale lui Guinevere, deși se știa că erau tari ca oțelul. Arăta mai atrăgător ca niciodată. Și apăruse la țanc pentru a o salva de confruntarea cu Meleagrânt. Guinevere i-a zâmbit – nu s-a putut înfrâna; era ca și cum s-ar fi răsucit ceva înlăuntrul ființei ei.

Nu, nu trebuie să-l privesc astfel, urmează să fiu mama fiului lui Arthur...

— Sper că nu voiești să treci prin sala mare, doamnă, cu hainele boțite și murdare în care ai călărit... a spus Lancelot. A plouat mai toată călătoria? Dă-mi voie să te duc pe tine și pe slujitoarea ta pe o ușă laterală, și te vei putea duce în iatacul tău să te primenești, iar apoi să-l întâmpini pe stăpânul meu Arthur în sală când o să fii frumos îmbrăcată și vei fi uitat de frig – uite, tremuri! Guinevere, simți răceala vântului?

El avea de mult privilegiul de a i se adresa pe nume, fără acel oficial „regina mea” ori „doamnă”, dar numele ei niciodată nu sunase mai dulce rostit de buzele lui.

— Ca întotdeauna, te-ai arătat încă o dată îngrijorat de soarta mea, a spus ea și l-a lăsat să-i ia calul de căpăstru și să-l conducă.

— Griflet, acum du-te și anunță-l pe regele nostru că doamna este în siguranță în iatacurile ei, a zis Lancelot. Și tu la fel, Gaheris, văd că abia aștepti să te întorci printre cavaleri. O conduc eu pe doamna.

Ajunși la poartă, a ajutat-o să descalece, iar ea i-a simțit atingerea mâinilor. Și-a plecat ochii și a evitat să-l privească.

— Sala mare geme de mulțimea cavalerilor lui Arthur, a zis el, și e o hărmălaie... Masa Rotundă a fost cărată acum trei zile, cu trei căruțe, la Camelot, și a plecat și Cai, ca să o așeze în sala mare de acolo. Acum, un călăraș a fost trimis în grabă să-l cheme îndărăt pe Cai, dar și pe alții ce pot veni dinspre ținutul Summer.

Ea l-a privit speriată.

— Gawaine ne-a povestit despre debarcarea saxonilor; acesta e războiul de care se temea Arthur?

— Este ceea ce știam de ani de zile că se va întâmpla, Guinevere, a zis el încet. De aceea și-a pregătit Arthur atâtea legiuni și de aceea m-am ocupat eu de trupele lui călare. Când totul se va isprăvi, probabil că vom avea pacea după care am tânjit atât toată viața, atât eu, cât și Uther.

Pe neașteptate, ea l-a îmbrățișat.

— Ai putea muri, a șoptit ea. Era prima oară că îndrăznește să facă așa ceva. A rămas strâns lipită de el, ținându-și chipul apăsător de umărul lui, iar brațele lui au cuprins-o. În ciuda spaimei, Guinevere a simțit plăcerea de a fi strânsă astfel în brațe.

— Am știut cu toții că ziua asta trebuia să sosească, draga mea, a zis el cu glas tremurat. Cu noroc, am avut ani buni la dispoziție să ne pregătim pentru ea și l-am avut și pe Arthur să ne cârmuiască; știi ce mare conducător de oameni este el și cât de drag ne e tuturor? Este tânăr, dar a devenit cel mai mare dintre Marii Regi pe care i-am avut de la romani încoace, și cu Arthur în frunte sigur îi vom izgoni pe saxoni de aici – și în ceea ce privește restul, facă-se voia Domnului, Guinevere. Apoi a atins-o ușor pe umăr și a adăugat: Sărmană fată, ești atât de ostenită, lasă-mă să te conduc la sala femeilor.

Însă ea a simțit că mâinile lui tremură și, brusc, s-a rușinat că se azvârlise în brațele lui ca o femeie ce însoțește trupele!

În iatacurile ei era dezordine, fiindcă Meleas începuse să așeze straiile în lăzi, iar Elaine le supraveghea pe slujitoare. Elaine s-a apropiat și a strâns-o pe Guinevere în brațe și a exclamat:

— Rudă a mea, am fost tare îngrijorate din pricina ta, fiindcă ai fost pe drumuri – sperasem să primești mesajul înainte de a pleca de la schit, ca să rămâi în siguranță la Tintagel...

— Nu, a spus Guinevere, Igraine a murit. Gawaine ne-a găsit

când călătorisem deja o zi și, pe de altă parte, locul meu e alături de soțul meu.

— Doamnă, Griflet s-a întors cu tine? a întrebat-o Meleas.

Guinevere a răspuns printr-un gest din cap.

— El m-a escortat încoace. O să-l revezi la cină, așa cred – l-am auzit pe Gaheris spunând că toți cavalerii au fost poftiți la cină cu regele.

— Dacă aceea se va numi cină. Mai curând vor înghiți rații soldățești, a zis Meleas; locul acesta a ajuns ca o tabără militară și va fi și mai rău foarte curând. Însă eu și Elaine am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să orânduim toate. (Îndeobște dolofană și mereu zâmbitoare, Meleas era acum îngrijorată și obosită.) Ți-am pus toate rochiile și lucrurile de care vei avea trebuință pentru vara asta în lăzi, ca să poți fi gata de călătoria spre Camelot, fiindcă dimineață plecăm într-acolo. Regele a spus că trebuie să plecăm toate, căci castelul este gata, după treaba pe care Cai a făcut-o acolo. Însă niciodată nu am crezut că vom merge astfel, în grabă și aproape împresurate.

Nu, a gândit Guinevere. Am călătorit atâtea zile, iar acum voi porni din nou călare! Locul meu este aici, iar fiul meu are dreptul să se nască în castelul tatălui său. Nu o să mă las trimisă din nou ca orice lucrușor ori mai știu eu ce!

— Liniștește-te, Meleas, a spus ea, poate că nu e atâta pripă cum vorbești tu. Trimite pe cineva după apă curată și adu-mi o rochie care să nu fie jilavă și mânjită de noroi după călătoria asta. Și cine sunt toate femeile acestea?

S-a vădit că acele femei erau soațele unor cavaleri și ale unor regi supuși lui Arthur, care aveau să fie trimise laolaltă cu ea la Camelot; era mai lesne dacă ele călătoreau în convoi și astfel aveau să fie apărute împotriva saxonilor.

— E aproape de casa ta părintească, Guinevere, a spus Elaine, de parcă acel lucru avea să înfrâneze opoziția lui Guinevere. O vei putea vizita pe soața tatălui tău și pe frații și surorile tale. Ori, câtă vreme Leodegranz e la război, mama ta vitregă va locui cu noi la Camelot.

Asta nu ne-ar plăcea nici uneia dintre noi, a gândit Guinevere, apoi i s-a făcut rușine. A simțit nevoia de a pune capăt acelei discuții cu câteva vorbe – Sunt grea, nu pot călători – dar și-a înfrânat dorința, știind că va fi asaltată de o sumedenie de întrebări. Arthur trebuia să afle primul vestea cea mare.

Când Guinevere a ajuns în sala mare, care părea goală și pustie fără Masa Rotundă și fără splendoarea stindardelor și tapiseriilor care fuseseră trimise la Camelot, Arthur stătea la o masă improvizată, așezată la jumătatea încăperii, în apropierea focurilor, înconjurat de șase dintre cavalerii săi, alții fiind strânși în jurul acestora. Ea se arătase foarte dornică să anunțe marea veste, însă nu putea să o facă dinaintea întregii curți! Trebuia să aștepte până la căderea întinericului, când aveau să se afle împreună în pat – acelea erau momentele în care îl avea numai pentru ea. Însă când el și-a mutat privirea de la cavaleri, s-a ridicat și a venit să o îmbrățișeze.

— Gwen, scumpa mea! a exclamat el. Speram ca mesajul meu să-ți ajungă și să mergi în siguranță la Tintagel.

— Ești supărat că m-am întors?

El a clătinat din cap.

— Nu, sigur că nu. Așadar, drumurile sunt încă sigure, iar tu ai avut noroc. Dar asta înseamnă că mama mea...

— A murit acum două zile și a fost înmormântată între zidurile schitului, i-a spus Guinevere, iar eu am plecat îndată ca să-ți aduc vestea. Iar acum nu ai decât reproșuri să-mi faci pentru că nu am rămas în siguranță la Tintagel, din cauza acestui război!

— Nu ți-am adus vină, draga mea soție, a spus el cu calm, ci am grijă pentru siguranța ta. Dar văd că sir Griflet te-a apărut cum se cuvine. Vino să stai cu noi. A condus-o către o bancă și a așezat-o alături de el. Argintăria și talgerele din lut ars dispăruseră – a presupus că și acelea fuseseră trimise la Camelot și s-a întrebat ce se întâmplase cu tipsia din lut fin roșu, de pe vremea romanilor, pe care mama ei vitregă i-o făcuse cadou la nuntă. Zidurile erau goale și locul părea pustiu; au mâncat din castroane simple din lemn – lucruri cioplite grosolan, ce se găseau în orice târg. În timp ce a înmuiat o bucată de pâine în blid, a spus:

— Locul acesta arată de parcă s-ar fi dat deja o bătălie aici!

— M-am gândit că este mai bine să trimitem totul dinainte la Camelot, a spus el, iar apoi am auzit vestea că saxonii au debarcat și s-a iscat tulburare. Iubita mea, tatăl tău este aici – nu am a mă îndoii că vei voi să-l vezi.

Leodegranz ședea în apropiere, dar nu în cadrul inelului celor care îl înconjurau pe Arthur. Ea s-a dus și l-a sărutat, simțindu-i umerii osoși sub palme – tatăl ei fusese mereu un bărbat masiv pentru ea, măreț și impozant, iar acum, dintr-o dată, arăta bătrân și ostenit.

— I-am spus stăpânului meu Arthur că nu trebuia să te trimită într-o călătorie atât de lungă pe asemenea vremuri, a spus el. A, da, bine a făcut Arthur că a vrut să te trimită la căpătâiul mamei lui, dar avea o datorie și față de soață, iar Igraine are o fiică necăsătorită care ar fi trebuit să fie alături de mama ei; unde este ducesa de Cornwall, de nu s-a putut duce?

— Nu știu unde se află Morgaine, a spus Arthur. Sora mea este o femeie în toată firea, și propria ei stăpână. Nu trebuie să-mi ceară voie ca să meargă într-un loc sau altul.

— Da, așa pățesc regii, a spus Leodegranz pe un ton arțăgos, sunt stăpâni peste toți, mai puțin peste femei. Alienor e la fel, iar eu am trei fiice, care nici măcar n-au ajuns la vârsta măritişului, dar toate-și închipuie că pot porunci în casa mea! Guinevere, o să le vezi la Camelot. Le-am trimis acolo să stea în siguranță, iar pe cea mai vârstnică, Isotta – e destul de mare – poate voiești să o faci doamnă de onoare, fiindcă e sora ta vitregă. Și cum eu nu am niciun fiu, aș vrea să-l rogi pe Arthur să o mărite cu unul dintre cei mai buni cavaleri când va ajunge la vârsta potrivită.

Gândindu-se la Isotta, Guinevere a clătinat din cap: suficient de mare ca să vină la curte? Păi avea aproape șapte ani când ea s-a căsătorit – acum trebuia să fi împlinit doisprezece sau treisprezece ani. Elaine fusese cam de aceeași vârstă când ajunsese la Caerleon. Fără îndoială că, dacă îl ruga ea, Arthur avea să o dea pe Isotta unaia dintre cei mai de seamă cavaleri, poate lui Gawaine ori – pentru că Gawaine avea să devină rege de Lothian într-o bună zi – lui Gaheris, care era văr cu regele.

— Lancelot încă nu s-a însurat, a sugerat Leodegranz, și nici ducele Marcus de Cornwall. Cu toate că ar fi mai potrivit dacă Marcus ar lua-o pe doamna Morgaine și amândoi și-ar uni pretențiile, atunci doamna ar avea pe cineva să păstreze castelul și să-i apere pământurile. Și, deși înțeleg că ea este una dintre femeile Doamnei Lacului, fără îndoială că ducele Marcus ar putea-o îmblânzi.

Guinevere a zâmbit la gândul că Morgaine ar putea fi

căsătorită și blândă cu cineva pe care alții îl socoteau potrivit. Apoi s-a înfuriat. Oare de ce putea Morgaine să trăiască după bunul plac? Nici unei alte femei nu i se îngăduia să-și facă mendrele, până și Igraine, care fusese mama regelui, se măritase așa cum socotiseră alții. Arthur ar trebui să-și exercite autoritatea și să o mărite cum se cuvine pe Morgaine, înainte ca ea să aducă dizgrația pe capul tuturor! Guinevere a făcut uitată amintirea că atunci când Arthur vorbise să o mărite pe Morgaine cu prietenul său Lancelot, ea se opusese. *Vai, am fost egoistă... nu-l pot avea pentru mine, și voiesc să-l lipsesc de o soață.* Nu, și-a zis ea, ar fi fericită să-l vadă pe Lancelot căsătorit dacă fata era potrivită și virtuoasă!

— Am crezut că ducesa de Cornwall se număra printre doamnele tale de onoare, a zis Leodegranz.

— A fost, i-a explicat Guinevere, dar ne-a părăsit acum câțiva ani ca să trăiască împreună cu rudele ei și nu s-a mai întors de atunci.

Și din nou s-a întrebat: unde se afla Morgaine? La Avalon nu era, nici în Lothian cu Morgause și nici la Tintagel cu Igraine – putea fi în Britania Mică, sau în vreun pelerinaj la Roma, ori în țara spiridușilor, ori chiar în Iad, pentru că Guinevere nu știa ceva sigur. Situația nu putea continua astfel – Arthur avea dreptul să știe unde trăia cea mai apropiată dintre rudele sale, acum, după ce mama lui murise! Dar Morgaine ar fi venit la căpătâiul mamei ei, dacă ar fi putut?

S-a întors la locul ei alături de Arthur. Lancelot și regele desenau cu vârfurile pumnalelor pe tăblia de lemn a mesei, în vreme ce mâncau nepăsători din același blid. Mușcându-și buzele – poate că era mai bine să fi mers la Tintagel, fiindcă pentru Arthur nu conta dacă ea se afla acolo ori în altă parte – s-ar fi retras pe banca unde se găseau doamnele ei de onoare, dar el a ridicat privirea spre ea și i-a zâmbit și i-a întins mâna.

— Nu, draga mea, n-am voit să te alung, dar trebuie să stau de vorbă cu căpitanul peste cavaleria mea și e suficient loc și pentru tine aici. Apoi a făcut semn către un slujitor. Adu alt blid cu carne pentru doamna mea. Eu și Lancelot ne-am bătut joc de mâncare – știu că există și pâine proaspăt coaptă pe undeva, dacă o mai fi rămas ceva, dar cum Cai nu este aici, la bucătărie este vraște.

— Cred că am mâncat îndeajuns, a spus Guinevere,

rezemându-se ușor de umărul lui, iar el a bătut-o ușor cu palma peste celălalt umăr. L-a simțit, în cealaltă parte, pe Lancelot, cald și puternic, și între ei a avut o senzație de siguranță. Arthur s-a aplecat în față, cu o mână mângâind-o pe păr, în cealaltă ținând pumnalul cu care schița ceva.

— Uite, putem aduce caii până aici sus? Putem să ne deplasăm repede și lăsăm căruțele cu provizii și bagaje să ocolească pe drumuri mai puțin abrupte, dar oamenii pe cai taie de-a curmezișul ținutului și mășăluiesc ușor și repede; Cai a pus oamenii să facă pâine uscată pentru oșteni și a adunat-o vreme de trei ani, după bătălia de la Celidon Wood. E posibil ca ei să debarce aici... Și a arătat un loc pe harta schițată pe care o făcuse. Leodegranz, Uriens, veniți încoace să vă uitați și voi...

Tatăl ei s-a apropiat și împreună cu el a venit încă un bărbat, slab și brunet, cu toate că părul îi încărunțise, iar chipul îi era ridat.

— Rege Uriens, a spus Arthur, te salut ca prieten al tatei și al meu. O cunoști pe doamna mea, Guinevere?

Uriens s-a înclinat. Avea o voce plăcută și melodioasă.

— Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine, doamnă. Când țara se va mai liniști, o s-o aduc și pe soția mea, dacă se poate, ca să ți-o prezint la Camelot.

— Voi fi încântată, a spus Guinevere, simțind nesinceritatea din propria voce – încă nu deprinsese să rostească asemenea platitudini politicoase astfel încât ele să pară convingătoare.

— Nu se va întâmpla în vara asta, fiindcă avem alte treburi de făcut, a precizat Uriens. Apoi s-a aplecat asupra hărții schițate de Arthur. Pe vremea lui Ambrosius, am condus o armată la deal în acest fel – nu aveam atât de mulți cai, decât căruțe cu bagaje, dar se poate urca și scurta drumul astfel. Trebuie să vă feriți de mlaștini când mergeți spre miazăzi de ținutul Summer...

— Eu speram că nu va trebui să urcăm dealurile acelea sterpe, a spus Lancelot.

Uriens a clătinat din cap.

— Cu un număr atât de mare de cai, este mai bine așa.

— Pe dealurile acelea, caii pot aluneca pe pietre și își rup picioarele, a protestat Lancelot.

— Mai bine așa, sir Lancelot, decât să ți se împotmolească oamenii, caii și căruțele – e mai bine pe dealuri decât prin mlaștini. Uite, aici se află vechiul zid roman...

— Nu-mi mai dau seama după cât de scrijelită e masa, a spus Lancelot iritat. S-a dus la vatră și a scos din foc un băț lung, l-a scuturat până ce flacăra din capătul lui s-a stins și a devenit tăciune și s-a apucat să deseneze pe podea cu el, după care a urmat: Iată, aici se află ținutul Summer, iar aici lacurile și zidul roman... Avem, să zicem, trei sute de cai, iar aici două sute...

— Atât de mulți? s-a mirat Uriens. Nici legiunile lui Cezar nu aveau atâția.

— De șapte ani îi pregătim, dar avem și soldați care să îi folosească, a spus Lancelot.

— Datorită ție, dragă vere, a spus Arthur.

Lancelot s-a întors și i-a zâmbit.

— Datorită ție, regele meu, căci ai avut viziunea de a înțelege ce putem face cu ei.

— Unii oșteni încă nu știu să lupte călare, a spus Uriens. În ce mă privește, am luptat destul de bine și conducându-mi oamenii pe jos.

— Și așa este bine, a intervenit Arthur, pentru că nu avem cai pentru fiecare oștean care ar dori să lupte călare, și nici șei, dârlogi ori harnașament, cu toate că am poruncit ca toți pielării din regat să lucreze cât de iute au putut, și a trebuit să pun dări grele ca să plătesc toate acestea, iar poporul a zis despre mine că sunt un tiran lacom. A râs ușor, a bătut-o pe Guinevere pe spate și a continuat: iar în tot acest timp abia de-am avut aur cât să-i cumpăr reginei mele mătăsuri pentru broderii! Totul s-a dus pe cai, potcovari și pielari! Brusc, buna dispoziție i-a dispărut și a redevenit serios, aproape înnegurat. Iar acum trebuie să trecem cea mai mare încercare dintre toate, și o putem face – de astă dată, saxonii sunt cât frunza și iarba, prieteni. Dacă nu-i oprim, având de două ori mai puțini oameni decât ei, doar corbii și lupii or să se îndestuleze în țara aceasta!

— Acesta este avantajul de a avea trupe călări, a spus Lancelot cu gravitate. Oștenii înarmați și călare pot lupta cu zece, ba chiar cu douăzeci de pedestri. Vom vedea, iar dacă am gândit bine, îi vom opri pe saxoni o dată pentru totdeauna. Dacă nu am socotit cum se cuvine – ei bine, vom muri apărând căminele și ținuturile pe care le iubim, femeile și copiii noștri.

— Așa este, a spus Arthur încet, așa trebuie să facem. Pentru ce altceva ne-am străduit încă de când eram îndeajuns de mari ca să ținem o spadă în mână?

Fața regelui a înflorit în zâmbetul acela deosebit, iar Guinevere a gândit, cu durere: *Mie nu-mi zâmbește astfel. Cu toate astea, când va afla vestea pe care i-am adus-o, ei bine, atunci...*

O clipă, Lancelot a răspuns zâmbetului, apoi a suspinat.

— Am primit un mesaj de la fratele meu vitreg Lionel – fiul cel mare al lui Ban. Spune că va ridica pânzele peste trei zile, ba nu – și s-a oprit să numere zilele pe degete – e deja pe mare. Mesagerul a întârziat. Vine cu patruzeci de corăbii și speră să le împingă pe acelea ale saxonilor, ori atâtea cât va putea, spre stânci, ori spre miazăzi de coasta Cornwall-ului, unde nu vor reuși să ajungă cu trupele pe uscat. Apoi, după ce va ajunge la țărm, va porni în marș cu oamenii lui spre locul nostru de adunare. O să trimit un mesager cu un loc de întâlnire. (Și a făcut un semn spre harta schițată pe pardoseala de piatră.)

Apoi s-a auzit un zvon de glasuri agitate la ușă, iar un bărbat înalt, slab și pe cale de a încărunți a pășit printre băncile și mesele împrăștiate în sală. Guinevere nu-l mai văzuse pe Lot de Lothian dinaintea bătăliei de la Celidon Wood.

— Hei, văd sala mare a lui Arthur așa cum n-aș fi crezut să o văd, lipsită de Masa Rotundă a cavalerilor! Ce faci vere Arthur, joci arșice pe podea cu prietenii de școală?

— Vere, Masa Rotundă se află deja la Camelot, i-a răspuns Arthur ridicându-se, împreună cu celelalte lucruri și bagajele femeilor; aici vezi doar o tabără militară, așteptând venirea dimineții pentru a trimite și femeile rămase la Camelot. Mai toate femeile și copiii au plecat deja.

Lot a făcut o plecăciune în fața lui Guinevere și, cu glas cumpănit, a spus:

— Vai, atunci sala cea mare a lui Arthur va fi cu adevărat pustie. Dar e sigur ca femeile să călătorească acum, când țara se ridică la război?

— Saxonii nu au pătruns atât de adânc în țară, a zis Arthur, și nu e nicio primejdie dacă pleacă toate odată. Trebuie să poruncesc la cincizeci dintre oamenii mei – și nu-mi place asta deloc – să nu meargă la luptă, și să apere Camelot. Regina Morgause stă bine acolo unde se află, în Lothian – mă bucur că sora mea este cu ea!

— Morgaine? Lot a negat cu un gest. N-a trecut de mulți ani pe la Lothian! Vai, vai, vai! Mă întreb unde o fi plecat. Și cu

cine? Mereu am socotit că femeia aceea e altfel decât altele. Dar de ce la Camelot, stăpâne Arthur?

— Este ușor de apărat, a zis Arthur. Îl pot ține cincizeci de oameni până la a doua pogorâre a lui Hristos. Dacă aş lăsa femeile aici, la Caerleon, ar trebui să mă lipsesc de două sute de oameni ori mai bine, care mi-ar fi de folos pe câmpul de bătălie. Și știu de ce tatăl meu a făcut din Caerleon fortăreața lui – speram să mutăm curtea la Camelot înainte de venirea saxonilor, iar atunci ar fi trebuit să traverseze jumătate din Britania ca să ajungă la noi, iar noi am fi putut începe bătălia pe câmpul ales. Dacă i-am împinge spre mlaștinile și lacurile din ținutul Summer, unde pământul nu rămâne la fel nici doi ani în șir, atunci noroaiele și mlaștinile ar putea înlocui arcurile, săgețile și securile noastre, iar poporul din Avalon i-ar mistui cu săgețile de spiriduși.

— Oricum vor ajunge să facă asta, a zis Lancelot, ridicându-se în genunchi după ce a examinat harta încropită pe piatră. Avalonul a trimis deja trei sute și vor mai fi și alții, au spus ei. Iar când am stat ultima oară de vorbă cu Merlin, am aflat că au trimis călăreți și în ținutul tău, lord Uriens, astfel ca toți cei din Vechile Popoare ce trăiesc pe dealurile de acolo să vină pentru a lupta de partea noastră. Așadar, avem legiunea, oșteni călări ce luptă pe câmp neted, fiecare călăreț cu armură și înarmat cu sulită, cu care poate dovedi cel puțin o duzină de saxoni. Apoi avem nenumărați oșteni pedestri, arcași și spadasi, care pot lupta pe dealuri și în văi. Iar apoi mai sunt mulți dintre bărbații Triburilor, cu sulite și securi, și Vechile Popoare, care pot întinde capcane și doborî saxoni fără ca măcar să fie văzuți. Cred că așa facem față tuturor saxonilor din întreaga Galie și de pe țărmurile continentului!

— Și așa vom face, a zis Lot. Lupt contra saxonilor de pe vremea lui Ambrosius – la fel și Uriens – și niciodată nu a trebuit să înfruntăm o armată ca aceasta venită acum împotriva noastră.

— Am știut că va veni o asemenea zi încă de când am fost încoronat; Doamna Lacului așa mi-a zis când mi-a dat spada Excalibur. Iar acum ea îi trimite pe toți bărbații din Avalon să se adune sub steagul lui Pendragon.

— Vom fi cu toții acolo, a zis Lot, dar Guinevere s-a cutremurat, iar Arthur a întrebat-o îngrijorat:

— Draga mea, ai călărit toată ziua, și ziua dinainte la fel, și va trebui să pleci din nou la drum în zori. Să chem doamnele de onoare să te ducă la culcare?

Ea a clătinat din cap și și-a împreunat mâinile pe care și le-a lăsat în poală.

— Nu, nu sunt ostenită - nu, Arthur, nu se cuvine ca păgânii din Avalon, conduși prin vrăjitorii, să lupte alături de un rege creștin! Iar când îi aduni sub un stindard păgân...

— Regina mea, a zis Lancelot fără patimă, ai vrea ca oamenii Avalonului să stea cu mâinile încrucișate și să-și vadă casele căzând în ghearele saxonilor? Britania este și țara lor - vor lupta ca și noi, ca să apere țara de barbari. Iar Pendragon este regele lor jurat.

— Tocmai asta nu-mi place, a zis Guinevere, încercând să-și controleze glasul pentru a nu suna ca al unei fete ce se răstește la niște bărbați strânși la sfat. *La urma urmelor, Morgause este acceptată în sfatul lui Lot, iar Viviane nu a pregetat niciodată să vorbească despre treburi de stat!* Nu îmi place că noi și oamenii Avalonului luptăm de aceeași parte. Această bătălie este a oamenilor civilizați, iubitori de Hristos, coborâtori ai Romei, împotriva celor ce nu recunosc pe Dumnezeu al nostru. Vechiul popor este de partea dușmanului, la fel ca saxonii, iar aceasta nu are să fie o țară pe deplin creștină decât după ce acel popor va fi ucis ori alungat pe dealuri, laolaltă cu zeii lui păgâni! Și nu îmi place, Arthur, că înalți un stindard păgân zicând că este al tău. Ca și Uriens, ar trebui să te bați sub semnul crucii lui Hristos, ca să putem deosebi dușmanii de prieteni!

Stupefiat, Lancelot a întrebat-o:

— Guinevere, și eu ți-s dușman?

Ea a negat cu un gest.

— Tu ești creștin, Lancelot.

— Mama mea e aceeași respingătoare Doamnă a Lacului pe care tu o învinovățești de vrăjitorie, a zis el, iar eu am fost zămislit în Avalon și Vechiul Popor este poporul meu. Chiar tatăl meu, care este rege creștin, a făcut Mariajul Sacru cu Zeița pentru această țară!

Lancelot părea împătimit și furios.

Arthur și-a lăsat palma peste spada Excalibur, aflată în teaca din catifea sângerie și aur. Imaginea mâinii lui așezate pe

simbolurile magice ale acelei teci, precum și șerpilor încolăciți în jurul încheieturilor, au făcut-o pe Guinevere să-și îndrepte privirea în altă parte.

— Cum să ne acorde Dumnezeu victoria dacă noi nu ne lepădăm de toate simbolurile vrăjitoarești, ca să luptăm sub semnul crucii?

— Da, există o parte de adevăr în spusele reginei, a întărit Uriens pe un ton împăciuitoare, însă eu port vulturii în numele strămoșilor mei și al Romei.

— Stăpâne Arthur, dacă voiești, îți dăruiesc eu stindardul crucii, a spus Leodegranz. Și astfel îl vei purta legiuit, de dragul reginei tale.

Arthur a clătinat din cap. Doar roșeața de pe pomeți i-a arătat lui Guinevere că se supăraseră.

— Jur să lupt sub stindardul regal al Pendragonului, și astfel voi învinge sau voi muri. Nu sunt un tiran. Cel ce voiește să facă asta poate purta crucea lui Hristos pe scutul său, dar stindardul Pendragonului este un semn că toate popoarele din Britania – fie ele creștine, druide, ori altfel – trebuie să lupte laolaltă. Așa cum dragonul este deasupra tuturor lighioanelor, tot astfel va fi Pendragonul deasupra tuturor oamenilor! Altceva nu am a spune!

— Iar vulturii lui Uriens și Marele Corb din Lothian vor lupta alături de dragon, a spus Lot și s-a ridicat în picioare. Arthur, Gawaine nu este aici? Aș fi vrut să schimb o vorbă cu fiul meu, și am crezut că se află mereu alături de tine!

— Unchiule, și mie îmi lipsește la fel de mult, a spus Arthur. Nu știu cum să mă descurc dacă nu-l am pe Gawaine în preajma mea, dar am fost silit să-l trimit cu un mesaj la Tintagel, fiindcă nimeni nu poate călări atât de iute ca el.

— Vai, dar ai destui oameni care să te apere, a spus Lot pe un ton acru. Văd că Lancelot niciodată nu e mai departe de un pas ori doi de tine, gata să ocupe orice loc gol.

Lancelot a roșit, dar a zis pe un ton potolit:

— Așa se întâmplă mereu, rudă a mea, toți cavalerii lui Arthur se bat între ei pentru onoarea de a se afla cât mai aproape de rege, iar când Gawaine e aici, până și Cai, care este frate vitreg cu Arthur, și chiar eu, care sunt apărătorul reginei, trebuie să ne tragem în lături din fața lui.

Arthur s-a întors către Guinevere și i-a spus:

— Regina mea, acum chiar că trebuie să te odihnești. Sfatul acesta ar putea ține până în miez de noapte, iar tu trebuie să fii pregătită să pleci călare de cu zori.

Guinevere și-a strâns mâinile, făcându-le pumni. *Măcar de data asta, măcar acum să am curajul de a vorbi...*

— Nu. Nu, stăpâne, nu voiesc să plec călare la crăpatul zorilor, nici spre Camelot, nici altundeva pe fața acestui pământ, a rostit ea apăsător.

Obrajii lui Arthur s-au împurpurat, de astă dată mai intens, ceea ce o anunța că se înfuriase.

— Cum adică, ce înseamnă asta, doamnă? Nu mai poți zăbovi când avem război în țară. Cu dragă inimă ți-aș lăsa o zi ori două de odihnă înainte de plecare, dar trebuie să ne grăbim ca să te ducem în siguranță acolo, înainte de năvălirea saxonilor. Guinevere, calul și bagajele îți vor fi pregătite când va sosi dimineața. De nu vei putea merge călare, vei călători în litieră, ori vei fi purtată pe un jilț, dar trebuie să pleci.

— Nu voiesc asta! a zis ea îndârjită. Și nu mă poți sili, decât dacă mă urci pe cal și mă legi de el!

— Doamne păzește să mă văd silit să fac așa ceva, a zis Arthur. Dar ce înseamnă toate acestea, doamnă? Deși vădit tulburat, a încercat să păstreze un ton detașat, ba chiar amuzat. Cum, când toate aceste mulțimi de oameni se supun poruncilor mele, trebuie să am a mă teme de o revoltă în propriul cămin, și încă din partea soaței mele?

— Oamenii tăi se pot supune poruncilor tale, a zis ea deznădăjduită. Ei nu au motivele mele ca să rămână aici! Voi sta doar cu o doamnă de onoare și o moașă, stăpâne, dar nu voi merge nicăieri călare – nici măcar până la malul râului – înainte de nașterea fiului nostru!

Gata, am spus-o... și în fața atâtor bărbați...

Auzind acestea, Arthur a înțeles și, în loc să se arate în culmea fericirii, a părut doar îngrozit. A dat din cap, apoi a rostit:

— Guinevere...

Apoi a amuțit.

Chicotind, Lot a zis:

— Ai rămas grea, doamnă? Atunci, felicitări! Asta nu trebuie totuși să te împiedice a călători. Morgause a stat zi de zi în șa, până când calului îi era prea greu să o ducă, și în toată vremea

asta nimeni nu știa că ea aștepta un copil. Moașele noastre spun că aerul curat și mișcarea fac bine femeilor gravide, iar când iapa mea preferată are mînz, o călăresc pînă mai are șase săptămîni și trebuie să fete!

— Eu nu sunt iapă, a zis Guinevere cu răceală, și am pierdut sarcina de două ori pînă acum. Arthur, doar nu vrei să mă expui din nou la vreo primejdie.

— Cu toate acestea, nu poți rămîne aici. Castelul nu poate fi apărut cum se cuvine, a zis Arthur cu un aer îndurerat, iar noi s-ar putea să plecăm de aici în orice clipă! Nu se cuvine să le cer femeilor să rămînă cu tine și să fie în primejdie de a fi prinse de saxoni. Sunt convins că nu vei păți nimic, draga mea soață, au mai fost femei însărcinate care au plecat spre Camelot săptămîna trecută - iar tu nu poți rămîne fără ajutoare, pentru că, Guinevere a mea, aici va fi doar o tabără pentru oșteni.

Guinevere s-a uitat la doamnele ei de companie.

— Nu voiește niciuna dintre voi să rămînă cu regina ei?

— Rămân eu, verișoară, dacă îmi îngăduie Arthur, a spus Elaine.

— Și eu rămân, a spus Meleas, dacă nu se supără stăpînul meu, cu toate că fiul nostru se află deja la Camelot...

— Ba nu, Meleas, trebuie să te duci după copilul tău, i-a spus Elaine. Eu sunt ruda sa și pot îndura orice alături de Guinevere, chiar a trăi între bărbații dintr-o tabără militară. S-a apropiat și a luat-o pe Guinevere de mînă. Dar n-ai putea călători cu litiera? La Camelot o să ne simțim mai în siguranță.

Lancelot s-a ridicat și a venit lângă Guinevere. S-a aplecat deasupra mîinii ei și, cu glas scăzut, a rostit:

— Doamna mea, te rog să mergi cu celelalte femei. După năvălirea saxonilor, ținutul acesta va deveni o ruină în câteva zile. La Camelot te afli aproape de ținutul tatălui tău. Iar mama mea se găsește la Avalon, la o zi de drum - ea e doftoroaie și moașă iscusită, și sunt convins că va veni la tine să-ți poarte de grijă, ori poate sta cu tine după ce naști copilul. Dacă trimit mesaj mamei să vină, te duci?

Chinuindu-se să nu plîngă, Guinevere și-a plecat capul. *Iarăși trebuie să fac ceea ce mi se cere, ca orice altă femeie, indiferent ce aș voi eu!* Acum, pînă și Lancelot trecuse de partea acelor care o rugau să procedeze cum i se spunea. Și-a adus aminte de călătoria într-acolo tocmai din ținutul Summer -

trăise zile de groază chiar și având-o pe Igraine ca ajutor, iar toată ziua aceea traversase călare zonele mlăștinoase de la Tintagel până la Caerleon; acum se simțea în siguranță între ziduri și avea sentimentul că nu ar mai dori în veci să părăsească acel adăpost.

Când va fi mai tare, când își va ține fiul în brațe... poate atunci ar îndrăzni să facă o asemenea călătorie, dar nu acum... Iar Lancelot îi oferea drept dar tovărășia mamei lui, acea vrăjitoare blestemată! Cum de-și putea imagina că ar îngădui o asemenea vrăjitoare în apropierea fiului ei? Arthur se putea pângări făcând jurăminte și legându-se de Avalon, dar fiul ei nu avea să se apropie de un astfel de rău păgân.

— Ești tare bun, Lancelot, a zis ea cu îndărătnicie, dar nu merg nicăieri decât după ce mi se naște fiul.

— Chiar dacă ai fi dusă la Avalon? a întrebat-o Arthur. Tu și fiul nostru ați fi mai în siguranță acolo decât oriunde în lume.

Ea s-a cutremurat și și-a făcut semnul crucii.

— Ferească Dumnezeu și Fecioara Maria! a șoptit ea. Mai degrabă mă duc în țara spiridușilor!

— Guinevere, ascultă-mă... a început el pe un ton îngrijorat, apoi a suspinat înfrânt, iar ea și-a dat seama că învinsese. Facă-se cum voiești. Dacă primejdia călătoriei ți se pare mai mare decât aceea de a rămâne aici, atunci Doamne ferește să te silesc a porni la drum...

Cu un aer mânios, Gaheris a zis:

— Arthur, o lași să facă după voia ei? Ți zic că ar trebui să o pui pe cal și să o trimiți fie de vrea, fie de nu! Regele meu, dai ascultare vorbelor necugetate ale unei femei?

Sătul de atâta discuție, Arthur a clătinat din cap.

— Liniștește-te, vere, a zis el, se vede de departe că nu ești căsătorit. Guinevere, fă cum voiești. Elaine poate rămâne cu tine, împreună cu o slujitoare, o moașă și preotul tău, dar nimeni altcineva. Toată lumea trebuie să plece la crăpatul zorilor. Guinevere, nu mai am timp să vorbesc despre asta!

Iar Guinevere, ridicându-și îndatoritoare obrazul pentru sărutul cuvenit, nu a avut sentimentul că astfel câștigase o victorie.

Celelalte femei au pornit la drum odată cu zorii. Meleas s-a rugat să rămână cu regina, dar Griflet nu s-a lăsat înduplecat.

— Elaine nu are nici soț, nici copil, a zis el. Să rămână ea. Dar

dacă aş fi regele Pellinore, nu mi-aş lăsa fiica să stea aici, fie ea regină ori nu. Vei *merge*, doamna mea.

Iar lui Guinevere i s-a părut că el i-a aruncat o privire dispreţuitoare.

Arthur i-a spus limpede că partea principală a castelului devenea tabără, astfel că nu trebuia să se îndepărteze de iatacurile ei, unde va locui cu Elaine şi slujitoarele. Majoritatea mobilierului fusese trimis la Camelot, de aceea s-a adus un pat din sala de oaspeţi, iar ea avea să doarmă cu Elaine în el. Arthur îşi petrecea nopţile în tabără, împreună cu oamenii săi, trimiţând pe câte cineva să-i aducă veşti de la ea o dată pe zi, aşa că l-a văzut rareori.

La început, a crezut în fiecare zi că-i va vedea pe bărbaţi mărşăluind afară din castel ca să dea piept cu saxonii, ori că aceştia vor aduce bătălia aproape, dar zilele treceau, iar ea nu afla veşti noi. Veneau şi plecau călăreţi ori mesageri solitari, iar Guinevere a văzut alte şi alte armate strângându-se, însă izolată în iatacul ei şi în grădina minusculă din spatele acestuia, afla doar frânturi de veşti, şi acelea aduse de slujitoarea şi moaşa sa, multe dintre ele nesigure, majoritatea fiind zvonuri. Timpul o apăsa neîndurător; dimineaţa avea greţuri şi nu-şi dorea altceva decât să stea întinsă în pat, dar mai târziu se simţea mai bine şi se plimba agitată prin grădină, neavând nimic de făcut decât să-şi imagineze saxonii năvălitori pe coastă şi să se gândească la copil... I-ar fi plăcut să coasă haine pentru el, dar nu avea lână de tors, iar războiul cel mare plecase la Camelot.

Cu toate acestea, îl avea pe cel mic, dar şi mătăsurii şi lâna toarsă, precum şi sculele de brodat care o însoţiseră la Tintagel, de aceea a făcut planuri pentru a ţese un stindard... Cândva, Arthur îi făgăduise că atunci când îi va oferi un fiu, îi va putea cere orice cadou aflat în puterea lui să-i dea, iar ea şi-a pus în minte ca în acea zi să-i ceară să renunţe la stindardul păgân al Pendragonului şi să înalţe crucea lui Hristos. În acel fel toată ţara cârmuită de Marele Rege ar deveni creştină, iar legiunea lui Arthur ar fi una sfântă, proteguită de Fecioara Maria.

Aşa cum îl închipuise ea, era cel mai frumos stindard - albastru, cu fir de aur şi mătăsurii vopsite în sângerieu, nepreţuite, pentru mantia Fecioarei. Nu avea altă ocupaţie, astfel că de dimineaţa până noaptea cosea şi, având-o pe Elaine ca ajutor, totul s-a înfiripat repede sub degetele ei. *Iar în fiecare*

cusătură a acestui stindard voi pune și rugăciunile mele pentru siguranța lui Arthur și pentru ca această țară să fie creștină de la Tintagel până în Lothian...

Într-o după-amiază a venit în vizită Merlin, venerabilul Taliesin. Ea a șovăit – se cuvenea să-l aibă în preajma ei pe acel moș păgân ce credea în demoni tocmai acum, când purta în pânțele pe fiul lui Arthur, care avea să fie într-o bună zi rege peste acea țară creștină? Însă după ce a privit ochii blânzi ai bătrânului, și-a adus aminte că era tatăl lui Igraine și va deveni străbunicul copilului ei.

— Cel Etern să te binecuvânteze, Guinevere, a zis el, desfăcându-și larg brațele în semn de binecuvântare. Ea și-a făcut cruce, apoi s-a întrebat dacă bătrânul nu se va supăra de acel gest, dar el a părut să ia totul drept un schimb de saluturi.

— Cum îți merge, doamnă, între aceste ziduri strâmte? a întrebat-o el, dând roată încăperii cu privirea. Vai, parcă ai sta într-o temniță! Trebuia să pleci la Camelot ori la Avalon, ori pe insula Ynis Witrin – doar ai fost la școală acolo cu măicuțele, nu? Căci acolo te-ai fi bucurat măcar de aer curat și mișcare! Încăperea asta seamănă cu un mormânt!

— Am suficient aer curat în grădină, a spus Guinevere, gândindu-se că velințele trebuiau aerisite chiar în acea zi, iar slujitoarea trebuia să măture pe jos, fiindcă lucrurile se aflau în neorânduială; iatacul era prea mic pentru patru femei.

— Atunci nu uita, copila mea, să mergi pe jos în fiecare zi în aer curat, chiar dacă plouă – aerul proaspăt este leac pentru toate bolile, a zis el. Sunt convins că te plictisești aici. Nu, copilă, nu am venit să-ți fac reproșuri, a adăugat el cu blândețe. Arthur mi-a spus știrea cea bună și mă bucur pentru tine, la fel ca toată lumea. Dar eu mă bucur mai mult decât toți, deoarece nu mulți bărbați trăiesc atât de mult ca să vadă chipul strănepoților. Chipul lui ridat a părut să radieze bunăvoință. Ți se trimite mâncare proaspătă, așa cum se cuvine, ori doar rații soldățești?

Guinevere l-a asigurat că avea tot ce-și dorea – primea în fiecare zi un coș cu provizii dintre cele mai alese – dar nu i-a spus cât de puțină poftă de mâncare avea.

Ea i-a povestit despre moartea Igrainei și înmormântarea de la Tintagel, apoi i-a spus că ultimele vorbe ale ei fuseseră despre Morgaine. Despre Viziune a vorbit puțin, însă privindu-l

cu ochi tulburați pe bătrân, l-a întrebat:

— Știi unde se află Morgaine, pentru că nu a venit nici măcar la patul de moarte al Igrainei?

El a clătinat rar din cap.

— Îmi pare rău, dar nu am știință.

— Dar e revoltător să nu-și înștiințeze rudele unde se găsește!

— Așa cum fac unele preotese de Avalon, s-ar putea să fi plecat într-o căutare magică, ori să se fi izolat ca să afle Viziunea, a încercat să-i explice Taliesin, dar și el părea tulburat. Dacă este așa, mie nu mi-ar fi spus, dar cred că dacă ar fi fost la Avalon, unde locuiește sora mea cu preotesele, aş fi aflat. Nu știu. A oftat, apoi a adăugat: Morgaine e femeie în toată firea, și nu trebuie să ceară îngăduința nici unui bărbat ca să plece ori să se întoarcă.

Așa merita Morgaine, a gândit Guinevere, dacă suferea din cauza propriei încăpățănări și a modului păcătos în care își făcea vrerile! A strâns pumnii și nu i-a răspuns druidului, și a privit în pământ, pentru ca el să nu-i vadă furia din ochi... El avea o părere bună despre ea și nu voia să-l facă să gândească altfel. Însă el nu a observat, pentru că Elaine tocmai îi arăta stindardul.

— Vezi? Așa ne petrecem zilele de temniță, părinte.

— Merge repede, a spus Merlin și a zâmbit. Înțeleg prea bine că nu mai este vreme – cum spun preoții voștri? Diavolul le dă de lucru celor leneși; voi nu ați lăsat loc Diavolului să-și facă lucrarea aici, fiindcă sunteți harnice ca niște albine, amândouă. Observ deja minunatul model.

— Și, în vreme ce l-am țesut, m-am rugat, a spus Guinevere cu un ton sfidător. La fiecare împunsătură am rostit o rugăciune ca Arthur și crucea lui Hristos să triumfe asupra saxonilor și a zeilor păgâni ai lor! Nu o să te superi, Lord Merlin, că lucrez la el când tu îl îndemni pe Arthur să lupte sub stindardul lor păgân?

Netulburat, Merlin i-a răspuns:

— Nicio rugăciune nu este prisoselnică, Guinevere. Crezi că noi nu știm să ne rugăm? Când lui Arthur i s-a dat marea spadă Excalibur, ea a fost vârâtă într-o teacă în care o preoteasă a pus rugăciuni și farmece pentru putere și protegere, iar ea a postit și s-a rugat cinci zile la rând, timp cât a lucrat-o. Și nu mă îndoiesc că ai observat că, și atunci când este rănit, Arthur sângerează foarte puțin.

— Eu prefer să-l știu apărat de Hristos, nu de vrăji, a spus Guinevere înfierbântată, însă bătrânul s-a mulțumit să surâdă și a zis:

— Dumnezeu este doar unul și nu există decât un Dumnezeu – restul nu sunt decât încercări ale neștiutorilor de a da Zeilor o formă pe care pot ei să o priceapă, așa cum este imaginea Fecioarei voastre, doamnă. Nimic nu se săvârșește pe lumea aceasta fără binecuvântarea celui Unu, care ne va da victoria ori înfrângerea, după cum socotește Dumnezeu. Dragonul și Fecioara sunt doar niște semne asemănătoare, închipuite de om pentru ceea ce este mai presus de el.

— Dar nu te-ai supăra dacă stindardul cu Pendragon ar fi rupt și deasupra legiunilor noastre s-ar înălța acela al Fecioarei? I-a întrebat Guinevere cu dispreț în glas.

El s-a apropiat de ea și a întins mâna stafidită ca să mângâie firele sclipitoare de mătase.

— Când este un lucru atât de frumos, a spus el calm, și lucrat cu atâta dragoste, cum l-aș putea condamna? Însă există dintre aceia care iubesc stindardul cu Pendragon la fel de mult cum iubești tu crucea lui Hristos; vrei să le interzici lucrurile care le sunt sfinte, doamnă? Cei din Avalon – druizi, preoți și preotese – știu că stindardul e doar un simbol, iar simbolul nu înseamnă nimic, în vreme ce realitatea reprezintă totul. Însă poporul spiridușilor nu va pricepe, astfel că trebuie să aibă dragonul ca simbol al protecției din partea regelui.

Guinevere s-a gândit la popoarele de oameni scunzi din Avalon și la cei de pe îndepărtatele dealuri din Țara Galilor, care veniseră înarmați cu securi de bronz și chiar mici săgeți cu vârf de cremene, având trupurile pictate grosolan cu vopsea. S-a cutremurat de oroare la gândul că niște oameni atât de sălbatici și necivilizați luptau alături de un rege creștin.

Merlin a văzut-o tremurând și a înțeleș greșit motivul.

— Aici e umezeală și frig, a spus el. Ar trebui să stai mai mult la soare. Apoi a priceput și a luat-o ușor de talie și i-a spus cu blândețe: Dragă copilă, să nu uiți – această țară este a tuturor oamenilor, indiferent care le-ar fi zeii, iar noi luptăm împotriva saxonilor, nu pentru că ei nu-i venerază pe Zeii noștri, ci pentru că vor să pârjolească și să prade țara și să ia pentru dâșii ceea ce este al nostru. Ne batem ca să apărăm pacea acestor ținuturi, doamnă, deopotrivă creștini sau păgâni, și

tocmai de aceea au venit atât de mulți să se alăture lui Arthur. Ai vrea ca el să devină un tiran care să pună sufletele tuturor în sclavie față de Dumnezeuul său, lucru pe care nici cezarii nu au cutezat să îl facă?

Însă ea a tresărit și nu i-a dat răspuns, iar Taliesin a spus că trebuia să plece, dar ea să trimită vorbă dacă avea nevoie de ceva.

— Kevin bardul este în castel, lord Merlin? I-a întrebat Elaine.

— Da, așa cred – trebuia să mă fi gândit la asta. O să-l trimit să vă cânte la harpă cât sunteți întemnițate aici.

— Cu bucurie l-am primi, a spus Elaine, dar voiam să întreb dacă nu ne-ar putea împrumuta harpa lui... ori a ta, lord druid.

El a șovăit, apoi a spus:

— Kevin nu v-ar împrumuta harpa lui; Doamna sa este o iubită geloasă. Cât despre a mea, ea este sfințită și dăruită Zeilor, și nu pot lăsa pe nimeni să o atingă. Însă doamna Morgaine nu și-a luat-o pe a ei când a plecat; se află în iatacul ei. Să pun pe cineva să o aducă, doamnă Elaine? Știi să cânți?

— Nu prea bine, a răspuns ea, dar știu îndeajuns despre muzica de harpă ca să nu îi fac vreun rău, și ea ar oferi degetelor noastre și altceva de făcut când suntem ostenite de țesut.

— Poate pentru degetele tale, a spus Guinevere. Eu am zis mereu că nu se cuvine ca femeile să cânte la harpă.

— Așa să fie, necuvenit, a spus Elaine, dar cred că o să înnebunesc stând aici fără să fac nimic, și oricum nu mă vede nimeni, chiar de-aș dansa goală ca Salomeea în fața lui Irod!

Guinevere a chicotit, apoi s-a arătat revoltată – ce va crede Merlin? Însă bătrânul a râs cu poftă.

— O să-ți trimit harpa lui Morgaine, doamnă, și te poți dedica acestei distracții necuvenite – deși eu nu văd nimic nelalocul său în a cânta!

În acea noapte, Guinevere a visat că Arthur stătea alături de ea, dar că șerpii de pe încheieturile mâinilor lui căpătaseră viață și se târau spre stindardul ei, răcindu-l cu corpurile lor și mânjindu-l, pângărindu-l... S-a trezit înspăimântată și a vărsat, iar în ziua următoare nu a avut nici măcar putere să se ridice din pat. Arthur a venit în acea după-amiază să o vadă și, mâhnit din cale afară, a rămas alături de ea.

— Văd că retragerea ta între patru ziduri nu-ți face deloc bine,

doamnă, a spus el. Tare aş vrea să fi fost în siguranță la Camelot! Am primit vorbă de la regii din Britania Mică – au împins treizeci de corăbii saxone până ce s-au izbit de stânci, iar noi vom porni în marș peste zece zile. Apoi și-a mușcat buzele. Aș vrea ca totul să se sfârșească și să ne aflăm la Camelot. Roagă-te lui Dumnezeu, Guinevere, să ajungem cu bine acolo. S-a așezat pe pat lângă ea, iar ea i-a prins mâna, dar cu unul dintre degete a atins șerpilor de pe încheieturi și și-a tras mâna înapoi cu un țipăt de groază.

— Ce-ai pățit, Guinevere? a întrebat el în șoaptă și a prins-o în brațe. Sărmana mea fată, după atâta ședere între ziduri, te-ai îmbolnăvit... Mă temeam că așa se va întâmpla!

Ea s-a zbatut să pună stavilă lacrimilor.

— Am visat... vai, am visat, Arthur, s-a plâns ea ridicându-se în capul oaselor și azvârlind velințele cât colo, nici nu sufăr să mă gândesc la asta, că ai lăsat dragonul acela pângărit să acopere totul... Uite ce am făcut pentru tine! Desculță, l-a tras cu ambele mâini către războiul de țesut. Vezi? E aproape gata, peste trei zile o să-l poți înălța...

El și-a petrecut un braț pe după trupul ei și a strâns-o aproape.

— Aș voi ca asta să nu capete atâta însemnătate pentru tine, Guinevere. Îmi pare rău. O să-l iau în luptă alături de stindardul cu Pendragon, dacă voiești, dar nu pot călca jurământul pe care l-am făcut.

— Dumnezeu te va pedepsi dacă-ți respecti jurământul făcut față de niște păgâni, iar nu față de El, a strigat ea. O să ne pedepsească pe amândoi...

El s-a desprins din mâinile ei.

— Sărmana mea fată, ești bolnavă și deznădăjduită, nici nu e de mirare în acest loc. Iar acum, chiar de aş voi, este prea târziu ca să te trimit acolo, pentru că hoardele de saxoni ar putea bântui pe drumul dintre Caerleon și Camelot. Încearcă să te stăpânești, iubirea mea, a spus el și a dat să se îndrepte spre ușă.

— Doar nu ești atât de mânios...

— Mânios? Când tu ești bolnavă și obosită? a zis el și a sărutat-o pe frunte. Dar despre asta nu trebuie să mai vorbim. Acum trebuie să plec, fiindcă aștept un mesager ce poate sosi în orice clipă. O să-l trimit pe Kevin să-ți cânte. Muzica lui o să te

bine dispună.

A sărutat-o din nou și a plecat, iar Guinevere s-a întors la războiul de țesut și a început să lucreze cu furie la stindard.

Kevin a venit a doua zi, târziu, târându-și trupul diform cu ajutorul unui toiag; avea harpa atârnată de un umăr, ceea ce i-a dat, mai mult ca niciodată, un aspect de cocoșat monstruos atunci când a apărut ca o umbră în cadrul ușii. Lui Guinevere i s-a părut că el a mișcat din nas, semn că îi displăcea ceva și, brusc, ea a văzut încăperea prin ochii lui, dolda de lucrurile zilnice a patru femei, lipsită de aer curat. El a ridicat brațul, ca binecuvântare druidă, iar Guinevere a tresărit – putea accepta asta din partea venerabilului Taliesin, dar venit de la Kevin, gestul a umplut-o de groază, ca și cum el ar fi vrăjit-o pe ea, dar și pe copil, cu farmece păgâne; pe ascuns, și-a făcut semnul crucii și s-a întrebat dacă nu cumva el observase asta.

Elaine s-a apropiat de el și i s-a adresat curtenitor:

— Dă-mi voie să te ajut să așezi harpa, maestru cântăreț.

El s-a crispat, de parcă ar fi vrut să se ferească de ea, însă glasul lui dulce a rămas foarte respectuos:

— Îți mulțumesc, dar nimeni nu are voie să o atingă pe Doamna Mea. Dacă o car cu propriile-mi mâini când abia reușesc să-mi port trupul ajutat de un toiag, nu socoți, doamnă, că există un motiv?

Elaine și-a plecat capul ca un copil dojenit și a spus:

— Am avut cele mai bune intenții, domnule.

— Desigur, cum aveai să știi? a zis el și s-a răsucit cu un gest chinuit și dureros, ori așa i s-a părut lui Guinevere, ca să își dea harpa jos de pe umăr și să o așeze pe podea.

— Te simți în largul tău, maestre harpist? Nu vrei o cupă de vin ca să-ți ungi gâtulejul înainte de a cânta? I-a întrebat Guinevere, iar el a acceptat destul de politicos.

Apoi, remarcând stindardul cu crucea de pe războiul de țesut, el i s-a adresat lui Elaine:

— Tu ești fiica regelui Pellinore, adevărat, doamnă? Ai început a țese un stindard pentru ca tatăl tău să-l poarte în bătălie?

Guinevere s-a grăbit să-l lămurească:

— Mâinile lui Elaine sunt la fel de iscusite ca ale mele, dar stindardul este pentru Arthur.

Vocea lui plină a sunat la fel de detașată ca aceea a unui adult ce admiră și laudă primele încercări de a toarce ale unei

copile:

— Este frumos, și ar putea deveni o tapiserie interesantă pentru castelul Camelot când vei ajunge acolo, doamnă, dar eu sunt convins că Arthur va purta stindardul cu Pendragon, la fel ca și tatăl său. Vai, am uitat că doamnelor nu le place să vorbească despre bătlaii. N-ar fi mai bine să vă cânt?

Și-a așezat degetele pe strune și a început să cânte; ca răpită, Guinevere a ascultat, iar slujitoarea ei, conștientă că avea parte de un dar regesc, s-a furișat până la ușă ca să tragă cu urechea. El a cântat îndelung până ce amurgul s-a îndesit și, în vreme ce asculta, Guinevere s-a trezit purtată departe, într-o lume în care păgânii și creștinii, războiul ori pacea, erau totuna, unde importanță căpăta doar spiritul uman, înflăcărat împotriva beznei ca o torță. Când sunetele harpei s-au stins, Guinevere nu s-a simțit în stare să vorbească și a văzut că Elaine plângea în tăcere.

După o vreme, ea a spus:

— Cuvintele nu pot exprima ceea ce ne-ai oferit, maestre cântăreț. Nu pot spune decât că-mi voi aminti mereu de aceste clipe.

Zâmbetul strâmb al lui Kevin a lăsat impresia trecătoare că ia în răs emoția ei, dar și a sa, după care a zis:

— Doamnă, în muzică, cel ce dă primește la fel de mult ca și cel care ascultă. S-a întors spre Elaine și a adăugat: Văd că ai aici harpa doamnei Morgaine. Așadar, îți dai seama de adevărul vorbelor mele.

Ea a încuviințat din cap și a zis:

— Sunt începătoare și nepricepută la muzică. Îmi place să cânt, dar nimeni nu a găsit plăcere ascultându-mă - le rămân recunoscătoare celor ce se arată îngăduitori când eu mă chinuiesc să ciuiesc corzile potrivite.

— Nu este adevărat, doar știi că ne place să te ascultăm, a contrazis-o Guinevere, iar Kevin a zâmbit și a spus:

— Probabil că harpa este singurul instrument care nu poate suna rău, indiferent cât de nepriceput este cântărețul; mă întreb: asta să fie tocmai pentru că e un instrument închinat Zeilor?

Guinevere a strâmbat din buze - chiar trebuia ca bardul să strice farmecul aceluia ceas vorbind despre Zeii lui din Infern? La o adică, omul acela, așa diform, semăna cu o broască râioasă;

dacă nu ar fi cântat atât de frumos, nu i s-ar îngădui nici să se apropie de oameni respectabili – auzise de undeva că nu era decât un copil găsit, crescut de niște lucrători ai ogoarelor. N-avrut să-l jignească, pentru că venise să le ofere clipe de plăcere, însă și-a mutat privirea de la el; Elaine putea flecări cu el cât poftea. S-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

— E o zăpușeală aici ca în lad, a spus ea iritată și a deschis brusc ușa.

Pe cerul care se întuneca deja, a văzut sulite înflăcărare de lumină, țâșnind dinspre miazănoapte. Strigătul ei de uimire i-a adus-o aproape pe Elaine și pe slujitoare, ba chiar și pe Kevin, care tocmai își băga cu grijă mare harpa în husă și s-a târât până la ușă.

— Vai, ce înseamnă asta, ce prevestește? a exclamat ea.

— Oamenii din nord spun că acelea sunt sulitele de lumină de pe tărâmul uriașilor, a explicat Kevin; când asta se vede de pe pământ, anunță o mare bătlie. Și, sigur că asta se va întâmpla – o bătlie în care armatele lui Arthur pot hotărî, doamnă, cu ajutorul tuturor Zeilor, dacă vom trăi ca oameni civilizați, ori ne vom scufunda în beznă pe vecie. Doamnă Guinevere, ar fi trebuit să te duci la Camelot. Nu este bine ca regele să fie îngrijorat acum de soarta femeilor și copiilor.

Ea s-a răsucit spre el și l-a fulgerat:

— Ce știi tu despre femei ori copii – ori chiar despre bătliei, druidule?

— Regina mea, aceasta nu ar fi prima mea bătlie, a zis el împăciuitor. Doamna Mea mi-a fost dăruită de un rege pentru că am cântat la harpa războiului pentru victoria sa. Crezi că aș fi fugit să mă adăpostesc dimpreună cu fecioarele și eunucii cu fuste care-și spun preoți creștini? Nu-s deloc așa, doamnă. Nici măcar Taliesin, așa bătrân cum e, nu s-ar da înapoi să lupte. (S-a lăsat tăcere, în timp ce luminile nordului sclipeau și șerpuiau pe cer.) Dacă-mi îngădui, regina mea, trebuie să merg la stăpânul meu Arthur ca să vorbesc cu el și cu Lord Merlin despre ceea ce prevestesc aceste lumini în legătură cu bătlia ce se apropie.

Guinevere a simțit un cuțit înroșit străpungând-o în burtă. Până și păgânul acesta diform avea voie să fie alături de Arthur, în vreme ce ea, soața lui, trebuia să se ascundă acolo, nevăzută, cu toate că purta în pânțece speranța regatului său! Socotise

că, dacă avea să aducă pe lume un fiu al lui Arthur, trebuia să i se arate un respect neasemuit, nu să fie tratată ca femeia aceea pe care fusese obligat să o ia ca pe o parte a unei zestre alcătuită din cai! Cu toate acestea, era îngrămădită iarăși într-un colț pentru că el nu se putea descotorosi de ea, și până și frumosul ei stindard, nedorit, fusese respins.

Brusc îngrijorat, Kevin a exclamat:

— Regina mea, îți este rău? Doamnă Elaine, ajut-o!

A întins o mână spre Guinevere, iar ea a văzut șarpele încolăcit în jurul ei, tatuat acolo cu albastru... S-a chircit brusc și l-a lovit orbește, abia realizând ce făcuse, astfel că bardul, și așa stând nesigur pe picioare, și-a pierdut echilibrul și a căzut ca un sac pe podea.

— Nu te apropia de mine, a strigat ea, abia gâfâind. Nu mă atinge cu șerpii tăi blestemați – păgânule venit din iad, să nu pui șerpii aceia vicleni pe copilul meu...

— Guinevere! a exclamat Elaine și s-a grăbit spre ea, însă în loc să îi ofere sprijin lui Guinevere, s-a aplecat îngrijorată deasupra lui Kevin și l-a ajutat să se ridice. Lord druid, să nu o blestemi – este bolnavă și nu știe ce face...

— Cum să nu știu? a țipat Guinevere cu glas ascutit. Îți închipui că nu știu cum mă priviți cu toții – ca pe o proastă, ca și cum aș fi surdă, mută și oarbă. Și mă liniștiți cu vorbe frumoase, după care îi ocoliți pe preoți ca să-l atrageți pe Arthur la necredință și păgânism, voi, care sunteți gata să ne aruncați în ghearele vrăjitorilor blestemați... Pleacă de aici, pentru că nu vreau ca fiul meu să se nască strâmb din cauză că ți-am privit fața respingătoare...

Kevin a strâns din pleoape, iar mâinile diforme i s-au chircit, apoi s-a întors tăcut și s-a apucat să ridice cu greu harpa pe umăr. Și-a căutat toiagul; Elaine i l-a întins, iar Guinevere a auzit-o șoptindu-i lui Kevin:

— Iart-o, lord druid, este bolnavă și nu știe...

În glasul frumos și muzical al lui Kevin a apărut o notă de asprime:

— Știu prea bine asta, doamnă. Crezi că nu am mai auzit asemenea vorbe dulci de la femei? Îmi pare rău, eu n-am voit decât să vă ofer plăcere, a zis el, iar Guinevere, rămasă cu capul prins între palme, a auzit bocănitul și târâșul toiagului pe pardoseală, precum și târșăitul picioarelor lui, semn că bardul

ieșea cu un efort dureros din încăpere.

Însă și după plecarea lui ea a continuat să stea ghemuită cu palmele peste față - vai, el o blestemase cu șerpii aceia veninoși, simțea cum o împungeau și mușcau din trupul ei, iar sulile de lumini orbitoare de pe cer o străpungeau, luminile îi ardeau creierul... A urlat și și-a îngropat și mai mult fața între palme și, zvârcolindu-se, s-a prăbușit, pentru că sulile o sfârtecaseră... Apoi și-a revenit puțin și a auzit-o pe Elaine strigând:

— Guinevere! Verișoară, uită-te la mine, vorbește-mi! Vai, Sfântă Maria, ajută-ne... Trimite după moașă! Uite, sânge...

— Kevin, a răcnit Guinevere, Kevin mi-a blestemat copilul. S-a ridicat disperată, simțindu-se pătrunsă de dureri, și a început să lovească în ziduri cu pumnii. Doamne ajută-mă, chemați preotul, poate preotul alungă blestemul...

Și, neluând în seamă izbucnirea apei și a sângelui care deja i se scurgeau pe picioare, s-a târât spre stindardul pe care îl țesuse, făcându-și din nou cruce în neștire, după care totul s-a mistuit în beznă și coșmar.

Abia câteva zile mai târziu a înțeles că fusese primejdios de bolnavă, că fusese cât pe ce să sângereze de moarte când pierduse copilul, care se arătase prea mic și slab ca să respire.

Arthur. Acum cu siguranță că mă va detesta, nici măcar n-am fost în stare să-i aduc fiul pe lume... Kevin, Kevin a fost acela care m-a blestemat cu șerpii lui... Se pierdea în vise urâte cu șerpi și sulile, iar o dată, când Arthur a venit lângă ea și a încercat să o mângâie, s-a tras îngrozită înapoi, ferindu-se de șerpii ce păreau să se zvârcolească pe încheieturile lui.

Chiar și când primejdia a dispărut, tot nu și-a recăpătat puterea și a zăcut apatică, incapabilă să se miște, cu lacrimi curgându-i încet pe față. Nu, era o prostie să-și închipuie că bardul o blestemase, trebuie să fi fost nebunia născută din delir... Doar nu era primul copil pe care îl pierduse, iar dacă era vorba de vreo vinovăție, atunci era a ei, pentru că rămăsese acolo unde nu avusese aer curat și mâncare proaspătă și mișcare și îi lipsise compania doamnelor ei.

Preotul casei a venit la ea, și el a socotit că era o nebunie să-și închipuie că fusese blestemată de Kevin... Dumnezeu nu s-ar sluji de mâinile unui preot păgân ca să o pedepsească.

— Nu trebuie să te grăbești în a da vina pe alții, a spus el cu

severitate. De e vorba de o greșeală, ea îți aparține. Ai pe conștiință vreun păcat nemărturisit, doamnă Guinevere?

Nemărturisit? Nu. Pentru că-și recunoscuse iubirea față de Lancelot și fusese iertată, apoi se străduise să-și îndrepte gândurile doar spre stăpânul ei legiuit. Nu, nu putea fi vorba de asta... Și, cu toate acestea, dăduse greș.

— Nu am reușit... nu am fost îndeajuns de tare ca să-l conving pe Arthur să lepede șerpilor lui păgâni și stindardul cu Pendragon, a spus ea cu glas pierit. Putea Dumnezeu să-mi pedepsească copilul pentru asta?

— Doar tu știi ce-ți apasă conștiința, doamnă. Și nu mai vorbi de pedeapsă pentru copil... *E!* se află la sânul lui Hristos... dar pedepsiți sunteți tu și Arthur, dacă există o pedeapsă, lucru pe care, a adăugat el cu fereală, nu am căderea să-l rostesc.

— Ce pot face pentru a obține iertarea? Ce să fac pentru ca Dumnezeu să-i dăruiască lui Arthur un fiu care să cârmuiască Britania?

— Ai făcut tot ce trebuia pentru ca Britania să aibă un rege creștin? Ori ascunzi cuvintele pe care știi că trebuie să le rostești pentru că voiești să-i faci pe plac? a întrebat-o preotul cu glas serios.

După ce preotul a plecat, a zăcut privind la stindard. Acum luminile nordului ardeau pe cer în fiecare noapte, ca semn al marii bătălii ce avea să se poarte; cândva, un împărat roman văzuse semnele crucii pe cer, iar soarta Britaniei se schimbase. Oare nu-i putea aduce și ea un astfel de semn lui Arthur?

— Vino, ajută-mă să mă ridic, i-a spus slujitoarei. Trebuie să isprăvesc stindardul pe care Arthur o să-l poarte în bătălie.

În acea noapte, Arthur a venit în iatac tocmai când Guinevere făcea ultimele împunsături, iar femeile aprindeau opaițele.

— Cum te mai simți, draga mea? Mă bucur să te văd altfel decât în pat și îndeajuns de sănătoasă ca să lucrezi, a spus el și a sărutat-o. Scumpa mea, nu trebuie să jelești atât... Nicio femeie n-ar putea aduce un prunc pe lume în starea de încordare de acum, când bătălia poate izbucni dintr-un moment în altul; trebuia să te trimit la Camelot. Guinevere, suntem încă tineri, Dumnezeu ne poate dăruia mulți copii de acum încolo.

Cu toate acestea, ei nu i-a scăpat expresia de vulnerabilitate de pe chipul lui și și-a dat seama că împărtășea mâhnirea ei. L-a prins strâns de mână și l-a tras alături, pe banca pe care stătea

dinaintea stindardului.

— Nu e frumos? I-a întrebat ea și a avut impresia că glasul îi sunase ca acela al unui copil care cerșește laude.

— Este foarte frumos. Nu cred că am văzut o lucrătură mai minunată, apoi a dus mâna la teaca sângerie a spadei Excalibur de care nu se mai despărțea, dar asta este și mai frumoasă.

— Și eu, care am cusut rugăciuni pentru tine și cavalerii tăi la fiecare împunsătură, a zis ea pe un ton rugător. Arthur, ascultă-mă – nu crezi că Dumnezeu ne-a pedepsit pentru că El crede că nu suntem demni să dăm regatului acestuia un alt rege, decât dacă jurăm amândoi să îl slujim cu credință, nu în fel păgân, ci pe calea cea nouă a lui Hristos? Toate forțele răului păgân s-au unit împotriva noastră, iar noi trebuie să luptăm împotriva lor cu crucea în mână.

El și-a lăsat palma peste mâna ei și a spus:

— Draga mea, asta este o neghiobie. Știi că îl slujesc pe Dumnezeu cât de bine pot.

— Da, dar tot stindardul acela păgân cu șerpi îl ridici deasupra oamenilor tăi, a strigat ea, iar el, mâhnit, a clătinat din cap.

— Scumpa mea, nu pot încălca jurământul pe care l-am făcut Doamnei de Avalon, care m-a așezat pe acest tron.

— Dumnezeu, nu altcineva, te-a pus pe tron, a spus ea cu convingere. Vai, Arthur, dacă mă iubești, fă asta, dacă voiești ca Dumnezeu să ne dăruiască alt copil! Nu vezi că ne-a pedepsit luându-ne fiul la sânul său?

— Nu se cuvine să vorbești astfel, a rostit el apăsător. E o neghiobie superstițioasă să-ți închipui că Dumnezeu ar face asta. Eu am venit să-ți spun că saxonii s-au strâns și ne vom lupta cu ei la Mount Badon! Tare mult aș dori să fii în putere ca să călărești până la Camelot, dar asta nu se poate... Încă nu...

— Vai, știu prea bine că-ți sunt doar o povară, a strigat ea cu amărăciune în glas. Pentru tine nici n-am fost altceva vreodată; îmi pare rău că nu am murit odată cu copilul.

— Nu, nu trebuie să vorbești astfel, i-a spus el cu tandrețe. Am toată încrederea că, ajutat de spada mea Excalibur și de toți cavalerii mei, vom triumfa. Iar tu trebuie să te rogi pentru noi zi și noapte, draga mea Guinevere. S-a ridicat și a adăugat: Nu vom porni decât după crăpatul zorilor. Voi încerca să vin ca să-mi iau rămas bun în noaptea asta, înainte de a porni în marș, iar tatăl tău la fel, și poate chiar Gawaine și Lancelot – el îți

transmite urări de bine, Guinevere, e foarte tulburat de când a aflat că ai fost atât de bolnavă. Poți vorbi cu ei dacă te vizitează?

Ea și-a lăsat capul în jos și a zis cu amărăciune:

— Voi face voia regelui și stăpânului meu. Da, să vină, cu toate că mă miră că-mi ceri să mă rog, iar eu nu te pot convinge să renunți la stindardul acela păgân și să înalți crucea lui Hristos... Nu am a mă îndoi că Dumnezeu cunoaște ce se află în inima ta, pentru că El nu ți-ar îngădui să pleci la luptă crezând că această țară va fi cârmuită de un fiu al tău, pentru că încă nu te-ai hotărât să faci o țară creștină din această țară.

El a dat drumul mâinii ei, iar ea a simțit cum Arthur o măsoară din cap până în picioare. Într-un târziu, el a dus o mână la bărbia ei și i-a ridicat capul pentru ca ea să-l privească în ochi. Apoi a spus încet:

— Draga mea doamnă, draga mea iubită, pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi asta?

Incapabilă să rostească un cuvânt, ea a încuviințat din cap și și-a șters nasul cu mâneca rochiei, ca un copil.

— Dragă doamnă, îți mărturisesc dinaintea lui Dumnezeu, eu nu cred că Dumnezeu lucrează în acest fel, și nu are importanță sub ce stindard luptăm. Dar dacă asta are importanță pentru tine... A făcut o pauză și a înghițit în sec. Guinevere, nu suport să te văd atât de deznădăduită. Dacă voi purta stindardul lui Hristos și al Fecioarei Maria deasupra trupelor mele la luptă, o să termini cu jelitul și o să te rogi pentru mine din toată inima?

Total schimbată, ea l-a privit, simțind că inima îi tresaltă de o bucurie sălbatică. Oare chiar avea să facă asta de dragul ei?

— Vai, Arthur, m-am rugat, m-am rugat...

— Atunci, a spus Arthur cu un suspin, îți jur, Guinevere – o să port în luptă stindardul tău reprezentându-i pe Hristos și pe Fecioară, și niciun alt semn nu se va înălța deasupra legiunii mele. Așa să se facă, amin.

A sărutat-o, dar lui Guinevere i s-a părut că el se întristase din cale afară. L-a prins de mâini și i le-a sărutat și, pentru prima oară, a avut senzația că șerpilor de la încheieturile lui nu aveau nicio însemnătate, ci erau doar niște imagini decolorate și că fusese nebună să creadă că ele ar fi putut avea puterea de a-i face rău ei ori copilului.

El și-a chemat scutierul care aștepta la ușa iatacului și i-a

spus să ia stindardul cu grijă și să-l înalțe deasupra taberei.

— Vom pleca în marș mâine, a spus el, și toți trebuie să vadă stindardul doamnei mele cu Sfânta Fecioară și crucea fluturând deasupra legiunii lui Arthur.

Scutierul l-a privit cu uimire.

— Sire, stăpâne... și ce facem cu Pendragon?

— Du-i-l administratorului și roagă-l să-l pună undeva. O să pornim în marș sub stindardul lui Dumnezeu.

Scutierul a plecat să îndeplinească porunca, apoi Arthur i-a zâmbit lui Guinevere, cu toate că acel zâmbet nu trăda multă bucurie.

— O să vin să te văd la apusul soarelui, împreună cu tatăl tău și unele dintre neamurile noastre. Vom cina aici și o să-l pun pe administrator să ne aducă mâncare tuturor. Elaine nu trebuie să se mai tulbure ca să ne ospăteze pe toți. Ne vedem atunci, draga mea soață... a mai zis el și a plecat.

În cele din urmă, au cinat în una dintre sălile mai mici, pentru că în iatacul lui Guinevere nu încăpeau atâția oaspeți. Ea și Elaine și-au pus cele mai bune rochii ce rămăsese la Caerleon și și-au legat părul cu panglici; era plăcut să aibă un soi de sărbătoare după claustrarea din ultimele săptămâni. Meniul – pentru că a fost compus din altceva decât rații ostășești – a fost întins pe mese de lemn. Mai toți sfetnicii lui Arthur fuseseră trimiși la Camelot, inclusiv episcopul Patricius, dar Taliesin Merlinul fusese poftit la masă, ca și regele Lot, regele Uriens din țara Galilor, ducele Marcus de Cornwall, Lancelot și fratele lui vitreg, Lionel din Britania Mică, fiul mai mare și moștenitorul lui Ban. Lancelot și-a găsit timp să se apropie de Guinevere și să-i sărute mâna, privind-o în ochi cu o tandrețe deznădăjduită.

— Ți-ai revenit, doamna mea? M-am îngrijorat din pricina ta.

Apoi, profitând de semiîntineric, a sărutat-o ușor ca o pană pe tâmplă. A apărut curând și regele Leodegranz, strâmbându-se și încruntându-se, și a sărutat-o pe frunte.

— Îmi pare rău că ai fost bolnavă, draga mea, și regret că ai pierdut copilul, dar Arthur trebuia să te fi trimis la Camelot cu litiera – așa aș fi făcut eu cu Alienor, dacă ea ar fi încercat să mă comande pe mine, a dojenit-o el. Iar acum, vezi că n-ai câștigat nimic rămânând aici!

— Nu trebuie să o dojenești, a spus Taliesin cu blândețe, a suferit îndeajuns, stăpânul meu. Dacă Arthur nu i-a adus vină,

nici tatăl ei nu se cuvine să facă asta.

Cu mult tact, Elaine a schimbat subiectul.

— Cine este cel de lângă ducele Marcus?

— Un văr de-al lui Gorlois de Cornwall, care a murit înainte ca Uther să fi ajuns pe tron, a explicat Lancelot, iar el l-a rugat pe Arthur ca, dacă vom câștiga lupta de la Mount Badon, să îi dea lui Cornwall prin căsătoria cu Morgaine.

— Bătrânul acela? a întrebat Guinevere stupefiată.

— Cred că ar fi bine să o dăm pe Morgaine unui bărbat mai vârstnic – ea nu are frumusețea care să îi atragă pe tineri, a spus Lancelot. Însă este inteligentă și școlită și, de fapt, ducele Marcus nu o cere pentru sine, ci pentru fiul său Drustan, care este unul dintre cei mai de vază cavaleri din Cornwall. Arthur l-a făcut acum unul dintre companionii săi, chiar în ajunul bătăliei. Cu toate că, dacă Morgaine nu se mai întoarce la curte, Drustan se va căsători cu fata bătrânului Hoell, regele breton... A chicotit. Astea-s bârfe de la curte despre cum se fac și desfac căsătorii... Altceva n-avem a ne spune?

— Fiindcă veni vorba, a îndrăznit Elaine, când o să ne anunți căsătoria ta, Sir Lancelot?

El a înclinat capul cu un gest galant și i-a răspuns:

— În ziua în care tatăl tău mi te va oferi, doamnă Elaine, nu-l voi refuza. Dar eu cred că tatăl tău va voi să te mărite cu un bărbat mai bogat decât mine, fiindcă doamna mea de față este deja căsătorită – a zis el în glumă și s-a înclinat în fața lui Guinevere, dar ea a văzut tristețea din ochii lui – nu mă grăbesc să mă însor.

Elaine s-a îmbujorat la față și a plecat ochii.

— L-am poftit și pe Pellinore să ni se alăture, a spus Arthur, dar el a preferat să rămână cu oștenii lui, îngrijindu-se de ultimele pregătiri înainte de marș. Unele căruțe pleacă deja. Ia uitați-vă, a exclamat el și a făcut semn spre fereastră. Iar strălucesc deasupra noastră luminile nordului!

— Kevin bardul nu vine la masă? a întrebat Lancelot.

— L-am invitat să vină de va putea, a spus Taliesin, dar a zis că preferă să nu o tulbure iarăși pe regină cu prezența sa. Guinevere, v-ați certat?

Ea și-a lăsat ochii în jos și i-a răspuns:

— I-am vorbit cu asprime cât eram bolnavă și aveam dureri mari. Lord druid, dacă-l vezi, te rog să-i spui că îi cer iertare.

Avându-l pe Arthur alături și știind că stindardul ei flutură deasupra armatelor lui, simțea că poate iubi și ierta pe toată lumea, chiar și pe bard.

— Cred că și-a dat seama că ai vorbit așa aspru din cauza suferințelor prin care ai trecut, a spus Taliesin cu calm, iar Guinevere s-a întrebat ce anume îi povestise tânărul druid.

Brusc, ușa s-a dat în lături, iar în încăpere au intrat Lot și Gawaine.

— Ce înseamnă aceasta, stăpâne Arthur? a început Lot. Stindardul cu Pendragon pe care am jurat să-l urmărim nu mai flutură deasupra taberei și s-a iscat mare neliniște în rândul triburilor. Spune-ne, ce ai făcut?

În lumina torțelor, fața lui Arthur a părut că pălește.

— Doar atât, vere – suntem un popor creștin și vom lupta sub stindardul lui Hristos și al Fecioarei.

Lot l-a privit cu o strâmbătură.

— Arcașii din Avalon se sfătuiesc, având gând să te părăsească, Arthur. Lasă și flamura lui Hristos, dacă așa te îndeamnă conștiința, dar înalță Pendragonul cu șerpii înțelepciunii alături de ea, altfel o să-ți vezi oamenii împrăștiindu-se și fără un țel comun în așteptarea acestei bătălii! Vrei să azvârli cât colo toată bunăvoința de care ai avut parte de la dânșii? Până și picții cu săgețile lor de spiriduși au ucis mulți saxoni până acum, și așa vor face mereu. Te implor, nu le lua stindardul și credința în el!

Oarecum neliniștit, Arthur a surâs.

— Asemenea aceluși împărat roman care a văzut un semn pe cer și a spus: *Sub semnul acesta vom învinge*, la fel o să facem și noi. Tu, Uriens, care înalți acvilele Romei, știi povestea aceea.

— O știu, rege al meu, i-a răspuns Uriens, dar este înțelept să îi îndepărtezi pe oamenii Avalonului? Stăpâne Arthur, ca și mine, porți șerpii la încheieturile mâinilor, drept semn de recunoaștere a unei țări ce este mai veche decât crucea.

— Dar dacă vom învinge, va fi o țară nouă, a spus Guinevere, iar de nu, nu va mai avea nicio importanță.

În timp ce vorbea, Lot s-a întors spre ea și a măsurat-o cu ură.

— Trebuia să-mi dau seama că aceasta este făcută de mâna ta, regina mea.

Gawaine a pășit apăsător spre fereastră și a privit spre tabără.

— Îi văd pe cei din popoarele mai mici mișcându-se pe lângă

focuri – sunt cei din Avalon și din ținutul tău, rege Uriens. Arthur, vere – și s-a apropiat de rege – te rog, ca fiind cel mai vechi cavaler al tău, înalță stindardul cu Pendragon pe câmp pentru acei ce voiesc a-l urma.

Arthur a șovăit, dar a aruncat o privire spre ochii sclipitori ai lui Guinevere, apoi a surâs și a vorbit:

— Am jurat. Dacă vom supraviețui bătăliei, fiul nostru va domni peste o țară unită sub semnul crucii. N-o să subjug conștiința nimănui, dar așa cum stă scris în Cartea Sfântă – „Eu și casa mea vom sluji Domnului, că sfânt este”⁴.

Lancelot a oftat cu amărăciune și a făcut câțiva pași, îndepărtându-se de Guinevere.

— Stăpâne și rege al meu, vreau să-ți amintesc că sunt Lancelot al Lacului și o venerez pe Doamna de Avalon. Rege al meu, în numele ei, care ți-a fost prietenă și binefăcătoare, îți cer această favoare – lasă-mă pe mine să port stindardul cu Pendragon în luptă. Atunci îți vei fi ținut jurământul și nici nu-l vei călca pe cel făcut față de Avalon.

Arthur a ezitat. Guinevere a clătinat imperceptibil din cap, iar Lancelot a aruncat o privire către Taliesin. Luând tăcerea drept consimțire, Lancelot s-a pregătit să iasă din încăpere, când Lot a izbucnit:

— Arthur, nu se poate! Și așa se vorbește mult că Lancelot ar fi moștenitorul și favoritul tău! Dacă va purta Pendragonul în luptă, atunci oamenii vor socoti că l-ai numit pe el să-ți poarte stindardul și se va isca dezbinare în regat, fiindcă se va crede că oamenii tăi luptă sub semnul crucii, iar Lancelot sub Pendragon.

Lancelot s-a răstit la Lot:

— Și *tu* porți propriul stindard – la fel și Leodegranz, și Uriens, și Marcus de Cornwall – de ce să nu am și eu stindardul de la Avalon?

— Dar stindardul cu Pendragon este al întregii Britanii, unită sub un singur Mare Dragon, a zis Lot, iar Arthur a oftat și a confirmat cu un gest, după care a spus:

— Trebuie să luptăm sub un *singur* stindard, iar acela este crucea. Îmi pare rău că îți refuz ceva, vere, dar asta nu o pot îngădui.

Cu buzele strânse și făcând eforturi vizibile să-și stăpânească furia, Lancelot s-a ridicat, apoi s-a dus la fereastră. Din spatele

⁴ Iosua, 25.16

lui, Lot a spus:

— Am auzit între oamenii mei de la miazănoapte că acestea sunt sulile saxonilor cu care ne vom bate și că lebedele țipă și corbii ne așteaptă pe toți...

Guinevere s-a ridicat ținând strâns mâna lui Arthur. Apoi a rostit încet:

— Sub acest semn vom învinge...

Iar Arthur a strâns-o de mână.

— Doamnă, deși toate forțele ladului, și nu numai ale saxonilor, s-au ridicat împotriva noastră, alături de cavalerii mei nu se poate să dau greș. Și cu tine alături, Lancelot, a zis Arthur, și a făcut o mișcare ca să-l tragă mai aproape de el și de Guinevere.

Preț de o clipă, având încă o expresie de furie pe chip, Lancelot a rămas nemișcat; apoi, după ce a oftat adânc, a rostit:

— Așa să fie, rege Arthur. Dar... a șovăit, iar Guinevere, stând foarte aproape de el, a simțit fiorul puternic care l-a cuprins subit. Stăpânul și regele meu, nu știu ce vor spune cei de la Avalon când vor auzi așa ceva.

Vreme de un moment, în sală s-a lăsat o tăcere deplină, în vreme ce luminile, sulile înflăcărate de la miazănoapte, s-a aprins deasupra lor.

După aceea Elaine a tras draperia, ascunzând semnele de pe cer, și a strigat înveselită:

— Veniți și așezați-vă la masă! Pentru că de veți pleca la luptă la crăpatul zorilor, nu trebuie să porniți nehrăniți, iar noi am făcut tot ce este mai bun pentru voi!

În timp ce stăteau la masă, cât Lot, Uriens și ducele Marcus vorbeau de strategie și amplasarea trupelor cu Arthur, Guinevere a surprins ochii întunecați ai lui Lancelot, iar aceștia erau cuprinși de întristare și groază.

Când a părăsit curtea lui Arthur de la Caerleon, cerând încuviințare să plece la Avalon ca să-și vadă mama vitregă, Morgaine s-a gândit mai tot timpul la Viviane, deoarece în acest fel nu se vedea silită să-și amintească mereu cele petrecute între ea și Lancelot. Ori de câte ori îngăduia gândurilor să zăbovească asupra celui episod, se simțea ca și cum mintea îi

era arsă cu fierul înroșit al rușinii; ea i se oferise cu toată sinceritatea, după tipicul de odinioară, însă el nu voise de la ea decât o joacă de copii, ceea ce făcuse din feminitatea ei o batjocură. Nu știa dacă furia i se îndrepta împotriva lui sau chiar împotriva propriei persoane, pentru modul în care el se jucase cu ea, ori pentru că tânjise atât după el...

Câteodată, regreta cuvintele aspre pe care i le aruncase. De ce îl insultase? El era așa cum îl făcuse Zeița, nici mai bun, nici mai rău decât alții. Însă alteori, în timp ce călărea spre răsărit, simțea că ea purta întreaga vină; acele cuvinte zgândăritoare ale lui Guinevere, *mică și urâtă, ca una dintre oamenii-spiriduși*, o chinuiau mereu. Dacă ar fi avut mai multe de oferit, dacă ar fi fost frumoasă ca Guinevere... de s-ar fi mulțumit cu ceea ce putea da... Iar apoi gândurile urmau calea cealaltă: el o insultase și, prin ea, o insultase pe Zeiță... Sfâșiată astfel, a trecut prin ținutul înverzit aproape fără să bage de seamă. Și după o vreme, gândurile s-au întors la ceea ce o aștepta la Avalon.

Plecase de pe Insula Sfântă fără să i se permită. Renunțase la rangul de preoteasă, lepădând până și cuțitașul în formă de seceră primit la inițiere; iar în anii ce urmaseră purtase părul lăsat pe frunte, astfel ca nimeni să nu vadă semnul lunii tatuat pe ea. Acum, aflată într-un sat, a dat un inel aurit pentru puțină vopsea albastră folosită de femeile Triburilor, și și-a îmborsărit semnul de pe frunte.

Toate mi s-au întâmpat pentru că am călcat jurămintele făcute Zeiței... Iar apoi și-a adus aminte vorbele rostite de Lancelot în deznădejdea lui, cum că nu existau nici Zei, nici Zeițe, și că acestea erau forme pe care oamenii, din cauza fricii, le dădeau lucrurilor pe care nu și le puteau explica pe calea rațiunii.

Însă chiar dacă aceste spuse erau adevărate, vinovăția ei nu devenea mai mică. Dacă Zeița căpăta forma pe care o gândeau oamenii, ori dacă Zeița era doar un nume dat marilor necunoscute ale naturii, ea dezertase totuși din templu și de la modul de gândire adoptat prin jurământ, și uitase marile cicluri și ritmuri ale pământului. Mâncase lucruri interzise unei preotese, luase viața unor animale, păsări ori plante fără să aducă mulțumiri acelei părți din Zeiță ce era sacrificată pentru binele ei, trăise necugetat, se dăduse unui bărbat din simplă

plăcere și dorință carnală, fără să caute a afla voința Zeiței în fluxurile ei solare – ba nu, se putea întoarce, pentru ca totul să fie ca mai înainte. Și, în timp ce mergea printre dealuri, prin holde ce se coceau și prin ploaia aducătoare de belșug, cu o durere crescândă își dădea seama cât de mult se îndepărtase de învățăturile Vivianei și ale Avalonului.

Deosebirea e mai adâncă decât am crezut. Dacă sunt creștini, până și truditorii ogoarelor ajung să aibă un trai ce este îndepărtat de viața pământului; ei spun că Dumnezeu lor le dă drept de viață și de moarte asupra tuturor lucrurilor și viețuitoarelor câmpului. În vreme ce noi, locuitorii dealurilor și zonelor mlăștinoase, știm că nu suntem stăpânii naturii, ci ea se află deasupra noastră, din momentul în care pofta carnală izvorăște în vintrele taților noștri, apoi când creștem în pânțele mamei și venim pe lume la timpul convenit, după vrerea naturii, și până la viața plantelor și animalelor ce trebuie sacrificate pentru a ne hrăni și îmbrăca pe noi, ca să ne dea puterea de a trăi... toate, toate aceste lucruri se află sub puterea Zeiței și fără milostenia și bunăvoința ei nimeni n-ar putea să respire aerul vieții, ci toate ar fi sterpe și ar pieri. Și când vine vremea de a deveni sterpi și de a muri, pentru ca alții să vină ca să ne ia locul pe acest pământ, aceasta este tot voința ei, a celei ce nu este doar Doamna Verde a pământului roditor, ci și Doamna întunecată a seminței ce stă ascunsă sub zăpezi, a corbilor și vulturilor ce aduc moartea celor nevolnici, și a viermilor ce lucrează în taină să distrugă ceea ce și-a slujit menirea, chiar și Doamna Noastră a putreziciunii și decăderii și morții de la capătul drumului...

Rememorând toate aceste lucruri, Morgaine a ajuns într-un târziu să-și dea seama că, la urma urmelor, ceea ce se întâmplase cu Lancelot nu însemnau prea mult; cel mai mare păcat nu era cel comis cu Lancelot, ci acela din inima ei, faptul că se îndepărtase de Zeiță. Ce importanță avea ceea ce preoții socoteau drept bun, virtuos ori păcătos, ori de rușine? Rana adusă mândriei proprii nu reprezenta decât o purificare sănătoasă.

Zeița îl va trata pe Lancelot la vremea potrivită, după cum socotește ea. Eu nu am dreptul să hotărâsc asta. Deocamdată, Morgaine considera că cel mai bun lucru din toate era să nu mai ajungă față în față cu vărul ei.

Nu; nu era de așteptat ca ea să-și recapete locul ca preoteasă aleasă... dar se putea ca Viviane să i se facă milă de ea și să-i îngăduie să-și răscumpere păcatele față de Zeiță. Deocamdată simțea că trebuia să se mulțumească a trăi la Avalon, chiar ca slujitoare ori lucrătoare umilă a pământului. Se simțea ca un copil bolnav, care se grăbește să-și lase capul în poala mamei, ca să plângă acolo... Va trimite după fiul ei și va pune să fie crescut la Avalon, printre preoți, și nu se va mai abate de la felul în care fusese educată...

Și astfel, când a zărit Tor-ul avântându-se către înălțimi, verde și inconfundabil, deasupra dealurilor ce o despărțeau de el, lacrimile au început să i se scurgă pe obraji. Se întorcea acasă, la căminul ei și la Viviane, va rămâne în apropierea cercului de piatră și se va ruga Zeiței în locul din care semeția și voința deșartă o azvârliseră departe.

Când vizibil, țâșnind în sus ca un falus drept, când ascunzându-se printre dealurile mai mărunte, când dispărând cu totul în cețurile umede, Tor-ul părea să se joace de-a v-ați-ascunselea cu ea; dar în cele din urmă a ajuns pe malul lacului, unde venise împreună cu Viviane în urmă cu mulți ani.

Apele ce băteau în cenușiu în ultimele raze de soare ale după-amiezii se întindeau pustii dinainte. Profilate pe lumina roșiatică ce izvora din cer, trestiiile erau întunecate și sterpe, iar malurile Insulei Preoților, abia vizibile, se ridicau printre ceața stârnită de apus. Nimic nu se clintea, nimic nu se mișca pe apă, cu toate că și-a pus tot sufletul și toată mintea într-un efort pătimaș de a ajunge la Insula Sfântă, ca să cheme luntrea... A rămas acolo o oră, fără să se clintească, apoi întunericul s-a îndesit, și și-a dat seama că dăduse greș.

Nu... luntrea nu avea să vină la ea, nici în noaptea aceea, nici altă dată. Va veni pentru o preoteasă, pentru aleasa Viviane, pentru o ființă iubită; nu se putea deplasa pentru o fugară ce trăise la curți regești și-și făcuse voile vreme de patru ani. Cândva, înainte de momentul inițierii, fusese trimisă din Avalon, iar încercarea ce trebuia să hotărască dacă avea să devină preoteasă aceasta fusese – să se întoarcă fără ajutorul nimănui.

Nu reușea să aducă luntrea; se temea din adâncul sufletului să strige cu voce tare cuvântul care să o cheme printre cețuri. Nu îi putea porunci tocmai ea, care pierduse dreptul de a fi numită copil al Avalonului. Pe măsură ce culorile s-au șters de

pe apă, iar ultimele raze slabe de soare s-au stins în ceața crepusculului, Morgaine a privit cu mâhnire către țărmul îndepărtat. Nu, nu îndrăznea să cheme luntrea; însă mai exista o cale spre Avalon, pe partea cealaltă a lacului, unde putea traversa o potecă ascunsă prin mlaștină și să-și găsească astfel intrarea în lumea ascunsă. Suferind cumplit de singurătate, a început să dea ocol, ducându-și calul de căpăstru. Prezența și umbra impunătoare a animalului masiv în lumina amurgului, fornăitul acestuia în urma ei, îi ofereau o slabă mângâiere. Dacă nici așa nu reușea, putea rămâne peste noapte pe malul lacului; nu ar fi fost prima pe care să o petreacă singură fără un acoperiș deasupra capului. Iar dimineață avea să găsească drumul. Și-a amintit călătoria solitară, deghizată, până la curtea lui Lot, făcută cu ani în urmă. Își pierduse din tărie din cauza traiului în belșugul și luxul curții, dar, dacă trebuia, putea să facă asta încă odată.

Însă totul era neclintit; niciun sunet de clopote dinspre Insula Preoților, niciun zvon de cântări dinspre mănăstire, niciun țipăt de pasăre; era ca și cum s-ar fi deplasat printr-un tărâm fermecat. A găsit locul pe care îl căutase. Se întuneca, iar orice tufiș ori copac părea să capete forme înspăimântătoare, devenind lucruri ciudate, monștri sau balauri. Însă își recăpăta stăpânirea de sine pe care o posedase pe vremea cât trăise la Avalon; dacă ea nu avea gânduri rele, aici nimic nu-i putea face vreun rău.

A început să pășească de-a lungul potecii ascunse. La jumătatea ei trebuia să meargă prin cețuri; altfel, poteca avea să o aducă la grădina din spatele bucătăriei călugărilor de la schit. S-a dojenit, ca să nu se mai gândească la întunericul ce se îndesea, și și-a pus mintea să mediteze în tăcere, concentrându-se asupra destinației după care tânjea. Astfel, cu fiecare pas, ca și când ar fi făcut o vrajă, descriind dansul în spirală de parcă ar fi șerpuit către Tor și inelul de pietre... a înaintat în muțenie, cu ochii întredeschiși. Simțea deja răceala cețurilor care o învăluiau.

Viviane nu socotise un rău foarte mare faptul că ea se iubise cu fratele ei vitreg și adusesese pe lume un copil... un copil născut din spița veche, regească, a Avalonului, un rege mai mare chiar decât Arthur. Dacă i-ar fi dăruit un copil lui Lancelot, atunci el ar fi fost crescut la Avalon și ar fi devenit unul dintre cei mai mari

druizi. Acum ce se va întâmpla cu fiul ei? De ce-l lăsase pe Gwydion pe mâna lui Morgause? *Sunt o mamă rea*, a gândit Morgaine; *trebuia să trimit după fiul meu*. Însă ea nu voise să îl privească pe Arthur în ochi și să îi spună de existența copilului.

Nu voise ca preoții și doamnele de la curte să se uite la ea și să spună: *Aceasta este femeia care a purtat în pânțele copilul Celui cu Coarne în felul păgân al triburilor ce-și pictează fețele și poartă coarne și aleargă laolaltă cu căprioarele, de parcă ar fi animale...* Băiatul o ducea destul de bine acolo unde se afla, curtea lui Arthur nu era locul potrivit pentru el și... ce să facă ea cu un țănc de trei ani ținându-se de fustele ei? Sau ținându-se scai de Arthur?

Dar existau momente când se gândea la el, își amintea nopțile în care îi fusese adus hrănit și mirosind dulce, când stătuse ținându-l și alintându-l, fără să se gândească la nimic, simțindu-și întreaga ființă cuprinsă de o fericire inexplicabilă în cuvinte... Când mai fusese atât de fericită? *Doar o dată, s-a gândit, când eu și Lancelot am stat întinși în soarele de pe Tor, când am vânat o pasăre de apă pe malurile lacului...* Și apoi, clipind să-și alunge lacrimile, și-a dat seama că trebuia deja să fi ajuns mai departe, trebuia să fi trecut de cețurile și de pământul ferm al Avalonului.

Și, într-adevăr, locurile mlăștinoase dispăruseră – acum erau copaci în jur, iar poteca era tare sub tălpi, și nu ajunsese la grădina și la anexele schitului de călugări. Trebuia să ajungă pe ogorul din spatele Casei fecioarelor, care dădea spre livadă; acum era nevoie să cugete la ce va spune când va fi găsită acolo, la vorbele pe care le va rosti ca să dovedească celor de la Avalon că avea dreptul să se găsească acolo. Ori nu era nevoie? Într-un fel sau altul, întunericul părea mai puțin des; pesemne răsărea luna, iar curând urma să fie lumină îndestulătoare ca să nu se rățăcească. Nici nu era cazul să creadă că orice copac ori tufiș trebuia să arate la fel ca pe vremea când trăise acolo și cunoscuse fiecare petic al oricărei poteci. A strâns mai bine între degete frâul calului, temându-se brusc să nu se rățăcească pe potecile cândva familiare.

Da, chiar se lumina, acum vedea destul de limpede tufișurile și copacii. Dacă luna se înălța, de ce nu putea să o vadă deasupra copacilor? Se întorsese cumva, în vreme ce mersese cu ochii întredeschiși, călcând pe poteca ce ducea prin cețuri și

printre lumi? Ce bine ar fi fost să vadă un semn cunoscut! Nu apăruseră nori – vedea cerul și chiar cețurile dispăruseră, dar nu zărea nicio stea.

Poate stătuse prea mult departe de astfel de lucruri: nu vedea semn că luna se înălța, deși ar fi trebuit să se afle de mult pe cer...

Iar apoi a avut o senzație de parcă o apă rece i-ar fi curs pe spinare și asta a făcut-o să simtă că sângele îi îngheață în vine. În ziua aceea când se dusesse să caute ierburi și rădăcini, când voise să lepede copilul... Să fi nimerit iarăși pe acel tărâm fermecat care nu era nici lumea Britaniei, nici lumea secretă unde vrăjile druizilor țineau în stăpânire Avalonul, ci acel tărâm mai vechi și întunecat, unde nu exista nici soare, nici lună?

Și-a îndemnat inima speriată să se potolească; a strâns mai tare frâul în mână și s-a lipit de calul cald și asudat, simțind tăria mușchilor și oaselor, auzind respirația fornăită, adevărată și sigură sub obrazul ei. Sigur că, dacă va rămâne nemișcată o vreme și se va gândi mai bine, va găsi drumul... Însă teama creștea în ea.

Nu mă pot întoarce. Nu pot reveni la Avalon, nu sunt demnă, nu reușesc să-mi croiesc drum printre cețuri... În ziua canonului inițierii simțise acel moment, dar, cu fermitate, reușise să alunge temerea.

Dar atunci eram tânără și nevinovată. Nu o trădasem pe Zeiță, și nici învățăturile secrete, nu trădasem viața...

S-a străduit să-și înfrângă valurile de spaimă. Acel sentiment era cel mai rău. El o făcea să cadă pradă oricărei nenorociri întâlnite în cale. Până și fiarele simțeau teama din trupul omului și îl atacau, în vreme ce se îndepărtau de cel curajos. De aceea, cel mai curajos bărbat putea goni în siguranță printre cerbi, atâta vreme cât mirosul spaimei nu se lipea de piele... Oare de aceea, s-a întrebat ea, își mânjeau corpul cu vopseaua albastră cu miros acrișor, de drobușor, pentru că îl acoperea pe acela a spaimei? Poate că bărbatul ori femeia ce dovedește un adevărat curaj era acela sau aceea care nu-și forma în minte ceea ce *ar* putea să i se întâmple dacă lucrurile luau o întorsătură neașteptată.

Acolo nu se afla nimic vătămător, chiar dacă s-ar fi rătăcit pe tărâmul spiridușilor. Se mai aventurase acolo, dar femeia care răsese de ea nu constituise o amenințare. Cei de acolo erau mai

bătrâni chiar decât druzii, dar și ei trăiau după voia și regula Zeiței, atât în viață, cât și prin obiceiuri, și pesemne că ei vor fi aceia care să o îndrume pe poteca potrivită. Așadar, oricum ar fi fost, nu avea a se teme: în cel mai rău caz, nu va întâlni pe nimeni și va petrece o noapte de singurătate printre copaci.

Apoi a văzut o lumină – să fi fost luminile ce ardeau în curtea Casei Fecioarelor? Dacă era așa, atunci însemna că va ajunge curând acasă, iar de nu, că putea întreba pe cei pe care i-ar fi întâlnit acolo ce cale să ia. Dacă nimerise pe Insula Preoților, atunci preotul întâlnit s-ar putea teme că ea era din neamul poporului de spiriduși. S-a întrebat dacă nu cumva, din timp în timp, aceste femei veneau să-i ispitească pe preoți. Era de înțeles ca aici, în chiar templul Zeiței, vreun preot cu o imaginație mai bogată decât a altora să simtă pulsul acelui loc, să ajungă a cunoaște că acest fel de viață era o negare a forțelor vieții ce treceau prin însuși pulsul viu al lumii. Ei mai curând respingeau viața decât să o afirme, de la viața inimii și viața naturii, până la viața ce stabilea rădăcini între bărbat și femeie...

Dacă aș fi Doamnă de Avalon, în nopțile cu lună nouă și din primăvară, aș trimite fecioarele la schitul preoților, ca să le arăt că Zeița nu poate fi batjocorită ori negată, că ei sunt bărbați și femei, nu născociri blestemate ale așa-zisului lor Diavol, ci că Zeița va proceda cum voiește cu ei... da, la Beltane sau la Solstițiul de Vară...

Ori acești preoți bezmetici vor cere fecioarelor să plece, socotindu-le demoni veniți să-i ispitească pe cei credincioși? Și, pentru un moment a avut impresia că aude glasul lui Merlin: Lăsați toți bărbații să fie liberi și să slujească acelui Zeu care le place cel mai mult...

Chiar unul ce respingea însăși viața pământului? s-a întrebat ea. Însă știa că Taliesin ar fi răspuns: Chiar și acela.

Printre copaci a perceput forma unei torțe, ale cărei flăcări luminau în galben și albăstrui din vârful unui par. Strălucirea ei a orbit-o o clipă, apoi a văzut bărbatul care ținea torța. Scund și brunet, nu era nici preot, nici druid. Purta în jurul șalelor o legătură din blană de căprioară și un fel de mantie întunecată, direct pe umerii goi; semăna cu unul dintre membrii Triburilor, doar că era mai înalt. Avea părul negru și lung și purta o ghirlandă de frunze colorate pe cap; frunze de toamnă, cu toate

că frunzele încă nu începuseră să se îngălbenească, într-un fel, asta a speriat-o. Însă glasul lui s-a dovedit a fi plin și domol, adresându-i-se în vechiul dialect:

— Bun venit, soră; te-ai rătăcit? Vino pe aici. Las-mă să-ți duc calul... Știu poteca.

Totul se petrecea de parcă era deja așteptată aici, a gândit ea.

Ca și cum ar fi avut un vis, Morgaine l-a urmat. Poteca a devenit tot mai fermă sub tălpi și mai ușor de urmat, iar lumina torței alunga clarobscurul încețoșat. El a dus calul, dar din când în când se întorcea spre ea și îi zâmbea. Apoi a întins brațul și a luat-o de mână, de parcă ar fi condus un copil mic. Ava dinții foarte albi, iar ochii, întunecați în strălucirea torței, erau veseli.

Apoi au apărut mai multe lumini; la un moment dat, nici nu și-a dat seama când el a dat calul altuia și a condus-o încadrată de un cerc de lumini – nu-și amintea cum a ajuns între ziduri, dar se găsea într-o sală mare, unde se ospătau bărbați și femei, toți având ghirlande pe cap. Unii aveau ghirlande din frunze de toamnă, dar existau și femei care purtau unele din florile de primăvară, luate de la arbutus, un arbust cu flori palide ce se ascunde sub frunze încă înainte ca zăpada să se topească. Undeva, se auzeau sunetele unei harpe.

Călăuza rămăsese alături de ea. A condus-o către masa de onoare, iar acolo, fără să rămână surprinsă, a recunoscut femeia pe care o mai întâlneau, purtând în păr o ghirlandă din nuiiele împletite. Ochii cenușii ai femeii i s-au părut fără vârstă și atotcunoscători, ca și cum ar fi putut citi și vedea toate lucrurile.

Bărbatul a poftit-o pe Morgaine să șadă pe o bancă și i-a pus o cupă în mână. Era făcută dintr-un metal necunoscut ei... Licoarea din ea era dulce și plăcută și avea gust de turbă și iarbă neagră. A băut însetată și și-a dat seama că băuse prea repede după ce postise atât; a simțit o amețeală. Apoi și-a adus aminte vechea poveste – dacă te rătăcești pe tărâmul spiridușilor, nu trebuie să bei sau să mănânci din hrana lor... Dar aceea era doar o poveste din vechime, nimic altceva; nu avea să pătească nimic.

— Ce este acest loc? a întrebat ea.

— Castelul Chariot și ești binevenită aici, Morgaine, regină a Britaniei, i-a răspuns femeia.

Ea a clătinat din cap.

— Nu, nu sunt regină. Mama a fost Mare Regină, iar eu sunt ducesă de Cornwall, nimic mai mult...

— Același lucru, a spus doamna cu un zâmbet. Ești ostenită și ai călătorit mult. Mănâncă și bea, surioară, iar mâine te vom îndruma încotro voiești să mergi. Acum e vreme de ospetie.

Pe farfuria ei se găseau fructe și pâine, una neagră, din niște cereale necunoscute, dar părea că mai gustase din ea cândva... A observat că bărbatul care o condusese până acolo avea brățări din aur la încheieturile mâinilor, răsucite ca niște șerpi vii... S-a frecat la ochi, întrebându-se dacă nu cumva visa, iar când s-a uitat din nou a văzut doar o brățară, ori poate un tatuaj, ca acela purtat de Arthur la înălțarea ca rege. Uneori, când îl privea, torțele o orbeau atât de tare încât i se părea că pe frunte se iveau umbrele unor coarne; și doamna era încoronată și împodobită cu aur, dar câteodată avea impresia că nu avea decât o coroană din nuiiele și un colier din scoici la gât, acele scoici care se înjumătățeau ca părțile ascunse ale femeii și erau sacre pentru Zeiță. S-a așezat între ei și de undeva s-a auzit o harpă, o muzică mai dulce chiar decât aceea cântată în Avalon...

Nu se mai simțea obosită. Băutura cu gust dulceag îi limpezise mintea de osteneală și întristare. Mai târziu, cineva i-a pus o harpă în mână, iar ea a cântat la instrument și din voce; niciodată glasul ei nu sunase atât de limpede și plăcut. Cât a cântat a căzut într-un vis, unde se părea că toate fețele din jurul ei semănau cu cineva cunoscut în altă parte... Avea impresia că pășea pe țărmul unei insule înșorite și cânta la o harpă curbată curios; iar apoi a existat o vreme cât a stat într-o curte pietruită, iar un druid înțelept, cu robă lungă și ciudată, a învățat-o să se slujească de busolă și de un instrument de găsit stele, și erau cântece și sunete care deschideau uși încuiate ori înălțau un inel de pietre și ea le învățase pe toate și i s-a pus un șarpe de aur pe frunte...

Doamna i-a spus că sosise vremea să se odihnească – a doua zi o vor îndruma. A dormit în acea noapte într-o încăpere răcoroasă împodobită cu frunze – ori erau tapiserii care păreau să se răsucescă și să se schimbe, depănând povești despre toate lucrurile ce existaseră vreodată. S-a văzut și pe sine țesută într-o asemenea tapiserie, cu harpa în mână, cu Gwydion în poală și apoi s-a văzut înfățișată într-o tapiserie cu Lancelot –

se juca cu părul ei și o ținea de mână și s-a gândit că era ceva ce trebuia să-și amintească, un motiv de supărare pe el; însă nu-și amintea ce anume.

Când doamna a spus că în noaptea aceea era o sărbătoare și trebuia să mai zăbovească acolo o zi sau două ca să danseze cu ei, ea a acceptat... Trecuse prea multă vreme de când nu mai dansase și se veselise. Dar când s-a gândit ce sărbătoare putea fi aceea, nu a reușit să-și amintească... Echinoxul nu sosise încă, și nici nu vedea soarele ori luna ca să-și dea seama pe baza celor învățate. I-au pus o ghirlandă de flori în păr, i-au adus flori sclipitoare de primăvară, pentru că, i-a spus doamna, nu mai era o fecioară neîncercată. Era o noapte fără de stele și faptul că nu a văzut luna a tulburat-o, tot astfel cum nu a văzut nici soarele la vreme de zi. Trecuse doar o zi, ori se scurseseră două ori trei? Într-un anume fel, timpul părea să nu mai prezinte importanță; mânca atunci când îi era foame, dormea unde se afla și când se simțea ostenită, singură, ori stătea întinsă pe un pat moale ca iarba, cu una dintre fecioarele doamnei. O dată, spre uimirea ei, a descoperit-o pe fecioară - da, semăna oarecum cu Raven - încolăcindu-și brațele în jurul gâtului ei și sărutând-o, iar ea i-a întors săruturile fără să rămână surprinsă sau să se rușineze. Era ca într-un vis, unde lucruri stranii par perfect posibile, iar ea era surprinsă, doar puțin, dar părea că nu are vreo însemnătate, doar trăia într-un vis fermecat. Câteodată se întreba ce se întâmplase cu calul ei, dar când s-a gândit să-și continue drumul călare, doamna i-a spus că deocamdată nu trebuia să plece, pentru că ei voiau ca ea să rămână acolo... La ani depărtare, când a încercat să-și amintească tot ce i se întâmplase în Castelul Chariot, și-a amintit că stătuse în poala doamnei și supsesse la sânul ei și nu i s-a părut defel ciudat ca ea, o femeie în toată firea, să stea pe genunchii mamei și să fie sărutată și dădăcită ca un copilăș. Dar asta nu fusese altceva decât un vis, când amețise de vinul cu gust dulceag...

Iar alteori i se părea că doamna *era* Viviane și se întreba: *Zac bolnavă, am fierbințeli și de aceea visez toate aceste lucruri curioase?* A ieșit cu fecioarele doamnei și a căutat împreună cu ele rădăcini și ierburi, iar anotimpurile păreau să nu aibă vreo însemnătate. Iar la sărbătoare - se petrecuse în aceeași noapte, ori în alta? — a dansat în sunetul harpelor și a lăsat apoi dansul ca să cânte la harpă, iar muzica ei suna melancolic, dar și vesel.

O dată, pe când căuta boabe și flori pentru ghirlande, a călcat pe ceva: oasele albite ale unui animal. Iar în jurul gâtului avea un fragment din piele, iar pe aceasta o frântură dintr-o țesătură roșie – aducea cumva cu desaga în care își dusesese lucrurile când plecase călare din Caerleon. Ce se întâmplase cu calul ei, s-a întrebat, era bine în grajdurile de acolo? Nu văzuse așa ceva în castelul de basm, dar bănuia că trebuia să existe undeva. Deocamdată era îndeajuns că dansa, cânta și lăsa timpul să se scurgă, plină de încântare...

O dată, bărbatul care o adusesese acolo a tras-o deoparte din cercul dansatorilor. Nu avea să-i cunoască numele. Dacă nu vedea nici soarele, nici luna, cum se putea ca fazele lunii și arșița soarelui să bată în ea cu atâta putere?

— Ai un pumnal la tine, i-a spus el, trebuie să-l lepezi, pentru că nu-l sufăr în preajmă.

Ea și-a desfăcut șireturile din piele care îl țineau legat în talie și l-a azvârlit, fără să știe unde a căzut. Apoi el s-a apropiat de ea, iar părul lui negru a acoperit-o; gura lui avea un gust dulce, de fructe de pădure și de băutură tare. El i-a desfăcut straietele. Se obișnuise cu răcoarea – nu avea importanță că iarba era rece, că se afla goală sub trupul lui. L-a atins; era cald, tot trupul lui ardea, iar mâinile lui, care i-au desfăcut coapsele, era puternice și dornice. Trupul ei întreg l-a primit înfometat, ca o fecioară; s-a mișcat odată cu el și a simțit ritmul și pulsul pământului din jurul ei.

Apoi i s-a făcut teamă... nu voia să rămână grea cu el, căci se simțise foarte rău când îl avusese pe Gwydion, un alt copil sigur ar ucide-o. Numai că atunci când a vrut să vorbească, el i-a pus palma ușor peste buze, iar ea și-a dat seama că el îi putea citi gândurile.

— Nu te teme de asta, dulce doamnă, ritmurile nu sunt bune pentru asta... E vremea plăcerii, nu a fertilității, i-a zis el încet, iar ea a cedat cu totul și, sigur, el avea coarne pe frunte, iarăși făcea dragoste cu Cel Încornorat, și era ca și cum stele cădeau în pădure de jur-împrejurul lor, ori erau doar fluturi și licurici?

Într-o zi umbla fără țință prin pădure cu fecioarele și, ajungând la un iaz, s-a aplecat deasupra lui, iar în luciul a văzut chipul Vivianei privind-o. Avea părul cărunț acum, cu şuvițe albe, și apăruseră riduri pe care nu le mai văzuse până atunci. Ea a întredeschis buzele; părea că o cheamă, iar Morgaine s-a

întrebat: *De câtă vreme stau aici? Pesemne de patru sau cinci zile, poate chiar o săptămână. Trebuie să plec. Doamna a promis că-mi va arăta drumul spre malurile Avalonului.*

Și s-a îndreptat spre doamnă și i-a spus că trebuia să plece. Însă cobora noaptea - a doua zi sigur avea să fie timp suficient...

Altă dată, tot în apă, l-a văzut parcă pe Arthur, iar armatele lui se strângeau... Guinevere arăta obosită și mai îmbătrânită; îl ținea de mână pe Lancelot în timp ce-și lua rămas bun de la el, și l-a sărutat pe buze. *Da, a gândit Morgaine cu amărăciune, sunt jocurile care îi plac lui. Lui Guinevere îi plac astfel de lucruri, să se bucure de iubirea și dăruirea lui, și să nu-și primejduiască deloc onoarea...* Însă era ușor să și-i îndepărteze din gânduri.

Iar apoi, într-o noapte, s-a trezit cu o tresărire, auzind de undeva un țipăt puternic și, vreme de un moment, i s-a părut că stătea pe Tor, în mijlocul cercului de pietre, ascultând țipătul acela îngrozitor ce trecea prin toate lumile - glasul pe care îl auzise doar o dată până ce ajunsese la maturitate, glasul acela hârâit și ruginit, stins de nefolosire, glasul lui Raven, care rupea tăcerea doar când Zeii aveau un mesaj pe care nu îndrăzneau să-l încredințeze altcuiva...

Vai, Pendragon a trădat Avalonul, dragonul a zburat... stindardul dragonului nu mai flutură în lupta împotriva saxonilor... Plângi, plângi, dacă Doamna pleacă din Avalon, pentru că sigur nu se va mai întoarce... Și plânsul și suspinele în bezna căzută brusc...

Apoi, tăcere. Morgaine s-a ridicat în capul oaselor în lumina cenușie, având pentru prima oară mintea limpede de când sosise pe tărâmul acela.

Am stat prea mult aici, a gândit ea, a sosit iarna. Acum trebuie să plec, înainte ca ziua să se sfârșească... nu, nici măcar nu pot spune asta, soarele nu răsare și nici nu apune aici... trebuie să plec acum, pe dată. Știa că trebuie să-și ceară calul, iar apoi, amintindu-și, a înțeles: calul ei murise de multă vreme în pădure. Brusc înspăimântată, s-a întrebat: *Câtă vreme am stat aici?*

Și-a căutat pumnalul și și-a amintit că îl azvârlise. Și-a strâns rochia în jurul trupului; arăta decolorată. Nu-și amintea să o fi spălat vreodată și, cu toate acestea, nu părea să se fi murdărit

prea rău. S-a întrebat deodată dacă nu cumva înnebunise.

Dacă mai vorbesc o dată cu doamna, o să mă roage să mai rămân...

Morgaine și-a legat părul în cozi... De ce și-l lăsase liber? Doar era femeie în toată firea. A pornit pe poteca despre care știa că o va duce la Avalon.

Vorbește Morgaine...

Nici până în ziua de azi nu știu câte nopți și zile am petrecut pe tărâmul spiridușilor - până și acum mi se împâclește mintea când încerc să-mi aduc aminte. Oricât de mult aș încerca, nu reușesc să număr mai puțin de cinci și mai mult de treisprezece zile. Și nici nu sunt sigură cât timp a trecut în lumea din afară, sau în Avalon, câtă vreme am stat acolo, dar pentru că omenirea ține socoteala timpului mai bine decât oamenii-spiriduș, știu că au trecut aproape patru ani.

Pesemne, și sunt tot mai convinsă pe măsură ce îmbătrânesc, ceea ce numim noi trecerea timpului se întâmplă doar pentru că ne-am făcut un obicei, în chiar sângele și oasele noastre, să numărăm lucrurile - degetele unui nou-născut, înălțarea și coborârea soarelui, ne gândim foarte des câte zile trebuie să treacă, ori câte anotimpuri trebuie să se scurgă până când ni se coace grâul ori până când copilul are să crească în pânțele și să se nască, sau cât timp trebuie să treacă pentru ca reîntâlnirea mult dorită să se petreacă; și le urmărim pe acestea după rotirea anului și a soarelui, ca pe cel dintâi dintre secretele preoțești. Pe tărâmul spiridușilor nu am avut cunoștință de trecerea timpului, astfel că, pentru mine, el nu s-a scurs. Pentru că atunci când am plecat de acolo, am descoperit că pe chipul lui Guinevere apăruseră mai multe riduri, iar tinerețea splendidă a lui Elaine începuse deja să se ofilească; însă mâinile mele erau la fel de subțiri, chipul nu-mi fusese atins de zbârcituri și, cu toate că în familia mea părul cărunt apare devreme - la nouăsprezece ani, Lancelot avea deja câteva şuvițe albe - părul meu, la fel ca pana corbului, rămăsese negru și neatins de timp.

Am ajuns să cred că atunci când druizii duseseră Avalonul departe de lumea calculelor și numărătorilor permanente, acest lucru începuse să se petreacă și acolo. La Avalon, timpul nu se scurge nemăsurat ca trecerea unui vis, așa cum se întâmplă pe

tărâmul spiridușilor. Însă timpul a început să alunece puțin. Acolo vedem luna și soarele Zeiței și calculăm data riturilor din interiorul cercului de piatră, și astfel timpul nune părăsește niciodată. Dar nu se scurge în același ritm ca altundeva, deși s-ar putea crede că, dacă mișcarea soarelui și a lunii ar fi cunoscute cât de cât, el s-ar mișca la fel ca în lumea din afară... Și totuși nu se petrece astfel. În acești ultimi ani am stat câte o lună în Avalon și am descoperit, când am ieșit în lume, că de fapt trecuse un întreg anotimp. Și deseori, spre sfârșitul acelor ani, așa s-a întâmplat, pentru că nu aveam răbdare să văd ce se întâmpla în lumea din afară; iar când oamenii observau că rămâneam mereu tânără, atunci cu atât mai mult mă numeau spiriduș ori vrăjitoare.

Dar asta s-a întâmplat la multă vreme după aceea.

Pentru că auzind-o pe Raven scoțând acel țipăt îngrozitor care trecuse dintr-o lume în cealaltă, ajungând în mintea mea chiar și acolo, în visul acela ieșit din timp de pe lumea spiridușilor, am pornit... dar nu spre Avalon.

14

În lumea din afară, lumina soarelui strălucea orbitor prin umbrele trecătoare ale norilor peste lac, iar departe, dangătul clopotelor de biserică răsuna în aer. Având în fundal sunetul lor, Morgaine nu a îndrăznit să ridice glasul ca să rostească acel cuvânt de putere care să cheme luntrea, și nici să ia asupra ei forma Zeiței.

S-a privit în luciul ca de oglindă al lacului. Cât zăbovise pe tărâmul spiridușilor? Cu mintea eliberată de farmece – cu toate că bănuia că totul se petrecuse în decurs de câteva zile – știa că stătuse acolo îndeajuns de mult pentru ca straiile ei fine să se roadă și să se zdrențuiască, mai ales în partea în care ajungeau până la pământ. Își pierduse pumnalul, ori îl azvârlise – nu era sigură ce anume se întâmplase. Acum își aducea aminte unele dintre lucrurile ce se petrecuseră acolo ca într-un vis sau într-o nebunie, iar fața ei roșea de rușine. Totuși, amestecată cu toate acestea, rămânea amintirea muzicii dulci pe care nu o auzise nici măcar la Avalon, sau oriunde altundeva, decât atunci când ajunsese la granița tărâmului Morții, la nașterea copilului... Atunci aproape că jinduse să treacă dincolo, fie și numai pentru

a asculta muzica de acolo. Și-a amintit sunetul propriei voci acompaniindu-și la harpa fermecată – niciodată nu cântase sau ciupise strunele mai dulcele. *Aș vrea să mă întorc acolo și să rămân pe vecie.* Și a fost cât pe ce să pornească înapoi, însă amintirea țipătului scos de Raven a tulburat-o.

Arthur trădase Avalonul și jurământul în urma căruia primise spada și fusese dus în locul cel mai sfânt al druzilor. Primejdia care o pândea pe Viviane, dacă pleca de la Avalon... Încet, încercând să-și facă ordine în gânduri, și-a adus aminte. Ea plecase de la Caerleon – părea că totul se întâmplase în urmă cu doar câteva zile – spre sfârșitul verii. Nu ajunsese la Avalon, iar acum se părea că nici nu va ajunge acolo... A privit cu tristețe spre biserica de pe Tor. Dacă s-ar putea strecura în Avalon pe după insulă... Însă potecile o duseseră pe tărâmul spiridușilor.

Așadar, undeva își pierduse și calul și pumnalul; iar acum și-a amintit că văzuse oasele albite și s-a cutremurat. Și când a ajuns să bage de seamă, biserica de pe Tor arăta altfel, pesemne că preoții mai construiseră la ea și sigur nu reușiseră să facă asta într-o lună sau două... *Cumva...* a gândit ea, prinzându-și mâinile laolaltă de spaimă neașteptată, *trebuie să aflu câți ani au trecut câtă vreme am rătăcit cu fecioarele doamnei, ori mi-am aflat plăcerea cu bărbatul-spiriduș care m-a dus acolo...*

Dar nu, nu se putea să fi fost mai mult de două sau trei nopți... a gândit ea agitată, neștiind că era începutul unei tulburări ce avea să crească neîncetat, ce nu avea să se clarifice niciodată în mintea ei. Iar acum, când se gândea la acele nopți, era cuprinsă de teamă și rușine, tremurând la amintirea plăcerii pe care nu o mai cunoscuse până atunci, în brațele bărbatului-spiriduș – și totuși acum se afla departe de farmece și se părea că fusese vorba de ceva rușinos, făptuit în vis. Și mângâierile primite și date în întâlnirile cu fecioarele, ceva ce nu ar fi putut visa dacă nu ar fi fost farmecele... Acolo se petrecuse ceva și cu doamna... Iar acum, când se gândea mai bine, doamna semăna mult cu Viviane, și Morgaine s-a simțit rușinată... Pe tărâmul fermecat totul se întâmplase de parcă tânjise toată viața după asemenea lucruri, și totuși în lumea exterioară nu ar fi îndrăznit ori visat nicicând să le făptuiască.

În ciuda soarelui cald, a început să tremure. Nu știa în ce perioadă a anului se afla, însă se vedeau petice de zăpadă

netopită pe marginea lacului, ascunzând trestii. *În numele Zeiței, se poate ca iarna să fi trecut, iar acum să vină primăvara?* Iar dacă trecuse destulă vreme în lumea exterioară, astfel ca Arthur să fi plănuit trădarea Avalonului, atunci însemna că trecuse mai mult timp decât îndrăzneala ei să socotească.

Își pierduse calul și pumnalul și tot ce avusese la ea. Și încălțările îi erau uzate, și nu avea hrană, aflându-se singură într-un ținut neprietenos, departe de orice loc unde era cunoscută ca soră a regelui. Ei, mai flămânzise și cu alte ocazii. Pe față i-a apărut o umbră de zâmbet. Existau case și schituri de maici unde probabil putea primi o coajă de pâine, ca orice cerșetoare. Va călători astfel până la curtea lui Arthur – poate va ajunge într-un sat unde cineva avea nevoie de o moașă, astfel că-și putea oferi priceperea în schimbul hranei.

A aruncat o ultimă privire plină de dor către malurile lacului. Avea îndrăzneala de a face o ultimă încercare și să spună cuvântul de putere care să o ducă la Avalon? Dacă ar fi putut vorbi cu Raven, poate ar fi aflat ce primejdii o pândeau... A deschis gura să strige cuvântul, dar s-a tras înapoi. Nu avea curaj să apară în fața lui Raven; Raven, care păstrase cu atâta sfințenie legile Avalonului, care nu făptuise nimic ca să pângărească straiul de preoteasă. Cum ar fi putut privi în ochii ei limpezi având încă vie amintirea celor făptuite în lumea din afară și pe tărâmul spiridușilor? Raven le-ar fi șters din memorie într-o clipă... În cele din urmă, malurile lacului și turla bisericii s-au estompat printre lacrimi, ea a întors spatele Avalonului și a găsit drumul roman care ducea spre miazăzi și ajungea apoi la Caerleon.

Umblase trei zile pe drum fără să întâlnească vreun călător. În prima noapte a dormit în coliba părăsită a unui păstor, fără mâncare, găsind doar adăpost împotriva vântului, dar nimic altceva. A doua zi a ajuns la o fermă unde toți erau plecați, cu excepția unui găscar ce nu era chiar în toate mințile; însă el o lăsase să se încălzească la focul mocnit dinăuntru, iar ea îi scosese un ghimpe din talpă, astfel că el i-a dat un colț din pâinea lui. Mersese ea și mai mult fără să mănânce atât.

Dar când s-a apropiat de Caerleon, și a rămas uimită văzând două case arse până în temelii și recoltele putrezind pe ogoare... Se părea că saxonii trecuseră pe acolo! A intrat în una dintre case, care părea să fi fost jefuită, pentru că înăuntru

rămăseseră puține, dar într-o încăpere a găsit o mantie veche și decolorată, prea zdrențuită, a gândit ea, ca să fie luată chiar și de atacatori, abandonată de cineva care fugise în grabă. Era din lână călduroasă, iar Morgaine a înfășurat-o în jurul trupului, deși o făcea mai mult ca nicicând să semene cu o cerșetoare; suferea mai rău de frig decât din pricina foamei. Spre amurg a auzit cotcodăcit de păsări în curtea părăsită; găinile erau creaturi proaste, nu înțeleseseră că degeaba se întorceau acolo, pentru că nu avea cine să le hrănească. Morgaine a prins una și i-a rupt gâtul, iar în vatra dărăpănată a aprins un focșor; dacă avea noroc, nimeni nu va vedea fumul ieșind dintre ruine, ori dacă da, putea crede că sunt doar fantome. A înfipt găina într-o țepușă și a fript-o la flacăra unor lemne verzi. Găina era atât de bătrână și tare, că până și cu dinții ei sănătoși i-a venit greu să mestece carnea, dar stătuse flămândă atâta vreme, că nici nu s-a sinchisit, și a supt oasele de parcă ar fi avut în mână cea mai gustoasă dintre păsări. A găsit o bucată de piele tăbăcită într-una dintre anexele gospodărești care slujise de fierărie; jefuitorii luaseră până și ultima bucățică de metal, dar uitaseră acea bucată de piele, iar Morgaine a înfășurat în ea ce mai rămăsese din găină. Și-ar fi reparat și încălțările, dar nu avea cuțit. Ei, poate o să ajungă în vreun sat de unde va împrumuta unul vreme de câteva minute. Ce nebunie o împinsese să-și arunce pumnalul?

Luna nouă trecuse de câteva zile, iar când a plecat de la ferma ruinată, pe pragul de piatră a văzut gheață, iar luna de zi, stranie, zăbovea pe cer. Când a trecut pragul cu punga de piele în care avea carnea rece și cu un toiag în cealaltă mână – un păstor, fără îndoială, îl tăiasse și-l uitase acolo – a auzit o găină cotcodăcind și s-a dus și i-a găsit cuibarul și a mâncat oul crud și cald încă, abia ouat, astfel că s-a simțit bine hrănită și în largul ei.

Vântul era rece și iute, și a pornit cu pași hotărâți, bucuroasă că avea și mantia aceea, chiar dacă era numai zdrențe. Dimineața era deja pe sfârșite și începuse să se gândească să se așeze pe marginea drumului pentru a mai mânca din găină, când a auzit zgomot de copite în spatele, și mergând în aceeași direcție în care se îndrepta și ea.

Primul gând i-a fost să continue – avea tot dreptul să meargă pe drum ca orice alt călător. Apoi, amintindu-și de ferma arsă, s-

a gândit mai bine și a ieșit de pe drum, ascunzându-se îndărătul unui tufiș. Nu avea de unde ști ce fel de oameni călătoreau pe acolo la asemenea vreme, când Arthur trebuia să țină pacea împotriva saxonilor și nu mai avea cum să mențină ordinea în țară și să apere orice drum. În cazul în care călătorul părea binevoitor, putea afla vești de la el; dacă nu, avea să rămân ascunsă până ce dispărea din vedere.

Era un călăreț singur, înfășurat în mantie și mergând pe un cal înalt și slab; călătorea singur, fără slujitor sau cal de bagaje. Ba nu, avea ceva mare în spate – dar nu; trupul îi stătea cocoșat în șa. Atunci și-a dat seama cine era bărbatul și a ieșit din ascunziș.

— Kevin bardul! a spus ea.

El și-a oprit calul care, bine dresat, nu s-a ridicat pe picioarele dinapoi și nici nu a sărit în lateral. S-a uitat la ea cu o strâmbătură, având buzele răsucite într-un rânjet – ori asta era din cauza cicatricelor?

— Femeie, n-am ce-ți da, a zis el, apoi a amuțit o clipă. Pe numele Zeiței! Doamna Morgaine – ce faci aici, doamnă? auzisem anul trecut că ai fost la Tintagel cu mama ta, înainte ca ea să moară, dar când Marea Regină s-a dus la înmormântarea ei, ea a zis că nu ai trecut pe acolo...

Lui Morgaine i s-au muiat picioarele și s-a sprijinit în toiag ca să nu se prăbușească.

— Mama... a murit? Nu am aflat.

Kevin a descălecat și s-a rezemat de cal ca să-și păstreze echilibrul până ce a reușit să se proptească în toiag.

— Stai jos, doamnă... Nu ai aflat? Dar, în numele Zeiței, unde ai fost? Vestea a ajuns până la Avalon, dar Viviane e prea bătrână și slăbită ca să mai poată călători.

Dar de acolo unde mă găseam eu, a gândit Morgaine, nu puteam auzi. Poate atunci când am văzut chipul Igrainei în luciul iazului din pădure, atunci îmi transmitea știrea, iar eu nu mi-am dat seama. A simțit o durere sfâșietoare de inimă; ea și Igraine trăiseră foarte departe una de cealaltă – se despărțiseră imediat după ce ea împlinise unsprezece ani și plecase la Avalon – și totuși, acum se simțea doborâtă de suferință, ca și cum ar fi rămas aceeași fetiță ce plânsese după ce părăsise casa Igrainei. Vai, mama mea, iar eu nu am știut... Cu lacrimile șiroindu-i pe față, s-a așezat pe marginea drumului.

— Cum a murit? Asta știi?

— Inima, bănuiesc; s-a întâmplat acum un an, în primăvară. Crede-mă, Morgaine, n-am auzit nimic, dar era firesc și de așteptat la vârsta ei.

Vreme de o clipă, Morgaine nu a putu găsi glas ca să rostească ceva; și alături de suferință, a avut un sentiment de groază, pentru că sigur trăise în afara lumii mai mult decât crezuse... Kevin spusese *acum un an, în primăvară*. Așadar trecuse mai mult de o primăvară cât ea zăbovisе pe tărâmul spiridușilor! Pentru că în vara când plecase de la curtea lui Arthur, Igraine nici măcar nu era bolnavă! Nu se punea întrebarea câte luni trecuseră, ci câți ani!

Oare putea să-l convingă pe Kevin să-i spună fără să-i destăinuiească unde stătuse atâta vreme?

— Morgaine, am niște vin în desagă - ți l-aș oferi eu, dar trebuie să ți-l iei singură... Nu pot merge mai deloc. Pari slabă și palidă, ți-e foame? Și cum de te afli pe acest drum îmbrăcată - iar Kevin s-a încruntat în semn de neplăcere - mai rău decât o cerșetoare?

Morgaine s-a chinuit să găsească o explicație.

— Am trăit... În singurătate și departe de lume. Nu am văzut pe nimeni și nu am vorbit cu cineva nici nu mai știu de când.

O parte dintre spusele ei reflectau adevărul, pentru că, indiferent ce ar fi fost oamenii spiriduș, ei nu aparțineau omenirii.

— Te cred, a spus Kevin. Cred chiar și faptul că nu ai auzit de marea bătălie...

— Am văzut că tot ținutul e pârjolit.

— Vai, asta s-a întâmplat acum trei ani, a zis Kevin, iar Morgaine s-a tras îndărăt. Unele dintre armatele tratatului au rupt jurământul și au trecut prin acest ținut, prădând și punând foc. Arthur s-a ales cu o rană gravă în acea bătălie și a zăcut în pat jumătate de an. A observat chipul tulburat al lui Morgaine și a interpretat greșit expresia ei de îngrijorare. A, acum aproape că s-a înzdrăvenit, dar în tot acel timp nu a putut pune piciorul în pământ - îmi închipui că i-a lipsit priceperea ta de a vindeca, Morgaine. Apoi a pornit în fruntea tuturor oamenilor lui Lot și am avut pace timp de trei ani. Iar în vara ce a trecut s-a purtat marea bătălie de la Mount Badon - atunci a murit Lot. Da, am avut o victorie pe care barzii o vor descrie în cântece vreme de

o sută de ani, a adăugat Kevin. Nu cred că mai există vreo căpetenie saxonă vie în toată țara, din Cornwall până în Lothian, cu excepția celor ce îl recunosc pe Arthur ca rege al lor. Nu s-a mai întâmplat așa ceva de pe vremea cezarilor. Iar acum, sub conducerea lui Arthur, avem pace în toată țara.

Ridicându-se, Morgaine s-a apropiat de desăgi. A găsit plosca cu vin, iar Kevin i-a spus:

— Scoate pâinea și brânza. S-a făcut de amiază și voi mânca alături de tine.

După ce ea l-a servit, a desfăcut pielea în care ținea ce mai rămăsese din găină, i-a oferit o bucată, dar el a clătinat din cap.

— Mulțumesc, dar nu mănânc carne, sunt sub jurământ... Morgaine, mă minunez văzându-te mâncând carne, o preoteasă de rangul tău...

— Decât să flămânzesc... a spus Morgaine și i-a povestit cum ajunsese acea găină la ea. Dar nu am respectat interdicția de când am părăsit Avalonul. Mănânc orice mi se pune dinainte.

— În ce mă privește, cred că nu are importanță de e carne ori pește ori grâne, a spus Kevin, deși creștinii țin foarte mult la post... Cel puțin acest Patricius, care este episcopul lui Arthur. Înainte de asta, frații care trăiau lângă noi la Avalon obișnuiau să repete niște vorbe ale lui Hristos al lor, cum că nu ceea ce intră în gură îl pângărește pe om, ci ceea ce iese din ea, așa că omul trebuie să mănânce cu umilință din toate darurile lui Dumnezeu. Iar eu l-am auzit pe Taliesin spunând același lucru. Însă eu, unul... știi, fără îndoială, că la un anumit nivel al Misterelor, ceea ce se mănâncă are mare influență asupra minții. Acum nu îndrăznesc să pun carne în gură, mă îmbată mai rău decât vinul!

Morgaine a încuviințat din cap – și ea trăise aceleași simțăminte. De câte ori băuse licoare din ierburi sacre, nu se putuse atinge decât de pâine și fructe, până și brânza ori linteă fiartă erau prea grele și îi făceau rău.

— Și acum unde te duci, Morgaine? Iar după ce ea i-a spus, a privit-o de parcă ar fi avut în față o nebună. La Caerleon? De ce? Acolo nu mai e nimic – ori poate nu știi, deși îmi vine greu să cred... Arthur l-a dat unuia dintre cavalerii care l-a slujit cu cinste în bătălia aceea. Dar în ziua de Rusalii a mutata toată curtea la Camelot – în vara asta se face un an de când locuiește acolo. Lui Taliesin nu i-a plăcut că a inaugurat curtea într-o zi de

sărbătoare creștină, dar el a făcut asta ca să o mulțumească pe regina lui; o ascultă în toate cele. Morgaine a surprins o strâmbătură pe fața lui. Dar dacă nu ai auzit de băătăia aceasta, pesemne că nu știi cum a trădat Arthur poporul din Avalon și Triburile.

Morgaine a rămas cu cupa în aer.

— De aceea am venit, Kevin. Am auzit că Raven a rupt jurământul tăcerii și a profețit un asemenea lucru...

— A fost mai mult decât o profeție, a spus bardul, apoi și-a întins un picior, dând de înțeles că, dacă stătea multă vreme într-o poziție, avea dureri.

— Arthur a trădat... Dar ce anume a făcut? a întrebat Morgaine cu răsufierea tăiată. Doar nu i-o fi dat pe mâna saxonilor?!

— Așadar, nu ai aflat. Triburile au jurat să urmeze în luptă stindardul cu Pendragon, așa cum au făgăduit la înălțarea lui ca rege, și Uther la fel, înaintea lui... iar oamenii scunzi din vremea de dinaintea Triburilor au sosit și ei să lupte, cu topoare de bronz și baltage din cremene și dat deoparte stindardul cu dragon, cu toate că noi l-am implorat să îl lase pe Gawaine ori Lancelot să îl poarte în băătăie. Însă el a jurat că va înălța doar stindardul cu crucea și Sfânta Fecioară pe câmpul de luptă de la Mount Badon. Și așa am luptat.

Morgaine l-a privit îngrozită, fiindcă și-a amintit de felul în care Arthur devenise rege. Până și Uther făcuse legământ față de poporul Avalonului! Iar el trădase acel legământ?

— Și Triburile l-au părăsit?

— Unele au fost cât pe ce să plece; unii din Vechiul Popor de pe dealurile Țării Galilor chiar au plecat acasă când s-a înălțat crucea – regele Uriens nu i-a putut opri. Cât despre ceilalți, ei bine, în acea zi știam că saxonii ne aveau între ciocan și nicovală. Îl puteam urma pe Arthur și pe cavalerii săi în luptă, ori puteam trăi sub domnia saxonilor, pentru că aceasta a fost marea băătăie profețită. Iar el a purtat spada sacră Excalibur, care ține de însemnele regale sfinte. Pesemne că însăși Zeița a știut că i-ar merge și ei mai rău dacă peste țară ar domni saxonii. Așadar, am luptat, iar Zeița i-a oferit victoria.

Kevin i-a întins plosca cu vin, iar ea a refuzat, astfel că el a golit-o.

— Viviane ar fi voit să vină de la Avalon ca să îl acuze de

încălcarea jurământului, dar ea se ferește să facă asta în fața tuturor oamenilor lui. Iar eu mă îndrept spre Camelot ca să îi aduc aminte de legământul făcut. Dacă nu ne dă ascultare, Viviane a jurat să vină ea însăși până la Camelot, în ziua în care toți oamenii își prezintă cererile, iar Arthur a făcut legământ că le va asculta păsurile și le va judeca de Rusalii. Iar apoi, a spus ea, va sta în fața lui ca un solicitant de rând și îi va aminti ce i se va întâmpla dacă își calcă vorba.

— Să ne ajute Zeița ca Doamna Lacului să nu fie silită a se umili atât de mult, a zis Morgaine.

— Și eu i-aș vorbi cu mânie, iar nu cu cuvinte blânde, dar eu nu am căderea de a alege, a spus Kevin, apoi a întins mâna spre ea. Vrei să mă ajuți în șa? Cred că bidiviul meu suportă două persoane, iar dacă nu, când ajungem într-un târg, va trebui să-ți găsim un cal. Ar trebui să mă arăt cavaler ca marele Lancelot, lăsându-te să călărești tu, dar...

Și a făcut un semn către trupul lui schilod. Morgaine l-a ajutat să se ridice.

— Sunt puternică, pot merge pe jos. Iar de ajungem în vreun târg, trebuie să găsim încălțări pentru mine și un cuțit. N-am niciun bănuț la mine, dar te voi răsplăti când voi putea.

Kevin a ridicat din umeri.

— Ești sora mea jurată în Avalon - ceea ce am este și al tău, așa spune legea. Între noi nu poate fi vorba de plată.

Morgaine a simțit că roșește de rușine la gândul că bardul trebuia să-i amintească de propriile jurăminte. *Chiar că am ieșit din astă lume.*

— Să te ajut la încălecat. Iapa stă cuminte?

El a surâs.

— Dacă n-ar sta, nu mi-ar fi de mare folos atunci când călătoresc pe astfel de drumuri, fiindcă mereu sunt singur! Să mergem, vrea să ajungem mâine la Camelot.

Într-o așezare cuibărită între dealuri au întâlnit un cârpaci care i-a reparat încălțărilor lui Morgaine și au găsit un pumnal vechi de bronz; omul care avea lucrurile de vânzare le-a spus că, după marea bătălie, era lipsă de asemenea obiecte. Kevin i-a cumpărat și o mantie cumsecade, spunând că aceea pe care o găsisese în ferma arsă abia de putea sluji ca pătură pentru șa. Însă oprirea îi făcuse să zăbovească și, după ce au ajuns din nou pe drum, a început să ningă des, iar întunericul a coborât

devreme.

— Trebuia să rămânem în acel târg, a zis Kevin. Am fi oferit muzică la harpă în schimbul unei mese și a unui pat pentru amândoi. Eu unul aș putea dormi și sub un gard ori la adăpostul unui zid, învelindu-mă cu mantia. Dar nu se cade ca o doamnă de Avalon să facă așa ceva.

— Ce te face să crezi că nu am dormit niciodată astfel? I-a întrebat Morgaine.

El a pufnit în râs:

— Morgaine, arăți de parcă ai fi dormit așa mult prea des în ultima vreme! Dar oricât de tare aș îndemna calul, n-o să putem ajunge la Camelot astă seară; trebuie să ne căutăm un adăpost.

După o vreme, prin ninsoarea ce cădea cu repeziciune, au zărit forma întunecată a unei clădiri abandonate. Nici măcar Morgaine nu a putut trece pragul fără să se încovoae; pesemne că fusese adăpost pentru oi, însă animalele dispăruseră de atât de multă vreme, că nici mirosul lor nu mai persista, iar acoperișul din trestie și lut rămăsese aproape întreg. Au legat calul și s-au târât înăuntru, iar Kevin i-a făcut semn să așeze mantia veche și zdrențuită pe podeaua murdară, după care s-au înfășurat fiecare în mantia lui și s-au culcat unul lângă celălalt. Însă se lăsase atât de frig, încât, după o vreme, auzind cum îi clănțăneau dinții lui Morgaine, Kevin a zis că trebuia să pună ambele mantii peste ei și să stea lipiți sub ea ca să se încălzească.

— Dacă nu-ți este greață să stai atât de aproape de un trup așa diform ca al meu, a spus el, iar ea a simțit durerea și furia din glasul lui.

— Cu toată diformitatea ta, știu doar că mâinile tale frânte pot ciupi strunele mai măiestru decât ale mele, și chiar decât ale lui Taliesin, care le are întregi, a spus Morgaine și s-a lipit recunoscătoare de el.

Într-un târziu a putut dormi, cu capul rezemat de umărul lui.

Mersese toată ziua și era obosită; a dormit somn greu, dar s-a trezit când lumina zilei a început să se strecoare prin crăpăturile pereților. Se simțea înțepenită din cauza pământului tare și, când a privit în jur la pereții din trestie și lut, s-a simțit cuprinsă de un val de oroare. Ea, Morgaine, ducesă de Cornwall, să doarmă într-un adăpost pentru animale, azvârlită din Avalon... Oare avea să se mai întoarcă acolo? Dar ajunsese în locuri și

mai cumplite, de la Castelul Chariot de pe tărâmul spiridușilor, dincolo de cunoașterea creștinătății și păgânătății deopotrivă, dincolo chiar de porțile acestei lumi... Ea, care fusese crescută cu atâta delicatețe de Igraine, ea care era sora Marelui Rege, educată de Doamna Lacului, acceptată de Zeiță... Și acum renunțase la toate. Ba nu, nu renunțase, i se luase totul când Viviane o trimisese la încoronare, iar ea purtase copilul propriului ei frate.

Igraine este moartă, mama a murit și nu mă pot întoarce la Avalon, niciodată, cât va exista lumea aceasta...

Atunci a început să plângă deznădăjduit, încercând să-și înăbușe suspinele în materialul aspru al mantiei. În semiobscuritate, glasul lui Kevin a sunat blând și puțin răgușit.

— Morgaine, plângi pentru mama ta?

— Pentru mama – și pentru Viviane – și probabil că, în primul rând, pentru mine.

Morgaine nici nu a fost măcar sigură dacă rostise aceste vorbe cu voce tare. Kevin a cuprins-o cu un braț, iar ea și-a lăsat capul să cadă pe pieptul lui și a plâns până când nu a mai putut vărsa nicio lacrimă.

Încă mângâindu-i părul, el a spus:

— Ai rostit adevărul, Morgaine; văd că nu te ferești de mine.

— Cum aș putea, a zis ea dându-se mai aproape, când te-ai arătat atât de bun?

— Nu toate femeile gândesc astfel, a spus el. Chiar când m-am dus la focurile de Beltane, am auzit – fiindcă unii își închipuie că dacă picioarele și mâinile îmi sunt betege, am rămas și surd și mut – le-am auzit chiar pe fecioarele Zeiței șoptind preotesei lor să le așeze departe de mine, ca nu cumva să le văd atunci când se îndepărtează de focuri...

Îngrozită, Morgaine s-a ridicat în capul oaselor.

— Dacă aș fi eu preoteasă, aș goni asemenea femeii de lângă focuri, fiindcă îndrăznesc să pună la îndoială forma sub care Zeul vine la ele... Dar tu ce-ai făcut, Kevin?

— Ca să nu întrerup ritualul ori să silesc vreo femeie să facă o asemenea alegere, am plecat atât de furios, încât nimeni nu a băgat de seamă. Chiar înainte ca druizii să-mi interzică legăturile trupești cu femeii ce-și vând trupul pentru aur, tot nu puteam plăti vreuna ca să mă primească. Pesemne că ar fi mai bine să devin preot printre creștini care, din câte-am auzit, îi

învață pe preoții lor secretul de a trăi fără femei. Ori poate că ar trebui să regret că tâlharii, atunci când mi-au frânt brațele și trupul, nu m-au și scopit, ca să nu-mi mai pese deloc. Iartă-mă, nu se cuvenea să vorbesc despre așa ceva. Dar mă întrebam dacă ai consimțit să stai alături de mine doar pentru că acest trup strâmb al meu nu este de bărbat și nu te-ai gândit la mine astfel...

Morgaine l-a ascultat și a rămas îngrozită de amărăciunea cuvintelor, provocată de jignirea adusă bărbăției lui. Doar cunoștea arta ce sălășluia în mâinile lui, sensibilitatea muzicianului. Chiar și în fața Zeiței, puteau femeile să nu vadă mai departe de un trup deformat? Și-a adus aminte cum se azvârlise ea însăși în brațele lui Lancelot și rana pricinuită mândriei ei care, știa, nu va înceta nicicând să sângereze.

Cu un gest deliberat, s-a aplecat și l-a sărutat pe buze, i-a ridicat mâna și i-a sărutat cicatricele.

— Să nu te îndoiești niciodată, pentru mine ești bărbat, iar Zeița m-a îndemnat să fac asta.

Și s-a întins din nou alături de el.

În lumina crescândă, el a privi-o cu atenție. Vreme de un moment, ea a tresărit văzând expresia de pe fața lui – își închipuia că îi era milă de el? Nu. Împărtășea conștiința suferinței lui, ceea ce era cu totul altceva. S-a uitat direct în ochii lui... Da, dacă nu ar fi fost atât de trasă de amărăciune, atât de deformată de suferință, fața lui ar fi fost atrăgătoare; avea trăsături fine, iar ochii îi erau negri și blânzi. Soarta îi frânsese trupul, dar nu și spiritul; un laș nu ar fi îndurat canoanele impuse de druzi.

Sub mantia Zeiței, așa cum fiecare femeie este sora, fiica și mama mea, tot astfel fiecare bărbat trebuie să-mi fie tată și iubit și fiu... Tatăl meu a murit înainte de a-l fi cunoscut, iar eu nu mi-am văzut fiul de când a fost înțărcat... Dar acestui bărbat îi voi da ceea ce mă îndeamnă Zeița... Morgaine a sărutat încă o dată mâna plină de cicatrice și a așezat-o sub rochie, pe sânul ei.

El era lipsit de experiență, ceea ce i s-a părut ciudat pentru un bărbat de vârsta lui. *Dar cum ar putea fi altfel? s-a întrebat Morgaine. Iar apoi a gândit: Asta este prima oară că fac acest lucru din proprie voință, iar darul mi-a fost acceptat cu simplitate, așa cum a fost oferit.* Gestul lecuia ceva din ființa ei.

Straniu ca acest lucru să se întâmple cu un bărbat pe care abia îl cunoștea și față de care simțea doar bunătate. Chiar în nepriceperea lui, Kevin s-a arătat generos și blând cu ea, iar ea a simțit, crescând în adâncul ființei sale, o tandrețe uriașă, imposibil de exprimat în cuvinte.

— Ciudat, a spus el într-un târziu, cu glas slab și pe un ton gânditor. Știam că ești înțeleaptă și preoteasă, dar nu mi-am dat seama că ești frumoasă.

Ea a râs cu glas ușor răgușit.

— Eu? Frumoasă?

Cu toate acestea, s-a arătat recunoscătoare că, pentru el, și în acele momente, așa părea.

— Morgaine, spune-mi... Unde ai fost până acum? N-aș fi voit să te întreb, dar orice ar fi, te apasă greu pe suflet.

— Nu știu, s-a scăpat ea. Nu se gândise nicio clipă că îi va spune. Afară din lume, cred – am încercat să ajung la Avalon și nu am reușit, pesemne că mi-e închisă calea. De două ori până acum am ajuns altundeva. O altă țară, un tărâm al viselor și farmecelor, unde timpul stă pe loc și nu există decât muzică...

Apoi a căzut în tăcere; oare harpistul o va socoti nebună?

El și-a trecut un deget pe lângă colțul unuia dintre ochii ei. Se făcuse frig, iar ei azvârliseră mantiile care îi acopereau; el a învelit-o iarăși.

— Și eu am fost acolo cândva, și le-am ascultat muzica... a spus el gânditor și parcă detașat, iar în acel loc nu eram atât de diform, iar femeile lor nu m-au luat în batjocură... Într-o bună zi, când îmi voi alunga teama de a nu înnebuni, o să mă duc din nou acolo... Mi-au arătat căi ascunse și au spus că pot să mă întorc datorită muzicii mele...

Apoi, glasul lui plăcut a amuțit. Ea a avut un tremur și a privit în altă parte.

— Ar trebui să ne ridicăm. Dacă sârmanul nostru cal nu a murit de frig peste noapte, vom ajunge astăzi la Camelot.

— Iar dacă sosim împreună, a spus Kevin încet, s-ar putea ca lumea să creadă că vii cu mine de la Avalon. Nu este treaba lor unde ai stat atâta vreme – doar ești preoteasă, iar conștiința ta nu e bunul nici unui bărbat, nici măcar al episcopilor ori a lui Taliesin.

Morgaine a regretat că nu avea o rochie cum se cuvenea; o să sosească la curtea lui Arthur în straie de cerșetoare. Dar nu

avea ce face. Kevin a urmărit-o cât și-a aranjat părul, apoi i-a întins o mână, iar ea, cu naturalețe, l-a ajutat să se ridice; a observat însă amărăciunea apărându-i din nou în ochi. Se păzea îndărătul a o sută de ziduri alcătuite din furie și răceală. Cu toate acestea, în timp ce se strecurau pe ușă, el i-a atins mâna.

— Morgaine, am uitat să-ți mulțumesc...

Ea i-a zâmbit.

— Vai, dacă e vorba de mulțumiri, ele trebuie să fie ale amândurora, prietene... ori nu ți-ai dat seama?

Vreme de o clipă, degetele contorsionate s-au strâns în mâna ei... Dar apoi au devenit ca o pălălaie, iar ea i-a văzut chipul distrus încercuit de foc, schimonosit de un răcnet, iar de jur-împrejurul lui numai foc... foc... A înțepenit, și-a smuls mâna și l-a privit îngrozită.

— Morgaine! a exclamat el. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic... un cârcel la picior... a mințit ea și s-a ferit de mâna lui când el a voit să o sprijine. *Moarte! Moarte prin foc! Nici măcar cei mai ticăloși dintre trădători nu aveau parte de o asemenea moarte... Ori văzuse ceea ce i se întâmplase pe vremea când era copil!* Cu toate că viziunea fusese de scurtă durată, a rămas zguduită, de parcă ea însăși ar fi rostit cuvântul care îl va dăruia morții.

— Vino, a spus ea aproape cu brutalitate. Să pornim la drum.

15

Guinevere nu dorise să aibă de a face cu Viziunea; nu se spunea oare în Cartea Sfântă că niciun om nu trebuie să știe ce îi va aduce ziua de mâine? Cu toate acestea, nu se prea gândise la Morgaine în ultimul an, de când curtea se mutase la Camelot, însă în acea dimineață se trezise amintindu-și un vis în care apărea Morgaine - un vis în care ea o luase de mână, conducând-o la focurile de Beltane și o îndemnase să se iubească cu Lancelot. Când s-a trezit pe deplin, i-a venit să râdă de nebunia acelui vis. Visele erau sigur trimise de Diavol, pentru că toate îi dădeau sfaturi rele, pe care nicio soție creștină nu le-ar fi urmat și, de cele mai multe ori, Morgaine era aceea care o îndemna.

E departe de această curte, nu mai trebuie să mă gândesc la ea... Nu-i voiesc răul, aș dori să se căiască pentru păcatele ei și

să-și găsească pacea într-o mănăstire... dar una foarte departe de aici. Acum, când Arthur renunțase la obiceiurile păgâne, Guinevere simțea că ar fi de-a dreptul fericită de n-ar fi fost acele vise în care Morgaine o împingea să facă lucruri de rușine. Iar visul nu-i dădea pace nici în acele clipe, când ea lucra la pânza de altar pe care o pregătea pentru biserică; o bântuia atât de intens, încât i se părea un păcat de neiertat să brodeze o cruce cu fir de aur în vreme ce gândul îi era la Lancelot. A lăsat jos firul și a rostit o rugăciune în șoaptă, însă gândurile i-au luat-o din nou razna, imposibil de strunit. La Crăciun, când îl rugase pe Arthur, acesta îi promisese că va pune capăt focurilor de Beltane din ținuturi; s-a gândit că el trebuia să fi făcut asta mai demult, doar că îl împiedicase Taliesin. Oricui i-ar fi greu să nu-l iubească pe bătrân, s-a gândit Guinevere, căci este tare blând și bun; dacă ar fi fost creștin, ar fi fost deasupra oricărui preot. Însă Taliesin spusese că nu era cinstit față de oamenii de la țară să li se ia ideea simplă despre o Zeiță care purta de grijă ogoarelor și recoltelor și rodniciei animalelor și a femeilor. Asemenea oameni nu puteau face prea multe ca să evite să cadă în păcat, căci nu știau altceva decât să trudească pe ogoare și să culeagă recoltele ca să aibă de mâncare cât să nu cadă în ghearele morții; era de așteptat ca Diavolul să nu se sinchisească de ei – asta dacă exista Diavol. Însă Guinevere spusese:

— Îmi închipui că tu nu crezi că femeile păcătuiesc atunci când se duc la focurile de Beltane și urmează rituri păgâne și carnale și se iubesc cu alții decât soții lor...

— Dumnezeu mi-e martor că au tare puține bucurii în viață, i-a răspuns calm Taliesin. Nu mi se pare că e un păcat ca de patru ori pe an, la schimbarea anotimpurilor, să se simtă bine și să facă tot ce le aduce plăcere. N-aș găsi multe motive să iubesc un Dumnezeu care ar socoti asemenea lucruri drept păcate. Regina mea, tu le numești rele?

Însă ea așa le socotea; și se cuvenea ca orice creștin să gândească la fel; ce însemna asta, să mergi pe câmp și să dansezi goală, apoi să te iubești cu primul bărbat care ți-a fost trimis... asta era lipsă de bun simț, rușinos și păcătos. Suspînând, Taliesin clătinase din cap.

— Cu toate acestea, regina mea, nimeni nu poate fi stăpân peste conștiința altuia. Chiar dacă tu socotești că acest lucru

este rău și de rușine, poți pretinde că știi mai bine ce este cuvenit altuia? Nici măcar înțelepții nu pot ști totul, și probabil că Zeii au mai multe țeluri decât putem noi, în necunoașterea noastră, să înțelegem.

— Dacă eu știu să deosebesc binele de rău – și știu, fiindcă preoții ne-au învățat, la fel ca Dumnezeu în Cartea Sfântă – atunci nu trebuie să mă tem de pedeapsa lui Dumnezeu fiindcă *nu* dau legi care să îi păzească pe supușii mei de a cădea în păcat? a întrebat Guinevere. Dumnezeu mi-ar cere *mie* socoteală, așa gândesc eu, dacă aş îngădui ca răul să se petreacă în regatul meu, iar de-aș fi fost rege, aş fi pus de mult capăt unor astfel de lucruri.

— Doamnă, atunci pot spune doar că norocul acestei țări este că nu ai fost unsă regele ei. Regele trebuie să-și apere supușii de năvălitori, de cei din afară, și să-i conducă pe oameni ca să se apere singuri, regele trebuie să fie primul care să se așeze între țară și primejdie, tot astfel cum lucrătorul pământului își apără ogorul de orice hoț. Dar nu are datoria de a le porunci inimilor lor ce să facă.

Cu toate acestea, Guinevere s-a înfierbântat:

— Regele este protegitorul poporului său, și la ce bun să le apere trupurile dacă le lasă sufletele să cadă pradă purtărilor păcătoase? Uită-te la tine, lord Merlin, eu sunt regină, iar mamele din această țară își trimit fiicele să mă slujească și să învețe purtarea de la curte, înțelegi? Ei bine, ce fel de regină aş fi dacă aş îngădui ca fiica unei femei să se poarte necuviincios și să rămână grea, ori – așa cum am auzit că a făcut regina Morgause – aş îngădui fecioarelor mele să urce în patul regelui, dacă el voiește să se bucure de trupurile lor? Mamele îmi încredințează fiicele lor pentru că sunt convinse că le voi apăra...

— Este altceva, ție ți se încredințează fecioare care sunt prea tinere pentru a ști care le este voința proprie, și ești chiar ca o mamă care trebuie să le educe cum se cuvine, a spus Taliesin. Însă regele domnește peste oameni în toată firea.

— Dumnezeu nu a spus că există o lege pentru curte și o alta pentru oamenii simpli! El voiește ca toți oamenii să-i respecte poruncile – păi ce s-ar întâmpla dacă nu ar exista aceste reguli? Ce crezi că s-ar întâmpla cu această țară dacă eu și doamnele mele am ieși pe câmp și ne-am purta atât de necugetat? Cum

pot fi îngăduite asemenea lucruri să se desfășoare chiar în dangătele clopotelor de biserică?

Zâmbind, Taliesin a spus:

— Chiar de nu ar exista vreo lege împotriva acestui lucru, nu cred că te-ai grăbi să mergi pe câmp de Beltane cu doamnele tale, regina mea. Am înțeles că nu-ți prea place să treci dincolo de zidurile castelului.

— Eu am primit învățătură creștină și sfaturi de la preoți și am ales să nu ies pe câmpuri, i-a răspuns ea pe un ton tăios.

— Dar gândește-te la asta, Guinevere, a zis el cu mare blândețe, iar ochii lui de un albastru deschis i-au luminat fața plină de riduri și pete. Să presupunem că s-ar da o lege împotriva unor asemenea obiceiuri, iar conștiința ți-ar spune că trebuie să te dăruiești trup și suflet Zeiței, ca o recunoaștere a faptului că ea se află deasupra noastră, a tuturor. Dacă Zeița ar dori ca tu să faci astfel - atunci, dragă doamnă, legea ce interzice focurile de Beltane te-ar împiedica să participi la ele? Gândește-te, dragă doamnă: cu mai puțin de două sute de ani în urmă - oare Episcopul Patricius nu ți-a spus asta? — aici, în ținutul Summer, era cu desăvârșire interzis ca cineva să-l venereze pe Hristos, pentru că astfel îi lipseau pe zeli Romei de cele cuvenite lor. Și au existat creștini care au preferat să moară decât să facă mai nimica toată, adică să azvârle puțină tămâie în fața unuia dintre idolii lor. Da, văd că ai auzit povestea. Voiești ca Dumnezeuul tău să fie un tiran la fel de necruțător ca un împărat roman?

— Dar Dumnezeu este adevărat, iar aceștia sunt doar idoli făcuți de mâna omului, a zis Guinevere.

— La fel ca imaginea Fecioarei Maria pe care Arthur a purtat-o în bătălie, a spus Taliesin, o reprezentare care să liniștească mintea celor credincioși. Mie, ca druid, îmi este cu desăvârșire interzis să alcătuiesc imaginea vreunui Zeu, fiindcă am fost învățat, în decursul a multe vieți, că nu am nevoie de așa ceva; mă pot gândi la Dumnezeu, iar el se află alături de mine. Însă cei născuți doar o dată nu pot face asta, astfel că au nevoie de Zeița lor reprezentată în pietre rotunde și ochiuri de iaz, așa cum oamenii simpli ai voștri au nevoie de imaginea Fecioarei Maria și de crucea pe care unii dintre cavaleri o poartă pe scuturi, pentru ca supușii lor să știe că sunt cavaleri creștini.

Guinevere și-a dat seama că în acea discuție era ceva greșit,

Însă nu se putea contrazice cu Merlin; și, în orice caz, el era bătrân, și păgân pe deasupra.

Când o să port în pânțece un fiu al lui Arthur... cândva mi-a spus că atunci îi voi putea cere orice va fi în puterea lui să-mi dea, iar eu o să-i cer să interzică focurile de Beltane și focurile de sărbătoarea recoltei.

Guinevere își aminti de această discuție în dimineața visului cu Morgaine. Fără îndoială că Morgaine ar fi sfătuit-o astfel, să meargă la focuri însoțită de Lancelot... Arthur spusese că nu îi va pune nicio întrebare dacă va aduce un copil pe lume, aproape că îi îngăduise să îl aibă ca iubit pe Lancelot... A simțit că fața îi ia foc atunci când s-a aplecat asupra crucii; nu era demnă să o atingă. A pus deoparte pânza de altar și a înfășurat-o într-o bucată de pânză mai simplă. Va lucra la ea când va fi mai liniștită.

La ușa iatacului ei s-au auzit pașii sacadați ai lui Cai.

— Doamna mea, a zis el, regele m-a trimis să te întreb dacă dorești să vii pe câmpul de luptă ca să privești. Vrea să îți arate ceva.

Guinevere a făcut semn din cap către doamnele ei de onoare.

— Elaine, Meleas, veniți cu mine, a poruncit ea. Celelalte puteți merge și voi ori puteți sta aici să lucrați, după cum voiți.

Una dintre femei, care era mai în vârstă și suferea de miopie, a preferat să rămână ca să-și vadă de tors; celelalte, dornice să mai iasă în lumina soarelui, s-au îngrămădit în urma lui Guinevere.

Peste noapte ninsese, însă puterea iernii se dusesse, iar acum zăpada se topea cu repeziciune sub razele soarelui. Bulbi mici ițiseră frunzulițe prin iarbă; peste o lună, locul avea să devină o explozie de flori. Când venise la Camelot, tatăl ei, Loedegranz, îl trimisese pe grădinarul lui preferat ca să vadă ce legume și flori puteau crește acolo. Însă culmea colinei fusese fortificată cu mult înainte de venirea romanilor, astfel că existau multe plante; Guinevere îl pusese să le transplanteze în grădina din dreptul bucătăriei, iar când găsiseră o parcelă pe care florile creșteau de la sine, îl rugase pe Arthur să i-o lase ei, astfel că el făcuse câmpul de arme ceva mai departe, pe culme.

Când a traversat peluza, a ridicat privirea cu timiditate. Locul era prea deschis, prea aproape de cer; Caerleon stătea cuibărit mai lângă pământ. Aici, la Camelot, în zilele ploioase se simțea

ca pe o insulă de ceață și negură – ca la Avalon – însă în zilele senine și cu soare, precum aceasta, de acolo se vedea ținutul de jur-împrejur, iar stând la marginea colinei, putea vedea mile după mile de dealuri și păduri...

I se părea că se află prea aproape de Ceruri; nu era firesc ca oamenii, simpli muritori, să vadă atât de departe – dar, cu toate că în țară domnea pacea, Arthur spusese că un castel al regelui trebuia să fie greu de atins.

Nu Arthur a venit să o întâmpine, ci Lancelot. A avut senzația că devenise și mai chipeș. Acum, când nu mai era nevoie să-și țină părul mereu retezat scurt ca să-i încapă sub coiful de luptă, și-l lăsase să crească lung, astfel că îi curgea în bucle pe umeri. Avea o barbă scurtă – ei îi plăcea acea modă adoptată, deși Arthur îl sâcâia în legătură cu ea și susținea că era o dovadă de vanitate; Arthur avea părul tăiat scurt ca un ostaș și se lăsa bărbierit în fiecare zi de șambelanii săi, la fel de atent precum se și pieptăna.

— Doamnă, regele te așteaptă, a spus Lancelot, și a luat-o de braț ca să o însoțească până la șirul de bănci aflate aproape de grilajul de lemn din apropierea câmpului de exerciții.

Arthur s-a înclinat în fața ei, mulțumindu-i lui Lancelot cu un zâmbet, după care a luat-o de mână.

— Hai, așează-te alături de mine; te-am adus aici pentru că vreau să-ți arăt ceva deosebit. Uite colo...

A văzut că un grup de cavaleri tineri și unii dintre adolescenții ce slujeau în casa regelui pregăteau o imitație de luptă în curte: împărțiți în două tabere, ei se luptau cu spade de lemn și scuturi mari.

— Uită-te, a îndemnat-o Arthur, la cel mai înalt dintre ei, cu cămașa galbenă ca șofranul. Nu-ți amintește de cineva?

Guinevere a privit la băiat și i-a urmărit mișcările iscusite cu spada și scutul; tânărul s-a desprins de ceilalți și a atacat ca o furie, lovindu-l atât de tare pe un copilandru, încât acesta a rămas întins fără cunoștință, apoi l-a făcut pe un altul să se prăbușească în urma unei lovituri furioase în scut. Era doar un adolescent – chipul rozaliu era abia atins de primul puf al bărbii, dar părea masiv și cu umeri largi, având forța unui taur.

— Luptă ca un diavol, a spus Guinevere, dar cine e? Parcă l-am văzut pe aici...

— Este tânărul care s-a prezentat la curte, dar a refuzat să-și

dea numele, a spus Lancelot, aflat foarte aproape de ei. I l-ai trimis lui Cai, ca să îl ajute la bucătărie. E cel căruia i se zice Frumosul fiindcă are mâinile foarte albe și fine. Cai a făcut tot soiul de glume că și le va urâți când va întoarce fripturile și va curăța legumele. Cai al nostru are o limbă tare ascuțită.

— Dar băiatul nu i-a răspuns niciodată urât, a zis cu glas gros Gawaine, aflat aproape de Arthur. L-ar putea frânge pe Cai între mâini; o dată, Cai a glumit în legătură cu părinții lui, spunând că trebuie să fie de viță joasă, fiu de slugă la bucătărie, pentru că prea se pricepea la asemenea treburi – iar Frumosul s-a mulțumit să-l privească peste creștetul capului, zicând că nu se cuvine să lovească un bărbat care devenise beteag luptând în slujba regelui.

— Asta a fost mai rău pentru Cai decât să fie bătut măr, a spus Lancelot, așa socotesc. Cai crede că băiatul nu se pricepe decât să învârtă frigerea și să ducă talgerele. Arthur, într-o zi trebuie să-i găsești ceva de făcut lui Cai, fie și numai să caute urmele balaurului pe care îl tot urmărește bătrânul Pellinore.

Ținându-și palmele peste gură, Elaine și Meleas au chicotit.

— Bine, bine, așa voi face, a spus Arthur. Cai e prea bun și prea credincios ca să îl amărâm în acest fel. Știi că i-aș fi dat lui Caerleonul, numai că el nu a voit. A zis că tatăl lui l-a îndemnat să mă slujească cu propriile brațe atâta vreme cât trăiește, iar el a ținut să vină la Camelot ca să se ocupe de casa mea. Însă acest băiat... Frumosul ai spus că i se zice? Doamnă, nu îți aduce aminte de cineva cunoscut?

Ea l-a privit atent pe băiat care, cu părul lung fluturând în vânt, tocmai se năpustea asupra ultimului luptător din tabăra adversă. Avea fruntea lată și înaltă, nasul mare, iar mâinile în care ținea arma erau frumoase și albe. Apoi Guinevere s-a uitat lângă Arthur, la alt nas și alți ochi albaștri, aproape ascunși sub un smoc de păr roșcovan.

— Păi seamănă cu Gawaine, a spus ea, ca și cum ar fi fost ceva uluitor.

— Dumnezeu să ne apere, adevărat, a spus Lancelot și a izbucnit în hohote de râs, dar eu nu am descoperit asemănarea înainte... și l-am văzut de multe ori până acum. Eu i-am dat cămașa aceea vopsită cu șofran, fiindcă nu avea nici măcar straie cum se cuvine...

— I-ai dat și altele, a spus Gawaine. Când l-am întrebat dacă

avea tot ce trebuia pentru rangul lui, mi-a povestit despre darurile pe care i le-ai făcut. A fost o faptă nobilă din partea ta, Lancelot, să-l ajuți.

Arthur s-a întors spre el și, uimit, a spus:

— Așadar este din stirpea ta, Gawaine? Nu știam că ai un fiu...

— Nu, regele meu. Este... este fratele meu mai mic, Gareth. Numai că el nu mi-a îngăduit să spun nimănui.

— Nici mie, vere? a rostit Arthur cu reproș în glas. Ai secrete față de regele tău?

— Nu despre asta este vorba, a protestat Gawaine sincer tulburat, iar fața lui mare s-a înroșit, astfel că părul și obrajii păreau a avea aceeași culoare; lui Guinevere i s-a părut ciudat că un bărbat atât de impunător și aspru putea roși ca un copil. Nici gând, regele meu, dar băiatul m-a implorat să nu scot un cuvânt – a zis că l-ai favoriza fiindcă-ți sunt rudă, dar așa ar câștiga încrederea curții și a marelui Lancelot – așa a spus, Lance. A voit ca recunoașterea să fie pentru ceea ce face el, nu pentru numele și familia sa.

— Asta e o neghiobie, a zis Guinevere, iar Lancelot a surâs.

— Ba nu, a procedat onorabil. Deseori mi-am dorit să fi avut și eu spiritul și curajul de a proceda aidoma, decât să fiu tolerat pentru că, la urma urmelor, eram bastardul lui Ban și nu era nevoie să câștig nimic pe merit; de aceea m-am străduit mereu atât de mult să fiu viteaz în luptă, pentru ca nimeni să nu spună că nu mi-am câștigat favorurile...

Cu blândețe, Arthur și-a lăsat mâna pe încheietura lui Lancelot.

— Nu trebuie să te temi de așa ceva, prietene; toți știu că ești cel mai bun dintre cavalerii mei și cel mai apropiat de tron. Însă Gawaine... S-a întors către bărbatul cu păr roșcovan. Nici pe tine nu te-am favorizat fiindcă mi-erai rudă și moștenitor, ci doar pentru că te-ai dovedit credincios și de nădejde, și mi-ai salvat viața de cel puțin zece ori. S-au găsit dintre aceia care să spună că moștenitorul meu nu ar trebui să fie apărătorul meu, pentru că dacă și-ar face datoria prea bine, nu va ajunge nicicând pe tron, dar de nenumărate ori am avut prilejul să mă bucur că spatele mi-a fost apărat de o rudă atât de credincioasă, a zis Arthur, petrecându-și brațul pe după umărul lui Gawaine. Așadar, acesta este fratele tău, iar eu n-am știut nimic?

— Nici eu n-am știut când a sosit la curte, a recunoscut Gawaine. Când l-am văzut ultima oară, la încoronarea ta, era ceva mai răsărit decât pavăza spadei mele, iar acum - ei bine, uitați-vă la el! Însă o dată l-am văzut la bucătărie și mi-am zis că e vreun bastard din neamul nostru. Dumnezeu mi-e martor, Lot are destui. L-am recunoscut însă, iar apoi Gareth m-a rugat să nu dezvălui cine este, ca să-și poată câștiga singur faima.

— Ei bine, un an sub îndrumările aspre ale lui Cai ar face un bărbat din orice fătălău, a spus Lancelot, iar el s-a purtat îndeajuns de bărbătește, Dumnezeu mi-e martor.

— Chiar mă mir că nu l-ai recunoscut, Lancelot - aproape că te-a omorât la nunta lui Arthur, a spus Gawaine cu bunătate. Ori nu-ți aduci aminte cum l-ai predat mamei noastre și ai sfătuit-o să-i tragă o bătaie zdravănă ca să nu se mai vâre sub copitele cailor...

— Iar curând după aceea am fost cât pe ce să-mi zbor creierii - da, acum îmi aduc aminte, a spus Lancelot și a râs. Deci este același mic ticălos! Însă i-a depășit cu mult pe ceilalți băieți, de aceea ar trebui să se pregătească alături de bărbați adevărați și de cavaleri. Acum s-ar părea că a ajuns între cei mai buni. Îmi permiți, stăpâne?

— Fă cum dorești, prietene.

Lancelot și-a scos spada de la brâu.

— Doamnă, păstrează-o până când mă întorc, și i-a înmânat-o lui Guinevere.

Apoi a sărit grilajul despărțitor, a ridicat una dintre bâtele păstrate pentru exerciții și a alergat către băiatul masiv și blond.

— Ești prea mare ca să te joci ceilalți, amice. Vino încoace și încearcă să te lupți cu cineva care e aproape de statura ta!

Brusc îngrozită, Guinevere a gândit: Aproape de statura ta? Dar Lancelot nu era un bărbat impunător, abia de era ceva mai înalt decât ea, în timp ce tânărul Frumos avea cu un cap mai mult decât el! Vreme de o clipă, rămas față în față cu căpitanul cavaleriei, băiatul a șovăit, dar Arthur i-a făcut un semn încurajator, astfel că fața lui s-a luminat de o bucurie sălbatică. L-a atacat pe Lancelot și a ridicat arma de jucărie ca să lovească de sus, și a rămas uimit când bățul a căzut, dar Lancelot nu se afla dedesubt; acesta se ferise, rotindu-se și răspunzând cu o lovitură care a atins umărul băiatului. Tânărul se trăsese înapoi,

astfel că lovitura abia l-a atins, sfâșindu-i cămașa. Gareth și-a revenit imediat, a parat următoarea lovitură a lui Lancelot înainte ca ea să-și atingă ținta și, pentru o clipă, talpa lui Lancelot a lunecat pe iarba umedă și se părea că va cădea, alunecând pe genunchi. Băiatul a făcut un pas înapoi. Lancelot s-a ridicat în picioare răcnind:

— Nătărăule! Dacă luptai cu un războinic saxon?!

Și l-a izbit puternic cu latul spadei de jucărie pe spinare; lovitura l-a azvârlit cât colo, iar spada i s-a rotit nebunește, zburând de-a lungul terenului; el a căzut, pe jumătate năucit. Lancelot s-a grăbit spre el și, aplecându-se, i-a zâmbit:

— N-am vrut să-ți fac rău, flăcăule, dar trebuie să înveți să te aperi mai bine. Apoi i-a întins mâna. Hai, sprijină-te de mine.

— Mi-ai făcut o onoare, sir, a spus băiatul, iar chipul curat i s-a împurpurat, și mi-a slujit să simt puterea ta.

Lancelot l-a bătut pe umăr.

— Să dea Dumnezeu să luptăm mereu alături, Frumosule, a zis el și s-a întors lângă rege. Tânărul și-a cules spada de lemn de pe jos și a revenit alături de tovarășii lui de joacă, iar aceștia s-au strâns în jurul lui, luându-l în râs.

— Ia te uită, Frumosule, era cât pe ce să-l dobori pe căpitanul cavaleriei regelui...

În timp ce Lancelot sărea gardul, Arthur a zâmbit.

— Ai procedat curtenitor, Lance. O să devină un cavaler de frunte - la fel ca fratele său, a adăugat el, făcând un semn din cap spre Gawaine. Rubedenie a mea, să nu-i spui că știu cine este; a avut motive întemeiate să ascundă asta. Însă anunță-l că l-am văzut luptând și o să-l fac cavaler la Rusalii, când oricine poate depune petiție, dacă va veni la mine să-mi ceară o spadă după cum merită.

Fața lui Gawaine s-a luminat. „Acum”, a gândit Guinevere, „oricine i-a văzut pe amândoi va ști care e legătura dintre ei, pentru că amândoi au același zâmbet.”

— Îți mulțumesc, stăpâne și rege al meu. Sper să te slujească la fel de bine ca mine.

— N-ar putea face asta, a spus Arthur cu afecțiune. Mă bucur că am asemenea prieteni în cavalerii mei.

Guinevere s-a gândit că, într-adevăr, Arthur inspira oricui iubire și credință - era secretul său ca rege, pentru că deși era îndeajuns de iscusit la luptă, el însuși nu era un mare luptător;

nu numai o dată, în luptele demonstrative în cadrul cărora se distraseră pentru a se păstra în formă pentru adevăratele bătălii, ea îl văzuse pe Lancelot și chiar pe bătrânul Pellinore doborându-l pe Arthur de pe cal sau din picioare. Arthur nu se arătase niciodată furios ori cu mândria rănită, ci spusese mereu că se bucura că are asemenea buni luptători care să-l protejeze și că era mai bine că ei îi erau prieteni decât dușmani.

Curând după aceea, băieții și-au adunat armele de jucărie și au plecat. Gawaine s-a dus să schimbe câteva cuvinte cu fratele său, iar Arthur a condus-o pe Guinevere către zidurile fortificate. Camelot era așezat pe un deal larg, plat la culme, astfel că pe platou, între ziduri, se construise castelul și orașul. Acum Arthur a dus-o pe Guinevere spre punctul cel mai înalt, unde putea sta pe coama zidului și vedea întreaga vale de dedesubt. Ea a simțit că amețește și s-a prins de zid. De unde stăteau, putea vedea insula pe care copilărise, ținutul regelui Leodegranz, și ceva mai la miazănoapte de el insula care, de sus, se zărea ca un dragon ce dormea încolăcit.

— Tatăl tău îmbătrânește și nu are niciun fiu, a zis Arthur. Cine are să domnească după el?

— Nu știu; probabil va fi de acord să numești tu pe cineva care să domnească în locul meu ca regent, a spus Guinevere.

Departe, tocmai în Țara Galilor, una dintre surorile ei murise la naștere, iar alta pierise în asediul castelului în care se adăpostise. Iar cea de-a doua soție a tatălui ei nu dăduse naștere nici unui fiu, astfel că Guinevere moștenea regatul. Dar cum putea ea, o femeie, să îl păzească de cei lacomi de pământuri? A privit dincolo de ținutul tatălui ei și a întrebat:

— Tatăl tău - Pendragon - și el a fost făcut rege pe Insula Dragonului, adevărat?

— Așa mi-a spus Doamna Lacului, iar el a făcut legământ de credință să apere mereu vechea religie și Avalonul - așa cum am procedat și eu, a zis gânditor Arthur, rămas cu privirea la Insula Dragonului.

Ea s-a întrebat ce gânduri păgâne și absurde îi treceau prin minte.

— Dar când te-ai întors spre adevăratul și singurul Dumnezeu, El ți-a dat cea mai mare victorie dintre toate, astfel că i-ai alungat pe saxoni de pe această insulă pentru totdeauna.

— Greșești vorbind astfel, a contrazis-o Arthur. O țară nu

poate fi liberă pe vecie, ci se întâmplă doar așa cum voiește Dumnezeu...

— Iar Dumnezeu ți-a dat toată această țară, Arthur, ca să domnești peste ea ca rege creștin. Este așa cum i s-a întâmplat profetului Ilie – episcopul mi-a istorisit povestea – când a plecat cu preoții lui Dumnezeu și i-a întâlnit pe preoții lui Baal, iar fiecare dintre ei l-a invocat pe Dumnezeul lui, iar Dumnezeu cel Unic era cel mai mare, iar Baal doar un idol, de aceea el nu le-a dat răspuns. Dacă ar fi existat putere în obiceiurile de la Avalon, Dumnezeu ți-ar fi oferit o asemenea victorie?

— Armatele mele i-au izgonit pe saxoni, dar eu pot fi pedepsit pentru încălcarea jurământului, a spus Arthur.

Ei nu i-a plăcut când a observat semnele tristeții și spaimei apărând pe chipul lui Arthur.

Guinevere a făcut câțiva pași spre miazăzi și și-a încordat privirea – de acolo, dacă se concentra, putea vedea chiar turla bisericii Sfântul Mihail, care se înălța pe Tor; biserica aceea fusese ridicată pentru că Mihail era stăpânul lumii subpământene, luptând să îi țină pe zeii păgâni în lad. Numai că existau momente când imaginea devenea neclară, astfel că vedea Tor-ul încoronat cu inelul de piatră. Măicuțele de la Glastonbury îi spusese că așa arătase Tor-ul pe vremurile din vechime, iar preoții se canoniseră să dărâme pietrele din cerc și să le care de acolo. Ea bănuia că vedea acea imagine păgână pentru că era o femeie păcătoasă. Cândva, visase că ea și Lancelot se iubeau sub inelul din pietre, iar el primise de la ea ceea ce nu îi dăduse niciodată...

Lancelot. Era atât de bun, niciodată nu voise altceva decât ceea ce îi putea oferi o femeie creștină și căsătorită fără a se dezona... Și totuși stătea scris că însuși Hristos spusese: Cel ce se uită la o femeie cu dorință a preacurvit deja în inima sa... astfel că ea păcătuisese cu Lancelot și nu exista niciun fel de iertare, amândoi erau blestemați. Guinevere a tresărit și și-a dezlipit ochii de la Tor, pentru că i s-a părut că Arthur îi putea citi gândurile. El rostise numele lui Lancelot...

— Nu crezi la fel ca mine, Guinevere? A sosit vremea ca Lancelot să se căsătorească.

Ea a făcut un efort să-și păstreze calmul în glas.

— În ziua când el îți va cere o soață, trebuie să i-o dai, stăpânul și regele meu.

— Dar el nu voiește să ceară, a zis Arthur. Nu vrea să mă părăsească. Fiica lui Pellinore i-ar fi o soață potrivită, este chiar vară cu tine – nu crezi că ar fi bine așa? Lancelot nu are bogății, Ban a avut prea mulți fii bastarzi ca să îi dea bogății vreunuia dintre ei. Ar fi o pereche potrivită.

— Da, neîndoielnic că ai dreptate, a zis Guinevere. Elaine nu-l scapă din ochi, așa cum fac copiii când ies la joacă, și e mereu dornică să afle o vorbă bună de la el ori măcar o privire.

Cu toate că o durea sufletul, poate că era mai bine ca Lancelot să se căsătorească; era prea bun ca să rămână legat de o femeie care îi putea oferi atât de puțin; iar atunci ea își putea răscumpăra păcatul printr-o promisiune hotărâtă să nu mai păcătuiască, lucru pe care nu-l putea face câtă vreme Lancelot se afla în preajma ei.

— Bine, o să stau din nou de vorbă cu Lancelot. El spune că nu are dorință să se însoare, dar eu o să-l fac să înțeleagă că asta nu înseamnă că îl alung de la curtea mea. N-ar fi bine pentru mine și ai mei dacă, într-o bună zi, copiii noștri i-ar avea pe fiii lui Lancelot să le urmeze?

— Să dea Dumnezeu să sosească acea zi, a spus Guinevere și și-a făcut semnul crucii.

Rămase alături de Arthur pe înălțime, privind spre ținutul Summer, care se întindea înaintea lor.

— Văd un călăreț pe drum, a spus Arthur, uitându-se către drumul ce ducea spre castel; apoi a adăugat: Este Kevin bardul, vine de la Avalon. Și este bine că de astă dată a avut gândul cel bun de a călători împreună cu un slujitor.

— Nu este un slujitor, a spus Guinevere, după ce a zăbovit cu ochii ei ageri la silueta subțiratică aflată în spatele lui Kevin pe cal. Aceea este o femeie. Sunt uimită; crezusem că druizii sunt la fel ca preoții și stau departe de femei.

— Unii dintre ei stau departe de femei, iubito, dar am auzit de la Taliesin că aceia ce nu sunt de rangul cel mai înalt au voie să se căsătorească, și de multe ori o fac. Poate Kevin și-a luat o soață, ori este cu cineva care a călătorit înapoi. Trimite una dintre femeile tale să îl anunțe pe Taliesin că a sosit Kevin, iar alta la bucătărie; dacă ne vom bucura de muzică în această seară, se cuvine să ținem un ospăț pentru a sărbători! Să mergem să îl întâmpinăm – un cântăreț iscusit ca el merită să fie primit chiar de rege.

Până când au coborât, porțile se deschiseseră, iar Cai l-a întâmpinat pe marele harpist la Camelot. Kevin s-a înclinat în fața regelui, însă Guinevere a rămas cu ochii la silueta firavă, îmbrăcată aproape în zdrențe.

— Așadar, m-am întors la curtea ta, frate, a spus Morgaine cu o plecăciune.

Arthur a îmbrățișat-o.

— Mă bucur că te-ai întors, surioară; a trecut atâta vreme... a zis el și a rămas cu obrazul lipit de al ei. Iar acum, după ce mama noastră ne-a părăsit, cei care am mai rămas ar trebui să stăm mai mult împreună. Să nu mă mai părăsești, surioară.

— Nici nu m-am gândit la asta, i-a răspuns ea.

Guinevere s-a apropiat și a îmbrățișat-o, simțind trupul slab și osos al lui Morgaine.

— Arăți de parcă ai fi făcut drum tare lung, sora mea.

— Adevărat, vin de foarte departe, i-a spus Morgaine, iar Guinevere a ținut-o de mână până când au ajuns în castel.

— Unde ai fost? Ai lipsit atâta vreme - am crezut că nu o să te mai întorci nicicând.

— Aproape că așa am crezut și eu, a zis Morgaine.

Cu toate acestea, Guinevere a băgat de seamă că ea nu îi spusese pe unde umblase.

— Lucrurile pe care le-ai lăsat - harpa, rochiile, toate celelalte - au rămas la Caerleon. O să trimit mâine după ele un mesager care se va grăbi să ți le aducă, a zis Guinevere după ce a dus-o în iatacul unde dormeau femeile. Până atunci, dacă dorești, îți pot împrumuta o rochie - ai bătut drum lung, soră, și arăți de parcă ai fi dormit într-un adăpost pentru vaci. Ai fost atacată de tâlhari și ți s-au furat lucrurile?

— Am avut parte de multe nenorociri pe drum, a spus Morgaine, și dacă-mi trimiți pe cineva să mă ajute să mă primenesc, te-aș binecuvânta. Aș mai dori să-mi dai cu împrumut un pieptene, ace de păr și o cămașă.

— Rochia mea ți-ar fi prea lungă, dar o poți prinde cu ace până ce îți sosesc straiile. Cu dragă inimă-ți voi da piepteni, vâluri și cămăși, precum și încălțări - acestea arată de parcă ai mers pe jos până în Lothian și îndărăt! I-a făcut semn unei doamne de onoare și i-a spus: Adu rochia roșie și vâlul care se potrivește cu ea și o cămașă, apoi încălțăările mele de interior și ciorapi. Să alegi totul astfel ca sora stăpânului meu să fie

înveșmântată cum se cuvine rangului ei. Și trimite după o baie și o băieșită. A aruncat apoi o privire disprețuitoare la rochia pe care o dezbrăca Morgaine și a zis: Dacă aceasta nu se poate curăța și aerisi cum trebuie, dă-o uneia dintre femeile de la lăptărie!

Când a părut la masa regelui, Morgaine purta rochia roșie, care dădea culoare tenului ei și îi ședea bine; au rugat-o să cânte, însă ea nu a vrut, spunând că îl aveau pentru asta pe Kevin; nimeni n-ar voi să asculte ciripitul unei prigorii când în apropiere se afla o privighetoare.

În ziua următoare, Kevin a solicitat o audiență personală lui Arthur, iar el, regele și Taliesin au stat la sfat vreme de multe ceasuri, ba chiar și masa de seară li s-a dus separat; dar Guinevere nu a aflat despre ce au vorbit – Arthur îi spunea puține lucruri despre treburile de stat. Fără îndoială că cei doi erau supărați pe el pentru că își încălcase legământul față de Avalon, însă mai curând sau mai târziu trebuia să accepte și asta; doar Arthur era un rege creștin. Iar Guinevere avea alte lucruri la care să se gândească.

În acea primăvară la curte au bântuit fierbințele, iar câteva dintre femei s-au îmbolnăvit, astfel că până după Paști, Guinevere nu a găsit răgaz să se gândească la nimic altceva. Nu crezuse că prezența lui Morgaine o va bucura într-atât, însă aceasta cunoștea multe despre ierburi și leacuri, și a socotit că datorită înțelepciunii ei nu a murit nimeni la curte – în ținutul din jur, auzise ea, muriseră numeroși oameni, îndeosebi bătrâni și copii. Sora ei mai mică, Isotta, s-a îmbolnăvit de fierbințeli, dar mama ei a auzit și nu a voit să o lase să stea la curte, astfel că a fost trimisă înapoi pe insulă, iar ceva mai târziu în acea lună Guinevere a aflat că ea murise. A jelit după fată – ajunsese să țină la ea și sperase să o dea de soață unuia dintre cavalerii lui Arthur când avea să mai crească.

Și Lancelot a luat boala, iar Arthur a dat poruncă să fie adăpostit în castel și îngrijit de femeile lui Guinevere. Cum exista primejdia să ia și ea boala, nu s-a apropiat de el; spera că rămăsese din nou grea, dar s-a dovedit că se înșelase. Când el a început să se înzdrăvenească, s-a dus să stea la căpătâiul lui.

L-a vizitat și Morgaine, să-i cânte la harpă câtă vreme el nu a fost în stare să coboare din pat. Într-o zi, urmărindu-i în timp ce vorbeau despre Avalon, Guinevere a surprins privirea din ochii

lui Morgaine și a gândit: *Da, încă îl iubește!* Știa că Arthur avea încă speranțe la o căsătorie între Morgaine și Lancelot, iar ea s-a uitat, bolnavă de gelozie, cum el o asculta cântând la harpă.

Ce glas dulce are; nu este frumoasă, dar e atât de înțeleaptă și de educată! Există destule femei frumoase, Elaine, Meleas și fiica regelui Royns, ba chiar și Morgause, dar ce îi pasă lui Lancelot de așa ceva? Și a mai observat delicatețea mâinilor lui Morgaine când îl ridica și îi dădea doctoriile din plante și băuturile răcoritoare. Ea, Guinevere, nu se pricepea defel să poarte de grijă bolnavilor, nu avea iscusința necesară, astfel că stătea mută, în vreme ce Morgaine vorbea, râdea și îi amuza.

Se întuneca, de aceea Morgaine a spus într-un târziu:

— Nu mai văd strunele harpei și am răgușit ca o cioară – nu mai pot cânta. Lancelot, trebuie să-ți bei doctoria, iar apoi o să-ți trimit slujitorul ca să te aranjeze pentru somnul de noapte...

Cu un zâmbet strâmb, el a luat cupa întinsă de ea.

— Băuturile tale mă răcoresc, rudă a mea, dar, vai! Au un gust...

— Bea-o oricum, l-a îndemnat Morgaine râzând. Arthur te-a lăsat sub porunca mea cât ești bolnav.

— Da, și nu am a mă îndoii că, dacă aș refuza, m-ai bate și m-ai trimite la culcare fără să-mi dai de mâncare, iar dacă-mi beau doctoria ca un băiat cuminte, o să primesc un sărut și o prăjitură cu miere, a spus Lancelot.

Morgaine a chicotit.

— Încă nu poți primi prăjituri, ci doar terciul acesta minunat. Dar dacă-ți bei licoarea, o să primești un sărut de noapte bună și, când o să te simți îndeajuns de bine să mănânci, o să-ți pregătesc o prăjitură.

— Da, mamă, a spus Lancelot și a strâmbat din nas. Guinevere a remarcat că lui Morgaine nu i-a plăcut acea glumă, dar după ce el a golit cupa, s-a aplecat și l-a sărutat pe frunte și i-a tras velințele sub bărbie la fel ca o mamă ce-și învelește copilul în leagăn.

— Așa, copil bun ce ești, acum dormi, a zis ea râzând, însă râsul i s-a părut amar lui Guinevere, după care Morgaine a plecat.

Guinevere a rămas în picioare lângă patul lui Lancelot și a spus:

— Are dreptate, dragul meu, trebuie să dormi.

— Nu-mi place că Morgaine are întotdeauna dreptate. Stai jos lângă mine, iubita mea...

Lancelot rareori îndrăznește să îi vorbească astfel, însă ea s-a așezat pe pat și l-a lăsat să o ia de mână. După o vreme, el a tras-o mai aproape și a sărutat-o; ea a rămas întinsă pe marginea patului și i-a îngăduit să o sărute mereu, dar după o vreme a suspinat, iar el nu a protestat când ea s-a ridicat.

— Iubita mea scumpă, lucrurile nu mai pot continua astfel. Trebuie să-mi îngădui să plec de la curte.

— Pentru ce? Ca să vânezi balaurul născocit de Pellinore? Și atunci ce va mai face el în zilele de sărbătoare? Doar asta e vânătoarea lui preferată, a spus Guinevere în glumă, însă a simțit totul ca un ghimpe dureros în inimă.

El a prins-o de ambele mâini și a tras-o în jos.

— Nu, nu face o glumă din asta, Guinevere – știi la fel de bine ca mine și, Dumnezeu să ne ajute pe amândoi, cred că până și Arthur știe că nu iubesc pe nimeni alta în afară de tine, și că te voi iubi mereu. Iar dacă e să rămân credincios regelui și prietenului meu, atunci trebuie să plec de la curtea aceasta și să nu te mai văd niciodată...

— Dacă simți că trebuie să pleci, eu nu te voi reține, a spus Guinevere.

— Așa cum am mai fost plecat. De fiecare dată când am plecat la război, aproape că am sperat ca vreun saxon să mă răpună, ca să nu mă mai întorc la o iubire deznădăjduită. Dumnezeu să mă ierte, au fost ocazii când mi-am urât regele, față de care am jurat să-l iubesc și slujesc, iar apoi m-am gândit că nicio femeie nu trebuie să strice prietenia dintre noi, de aceea am făcut legământ că nu mă voi mai gândi la tine decât ca la soața regelui meu. Acum însă nu mai sunt războaie și mă văd silit să stau aici zi după zi și să te văd alături de el pe tron, și să mă gândesc la tine în patul lui, soața lui fericită și mulțumită...

— De ce crezi că sunt mai fericită sau mai mulțumită decât tine? l-a întrebat ea cu glas tremurat. Măcar tu poți alege să rămâi ori să pleci, însă eu i-am fost dată lui Arthur fără să mă întreb nimeni de vreau. Și nici nu mă pot ridica și pleca de la curte când lucrurile nu se împlinesc după voia mea, ci trebuie să rămân între ziduri și să fac ce se așteaptă de la mine... Dacă trebuie să pleci, eu nu-ți pot spune: „Rămâi”, iar de rămâi, nu-ți

pot spune: „Pleacă!” Măcar tu ești liber să pleci ori să rămâi după cum ești mai fericit!

— Crezi că pentru mine există fericire dacă plec ori stau? a întrebat-o Lancelot și, vreme de o clipă, ea a crezut că el va începe să plângă. Apoi el s-a stăpânit și a urmat: iubito, ce vrei să fac? Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-ți pricinuiesc mai multă nefericire. Dacă plec de la curte, atunci datoria ta este să-i fii o soață bună lui Arthur, nimic altceva. Dacă rămân aici... A amuțit.

— Dacă simți că ai datoria să pleci, a zis ea, atunci trebuie să pleci.

Și lacrimile au început să-i curgă pe obraji, făcând-o să vadă totul ca prin ceață. Cu un glas încordat de parcă ar fi fost rănit de moarte, el a rostit:

— Guinevere...

Rareori i se adresa pe numele întreg, pentru că mai întotdeauna îi spunea *doamna, mea* ori *regina mea*, iar atunci când îi vorbea în glumă, folosea mereu *Gwen*. Când i-a vorbit acum, ei i s-a părut că nu mai auzise nicicând un sunet mai dulce.

— Guinevere, de ce plângi?

De astă dată trebuia să mintă, dar să mintă convingător, pentru că nu-i putea spune adevărul fără să-și păteze onoarea.

— Pentru că... a început ea și s-a oprit, iar apoi, cu glas găuit, a continuat: Pentru că nu știu cum voi mai putea trăi dacă tu pleci.

El și-a înghițit un nod din gât, i-a luat mâinile între ale lui și a zis:

— Păi... cum, iubito... eu nu sunt rege, dar tatăl meu mi-a dat o mică moșie în Britania Mică. Vrei să mergi cu mine, departe de această curte? Nu știu, poate ar fi calea cea mai onorabilă, decât să rămân la curtea lui Arthur și să o iubesc pe soața lui...

Așadar mă iubește, a gândit Guinevere, *mă dorește, aceasta este calea onorabilă...* Însă în același moment a cuprins-o spaima. Să plece atât de departe, chiar și cu Lancelot... Iar apoi s-a gândit la ceea ce vor spune toți, dacă ea se va dezona într-atât...

El a rămas întins, strângând-o de mână, apoi a zis:

— Nu ne vom putea întoarce niciodată, niciodată. Și am putea fi excomunicați amândoi. Asta n-ar însemna prea mult pentru

mine, nu sunt un creștin atât de bun. Dar tu, Guinevere a mea...

Ea și-a ridicat vălul și a plâns, dându-și seama de lașitatea proprie.

— Guinevere, nu vreau să te ademenesc în păcat...

— Am păcătuțit deja, tu și eu... a zis ea cu amărăciune.

— Iar dacă preoții au dreptate și voi fi pedepsit pentru asta, deși n-am avut parte decât de niște sărutări ale tale... Ne-am ales doar cu răul și vina, și cu niciuna dintre plăcerile despre care se spune că însoțesc păcatul. Iar eu nu prea îi cred pe preoți – ce fel de Dumnezeu umblă noapte de noapte ca o strajă, trăgând cu ochiul peste tot ca o bârfitoare a satului ca să vadă dacă vreun bărbat se iubește cu soața vecinului...

— Și Merlin vorbește astfel, a spus încet Guinevere. Iar uneori mi se pare că sunt vorbe de bun simț, și atunci mă întreb dacă lucrarea Diavolului este aceea care mă împinge la rău...

— Vai, nu-mi vorbi de Diavol, a zis el și a tras-o din nou lângă el pe pat. Scumpa mea, o să plec dacă vrei, ori voi rămâne, dar nu suport să te văd nefericită.

— Nu știu ce voiesc, a spus ea printre lacrimi și i-a îngăduit să o țină în brațe.

Într-un târziu, el a murmurat:

— Am plătit pentru păcatele noastre, și i-a acoperit gura cu un sărut.

Tremurând, Guinevere a cedat sărutului, iar palmele lui, pline de dorință, au început să-i caute sânii. Ea aproape că a sperat ca el să nu se oprească la atât, însă a auzit un zgomot pe hol, astfel că, brusc panicată, s-a ridicat. A rămas pe marginea patului, apoi în cameră a intrat scutierul lui Lancelot. Acesta a tușit și a zis:

— Stăpâne? Doamna Morgaine mi-a zis că ești gata de odihnă. Dacă-mi permiți, doamna mea...

Iarăși Morgaine, fir-ar ea blestemată! Lancelot a pufnit în răs și a dat drumul mâinii lui Guinevere.

— Da, nu am nicio îndoială că așa este, doamna mea este ostenită. Îmi promiți că vei veni și mâine, regina mea?

Guinevere s-a arătat atât recunoscătoare, cât și iritată de faptul că glasul lui a sunat atât de stăpânit. Și-a întors fața de la torța purtată de slujitor; știa că vălul îi era deranjat, iar rochia boțită, fața brăzdată de dăre de lacrimi, iar părul i se despletise. Oare cum arăta? Ce putea crede bărbatul acela despre ei? Și-a

tras vălul peste față și s-a ridicat în picioare:

— Noapte bună, Sir Lancelot. Kerval, să ai grijă de prietenul cel mai bun al regelui meu, apoi a ieșit, sperând cu deznădejde că va reuși să ajungă în iatacul ei înainte de a izbucni din nou în lacrimi.

Of, Doamne, cum... cum de îndrăznesc să mă rog lui Dumnezeu ca să duc păcatul mai departe? Ar trebui să mă rog să mă ferească de ispită, dar nu pot!

16

Cu o zi sau două înainte de Beltane, Kevin bardul a sosit din nou la curtea lui Arthur. Morgaine s-a bucurat să-l vadă; avusese parte de o primăvară lungă și obositoare. Lancelot își revenise după fierbințeli și plecase spre Lothian, în miazănoapte, iar Morgaine se gândise să se îndrepte și ea într-acolo, ca să vadă cum o mai ducea fiul ei; însă nu voia să meargă în tovărășia lui Lancelot și nici el n-ar fi dorit-o ca însoțitor în călătorie. Ea s-a gândit: *Fiului meu îi este bine unde se află, mă voi duce altădată să-l văd.*

Guinevere era întristată și tăcută; de-a lungul anilor cât Morgaine lipsise de la curte, regina se schimbase: dintr-o femeie copilăroasă și senină, devenise tăcută, gânditoare și mai pioasă decât se cuvenea unei ființe raționale. Morgaine a bănuț că suferea de lipsa lui Lancelot și, cunoscându-l pe acesta, credea, cu o umbră de dispreț, că nici nu-i va da pace, nici nu o va face să păcătuiască până la capăt. Iar Guinevere îi semăna mult – nici nu voia să-i cedeze, nici să renunțe la el. S-a întrebat ce gândea Arthur, însă ar fi trebuit să-și facă mult curaj ca să-l întrebe fără ocolișuri.

Morgaine l-a întâmpinat pe Kevin la curte și, în sinea ei, a socotit că nu era imposibil să petreacă sărbătoarea de Beltane împreună; fluxurile solare îi înfierbântaseră sângele, iar dacă nu putea avea bărbatul pe care îl dorea (și știa că tot de Lancelot era atrasă), era preferabil să aibă un iubit care să găsească o încântare în ființa ei; era plăcut să fie dorită și căutată. Și, spre deosebire de Arthur ori Lancelot, Kevin vorbea pe șleau cu ea despre treburi de stat. A gândit, trăind câteva momente de regret amar, că dacă ar fi rămas la Avalon, acum ar fi fost luată ca sfetnic privind marile treburi de stat.

Ei bine, era prea târziu pentru asta; ce se făcuse nu se mai putea desface. De aceea l-a primit pe Kevin în sala mare și a pus de i s-au servit mâncare și vin, o îndatorire pe care Guinevere i-o ceda bucuroasă; reginei îi plăcea destul de mult să îl asculte pe Kevin cântând la harpă, însă nu suporta să-l vadă. De aceea, Morgaine l-a servit și a stat de vorbă cu el despre Avalon.

— Viviane este bine?

— E bine, și la fel de hotărâtă să vină la Camelot de Rusalii, i-a răspuns Kevin, și bine face, fiindcă Arthur nu prea ascultă ce spun eu. Cu toate că a promis să nu interzică focurile de Beltane măcar anul acesta.

— Nu-i slujește prea mult dacă le pune stavilă. Arthur are necazuri și mai aproape de casă, a zis Morgaine, și a făcut un gest. Dincolo de fereastra de colo, aproape vizibil de pe meterezele castelului, se află regatul-insulă al lui Leodegranz. Ai aflat vestea?

— Un călător pe care l-am întâlnit din întâmplare mi-a zis că a murit și că n-a lăsat în urmă niciun fiu. Doamna lui, Alienor, a murit la naștere, la câteva zile după moartea lui. Fierbințelile au fost tare neiertătoare în ținutul acela.

— Guinevere nu a vrut să călătorească într-acolo pentru înmormântare, a zis Morgaine. N-a avut a plânge prea mult – tatăl ei nu a fost un părinte din cale afară de iubitor. Arthur a întrebat-o probabil în legătură cu numirea unui regent acolo; el zice că acum regatul este al ei, iar de vor avea un al doilea fiu, acela îl va stăpâni. Dar nu prea cred că Guinevere va face vreun copil.

Kevin a încuviințat cu un gest moale din cap.

— Da, a pierdut un copil înainte de bătălia de la Mount Badon și a fost foarte bolnavă. De atunci n-am auzit niciun zvon cum că ar fi rămas iarăși grea. Câți ani are marea regină?

— Socot că are cel puțin douăzeci și șase, a zis Morgaine, dar nu era sigură, fiindcă trăise atâta vreme în țara spiridușilor.

— E cam târziu pentru a avea un prim copil, deși nu am a mă îndoi că, la fel ca toate femeile sterpe, se roagă să se petreacă un miracol. Ce o chinuiește pe regină de nu poate duce sarcina la capăt?

— Nu sunt moașă, a spus Morgaine. Pare destul de sănătoasă și, deși și-a ros genunchii tot rugându-se, nu se vede niciun

semn.

— Da, Zeii vor face ce vor socoti, a zis Kevin, dar noi vom avea nevoie de mila lor dacă Marele Rege moare fără a avea un fiu! Iar acum nu mai sunt primejdii din partea saxonilor, care să-i împiedice pe regii rivali din Britania să se azvârle unii la gâtul altora și să sfâșie această țară în bucăți. N-am avut niciodată încredere în Lot, dar el a murit, iar Gawaine este cel mai credincios dintre oamenii lui Arthur, doar dacă nu cumva Morgause își găsește vreun iubit cu ambiții de a deveni chiar el Mare Rege.

— Lancelot a plecat într-acolo, dar trebuie să se întoarcă destul de curând, a spus Morgaine.

— Și Viviane voiește să se ducă până la Lothian din anumite motive, deși noi ne-am gândit cu toții că e prea bătrână ca sa mai facă o asemenea călătorie.

Păi, vrea să-l vadă pe fiul meu... Morgaine a simțit că inima îi tresaltă și a avut o strânsoare în gâtlee, o dorință de a plânge. Kevin a lăsat impresia că nu a observat.

— Nu m-am întâlnit cu Lancelot pe drum, a precizat el. Pesemne că a urmat altă cale, ori a rămas să-și salute mama, ori – și a zâmbit cu șiretenie – să sărbătorească Beltane. Dacă ar zăbovi, ar umple de bucurie multe femei din Lothian. Morgause n-ar lăsa o astfel de bucățică să-i scape dintre gheare.

— Ea e sora mamei, a spus Morgaine, și cred că Lancelot e un creștin prea bun ca să făptuiască așa ceva. Are bărbăție îndeajuns să dea piept cu saxonii în bătălie, dar prea puțin curaj pentru o *asemenea* luptă.

Kevin a ridicat din sprâncene a mirare.

— Aha, adevărat? Nu mă îndoiesc că spui asta știind cum stau lucrurile, dar de dragul politeții vom spune că Viziunea te-a ajutat! Însă Morgause ar voi să-l amestece pe cel mai bun dintre cavalerii lui Arthur într-un scandal; atunci, Gawaine ar ajunge mai aproape de tron. Iar doamna este destul de dorită de toți bărbații – nu e prea în vârstă, a rămas încă frumoasă, are părul roșcat ca întotdeauna, fără un fir alb...

— A, a spus Morgaine pe un ton caustic, în târgurile din Lothian se găsește de vânzare henna, adusă tocmai din Egipt.

— Iar talia i-a rămas zveltă și se zvonește că face farmece ca să-i robească pe bărbați, dar astea sunt doar bârfe. Am auzit că a cârmuit destul de bine în Lothian. Atât de mult o displaci,

Morgaine?

— Nu. Mi-e rudă de sânge și a fost bună cu mine, a zis ea și a dat să continue: *Mi-a crescut copilul*, dar asta i-ar fi dat lui prilejul să întrebe dacă auzise vești despre Gwydion... De aceea a amuțit. Nici măcar lui Kevin nu-i putea mărturisi asta. Și a urmat: Dar nu-mi place că ruda mea Morgause a ajuns să fie socotită o desfrânată în Britania.

— Asta nu e chiar atât de rău, a spus Kevin cu un hohot de râs, după care și-a lăsat deoparte cupa de vin. Doamna n-ar fi nici prima, nici ultima căreia îi plac bărbații frumoși. Iar acum e văduvă și niciun bărbat nu-i poate cere socoteală cine îi intră în așternut. Dar nu se cuvine să îl fac pe Marele Rege să aștepte. Urează-mi noroc, Morgaine, pentru că trebuie să-i dau vești rele regelui meu, și știi necazurile îndurate în vechime de cei ce aduceau regelui vești pe care nu voia să le audă!

— Arthur nu e dintre aceia, a spus Morgaine. Dar de nu e secret, ce vești rele îi aduci?

— Nu sunt tocmai vești, a zis Kevin, pentru că s-a spus de nenumărate ori că Avalonul nu voiește ca el să cârmuiască peste țară ca un rege creștin, indiferent care i-ar fi credința personală. El nu trebuie să le îngăduie preoților să pună stavilă venerării Zeiței sau să se atingă de crângurile de stejari. Iar dacă procedează astfel, atunci trebuie să îi comunic din partea Doamnei: Mâna care i-a încredințat spada sacră a druzilor se poate întoarce ca să îl lovească.

— Asta nu-i va face plăcere, a zis Morgaine, dar poate îi va reaminti de jurământul făcut.

— Da, iar Viviane mai are o armă de care se poate sluji, a arătat Kevin, dar când Morgaine l-a întrebat care era aceea, nu a vrut să-i spună.

După ce el a plecat, Morgaine a rămas și s-a gândit la noaptea ce venea. La masă se va cânta, iar mai târziu... Da, Kevin era un iubit agreabil, blând și dornic să o satisfacă, iar ea se săturase să doarmă singură.

Se afla încă în sală când Cai a venit să o anunțe că mai sosise un călăreț.

— O rudă de-a ta, doamnă Morgaine. Vrei să îl primești și să-l îmbii cu vin?

Ea a încuviințat – oare Lancelot se întorsese atât de curând?
— Însă călărețul era Balan. La început abia de l-a recunoscut –

era mai gras, mai mare, încât a bănuir că îi trebuia un cal uriaș ca să îl ducă în spinare. Dar a recunoscut-o pe dată.

— Morgaine! Te salut, rudă a mea, a spus el și s-a așezat alături de ea, primind cupa oferită. Morgaine i-a spus că Arthur stătea de vorbă cu Kevin și Merlin, dar îl va întâlni la masa de seară, apoi i-a cerut vești.

— A fost zărit din nou un balaur la miazănoapte, a zis Balan, și nu, acum nu mai e o închipuire ca a bătrânului Pellinore – am văzut cu ochii mei urma lăsată de el și am vorbit cu doi dintre oamenii care au dat ochi cu el. Nu mințeau și nici nu istoriseau o poveste ca să distreze pe cineva ori să-și dea importanță; erau îngroziți de moarte. Au spus că ieșise din lac și îl luase pe slujitorul lor – mi-au arătat o gheată a lui.

— O gheată, rudă a mea?

— O pierduse când a fost prins și n-am vrut să ating mîzga aceea care mânjea încălțarea. Vreau să-l rog pe Arthur să-mi dea șase cavaleri care să meargă cu mine acolo, să punem capăt acestei fiare.

— Trebuie să-l chemi pe Lancelot, dacă se întoarce, a spus Morgaine cât de detașată a putut. El are nevoie de ceva mișcare. Cred că Arthur încearcă să-l căsătorească cu fiica lui Pellinore.

Balan a măsurat-o cu o privire critică.

— Nu o invidiez pe fata care îl va avea de soț pe fratele meu mai mic, a spus el. Am auzit că inima lui e dată... Ori nu s-ar cuveni să vorbesc despre asta...

— Nu se cuvine, a întărit Morgaine.

Balan a ridicat din umeri.

— Fie și așa. Arthur nu are vreun motiv anume să vrea să-i găsească lui Lancelot o mireasă atât de departe de curte, a zis el. Nu știam că te-ai întors aici, rudă a mea. Arăți tare bine.

— Și cum o duce fratele tău vitreg?

— Balin era destul de bine când l-am văzut ultima oară, a zis Balan, deși tot nu o iubește pe Viviane. Cu toate acestea, nu există motive să credem că îi poartă pică pentru moartea mamei noastre. Atunci a tunat și fulgerat, amenințând că se va răzbuna, dar ar fi cu mințile aiurea dacă s-ar gândi la asemenea lucruri. În orice caz, dacă acesta i-a fost gândul, nu a adus vorba despre asta anul trecut, când a venit aici de Rusalii. Acesta este noul obicei al lui Arthur, poate nu știi – ca oriunde ar călători în

Britania, toți vechii cavaleri ai lui să se adune de Rusalii ca să stea la masă cu el. Tot atunci numește și noi cavaleri și primește pe orice petiționar, oricât de umil ar fi el...

— Da, de asta am auzit, a spus Morgaine, și a simțit o ușoară neliniște. Kevin îi vorbise despre Viviane și zisese că neliniștea se iscase din ideea că o femeie de vârsta Doamnei ar putea veni la Arthur ca un petiționar oarecare. Așa cum spunea Balan, doar un nebun ar fi clocit gânduri de răzbunare după atâta vreme.

În acea seară l-au ascultat pe Kevin cântând la harpă și din glas, iar după aceea, tăcută ca o stafie – ori ca o preoteasă educată la Avalon – Morgaine s-a strecurat afară din camera în care dormea împreună cu fetele nemăritate ale lui Guinevere, și s-a îndreptat spre iatacul lui Kevin. A plecat de acolo înaintea zorilor, pe deplin mulțumită, însă ceva din spusele lui – deși avuseseră și alte lucruri de discutat decât despre Arthur – o tulburase adânc.

— Arthur nu a voit să mă asculte, a zis el. Mi-a spus că poporul Angliei este creștin și chiar dacă el nu va persecuta pe nimeni pentru credința în Dumnezeuii la care ține, va rămâne alături de preoți și de Biserică, așa cum și aceștia stăteau alături de tronul său. Și a trimis vorbă către Doamna din Avalon că, dacă vrea spada înapoi, poate veni să o ia.

Chiar și după ce s-a urcat în pat, Morgaine a rămas trează. Era vorba de spada legendară care îi legase pe atâția de Arthur; și legământul lui față de Avalon era acela care ținea aproape popoarele care existau aici dinainte de romani. Se părea că acum Arthur era mai departe ca oricând de legământul pe care îl făcuse.

Putea vorbi cu el – dar nu, el nu ar i-ar fi dat ascultare; era femeie, dar și soră a lui, și între ei avea să rămână acea amintire de la numirea lui ca rege, astfel că nu i-ar fi putut vorbi deschis, așa cum ar fi făcut-o înainte. Și nu mai avea autoritatea Avalonului; azvârlise acea cinste cu propriile-i mâini.

Pesemne că Viviane îl putea face să înțeleagă importanța de a-și respecta jurământul. Însă chiar dacă această idee părea să o mai liniștească, a trecut multă vreme până ce Morgaine a reușit să pună geană pe geană și să doarmă.

Guinevere a simțit strălucirea soarelui prin perdele chiar înainte de a se ridica din pat. *A sosit vara*, a gândit ea. Iar apoi, *Beltane*. Deplinătatea însăși a păcatului – era convinsă că multe dintre slujitoare și dintre celelalte femei se vor furișa de la curte în acea noapte, când focurile de Beltane aveau să se aprindă pe Insula Dragonului în cinstea Zeiței, ca să se iubească pe câmpuri... *Unele dintre ele se vor întoarce grele cu copilul Zeului... Iar eu, o soție creștină, nu pot aduce pe lume un fiu pentru stăpânul meu drag...*

S-a răsucit în pat și a rămas cu ochii la Arthur, care dormea. A, desigur, el era stăpânul ei și îl iubea mult. O luase de soață ca parte a zestrei și fără ca mai întâi să o fi văzut; cu toate acestea, o iubise, o venerase, o onorase – nu ea purta vină că nu era în stare să îndeplinească prima îndatorire a unei regine, aceea de a-i dăruia un fiu ca moștenitor al regatului.

Lancelot... a, nu, își jurase când el plecase de la curte că nu se va mai gândi la el. Încă îl dorea cu nesaț. Cu inima, sufletul și trupul, dar jurase că va rămâne credincioasă soață a lui Arthur; Lancelot nu va mai vedea niciodată la ea acele jocuri și alintări care îi făceau pe amândoi să tânjească și mai mult... Asta însemna să se joace cu păcatul, chiar dacă nu era vorba de ceva mai rău.

Beltane. Da, ca femeie creștină și ca regină a unei curți creștine, avea datoria să organizeze ospete și distracții în acea zi, pentru ca toată lumea de la curte să se bucure, fără ca cineva să își întineze sufletul. Știa că Arthur anunțase pentru Rusalii jocuri și demonstrații de luptă la care se vor da premii (o cupă de argint înmănată de ea) – așa cum făcuse de altfel în fiecare an de când curtea se mutase la Camelot; și trebuia să fie muzică și dansuri, iar ea avea să facă pentru femei ceea ce ele făceau uneori în joacă, să înmâneze o panglică celei care putea toarce firul cel mai lung într-un ceas, ori să lucreze cea mai mare porțiune dintr-o tapiserie. Da, era nevoie de distracții nevinovate, astfel ca nimeni să nu regrete jocurile interzise, de pe Insula Dragonului. S-a ridicat în capul oaselor și a început să se îmbrace; trebuia să stea de vorbă cu Cai.

Cu toate că și-a făcut de lucru întreaga dimineață, iar Arthur s-a arătat mulțumit când i-a vorbit de strădaniile ei, apoi împreună cu Cai au discutat despre premiile ce aveau să fie oferite celui mai bun mânuitor al spadei și călărețului cel mai

iscusit – da, trebuia să dea un premiu și pentru cel mai viteaz dintre băieți, probabil o mantie – cu toate acestea, în adâncul sufletului o rodea un gând. *Este ziua în care vechii Zei cer să cinstim fertilitatea, iar eu, eu sunt încă stearpă.* Și astfel, cu o oră înainte de amiaza mare, ceas la care trompeții aveau să cheme bărbații pe câmpul de exerciții ca să înceapă distracția, Guinevere a căutat-o pe Morgaine, neștiind încă precis ce voia să îi spună.

Morgaine își luase sarcina să se ocupe de vopsirea lânii pe care o trăgeau în fir și mai avea datoria să le îndrume pe femeile reginei care făceau bere – știa cum să ferească berea să se risipească atunci când fermenta, cum să distileze alcoolul tare pentru leacuri, și să facă parfumuri din petale de flori, care erau chiar mai fine decât cele aduse de peste mări și care costau mai mult decât aurul în greutate. În castel erau destule femei care socoteau că aceea era o artă magică, dar Morgaine le spusese că nu era, ci că ea învățase despre însușirile plantelor, grânelor și florilor. Dacă era îndemânată și dispusă să își dedice timpul și să se străduiască, orice femeie putea face la fel ca ea, așa spunea Morgaine.

Guinevere a găsit-o îmbrăcată cu rochia de sărbătoare suflecată și cu părul acoperit cu o pânză, mirosind un butoi în care berea se stricase.

— Aruncați-o, tocmai spunea ea. S-a răcit drojdia, iar acum s-a acrit. O să facem alt butoi mâine – pentru azi ne ajunge ce avem, chiar dacă regina dă un ospăț, cu toate că nu știu cine i-o fi dat ideea asta.

— Nu ai de gând să sărbătorești, surioară? a întrebat-o Guinevere.

Morgaine s-a întors spre ea.

— Nu tocmai, i-a răspuns, dar mă mir că *tu* vrei să te ospătezi, Guinevere; îmi închipuiam că de Beltane vei posti cu credință și vei înălța rugăciuni, fie și numai ca să arăți că nu ești una dintre acelea care se veselesc în cinstea Zeiței recoltelor și câmpurilor.

Guinevere s-a schimbat la față – nu și-a dat seama dacă Morgaine își râdea de ea ori nu.

— Pesemne că Dumnezeu a orânduit lucrurile astfel, ca oamenii să se bucure de venirea verii, și nu este nevoie să vorbim de Zeiță... Aha, nu știu ce să cred... Îți imaginezi că Zeița

dă viață recoltelor și pântecelor mioarelor, la fel ca pântecelor femeilor?

— Așa am învățat la Avalon, Gwen. De ce-mi pui această întrebare acum?

Spunând acestea, Morgaine și-a scos basmaua cu care își acoperise părul și, brusc, Guinevere a gândit că era frumoasă. Morgaine era mai în vârstă decât ea – trebuie că trecuse de treizeci de ani; dar nu arăta deloc mai bătrână decât atunci când o văzuse prima oară... Nici nu era de mirare că toți bărbații o socoteau vrăjitoare! Purta o rochie din lână vopsită în albastru închis, din fir de lână tors foarte fin, simplă, iar părul negru, prins cu câteva panglici colorate, îi era petrecut peste urechi și fixat cu un ac de aur. Alături de ea, Guinevere s-a simțit la fel de neatrăgătoare ca o găină, ca o gospodină oarecare, cu toate că ea era Marea Regină a Britaniei, iar Morgaine doar o ducesă păgână.

Morgaine știa atât de multe lucruri, în vreme ce ea rămăsese neșcolită – nu știa decât să-și scrie numele și să citească destul de chinuit din cartea scripturilor. Iar Morgaine se pricepea la toate artele, știa citi și scrie și, bineînțeles, cunoștea și treburile gospodărești – putea toarce și țese și broda cu finețe, dar știa și să vopsească și să facă bere, fără a mai vorbi de știința ierburilor și a magiei. În cele din urmă, Guinevere a reușit să îngaime:

— Sora mea... mi s-a spus că e o glumă, dar... dar e adevărat că știi tot felul de farmece și vrăji pentru rodnicie? Eu, eu nu mai suport, fiindcă toate doamnele de la curte îmi numără fiecare îmbucătură ca să vadă dacă am rămas grea, ori bagă de seamă cât de strânsă mi-e cingătoarea! Morgaine, dacă știi cu adevărat aceste farmece, după cum se zice... Sora mea, te rog, n-ai vrea să te slujești de știința ta pentru mine?

Mișcată și tulburată, Morgaine și-a lăsat o mână pe brațul lui Guinevere.

— E adevărat, la Avalon se spune că anumite ierburi pot ajuta dacă o femeie nu rămâne grea când s-ar cuveni, dar...

A șovăit, iar Guinevere s-a simțit cotropită de rușine, într-un târziu, Morgaine a continuat:

— Eu nu sunt Zeița. S-ar putea să fie voința ei ca tu și Arthur să nu aveți copii. Chiar voiești să schimbi voința lui Dumnezeu cu vrăji și farmece?

Înfuriată, Guinevere a spus:

— Până și Hristos a zis când s-a rugat în grădină: „Părinte, de voiești, depărtează paharul acesta de la Mine!”⁵

— Da, Guinevere, dar tot el a zis: „Dar nu voia mea, ci voia Ta să se facă!”

— Mă miră că știi asemenea lucruri...

— Am stat în casa Igrainei vreme de unsprezece ani, Guinevere, și am auzit evanghelia la fel de des ca tine.

— Cu toate acestea, nu înțeleg cum poate fi voința lui Dumnezeu ca regatul să fie sfâșiat de lupte dacă Arthur ar muri, a spus Guinevere și și-a auzi propria voce crescând și devenind ascuțită și stridentă. Am fost credincioasă toți acești ani - da, știu că nu crezi asta, presupun că socotești, laolaltă cu toate femeile de la curte, că mi-am trădat stăpânul din iubire pentru Lancelot - dar nu este adevărat, Morgaine, jur că nu este așa...

— Guinevere, Guinevere! Eu nu sunt confesorul tău! Nu te-am acuzat de nimic!

— Dar ai face-o dacă ai putea, și socot că ești geloasă, i-a răspuns Guinevere înfierbântată, după care a strigat în semn de împăciuire: Vai, nu! Nu vreau să mă cert cu tine, Morgaine, sora mea! O, nu, am venit să-ți cerșesc ajutorul... Și a simțit lacrimi izbucnindu-i din ochi. Nu am făcut nimic rău, am fost o soață bună și credincioasă, am ținut casa stăpânului meu și m-am străduit să aduc onoare curții lui, m-am rugat pentru el și am încercat să îndeplinesc voia Domnului, nu mi-am încălcat cu niciun pas îndatoririle și totuși... și totuși... În ciuda credinței și faptelor mele... nu am fost răsplătită cum se cuvine. Orice târfă de pe stradă, orice femeie ce-i urmează pe soldați, toate se laudă cu pântecele plin și cu rodnicia lor, în vreme ce eu... eu nu am nimic, nimic...

A început să plângă nestăpânit, cu palmele ținute peste față. După ce și-a petrecut brațele pe după trupul lui Guinevere, uimită, dar cu glas blând, Morgaine i-a vorbit:

— Nu mai plânge, nu mai plânge... Guinevere, uită-te la mine, ești atât de nenorocită că nu ai un copil?

Guinevere s-a zbatut să-și înfrângă hohotele de plâns.

— Nici nu mă gândesc la altceva, zi și noapte, a zis ea.

După o vreme, Morgaine i-a spus:

— Da, văd că ți-e greu.

⁵ Noul Testament, Evanghelia după Luca, 22:42.

Se părea că, de fapt, îi auzea adevăratele gânduri:

Dacă aş avea un copil, nu m-aş gândi zi şi noapte la iubirea aceasta care îmi pătează onoarea, fiindcă toate gândurile mele ar fi dăruite fiului lui Arthur.

— Aş vrea să te ajut, surioară – dar nu vreau să am de a face cu farmece şi vrăji. La Avalon am fost învăţate că de astfel de lucruri au nevoie oamenii simpli, însă cei înţelepţi nu le folosesc, ci îşi suportă soarta pe care le-au dat-o Zeii.

Şi când a rostit aceste vorbe, a simţit că este făţarnică; şi-a adus aminte de dimineaţa când se dusese să caute rădăcini şi ierburi pentru o poţiune care să o împiedice de a da viaţă copilului lui Arthur. *Acea faptă* nu însemna că se supunea voinţei Zeiţei!

Însă, în cele din urmă, nu o făcuse nici ea...

Apoi, cuprinsă de o oboseală nelămurită, Morgaine s-a întrebat: *Eu, care nu am voit un copil şi am ajuns în pragul morţii purtându-l în pânţec, am dat naştere copilului; Guinevere, care tânjeşte zi şi noapte după unul, rămâne cu pântecul sterp şi cu braţele goale. Aceasta să fie bunătatea voinţei ce vine de la Zeiţă?*

Cu toate acestea, s-a simţit îndemnată să spună:

— Guinevere, te-aş ruga să ţii minte un lucru: câteodată, farmecele lucrează astfel încât ai voi ca ele să nu fi existat. Ce te face să crezi că Zeiţa pe care o slujesc îţi poate dăruia un fiu când Dumnezeuul tău, despre care se crede că este cel mai puternic dintre Zei, nu e în stare?

Asta suna a blasfemie, iar lui Guinevere i s-a făcut ruşine. Cu toate acestea, s-a trezit gândind şi rostind cu voce tare ce s-a înecat treptat:

— Cred că probabil lui Dumnezeu nu îi pasă de femei; toţi preoţii lui sunt bărbaţi, iar în Scripturi ni se spune mereu, mereu, că femeile reprezintă ispita şi răul; poate de aceea nu mă aude. Şi de aceea m-aş adresa Zeiţei – fiindcă lui Dumnezeu nu îi pasă... După aceea, a reînceput să plângă cu hohote. Morgaine, a strigat ea, de nu mă poţi ajuta, jur că mă voi duce spre Insula Dragonului cu o luntre în această noapte, o să-l plătesc pe servitorul meu să mă ducă acolo, iar când se vor aprinde focurile, o să o rog pe Zeiţă să-mi dăruiască un copil... Jur, Morgaine, că aşa voi face...

Şi s-a văzut pe sine în lumina focurilor, dând roată flăcărilor,

simțind că se topește în strânsoarea unui bărbat necunoscut și fără chip, în brațele lui – gândul a făcut ca tot trupul ei să se crispeze de durere și plăcere pe jumătate vinovată.

Morgaine a ascultat-o cu o groază crescândă. *Nu va face asta niciodată, și-ar pierde curajul în ultima clipă... Până și mie mi-a fost frică, și știam de la început că fecioria mea era dăruită Zeului.* Dar apoi, percepând disperarea din glasul cumnatei ei, s-a gândit: *Da, ar putea face asta; iar de ar face-o, s-ar detesta cât ar mai avea de trăit.*

În încăpere nu se auzea alt sunet decât suspinul lui Guinevere. Morgaine a așteptat până ce aceasta s-a liniștit puțin, apoi a vorbit:

— Surioară, o să fac tot ce pot pentru tine. Arthur îți poate dăruia un copil, dar nu este nevoie să te duci la focul de Beltane sau să cauți ceva asemănător. Să nu spui că eu ți-am zis asta, promite-mi, și nu-mi pune nicio întrebare. Dar Arthur a zămislit un copil.

Guinevere s-a holbat la ea.

— Dar el mi-a zis că nu are niciun copil...

— Asta pentru că probabil nu știe. Dar eu am văzut copilul cu ochii mei. Este crescut la curtea lui Morgause.

— Atunci, el are deja un fiu, iar dacă eu nu îi pot dăruia unul...

— Nu! s-a grăbit Morgaine să o întrerupă, iar glasul i-a devenit aspru. Doar ți-am spus: nu trebuie să vorbești despre asta, el nu-și poate recunoaște copilul. Dacă nu-i poți dăruia unul, atunci regatul îi va reveni lui Gawaine. Guinevere, nu mai pune întrebări, pentru că mai mult de atât nu-ți voi spune; dacă nu ești în stare să duci sarcina până la capăt, nu este vina lui Arthur.

— Nici nu am rămas grea de anul trecut, de la vremea recoltei, iar în toți acești ani de căsătorie, doar de trei ori... Guinevere a încercat să-și înghită nodul din gât și și-a șters fața cu vâlul. Dacă mă ofer Zeiței... ea va fi milostivă cu mine...

Morgaine a suspinat.

— S-ar putea. Dar nu trebuie să te duci pe Insula Dragonului. Poți rămâne grea, știu asta – probabil că un farmec te-ar ajuta să duci sarcina până la naștere. Cu toate astea, te avertizez, Guinevere: farmececele nu ajută așa cum ar voi oamenii, pentru că își au orânduielele lor, iar aceste orânduiele sunt la fel de ciudate ca mersul timpului pe tărâmul spiridușilor. Nu căuta să

mă învinuiești pe mine, Guinevere, dacă farmecele te duc altundeva decât unde voiești tu.

— Dacă îmi oferă o șansă cât de mică de a avea un copil de la stăpânul meu...

— Asta s-ar putea, a zis Morgaine și s-a întors, iar Guinevere a pornit în urma ei ca un copil îndrumat de mama lui.

Care vor fi acele farmece, s-a întrebat Guinevere, și ce vor reuși ele, și de ce arăta Morgaine atât de stranie și de solemnă – de parcă ar fi fost chiar Marea Zeiță? Însă oftând din rărunchi, și-a zis că va accepta orice, numai să îi dea ceea ce-și dorea atât de mult.

O oră mai târziu, când trompeții au dat semnal, iar Morgaine și Guinevere stăteau alături la marginea câmpului, Elaine s-a aplecat spre ele și a zis:

— la priviți! Cine e acela care intră călare aproape de Gawaine?

— E Lancelot, a rostit Guinevere pe nerăsuflăte. S-a întors acasă.

Lancelot era mai atrăgător ca niciodată. Pe obrazul lui se vedea urma roșiatică a unei tăieturi de spadă care ar fi trebuit să-l urâțească, însă îi dădea o frumusețe nefirească, de pisică sălbatică. Călărea de parcă el și calul ar fi alcătuit un singur trup, iar Guinevere, cu ochii lipiți de bărbat, a tras cu urechea la flecăreala lui Elaine.

Amărăciune, ce ironie amară trăiesc. Cum se poate, acum am hotărât și jurat să nu mă mai gândesc la el, și să îmi fac datoria față de stăpânul și regele meu... La gât, pe sub bijuteria încolăcită pe care i-o dăduse Arthur în urmă cu cinci ani, când se căsătoriseră, a simțit greutatea farmecului primit de la Morgaine, cusut într-o punguță ce i se odihnea între sâni. Nu știa și nici nu voia să afle ce pusese Morgaine înăuntru.

De ce tocmai acum? Sperasem că atunci când va veni, pentru sărbătoarea Rusaliilor, voi purta deja în pânțele copilul stăpânului meu, iar el nu mă va mai învrednici cu nicio privire, pentru că ar înțelege că am hotărât să-mi cinstesc căsnicia.

Cu toate acestea, împotriva propriei voințe, și-a adus aminte vorbele lui Arthur: *Dacă îmi vei dăruia un copil, nu voi pune nicio întrebare... Înțelegi ce îți spun?* Guinevere înțelesese prea bine. Fiul lui Lancelot putea fi moștenitorul regatului. Să-i fi fost aceea nouă ispită pusă în față acum pentru că deja căzuse într-un

păcat îngrozitor apelând la vrăjitoriile lui Morgaine și folosind amenințări nebunești și necreștine ca să o silească să o ajute?

Nu-mi pasă, dacă astfel pot purta în pânțele pe fiul regelui meu... dacă Dumnezeu mă va pedepsi pentru asta, ce mă fac cu el? S-a înspăimântat de propria blasfemie, însă chiar blasfemie era să se gândească la focurile de Beltane...

— la priviți, Gawaine a căzut, nici măcar el nu a putut rezista la atacul lui Lancelot, a spus Elaine entuziasmată. Și Cai, la fel! Cum de l-a lăsat inima să doboare un om beteag?

— Elaine, nu fi mai naivă decât *se cuvine*, a spus Morgaine. Îți închipui că sir Cai i-ar fi mulțumit lui Lancelot că l-a cruțat? Dacă a vrut să participe la luptă, Cai sigur e în stare să înfrunte primejdia! Nimeni nu i-a cerut să ia parte la întrecere.

Se știuse cine va câștiga premiul încă de când Lancelot intrase pe câmpul de luptă. Când văzuseră asta, cavalerii regelui Arthur începuseră să murmure oarecum amuzați.

— Nici nu are rost să mai intrăm pe câmp câtă vreme Lancelot se află aici, a spus râzând Gawaine, petrecându-și brațul pe după umărul vărului său. Lance, nu puteai să mai întârzii o zi ori două?

Îmbujorat la față, Lancelot a râs laolaltă cu ceilalți cavaleri. A primit cupa de aur și a azvârlit-o în aer.

— Și mama ta m-a rugat să rămân la curtea ei, ca să merg la focurile de Beltane. Nu m-am întors ca să vă fur premiul. Guinevere, doamna mea, a strigat el, ia-o și dă-mi în schimbul ei panglica pe care o porți la gât. Cupei i-ar sta mai bine în altar, ori pe marea masă a reginei!

Fâstâcită, Guinevere a dus iute mâna la gât și la panglica pe care o folosisese ca să lege farmecele date de Morgaine.

— Prietene, nu ți-o pot da... Însă a căutat în interiorul mânecii pe care o brodase cu mici perle. Ia asta ca semn de prețuire pentru campionul meu. Cât despre premiu – ei bine, o să ofer premii tuturor...

A făcut apoi un semn către Gawaine și Gareth, care fusese pe locul doi după Lancelot.

— Foarte frumos ai procedat, a spus Arthur ridicându-se de pe bancă, în vreme ce Lancelot a luat năframa din mătase și a sărutat-o, după care și-a prins-o de coif. Da, dar cel mai viteaz dintre luptătorii mei trebuie să fie cinstit. Vei sta alături de noi la masa mare, Lancelot, și ne vei povesti ce ți s-a mai întâmplat de

când ai plecat de la curtea mea.

Guinevere s-a scuzat față de doamnele de onoare, ca să se pregătească mai bine pentru ospăț. Elaine și Meleas au continuat să sporovăiască despre curajul și măiestria dovedite de Lancelot, despre felul în care călărise și despre generozitatea lui atunci când renunțase la premiu. Guinevere nu se gândea decât la privirea pe care i-o aruncase el atunci când îi ceruse panglica purtată în jurul gâtului. A ridicat ochii și a întâlnit zâmbetul întunecat și enigmatic al lui Morgaine.

În prima oră a ospățului, s-a plimbat prin sală, ca să se asigure că toți oaspeții erau așezați și serviți cum se cuvenea. Când, într-un târziu, și-a luat locul la masa mare, toți, ori mai toți, erau amețiți, iar afară se întunecase. Slujitorii au adus opaite și torțe, pe care le-au prins de ziduri, iar Arthur a spus pe un ton jovial:

— Ai băgat de seamă, doamna mea, că am aprins și noi focurile de Beltane între zidurile castelului?

Morgaine se așezase aproape de Lancelot. Fața lui Guinevere palpita de arșiță și de vinul pe care îl băuse; s-a întors, astfel încât să nu-i mai vadă. Căscând copios, Lancelot a zis:

— Păi, sigur, azi e ziua de Beltane, uitasem.

— Iar Guinevere a făcut în așa fel încât să participăm la un ospăț, pentru ca nimeni dintre oamenii noștri să nu se lase ispitit, strecurându-se pentru a participa la vechile rituri, a spus Arthur. Există mai multe feluri de a lua blana lupului decât a-l vâna până și-o lasă singur – dacă dădeam poruncă să nu se facă focurile, aș fi fost socotit un tiran...

— Și credincios Avalonului, frate, a spus Morgaine cu glas scăzut.

— Dar dacă doamna mea îi face pe oameni să se simtă mai bine aici, la ospățul nostru, decât să meargă pe câmpuri și să danseze în preajma focurilor, atunci împlinim scopul mult mai simplu!

Morgaine a ridicat din umeri. Lui Guinevere i s-a părut că Morgaine se amuza în tăcere. Nu băuse decât foarte puțin; probabil era singura persoană trează de la masa regelui.

— Lancelot, ai călătorit prin Lothian, acolo se mai țin riturile de Beltane?

— Așa spune regina, i-a răspuns Lancelot, dar din câte știu eu, s-ar putea ca ea să fi glumit față de mine – n-am văzut ceva

care să-mi dea de înțeles că regina Morgause n-ar fi cea mai creștină dintre doamne. (Cu toate acestea, lui Guinevere i s-a părut că el a aruncat o privire neliniștită spre Gawaine.) Ascultă la ceea ce spun, n-am vorbit nimic împotriva doamnei de Lothian, nu voiesc a mă certa cu tine sau cu neamurile tale...

Însă la spusele lui s-a auzit doar un sforăit slab, iar râsul lui Morgaine s-a arătat puțin forțat.

— la priviți, Gawaine a adormit cu capul pe masă! Lancelot, aș vrea și eu vești din Lothian. Nu cred că cineva crescut acolo ar putea uita atât de ușor focurile de Beltane. Ciclurile soarelui vibrează în sângele oricărui om crescut în Avalon, cum aș fi eu, sau regina Morgause – adevăr vorbesc, Lancelot? Arthur, îți aduci aminte de felul cum ai fost făcut rege pe Insula Dragonului? Când s-a întâmplat asta... Acum nouă, ori zece ani?

...

Arthur a privit-o cu nemulțumire, însă i s-a adresat cu amabilitate:

— Asta s-a petrecut cu mulți ani în urmă, așa cum spui, surioară, iar lumea se schimbă cu fiecare anotimp. Cred că timpul pentru asemenea lucruri a apus pentru toți, în afara celor care trăiesc pe câmpuri și printre recolte și trebuie să ceară Zeitei să fie binecuvântați – așa ar spune Taliesin, iar eu nu tăgăduiesc asta. Cred însă că riturile acelea din vechime au prea puțin de a face cu noi, cei care trăim în castele și târguri și am ascultat cuvântul lui Hristos. Apoi a ridicat cupa, a golit-o și a rostit apăsător, ca unul ce era amețit de băutură: Dumnezeu ne va dăruia ceea ce dorim – tot ce ne este menit – fără a fi nevoie să dăm fuga la vechii Zei, nu este adevărat, Lancelot?

Vreme de o clipă, Guinevere a perceput împunsătura ochilor lui Lancelot, după care el a spus:

— Care dintre noi are lucrurile pe care și le dorește, regele meu? Niciun rege, și nici măcar Dumnezeu nu le poate oferi pe toate.

— Dar eu voiesc... vreau ca supușii mei să aibă tot ce le este trebuincios, a repetat Arthur cu glas îngroșat. Și la fel voiește și regina mea, de vreme ce a făcut focurile de Beltane aici...

— Arthur, a intervenit Morgaine cu calm, ai băut cam mult.

— Da, și de ce nu? a întrebat el pe un ton provocator. E propriul meu ospăț și focul meu, și de ce altceva aș fi luptat contra saxonilor atâția ani? Stai aici, la Masa Rotundă a

cavalerilor mei, și bucură-te de pace – de bere bună și vin. Dar unde e Kevin bardul? Sunt lipsit de muzică la ospățul meu?

— Nu am a mă îndoii că a plecat să o venereze pe Zeiță în preajma focurilor, a spus Lancelot râzând, și ca să cânte la harpă acolo, pe Insula Dragonului.

— Cum? Asta e trădare, a spus Arthur cu glas împâclit. Acesta e un motiv în plus ca să interzic focurile de Beltane, ca să am muzică...

Morgaine a pufnit în râs și a zis cu inima ușoară:

— Fratele meu, nu poți porunci conștiinței nimănui. Kevin este druid și are dreptul să ofere muzica sa Zeilor proprii, dacă așa vrea. (Apoi și-a lăsat bărbia în palme, iar lui Guinevere i s-a părut că arăta ca o pisică ce-și lungea caimacul de pe mustăți.) Cu toate astea, eu cred că a ținut sărbătoarea de Beltane în felul său – nu am a mă îndoii că s-a culcat deja, fiindcă oamenii de aici sunt prea amețiți ca să facă deosebirea între cântecele lui și ale mele și sforăiturile lui Gawaine! Chiar când doarme, el le oferă muzică celor din Lothian, a adăugat ea, exact în clipa în care un sforăit mai violent al lui Gawaine a tulburat tăcerea, iar ea a făcut un gest către unul dintre șambelani, care s-a apropiat și l-a convins să se trezească. El s-a ridicat în picioare și, bețivit, l-a salutat din cap pe Arthur și a ieșit din sală, legănându-se.

Lancelot a înălțat cupa și a golit-o.

— Și eu cred că am avut muzică și ospăț din belșug; am călărit de la ivirea zorilor, pentru că am voit să ajung la jocurile de azi, și curând îți voi cere îngăduința să merg la culcare, Arthur.

Guinevere și-a dat seama că Lancelot era bine amețit, fiindcă spusese direct *Arthur*, în prezența altora, Lancelot avea mereu grijă să se adreseze politicos, cu *stăpânul meu, regele meu*, și doar atunci când erau singuri îi spunea „vere” sau „Arthur”.

Cu toate acestea, după câteva ore de ospăț, puțini erau aceia îndeajuns de treji ca să bage de seamă; era ca și cum Arthur și Lancelot ar fi fost aproape singuri. Arthur nici măcar nu i-a răspuns; a alunecat în jilț și ochii i s-au închis pe jumătate. „Ei bine”, a gândit Guinevere, „chiar el a spus-o – e ospățul dat în preajma vetrei lui, iar dacă un bărbat nu se putea îmbăta în propria lui casă, atunci la ce bun să fi luptat atâția ani ca să poată avea liniște și siguranță când se ospăta?”

Iar dacă Arthur era prea beat în acea noapte ca să o

primească în patul lui... Și-a pipăit panglica de la gât, de care atârna farmecul, a cărui greutate o apăsa arzător pe sâni. „Este ziua de Beltane, de ce n-a rămas treaz pentru o asemenea sărbătoare? Dacă ar fi fost chemat la vreunul dintre acele ospețe păgâne, și-ar fi adus aminte”, a gândit ea, iar obrazii i-au luat foc la necuviința aceluia gând. „Cred că m-am îmbătat și eu.” S-a uitat cu furie la Morgaine, care rămăsese rece și trează, jucându-se cu cordeluțele de la harpa ei. De ce zâmbea Morgaine în acel fel?

Lancelot s-a aplecat spre ea și a zis:

— Regina mea, cred că stăpânul și regele nostru a băut și s-a ospătat îndeajuns. N-ar fi bine să trimiți servitorii și cavalerii la culcare? Iar eu îl voi chema pe șambelanul lui Arthur ca să-l ajute să ajungă în pat.

Lancelot s-a ridicat. Guinevere și-a dat seama că și el era beat, însă rezistase mai bine decât alții, mișcându-se doar cu ceva mai multă îngrijire decât de obicei. Când a început să treacă printre oaspeți urându-le noapte bună, a simțit și ea brusc amețeala și nesiguranța pașilor. Remarcând surâsul enigmatic al lui Morgaine, aproape că a auzit din nou cuvintele blestematei vrăjitoare: *Nu căuta să mă învinuiești pe mine, Guinevere, dacă farmecele te duc altundeva decât voiești tu...*

Lancelot și-a croit drum înapoi printre oaspeții care începuseră să plece din sală.

— Nu-l găsesc pe slujitorul stăpânului meu; cineva de la bucătărie mi-a zis că au plecat cu toții la Insula Dragonului, la focuri... Gawaine ori Balan mai sunt aici? Ei sunt singurii îndeajuns de puternici să-l ducă pe stăpânul și regele nostru la pat...

— Gawaine era prea beat ca să se ducă și pe sine, a spus Guinevere, iar pe Balan nu l-am văzut defel. Și tu sigur nu-l poți duce, fiindcă e mai înalt și mai greu decât tine...

— Cu toate astea, o să încerc, a zis Lancelot râzând și s-a aplecat lângă Arthur.

— Vino, vere... Gwydion! Nu are cine să te ducă la culcare, o să-ți dau eu brațul. Hai, sus, bravo, prietene, a zis el, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil, iar Arthur a deschis ochii și s-a ridicat cu greu în picioare. Nici pașii lui Lancelot nu erau prea siguri, a gândit Guinevere, care i-a urmat pe cei doi bărbați... Pesemne că alcătuiau o priveliște ciudată, asta dacă mai era vreun slujitor

Îndeajuns de treaz ca să bage de seamă: Marele Rege, Marea Regină și căpitanul cavaleriei regelui bălăbănindu-se spre culcare în ajun de Beltane, prea beți ca să meargă singuri pe propriile picioare...

Însă Arthur s-a mai trezit puțin după ce Lancelot l-a trecut pragul iatacului regal; s-a dus către un clondir cu apă aflat într-un colț și și-a clătît fața, apoi a băut cu nesaț.

— Îți mulțumesc, vere, a zis el cu glas încă nesigur și amețit. Eu și doamna mea avem a-ți mulțumi pentru multe, asta e sigur, iar eu știu că ne iubești mult pe amândoi...

— Dumnezeu mi-este martor că așa stau lucrurile, a spus Lancelot, dar a privit-o pe Guinevere cu ochi în care se putea citi ceva vecin cu disperarea. Vere, mă duc să găsesc un slujitor?

— Nu, mai așteaptă puțin, a zis Arthur. Aș voi să-ți spun ceva, iar dacă nu am curaj acum, când am băut, treaz n-o voi face nicicând. Gwen, te poți descurca fără să-ți chemi doamnele de onoare? Nu vreau ca vorbele noastre să fie răspândite de limbile lor slobode dincolo de pereții acestei camere. Lancelot, vino aici și stai lângă mine, spuse în vreme ce se așeză pe marginea patului. Și tu, scumpo... Așa, iar acum ascultați-mă amândoi. Guinevere nu mai este o copilă – și vă închipuiți că nu am văzut cum vă priviți? Am vorbit despre asta cândva cu Gwen, dar ea e prea cuminte și prea credincioasă, așa că n-a voit să-mi dea ascultare. Însă acum, de Beltane, când toată viața de pe acest pământ pare să urle din dorința de procreare și rodnicie... Cum să spun asta? Saxonii au o vorbă din vechime, cum că prieten îți este acela căruia îi împrumuți soața și spada...

Guinevere a simțit cum fața îi ia foc; nu avea curaj să-l privească pe niciunul dintre cei doi bărbați. Arthur a urmat, rostind cuvintele rar:

— Fiul tău, Lance, ar fi moștenitor al regatului, și ar fi mai bine astfel decât ca țara să ajungă pe mâna fiilor lui Lot... A, da, episcopul Patricius ar numi asta un păcat cumplit, fără îndoială, ca și cum Dumnezeu lui ar fi vreun străjer ce umblă noaptea să vadă cine în patul cui doarme... Cred că e un păcat mai mare să nu am un fiu care să moștenească regatul. Atunci se va crea un haos ca acela care a amenințat țara înainte ca Uther să urce pe tron. Prietene, vere, tu ce ai de spus?

Guinevere a văzut cum Lancelot și-a umezit buzele cu limba și a simțit că și gura ei se uscase. Într-un târziu, el a răspuns:

— Nu știu ce să zic, regele meu... prietene... vere. Doar Dumnezeu mi-e martor, nu există altă femeie pe acest pământ...

Și vocea i s-a frânt; a privit-o pe Guinevere și ea a avut impresia că nu mai poate suporta dorul din ochii lui. Vreme de o clipă a crezut că va leșina, și a întins o mână să se sprijine de tăblia patului.

Sunt încă amețită de vin, a gândit ea, visez, nu se poate să fi auzit ceea ce am auzit... Și a simțit că nu ar mai putea trăi dacă îi va lăsa să vorbească astfel.

Lancelot nu și-a dezlipit privirea de la ea.

— Doamna mea... ea trebuie să hotărască.

Arthur a întins brațele spre ea. Își scosese cizmele și bogata robă pe care o purtase la ospăț; în tunica de pe dedesubt, arăta ca băiatul cu care Guinevere se căsătorise cu ani în urmă.

— Vino, Gwen, a zis Arthur; tu și Lance, sunteți cei pe care îi iubesc cel mai mult pe lume, în afară de...

A simțit un nod în gât și s-a oprit, iar Guinevere a gândit pe neașteptate: *Mi-a fost gândul doar la iubirea mea, nu m-am gândit nicio clipă la Arthur. El m-a luat fără să mă știe, fără să mă dorească, și mi-a arătat iubire și m-a onorat ca regină a lui. Dar n-am crezut că, așa cum eu îl iubesc pe Lancelot, s-ar putea ca și Arthur să iubească o femeie pe care nu o poate avea... fără a comite un păcat și o trădare. Mă întreb dacă nu cumva Morgaine tocmai de aceea râde de mine, ea știe iubirile tănuite ale lui Arthur... ori păcatele lui...*

Dar Arthur a zis în continuare:

— Nu credeam să am curajul de a spune asta, dacă nu ar fi fost sărbătoarea de Beltane... Vreme de sute de ani, strămoșii noștri au făcut aceste lucruri fără să se rușineze, chiar în fața Zeilor și potrivit voinței acestora. Și, ascultă draga mea, dacă sunt cu tine aici, Guinevere a mea, dacă este să avem un copil, atunci trebuie să juri că el va fi conceput în patul tău de căsătorie, și nu este nevoie ca vreunul dintre noi să știe cu siguranță... iubirea mea, consimți la vorbele mele?

Guinevere a rămas fără suflare. Încet, încet, a întins mâna și a lăsat-o în palma lui Lancelot. A simțit atingerea mâinii lui Arthur pe păr, iar Lancelot s-a aplecat și a sărutat-o pe gură.

Am fost măritată atâția ani, iar acum sunt speriată ca o fecioară, a gândit ea, și după aceea și-a amintit vorbele lui

Morgaine când îi pusese legătura cu farmece la gât. *Guinevere, ai grijă ce îi ceri Zeiței, pentru că s-ar putea să-ți împlinească ruga...*

În acele momente socotise că Morgaine se referise doar la ruga de a i se da un copil, iar după aceea putea chiar să și moară la naștere. Acum și-a dat seama că vorbele ei fuseseră mai subtile, pentru că acum îl putea avea pe Lancelot, și asta fără să poarte vină, cu voia și îngăduința propriul ei soț. Într-un moment de limpezire a gândurilor, și-a zis: *La urma urmelor, asta am dorit; după toți acești ani, neîndoielnic că sunt stearpă, nu voi purta niciodată un copil în pântece, dar voi avea măcar atât...*

Cu mâini tremurătoare și-a desfăcut rochia. A avut sentimentul că toată lumea se redusese la acel lucru, acea conștiință perfectă de sine, a propriului trup plin de o dorință dureroasă, de un nesaț pe care nu crezuse că îl va simți vreodată. Pielea lui Lancelot era atât de moale... Crezuse că toți bărbații erau ca Arthur, bronzăți și păroși, dar trupul lui era curat ca al unui copil. Vai, îi iubea pe amândoi, îl iubea pe Arthur cu atât mai mult cu cât putuse fi atât de darnic încât să-i ofere asta... Acum amândoi o strângeau în brațe, iar ea a închis ochii și și-a întins gâtul să fie sărutată, neștiind precis ale cui buze se împreunau cu ale ei. Însă Lancelot a mângâiat-o pe obraz, apoi mâna i-a alunecat pe gâtul ei, până la panglica legată.

— Ce este asta, Gwen? a întrebat el, având gura lipită de a ei.

— Nimic, a răspuns ea, nimic. O prostie pe care mi-a dat-o Morgaine.

A desfăcut panglica și a azvârlit-o într-un colț, lăsându-se apoi moale în brațele soțului și în cele ale iubitului ei.